HAPPINESS . DIGEST

มหัศจรรย์แห่
การรักษา

สุขภาพและความสุข

New Covenant Publications International. Thai

SBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

การทำแค็ตตาล็อกในข้อมูลสิ่งพิมพ์

ตัดต่อและออกแบบ: พันธสัญญาใหม่สิ่งพิมพ์ระหว่างประเทศ

พิมพ์ในสหราชอาณาจักร

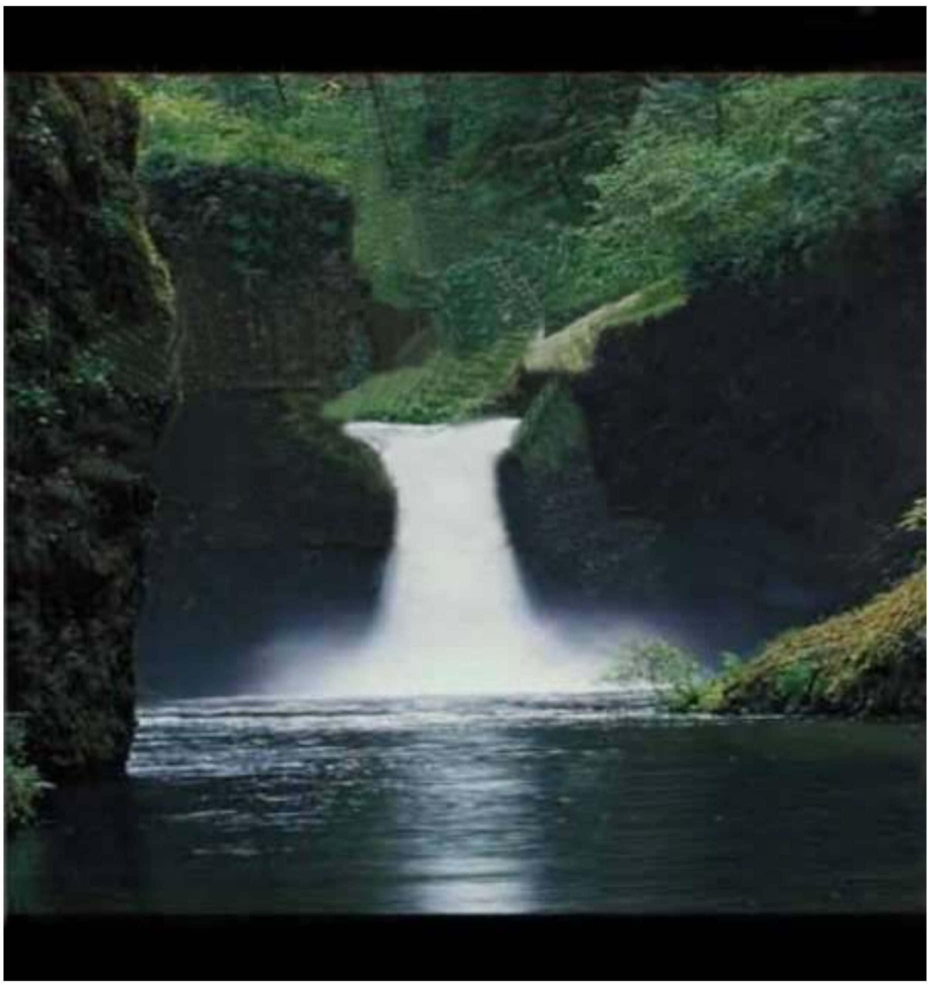
พิมพ์ครั้งแรก 26 พฤษภาคม 2020

เผยแพร่โดย : พันธสัญญาใหม่สิ่งพิมพ์ระหว่างประเทศ

Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

เยี่ยมชมเว็บไซต์: www.newcovenant.co.uk

กระทรวงการเยียวยา

ก็อตแลนด์: เจ้าอย่าปรนนิบัติจิตใจที่เป็นโรค

ถอนความทุกข์ระทมจากความทรงจำ

ขจัดปัญหาการเขียนของสมอง

และด้วยยาแก้พิษที่แสนหวาน

ชำระล้างสิ่งที่อยู่ในอกของสิ่งที่น่ากลัวนั้น

ซึ่งมีน้ำหนักบนหัวใจ?

องก์ V, ฉาก III

ก็อตเบธ 1606

วิลเลี่ยมเชคสเปียร์

หน้านี้เว้นว่างไว้โดยเจตนา

New Covenant Publications

International Ltd.

หนังสือปฏิรูป จิตที่ปฏิรูป

New Covenant Publications International Ltd.,
Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Email: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

รับทราบ

อุทิศแด่พระเจ้า.

คำนำ

New Covenant Publications International

[บริษัทสิ่งพิมพ์ระหว่างประเทศแห่งพันธสัญญาใหม่]นั้นได้เชื่อมโยงผู้อ่านกับแผนการของสวรรค์ที่เชื่อมโยงสวรรค์และโลกและตอกย้ำความเป็นอมตะของกฎแห่งความรักโลโก้หีบพันธสัญญาหมายถึงความสนิทสนมระหว่างพระเยซูคริสต์กับผู้คนของพระองค์และความเป็นศูนย์กลางของกฎหมายของพระเจ้า ตามที่เขียนไว้"

นี่จะเป็นพันธสัญญาซึ่งเราจะทำกับวงศ์วานอิสราเอลองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่าเราจะใส่กฎของเราไว้ในส่วนในของเขาและเขียนไว้ในใจพวกเขาและพวกเขาจะเป็นประชากรของเราและฉันจะ พระเจ้าของพวกเขา" (เยเรมีย์ 31: 31~33; ฮีบรู 8: 8, 9,10)อันที่จริงพันธสัญญาใหม่ยืนยันถึงการไถ่โดยกำเนิดโดยการต่อสู้ที่ไม่มีการแก้ไขและถูกผนึกด้วยเลือด

ซึ่งมันก็เป็นเวลาหลายศตวรรษมาแล้วที่หลายคนต้องทนทุกข์กับความทุกข์ยากและการกดขี่ที่ไม่อาจเข้าใจได้ซึ่งคำนวณได้เพื่อลบล้างความจริงโดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคมืดแสงนี้ได้รับการต่อสู้อย่างมากและถูกบดบังด้วยประเพณีของมนุษย์และความไม่รู้เป็นที่นิยมเพราะผู้อยู่อาศัยของโลกได้ชิงชังภูมิปัญญาและละเมิดสัญญาความยากลำบากในการประนีประนอมกับความชั่วร้ายที่เพิ่มขึ้นก่อให้เกิดความหายนะจากความเสื่อมโทรมและความโหดเหี้ยมไร้ศีลธรรมที่ทำให้ชีวิตหลายคนถูกสังเวยอย่างไม่ยุติธรรมปฏิเสธที่จะยอมจำนนต่ออิสรภาพแห่งมโนธรรมอย่างไรก็ตามความรู้ที่หายไปได้รับการฟื้นฟูโดยเฉพาะในช่วงเวลาของการปฏิรูป

โดยในยุคของการปฏิรูปของศตวรรษที่16ได้จุดประกายช่วงเวลาแห่งความจริงการเปลี่ยนแปลงขั้นพื้นฐานและความปั่นป่วนตามมาซึ่งสะท้อนให้เห็นในการต่อต้านการปฏิรูปอย่างไรก็ตามจากหนังสือเล่มนี้เราค้นพบความสำคัญที่ไม่อาจปฏิเสธได้ของการปฏิวัติเอกพจน์นี้จากมุมมองของผู้ปฏิรูปและผู้บุกเบิกที่กล้าหาญอื่นๆจากบัญชีของพวกเขาหนึ่งสามารถเข้าใจการต่อสู้ทำลายล้าง,เหตุผลพื้นฐานเช่นการต่อต้านปรากฎการณ์และการแทรกแซงเหนือธรรมชาติ

คำขวัญของเรา:"หนังสือถูกปฏิรูปจิตใจถูกเปลี่ยน"เน้นประเภทวรรณกรรมที่แตกต่างกันประกอบขึ้นในยุควิกฤตและผลกระทบนอกจากนี้ยังสะท้อนให้เห็นถึงความเร่งด่วนของการปฏิรูปการเกิดใหม่ส่วนบุคคลและการเปลี่ยนแปลงในฐานะที่เป็นสำนักพิมพ์Gutenbergประ

กอบกับหน่วยงานการแปลเผยแพร่หลักการของความเชื่อที่มีการปฏิรูปเมื่อ500ปีที่แล้วสื่อดิจิทัลและสื่อออนไลน์จะสื่อสารในทุกภาษาในแง่ของความจริงในยุคสุดท้ายนี้.

กระทรวงการเยียวยา

สารบัญ

สำนักพิมพ์ข่าวประเสริฐ ผู้จัดพิมพ์

ภาคที่ **1 -** ผู้เผยแพร่ศาสนา ในด้านการแพทย์ที่แท้จริง

บทที่ 1 - แบบอย่างของเรา

พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเสด็จมาในโลกนี้ในฐานะ ผู้รับใช้ที่ไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อยเพื่อสนองความต้องการของมนุษย์ พระองค์ทรง “แบกความเจ็บไข้ของพวกเราทั้งหลายและหอบความเจ็บ ปวดของเราไป’, เพื่อจะรับใช้ตามความต้องการของมนุษยชาติ มัทธิว 8:17 พระองค์เสด็จมาเพื่อขจัดโรคภัยไข้เจ็บ ปลดเปลื้องความทุกข์ยาก และกำจัดความผิดที่ทับถมอยู่ในตัวของมนุษย์ให้หมดสิ้นไป พระราชกิจ ของพระองค์คือ การช่วยให้มนุษย์ได้กลับคืนสู่ความบริสุทธิ์ชอบธรรมโดย บริบูรณ์ พระองค์เสด็จมาเพื่อประทานสุขภาพที่สุขสมบูรณ์ สันติสุขและ ลักษณะนิสัยที่สมบรณ์แบบให้แก่มวลมนุษย์{MH 1 7.1} {MHTh 16.1}

บรรดาผู้เข้าไปขอความช่วยเหลือจากพระองค์มีสภาพและความ ต้องการที่แตกต่างก่น ผู้ที่มาหาพระองค์ไม่มีสักคนที่จากไปโดยที่ไม่ได้ รับพระเมตตา กระแสธารแห่งฤทธิ์อำนาจการรักษาพรั่งพรูมาจากพระองค์ ได้เยียวยาสภาพทางกาย จิตใจและจิตวิญญาณของมนุษย์ให้หายจนหมด สิ้น {MH 1 7.2} {MHTh 16.2}

พระราชกิจของพระผู้ช่วยให้รอด ไม่จำกัดอยู่กับเวลาหรือสถานที่ พระเมตตาของพระองค์ไม่มีสิ่งใดขีดคั่น พระองค์ทรงประกอบพระราชกิจ ในการรักษาโรคและการสั่งสอนอย่างมากมายจนไม่มีอาคารสิ่งปลูกสร้าง ใด ๆ ในแผ่นดินปาเลสไตน์กว้างใหญ่พอจะรองรับฝูงชนที่เบียดเสียดเข้า ไปห้อมล้อมพระองค์ บนเนินเขาเขียวขจีแห่งแคว้นกาลิลี ตามเส้นทาง สัญจร ริมฝั่งทะเล ในธรรมศาลาและทุกหนแห่งที่นำคนป่วยไปพบพระองค์ ได้กลายเป็นสถานพยาบาลสำหรับรักษาคนเจ็บป่วยของพระเยซ หัว- เมืองใหญ่ เมืองเล็ก หมู่บ้านทุกแห่งที่พระองค์เสด็จผ่านไป ทรงวาง พระหัตถ์ลงบนคนที่เจ็บป่วยทรมานและรักษาพวกเขาให้หาย ไม่ว่าแห่ง ใดที่มีประชาชนเตรียมจิตใจพร้อมรับฟังข่าวประเสริฐของพระองค์ ทรง ปลอบใจของพวกเขาให้มั่นใจในความรักของพระบิดาบนสวรรค์ พระองค์ ทรงให้การบำบัดรักษาแก่ผู้ที่มาหาพระองค์ตลอดทั้งวัน ส่วนในตอนเย็น พระองค์ทรงเอาใจใส่ดูแลคนที่ตรากตรำทำงานหนักตลอดทั้งวันเพื่อจะ ได้ค่าจ้างเพียงน้อยนิดไปเลี้ยงดูครอบครัว {MH 17.3} {MHTh 17.1}

พระเยซูทรงแบกความรับผิดชอบอันหนักหน่วงเพื่อความรอดของ มวลมนุษย์ พระองค์ทรงตระหนักดีว่า หากมนุษยชาติไม่เปลี่ยนแปลง

หลักการและความมุ่งหมายในชีวิตอย่างจริงจังแล้ว คนทั้งโลกจะสูญสิ้น เป็นแน่ นี่คือความทุกข์ที่อยู่ในพระทัยของพระองค์ ไม่มีผู ใดรู้ซึ้งถึงภาระ หน่กททบถมอยู่นี้ ดั้งแต่ทรงพระเยาว ในวัยหนุ่ม จนกระทั่งเติบ ใหญ่ พระองค์ทรงดำเนินชีวิตตามลำพัง ถึงกระนั้น สวรรค์มาอยู่หน้าพระพักตร์ ของพระองค์ วันแล้ววันเล่าที่พระองค์ต้องทรงประสบกับความทุกข์ยากและ การถูกทดลอง วันแล้ววันเล่าที่พระองค์ต้องสัมผัสกับความชั่วร้ายและเห็น ถึงอำนาจครอบงำของ มันที่อยู่เหนือคนทั้งหลายที่พระองค์ทรงแสวงหา เพื่ออำนวยพรและช่วยให้รอดพ้น กระนั้นก็ตาม พระองค์ไม่คิดล้มเลิกหรือ ท้อถอยแม้แต่น้อย {MH 18.1} {MHTh 17.2}

ความปรารถนาทุกอย่างของพระองค์
ทรงระงับไว้อยู่ภายใต้พระราช-กจของพระองค์อย่างเคร่งครัด
พระเยซูทรงให้เกียรติแก่ชีวิตของพระองค์
ด้วยการปฏิบัติทุกสิ่งภายใต้พระประสงค์ของพระบิดาของพระองค์ ครั้ง เมื่อทรงเยาว์วัย มารดาของพระองค์ใต้ตามหา พบพระองค์อยู่ในโรงเรียน ของพวกรับบิ (อาจารย์) และนางกล่าวว่า “ลูกเอ๋ย ทำไมจึงทำกับเรา อย่างนี่?, พระองค์ตรัสตอบว่า “พ่อกับแม่ตามหาลูกทำไม พ่อกับแม่ไม่รู้ หรือว่า ลูกต้องอยู่ในพระนิเวศของพระบิดา,, ลูกา 2:48, 49 คำตอบของ พระองค์นี้เองได้แสดงถึงหัวใจสำดัญของพระราชกิจในชีวิตของพระองค์ {MH 1 9.1} {MHTh 18.1}

ชีวิตของพระองค์ เป็นชีวิตแห่งการเสียสละเพื่อผู้อื่น พระองค์ไม่มี บ้านเรือนในโลกนี้ นอกจากได้รับความเอื้อเฟื้อจากมิตรสหายที่เตรียมไว้
สำหรับพระองค์ใต้พักพิงเหมือนคนพเนจร พระองค์เสด็จมาเพื่อใช้ชีวิต เยี่ยงสามัญชนผู้ยากไร้ที่สุด ทรงดำเนินชีวิตคลุกคลีอยู่กับหมู่ชนที่ขัดสน และทุกข์ยากเพื่อเห็นแก่เรา ทรงดำเนินชีวิตอยู่ท่ามกลางประชาชนที่ พระองค์ใต้ทรงกระทำคุณไว้อย่างมากมาย ถึงกระนั้น คนเหล่านั้นกลับ ไม่รัซึ้งถึงคณค่าหรือถวายพระเกียรติยศแด่พระองค์ {MH 19.2} {MHTh 18.2}

พระองค์ทรงอดทนและมีพระทัยชื่นบานอยู่เสมอ และผู้ที่ตกอยู่ใน ความทุกข์ยากต่างสรรเสริญพระองค์ว่าเป็นผู้นำความหวังแห่งชีวิตและ สันติสุขมาให้ พระองค์ทรงทอดพระเนตรเห็นถึงความต้องการของบรรดา ชายหญิง เด็ก และคนหนุ่มสาว พระองค์ประทานคำเชิญแก่ทุกคนว่า “เชิญมาหาเรา,, {MH 1 9.3} {MHTh 18.3}

ตลอดชีวิตแห่งการรับใช้ของพระเยซู พระองค์ได้ทรงอุทิศเวลา รักษาคนเจ็บป่วยมากกว่าการเทศนาสั่งสอน การทำอัศจรรย์ของพระองค์ เป็นพยานว่าพระดำรัสของพระองค์เป็นความจริง พระองค์เสด็จมาไม่ใช่

เพื่อมาทำลายแต่มาเพื่อช่วยให้รอดพ้นไม่ว่าพระองค์เสด็จไปแห่งหนใด ข่าวแห่งพระคุณของพระองค์ถูกป่าวร้องก่อนล่วงหน้า ตามสถานที่พระองค์ เสด็จผ่านไป ผู้ที่ได้รับพระเมตตาจากพระองค์ต่างชื่นชมยินดีที่สุขภาพ กลบมาสมบูรณ์แข็งแรง ได้ทดสอบกำลังวังชาที่ได้รับมาใหม่ ผู้คนเป็น จำนวนมากต่างเข้าไปห้อมล้อมคนเหล่านั้น เพื่อจะฟังถ้อยคำจากปากของ เขาถึงราชกิจที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำ หลายคนไดยินพระสุรเสียง ของพระองค์เป็นครั้งแรก พวกเขากล่าวถึงพระนามของพระองค์เป็นคำ แรก พระพกตร็ของพระองค์เป็นสิ่งแรกที่พวกเขาได้เห็น เหตุใดพวกเขา จะไม่รักพระเยซูและสรรเสริญพระองค์เล่า ในขณะที่พระองค์เสด็จผ่านไป ตามหัวเมืองน้อยใหญ่นั้น ทรงเปรียบเสมือนธารทิพย์ที่ไหลริน นำชีวิต และความปีติยินดีแพร่กระจายไป {MHTh 18.4}

“แคว้นเศบูลุนและแคว้นนัฟทาลี

ที่อยู่บนทางไปยังทะเลและฝั่งแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น

กาลีลีของพวกต่างชาติ

ประชาชนผู้นั่งอยู่ในความมืด

ได้เห็นความสว่างยิ่งใหญ่

และผู้ที่นั่งอยู่ในแดนและเงาแห่งความตาย

ก็มีความสว่างขึ้นส่องถึงเขาแล้ว’, {MHTh 19.1}

มัทธิว 4:1 5, 16 {MH 1 9.4}

พระผู้ช่วยให้รอดทรงใช้ราชกิจของการรักษาโรคทุกครั้งเพื่อเป็น โอกาสปลูกฝังหลักการของพระเจ้าให้ซึมซับเข้าสู่จิตใจและจิตวิญญาณ สิ่งนี้คือจุดมุ่งหมายพระราชกิจของพระองค์ พระองค์ประทานพระพร ทางฝ่ายโลกเพื่อที่จะสามารถโน้มน้าวให้จิตใจของมนุษย์ให้ยอมรับข่าว ประเสริฐแห่งพระคุณของพระองค์{MH 20.1} {MHTh 19.2}

พระคริสต์ทรงน่าจะได้รับตำแหน่งสูงที่สุดในหมู่อาจารย์ของชนชาติ ยิว แต่พระองค์ทรงพอพระทัยที่จะนำข่าวประเสริฐไปเผยแพร่แก่คนยาก จนมากกว่า พระองค์เสด็จรอนแรมไปตามที่ต่างๆ เพื่อประชาชนที่อยู่ตาม หนทางสัญจรน้อยใหญ่จะได้ยินพระวจนะแห่งความจริง ชายฝั่งริมทะเล บนเนินเขา

ตามถนนหนทางในเมือง ในธรรมศาลา จะได้ยินพระสุรเสียง ของพระองค์อธิบายพระคัมภีร์ หลายครั้งที่พระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ในลาน วิหารชั้นนอก เพื่อคนต่างชาติจะได้ฟังพระดำรัสของพระองค์{MH 20.2} {MHTh 19.3}

คำสั่งสอนของพระคริสต์ดึงดูดความสนใจจากประชาชน เป็นคำสอน ที่แตกต่างจากการอธิบายพระคัมภีร์บองพวกธรรมจารย์และฟาริสี พวก รับบีต่างจมอยู่กับขนบธรรมเนียมประเพณี ความเห็นของมนุษย์ บัญญัติ และกฎเกณฑ์ต่างๆ บ่อยครั้งที่พวกเขานำเอาคำสอนมนุษย์ซึ่งเขียนถึง เรื่องราวของพระคัมภีร์มาใช้แทนข้อความในพระคัมภีร์ ใจความในคำสอน ของพระคริสต์เป็นพระวจนะของพระเจ้า พระองค์ตรัสแก่คนที่ซักถามด้วย คำตอบชัดเจนว่า " มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า', "พระคัมภีร์ว่าอย่างไว" "ฟาน ได้อ่านเข้าใจอย่างไร" ในทุกโอกาสเมื่อมิตรหรือศัตรูปลุกให้เกิดความ สนใจ พระองค์ทรงใช้พระวจนะของพระเจ้าอธิบายให้เกิดความเข้าใจ ข่าวประเสริฐอย่างกระจ่างแจ้งด้วยพลังอำนาจ พระดำรัสของพระองค์ดุจ ลำแสงเจิดจ้าที่ฉายส่อง ทำให้มนุษย์ได้ประจักษ์คำสั่งสอนของบรรพชน และผู้เผยพระวจนะ เปิดเผยให้เห็นความหมายในพระคัมภีร์แบบใหม่ ที่ ผู้ฟังพระวจนะของพระเจ้าต่างเกิดความเข้าใจลึกซึ้งอย่างที่ไม่เคยเป็น มาก่อน {MH 21.1} {MHTh 20.1}

ไม่เคยมิผู้เผยแพร่ศาสนาคนใดที่เป็นเหมือนพระคริสต์ พระองค์ ทรงเป็นผู้ทรงเดชานุภาพแห่งสวรรค์ แต่ได้ถ่อมพระองค์ลงมารับสภาพ มนุษย์ เพื่อจะเข้าถึงสภาพของมนุษย์อย่างที่เขาเป็นอยู่ พระคริสต์ผู้ดำรง เป็นทูตแห่งพันธสัญญา พระองค์นำข่าวแห่งความรอดมาประกาศแก่คน ทั้งปวงทั้งคนมั่งมิและคนยากจน ทั้งไทและทาส กิตติศัพท์ของพระองค์!,น ฐานะแพทย์ผู้ประเสริฐได้เลื่องลือไปทั่วเขตแดนปาเลสไตน์ คนเจ็บคนป่วย พากันไปตามสถานที่ตามเส้นทางที่พระองค์จะเสด็จผ่าน เพื่อทูลขอให้ พระองค์ช่วยเหลือพวกเขา ขณะเดียวกัน ตามสถานที่เหล่านี้ มีผู้'คน จำนวนมากที่กระหายอยากฟังพระดำรัสของพระองค์และเพื่อจะให้ พระหัตถ์ของพระองค์สัมผัสพวกเขา ด้วยเหตุนี้กษัตริย์ผู้ทรงสง่าราศี ผู้ สวมเสื้อผ้าอันตาต้อยเหมือนคนทั่วไป เสด็จไปตามหัวเมืองน้อยใหญ่ เพื่อ จะเทศนาสั่งสอนข่าวดีอันประเสริฐและรักษาคนเจ็บคนป่วยให้หาย {MH 22.1} {MHTh 20.2}

พระองค์เสด็จไปงานเลี้ยงฉลองประจำปีของชาติ ในขณะที่ฝูงชน จดจ่ออยู่กับพิธีกรรมภายนอกนั้น พระองค์ตรัสถึงสิ่งที่อยู่ฝ่ายสวรรค์และ ชี้ให้พวกเขาเห็นถึงสิ่งที่เป็นนิรันดร พระองค์ทรงนำทรัพย์สมบตจากคลัง

แห่งสติปัญญามามอบให้แก่คนทั้งหลาย ตรัสกับพวกเขาด้วยภาษาง่าย ๆ เข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง ทรงช่วยเหลือผู้ทุกข์ใจและโศกเศร้าด้วยวิธีเฉพาะ ของพระองค์ รับใช้จิตวิญญาณที่เจ็บป่วยด้วยโรคแห่งความบาป ทั้งทรง รักษา เสริมความเข้มแข็งด้วยพระกรุณาและเอื้อเฟื้อ {MH 22.2} {MHTh 21.1}

พระบรมครู ทรงแสวงหาทางเข้าถึงผู้คนโดยการเชื่อมโยงเข้ากับสิ่งใกล้ตัวที่เขาคุ้นเคยมากที่สุด พระองค์ทรงอธิบายถึงความจริงด้วยวิธีการ ที่จะทำให้ผู้ที่ได้ยินสามารถนำความจริงที่ประสานให้เข้ากับความทรงจำ และความเห็นพ้องมาทบทวนใหม่ในภายหลังได้อีก พระองค์ทรงสั่งสอน ด้วยวิธิที่ทำให้พวกเขาได้สัมผั สถึงพันธะของพระองค์ที่เป็นประโยชน์ และความสุขของพวกเขานั้นว่ามีอยู่อย่างเต็มเปียม คำสั่งสอนของพระองค์ ตรงจุด อุทาหรณ์ที่พระองค์ทรงยกมาแสดงก็เหมาะสมยิ่งนัก พระดำรัส ของพระองค์เปียมไปด้วยความเมตตาและความชื่นบาน ทำให้ผู้ที่ไดยิน ต่างประทับใจ ความเรียบง่ายและความจริงใจที่พระองค์ตรัสกับคน ยากจน ทำให้ทุกถ้อยคำนั้นทรงไว้ซึ่งความศักดิ์สิทธิ์ {MH 23.1} {MHTh 21.2}

พระราชกิจตลอดชีวิตของพระองค์มีอยู่นานัปการ แต่ละวันจะพบ เห็นพระองค์เสด็จไปยังบ้านเรือนที่ตาต้อยของคนยากจนและผู้มีความ ทุกข์ ตรัสถ้อยคำแห่งความหวังให้แก่ผู้ท้อถอยหมดกำลังใจ ประทาน สันติสุขแก่คนที่ตกทุกข์ใต้ยาก ด้วยพระเมตตา ด้วยพระทัยอ่อนโยน และเปียมไปด้วยความสงสารพระองค์เสด็จไปตามที่ต่างๆ เพื่อยกผู้ถูก กดขี่ขึ้นและปลอบใจของคนที่โศกเศร้า ไม่ว่าแห่งใดที่พระองค์เสด็จไป ทรงนำพระพรไปด้วยเสมอ {MH 24.1} {MHTh 21.3}

ขณะที่พระเยซูทรงรับใช้คนยากจนนั้น พระองค์ทรงศึกษาหาวิธี ที่เข้าถึงคนร่ำรวยด้วย พระองค์ทรงแสวงหาทางผูกมิตรกับคนฟาริสีผู้ มั่งคั่งและมีความรู้สูง ขุนนางชาวยิวและผู้ปกครองชาวโรมัน พระองค์ทรง ตอบรับคำเชิญ และเสด็จไปร่วมงานเลี้ยง ทรงทำความคุ้นเคยด้วยการ สนพระทัยในความสนใจและการงานของพวกเขา เพื่อที่จะเข้าถึงจิตใจ ของคนเหล่านั้น และเผยให้เห็นถึงทรัพย์สมบตที่จะดำรงอยู่ตลอด นิรันดร {MH 24.2} {MHTh 22.1}

พระคริสต์เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อแสดงให้เห็นว่า มนุษย์สามารถ ดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ชอบธรรมได้เมื่อรับฤทธิ์อำนาจจากเบื้องบน พระองค์ ทรงเพิ่มเติมสิ่งจำเป็นให้แก่คนขัดสน ด้วยพระทัยอดทนโดยไม่ระย่อ และ ช่วยเหลือด้วยพระทัยเมตตา พระองค์ทรงขจัดความวุ่นวายใจและความ

เคลือบแคลงสงสัยออกไปจากจิตใจ ด้วยสัมผัสแห่งพระคุณอันอ่อนโยน ทรงเปลี่ยนความเป็นศัตรูให้กลายเป็นความรักและความไม่เชื่อให้กลาย เป็นความไว้วางใจ {MH 25.1} {MHTh 22.2}

พระองค์ตรัสกับผู้ที่พระองค์ทรงพอพระทั้ยว่า "จงตามเรามา" จากนั้นคนที่พระองค์ทรงกล่าวถึงลุกขึ้นและติดตามพระองค์ไป ความลุ่มหลงในโลกที่เคยครอบงำอยู่มลายสิ้น เมื่อพวกเขาได้ยินพระสุรเสียง ของพระองค์ วิญญาณแห่งความโลภและความทะยานผละหนีไปจาก จิดใจ และคนเหล่ามั้นก็ได้รับการปลดเปลื้องจาพันธนาการ จึงลุกยื้น และติดตามพระผู้ช่วยให้รอดไป {MH 25.2} {MHTh 22.3}

ความรักฉันท์พนอง

พระคริสต์มิได้ทรงแบ่งแยกความแตกต่างระหว่างเชื้อชาติ ชนชั้น หรือความเชื่อในศาสนา พวกธรรมาจารย์และฟาริสีต่างต้องการใช้ของ ประทานจากสวรรค์ เพื่อสนองผลประโยชน์ส่วนตัวและสำหรับชาติของ ในครอบครัวของพระเจ้า ไม่ให้มีส่วนร่วมในของประทานนั้น แต่พระคริสต์ เสด็จมาเพื่อทลายกำแพงทั้งหลายที่คอยขวางกั้น พระองค์เสด็จมาเพื่อแสดงให้เห็นว่าของประทานแห่งพระเมตตาคุณและความรักของพระองค์ไม่มี ขอบเขตจำกัด เช่นเดียวกับอากาศ แสงสว่างหรือสายฝนที่โปรยปรายลงมาสร้างความชุ่มฉ่าให้แก่แผ่นดินโลก {MH 25.3} {MHTh 22.4}

ชีวิตของพระคริสต์ได้ก่อเกิดศาสนาที่ไม่มีการแบ่งแยกชั้นวรรณะ เป็นศาสนาที่ทำให้ชาวยิวและคนต่างชาติ อิสระชนและทาส มีความ สัมพันธ์ฉันท์พี่น้อง มีความเสมอภาคต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า ไม่มีกฎระเบียบหรือข้อบงคับใดซึ่งจะมีผลต่อราชกิจของพระองค์ พระองค์ไม่ทรงทำให้มีความแตกต่างระหว่างเพื่อนบ้านและคนแปลกหน้า มิตรสหาย และศัตรู สิ่งที่ดึงดูดพระทัยของพระองค์คือ จิตวิญญาณที่กระหายใคร่ ดื่มน้ำแห่ง'ชีวิต {MH 25.4} {MHTh 23.1}

พระองค์มิทรงมองข้ามมนุษย์คนใดว่าไร้ค่า แต่ทรงแสวงหาทาง นำการรักษามาให้แก่ทุกคน ไม่ว่าพระองค์ประทับอยู่กับคนกลุ่มใดก็ตาม ทรงสั่งสอนบทเรียนอันเหมาะสมกับเวลาและเหตุการณ์เสมอ ผู้ใดที่ลูกเพื่อนมนุษย์เหยียดหยามและลูกทอดทิ้งโดยไม่มีใครเหลียวแล กลับทำให้พระองค์ตระหนักมากยิ่งขึ้นว่าพวกเขาต้องการพระเมตตาของพระองค์ ที่มีลักษณะของพระเจ้าและมนุษย์ พระองค์ทรงแสวงหาวิธีที่จะบันดาล

จิตใจแม้แต่ในผู้ที่ประพฤติตัวเลวทราม ผู้แทบจะไม่มีความหวังใดๆ หลง- เหลือ พระองค์ทรงวางความมั่นใจไว้ต่อหน้าเขาเหล่านั้น เพื่อให้พวกเขา เกิดความหวังใจ ไต้เห็นว่าเขาจะเป็นผู้ที่ไม่มีตำหนิและไม่มีพิษภัย การ ช่วยให้พวกเขามีอุปนิสัยเชนนี้ก็เพื่อแสดงให้เห็นว่าทุกคนเป็นบุตรของ พระเจ้าแล้ว {MH 25.5} {MHTh 23.2}

บ่อยครั้งที่พระองค์ใต้พบกับคนที่ตกเป็นทาสของซาตานและไม่มี แรงดิ้นรนให้หลุดพ้นจากบ่วงแร้วของมัน สำหรับคนเหล่านี้ที่ท้อแท้หมด หวัง เจ็บป่วย ลูกการทดลองและหลงไปในบาป พระเยซูจะตรัสถ้อยคำ ที่เต็มไปด้วยพระทัยกรุณา เป็นพระดำรัสที่พวกเขาต่างต้องการทำให้เกิด {MHTh 23.3}

ความเข้าใจ พระองคใต้'พบกับบางคน'ที่กำลงดิ้นรนต่อสู้กับปรปักษ์'ที่เกิด ขึ้นในจิตใจ พระองค์ทรงหนุนใจคนเหล่านี้ให้พยายามต่อสู้ ให้มีความมั่นใจ ว่าเขาจะสำเร็จผล เพราะทูตสวรรค์ของพระองค์อยู่เคียงข้างและจะมอบ ชัยชนะให้แก่พวกเขา {MH 26.1} {MHTh 23.4}

พระองค์ประทับเป็นแขกรับเชิญผู้มีเกียรติอยู่ที่โต๊ะอาหารของ คนเก็บภาษี ด้วยความเข้าอกเข้าใจและด้วยความเมตตาอย่างฉันท์มิตร เพื่อแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงยอมรับในศักดิ๙ศรีของความเป็นมนุษย์ที่ เท่าเทียมกัน ด้วยเหตุนี้มนุษย์จึงเฝ้ารอที่จะมิชีวิตที่ทรงคุณค่าสมกับที่ พระองค์ทรงไว้วางใจ พระดำรัสของพระองค์จึงเป็นพระพรและเป็นพลง หล่อเลี้ยงจิตใจของผู้หิวกระหาย ด้วยเหตุนี้ กลุ่มคนที่สังคมไม่ยอมรับ จึงได้รับแรงบันดาลใจให้ได้โอกาสในการเริ่มต้นชีวิตใหม่ {MH 26.2} {MHTh 24.1}

แม้ว่าพระเยซูมิเชื้อสายยิว พระองค์ยังทรงเข้าไปคลุกคลีกับชาว สะมาเรียอย่างเปิดเผยจึงทำให้ธรรมเนียมของพวกฟาริสีของชนชาติของ พระองค์หมดสิ้นความสำคัญ พระองค์ทรงมีไมตรีจิตกับคนที่ถูกเหยียด- หยามและลูกรังเกียจเชื้อชาติเหล่านั้น พระองค์ทรงบรรทมภายใต้ชายคา เดียวกันร่วมกับพวกเขา ทรงประทับร่วมโต๊ะและเสวยอาหารที่เขาจัด ถวาย เทศนาสั่งสอนตามถนนหนทางในเมืองของเขาและปฏิบัติต่อพวก เขาด้วยความเมตตาและเอื้อเฟื้ออย่างเต็มที่ ขณะเดียวกัน พระองค์ทรง โน้มน้าวจิตใจของคนเหล่านั้นให้เข้ามาหาพระองค์ด้วยสายใยแห่งความ เห็นอกเห็นใจเพื่อนมนุษย์ พระคุณของพระเจ้าได้นำความรอดที่ชาวยิว ปฏิเสธไปมอบให้แก่ชาวสะมาเรีย {MH 26.3} {MHTh 24.2}

พระราชโจการส่งสอนเฉพาะตัว

พระคริสต์ไม่เคยละเลยโอกาสประกาศข่าวประเสริฐแห่งความรอด ขอเชิญฟังพระดำรัสอันประเสริฐของพระองค์ที่ได้ตรัสแก่หญิงชาวสะมาเริย คนหนึ่ง ขณะที่ประทับอยู่ริมบ่อน้ำของยาโคบนั้น มีหญิงคนหนึ่งมาตักน้ำ ที่บ่อ เธอรู้สึกแปลกใจเมื่อพระองค์ตรัสว่า “ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง” พระองค์ ทรงประสงค์จะดื่มน้ำเย็นและปรารถนาจะเปิดทางเพื่อมอบน้ำดำรงชีวิต ให้แก่เธอด้วย หญิงนั้นจึงทูลว่า “ทำไมท่านซึ่งเป็นคนยิวจึงมาขอน้ำดื่ม จากดิฉันซึ่งเป็นหญิงขาวสะมาเรีย เพราะพวกยิวไม่คบหาพวกสะมาเรีย เลย’, พระเยซูตรัสตอบว่า “ถ้าเธอรู้จักของที่พระเจ้าประทานและรู้จัก ผู้ที่พูดกับเธอว่า ขอน้ำให้’เราดื่มบ้าง ก็คงจะขอจากท่านผู้นั้นและผู้นั้นก็ คงจะให้นาดำรงชีวิตแก่เธอ...ทุกคนที่ดื่มน้ำนี้จะกระหายอีก แต่คนที่ดื่มน้ำ ที่เราจะให้กับเขานั้น จะไม่มีวันกระหายอีกเลย น้ำที่เราจะให้เขานั้นจะ กลายเป็นบ่อน้ำพุในตัวเขาพลุ่งขึ้นถึงชีวิตนิรันดร” ยอห์น 4:7-14 (THSV) {MH 27.1} {MHTh 25.1}

พระคริสต์ทรงแสดงความสนพระทัยในหญิงเพียงคนเดียวอย่าง มากมายเพียงไร พระดำรัลซองพระองค์เปียมด้วยความจริงใจและโน้มน้าว ใจอย่างยิ่ง เมื่อหญิงคนนี้ได้ฟังถ้อยคำเหล่านั้น เธอละหม้อน้ำไว้และรีบ เข้าไปในเมืองบอกเพื่อนๆ ว่า “ มานี่ มาดูท่านผู้หนึ่งที่เล่าถึงสิ่งสารพัดที่ ฉันเคยทำ ท่านผู้นี้จะเป็นพระคริสต์ได้ไหม” เมื่ออ่านต่อไป เราพบว่า “ชาวสะมาเรียจำนวนมากที่มาจากเมืองนั้นก็วางใจในพระองค์” ยอห์น 4: 29, 39 (THSV) ผู้ใดจะประเมินถึงอำนาจจูงใจจากคำพูดเหล่านั้นที่ ชักนำคนอื่นๆ ให้รับความรอดนับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา {MH 28.1} {MHTh 25.2}

ไม่ว่าที่ใดก็ตามที่จิตใจเปิดออกรับความจริง พระคริสต์ทรงพร้อม สั่งสอนเขา พระองค์ทรงเผยให้เขาได้เห็นพระบิดา และการรับใช้พระองค์ ผู้สามารถอ่านถึงจิตใจ อันเป็นการรับใช้ที่พระองค์พอพระทัย สำหรับ คนอย่างนี้ พระองค์ไม่ตรัสเป็นคำอุปมา แต่ตรัสกับเขาเหมือนกับที่ตรัส กับหญิงที่ข้างบ่อน้ำว่า “เราผู้ที่พูดกับเธอคือผู้นั้น,, ยอห์น 4: 26 (THSV) {MH 28.2} {MHTh 25.3}

*****

บทที่ **2** - วันเวลาแห่งการรับใ

ในบ้านของชาวประมงที่เมืองคาเปอรนาอุม แม่'ของภรรยา'ซโมน- เปโตรนอน " กำลังปวยมีไข้สูง" และ " พวกเขาจึงมาทูลเรื่องของนางให้ พระองค์ทราบทันที" พระเยซูทรง "จับมือนางพยุงให้ลุกขึ้น นางก็หาย ไข้" และนางจึงลุกขึ้นปรนนิบัติพระผู้ช่วยให้รอดและสาวกของพระองค์ ลูกา 4: 38; มาระโก 1: 30; ม่ทธิ'ว 8: 1 5 {MH 29.1} {MHTh 26.1}

ข่าวนี้ได้แพร่สะพัดออกไปอย่างรวดเร็ว พระเยซูทรงกระทำการ อัศจรรย์ในวันสะบาโต ประชาชนต่างหวาดกลวพวกรับบีจึงไม่กล้าออกไป หาพระองค์เพื่อรับการรักษา จนกระทั่งดวงอาทิตย์ตกดิน ประชาชนที่ อาศัยอยู่ในเมือง บ้างก็มาจากบ้านร้านรวง และจากตลาด ต่างมุ่งตรงไป ยังบ้านอันตาด้อยที่พระเยซูทรงใช้เป็นที่พักพิง คนเจ็บป่วยถูกหามมา บนแคร่ บางคนใช้ไม้เท้ายันกายเดินโขยกเขยกมา บ้างก็มีเพื่อนช่วยพยุง มา พวกเขาเดินโซซัดโซเซด้วยความอ่อนล้ามาเฝ้ายังเบื้องพระพักตร์ พระผู้ช่วยให้รอด {MH 29.2} {MHTh 26.2}

ชั่วโมงแล้วชั่วโมงเล่าที่พวกเขาพากันมาแล้วกลับไป เพราะไม่มีใคร ทราบว่าในวันพรุ่งนี้จะยังมีโอกาสได้พบกับพระองค์ผู้ทรงเป็นแพทย์ผู้รักษา อยู่กับพวกเขาอีกหรือไม่ ชาวเมืองคาเปอรนาอุมไม่เคยพบเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น เหมือนวันนี้มาก่อน บรรยากาศต่างอบอวลไปด้วยเสียงโห่ร้องฉลองชัย และเสียงร้องด้วยความยินดีที่ได้รับการปลดปล่อยจากโรคภัยไข้เจ็บที่พวก เขาต้องเผชิญ {MH 29.3} {MHTh 27.1}

พระเยซูจะไม่หยุดพักจากพระราชกิจจนกระทั่งทรงรักษาคนป่วย คนสุดท้ายให้หายเสียก่อน เมื่อฝูงชนลาจากพระองค์ไปหมดแล้ว เป็นเวลา ที่ดึกมาก ทั่วบริเวณบ้านของซีโมนก็มีแต่ความเงียบสงัด วันอันยาวนาน ที่เต็มไปด้วยเรื่องที่น่าตื่นเต้นได้ผ่านพ้นไปและพระเยซูทรงหาเวลาหยุด พัก ขณะที่ชาวเมืองกำลังหลับใหลอยู่นั้น พระผู้ช่วยให้รอดทรง " ลุกขึ้น แต่เช้ามืด เสด็จออกไปยังที่เปลี่ยว และทรงอธิษฐานที่นั่น" มาระโก 1:35 {MH 29.4} {MHTh 27.2}

เช้าตรู่วันนั้น เปโตรและมิตรสหายได้ไปเฝ้าพระเยซู ทูลพระองค์ ว่า ประชาชนในเมืองคาเปอรนาอุมกำลังตามหาพระองค์ ทุกคนต่าง ประหลาดใจที่ได้ยินพระคริสต์ตรัสว่า "เราต้องไปประกาศข่าวประเสริฐ แห่งแผ่นดินของพระเจ้าแก่เมืองอื่นด้วย เพราะว่าที่เราได้รับใช้มาก็เพราะ เหตุนี้เอง" ลูกา 4:43 {MH 30.1} {MHTh 27.3}

ในบรรยากาศของความน่าตื่นเต้นที่แผ่ปกคลุมอยู่ทั่วเมืองคา- เปอรนาอุมนั้น นับว่าเป็นภัยอันตรายจะทำให้มองไม่เห็นถึงจุดมุ่งหมาย ที่แท้จริงในพระราชภารกิจของพระองค์ พระเยซูไม่พอพระทัยความสนใจ ที่มุ่งไปที่พระองค์เพียงเพราะทรงทำการอัศจรรย์ใต้ หรือเป็นแพทย์ผู้รักษา ความเจ็บป่วยทางกายเท่านั้น พระองค์ทรงหาหนทางนำพามนุษย์ให้ เข้าถึงพระองค์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดของเขา ในขณะที่ประชาชน ต่างใจจดใจจ่ออยากเชื่อว่าพระองค์เสด็จมาเป็นกษัตริย์เพื่อปกครองบ้าน เมืองในโลกนี้ พระองค์ทรงประสงค์เปลี่ยนความคิดของเขาได้หันจากทาง โลกไปที่เรื่องของจิตวิญญาณ เพราะความสำเร็จทางโลกจะเป็นอุปสรรค ขัดขวางพระราชกิจของพระองค์ {MH 31.1} {MHTh 27.4}

และแล้วความสงสัยของฝูงชนที่ไม่ได้ไต่ตรองถึงจุดมุ่งหมายที่แท้จริง ทำให้พระองค์สะเทือนพระทัย พระองค์ไม่เคยทำสิ่งใดในชีวิตตามความ ปรารถนาของตนเองเลย การยกย่องสรรเสริญที่โลกได้มอบให้กับตำแหน่ง ฐานะ ความมั่งคั่งหรือตะล้นต์ความสามารถเป็นสิ่งที่ผิดแปลกสำหรับบุตร มนุษย์ พระเยซูไม่ใช้วิธีการใดๆ ของมนุษย์เพื่อจะได้รับความจงรักภักดี หรือการยกย่องสรรเสริญ เป็นเวลานานหลายศตวรรษก่อนหน้าที่พระองค์ จะเสด็จมาบงเกิดนั้น ได้มีคำพยากรณ์กล่าวถึงพระองค์ไว้ว่า “ท่านจะ ไม่ร้องหรือเปล่งเสียงของท่าน หรือกระทำให้ได้ยินในถนน ไม้อ้อช้ำแล้ว ท่านจะไม่หัก และไส้ตะเกียงที่ลุกริบหรี่อยู่ ท่านจะไม่ดับ ท่านจะส่งความ ยุติธรรมออกไปด้วยความสัตย์จริง’” อิสยาห์42:2, 3 {MH3 1.2} {MHTh 28.1}

พวกฟาริสีพยายามทำตัวให้โดดเด่นแตกต่างจากคนอื่นๆ ด้วยการ ถือพิธีรีตรองเคร่งและแสดงการโอ้อวดในการนมัสการพระเจ้าและการให้ ทานแก่คนยากจน. พวกเขาแสดงตนว่าเป็นผู้ที่มีศรัทธาแก่กล้าในศาสนา ด้วยการน่าสิ่งเหล่านี้มาเป็นหัวข้อสำคัญในการสนทนา การถกเถียง ระหว่างกลุ่มต่าง ๆ ที่มีความคิดเห็นแตกต่างนั้นส่งเสียงดังเอ็ดตะโรอย่าง ยืดยาว และไม่ใช่เรื่องแปลกที่จะได่ยินเสียงโต้เถียงกันด้วยความเดือดแค้น ของผู้ที่คงแก่เรียนในฝ่ายบทบัญญัติในพระคัมภีร์อยู่ตามถนนหนทางอยู่ เสมอ {MH 32.1} {MHTh 28.2}

ชีวิตของพระเยซูแตกต่างไปจากคนเหล่านี้อย่างสิ้นเชิง ในชีวิตของ พระองค์ไม่เคยโต้เถียงเอะอะเสียงดัง ไม่มีการนมัสการพระเจ้าเพื่อการ โอ้อวด ไม่มีการกระทำเพื่อให้เป็นที่ยกย่องสรรเสริญให้เห็น พระคริสต์

ทรงซ่อนพระองค์อยู่ในพระเจ้าและพระเจ้าทรงสำแดงพระองค์ให้ปรากฏจากพระลักษณะนิสัยที่มีอยู่ในพระบุตร พระองค์ทรงปรารถนาชี้แจงให้ประชาชนได้เข้าใจถึงความจริงเหล่านี้ {MH 32.2} {MHTh 28.3}

ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมไม่ได้ฉายรัศมีอันเจิดจ้า เพื่อให้ความรู้สึกนึกคิดของเราต้องพร่ามัวไปเนื่องจากสง่าราศีของพระองค์ มีบันทึกเขียนถึงเรื่องของพระคริสต์ว่า “พระองค์เสด็จออกก็แน่นอนเหมือน อรุณ'” โฮเซยา ธ:รุ แสงอรุณของวันใหม่ได้ฉายเข้ามายังโลกอย่างเงียบ ๆ และแผ่วเบา ได้ช่วยขจัดความมืดให้ออกไปและปลุกมนุษย์ใ,นโลกให้มีชีวิต ชีวาขึ้นมาอีกฉันใด ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมฉายรัศมีเข้ามาพร้อม ด้วย “ปีกซึ่งรักษาโรคภัยได้” ได้ด้วยฉันนั้น มาลาคี 4:2 {MHTh 29.1}

“จงดูผู้รับใช้ของเรา ผู้ซังเราเิชิดชู

ผู้เลือกสรรของเรา ผู้ซึ่งใจเราปีติยินดี” {MHTh 29.2}

อิสยาห์ 42:1

“พระองค์ได้’ทรงเป็นที่’กำบังเข้มแข็งของคนยากจน

ทรงเป็นที่กำบังเข้มแข็งของคนขัดสนเมื่อเขาทุกข์ใจ

ทรงเป็นที่กำบังจากพายุและเป็นร่มกนความร้อน” {MHTh 29.3}

อิสยาห์ 25:4

“พระเจ้า คือ พระเยโฮวาห์ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และทรงขึงมน

ผู้ทรงแผ่แผ่นดินโลกและสิ่งที่บังเกิดจากโลกออกไป

ผู้ประทานลมหายใจแก’ประขาขนที่บนโลก

และจิตวิญญาณแก่ผู้ดำเนินอยู่บนโลก ตรัสดังนี้ว่า

เราคือพระเจ้า เราได้เรียกเจ้ามาด้วยความขอบธรรม

เราได้ยุดเจ้าและรักษาเจ้าไว้

เราได็ให้เจ้าเป็นตัวพันธสัญญาของมนุษยชาติ

เป็นความสว่างแก่บรรดาประขาชาติ

เพื่อเบิกตาคนที่ตาบอด

เพื่อนำผู้ถูกจำจองออกมาจากคุก

นำผู้ที่นั่งในความมืดออกมาจากเรือนจำ" {MHTh 29.4}

อิสยาห์42:5-7

"เราจะจูงคนตาบอดไปในทางที่เขาทั้งหลายไม่รู้จัก

เราจะนำเขาไปในทางทั้งหลายที่เขาไม่รู้จัก

เราจะให้ความมืดข้างหน้าเขากลับเป็นสว่าง ที่ขรุขระให้เป็นที่ราบ

สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่เราควรจะกระทำ และเราจะไม่ละทิ้งสิ่งเหล่านี้, " {MHTh 29.5}

อิสยาห์42:16

"จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระเจ้า

เพลงยอพระเกียรติของพระองค์จากปลายแผ่นดินโลก

ทั้งผู้ที่ไปทะเล และบรรดาสิ่งที่อยู่ในนั้น

ทั้งแผ่นดินชาวทะเลและชาวภิ่นนั้น

จงให้ภิ่นทุรกันดารและหัวเมืองในนั้นเปล่งเสียง

ทั้งชนบทที่เคดาร์อาศัยอยู่

จงให้ขาวเส-ลาร้องเพลงด้วยความขึ่นบาน

ให้เขาโห่ร้องมาจากยอดภูเขา

จงให้เขาถวายพระสิริแด่พระเจ้า

และถวายสรรเสริญพระองค์ในแผ่นดินทะเลทราย,, {MHTh 30.1}

อิสยาห์42:10-12

"โอ โอ ฟ้าสวรรค์เอ๋ย จงร้องเพลง เพราะพระเจ้าทรงกระทำการนี้

โอ ห้วงลึกของแผ่นดินโลกเอ๋ย

จงโห่ร้อง โอ ภูเขาเอ๋ย

จงร้องเป็นเพลงออกมา

เอ ปาไม้เอย และต้นไม้ทุกต้นในนินต้วย

เพราะว่าพระเจ้าทรงไถ่ยาโคบ

และจะทรงรับเกียรติในอิสราเอล,,

อิสยาห์ 44:23 {MH 32.3}

จากคุกใต้ดินของกษัตริย์เฮโรด ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้เฝ้ามอง และรอคอยอยู่ด้วยความท้อถอยและงุนงงสับสนในเรื่องพระราชกิจของ พระผู้ช่วยให้รอด เขาได้ส่งสาวกสองคนออกไปหาพระเยซูเพื่อที่จะฝากทูล ถามพระองค์ว่า {MH 34.1} {MHTh 30.2}

“ท่านเป็นผ้ ูที่จะมานั้นหรือหรือจะต้องคอยผู้อื่น” มัทธิว 1 1:3 {MH 34.2} {MHTh 30.3}

พระผู้ช่วยให้รอดไม่ได้ตอบคำถามของพวกสาวกทันที ในขณะที่ พวกเขากำลังยืนอยู่และคิดสงสัยในความนิ่งเงียบของพระองค'นั้น คนเจ็บ ป่วยได้เข้าไปเฝ้าพระองค์ พระสุรเสียงของแพทย์ผู้ทรงฤทธิ์ได้แทรกทะลุ ผ่าน'หูที่'หนวก พระดำรัสเพียงคำเดียว สัมผัสจากพระหัตถ์ของพระองค์ เพียงครั้งเดียว เบิกนัยน์ตาที่มืดบอดให้เห็นแสงสว่าง ทัศนียภาพของ ธรรมชาติ ใบหน้าของมิตรสหายและพระพักตร์ขององค์พระผู้ช่วยกอบกู้ พระสุรเสียงของพระองค์ใด๋ยินไปถึงหูของคนที่กำลังจะสิ้นลมและพวกเขา ได้ฟ้นคืนชีวิตขึ้นมาด้วยกำลังวังชาที่สมบูรณ์แข็งแรง คนถูกผีสิงที่นอน เป็นง่อยอยู่เชื่อฟังพระดำรัสของพระองค์ พวกเขาหายจากความบ้าคลั่ง และกราบไหว้พระองค์ ชาวนาและกรรมกรที่ยากไร้ที่พวกรับบิรังเกียจว่า เป็นมลทิน ได้เข้าไปห้อมล้อมพระองค์ พระเยซูตรัสถึงถ้อยคำที่เป็นชีวิต นิรันดร์แก่คนเหล่านั้น {MH 34.3} {MHTh 31.1}

ด้วยเหตุนิ วนนันผ่านพ้นไป สาวกทังสองของยอหนได้เห็นและ ได้ยินถึงสิ่งทั้งปวง ในที่สุด พระเยซูทรงเรียกให้พวกเขาได้เข้าเฝ้าพระองค์ ทรงรับสั่งให้เขากลับไปบอกยอห์นถึงสิ่งที่เขาได้เห็นและได้ยืน และตรัส เพิ่มเติมอีกว่า “บุคคลผู้ใดไม่เห็น-ว่าเราเป็นอุปสรรค ผู้นั้นเป็นสุข', มัทธิว 11:6 สาวกทั้งสองจึงได้นำข่าวนั้นไปแจ้งแก่ยอห์น ทั้งหมดนี้ก็เพียงพอ แล้ว {MH 35.1} {MHTh 31.2}

ยอห์นหวนระลึกถึงคำพยากรณ์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ที่กล่าวว่า “พระเจ้าได้ทรงเจิมข้าพเจ้าไว้ เพื่อนำข่าวดีมายังผู้ที่ทุกข์ใจ พระองค์ทรง ใช้ข้าพเจ้ามาให้เล้าโลมคนที่ขอกช้ำระกำใจ และร้องประกาศอิสรภาพแก่ บรรดาเชลย

และบอกการเปิดเรือนจำออก ให้แก่ผู้ที่ถูกจำจอง เพื่อประกาศปีแห่งความโปรดปรานของพระเจ้า และ...เพื่อเล้าโลมบรรดาผู้ที่ ไว้ทุกข์" อิสยาห์61:1,2 พระเยซูแห่งนาซาเร็ธคือพระองค์ผู้ทรงโปรด สัญญาไว้ หลักฐานที่แสดงว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์เห็นได้ จากพระราชกิจของพระองค์ที่สนองความต้องการของมนุษยชาติที่เจ็บปวด ทุกข์ทรมาน รัศมีของพระองค์ได้แสดงออกให้เห็นจากการที่ทรงถ่อมพระองค์ลงมาประสติในสภาพมนุษย์ผู้ต่ำต้อยเฉกเช่นเดียวกับเรา {MH 35.2} {MHTh 31.3}

พระราชกิจของพระคริสต์ไม่เพียงแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็น พระเมสสิยาห์เท่านั้น ยังได้แสดงให้เห็นด้วยว่าพระองค์จะทรงตั้งอาณาจักร ของพระองค์ขึ้นมาด้วยวิธีใด ความจริงอย่างเดียวกันที่เปิดเผยให้แก่ยอห์น เหมือนกับที่เอลียาห์เคยได้รับในถิ่นทุรกันดารเมื่อ "ลมใหญ่อันแรงกล้าได้ พัดพังภูเขา และทำให้หินแตกเป็นก้อนๆ ต่อพระพักตร์พระเจ้า แต่ พระเจ้ามิได้สถิตในลมนั้น ภายหลังลมก็แผ่นดินไหว แต่พระเจ้าหาสถิตใน แผ่นดินไหวนั้นไม่ ภายหลังแผ่นดินไหวก็เกิดไฟ แต่พระเจ้าหาสถิตในไฟ นั้นไม่" ภายหลังไฟพระเจ้าตรัสกับผู้เผยพระวจนด้วยเสียงเบาๆ 1 พงศ- กษัตริย์ 19:11, 12 ด้วยเหตุนี้พระเยซูจะทรงกระทำพระราชกิจของ พระองค์ มิใช่ด้วยการโค่นล้มบลลังก์หรือการทำลายอาณาจักร มิใช่ด้วย การแสดงยศศักดิ์หรือการแสร้งโอ้อวด แต่โดยการตรัสกับจิตใจของมนุษย์ ด้วยชีวิตของพระองค์ที่เปียมด้วยพระทัยกรุณาและเสียสละ {MH 36.1} {MHTh 32.1}

ราชอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้มาด้วยการแสดงโอ้อวด แต่จะมา โดยพระวจนะของพระเจ้าที่ดลจิตใจของมนุษย์ด้วยวิธีการอันนุ่มนวล และ โดยอาศัยพระวิญญาณของพระองค์ที่ทรงประกอบกิจอยู่ภายใน เป็นการ รวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันระหว่างจิตวิญญาณของมนุษย์และพระองค์ ผู้ทรงเป็นชีวิต การเปิดเผยฤทธิ์อำนาจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของราชอาณาจักร แห่งพระเจ้านั้น เห็นได้จากการที่มนุษย์ได้รับการเปลี่ยนแปลงใหม่ มิ อุปนิสัยที่สมบรณ์แบบเหมือนกับพระลักษณะของพระคริสต์ {MH 36.2} {MHTh 32.2}

บรรดาสาวกผู้ติดตามพระคริสต์จะต้องเป็นความสว่างให้แก่โลก แต่พระเจ้ามิได้รับสั่งให้พวกเขาต้องใช้ความพยายามในการส่องแสงออก ไป พระองค์ไม่ชอบพระทัยกับการที่มนุษย์รู้สึกพึงพอใจในความพยายาม ของตนเองที่ได้แสดงความดีที่เหนือกว่าผู้อื่นออกมา พระองค์ทรงปรารถนา ให้จิตวิญญาณของเขาได้ซาบซึ้งในหลักการของสวรรค์ และเมื่อเขาเหล่า

นั้นได้ติดต่อเกี่ยวข้องกับคนที่อยู่ฝ่ายโลก พวกเขาจะได้ส่องความสว่างที่มีอยู่ภายในตัวให้ผู้อื่นได้เห็น ความแน่วแน่ในการกระทำทุกสิ่งในชีวิตด้วยความซื่อสัตย์จะเป็นวิธีที่เขาจะส่องสว่างออกไป {MH 36.3} {MHTh 32.3}

ความมั่งคั่งหรือยศถาบรรดาศักดิ์ ข้าวของเครื่องใช้หรูหรามีราคา สถาปัตยกรรมหรือเครื่องประดับตกแต่งอันงดงาม ไม่ใช่สิ่งจำเป็นเพื่อ ช่วยให้พระราชกิจของพระเจ้าเจริญขึ้น ไม่ใช่ความสำเร็จใดๆ ที่มนุษย์ยกย่องสรรเสริญและความพยายามที่ปราศจากมรรคผลเพื่อสร้างความภาคภูมิใจให้กับตัวเองจะทำให้กิจการของพระองค์เจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้น การโอ้อวดตามอย่างโลก แม้ดูน่าประทับใจมากเพียงใดก็ตาม ในสาย พระเนตรของพระเจ้าไม่มิค่าอะไร พระองค์ทรงให้คุณค่าแก่สิ่งที่ตามองไม่ เห็นและสิ่งที่เป็นนิรันดร์ซึ่งอยู่เหนือสิ่งที่ตามองเห็นและสิ่งของในทางโลก การโอ้อวดตามอย่างโลกจะมีคุณค่าก็ต่อเมื่อแสดงออกให้เห็นถึงสิ่งที่เป็น นิรันดร ความงดงามอันเกิดจากการบรรจงสร้างงานศิลป์อย่างเลอค่า ย่อมมิอาจเทียบได้กับความงามของอุปนิสัยที่บังเกิดขึ้นจากผลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ประกอบกิจอยู่ภายในจิตใจ {MH 36.4} {MHTh 33.1}

เมื่อพระเจ้าประทานพระบุตรของพระองค์แก่โลกนั้น พระองค์ทรงมอบสิ่งล้ำค่าที่ไม่มีวันสูญหายให้แก่มนุษย์ด้วย ทรัพย์สมบัติที่มนุษย์ได้สั่งสมมาตั้งแต่เริ่มมีโลกนี้ เมื่อเปรียบเทียบกันแล้วไม่มีค่าอันใด พระคริสต์เสด็จมายังแผ่นดินโลกและทรงยืนอยู่หน้ามนุษย์ด้วยความรักที่ทรงสะสม มาตั้งแต่นิรันดรกาล และสิ่งนี้คือ สิ่งล้ำค่าที่เราจะได้รับ เราจะรับเอาสมบต นี้เปิดเผยให้เห็นและแบ่งปันให้แก่ผู้อื่นก็โดยความสัมพันธ์ของเราที่มีกับ พระองค์ {MH 37.1} {MHTh 33.2}

ความพากเพียรของมนุษย์!,นการกระทำกิจของพระเจ้าจะบังเกิด ผลอันสมควรก็ต่อเมื่อผู้ที่ปฏิบติงานได้อุทิศตัวแด่พระเจ้า ด้วยการแสดงให้เห็นถึงฤทธิ์อำนาจในพระคุณของพระคริสต์ที่เปลี่ยนแปลงชีวิตของเขา ใหม่ได้ เราจะต้องมิตุณสมบัติที่แตกต่างไปจากคนที่อยู่ในฝ่ายโลก เพราะเราได้รับการประทับตราจากพระเจ้าแล้ว และเพราะพระองค์ทรงสำแดงความรักที่มีอยู่ในพระลักษณะของพระองค์ให้ปรากฏอยู่ในอุปนิสัยของเรา พระผู้ไถ่ทรงเอาเสื้อคลุมแห่งความชอบธรรมของพระองค์ปกปิดเราไว้ {MH 37.2} {MHTh 33.3}

ในการเลือกชายหญิงเพื่อที่จะรับใช้ในกิจการของพระเจ้านั้น พระองค์มิได้ตรัสถามคนเหล่านั้นว่าในโลกนี้เขามีทรัพย์สมบัติอะไร มีการศึกษา

หรือมีชั้นเชิงในการพูดหรือไม่ พระองค์ตรัสถามว่า " เขาดำเนินชีวิตด้วย ใจถ่อม ที่เราจะสามารถสั่งสอนให้เขาดำเนินไปตามมรรคาของเราได้หรือ ไม่ เราจะใส่ถ้อยคำของเราในปากของเขาได้หรือไม่ และพวกเขาจะเป็น ตัวแทนของเราได้หรือไม่" {MH 37.3} {MHTh 34.1}

การที่พระเจ้าสามารถใช้ใครได้มากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่ที่ผู้นั้นยินยอม ให้พระวิญญาณของพระองค์เข้ามาประทับในวิหารแห่งจิตวิญญาณของ เขา การงานที่พระองค์ทรงยอมรับก็คืองานที่จะสะท้อนถึงพระฉายาของ พระองค์ บรรดาผู้ติดตามพระองค์จะต้องเป็นเครื่องยืนยันพิสูจน์ให้โลกได้ เห็นการประพฤติชอบตามหลักการพระลักษณะแห่งบทบัญญัติที่เป็นนิรันดร และไม่มีวันเสื่อมสูญของพระองค์ {MH 37.4} {MHTh 34.2}

"พระองค์กรงรวบรวมลูกแกะไว้ ในออมพระกรของพระองค์"

ในขณะที่พระเยซูทรงกำลังรักษาพยาบาลคนป่วยไข้อยู่ตามถนน หนทางในเมืองนั้น บรรดามารดาได้อุ้มบุตรของตนที่กำลังป่วยและอาการ หนัก เบียดเสียดฝูงชนเข้าไปจนใกล้พอที่จะให้พระองค์ทรงทอดพระเนตร ได้ {MH 38.1} {MHTh 34.3}

ดูเถิด มารดาเหล่านี้มีสีหน้าซีดเซียว ท่าทางเหน็ดเหนื่อยอ่อนล้า และสิ้นหวัง แต่ถึงกระนั้น พวกนางก็ยังไม่ละความพยายามที่จะอุ้มบุตร ของตนและนำความทุกข์ยากลำบากเข้าหาพระผู้ช่วยให้รอด ในขณะที่ พวกนางถูกฝูงชนเบียดเสียดให้ถอยห่างออกไปนั้น พระคริสต์ทรงดำเนิน อย่างช้าๆ ตรงเข้าไปหา จนกระทั่งพระองค์ประทับอย่เฒื้องหน้าของพวกนาง ความหวังจึงเกิดขึ้นภายในจิตใจของพวกเขา น้ำตาแห่งความปลาบปลื้ม ไหลรินอาบแก้มด้วยเพราะนางเห็นว่าพระองค์ทรงแสดงความสนพระทัย และเห็นพระเนตรของพระองค์ที่ได้ฉายแววแห่งความรักและความเมตตา กรุณา {MH 38.2} {MHTh 34.4}

พระผู้ช่วยให้รอดทรงให้หญิงคนหนึ่งในหมู่ชนเกิดความไว้วางใจ ด้วยการตรัสว่า "บอกเรามาสิว่า เจ้าปรารถนาให้เราทำสิ่งใดให้เจ้า', เธอ สะอื้นพลางทูลถึงความปรารถนาอันใหญ่หลวงของตนว่า "อาจารย์เจ้าข้า ขอโปรดรักษาลูกของดิฉันด้วยเถิด'' พระคริสต์ทรงรับเด็กคนนั้นมาจาก อ้อมแขนของเธอ และทรงสัมผัสร่างของเด็กน้อย จากนั้นโรคภัยโรคร้าย หายไปในบดดล เงาซีดแห่งความตายเลือนหายไป กระแสธารที่หล่อเลี้ยง ชีวิตไหลรินไปตามเส้นเลือดและกล้ามเนื้อเส้นเอ็นในร่างกายของเด็กคน นั้น

ทำให้มีกำลังเรี่ยวแรงขึ้นมาใหม่ พระองค์ตรัสถ้อยคำที่ปลอบโยนจิตใจและเปียมด้วยสันติสุขกับหญิงผู้เป็นมารดา จากนั้นหญิงอีกคนหนึ่งมีบุตรป่วยหนักและต้องการให้พระองค์รักษาอย่างเร่งด่วนเช่นกัน ได้เข้ามาเฝ้า พระองค์พระคริสต์ทรงใช้ฤทธิ์อำนาจที่ให่ชีวิตอีกครั้งและทุกคนต่างสรรเสริญและถวายพระเกียรติพระองค์ผู้ทรงประกอบกิจอัศจรรย์ {MH 38.3} {MHTh 35.1}

เรามักกล่าวถึงความยิ่งใหญ่ในชีวิตของพระคริสต์ เราเอ่ยถึงบรรดาสิ่งมหัศจรรย์และการอัศจรรย์ต่างๆ ที่พระองค์ได้ทรงกระทำ แต่การที่พระองค์ทรงสนพระทัยในเรื่องเล็กน้อย กลับเป็นสิ่งที่พิสูจน์ใ,ห้เห็นถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์มากยิ่งกว่า {MH 39.1} {MHTh 35.2}

ชาวยิวมีธรรมเนียมนำเด็กไปหารับบี เพื่อให้อาจารย์วางมืออวยพร ให้แก่เด็กเหล่านั้น แต่พวกสาวกคิดว่าพระราชกิจของพระผู้ช่วยให้รอดนั้น มีความสำคัญมาก ไม่ควรให้เรื่องนี้มาขัดจังหวะ เมื่อพวกมารดาได้เข้าเฝ้าพระองค์ด้วยความปรารถนาให้พระองค์อวยพระพรให้แก่บุตรของตนนั้น พวกสาวกต่างมองดูด้วยความรู้สึกไม่พอใจ พวกเขาคิดว่าเด็กเหล่านี้เล็กเกินกว่าที่จะได้รับประโยชน์จากการเข้าเฝ้าพระเยซู และคิดเอาเองว่าพระองค์ไม่พอพระทัยที่คนเหล่านั้นได้เข้าไปรบกวน แต่หาเป็นเช่นนั้นไม่ พระผู้ช่วยให้รอดทรงเข้าพระทัยถึงความกังวลใจและภาระของมารดาในความพยายามให้การอบรมสั่งสอนบุตรของตนประพฤติชอบตามพระวจนะของพระเจ้า พระองค์ทรงได้ยินคำอธิษฐานของพวกเขา พระองค์นั่นเอง ที่ทรงเป็นผู้นำพวกเขาให้เข้าเฝ้าต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์ {MH 40.1} {MHTh 35.3}

มารดาคนหนึ่งพาบุตรของเธอออกจากบานมาเพื่อจะเข้าเฝ้าพระเยซู ระหว่างทางเธอเล่าความตั้งใจให้เพื่อนบานอีกคนหนึ่งฟัง เพื่อนบ้านคนนั้นอยากให้พระเยซูอวยพรแก่บุตรของเธอเช่นเดียวกัน ดังนั้นจึงมีมารดาอีกหลายคนพาบุตรของพวกเธอไปด้วยกัน แม้ว่าเด็กบางคนมีอายุเกินวัย ทารกเป็นเด็กโตและเด็กหนุ่มแล้ว เมื่อมารดาเหล่านั้นทูลต่อพระองค์ด้วย ความขลาดกลัวด้วยน้ำตานองหน้า แสดงถึงความปรารถนาของตน พระเยซูก็สดับฟังคำทูลขอด้วยพระทัยที่เห็นอกเห็นใจ ขณะเดียวกันทรงเฝ้าดูว่าพวกสาวกจะปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างไร เมื่อพระองค์ทรงเห็นว่าพวกสาวกตำหนิหญิงเหล่านั้นและขับไล่ให้ออกไปเสีย ด้วยคิดว่าจะทำให้ พระองค์พอพระทัย พระองค์ทรงชี้ให้บรรดาสาวกเห็นถึงการกระทำที่ผิด พลาด ด้วยการตรัสว่า "จงยอมให้เด็กเล็กๆ เข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขา เลย

เพราะว่าแผ่นดินของพระเจ้าเป็นของคนเช่นเด็กอย่างนั้น" มาระโก 10:14 พระองค์ทรงอุ้มเด็กขึ้นมาไว้ในอ้อมพระกรของพระองค์ทรงวางพระหัตถ์พวกเขาและประทานพระพรตามที่พวกเขาได้ตั้งใจไว้ {MH 41.1} มารดาเหล่านั้นต่างได้รับการปลอบใจ พวกเธอกลับบ้านไปพร้อมกำลังใจที่เข้มแข็งและได้รับพระพรตามที่พระคริสต์ทรงมีพระดำรัส ได้รับการหนุนใจเพื่อแบกรับภาระต่อไปด้วยความยินดีและปฏิบัติหน้าที่เพื่อบุตรของตนด้วยความหวัง {MH41.2} {MHTh 36.1}

หากเราสามารถมองเห็นถึงชีวิตในวันข้างหน้าของเด็กเหล่านั้น จะเห็นว่ามารดาได้เตือนบุตรของตนให้ระลึกถึงภาพในวันนั้นและได้ทบทวนพระดำรัสที่เปียมด้วยความรักของพระผู้ช่วยให้รอด เราจะเห็นว่า อีกหลาย ปีต่อมาบ่อยครั้งการจดจำถึงคำพูดเหล่านี้ ช่วยป้องกันมิให้เด็กเหล่านั้นพัดหลงหายไปจากทางที่ได้ย้ำเตือนไว้ของผู้ที่ได้รับการไถ่โดยองค์พระผู้ เป็นเจ้าได้อย่างไร {MH 41.3} {MHTh 36.2}

ทุกวันนี้ พระคริสต์ยังทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงกอปรด้วยพระ-หัยกรุณาเหมือนครั้งที่ทรงดำเนินอยู่ท่ามกลางมนุษย์ แท้ที่จริงพระองค์ยังทรงท่าหน้าเป็นผู้คอยช่วยเหลือของมารดาทั้งหลายเหมือนเมื่อครั้งที่พระองค์ทรงอ◌ุมเด็กเล็กในแผ่นดินยดาห็ใว่ในพระกรของพระองค์ เด็กๆ ในครอบครัวของเราเป็นผู้ที่ทรงไถ่ไว้แล้วด้วยพระโลหิตของพระองค์ เช่นเดียวกับเด็ก ในสมัยก่อน {MH 41.4} {MHTh 37.1}

พระเยซูทรงเข้าใจถึงภาระอันหนักในจิตใจของมารดาทุกคน พระองค์ผู้ทรงมีมารดาที่ต้องต่อสู้ดิ้นรนกับความยากจนและความขัดสน ทรงเห็นอกเห็นใจมารดาทุกคนที่ต้องตรากตรำท่างานหนัก พระองค์ผู้ทรงดำเนินในหนทางอันแสนไกลเพื่อช่วยปลดเปลื้องความทุกบ์ในจิตใจของหญิงชาวคานาอันเพียงคนหนึ่งนั้น ย่อมจะทรงกระท่าสิ่งเดียวกันให้แก่ผู้เป็นมารดา ในวันนี้ด้วยเช่นกัน พระองค์ผู้ทรงโปรดประทานบุตรชายเพียงคนเดียวของหญิงม่ายชาวเมืองนาอินให้เป็นขึ้นมาจากความตาย และผู้ทรงทนทุกข์ทรมานบนไม้กางเขนยังทรงระลึกถึงมารดาของพระองค์เอง ในทุกวัน นี้พระองค์ย่อมรูสึกเห็นอกเห็นใจในความทุกข์โศกของมารดาทุกคน ทรงปลอบประโยนและเกื้อหนุนจิตใจในยามที่เรามีความตรอมตรมและขัดสน {MH 42.1} {MHTh 37.2}

ขอให้มารดาทั้งหลายผู้มีความยุ่งยากใจเข้าไปหาพระเยซู เธอทั้งหลายจะได้รับพระคุณอย่างเพียงพอที่จะช่วยเหลือในการเอาใจใส่ดูแลบุตร ของตน

ประตูได้เปิดไวให้กับมารดาทุกคนที่นำภาระของนางมาไว้แทบ พระบาทของพระผู้ช่วยให้รอด พระองค์ผู้ตรัสว่า " จงยอมให้เด็กเล็กๆ เข้า มาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย" มาระโก 10:14 พระองค์ยังคงเชื้อเชิญมารดา ทั้งหลายให้นำบุตรเล็กๆ ของตนมาให้พระองค์ทรงอวยพร {MH 42.2} {MHTh 37.3}

ในบรรดาเด็กๆ ที่เหล่ามารดาได้นำมาเฟ้าพระองค์นั้น พระเยซูทรง ทอดพระเนตรเห็นว่าเมื่อพวกเขาเติบโต เขาจะเป็นชายหญิงที่เป็นทายาท แห่งพระคุณและเป็นพลเมืองของอาณาจักรของพระองค์ และบางคนจะ ยอมทนทุกข์ทรมานจนถึงแก่ความตายเพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ พระองค์ทรงทราบดีว่าเด็กเหล่านี้จะยอมเชื่อฟังพระองค์และเต็มใจรับ พระองค์เป็นพระผู้ไถ่ของเขาได้ง่ายกว่าคนที่โตเป็นผู้ใหญ่มีความเฉลียว ฉลาดทางฝ่ายโลกและมีจิตใจที่แข็งกระด้าง เมื่อพระองค์ทรงสั่งสอนพวก เขา ทรงโน้มพระองค์ลงมาเสมอกับเด็กเหล่านั้น พระองค์ผู้ทรงเดชานุภาพ แห่งสวรรค์ ทรงตอบคำถามของพวกเขาและอธิบายบทเรียนที่สำคัญให้ เกิดกระจ่างแจ้ง แม้เด็กก็สามารถเข้าใจได้ พระองค์ทรงปลูกเมล็ดพนธุ แห่งความจริงไว่ในจิตใจของเขา ซึ่งอีกหลายปีต่อมาจะเจริญขึ้นและเกิด ผลจนถึงชีวิตนิรันดร {MH 42.3} {MHTh 38.1}

เมื่อพระเยซูตรัสสั่งพวกสาวกไม่ให้กีดกันเด็ก ๆ ที่จะเข้ามาเฝ้าพระองค์ นั้น พระองค์กำลังตรัสแก่ผู้ติดตามของพระองค'ในทุกยุคทุกสมัยเช่นเดียว กัน บอกให้เจ้าหน้าที่ในคริสตจักร ศิษยาภิบาล ศาสนาจารย์ พวกผู้ช่วย และคริสเตียนทุกคน พระเยซูทรงนำพาเด็กๆ ให้เข้ามาหาพระองค์และ ตรัสสั่งเราว่า "จงยอมให้พวกเด็กๆ เข้ามาหาเรา', ประหนึ่งตรัสว่า พวก เด็กๆ จะเข้ามาหาพระองค์ หากเราไม่ขัดขวางพวกเขา {MH 42.4} {MHTh 38.2}

อย่าให้อุปนิสัยที่ไม่เหมือนพระคริสต์ทำให้ผู้อื่นเข้าใจพระเยซูผิด เพี้ยนไป จงอย่าแสดงอาการเย็นชาและเกรี้ยวกราดใส่เด็กๆ จนทำให้พวก เขาถอยห่างไปจากพระองค์ อย่าเป็นเหตุให้เขารู้สึกว่าสวรรค์เป็นสถานที่ ไม่น่าอยู่เพราะท่านอยู่ที่นั่น อย่าพูดถึงเรื่องศาสนาดูประหนึ่งว่าเป็นสิ่งที่ เด็กไม่อาจเข้าใจได้ หรือทำราวกับว่าพวกเขายังไม่สมควรรับเอาพระคริสต์ ขณะเยาว์วัย อย่าทำให้พวกเขาฝังใจอย่างผิดๆ ว่าศาสนาของพระคริสต์ เป็นศาสนาแห่งความเศร้าหมอง และการที่พวกเขาจะเข้าไปหาพระผู้ช่วยให้ รอดจะต้องสละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างที่ทำให่ชีวิตสดใสร่าเริงออกไป {MH 43.1} {MHTh 38.3}

ขณะทพระวญญาณบรสุทธทรง โน้มน้าวจตใจของเด็ก ๆ นั้น ขอให ร่วมมือในพระราชกิจของพระองค์ สอนพวกเขาว่าพระผู้ช่วยให้รอดกำลัง เรียกพวกเขาอยู่

ไม่มีสิ่งใดที่จะทำให้พระองค์ทรงชื่นชมยินดียิ่งไปกว่าการที่เด็กทั้งหลายถวายตัวแด่พระองค์ตั้งแต่ช่วงเบ่งบานของวัยเยาว์และช่วง ที่สดใสของชีวิต {MH 44.1} {MHTh 38.4}

ความรับผิดชอบของ□ดามารดา

พระผู้ช่วยให้รอดทรงสนพระทัยใส่ทุกคนที่ทรงไถ่ด้วยพระโลหิตของพระองค์ด้วยความรักเกินพรรณา พระองค์ทรงอ้างสิทธิ์นั้นด้วยความรัก ทรงเฝ้ามองเขาเหล่านั้นด้วยความปรารถนาที่ไม่อาจบรรยายได้ พระทัยของพระองค์ทรงเพรียกหาเขา มิใช่เพียงเด็กที่ได้รับการสั่งสอนมาอย่างดียิ่งและงดงามน่ารักเท่านั้น แต่รวมถึงบรรดาเด็กที่มิอุปนิสัยไม่ดีซึ่งสืบทอดมาทางสายเลือดและจากการถูกปล่อยปละละเลย บิดามารดาหลายคนไม่เข้าใจว่าเขาจะต้องรับผิดชอบต่ออุปนิสัยบุตรของตนมากเพียงไร พวกเขาขาดความอ่อนโยนและขาดสติปัญญาที่จะแก้ปัญหาของเด็กที่ประพฤติผิดเหล่านี้ซึ่งพ่อแม่เป็นผู้ที่ก่อขึ้น แต่พระเยซูทรงเฝ้ามองเด็กเหล่านี้ด้วย พระทัยเมตตาสงสาร พระองค์ทรงพินิจถึงสาเหตุที่แท้จริงซึ่งมิผลท่าให้เกิด ความประพฤติเช่นนี้ {MH 44.2} {MHTh 39.1}

ผู้รับใช้คริสเตียนเป็นผู้แทนของพระคริสต่ในการน่าเด็กที่มีข้อบก-พร่องและประพฤติผิดเหล่านี้มาหาพระผู้ช่วยให้รอดได้ โดยอาศัยสติปัญญาและปฏิภาณไหวพริบ เขาผูกจิตใจของเด็กเหล่านั้นได้ ทั้งยังให้กำลังใจ และความหวัง โดยพระคุณของพระคริสต์ เขาจะได้เห็นเด็กเหล่านั้นเกิด ความเปลี่ยนแปลงขึ้นในอุปนิสัย เพื่อที่จะกล่าวถึงเด็กเหล่านั้นได้ว่า “แผ่น ดินของพระเจ้าเป็นของคนเช่นเด็กอย่างนั้น” {MH 44.2} {MHTh 39.2}

ขนบบงบารลีเล็กๆ หากอบเลี้ยงผิงชน

ตลอดทั้งวัน ขณะที่พระองค์ทรงสั่งสอนที่ริมฝั่งทะเล ประชาชนเบียดเสียดห้อมล้อมติดตามพระคริสต์และเหล่าสาวกของพระองค์ พวกเขาได้ฟังพระดำรัสที่เปียมด้วยเมตตาของพระองค์ เป็นถ้อยคำที่เรียบง่าย และชัดเจน เสมือนน้ำมันแห่งกิเลอาดสำหรับจิตวิญญาณของพวกเขา พระหัตถ์แห่งการรักษาของพระองค์ใต้ทำให้คนป่วยไข้กลับมีสุขภาพที่สมบูรณ์แข็งแรงและประทานชีวิตแก่ผู้ที่กำลังจะตาย เสมือนหนึ่งว่าวันนั้นสวรรค์ทั้งหมดใต้เข้ามาตั้งอยู่ในโลก พวกเขาต่างลืมไปว่าเวลาได้ล่วงเลย ไปนานเพียงไร อีกทั้งยังไม่ได้รับประทานอาหาร {MH 45.1} {MHTh 40.1}

ดวงอาทิตย์กำลังคล้อยลงทางทิศตะวันตก ถึงกระนั้น ประชาชนยัง รีรอไม่ยอมกลับไป ในที่สุดพวกสาวกได้เข้ามาทูลพระคริสต์ว่า เพื่อเห็นแก่ ฝูงชนควรให้พวกเขากลับไปก่อน หลายคนเดินทางมาไกลและตั้งแต่เช้า ยังไม่ได้กินอะไรเลย พวกเขาอาจจะไปหาซื้ออาหารตามเมืองและหมู่บ้าน ในละแวกนี้ได้ แต่พระเยซูตรัสว่า “พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด’, มัทธิว 14:16 พระองค์ทรงหันไปหาฟิลีปและตรัสถามว่า “ทำอย่างไรเราจึงจะ ซื้ออาหารให้คนเหล่านี้กินได้”’ ยอห์น 6:5 {MH 45.2} {MHTh 40.2}

ฟิลีปหันไปพิจารณาลูฝูงชนเหล่านั้นพลางคิดอยู่ในใจว่า เป็นไปไม่ได้ที่จะจัดหาอาหารมาเลี้ยงผู้คนจำนวนมากมายเช่นนี้ได้ เขาตอบว่าถ้าจะซื้ออาหารมาเลี้ยงด้วยเงินสักสองร้อยเหรียญเดนาริอัน คงจะไม่เพียงพอ และได้อาหารเพียงคนละเล็กละน้อยเท่านั้น {MH 45.3} {MHTh 40.3}

พระเยซูตรัสถามว่า ในบรรดาคนเหล่านี้มีใครที่มีอาหารบ้าง อันดรูว์ ทูลพระองค์ว่า “ที่นี่’มีเด็กคนหนึ่งมีขนมบารลีห้าก้อนกับปลาสองตัว แต่เท่านั้นจะพออะไรกับคนมากอย่างนี้’’ ยอห่น ธ: 9 พระเยซูทรงรับสั่งให้นำอาหารเหล่านั้นมาให้พระองค์ และตรัสสั่งให้เหล่าสาวกจัดประชาชนให้ นั่งลงบนพื้นหญ้า เมื่อประชาชนต่างนั่งลงเป็นที่เรียบร้อยแล้วจึงทรงหยิบ อาหารขึ้นมา “แล้วก็แหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ถวายคำสาธุการ และ หักส่งให้เหล่าสาวก เหล่าสาวกก็แจกให้คนทั้งปวง เขาได้กินอิ่มทุกคน ส่วนเศษอาหารที่ยังเหลือนั้น เขาเก็บไว้ได้ถึงสิบสองกระบุงเต็ม’’ มัทธิ-ว 14:19, 20 {MH 45.4} {MHTh 40.4}

พระคริสต์ทรงเลี้ยงฝูงชนด้วยการอัศจรรย์แห่งฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า ถึงกระนั้นอาหารที่ใช้เลี้ยงฝูงชนเป็นอาหารธรรมดา มีเพียงปลาและขนมปังข้าวบารลีที่เป็นอาหารประจำวันของชาวประมงในแคว้นกาลิลี {MH 47.1} ที่จริงพระคริสต์ทรงสามารถจัดหาอาหารที่หรูหราฟู่มเฟือยมาให้แก่ ประชาชนได้ แต่อาหารที่จัดเตรียมมาเพื่อสนองความอยาก หาได้มีบทเรียนเพื่อประโยชน์ของพวกเขาแต่ประการใดไม่ ด้วยการอัศจรรย์!นครั้ง นี้ พระคริสต์ทรงปรารถนาที่จะสอนบทเรียนการเป็นอยู่อย่างเรียบง่าย หากคนในสมัยนี้มีนิสัยเรียบง่าย และดำเนินชีวิตให้สอดคล้องกับกฎของธรรมชาติเหมือนอาดัมและเอวาในสมัยยุคแรกเริ่มแล้ว ก็คงจะมีอาหารเหลือเฟือต่อความต้องการในครอบครัวของมนุษย์ แต่เพราะความเห็นแก่ตัวและการปล่อยตัวตามใจในความอยากจึงนำความผิดบาปและความทุกข์ยาก เข้ามา ความฟุ่มเฟือยจึงนำความขัดสนเข้ามาในที่สุด {MH 47.2} {MHTh 41.1}

พระเยซูไม่เคยหาทางจูงใจประชาชนให้เข้าไปหาพระองค์ด้วยการสนองความอยากในสิ่งหรูหราฟุ่มเฟือย สำหรับฝูงชนจำนวนมากที่เหน็ด-เหนื่อยอิดโรยและหิวกระหายภายหลังจากวิตกกังวลของวันอันยาวนาน อาหารธรรมดาย่อมจะช่วยให้คนเหล่านั้นได้มีความมั่นใจถึงฤทธิ์อำนาจของพระองค์และการที่พระองค์ทรงเอาใจใส่ดูแลความต้องการพื้นฐานในชีวิตของพวกเขาด้วยความรัก พระผู้ช่วยให้รอดไม่ได้ทรงสัญญาว่าจะประทานความหรูหราฟุ่มเฟือยทางโลกให้แก่ผู้ติดตามพระองค์ ชะตากรรมของพวกเขาอาจถูกล้อมกรอบไว้ด้วยความยากจน แต่พระวจนะของพระองค์ได้ให้ คำมั่นสัญญาว่าพระองค์จะประทานทุกสิ่งที่พวกเขาต้องการ และทรงสัญญาอีกว่าจะประทานสิ่งดียิ่งกว่าทรัพย์สมบัติในโลกนี้ให้แก่เขา นั้นคือพระองค์จะสถิตอยู่ใกล้และจะทรงสร้างความอ่นใจให้แก่พวกเขา {MH 47.3} {MHTh 41.2}

หลังจากทรงเลี้ยงฝูงชนแล้ว ยังมีอาหารเหลืออยู่อีกมาก พระเยซูทรงรับสั่งให้เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “จงเก็บเศษอาหารที่เหลือไว้อย่า ให้มีสิ่งใดตกหล่น’, ยอห์น ธ:12 พระดำรัสสั่งนี้มีความหมายที่ลึกซึ้งยิ่ง กว่าการนำอาหารไปใส่ในตะกร้ามีบทเรียนอยู่สองประการ คือ เราไม่ควร ปล่อยสิ่งใดเสียเปล่า เราจะไม่ปล่อยให้สิ่งที่เป็นประโยชน์ในโลกผ่านไปโดย ไม่สนใจ เราไม่ควรที่ละทิ้งสิ่งที่อาจจะเป็นประโยชน์ต่อมวลมนุษย์ ให้เก็บรวบรวมทุกสิ่งที่จะช่วยบรรเทาความยากจนขัดสนของผู้ที่หิวโหยในโลก และเราจะต้องเก็บรักษาอาหารฝ่ายจิตวิญญาณที่ได้รับพระราชทานมาจากสวรรค์ด้วยความใส่ใจอย่างเดียวกัน เราจะต้องดำเนินชีวิตตามพระวจนะ ทุกคำของพระเจ้าไม่ปล่อยให้พระดำรัสใดที่พระเจ้าตรัสไว้แล้วสูญเปล่า ไม่ปล่อยให้ถ้อยคำแห่งความรอดและชีวิตนิรันดรของเราแม้แต่คำเดียวถูกทิ้งขว้างและตกลงบนพื้นดินอย่างไร้คุณค่า {MH 48.1} {MHTh 41.3}

การอัศจรรย์เรื่องขนมปังห้าก้อนและปลาสองตัว ยังสอนเราให้รู้จัก พึ่งพิงพระเจ้า เมื่อพระคริสต์ทรงเลี้ยงคนห้าพันคนนั้น พระองค์ไม่มีอาหาร พร้อมอยู่เลย เห็นได้ชัดว่าพระองค์ทรงไม่ได้มีวิธีการใดที่จะหาอาหารมา ได้ตามที่ทรงรับสั่งไป พระองค์ประทับอยู่ในที่กันดารกับผู้ชายจำนวนห้าพัน คน ซึ่งยังไม่นับพวกผู้หญิงและเด็ก พระองค์ไม่ได้ชักชวนฝูงชนให้ติดตาม พระองค์ไปที่นั่น พวกเขามีความกระหายที่จะอยู่ใกล้ชิดกับพระองค์ต่าง หากจึงได้ตามมาโดยไม่ได้รับคำเชื้อเชิญหรือพระดำรัสสั่ง แต่ทรงทราบดีว่าเมื่อพวกเขาได้ฟังคำสั่งสอนของพระองค์มาทั้งวันแล้ว คนเหล่านั้นต่าง

หิวกระหายและอ่อนแรง พวกเขาอยู่ห่างไกลจากบ้านและเป็นเวลาที่จวน จะคาอยู่แล้ว หลายคนไม่มีเงินทองที่จะซื้อหาอาหาร พระองค์ผู้ทรงอดพระกระยาหารเป็นเวลาถึงสี่สิบวันในถิ่นทุรกันดารเพื่อเห็นแก่พวกเขา จะยอมปล่อยให้พวกเขาต้องทนลำบากกลับบ้านไปโดยไม่มีอาหารตกถึงท้อง ได้อย่างไร {MH 48.2} {MHTh 42.1}

พระเจ้าทรงจัดเตรียมทุกสิ่งในสถานที่พระเยซูประทับอยู่ พระองค์ทรงพึ่งพาพระบิดาบนสวรรค์เพื่อจะได้จัดหาสิ่งจำเป็นในการบรรเทาความต้องการของประชาชน เมื่อเราตกอยู่ในเวลาที่คับขัน จำเป็นต้องพึ่งพา พระเจ้า เมื่อเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉินในทุกครั้ง ต้องแสวงหาความช่วยเหลือจากพระองค์ผู้ทรงมีหนทางนับไม่ถ้วนที่จะบันดาลให้ทุกสิ่งเป็นไปตามพระ บัญชาของพระองค์ {MH 48.3} {MHTh 42.2}

การอัศจรรย์ในครั้งนี้ พระคริสต์ทรงได้รับอาหารมาจากพระบิดา จากนั้นประทานให้แก่บรรดาสาวก จากนั้นสาวกจึงแจกจ่ายให้แก่ประชาชนจากนั้นจึงแบ่งให้กันและกันในหมู่ประชาชนอีกต่อหนึ่ง การกระทำลักษณะเดียวกันนี้เกิดขึ้นกับบรรดาผู้เข้าสนิทอยู่ในพระคริสต์จะได้รับอาหารแห่งชีวิตมาจากพระองค์และแจกจ่ายออกไปเช่นกัน สาวกของพระองค์ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้ติดต่อระหว่างพระคริสต์กับคนทั้งหลาย {MH 49.1} {MHTh 43.1}

เมื่อเหล่าสาวกได้ยินพระดำรัสสั่งของพระผู้ช่วยให้รอดที่ว่า “ พวก ท่านจงเลี้ยงเขาเถิด” ต่างรู้สึกยุ่งยากใจ จึงทูลถามพระองค์ว่า “เราจะเข้าไปในหมู่บ้านเพื่อซออาหารมาเลี้ยงคนเหล่านี้หรือ” แต่พระคริสต์ตรัส อย่างไร “พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด’’ พวกสาวกได้นำอาหารที่มีอยู่ทั้งหมด มาถวายพระเยซู แต่พระองค์ไม่ได้บอกให้พวกเขากิน กลับมีพระดำรัสสั่ง ให้พวกเขานำอาหารไปเลี้ยงฝูงชน อาหารที่มีอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์
เพิ่มขึ้นและในมือของเหล่าสาวกที่เอื้อมไปหาพระองค์ก็มีอาหารอยู่เต็ม บริบูรณ์เสมอ อาหารที่มีอยู่เล็กน้อยนี้กลับมีเพียงพอสำหรับทุกคน เมื่อฝูงชนได้รับประทานอาหารเรียบร้อยแล้ว บรรดาสาวกจึงได้ร่วมรับประทานอาหารอันมีค่าที่สวรรค์ประทานมาให้พร้อมกับพระเยซู {MH 49.2} {MHTh 43.2}

บ่อยครั้งที่เรารู้สึกหดหู่ใจ เมื่อเห็นถึงสภาพที่แร้นแค้นของคนยาก คนจน คนที่ขาดความรู้และคนที่ตกระกำลำบาก เราอาจจะถามว่า “กำลังอันอ่อนแอและเงินทองที่มีอยู่เพียงน้อยนิดของเราจะมีส่วนช่วยเหลือในความทุกข์ยากลำบากอันเลวร้ายนี้ได้อย่างไร ควรรอให้ใครสักคนที่มีความ

สามารถมากกว่าเราเข้ามาดำเนินการไม่ดีกว่าหรือ หรือให้บางองค์กรเข้ามา รับภาระไป" พระคริสต์ตรัสว่า "พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด" จงใช้เงิน ทอง เวลา และความสามารถที่ท่านมีอยู่ นำขนมปังบารลีของท่านมาถวายแด่ พระเยซู {MH 49.3} {MHTh 43.3}

แม้ท่านมีทรัพย์สิ่งของไม่พอเลี้ยงหลายพันคนไต้แต่ทรัพย์สินนี้อาจ พอเลี้ยงหนึ่งคนไต้ ในพระหัตถ์ของพระคริสต์ ทรัพย์สินเหล่านี้จะเลี้ยงคน มากมายได้ เหมือนลกวกของพระองค์ จงถวายในสิ่งที่ท่านมี แล้วพระคริสต์ จะทรงโปรดใหสิ่งของนั้นทวีขึ้น พระองค์จะประทานบำเหน็จแก่ผู้ที่ไว้วางใจ พระองค์ด้วยความสัตย์ซื่อและถ่อมตน สิ่งที่ดูเหมือนมีแต่เพียงเล็กน้อย จะกลับกลายเป็นการเลี้ยงที่มีอาหารอันอุดม {MH 49.4} {MHTh 44.1}

" คนที่หว่านเพียงเล็กน้อยก็จะเกี่ยวเก็บได้เพียงเล็กน้อย คนที่หว่าน มากก็จะเกี่ยวเก็บได้มาก... พระเจ้าทรงฤทธิ์อาจประทานของดีทุกสิ่งอย่าง อุดมแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อให้ท่านมีทุกสิ่งทุกอย่างเพียงพอสำหรับตัวเสมอ
ทั้งจะมีสิ่งของบริบูรณ์สำหรับงานที่ดีทุกอย่างด้วย ตามที่พระคัมภีร์ได้ เขียนไว้ว่า {MHTh 44.2}

"เขาแจกจ่าย เขาให้แก่คนยากจน

ความขอบธรรมของเขาดำรงอยู่เป็นนิตย์',. {MHTh 44.3}

{MH 50.1}

" ฝายพระองค์ผู้ประทานพืชแก่คนที่หว่าน และประทานอาหารแก่ คนที่กิน จะทรงโปรดให้พืชของท่านที่หว่านแล้วนั้นทวีขึ้นเป็นอันมาก และ จะทรงให้ผลแห่งความขอบธรรมของท่านเจริญยิ่งขึ้น โดยทรงให้ท่านทั้ง หลายมีสิ่งสารพัดมั่งคั่งบริบูรณ์ขึ้น"2โครินธ์ 9:6-11 {MH 50.2} {MHTh 44.4}

*****

บทที่ 3 - ความสับพนธ์ กับธรรมชาติแล:พร:เจ้า

ชีวิตของพระผู้ช่วยให้รอดในโลกนี้เป็นชีวิตที่มีความส้มพันธโกล้ชิด กับธรรมชาติและพระเจ้า ในความผูกพันนี้พระองค์ทรงเผยแก่เราถึงความ ลี้ลับแห่,ชีวิตที่ประกอบด้วยฤทธิ้อำนาจ {MH 51.1} {MHTh 46.1}

พระเยซูทรงเป็นผู้ปฎิบัตงานที่มีพระทัยมุ่งมั่นไม่เปลี่ยนแปลง ใน บรรดามนุษย์ทั้งหลายนั้นยังไม่เคยมีผู้ไดที่ต้องรับผิดชอบมากเท่ากับพระองค์ ไม่มีผู้!ดที่ต้องรับภาระหนักของความทุกซ์โศกและความผิดบาปอันยิ่งใหญ่ ของโลกไว้มากมายเชนนี้ ไม่มีผู้!ดอีกแล้วที่ต้องเหนื่อยยากตรากตรำด้วย ความปรารถนาอย่างแรงกล้าเพื่อเห็นแก่ประโยชน์ของมนุษย์ ถึงกระนั้น พระองค์ยังมีพลานามัยที่สมบูรณ์แข็งแรง ทั้งร่างกายและจิตวิญญาณ ทรง เปรียบเสมือนดังลูกแกะที่ถูกนำไปเป็นเครื่องถวายบูชา เป็น “ลูกแกะที่ ปราศจากตำหนิหรือจุดด่าง,, 1 เปโตร 1:19 ทั้งร่างกายและจิตใจของ พระองค์ทรงเป็นแบบอย่างที่พระเจ้าทรงมุ่งหมายที่จะให้บรรดามนุษย์โดย การเชื่อฟังและประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์{MH 51.2} {MHTh 46.2}

เมื่อมนุษย์มองไปยังพระเยซู พวกเขาเห็นพระพกตร์ที่เปียมด้วย พระกรุณาผสานกับฤทธิ้อำนาจแห่งการหยั่งรูของพระเจ้า เสมือนหนึ่งว่า มีบรรยากาศของชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณที่ห้อมล้อมพระองค6ไว้ แม้ว่าในขณะ ที่พระองค์มีพระลักษณะที่สุภาพอ่อนโยนและถ่อมพระองค์ พระองค์ยังทรง สร้างศวามประทับใจแก่ผู้คนที่จะโน้มน้าวจิตใจของมนุษย์ได้ด้วยแรงรู้สึก ถึงฤทธิ้อำนาจที่ทรงปิดซ่อนอยู่ในพระองค์ไว้ ถึงกระนั้นก็มิอาจปิดบงไว้ ทั้งหมด {MH 51.3} {MHTh 47.1}

ในระหว่างที่พระองค์ทรงกำลังปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์อยู่นั้น มีคนเจ้าเล่ห์และคนหน้าซื่อใจคดที่เฝ้าติดตามเพื่อปองร้ายพระองค์ คน สอดแนมคอยสะกดรอยตามพระองค์ว่า พระองค์จะตรัสอย่างไรเพื่อหา โอกาสจับผิดพระองค์ บรรดาผู้ที่มีความฉลาดหลักแหลมและผู้คงแก่เรียน ของบ้านเมืองคอยหาทางโต้แย้งปัญญาเพื่อเอาชนะพระองค์ แต่พวกเขา เอาชนะพระองค์ไม่ได้ต่างต้องล่าถอยไปจากสถานที่เกิดการโต้แย้ง พวก เขางุนงงสับสน และอับอายต่อครูผู้ตาต้อยชาวกาลิลีท่านนี้ คำสอนของ พระคริสต์เป็นสิ่งใหม่และมีฤทธิ้อำนาจที่ไม่มีมนุษย์ผู้ไดเคยไดยินได้ฟังมา ก่อน แม้แต่ศัตรูของพระองค์ยังจำนนสารภาพว่า “ไม่เคยมีฝูใดพูดเหมือน คนนั้นเลย” ยอห์น 7:46 {MH 51.4} {MHTh 47.2}

ช่วงวัยเยาว์ของพระเยซู พระองค์ทรงดำรงชีวิตด้วยความยากจน แต่พระอุปนิสัยของพระองค์มิได้ด่างพร้อยไปกับยุคสมัยที่เสื่อมทราม พระ-องค์ทรงท่างานอยู่ที่โต๊ะของช่างไม้ ทรงรับภาระอันหนักภายในบ้าน ได้เรียนรู้ถึงบทเรียนของการเชื่อฟังและความเหนื่อยยาก พระองค์ทรงพกผ่อนหย่อนพระทัยท่ามกลางทัศนียภาพของธรรมชาติ ทรงแสวงหาความรู้โดยพยายามท่าความเข้าใจถึงความลี้ลับของธรรมชาติ ทรงศึกษาพระ วจนะของพระเจ้า เวลาที่พระองค์มีความสุขมากที่สุดก็คือ เมื่อทรงหยุดพักจากการงานและหันไปยังท้องทุ่งเพื่อสำรวมพระทัยในหุบเขาอันเงียบสงัด เพื่อสนทนากับพระเจ้าบนเนินเขาหรือท่ามกลางแมกไม่ในป่า บ่อยครั้งใน ยามเช้าตรู่ พระองค์จะประทับอยู่ในสถานที่อันเงียบสงบ เพื่อสำรวมพระทัย และทรงค้นข้อความในพระคัมภีร์หรือทรงอธิษฐานอ้อนวอน พระสุรเสียงของพระองค์ต้อนรับแสงอรุณในวันใหม่ ด้วยบทเพลงแห่งการโมทนาพระ- คุณพระเจ้า พระองค์ทรงกระทำให้เวลาที่พระองค์ทรงทำงานได้มีพระทัย เบิกบานและทรงนำความปีติยินดีของสวรรค์มาสู่ผู้ที่ต้องลำบากตรากตรำ และท้อแท้สิ้นหวัง {MH 52.1} {MHTh 47.3}

ในระหว่างที่พระเยซูทรงปฏิบัติพระราชกิจ พระองค์ทรงใช้เวลา ส่วนใหญ่อยู่นอกบ้าน ทรงย่างพระบาทเสด็จไปยังที่ต่างๆ และพระองค์ทรง สั่งสอนในที่กลางแจ้งเป็นส่วนใหญ่ในการสั่งสอนสาวก บ่อยครั้งพระองค์เสด็จออกจากเมืองเพื่อหลีกหนีความวุ่นวายไปยังท้องทุ่งที่สงบเงียบเพราะพระองค์ทรงปรารถนาที่จะสั่งสอนพวกเขาให้เกิดความเข้าใจและเพื่อให้สอดคล้องกับบทเรียนแห่งชีวิตที่เรียบง่ายให้มีความเชื่อและรู้จักบังคับใจ ของตนเอง ภายใต้ร่มเงาของแมกไม้บนเนินเขาอันไม่ไกลจากทะเลสาบ กาลิลี สถานที่แห่งนี้พระองค์ทรงแต่งตั้งชายสิบสองคนให้เป็นอัครสาวก และทรงแสดงปฐมเทศนาที่นี่ {MH 52.2} {MHTh 48.1}

พระคริสต์ทรงพอพระทัยที่จะให้ฝูงชนมาห้อมล้อมพระองค์ภายใต้ ท้องฟ้าสิครามบนเนินเขาอันเขียวขจี หรือบนริมฝั่งทะเลสาบ ด้วยสภาพที่ห้อมล้อมด้วยสรรพสิ่งที่มาจากพระหัตถกิจแห่งการทรงสร้างของพระองค์ นี้ พระองค์ทรงชักจูงจิตใจของพวกเขาจากสิ่งที่มนุษย์ได้สร้างขึ้นไปหา ธรรมชาติ ความเจริญงอกงามของธรรมชาติส่าแดงถึงหลักการแห่งอาณา- จักรของพระองค์ เมื่อมนุษย์แหงนหน้าขึ้นมองดูบรรดาภูเขาของพระเจ้า และสังเกตเห็นถึงมหกิจแห่งพระหัตถ์ของพระองค์นั้น พวกเขาจะได้เรียนรู้บทเรียนแห่งความจริงอันประเสริฐของพระเจ้าในกาลภายหน้า สรรพสิ่ง

ในธรรมชาติจะย้ำเตือนให้ระลึกถึงบทเรียนของพระอาจารย์ได้อก จิตใจของเขาก็จะมีความปีติยินดีและได้รับการพักผ่อน {MH 54.1} {MHTh 48.2}

หลายครั้งที่พระเยซูทรงให้พวกสาวกที่ร่วมปฏิบัติงานในพระราชกิจ ของพระองค์หยุดพักบ้าง เพื่อกลับไปเยี่ยมครอบครัวและพักผ่อน แต่ความพยายามของพวกสาวกที่จะให้พระองค์ได้หยุดพักจากพระราชกิจนั้น ไม่เป็นผลแต่อย่างใด พระองค์ทรงให้การรักษาพยาบาลแก่ฝูงชนที่เข้ามาเฝ้าพระองค์ตลอดทั้งวันและในเวลาใกล้ค่ำหรือในยามเช้าตรู่ พระองค์จะเสด็จไปยังที่สงัดบนภูเขาเพื่อสนทนากับพระบิดาของพระองค์ {MH 55.1} {MHTh 48.3}

บ่อยครั้ง ในการปฏิบัติพระราชกิจโดยไม่หยุดหย่อนและความขัดแย้งกับเหล่ารับบิที่ตั้งตัวเป็นศัตรูและสั่งสอนอย่างผิด ๆ ทำให้พระองค์ทรงเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้ายิ่งนัก จนมารดาและพี่น้องและแม้แต่กระทั่งเหล่าสาวกของพระองค์ต่างกลัวว่าพระองค์อาจเสียชีวิตไปก่อน แต่เมื่อพระองค์เสด็จกลับจากการอธิษฐานเป็นชั่วโมงที่ปิดท้ายการทำงานหนักตลอดวัน พวกเขาสังเกตว่าพระพักตร์ของพระองค์ดูสุขสงบ สดชื่น มีชีวิตชีวาและ มีกำลังวังชาเสมือนว่าแผ่ซ่านไปทั้งวรกายของพระองค์ เมื่อพระองค์เสด็จกลับมาจากการใช้เวลาอยู่กับพระเจ้าตามลำพังเช่นนี้ จึงทรงพร้อมที่จะนำแสงสว่างจากสวรรค์มาประทานให้แก่มนุษย์ได้ทุกวัน {MH 55.2} {MHTh 49.1}

เมื่อสาวกกลับจากการประกาศศาสนาในครั้งแรก พระเยซูทรงรับสั่งพวกเขาให้ได้แยกตัวออกมาจากฝูงชน เพื่อจะได้หยุดพักสักระยะหนึ่ง พวกสาวกได้กลับมาด้วยความชื่นชมยินดีกับผลสำเร็จในการประกาศพระ กิตติคุณประเสริฐ แต่เมื่อได้รับข่าวว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้สิ้นชีพ แล้วตามคำสั่งของกษัตริย์เฮโรด เป็นความโศกเศร้าที่ขมขื่นใจและผิดหวัง พระเยซูทรงทราบดีว่าการที่ปล่อยให้ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาต้องตายอยู่ใน คุกนั้นเป็นการทดสอบความเชื่อของเหล่าสาวกอย่างรุนแรง พระองค์ทรงทอดพระเนตรลูใบหน้าอันโศกเศร้าที่อาบด้วยน้ำตาของเหล่าสาวกด้วยพระทัยที่เปียมด้วยความเมตตาสงสาร พระเนตรและพระสุรเสียงของพระองค์ทรงคลอด้วยน้ำตา ขณะที่พระองค์ตรัสว่า " ท่านทั้งหลายจงแยกตัวไปหาที่เปลี่ยวหยุดพกหายเหนื่อยสักหน่อย" มาระโก 6:31 {MH 56.1} {MHTh 49.2}

ใกล้เมืองเบธไซดาทางทิศเหนือของทะเลสาบกาลิลี มีสถานที่ๆ เงียบสงัดอยู่แห่งหนึ่งที่งดงามอุดมด้วยพฤกษานานาพันธุในฤดูใบไม้ผลิ ที่ได้

มอบคำเชื้อเชิญให้พระเยซูและเหล่าสาวกได้พักผ่อนในช่วงเวลาที่เงียบสงบ พวกเขาได้ลงเรือข้ามทะเลสาบเพื่อมุ่งหน้าไปยังสถานที่แห่งนี้เพื่อจะได้หยุดพักผ่อนบ้างและแยกไปจากความวุ่นวายของฝูงชน ณ ที่แห่งนี้ที่พวกสาวกจะได้ฟังพระดำรัสของพระคริสต์โดยที่ไม่ต้องถูกรบกวนจากจากคำเย้ยหยันและกล่าวโทษจากพวกฟาริสี ที่นี้อีกเช่นกัน ที่พวกเขาหวังที่จะได้เบิกบานใจที่ได้ร่วมสัมพันธ์ใกล้ชิดกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาสัก ระยะหนึ่งได้ {MH 56.2} {MHTh 49.3}

พระเยซูทรงมีเวลาอยู่กับเหล่าสาวกที่พระองค์ทรงรักตามลำพังแต่ เพียงเล็กน้อยเท่านั้น แต่เป็นชั่วขณะที่สุดแสนประเสริฐสำหรับพวกเขาเสีย เหลือเกิน เขาสนทนากันถึงกิจการในการประกาศข่าวประเสริฐและการที่จะดำเนินงานให้เกิดประสีทธิภาพให้มากยิ่งขึ้นเพื่อที่จะสามารถเข้าถึง ประชาชนได้ เมื่อพระเยซูทรงเปิดคลังสมบติแห่งความจริงให้แก่พวกเขา พวกเขาจึงได้รับกำลังด้วยฤทธานุภาพของพระเจ้าอีกทั้งยังได้รับแรงบันดาลใจแห่งความหวังและความกล้าหาญ {MH 56.3} {MHTh 50.1}

แต่ไม่นานต่อมา ฝูงชนก็ตามมาหาพระองค์อีก พวกเขาคิดว่าพระ-องค์คงจะเสด็จไปยังสถานที่ๆ พระองค์ทรงเคยไปพักผ่อน ความหวังของพระองค์ที่จะได้พักผ่อนแม้สักชั่วโมงเดียวจึงเป็นอันต้องหมดสิ้นไป แต่ภายในส่วนลึกของพระหทัยของพระองค์ที่ใสบริสุทธิ์และเปียมด้วยพระทัย กรุณา ผู้เลี้ยงแกะที่ดีนั้นย่อมมีแต่เพียงความรักและความเมตตาสงสารให้แก่จิตวิญญาณที่กระวนกระวายและหิวกระหายเหล่านี้และแสวงหาที่จะได้ รับการพักผ่อน ตลอดทั้งวันพระองค์ทรงช่วยเหลือและทรงให้การรักษา พยาบาลคนป่วยเจ็บ ส่วนในตอนคาพระองค์ตรัสบอกให้พวกเขาได้กลับ ไปพักผ่อนยังที่บ้านของเขา {MH 57.1} {MHTh 50.2}

พระผู้ช่วยให้รอดทรงอุทิศทั้งชีวิตของพระองค์เพื่อบำเพ็ญประโยชน์ ให้แก่ผู้อื่น พระองค์ทรงทราบถึงความจำเป็นที่พระองค์จะต้องหันไปจากการงานที่ดูเหมือนว่าจะไม่มีที่สิ้นสุดและต้องเข้าถึงความต้องการของมนุษย์ เพื่อพระองค์จะได้ทรงพักผ่อนและได้ติดต่อสนทนากับพระบิดาโดยไม่ลูก รบกวน เมื่อฝูงชนที่ติดตามพระองค์ได้จากไปแล้ว พระองค์เสด็จไปยัง ภูเขา และที่นั่นพระองค์ทรงอยู่ร่วมกับพระเจ้าตามลำพัง พระองค์ทรงเทพระวิญญาณของพระองค์ลงในคำอธิษฐานเพื่อคนทั้งหลายที่กำลังเจ็บป่วย ทุกข์ทรมาน ตกอย่ในบาปและยากจนขัดสน {MH 58.1} {MHTh 50.3}

เมื่อพระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า การเก็บเกี่ยวนั้นยิ่ง ใหญ่นักแต่คนงานยังมีน้อย พระองค์มิได้ทรงเร่งรัดสนับสนุนให้พวกเขา ต้องตรากตรำทำงานโดยไม่รู้จักหยุดหย่อน แต่ทรงรับสั่งว่า "จงอ้อนวอน พระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของนา ให้ส่งคนงานมาเก็บเกี่ยวพืชผลของพระองค์,, ม่ทธิว 9:38 พระองค์ตรัสด้วยพระหัยกรุณากับผู้รับใช้ของพระองค์ที่ต้อง ตรากตรำทำงานหนักในทุกวันนี้เหมือนดังเช่นที่ตรัสกับเหล่าสาวกกลุ่มแรก ของพระองค์ว่า "จงไปหาที่เปลี่ยวหยุดพักหายเหนื่อยสักหน่อยหนึ่ง,, มาระโก 6:31 {MH 58.2} {MHTh 51.1}

คนทั้งหลายที่อยู่ภายใต้การฝึกฝนอบรมจากพระเจ้าจะต้องการ เวลาที่สงบเพื่อไดใคร่ครวญกับตนเอง ได้สัมพันธ์ใกล้ชิดกับธรรมชาติ และติดต่อสนทนากับพระเจ้า เขาจะต้องสำแดงชีวิตที่มีได้ประพฤติตามผู้ ที่อยู่ในฝ่ายโลก ตามขนบธรรมเนียม หรือวิธีปฏิบัติตามอย่างโลก และ เขาจะต้องมีประสบการณ์ส่วนตัวที่จะไต้เข้าใจถึงน้ำพระทัยของพระเจ้า เราจะต้องสดับฟังสิ่งที่พระองค์ตรัสกับจิตใจของเราเป็นการส่วนตัว เมื่อ เสียงอื่นๆ ทุกเสียงได้เงียบลงและเราได้เฝ้ารออยู่ที่เบื้องพระพักตร์ของ พระองค์อย่างสงบ จิตวิญญาณที่สงบนิ่งย่อมจะทำให้เราไดยินพระสุรเสียง ของพระเจ้าได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น พระองค์ทรงรับสั่งกับเราว่า "จงนิ่งเสีย และรู้เถอะว่า เราคือพระเจ้า,, สดุดี 46:10 นี้คือ การเตรียมตัวที่ได้ผล สำหรับการปฏิบัติงานทั้งหลายของพระเจ้า ในท่ามกลางฝูงชนที่กำลัง เร่งรีบและการงานในชีวิตที่เคร่งเครียด โดยประการฉะนี้ผู้ที่ถูกห้อมล้อม ไว้ด้วยบรรยากาศของแสงสว่างและความสงบสุขจากพระเจ้า จึงได้รับ ความสดชื่นและเขาจะได้รับกำลังกายและกำลังสติปัญญาที่เข้มแข็งยิ่งขึ้น ชีวิตของเขาจะได้ส่งกลิ่นหอมให้กำจายออกไปและจะได้สำแดงให้เห็นถึง ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าที่จะเข้าถึงจิตใจของมนุษย์ทั้งปวงได้ {MH 58.3} {MHTh 51.2}

*****

บทที่ 4 - สัมผัสแห่งความเชื่อ

"ถ้าเราได้แตะต้องฉลองพระองค์เท่านั้น เราก็จะหายโรค' มัทธิว 9:21 ผู้กล่าวถ้อยคำเหล่านี้ คือ หญิงผู้น่าสงสารคนหนึ่งที่มีชีวิตที่ต้องทน ทุกข์ทรมานด้วยโรคร้ายมาเป็นเวลาสิบสองปีแล้ว นางได้ใช้เงินทองที่มีอยู่ ทั้งหมดไปเป็นค่าหมอและในการเยียวยารักษา แต่ก็เพียงเพื่อจะได้รับการ วินิจฉัยว่าโรคร้ายที่นางเป็นอยู่นั้นเป็นโรคที่รักษาไม่หาย แต่เมื่อนางได้ยิน เรื่องของแพทย์ผู้ประเสริฐ ความหวังจึงได้เรืองรองขึ้นมาอีกครั้ง นางคิด ว่า " หากเราเพียงแต่ได้อยู่ใกล้พอที่จะทูลพระองค์เราจะหายโรคได้" {MH 59.1} {MHTh 52.1}

พระคริสต์กำลังเสด็จไปที่บ้านของไยรัส อาจารย์รับบีชาวยิว ผู้ได้ทูลขอให้พระองค์เสด็จมาเพื่อรักษาบุตรสาวของเขา คำทูลอ้อนวอนที่ระคนด้วยความโศกเศร้าเสียใจที่ว่า "ลูกสาวเล็กๆ ของข้าพระองค์เจ็บ เกือบจะตายแล้ว ขอเชิญพระองค์ไปวางพระหัตถ์บนเขา เพื่อเขาจะได้หาย โรคและไม่ตาย', มาระโก 5:23 ทำให้พระหัยอันอ่อนโยนของพระคริสต์ รู้สึกสงสาร ดังนั้นพระองค์จึงเสด็จไปยังบ้านของท่านผู้ปกครองในทันที {MH 59.2} {MHTh 52.2}

พวกเขาพากันเดินไปอย่างช้า ๆ เพราะฝูงชนเบียดเสียดยัดเยียดอยู่ รอบด้าน ในขณะที่ทรงดำเนินฝ่าฝูงชนเข้าไปนั้น พระผู้ช่วยให้รอดได้เสด็จเข้ามาใกล้หญิงที่เจ็บป่วยทรมานที่กำลงยืนอยู่ ครั้งแล้วครั้งเล่า ที่นางได้พยายามจะเข้าไปใหใกล้กับพระองค์ แต่ดูเหมือนว่าความพยายามของ นางจะเป็นสิ่งที่ไร้ผล บัดนี้โอกาลของนางมาถึงแล้ว นางมองไม่เห็นหนทาง ที่จะได้ทูลขอต่อพระองค์ นางไม่ต้องการขวางทางการดำเนินอย่างช้าๆ ของ พระองค์ แต่นางเคยได้ยินมาว่า แม้แต่เพียงการสัมผัสชายฉลองพระองค์ ก็จะสามารถเขียวยารักษาให้หายจากโรคได้ และการที่นางกลัวว่าจะหมด โอกาสที่มีอยู่เพียงครั้งเดียวนี้ เพื่อที่จะได้รับการปลดเปลื้องให้หาย นางจึง พยายามเบียดเสียดฝูงชนไปข้างหน้า นางได้พูดกับตนเองว่า "ถ้าเราได้ แตะต้องฉลองพระองค์เท่านั้นเราก็จะหายโรค,, {MH 59.3} {MHTh 53.1}

พระคริสต์ทรงทราบความนึกคิดที่มีอยู่ในจิตใจของนางทุกประการ ดังนั้นพระองค์จึงทรงดำเนินไปยังที่ๆ นางยินอย่ พระองค์ทรงตระหนักถึงความต้องการอันใหญ่หลวงของนาง และพระองค์ใต้ทรงช่วยให้นางได้มโอกาสใช้ความเชื่อที่นางมีอยู่ {MH 60.1} {MHTh 53.2}

ในขณะที่พระองค์ทรงกำลังดำเนินผ่านไป นางพยายามเอื้อมมือออกไปและแตะแค่เพียงชายฉลองพระองค์ ในเสี้ยววินาทีนั้นเอง นางประ-

จักษ์ว่านางได้รับการรักษาให้หายจากโรคแล้ว นางได้บรรจบรวมความเชื่อที่มีอยู่ในชีวิตเข้ามาอยู่ในการสัมผัสนั้นเพียงครั้งเดียว ความเจ็บปวดทรมานและความอ่อนเปลี้ยเพลียแรงของนางได้มลายหายสิ้นไปในบัดดล นางมีความรู้สึกเหมือนกับว่ามีกระแสไฟฟ้าได้แผ่ซ่านไปทั่วสรรพางค์กาย อย่างฉับพลัน นางรู้สึกได้ถึงสุขภาพที่กลับมาสมบูรณ์ดีเลิศอีกครั้ง"ผู้หญิง นั้นรู้สึกตัวว่าโรคหายแล้ว" มาระโก 5:29 {MH 60.2} {MHTh 53.3}

หญิงนั้นรู้สึกซาบซึ้งในพระเมตตาของพระองค์จึงปรารถนาที่จะขอบพระคุณต่อแพทย์ผู้ทรงฤทธิ์อำนาจ ผู้ทรงกระทำคุณอนันต์แก่นางด้วยการสัมผัสเพียงครั้งเดียวยิ่งกว่าพวกหมอที่ได้รักษามาเป็นเวลานาน ถึงสิบสองปี แต่นางก็ไม่กล้า จึงหาทางเดินออกไปจากฝูงชน ด้วยจิตใจที่ ซาบซึ้งในพระคุณ ทันใดนั้นเองพระเยซูทรงหยุดพระดำเนินและเหลียว มองไปรอบๆ และตรัสถามว่า "ใครถูกต้องเสื้อของเรา', {MH 60.3} {MHTh 54.1}

เปโตรมองดูพระองค์ด้วยความประหลาดใจ แล้วได้ทูลตอบว่า "อาจารย์เจ้าข้า ก็เป็นเพราะประชาชนเบียดเสียดพระองค์ และพระองค์ ยังทรงถามอีกหรือว่า 'ใครได้ถูกต้องเรา,,, ลูกา 8:45 (TKJV) {MH 60.4} {MHTh 54.2}

พระเยซูตรัสว่า "มีผู้หนึ่งได้ถูกต้องเรา เพราะเรารู้สึกว่าฤทธิ์ได้ซ่าน ออกจากเราแล้ว,, ลูกา 8: 46 พระองค์ทรงแยกความแตกต่างระหว่างสัมผัสแห่งความเชื่อและการแตะต้องถูกพระองค์โดยไม่ได้ตั้งใจของฝูงชน ออกจากกันได้ ใครคนหนึ่งได้สัมผัสพระองค์ด้วยความมุ่งหมายอันลึกซึ้ง และผู้นั้นก็ได้รับการตอบสนอง {MH 60.5} {MHTh 54.3}

พระคริสต์มิได้ตรัสถามเพื่อให้พระองค์ได้รับคำตอบ พระองค์ทรงมี บทเรียนไว้ให้กับฝูงชน สาวกและหญิงคนนั้น พระองค์ทรงปรารถนาที่จะดลบันดาลใจของผู้ที่กำลังเจ็บป่วยทุกข์ทรมานอยู่ให้ได้มีความหวัง พระองค์ทรงปรารถนาที่จะสำแดงให้เห็นว่าความเชื่อเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดฤทธิ์ อำนาจในการเยียวยา พระองค์ทรงมิยอมปล่อยให้ความไว้วางใจของหญิง นั้นผ่านพ้นไปโดยที่มิได้กล่าวถึงคำสารภาพด้วยการสำนึกในพระคุณต่อพระองค์ของหญิงนั้นจะต้องเป็นสิ่งที่ถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า พระคริสต์ทรงปรารถนาที่จะให้นางได้เข้าใจว่าพระองค์ทรงเห็นชอบในการกระทำอันแสดงถึงความเชื่อของนาง พระองค์จะมิทรงยอมให้นางต้องจากไปโดยที่ได้รับพระพรแต่เพียงส่วนเดียว นางจะต้องไม่ตกอยู่ในสภาพที่ไม่รู้ว่าแท้จริงพระองค์ได้ทรงทราบถึงความเจ็บป่วยทรมานของนางหรือไม่รู้ว่า

พระองค์ทรงมิความรักใคร่ด้วยพระทัยที่เมตตาสงสาร และพระองค์ทรงเห็นชอบในการกระทำอันแสดงถึงความเชื่อของนางในฤทธิ์อำนาจของพระองค์ที่ทรงสามารถเป็นนิตย์ที่จะช่วยคนทั้งปวงที่ได้เข้ามาถึงพระองค์ ฮีบรู 7:25 {MH 60.6} {MHTh 54.4}

พระคริสต์ทรงทอดพระเนตรไปทางหญิงนั้นและทรงยืนยันที่จะ ทราบว่าผู้ใดได้แตะต้องพระองค์ เมื่อนางเห็นว่ามิอาจจะปิดบังได้อีกต่อไป นางจึงก้าวออกมาด้วยอาการเนื้อตัวสั่นเทาและหมอบลงแทบพระบาทของ พระองค์ ทูลพระองค์ต่อหน้าฝูงชนด้วยน้ำตาที่ซาบซึ้งในพระคุณว่าเหตุใด นางจึงได้สัมผัสฉลองพระองค์ และนางได้หายจากโรคในทันที นางเกรงว่าการที่นางได้ถูกต้องสัมผัสชายฉลองพระองค์นั้นจะเป็นการกระทำที่ ปังอาจ แต่ไม่มีคำตำหนิใดออกมาจากพระโอษฐ์ของพระคริสต์ พระองค์ตรัสแต่เพียงถ้อยคำที่แสดงถึงความเห็นชอบ เป็นถ้อยคำที่ออกมาจากพระทัยที่เปียมด้วยความรัก ความเห็นอกเห็นใจในความทุกข์ยากของ มนุษย์ พระองค์ตรัสอย่างอ่อนโยนว่า “ ลูกหญิงเอ๋ย ที่เจ้าหายโรคนั้นก็ เพราะเจ้าเชื่อ จงไปเป็นสุขเถิด”, ลูกา 8: 48 พระดำรัสเหล่านี้ได้สร้าง ความยินดีให้กับนางยิ่งนัก ปัดนี้จึงไม่มีความหวาดกลัวที่เกิดจากการ กระทำผิด อันจะทำให้ความปีติยินดีของนางต้องกลายเป็นความเศร้า เสียใจอีกต่อไป {MH 61.1} {MHTh 55.1}

ฝูงชนที่อยากรู้อยากเห็นที่เบียดเสียดกันโดยรอบพระเยซูนั้นกลับมิได้รับซึ่งฤทธิ์อำนาจที่ประทานชีวิต แต่หญิงผู้ต้องทนทุกข์ทรมานซึ่งได้สัมผัสพระองค์ด้วยความเชื่อกลับได้รับการรักษาให้หาย ฉันนั้น ในสิ่งที่เกี่ยวกับฝ่ายจิตวิญญาณ การสัมผัสอย่างธรรมดาโดยที่มิได้มีความตั้งใจย่อมจะแตกต่างจากการสัมผัสด้วยความเชื่อ การเพียงแต่เชื่อว่าพระคริสต์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของโลกย่อมมิอาจที่จะนำการรักษามาให้แก่จิต วิญญาณได้ ความเชื่อที่จะนำไปสู่ความรอดได้นั้นมิใช่เพียงแต่การยอมรับความจริงของพระกิตติคุณประเสริฐเท่านั้น ความเชื่อที่แท้จริงได้มาจากการยอมรับพระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดเป็นการส่วนตัว พระเจ้าประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อว่าโดยความเชื่อในพระองค์ ข้าพเจ้า “จะไม่พินาศแต่มีชีวิตนิรันดร” ยอห์น3:16 เมื่อข้าพเจ้ามาหาพระคริสต์ตามคำเชิญของพระองค์ ข้าพเจ้าจะต้องเชื่อว่าข้าพเจ้าจะได้รับพระคุณแห่งความรอดของพระองค์ ชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าจะต้อง

“ดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรง รักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า’, กาลาเทีย 2:20 (THSV) {MH 62.1} {MHTh 55.2}

หลายคนต่างถือว่าความเชื่อเป็นเพียงแค่ความคิดเห็น แต่ความเชื่อที่นำไปสู่ความรอดนั้นเป็นความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล คนทั้งหลายที่ไต้รับพระคริสต์จะได้มีส่วนร่วมในสายสัมพันธ์ของพันธสัญญากับพระเจ้า ความเชื่อที่มีชีวิตหมายถึง การมีกำลังอำนาจฝ่ายจิตวิญญาณที่เข้มแข็ง ยิ่งขึ้นมีความไว้วางใจด้วยความเชื่อมั่น และโดยพระคุณของพระเจ้า จิตวิญญาณจึงมีกำลังอำนาจที่จะมีชัยชนะเหนือโลก {MH 62.2} {MHTh 56.1}

ความเชื่อเป็นผู้พิชิตที่ยิ่งใหญ่กว่าความตาย หากเราสามารถจะชักจูงผู้ที่เจ็บป่วยให้เพ่งมองไปยังแพทย์ผู้ทรงฤทธ์อำนาจด้วยความเชื่อได้ แล้วเราก็จะได้เห็นผลอันน่าอัศจรรย์อย่างมากมาย ซึ่งจะนำชีวิตมาสู่ ร่างกายและจิตใจ {MH 62.3} {MHTh 56.2}

ในการทำงานเพื่อช่วยเหลือผู้ที่ต้องเจ็บป่วยทุกข์ทรมานอันเนื่องมาจากนิสัยที่ชั่วร้ายนั้นให้เราได้หันเหสายตาของเขาไปยังพระเยซู แทนที่จะชี้ให้เขาเห็นแต่เพียงความสิ้นหวังและความพินาศที่ตัวเขากำลังรุดหน้า ไปสู่ให้พวกเขาจ้องไปยังสง่าราศีแห่งสวรรค์ สิ่งนี้จะช่วยทั้งกายและจิตวิญญาณให้รอดได้มากกว่าเรื่องน่ากลัวของความตายที่นำมาแสดงให้คนที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้และมองเห็นว่าเป็นผู้ไร้ซึ่งความหวังใด ๆ ได้เห็น {MH 62.4} {MHTh 56.3}

“กรุงช่วยเราให้รอดด้วยพระกรุณาของพระองค์”

บ่าวรับใช้คนหนึ่งของนายร้อยได้นอนป่วยเป็นอัมพาต ในหมู่ชาว โรมันแล้วถือว่าบ่าวรับใช้คือทาสซึ่งซื้อขายกันไดในห้องตลาด และบ่อย ครั้งที่จะได้รับการปฏิบัติอย่างโหดร้ายทารุณ แต่นายร้อยคนนี้มีจิตใจรัก
ใคร่สงสารบ่าวรับใช้ของเขาและมีความปรารถนายิ่งที่จะให้เขาได้หาย โรค เขาเชื่อว่าพระเยซูจะทรงรักษาบ่าวรับใช้ให้หายป่วยได้ เขาไม่เคยพบเห็นพระผู้ช่วยให้รอดมาก่อน แต่ข่าวที่เขาเคยไดยินได้บนดาลจิตใจให้ เขามีความเชื่อ แม้ชาวยิวจะมีพิธีกรรมอันเคร่งครัดก็ตาม แต่นายทหาร โรมันท่านนี้มีความเชื่อมั่นว่าศาสนาของพวกเขานั้นมีความสำคัญเหนือกว่าศาสนาของตนเอง เขาได้ทลายสิ่งที่กีดขวางในอคติและความเดียด- ฉันท์ระหว่างเชื้อชาติ ซึ่งได้แบ่งแยกผู้ชนะออกจากผู้ที่ตกอยู่ภายใต้การ ปกครอง เขาได้แสดงความเคารพนับถือต่อการปรนนิบติรับใช้พระเจ้าและ

แสดงความเมตตากรุณาต่อชนชาติยิว โดยการที่เขาได้เป็นผู้ที่นมัสการ พระเจ้าด้วยในคำสั่งสอนของพระคริสต์ตามที่เขาได้ยินมา เขาได้พบ สิ่งซึ่งจิตวิญญาณของเขาต้องการทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับฝ่ายจิตวิญญาณใน
ตัวของเขาไต้ตอบสนองต่อพระดำรัสของพระผู้ช่วยให้รอด แต่เขาคิดว่าตัวเองนั้นไม่มีค่าควรที่จะได้เข้าเฝ้าพระเยซู เขาจึงได้ร้องขอให้ผู้!หญ่บางคนของพวกยิวให้ทูลพระองค์เพื่อจะได้เยียวยารักษาบ่าวรับใช้ของเขาให้ หายป่วย {MH 63.1} {MHTh 57.1}

พวกผู้เหญ่เหล่านั้นได้นำเรื่องมาทูลอ้อนวอนต่อพระเยซูว่า “นายร้อยนั้นเป็นคนสมควรที่พระองค์จะกระทำการนั้นให้ท่าน เพราะว่าท่านรัก ชนชาติของเราและท่านเองได้สร้างธรรมศาลาให้เรา’, ลูกา7:4,5 {MH 63.2} {MHTh 57.2}

แต่ในระหว่างการเดินทางมุ่งหน้าไปยังบ้านของนายร้อย พระเยซูทรงได้รับข่าวจากนายทหารท่านนี้เองว่า “พระองค์เจ้าข้า อย่าลำบากเลย เพราะว่าข้าพระองค์เป็นคนไม่สมควรที่จะรับเสด็จพระองค์เข้าใต้ชายคา ของข้าพระองค์, ลูกา 7: 6 {MH 63.3} {MHTh 57.3}

แต่พระผู้ช่วยให้รอดก็ยังคงเสด็จดำเนินต่อไปและนายร้อยได้มา
เข้าเฝ้าพระองค์ด้วยตนเองเพื่อมาทูลเรื่องทั้งหมดให้พระองค์ทรงทราบ “ข้า บกกี่ 4 สัมผัสแห่งความเชื่อ พระองค์จึงคิดเห็นว่า ไม่สมควรที่ข้าพระองค์จะไปหาพระองค์ด้วย’, “ขอพระองค์ตรัสเท่านั้น ปาวของข้าพระองค์ก็จะหายโรค ข้าพระองค์รู้ดีเพราะเหตุว่าข้าพระองค์อยู่ไตวินัยทหาร แต่ก็ยังปีทหารอยู่ใต้บังคับบัญชาของข้าพระองค์ข้าพระองค์จะบอกแก่คนนี้ว่า ‘ไป’ เขาก็ไป บอกแก่คน นันว่า ‘มา เขาก็มาบอกทาสของข้าพระองค์ว่า ‘จงทำสิ่งนิ้เขาก็ทา” ลูกา 7: 7; มัทธิว 8:8, 9 {MH 63.4} {MHTh 58.1}

“ข้าพระองค์,เป็นตัวแทนผู้ปีอำนาจของประเทศโรมและทหารของ
ข้าพระองค์ยอมรับว่าข้าพระองค์ปีอำนาจยิ่งใหญ่ พระองค์ทรงเป็นผู้แทนของพระเจ้ายิ่งใหญ่เข่นกันและสรรพสิ่งทั้งปวงที่พระองค์ทรงสร้างมานั้น
เชื่อปฏิบัติตามพระดำรัสของพระองค์ พระองค์ทรงบัญชาให้โรคภัยจากไป ได้และมันจะปฏิบัติตามพระบัญชาของพระองค์ ขอพระองค์ตรัสเท่านั้นปาวของข้าพระองค์ก็จะหายโรค” MH 64.1} {MHTh 58.2}

พระคริสต์ตรัสว่า “ท่านปีศรัทธาแล้ว จงได้ผลตามศรัทธานั้น ใน ทันใดนั้นเองปาวของเขาก็หายเป็นปกติ’, มัทธิว 8:13 {MH 64.2} {MHTh 58.3}

พวกผูใหญ่ชาวยิวไดัทูลชมเชยนายร้อยให้พระคริสต์ไต้ทรงทราบ ว่า เพราะคุณงามความดีที่เขาไต้ปฏิบัตต่อ “ชนชาติของเรา” พวกเขาพูด ต่อไปว่า นายร้อยนั้นเป็นคนสมควรที่พระองค์จะกระทำการนั้นเพราะ “ท่าน ไต้สร้างธรรมศาลาให้เรา” แต่นายร้อยไต้กล่าวถึงตนเองว่า “ข้าพระองค์ เป็นคนไม่สมควร,’ แต่กระนั้น เขาก็ไม่กลัวที่จะทูลขอความช่วยเหลือจาก พระเยซู เขาไม่ไต้พึ่งพิงในความดีของตนเอง เขาไต้วางใจในพระเมตตา คุณของพระผู้ช่วยให้รอด เหตุผลเดียวของเขาก็คือ ความต้องการอันใหญ่ หลวงของเขานั่นเอง {MH 65.1} {MHTh 58.4}

ในท่านองเดียวกัน มนุษย์ทุกๆ คนย่อมจะเข้ามาหาพระคริสต์ใต้ “พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้รอด ปิใช่ด้วยการกระทำที่ขอบธรรมของเราเอง แต่พระองค์ทรงพระกรุณา” ทิต่ส 3:5 ท่านมีความรูสึกหรือไม่ว่า เพราะ เหตุที่ท่านเป็นคนบาป ท่านจึงไม่อาจหวังที่จะรับพระพรจากพระเจ้า จง จดจำไว้ว่าพระคริสต์เสด็จมายังโลกนี้เพื่อช่วยคนบาปให้ใต้รับความรอด เราไม่มีสิ่งใดที่จะรับรองตัวเราเองต่อพระเจ้าได้ คำวิงวอนร้องขอที่เราอาจ จะกระทำไดในเวลานี้และตลอดไป นั่นก็คือ การตกอยู่ในสภาพอันสิ้นหวัง อย่างสิ้นเชิงของตัวเรา สภาพเช่นนี้ได้ทำให้ฤทธิ์อำนาจของการไถ่ให้รอด เป็นสิ่งที่มีความจำเป็นมากยิ่งขึ้น เมื่อเราได้เลิกยึดถือตัวเองเป็นที่พึ่ง เรา ก็จะมองไปยังกางเขนแห่งคาลวารีและทูลว่า {MHTh 58.5}

“ในมือฉินไม่มีของมีค่าไดที่จะถวาย

ได้แต่เพียงยึดกางเขนไวให้มั่นเท่านั้น’” {MHTh 59.1}

{MH 65.2}

“ถ้าช่วยได้นะหรือ ใครเชื่อก็ทำให้ได้ทุกสิ่ง’’ มาระโก 9:23 ความ เชื่อเป็นสิ่งที่ผูกพันเราไว้กับสวรรค์และหนุนเราให้มีกำลังที่จะรับมือกับ อำนาจแห่งความมืดได้ ในพระคริสต์ พระเจ้าทรงจัดเตรียมวิธีการที่จะ เอาชนะอุปนิสัยที่ชั่วร้ายได้ทุกๆ อย่างและต่อด้านการทดลองไดในทุกๆ รูปแบบ ไม่ว่าจะรุนแรงยิ่งใหญ่เพียงใดก็ตาม แต่หลายคนเสึกว่าตนนั้นขาด ความเชื่อ จึงได้ถอยห่างไปจากพระคริสต์ ขอให้คนเหล่านี้ที่รูสึกว่าตนเอง ไร่ซึ่งคุณค่าและตกอยู่ในสภาพที่สิ้นหวัง ได้หันมาพึ่งในพระกรุณาธิคุณของ พระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงมีพระทัยเมตตาสงสาร จงอย่ามองดูตัวเอง แต่ให้ มองไปยังพระคริสต์ พระองค์ผู้ทรงรักษาคนเจ็บป่วยและทรงขับผีโสโครก ออกจากคนที่ถูกผีสิงเมื่อครั้งที่พระองค์ทรงดำเนินอยู่ท่ามกลางมนุษย์นั้น

พระองค์ยังทรงดำรงเป็นพระผู้ไถ่ที่ทรงฤทธิ์อำนาจอยู่เช่นเดิม ดังนั้น จงยึดมั่นในคำสัญญาของพระองค์ไว้ เสมือนหนึ่งใบของต้นไม้แห่งชีวิต “ผู้ ที่มาหาเรา เราก็จะไม่ทิ้งเขาเลย'' ยอห์น6:37 เมื่อท่านได้มาหาพระองค์ ขอให้เชื่อว่าพระองค์จะทรงยอมรับท่าน เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ แล้วท่านจะไม่ต้องถึงซึ่งความพินาศเมื่อท่านได้กระทำเช่นนี้ ไม่มีทาง พินาศเลย {MH 65.3} {MHTh 59.2}

" พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เราทั้งหลาย คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้นพระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา” โรม 5:8 {MH 66.1} {MHTh 59.3}

และ “ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา ใครจะขัดขวางเรา พระองค์ผู้มิได้ทรงหวงพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ แต่ได้ทรงโปรดประทานพระบุตรนั้นเพื่อประโยชน์แก่เรา ถ้าเช่นนั้นพระองค์จะไม่ทรงโปรดประทานสิ่งสารพัดให้,เราทั้งหลายด้วยกันกับพระบุตรนั้นหรือ” โรม 8:31,32 {MH 66.2} {MHTh 60.1}

" เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า แม้ความตาย หรือชีวิต หรือทูตสวรรค์ หรือผู้มีบรรดาศักดิ หรือฤทธิ์เดชทั้งหลาย หรือสิ่งซึ่งมีอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งซึ่งจะมีในภายหน้า หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งอื่นใดๆ ที่ได้ทรง สร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถกระทำให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของ พระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้”เป็นเจ้าของเราได้, โรม 8: 38, 39 {MH 66.3} {MHTh 60.2}

"กรงบันดาลไหขาพระองค์สะอาดได”

ในบรรดาโรคภัยทั้งหลายที่รู้จักกันในทางเขตแดนตะวันออก โรคเรื้อนจัดว่าเป็นโรคที่น่ากลัวที่สุด เพราะเป็นโรคที่รักษาไม่หายและเป็นโรคติดต่อที่แพร่กระจายได้อย่างง่ายดาย รวมทั้งสภาพอันน่าเกลียดน่ากลัว ของเหยื่อที่ติดโรคจึงน่ามาซึ่งความหวาดกลัว แม้แต่กับผู้ที่กล้าหาญที่สุด ในหมู่ชาวยิวถือกันว่าโรคนี้เป็นการพิพากษาลงโทษอย่างหนึ่งอันเกิดจาก บาป ฉะนั้นจึงถูกเรียกว่า “บาดแผลที่พระองค์ทรงดี” “ เป็นกิจการแห่งนิ้ว พระหัตถ์พระเจ้า” เนื่องจากพิษโรคฝังรากลึก รักษาให้หายขาดไม่ได้ และ น่าไปสู่ความตาย โรคเรื้อนจึงเป็นสัญลักษณ์ของความผิดบาป {MH 67.1} {MHTh 60.3}

ตามกฎบัญญัติพิธีกรรมของชาวยิวได้ถือว่าคนที่เป็นโรคเรื้อนเป็น ผู้ที่ไม่สะอาด สิ่งใดก็ตามที่เขาแตะต้องจะกลายเป็นสิ่งที่ไม่สะอาด แม้แต่อากาศที่เขาหายใจออกมาก็จะเป็นมลทิน เขาจึงเป็นเหมือนเช่นคนที่ตาย ไปแล้ว เขาลูกกีดกันให้พ้นจากที่พักอาศัยของมนุษย์ ผู้ที่ลูกสงสัยว่า เป็นโรคนี้

จะต้องไปแสดงตัวต่อปุโรหิต ซึ่งจะเป็นผู้ที่ตรวจสอบและตัดสิน ชี้ขาดถึงโรคที่เขาเป็นอยู่ หากเขาถูกวินิจฉัยว่าเป็นโรคเรื้อนจริง เขาก็จะ ต้องลูกแยกออกจากครอบครัว ลูกตัดขาดออกจากชุมนุมคนอิสราเอล และลูกกำหนดให้ต้องติดต่อเกี่ยวข้องกับผู้ที่ป่วยเป็นโรคเดียวกันเท่านั้น แม้แต่กษัตริย์และผู้ปกครองก็มิได้รับการยกเว้น พระมหากษัตริย์ที่เป็นโรค ร้ายแรงนี้ จะต้องยอมสละพระราชบัลลังก์และหลีกหนีออกไปจากวงสังคม {MH 67.2} {MHTh 60.4}

คนที่เป็นโรคเรื้อนจะต้องไปจากมิตรสหายและญาติพี่น้องของเขา และจะต้องทนรับคำสาปแช่งในการที่เขาป่วยเป็นโรคร้าย เขาถูกบังคับให้ต้องร้องประกาศถึงความวิบัติของตนเอง ต้องฉีกเสื้อผ้าของตนและส่งเสียงเตือนให้ทุกคนหลีกหนีไปเสียให้พ้นจากสิ่งที่แปดเปื้อน เสียงที่ร้องว่า “ไม่สะอาด ไม่สะอาด” อันโหยหวนออกมาจากปากของคนที่ลูกขับไล่ไส ส่งและเปล่าเปลี่ยวอ้างว้าง เป็นเสียงที่ทำให้ผู้ที่ได้ยินสะดุ้งกลัวและ!สึก ขยะแขยง {MH 67.3} {MHTh 61.1}

ในแว่นแคว้นแถบที่พระเยซูทรงปฏิบัติพระราชกิจอยู่นั้น มิคนที่เจ็บป่วยทรมานด้วยโรคนี้อยู่มากมาย และเมื่อข่าวของพระราชกิจของพระองค์ได้ล่วงรูไปถึงพวกเขา มิอยู่คนหนึ่งมีความเชื่อได้เกิดขึ้นในจิตใจ หากเขาเข้าไปเฝ้าพระเยซูได้ เขาก็อาจจะหายจากโรค แต่เขาจะไปหาพระเยซูได้ อย่างไร ในเมื่อเขาลูกกำหนดให้ต้องปลีกตัวเองจากผู้อื่นไปตลอดกาล เขาจะไปแสดงตนต่อเบื้องพระพักตร์ของแพทย์ผู้ประเสริฐได้อย่างไร และพระคริสต์จะทรงรักษาเขาไหม พระองค์จะเหมือนพวกฟาริสีและแม้กระทั่งพวก แพทย์คนอื่นๆ ที่คอยสาปแช่งเขาและเตือนเขาให้หนีไปจากที่อยู่อาศัย ของมนุษย์หรือไม่ {MH 68.1} {MHTh 61.2}

เขาคิดถึงเรื่องทั่งหมดของพระเยซูที่มิคนเคยเล่าให้ฟังว่า ผู้ที่มาทูลขอให้พระองค์ทรงช่วยเหลือนั้นพระองค์ไม่เคยปฏิเสธผูใด ชายผู้น่าเวทนาคนนี้ไต้ตั้งใจที่จะไปหาพระผู้ช่วยให้รอด แม้ว่าเขาจะลูกกีดกันให้อยู่แต่ภาย นอกเมือง บางทีเขาอาจจะเดินไปตามรอยบาทวิถีของพระองค์ตามเส้นทาง ในแถบภูเขาหรือพบพระองค์ในขณะที่พระองค์ทรงกำลังสั่งสอนอยู่นอก เมืองก็เป็นได้ อุปสรรคที่เขาต้องเผชิญนั้นยิ่งใหญ่นัก แต่นี่เป็นเพียงความ หวังเดียวของเขา {MH 68.2} {MHTh 61.3}

คนโรคเรื้อนยืนอยู่แต่ไกล เขาไต้ยืนพระดำรัสได้เพียงไม่กี่คำจากพระโอษฐ์ของพระผู้ช่วยให้รอด เขามองเห็นพระองค์ทรงวางพระหัตถ์ลง บนคนป่วย เขาเห็นคนง่อย คนตาบอด คนเป็นอัมพาตและคนที่กำลังจะ ตายด้วยโรคต่างๆ ได้ลุกขึ้นด้วยพลานามัยที่สมบูรณ์แข็งแรงเป็นปกติ และ

ได้ถวายสรรเสริญพระเจ้าที่พระองค์ทรงปลดเปลื้องพวกเขาให้พ้นจากโรค ความเชื่อในจิตใจของเขาทำให้เกิดกำลังใจที่เข้มแข็ง เขาจึงค่อยๆ ขยับเข้าไปใกล้ฝูงชนที่กำลังฟังคำสั่งสอน เขาลืมข้อบังคับที่ต้องปฏิบัติตาม ลืมเรื่องความปลอดภั,ยของประชาชนและความหวาดกลัวของคนทั้งหลายที่ มีต่อเขาจนหมดสิ้น เขาหวังแต่เพียงพระพรที่จะได้รับการรักษาให้หาย จากโรคเท่านั้น {MH 68.3} {MHTh 62.1}

สภาพของตัวเขาเป็นที่น่าขยะแขยงยิ่งนัก โรคร้ายได้ทำลายร่างกายไปจนตกอยู่ในสภาพอันน่าสะพรึงกลัวและแม้แต่มองดูร่างกายที่กำลังเปื่อยเน่านั้นก็แสนจะสะอิดสะเอียน เมื่อฝูงชนเห็นเขา ต่างผงะถอยหนีไปด้วยความหวาดผวาจนแทบจะเหยียบกัน เพราะกลัวว่าจะไปสัมผัสตัวเขา บางคนพยายามห้ามชายผู้นี้ไม่ให้เข้าไปใกล้พระเยซู แต่ก็ไม่อาจทัดทาน ได้ เขาทั้งมองไม่เห็นและไม่ได้ยินพวกเขาเลย เขามองไม่เห็นสีหน้าที่แสดงความเกลียดชังของคนเหล่านั้น เห็นแต่เพียงพระบุตรของพระเจ้า ได้ยินแต่เพียงพระสุรเสียงของพระเจ้าที่ทรงเรียกคนที่กำลังจะตายให้กลับฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาใหม่ได้อีกครั้งหนึ่ง {MH 69.1} {MHTh 62.2}

เขาเบียดไปข้างหน้าเพื่อเข้าไปหาพระเยซูและหมอบลงแทบพระบาทของพระองค์และร้องทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า เพียงแต่พระองค์จะโปรด ก็จะทรงบันดาลให้ข้าพระองค์สะอาดได้” ลูกา 5:12 {MH 69.2} {MHTh 62.3}

พระเยซูตรัสตอบว่า “เราพอใจแล้ว จงสะอาดเถิด” และทรงวาง พระหัตถ์บนร่างของเขา มัทธิว 8:2, 3 {MH 69.3} {MHTh 62.4}

ในทันใดนั้นได้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นแก่ชายโรคเรื้อน โลหิตของ เขากลบสะอาดบริสุทธิ์ เส้นประสาทกลับมารับความรู้สึกได้อีก กล้ามเนื้อ ก็กลับแข็งแรง ผิวหนังที่เป็นวงด่างมีสะเก็ดสีขาว ดูผิดธรรมชาติอันเป็นลักษณะเฉพาะของผู้ที่เป็นโรคเรื้อนนั้นได้เลือนหายไปและเนื้อหนังของเขาก็กลับนวลเนียนเหมือนผิวของเด็ก {MH 69.4} {MHTh 63.1}

หากพวกปุโรหิตได้รับทราบถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการรักษาคนโรค เรื้อนแล้ว ความเกลียดชังที่พวกเขามีต่อพระคริสต์อาจทำให้พวกเขาให้คำ ตัดสินที่ไม่ซื่อตรงได้ พระเยซูทรงปรารถนาที่จะให้การตัดสินนั้นมีความ ยุติธรรม พระองค์จึงทรงรับสั่งชายคนนั้นห้ามมิให้บอกผู้!ดว่าเขาได้รับการ รักษาจนหายจากโรคแล้ว แต่ให้ไปแสดงตัวที่วิหารพร้อมกับเครื่องบูชา ถวายโดยมิรอช้า ก่อนที่ข่าวร่ำลือเรื่องการอัศจรรย์จะโจษจันแพร่หลาย ออกไป

เพราะก่อนที่พวกปุโรหิตจะรับเครื่องถวายบูชานั้น เขาจะต้องตรวจสอบดูเสียก่อนและให้การรับรองว่าผู้ที่นำของมาถวายนั้นได้หายจากโรคอย่างสิ้นเชิงแล้ว {MH 69.5} {MHTh 63.2}

เมื่อได้ตรวจสอบดูแล้ว ปุโรหิตผู้เคยตัดสินเนรเทศคนโรคเรื้อนนี้รับรองว่าเขาได้หายจากโรคจริง ชายผู้ได้รับการรักษาจนหายโรคได้กลับบ้านและอยู่ร่วมกับสังคมของเขาได้อีกครั้ง เขารู้สึกว่าสุขภาพอันสมบูรณ์แข็งแรงที่เขาได้รับเป็นคุณอันประเสริฐยิ่ง เขามีความชื่นชมยินดีที่ได้กลับเป็นชายหนุ่มที่มีร่างกายแข็งแรงและได้กลับไปอยู่ร่วมกับครอบครัว ของตนเองอีกเขาไม่อาจเก็บงำความจริงที่ได้รับการรักษาจนหายโรคได้อีก ต่อไปแม้ว่าพระเยซูได้ทรงเตือนเขาแล้วก็ตาม ขายผู้นี้ได้ออกไปประกาศถึงฤทธิ์อำนาจของพระองค์ผู้ทรงรักษาเขาให้หายโรคด้วยความยินดีอย่าง ยิ่ง {MH 69.6} {MHTh 63.3}

ในเวลาที่ชายคนนี้มาหาพระเยซูนั้น เขามี “โรคเรื้อนเต็มทั้งตัว” พิษอันร้ายแรงได้แพร่กระจายไปทั่วร่างกายของเขา พวกสาวกพยายามป้องกันมิให้พระอาจารย์แตะต้องถูกตัวคนโรคเรื้อน เพราะผู้ที่แตะต้องคนโรคเรื้อนจะกลายเป็นคนไม่สะอาดด้วย แต่เมื่อพระองค์ทรงวางพระหัตภ์ ลงบนคนโรคเรื้อนพระเยซูไม่เป็นมลทิน แต่โรคเรื้อนก็กลับหายสะอาด ด้วยเหตุนี้โรคเรื้อนแห่งความผิดบาปที่ทั้งผังรากลึก มีพิษอันร้ายแรง ไม่ลกมารถชำระล้างให้สะอาดได้ด้วยกำลังของมนุษย์ “ ศีรษะก็เจ็บหมด จิตใจ ก็อ่อนเปลี้ยไปสิ้นตั้งแต่ฝาเท้าจนถึงศีรษะ ไม่มีความปกติในนั้นเลย มีแต่ฟกช้ำและดำเขียวและเป็นแผลเลือดไหล” อิสยาห์ 1: 5,6 แต่เมื่อพระเยซูเสด็จมาดำรงอยู่ในสภาพธรรมชาติเยี่ยงมนุษย์ธรรมดา พระองค์ไม่ แปดเปื้อนค้วยมลทินการไค้เข้ามาอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์นั้น
ไต้มิฤทธิ์อำนาจของการเยียวยารักษาคนบาปให้หายไต้ ผู้ใดที่ได้ซบกายลงแทบพระบาทของพระองค์และพูดด้วยความเชื่อว่า “พระองค์เจ้าข้า เพียงแต่พระองค์จะโปรดก็จะทรงบันดาลให้ข้าพระองค์หายโรคได้” จะ ไต้ยินคำตอบว่า “ เราพอใจแล้ว จงหายเถิด”, ม่ทธิว 8:2,3 {MH 70.1} {MHTh 63.4}

ในการรักษาโรคบางราย พระองค์มิได้โปรดให้เป็นไปตามความ ต้องการที่ร้องทูลขอในทันทีแต่ในกรณีของโรคเรื้อนนั้น พระองค์ทรง โปรดให้เป็นไปตามสิ่งที่ทูลขอทันทีเมื่อเราอธิษฐานทูลขอพระพรทางฝ่าย โลก คำตอบอธิษฐานอาจจะล่าช้าหรือพระเจ้าอาจประทานสิ่งอื่นที่เรามิได้ ทูลขอให้แก่เราแทน

แต่จะไม่มีการเนิ่นช้าเมื่อเราได้ทูลขอให้พระองค์ทรง ช่วยเราให้รอดจากความผิดบาป การชำระเราจากบาป การทำให้เราได้เป็นบุตรของพระองค์และเพื่อช่วยให้เราดำเนินชีวิตในทางที่บริสุทธิ์ได้ นั้นเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า พระคริสต์ " ทรงสละพระองค์เองเพราะบาปของเราทั้งหลายเพื่อช่วยเราให้พ้นจากยุคปัจจุบันอันชั่วร้ายตามน้ำพระทัยพระบิดาเจ้าของเรา" กาลาเทีย 1: 4 " และนี่คือความมั่นใจที่เรามีต่อพระองค์คือถ้าเราทูลขอสิ่งใดที่เป็นพระประสงค์ของพระองค์ พระองค์ก็ทรงโปรดฟังเรา เมื่อเราทูลขอสิ่งใดๆ เราก็รู้ว่าเราได้รับสิ่งที่ เราทูลขอนั้นจากพระองค์" 1 ยอห์น 5; 14, 15 {MH 70.2} {MHTh 64.1}

พระเยซูทรงทอดพระเนตรผู้ที่ตกอยู่ในความทุกข์ยากลำบากและจิตใจที่ต้องแบกภาระอันหนัก ผู้ที่สิ้นความหวัง และผู้ที่แสวงหาความสุขทางโลกเพียงเพื่อจะบรรเทาความปรารถนาของจิตวิญญาณพระองค์ทรงเชื้อเชิญทุกคนให้เข้ามาแสวงหาการพักผ่อนในพระองค์ {MH 71.1} {MHTh 64.2}

"ท่านกั้งหลายจะไดพก"

พระองค์ทรงรับสั่งด้วยพระทัยอันอ่อนโยนต่อผู้ที่กำลังรู้สึกเหนื่อย ยากว่า "จงเอาแอกของเราแบกไว้ แล้วเรียนจากเรา เพราะว่าเราสุภาพ และใจอ่อนน้อม และจิตใจท่านทั้งหลายจะได้พัก" มัทธิว 11:29 {MH 71.2} {MHTh 65.1}

พระคริสต์ทรงกำลังตรัสแก่มนุษย์ทุกคนด้วยถ้อยคำเหล่านี้ ไม่ว่า เขาจะรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม เราทุกคนต่างต้องแบกภาระอันหนักด้วยความ อ่อนระอาใจ ภาระที่ทับถมอยู่นี้มีเพียงพระคริสต์เท่านั้นที่จะทรงปลดเปลื้อง ได้ ภาระหนักที่สุดที่เราต้องแบกรับไว้ก็คือภาระของความผิดบาป หาก เราถูกทอดทิ้งให้ต้องแบกภาระนี้ไว้แต่เพียงลำพัง เราก็คงจะถึงซึ่งกับความ พินาศ แต่พระเจ้าผู้ทรงปราศจากความผิดบาปได้ทรงยอมแบกรับภาระนั้น แทนเราแล้ว "พระเจ้าทรงวางลงบนท่าน ซึ่งบาปผิดของเราทุกคน" อิสยาห์53:6 {MH 71.3} {MHTh 65.2}

พระองค์ทรงแบกรับภาระแห่งความผิดบาปของเราไว้ พระองค์จะทรงยกภาระอันหนักออกไปจากบ่าที่เหนื่อยล้าของเรา พระองค์ทรงโปรดให้เราได้พักผ่อนหายเหนื่อย พระองค์จะทรงแบกภาระแห่งความวิตกกังวลและความทุกข์ใจของเราด้วย พระองค์ทรงเชื้อเชิญให้เราวางความวิตกกังวลในสิ่งทั้งปวงไว้กับพระองค์ เพราะจะทรงรับเราไว้ในพระทัยของ พระองค์ {MH 71.4} {MHTh 65.3}

พระองค์ผู้ทรงเป็นพี่ชายใหญ่ของบรรดามนุษยชาติประทับอยู่ข้าง พระที่นั่งนิรันดร พระองค์ทรงทอดพระเนตรดูทุกคนผู้ที่กำลังหันหน้ามาหา พระองค์และรับพระองค์เป็นพระผู้ช่วยให้รอด ทรงเข้าใจถึงความอ่อนแอ ของมนุษย์ ทรงทราบถึงความต้องการของเราและอำนาจที่จะล่อลวงเราให้ ตกลงสู่การทดลองนั้นอยู่ที่ไหน เพราะพระองค์เคยประสบมาก่อนและทรง " ถูกทดลองใจเหมือนอย่างเราทุกประการ ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังปราศจาก บาป" ฮีบรู 4:15 พระองค์ทรงเฝ้าดูแลเอาใจใส่ท่านอยู่ บุตรทั้งหลายของ พระเจ้าที่กำลังเผชิญกับความทุกข์ยาก ท่านกำลังตกอยู่ในการทดลองหรือ พระองค์จะทรงช่วยท่านให้รอด ท่านอ่อนกำลังหรือ พระองค์จะทรงช่วยให้ ท่านมีกำลังที่เข้มแข็ง ท่านขาดสติปัญญาหรือ พระองค์จะทรงกระทำให้ ท่านเกิดความกระจ่าง ท่านบาดเจ็บฟกช้ำหรือ พระองค์จะทรงรักษาท่าน ให้หาย พระเยโฮวาห์,ทรง " นับจำนวนดาว" แต่ถึงกระนั้น พระองค์ก็ยัง " รักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ และทรงพันผูกบาดแผลของเขา" สดุดี 147: 4, 3 {MH 71.5} {MHTh 65.4}

ไม่ว่าท่านจะมีความวิตกกังวลใจและการทดลองใดก็ตาม จงนำขึ้น ทูลต่อพระเยโฮวาห์ แล้วท่านจะได้รับการหนุนจิตวิญญาณให้มีกำลังที่จะ ทนได้ จะมีหนทางเปิดออกเพื่อปลดเปลื้องท่านให้หลุดพ้นจากความ ยุ่งยากและอุปสรรคปัญหา เมื่อรู้ตัวว่าอ่อนกำลังและหมดหนทางมากเพียง ใด ท่านก็จะยิ่งเข้มแข็งยิ่งในฤทธานุภาพของพระองค์มากขนเท่านั้นแม้ว่า ภาระของท่านจะหนักเพียงใด ท่านก็จะได้รับการพักผ่อนเป็นสุขมาก ขึ้นเท่านั้น ด้วยการพึ่งพาพระองค์ผู้ทรงแบกภาระแทนเรา {MH 72.1} {MHTh 66.1}

สถานการณ์ต่าง ๆ อาจแยกมิตรสหายให้พลัดพรากจากกันคลื่นอัน น่ากลัวของมหาสมุทรอันกว้างใหญ่ไพศาลอาจจะซัดเข้ามาแยกระหว่างเรา แต่จะไม่มีสถานการณ์ใดๆ หรือระยะทางใดๆ ที่จะมาแยกเราออกไปจาก พระผู้ช่วยให้รอดได้ ไม่ว่าเราจะไปอยู่ที่ใด พระองค์จะประทับอยู่เบื้องขวา ของเราเพื่อทรงคํ าจุน รักษาเราไว้ ยกชูและให้กำลังใจแก่เรา ความรักของ พระคริสต์ที่มีให้แก่ผู้ที่พระองค์ใต้ทรงไถ่ไว้นั้นยิ่งใหญ่กว่าความรักของ มารดาที่มีต่อบุตร การได้พักพิงอยู่ในความรักของพระองค์ และได้พูดว่า "ข้าพเจ้าจะวางใจในพระองค์ เพราะพระองค์ทรงพลีพระชนม์ให้แก่ข้าพ- เจ้า" เป็นสิทธิพิเศษอย่างยิ่งของเรา {MH 72.2} {MHTh 66.2}

ความรักของมนุษย์อาจเปลี่ยนแปลงได้ แต่ความรักของพระคริสต์ ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง เมื่อเราร้องขอให้พระองค์ทรงช่วยเหลือ พระหัตถ์ของ พระองค์จะทรงเหยียดออกเพื่อช่วยเราให้รอด {MHTh 66.3}

“เพราะภูเขาทั้งหลายอาจถูกเคลื่อนย้ายไป

และบรรดาเนินเขาอาจจะคลอนแคลน

แต่ความรักมั่นคงของเราจะไม่เคลื่อนย้ายไปจากเจ้า

และพนธสัญญาแห่งสวัสดิภาพของเราจะไม่คลอนแคลน

พระยาห์เวห์ผู้ทรงสงสารเจ้าตรัสดังนี้’, {MHTh 67.1}

อิสยาห์. 54:10 (THSV) {MH 72.3}

*****

บทที่ 5 - การเยียวยา รักษาจิตวิโนโนาโน

หลายคนที่มาหาพระคริสต์เพื่อขอความช่วยเหลือจากพระองค์เป็น ผู้นำโรคภัยมาสู่ตนเอง แต่กระนั้น พระองค์มิได้ทรงปฏิเสธที่จะรักษา พวกเขาให้หาย และเมื่อฤทธิ์อำนาจของพระองค์เข้าไปยังจิตวิญญาณของ คนเหล่านี้แล้ว พวกเขาสำนึกในความผิดบาปและหลายคนได้รับการรักษา ให้หายจากโรคในฝ่ายจิตวิญญาณและความเจ็บป่วยทางกายด้วย {MH 73.1} {MHTh 68.1}

ในบรรดาคนป่วยเหล่านี้ มีคนง่อยแห่งเมืองคาเปอรนาอุมรวมอยู่ ด้วย คนง่อยผู้นี้ได้สูญสิ้นความหวงที่จะหาย เช่นเดียวกับคน๒คเรอน เรค ของเขาเป็นผลสืบเนื่องมาจากการดำเนินชีวิตในทางแห่งความผิดบาป และเขาต้องขมขื่นใจกับความทุกข์ทรมาน เพราะเสียใจที่ได้ทำผิดไป เขา ได้ร้องขอความช่วยเหลือจากพวกฟาริสีและแพทย์ทั้งหลาย แต่ก็เปล่า ประโยชน์ คนเหล่านั้นต่างวินิจฉัยว่าโรคของเขารักษาไม่หาย ทั้งยังประณาม ว่าเขาเป็นคนบาปและประกาศว่าเขาจะต้องตายด้วยพระพิโรธของพระเจ้า {MH 73.2} {MHTh 68.2}

คนง่อยรู้สึกหมดอาลัยตายอยาก แต่หลังจากที่เขาได้ยินถึงพระ- ราชกิจของพระเยซูว่า คนอื่นที่มีความผิดบาปและหมดหนทางเหมือนเขา ยังได้รับการรักษาให้หายได้ ดังนั้นเขาจึงมีกำลังใจที่จะเชื่อว่าหากมีคนหาม เขาไปหาพระผู้ช่ว ยให้รอด เขาอาจจะได้รับการรักษาให้หา ยป่ว ยได้เช่น เดียวกัน แต่เมื่อนึกถึงสาเหตุที่ทำให้เขาต้องป่วยเป็นโรคนี้เขาก็หมดหวัง แต่ถึงกระนั้นเขาก็ยังไม่ยอมละทิ้งโอกาสที่จะไต้รับการรักษา {MH 73.3} {MHTh 69.1}

ความปรารถนาอันยิ่งใหญ่ของเขาก็คือ การไต้รับการปลดเปลื้อง ให้หลุดพ้นจากภาระแห่งบาป เขาปรารถนาที่จะเข้าเฝ้าพระเยซูและมั่นใจ ว่าจะไต้รับการอภัยบาป มีสันติสุขกับสวรรค์ หลังจากนั้นเขาก็พร้อมที่จะ มี,ชีวิตต่อไปหรือแม้'ต้องตายก็ตามก็สุดแท้แต่พระทัยของพระเจ้า {MH 74.1} {MHTh 69.2}

เขาจะรอช้าให้เสียเวลาไม่ได้อีกแล้ว เพราะเนื้อหนังอันเหี่ยวแห้ง ของเขาเป็นสัญญาณบอกว่าเขากำลังจะตาย เขาจึงขอร้องมิตรสหายให้ ยกร่างพร้อมที่นอนไปหาพระเยซู คนเหล่านั้นต่างยินดีอาสา แต่ฝูงชน มารวมกลุ่มแออัดกันอยู่ภายในและรอบบริเวณบานที่พระผู้ช่วยให้รอด ประทับอยู่ คนง่อยและมิตรสหายจึงไม่อาจเข้าไปถึงพระองค์หรือแม้แต่ จะเข้าไปใกล้พอที่จะได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ พระเยซูกำลังเทศนา สั่งสอนอยู่ในบ้านของเปโตร ตามธรรมเนียมพวกสาวกของพระองค์จะนั่ง

ใกล้ชิดรอบพระองค์และ "มีพวกฟาริสีและพวกบาเรียนนั่งอยู่ด้วย เป็นผู้ ที่มาจากทุกหมู่บ้านในแคว้นกาลิลี แคว้นยูเดียและจากกรุงเยรูซาเล็ม" ลูกา 5:17 หลายคนในพวกเหล่านี้เป็นคนสอดแนม เพื่อจะหาเหตุฟ้อง พระเยซู ในหมู่ชนที่มารวมตัวกันนี้มีคนมากมายหลากหลายปะปนกันมา มีทั้งพวกที่มีใจร้อนรน พวกที่มีความเคารพยำเกรง พวกที่อยากรู้อยาก เห็นและพวกที่ไม่เชื่อ มีคนชาติต่างๆ และหมู่ชนทุกชนชั้นรวมกันอยู่ที่นั่น "ฤทธิ์เดชของพระเป็นเจ้าก็อยู่ในพระองค์ เพื่อจะรักษาเขาให้หายโรค" ลูกา 5:17 พระวิญญาณแห่งชีวิตสถิตอยู่ท่ามกลางพวกที่มาร่วมชุมนุม กันแต่พวกฟาริสีและพวกบาเรียนมองไม่เห็นว่าพระเป็นเจ้าสถิตอยู่ด้วย พวกเขาต่างไม่รู้สึกว่าตนเองต้องการความช่วยเหลือ ดังนั้นการรักษา จึงมิได้มีไว้เพื่อเขา " พระองค์ทรงโปรดให้คนอดอยากอิมด้วยสิ่งดีและ ทรงกระทำให้คนมั่งมีไปมือเปล่า" ลูกา 1:53 {MH 74.2} {MHTh 69.3}

ผู้แบกหามคนง่อยได้พยายามครั้งแล้วครั้งเล่าที่จะฝ่าฝูงชนเข้าไป แต่ก็ไม่ประสบผล คนป่วยเหลียวมองไปรอบตัวด้วยความทุกข์ใ,จจนพูดไม่ ออก เขาจะทิ้งความหวังไปได้อย่างไร ในเมื่อความช่วยเหลือที่เขาปรารถนา นั้นอยู่ใกล้แค่เอื้อม เขาจึงได้แนะนำมิตรสหายให้หามเขาขึ้นไปบนหลังคา บ้านและรื้อหลังคาออกเป็นช่อง จากนั้นก็หย่อนเขาลงไปที่พระบาทของ พระเยซู {MH 75.1} {MHTh 70.1}

การเทศนาสั่งสอนหยุดชะงักลง พระผู้ช่วยให้รอดทอดพระเนตรใบหน้าที่เศร้าหมองและทรงเห็นสายตาวิงวอนที่เพ่งมองพระองค์ ทรงเข้าใจถึงความปรารถนาของจิตวิญญาณที่ต้องแบกภาระอันหนัก พระ- คริสต์นั่นเอง ที่ทรงเป็นผู้ทำให้ใจมโนธรรมของเขาสำนึกในความผิดบาป ใน เวลาตั้งแต่เขายังอยู่ที่บ้าน เมื่อกลับใจใหม่จากบาปและเชื่อในฤทธิ์อำนาจ ของพระเยซูที่จะทำให้เขาหายจากโรคได้แล้ว พระคุณของพระผู้ช่วยให้ รอดอำนวยพรแก่จิตใจของเขาให้ได้รับความสุข พระเยซูทอดพระเนตร เห็นประกายแห่งความเชื่อแรกที่เพิ่มขึ้นจนเป็นการรู้สำนึกว่าพระองค์ทรง เป็นผู้ช่วยเพียงพระองค์เดียวของคนบาป และทรงเห็นว่าความเชื่อ ของเขาเติบใหญ่จนมีกำลังที่เข้มแข็งจากความพากเพียรพยายามที่จะเข้า มาเฝ้าต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์พระคริสต์เองผู้นำคนป่วยที่ทนทุกข์ ทรมานให้เข้าไปหาพระองค์ บัดนี้ พระผู้ช่วยให้รอดตรัสด้วยถ้อยคำอัน ไพเราะดุจเสียงดนตรีแก่ผู้ที่ไดยินว่า"ลูกเอ๋ย จงชื่นใจเถิด บาปของเจ้าได้ รับอภัยแล้ว" มัทธิว 9:2 {MH 75.2} ภาระหนักแห่งความผิดบาปได้หลุดพ้นออกไปจากจิตวิญญาณของ

ชายที่ป่วยอยู่นั้น เขาไม่มีความสงสัยใดๆ พระดำรัสของพระคริสต์ได้เผยให้เห็นถึงฤทธิ์อำนาจของพระองค์ที่ทรงอ่านจิตใจของเขาได้ ใครเล่าจะปฏิเสธฤทธิ์อำนาจของพระองค์ที่ทรงโปรดยกบาปได้ ความหวังเกิดขึ้นแทนความสิ้นหวังและความปีติยินดีเข้ามาแทนที่ความทุกข์ใจ ความเจ็บปวดด้านร่างกายหายไป ทั่วร่างกายของเขาได้รับการเปลี่ยนแปลงใหม่ เขาไม่ได้ร้องขอสิ่งใดอีก ได้แต่นอนสงบนิ่ง รู้สึกเป็นสุขอย่างเหลือล้นเกินกว่าจะกล่าวถ้อยคำใดๆ {MH 76.1} {MHTh 70.2}

คนเป็นอันมากได้เฝ้ามองดูเหตุการณ์อันแปลกประหลาดทุกอิริ- ยาบถด้วยความระทึกใจ หลายคนรู้สึกว่าพระดำรัสของพระคริสต์เป็น คำเชิญสำหรับพวกเขาด้วย บาปมิได้ทำให้เขาเจ็บป่วยในฝ่ายจิตวิญญาณ ดอกหรือ พวกเขาไม่มีความกระหายที่จะปลดเปลื้องจากภาระนี้ด้วยหรือ {MH 76.2} {MHTh 71.1}

แต่พวกฟาริสีกลัวว่าจะสูญเสียอิทธิพลที่มีต่อประชาชน จึงคิดในใจ ว่า “ทำไมคนนี้พูดเช่นนี้หมิ่นประมาทพระเจ้านี่ ใครจะยกความผิดบาป ได้เว้นแต่พระเจ้าเท่านั้น” มาระโก 2:7 {MH 76.3} {MHTh 71.2}

พระเยซูทรงจ้องมองดูพวกฟาริสี แล้วพวกเขาไม่กล้าสบสายตา และถอยห่างออกมาด้วยความหวาดกลัว พระเยซูทรงทราบถึงความคิดภายในจิตใจของพวกเขา จึงตรัสว่า “เหตุใดท่านทั้งหลายจึงคิดในใจอย่าง นี้เล่า ที่จะว่ากับคนง่อยว่าบาปทั้งปวงของเจ้าได้‘รับอภัยแล้วและจะว่าจง ยกแคร่เดินไปเถิดนั้นข้างไหนจะง่ายกว่ากัน แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ ว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได้” พระองค์ จึงตรัสสั่งคนง่อยว่า “เราสั่งเจ้าว่า จงลุกขึ้น ยกแคร่ไปบานของเจ้าเถิด” มัทธิว 9:4-6 {MH 76.4} {MHTh 71.3}

คนง่อยที่ถูกหามบนแคร่มาหาพระเยซูนั้นลุกขึ้นยืนด้วยความกระฉับกระเฉงและมีกำลังวังชาเหมือนกับคนหนุ่ม ทันใดนั้นเขา “ ยกแคร่ของตนเดินออกไปต่อหน้าคนทั้งปวง คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนักจึง สรรเสริญพระเจ้าว่า เราไม่เคยเห็นเช่นนี้เลย” มาระโก2:12 {MH 77.1} {MHTh 71.4}

ร่างกายที่เสื่อมโทรมจะกลับมีสุขภาพที่สมบูรณ์แข็งแรงขึ้นมาใหม่ อีกครั้งนั้นจะต้องอาศัยฤทธิ์อำนาจซึ่งไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าในการสร้างสรรพสิ่งทั้งปวงขึ้นมา พระสุรเสียงที่ตรัสประทานชีวิตให้แก่ชายง่อยผู้กำลังจะตายเป็นพระสุรเสียงเดียวกันกับที่ตรัสเมื่อทรงสร้างมนุษย์ขึ้นจากผงคลีดิน และฤทธิ์อำนาจที่ประทานชีวิตให้แก่ร่างกาย เป็น

ฤทธิ์อำนาจเดียวกันที่ได้เปลี่ยนแปลงจิตใจใหม่ พระองค์ผู้ตรัสแล้ว “มัน ก็เกิดขึ้นมา พระองค์ทรงบัญชามันก็ออกมา” สดุดี 33: 9 ในขณะที่ทรง สร้างโลกนั้น เป็นผู้ตรัสประทานชีวิตให้แก่จิตวิญญาณที่ตายแล้วในการ ล่วงละเมิดและบาป การรักษาร่างกายให้หายจากความเจ็บป่วยนั้น เป็น หลักฐานที่แสดงถึงฤทธิ์อำนาจที่เปลี่ยนแปลงจิตใจใหม่ พระคริสต์ทรง มีพระดำรัสสั่งให้ชายง่อยลุกขึ้นและเดินไปนั้นก็เพื่อ“ท่านทั้งหลายจะได้ รู้ว่า บุตรมนษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได*” {MH 77.2} {MHTh 72.1}

ชายง่อยได้รับการรักษาโรคของทั้งจิตวิญญาณและทางกายจาก พระคริสต์ เขาจำเป็นจะต้องได้รับการชำระจิตใจให้สะอาดบริสุทธิ์ก่อนที่จะ ซาบซึ้งถึงคุณค่าของร่างกายที่สมบูรณ์แข็งแรงได้ ก่อนที่จะรักษาโรคภัย ไข้เจ็บทางฝ่ายร่างกายให้หายนั้น พระคริสต์ต้องปลดเปลื้องความทุกข์ที่ อยู่ภายในจิตใจและจะทรงชำระจิตวิญญาณจากความผิดบาปให้สะอาด บริสุทธิ์เสียก่อน เราไม่ควรมองข้ามบทเรียนนี้ไป ทุกวันนี้มีผู้คนมากมาย ที่กำลังทุกข์ทรมานด้วยโรคภัยไข้เจ็บเหมือนชายง่อยคนนี้ คนเหล่านี้ต่าง ปรารถนาที่จะได้ยินข่าวประเสริฐที่กล่าวว่า “บาปทั้งปวงของเจ้าได้รับ อภัยแล้ว” ภาระหนักแห่งบาปและความอยากได้อยากมีที่ไม่รู้จักพอ รวม ทั้งความกลัดกลุ้มวุ่นวายใจ ล้วนเป็นบ่อเกิดของโรคภัยไข้เจ็บของเขาเอง เขาไม่อาจจะได้รับการบรรเทาจนกว่าจะเข้าไปหาพระองค์ผู้ทรงเป็นแพทย์ ผู้รักษาจิตวิญญาณ สันติสุขที่มีเพียงพระองค์ผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถ ประทานให้ จะช่วยให้จิตใจมีความเข้มแข็ง และทำให้ร่างกายมีสุขภาพ ที่สมบูรณ์ได้ {MH 77.3} {MHTh 72.2}

การรักษาชายง่อยให้หายจากโรคยังผลให้เกิดแก่ประชาชน ประหนึ่ง ว่าสวรรค์ได้เปิดออกและเผยให้เห็นสง่าราศีของโลกที่สุขสมบูรณ์กว่า ใน ขณะที่ชายง่อยที่หายจากโรคแล้วเดินฝ่าฝูงชน เขาสรรเสริญพระเจ้าทุก ย่างก้าวและแบกภาระที่เบาอย่างขนนกของเขากลับไป ประชาชนหลีกทาง ให้เขาและจ้องมองดูชายคนนั้นด้วยสีหน้าคร้ามกลัว ต่างกระซิบเบาๆ ต่อ กันว่า “วันนี้เราได้เห็นสิ่งแปลกประหลาด” ลูกา 5:26 {MH 78.1} {MHTh 73.1}

ภายในบ้านของชายง่อยต่างมีความปีติยินดีเป็นล้นพ้น เมื่อได้เห็น เขาแบกที่นอนกลับมาได้อย่างสบาย ทั้งที่เมื่อไม่นานก่อนหน้านี้ เขาเพิ่ง จะถูกหามออกไปจากบ้านอย่างทุลักทุเล พวกเขาพากันไปห้อมล้อมชาย ที่หายป่วยด้วยน้ำตาแห่งความยินดี และไม่เชื่อสายตาของตัวเอง เพราะ เขากลายเป็นชายฉกรรจ์ที่มีร่างกายกำยำลาสัน ลำแขนที่เมื่อก่อนเคยฝ่อ

ลีบเหมือนตายแล้วกลับสามารถเคลื่อนไหวไปมาได้อย่างใจคิด เนื้อหนังที่เมื่อก่อนเคยเหี่ยวย่นและดำคล้ำนั้น บัดนี้กลับสดใสและเปล่งปลั่งมีเลือด ฝาดเขาก้าวเดินได้อย่างมั่นคง คล่องตัวอย่างเต็มกำลัง ความปีติยินดีและความหวังฉายแววอยู่ทุกอณูบนใบหน้าของเขา แสดงออกถึงความบริสุทธิ์และสันติสุขซึ่งเข้าแทนที่รอยแผลแห่งความผิดบาปและความทุกข์ทรมาน เสียงโมทนาพระคุณพระเจ้าด้วยความเบิกบานใจดังขึ้นจากบ้านหลังนั้น และพระเจ้าทรงรับพระสิริโดยพระบุตรของพระองค์ พระองค์ผู้ทรงนำความหวังกลับคืนมาให้แก่ผู้ที่สิ้นหวังและนำพละกำลังมาสู่คนที่เจ็บป่วย ชายผู้นี้และครอบครัวของเขาพร้อมแล้วที่จะสละชีวิตเพื่อพระเยซู ไม่มี ความสงสัยใดๆ ที่จะทำให้ความเชื่อของเขามืดมัวอีกต่อไป ไม่มีทั้งความ ไม่เชื่อใด ๆ ที่จะมาทำลายความภักดีที่มีต่อพระองค์ผู้ทรงโปรดประทานแสงสว่างมาสู่บ้านที่มืดมนหลังนี้อีก {MHTh 73.2}

"จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสาธุการแด่พระเจ้า

และทั้งสิ้นที่อยู่ภายในข้า

จงถวายสาธุการแด่พระนามบริสุทธิ์ของพระองค์

จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสาธุการแด่พระเจ้า และอย่าลืมพระราชกิจอันมีพระคุณทั้งสิ้นของพระองค์

ผู้ทรงอภัยบาปผิดทั้งสิ้นของท่าน ผู้ทรงรักษาโรคทั้งสิ้นของท่าน

ผู้ทรงไถ่ชีวิตของท่านมาจากปากแดนผู้ตาย...

วัยหนุ่มของท่านจึงกลับคืนมาใหม่อย่างวัยนกอินทรี

พระเจ้าทรงประกอบการแก้แทน

และการยุติธรรมให้แก่บรรดาผู้ที่ถูกปีบบังคับ...

พระองค์มิได้ทรงกระทำต่อเราตามเรื่องบาปของเรา

หรือทรงสนองตามบาปผิดของเรา...

บิดาสงสารบุตรของตนฉันใด

พระเจ้าทรงสงสารบรรดาคนที่ยำเกรงพระองค์ฉันนั้น

เพราะพระองค์ทรงทราบโครงร่างของเรา

พระองค์ทรงระลึกว่าเราเป็นแต่ผงคลี’” {MHTh 73.3}

สดุดี 103:1-14 {MH 79.1}

“เจาปรารกนาจะหายโรคหรอ”

“ในกรุงเยรูซาเล็มที่ริมประตูแกะมีสระอยู่สระหนึ่งภาษาฮีบรูเรียก สระนั้นว่า เบธซาธา เป็นที่ซึ่งมีศาลาห้าหลัง ในศาลาเหล่านั้นมีคนปวย เป็นอันมาก คนตาบอด คนง่อย และคนเป็นอัมพาตนอนอยู่” ยอห์น 5: 2, 3 {MH 81.1} {MHTh 74.1}

ในบางเวลาน้ำในสระนี้จะกระเพื่อม เชื่อกันโดยทั่วไปว่าสิ่งนี้เป็นผลอันเกิดจากอำนาจเหนือธรรมชาติ และถ้าผูใดได้ก้าวลงสระเป็นคนแรก หลังที่น้ำกระเพื่อมขึ้นก็จะหายจากโรคต่างๆ ที่เป็นอยู่ คนป่วยหลายร้อย คนได้พากันไปยังสถานที่แห่งนี้ แต่มีคนมาออกันอยู่เต็มไปหมด เมื่อน้ำ กระเพื่อมขึ้น พวกเขาก็กรูกันเข้าไป เหยียบย่ำกันทั่งชาย ทั่งหญิง แม้ กระทั่งเด็กที่อ่อนแอกว่า หลายคนเข้าไปใกล้สระไม่ได้ และหลายคนล้มตายเมื่อไปถึงริมขอบสระ มีการสร้างศาลาเรียงรายอยู่โดยรอบบริเวณสระ เพื่อให้คนป่วยได้หลบไอแดดของเวลากลางวันและความหนาวเย็นใน เวลากลางคืน มีคนป่วยบางคนที่ค้างคืนอยู่ในศาลาเหล่านี้ พวกเขาค่อยๆ คลานไปยังขอบสระวันแล้ววันเล่าด้วยความหวังที่จะได้รับการปลดเปลื้อง แต่ก็ไร้ผล {MH 81.2} {MHTh 74.2}

พระเยซูทรงอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม ทรงดำเนินไปตามลำพัง ทรงสำรวม จิตใจและพลางอธิษฐาน พระองค์เสด็จมาถึงสระเบธซาธา ทรงทอดพระเนตรเห็นเหล่าคนเจ็บป่วยที่น่าเวทนากำลังคอยเฝ้าดูสิ่งที่เขาคิดว่าเป็นเพียงหนทางเดียวของเขาที่จะได้รับการรักษาให้หาย พระองค์ทรงประสงค์ที่จะเปิดเผยฤทธิ์อำนาจในการรักษาของพระองค์และให้คนเจ็บป่วยที่ทนทุกข์ทรมานอยู่นั้นหายจากโรค แต่วันนั้นเป็นวันสะบาโต คนเป็นอันมากกำลังไปนมัสการพระเจ้าที่วิหาร พระองค์ทรงทราบดีว่าการรักษาคนป่วยในวันสะบาโตย่อมจะปลุกปั่นให้เกิดอคติขึ้นในบรรดาชาวยิว จนถึงกับทำให้พระราชกิจของพระองค์ต้องยุติลงกลางค้นได้ {MH 81.3} {MHTh 75.1}

แต่พระผู้ช่วยให้รอดทรงทอดพระเนตรเห็นคนป่วยที่แสนเวทนา อยู่คนหนึ่งเป็นชายไร้ที่พึ่งที่ป่วยเป็นง่อยมานานสามสิบแปดปี ความเจ็บป่วยของเขาส่วนใหญ่เป็นผลมาจากอุปนิสัยชั่วร้ายของเขาเอง และใครๆ ก็คิดว่าเป็นการพิพากษาลงโทษจากพระเจ้า คนป่วยต้องทนทุกข์ทรมาน มาเป็นเวลาหลายปี

เขาต้องโดดเดี่ยว ไร้ญาติขาดมิตร และรู้สึกว่าเขาถูก กีดกั้นให้พ้นจากพระเมตตาของพระเจ้า เมื่อถึงคราวที่ทุกคนคาดว่าน้ำใน สระจะกระเพื่อม พวกที่สงสารคนที่ช่วยเหลือตนเองไม่ได้นี้ก็ได้ช่วยกัน หามเขาไปยังศาลา แต่เมื่อถึงเวลาที่น้ำกระเพื่อม ก็ไม่มีผู้ใดที่จะช่วยอุ้ม เขาลงไปในสระ เขาเคยเห็นน้ำในสระกระเพื่อมเป็นระลอก แต่เขาก็ไม่อาจ ขยับไปไกลเกินขอบสระได้ คนอื่นๆ ที่แข็งแรงกว่าโผไปถึงสระได้ก่อน คน ป่วยที่หมดสิ้นหนทางและยากไร้ผู้นี้ไม่สามารถต่อสู้แข่งขันกับฝูงชนที่ ยื้อแย่งและเห็นแก่ตัวได้ ความที่ต้องตะเกียกตะกายเพื่อให้ได้สิ่งที่มุ่งหวัง อยู่อย่างนั้น ความกลัดกลุ้มกังวลใจ และความท้อถอยที่ได้รับอยู่เสมอ ค่อยๆ กัดกร่อนเรี่ยวแรงที่ยังเหลืออยู่ให้หมดสิ้นไปอย่างรวดเร็ว {MH81.4} {MHTh 75.2}

ชายป่วยผู้นั้นนอนอยู่บนที่นอนของเขาและบางคราวก็ผงกศีรษะขึ้น เพื่อมองดูน้ำในสระ ครั้นเมื่อมีใบหน้าหนึ่งเปียมด้วยความอ่อนโยนและ เมตตาก้มลงมองดูเขาและกล่าวว่า “ท่านอยากจะหายเป็นปกติหรือเปล่า” ทำให้เขาต้องเหลียวกลับมาลู จากนั้นความหวังเจิดจ้าขึ้นในใจ เขารูสึก-ว่า เขาจะไต้รับการช่วยเหลือไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง ไม่นานต่อมา ความหวังที่ เรืองรองขึ้นมานั้นกลับเลือนหายไป เขาระลึกขึ้นไต้ว่า บ่อยครั้งที่เขา พยายามตะเกียกตะกายไปให้ถึงสระน้ำ และบัดนี้ ความหวังที่จะมีชีวิตอยู่ จนถึงเวลาที่น้ำกระเพื่อมขึ้นอีกครั้งเหลือน้อยลงไปทุกที เขาหันกลับไป พลางตอบอย่างเหนื่อยอ่อนว่า“ท่านเจ้าข้า เมื่อน้ำกำลังกระเพื่อมไม่มี ผูใดที่จะเอาตัวข้าพเจ้าลงไปในสระและเมื่อข้าพเจ้ากำลังไปคนอื่นก็ลงไป ก่อนแล้ว” {MH 83.1} {MHTh 76.1}

พระเยซูทรงรับสั่งกับเขาว่า “จงลุกขึ้นยกแคร่ของเจ้าเดินไปเถิด’” ยอห์น 5: ธ-ย ชายป่วยผู้นั้นมองดูพระเยซูด้วยความหวังใหม่ พระพักตร์ ของพระองค์ น้ำเสียงของพระองค์ที่แสดงออกมาไม่เหมือนผู้อื่น ประหนึ่ง ว่าความรักและฤทธิ์อำนาจได้ระบายออกมาจากพระพักตร์ของพระองค์ ความเชื่อของชายง่อยได้ยึดเอาก้อยค่าของพระคริสต์ไว้มั่น เขายอมเชื่อ ฟังโดยไม่ไดไต่ถามถึงสิ่งใด และเมื่อเขาทำเช่นนี้ ร่างกายทั้งหมดของเขา ก็ขานรับกับพระดำรัสสั่ง {MH 84.1} {MHTh 76.2}

เส้นประสาททุกเส้นและกล้ามเนื้อทุกบัดได้ปลุกตื่นขึ้นสู่ชีวิตใหม่ และแข้งขาอันง่อยเปลี้ยของเขากลับเคลื่อนไหวได้อย่างแข็งแรง เขา กระโดดลุกขึ้นยืนแล้วก้าวเดินไปอย่างมั่นคง คล่องตัวอย่างเต็มกำลัง พลางสรรเสริญพระเจ้าและชื่นชมยินดีในพละกำลังใหม่ที่เขาได้รับ {MH 84.2} {MHTh 76.3}

พระเยซูทรงมีได้ประทานความมั่นใจให้กับชายง่อยว่าเขาจะได้รับ ความช่วยเหลือจากพระเจ้า ชายคนนั้นอาจจะพูดว่า "พระองค์เจ้าข้า หาก พระองค์ทรงโปรดให้ข้าพระองค์หายโรค ข้าพระองค์จะเชื่อฟังพระดำรัส ของพระองค์" เขาอาจหยุดคิดสงสัย และด้วยเหตุนี้จึงสูญเสียโอกาสที่มี เพียงครั้งเดียวที่จะได้หายจากโรค แต่เขามิได้ทำเช่นนั้น เขาเชื่อในพระ- ดำรัสของพระคริสต์ เชื่อว่าเขาจะได้รับการรักษาให้หายโรคได้ ทันใดนั้น เมื่อเขาพยายามลุกขึ้นยืน พระเจ้าจึงประทานกำลังให้แก่เขา เขาตั้งใจเดิน และเขาก็เดินได้จริงๆ ด้วยการปฏิบตตามพระดำรัลซองพระคริสต์ เขาจึง ได้รับการรักษาให้หาย {MH 84.3} {MHTh 76.4}

ความสัมพีนธ์ในชีวิตที่เรามีต่อพระเจ้าต้องสิ้นสุดลง จิตวิญญาณ ของเราก็ง่อยเปลี้ยไป เพราะบาป โดยลำพังตัวเราเองแล้ว เราดำเนินชีวิต ในทางที่บริสุทธิ์ชอบธรรมไม่ได้มากไปกว่าชายง่อยที่ไม่สามารถจะเดินได้ ด้วยตัวเอง หลายคนตระหนักว่าช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ เขาปรารถนาที่จะ ได้"ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณซึ่งจะนำเขาให้เข้าสนิทกับพระเจ้า พวกเขาดิ้นรน แสวงหา แต่ก็ไร้ผล ในความสิ้นหวังเขาจึงร้องขึ้นว่า "โอย ข้าพเจ้าเป็นคน น่าสมเพชอะไรเช่นนี้ ใครจะช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากร่างกายนี้ซึ่งเป็นของ ความตายได้" โรม 7:24 ขอให้ผู้ที่ท้อแท่สิ้นหวังและพยายามต่อสู้ดิ้นรน เงยหน้ามองดู พระผู้ช่วยให้รอดทรงกำลังโน้มพระกายลงมาเหนือคนทั้ง หลายที่พระองค์ได้ทรงไถ่ไว้ด้วยพระโลหิตของพระองค์และตรัสอย่างอ่อนโยน ด้วยพระทัยที่เมตตาอย่างที่มิอาจจะบรรยายได้ว่า "ท่านอยากจะหายเป็น ปกติหรือเปล่า,, พระองค์ทรงมีพระดำรัสสั่งให้ท่านลุกขึ้นด้วยสุขภาพ ร่างกายที่สมบูรณ์และมีสันติสุขในจิตใจ จงอย่ารอคอยจนกระทั้งรู้สึกว่า ท่านได้รับการรักษาให้หายแล้ว จงเชื่อในถ้อยคำของพระผู้ช่วยให้รอดจง ตั้งปณิธานที่จะยืนเคียงข้างกับพระคริสต์ ปรนนิบตรับใช้พระองค์และเมื่อ ได้ปฏิบัติตามพระดำรัสของพระองค์แล้ว ท่านก็จะได้รับกำลัง พระคริสต์ ทรงพระปรีชาสามารถและทรงปรารถนาที่จะช่วยให้ท่านได้หลุดพ้นจาก การกระทำที่ชั่วร้ายหรือจากการหมกมุ่นอยู่ในกิเลสตัณหาที่คอยผูกมัด จิตวิญญาณและร่างกายของเราไว้มาเป็นเวลาช้านาน พระองค์จะประทาน ชีวิตแก่จิตวิญญาณที่ "ตายแล้วโดยการละเมิด" เอเฟซัส2:1 พระองค์ จะทรงปลดปล่อยผู้ที่ตกเป็นทาสของความอ่อนแอ ความทุกข์เข็ญใจและ อยู่ในโซ่ตรวนของความผิดบาปให้เป็นอิสระ {MH 84.4} {MHTh 77.1}

ความรู้สึกถึงความผิดบาปได้ท่าลายความสุขใจที่มีในชีวิต แต่พระ- คริสต์ตรัสว่า "เราจะรับบาปของเจ้า เราจะประทานสันติสุขให้แก่เจ้า เรา ไถ่เจ้าด้วยโลหิตของเราแล้ว

เจ้าเป็นของเรา พระคุณของเราจะเพิ่มกำลัง แก่ความตั้งใจที่อ่อนเปลี้ยของเจ้าได้ ความเสียใจของเจ้าต่อบาปเราจะนำ ออกไป" เมื่อการทดลองโถมเข้ามายังท่าน เมื่อความกังวลใจและความ งุนงงสับสนห้อมล้อมท่าน เมื่อท่านทุกข์โศกและท้อถอย จนท่านรู้สึก หมดอาลัยในชีวิต จงพึ่งพาในพระเยซู แล้วแสงสว่างอันเจิดจ้าจากพระ-พักตร์ของพระองค์จักขับไล่ความมืดมิดที่ห้อมล้อมท่านอยู่ เมื่อบาปต่อสู้เพื่อที่จะเอาชนะจิตวิญญาณของท่านและความรู้สึกผิดชอบชั่วดีของท่าน ก็กลับกลายเป็นภาระหนัก จงพึ่งพาในพระผู้ช่วยให้รอด พระคุณของพระองค์มีเพียงพอที่จะเอาชนะต่อความผิดบาปได้ จงให้จิตใจที่เป็นทุกข์ถึงความไม่แน่นอนในชีวิต หันไปหาพระองค์ด้วยจิตใจที่ซาบซึ้งในพระ- มหากรุณาธิคุณ จงยึดมั่นในความหวังที่พระองค์ทรงวางไว้เบื้องหน้าท่าน พระคริสต์ทรงรอรับท่านเข้าไว้ในครอบครัวของพระองค์ กำลังของพระ-องค์จะช่วยท่านให้พ้นจากความอ่อนแอ พระองค์จะทรงนำท่านไปทีละ ก้าว ๆ จงวางมือของท่านไว่ในพระหัตถ์ของพระองค์และยอมให้พระองค์ ทรงนำท่านไป {MH 85.1} {MHTh 78.1}

จงอย่าได้รู้สึกว่าพระคริสต์ทรงอยู่ห่างไกลท่าน พระองค์ประทับอยู่ ใกล้เสมอ ความรักของพระองค์ห้อมล้อมท่านไว้ จงแสวงหาพระองค์ เพราะพระองค์ทรงปรารถนาที่จะให้ท่านพบกับพระองค์ พระองค์ไม่ปรา-รถนาเพียงเพื่อจะให้ท่านแตะต้องฉลองพระองค์เท่านั้น แต่ให้ท่านได้เดินไปกับพระองค์และติดสนิทกับพระองค์ตลอดไป {MH 85.2} {MHTh 78.2}

"จงไปเกดและอย่ากำผิดอีก"

เทศกาลอยู่เพิงเพิ่งจะสิ้นสุดลง พวกปุโรหิตและอาจารย์รับบีที่กรุงเยรูซาเล็มที่ร่วมสมคบคิดกันเพื่อจะจับผิดพระเยซู แต่ทุกอย่างก็ต้อง ล้มเหลว และเมื่อยามค่ำคินมาถึงแล้ว " ต่างคนต่างกลบไปบ้านของตน แต่พระเยซเสด็จไปยังภเขามะกอกเทศ" ยอห์น7:53;8:1 {MH86.1} {MHTh 79.1}

เพื่อหลบลี้หนีจากความตื่นเต้นและความชุลมุนวุ่นวายภายใน เมือง จากฝูงชนที่อยากรู้อยากเห็นและพวกอาจารย์รับบีที่แฝงไว้ด้วยเล่ห์ เพทุบาย พระเยซูจึงเสด็จไปหาที่อันสงบเงียบภายใต้ซุ้มมะกอกเทศ ที่ซึ่งพระองค์จะทรงอยู่ตามลำพิงกับพระเจ้าไต้ แต่เมื่อถึงเวลาเช้าตรู่พระองค์เสด็จกลับไปยังวิหารและเมื่อฝูงชนเข้ามาจับกลุ่มห้อมล้อมพระองค์แล้วจึงทรงนั่งลงและตรัสสั่งสอนพวกเขา {MH 86.2} {MHTh 79.2}

ไม่ช้าต่อมาพระองค์ถูกขัดขวาง มีพวกฟาริสีและอาลักษณ์กลุ่มหนึ่ง ได้ฉุดลากหญิงผู้หนึ่งที่ตกอยู่ในอาการหวาดกลัวเข้ามาหาพระองค์ พวกเขาได้กล่าวหาด้วยน้ำเสียงที่ดุดัน รุนแรงว่านางได้ละเมิดพระบญญัติข้อที่เจ็ด {MHTh 79.3}

พวกเขาได้ผลักนาง ล้มลงต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเยซู แล้วเสแสร้งทำเป็นนับถือพระองค์ด้วยการทูลว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า หญิงคนนี้ถูกจับเมื่อกำลังล่วงประเวณีอยู่ ในธรรมบัญญัตินั้นโมเสสสั่งให้เราเอาหินขว้างคนเช่น นี้ให้ตาย ส่วนท่านจะว่าอย่างไรในเรื่องนี้" ยอห์น 8: 4, 5 {MH 87.1} การเสแสร้งทำเป็นนับถือพระองค์ก็เพื่อปกปิดแผนกลอุบายอัน หลักแหลมที่จะทำลายพระองค์ หากพระเยซูทรงตัดสินว่าหญิงนั้นไม่มี ความผิด พระองค์จะลูกกล่าวหาว่าพระองค์ทรงหมิ่นประมาทกฎหมาย ของโมเสส แต่หากพระองค์ประกาศว่าหญิงนั้นมีความผิดสมควรที่จะรับ โทษถึงตาย พวกเขาก็จะฟ้องพระองค์ต่อพวกโรมันว่า พระองค์บงอาจถือสิทธิ์ในการตัดสินลงโทษซึ่งเป็นสิทธิอำนาจของพวกโรมันแต่เพียงผู้เดียว เท่านั้น {MH 88.1} {MHTh 79.4}

เคราะห์ร้ายที่ตัวสั่นเทิ้มด้วยความอับอาย ภาพของพวกที่มีตำแหน่งสูงศักดิ์ที่มีสีหน้าอำมหิตไร้ความปรานี และไม่มีแม้แต่ความเห็นอกเห็นใจที่มีต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน พระทัยอันบริสุทธิ์ไร้มลทินของพระองค์ทรงเบือนพระพักตร์จากภาพเหล่านั้น พระองค์มิได้ทรงแสดงถึงสิ่งใดว่าพระองค์ ทรงได้ยินคำทูลถาม แต่พระองค์ทรงโน้มพระกายลง และทรงจ้องมอง ไปที่พื้นดิน และทรงใช้นิ้วพระหัตถ์เขียนลงบนผงคลีนั้น {MH 88.2} {MHTh 80.1}

ด้วยความอดรนทนไม่ไหวที่พระองค์ทรงเนิ่นช้าและเห็นว่าพระองค์ ทรงแสดงท่าทีเมินเฉย บรรดาผู้กล่าวหาจึงได้ขยับเข้ามาใกล้เพื่อเร่งเร้าให้ พระองค์ทรงใส่พระทัยกับเรื่องนี้ แต่ขณะที่สายตาของพวกเขาได้เหลือบ
ติดตามดูลายพระหัตถ์ของพระองค์ที่เขียนลงบนพื้นที่เบื้องพระบาทของ พระองค์ เสียงของพวกเขาก็แน่นิ่งไป เพราะสิ่งที่ปรากฏอยู่ต่อหน้านั้นก็คือความผิดที่พวกเขาได้แอบกระทำไว้อย่างลับๆ ในชีวิต {MH 88.3} {MHTh 80.2}

พระเยซูทรงลุกขึ้นและทรงจ้องมองไปที่พวกผู้หลักผู้ใหญ่ที่คิดวาง แผนร้ายต่อพระองค์ พระเยซูตรัสว่า "ผู้ใดในพวกท่านที่ไม่มีผิด ก็ให้ผู้นั้น เอาหินขว้างเขาก่อน" ยอห์น 8: 7 แล้วพระองค์ก็ทรงน้อมพระกายลง เขียนต่อไป {MH 88.4} {MHTh 80.3}

พระองค์มิได้ทรงละเลยข้อกฎหมายของโมเสสหรือล่วงละเมิดสิทธิ อำนาจของชาวโรมัน ผู้กล่าวโทษพระองค์ต้องพ่ายแพ้ไปอย่างราบคาบ
บัดนี้เสื้อคลุมแห่งความบริสุทธิ์ที่เสแสร้งหลอกลวงได้ลูกฉีกออก พวกเขา ต้องเผชิญหน้ากับความอับอายและเหมือนจะต้องลูกประณามอยู่ต่อเบื้อง พระพักตร์ของพระเจ้าผู้ทรงไว้ซึ่งความบริสุทธิ์ พวกเขาต่างรู้สึกสะดุ้งกลัว ด้วยเกรงว่าความชั่วร้ายที่ได้แอบซ่อนไว่ในชีวิตจะลูกเปิดเผยออกต่อหน้า ฝูงชน พวกเขาจึงได้แอบถอยกลับไปอย่างเงียบๆ ด้วยศีรษะที่ก้มลงและ ทอดสายตาลงมองที่พื้น ปล่อยหญิงผู้เคราะห์ร้ายนั้นไว้กับพระผู้ช่วยให้รอด ผู้ทรงมีพระทัยเมตตาสงสาร {MH 88.5} พระเยซูทรงลุกขึ้นและทอดพระเนตรหญิงนั้นและตรัสว่า “พวกเขา ไปไหนหมด ไม่มีใครเอาโทษเจ้าหรือ นางนั้นทูลว่า พระองค์เจ้าข้า ไม่ มีผู้ใดเลย และพระเยซูตรัสแก่นางว่า เราก็ไม่เอาโทษเจ้าเหมือนก่น จงไป เถิดและอย่าทำผิดอีก” ยอห์น 8: 1 0, 1 1 {MH 88.6} {MHTh 80.4}

หญิงนั้นยืนตัวสั่นสะท้านด้วยความหวาดกลัวอยู่เบื้องหน้าพระเยซู พระดำรัสของพระองค์ที่ว่า “ผู้ใดในพวกท่านที่ไม่มีผิด ก็ให้ผู้นั้นเอาหิน ขว้างเขาก่อน” เป็นเสมือนหนึ่งคำตัดสินประหารชีวิตนาง นางไม่กล้าเงย หน้ามองพระพักตร์ของพระผู้ช่วยให้รอด ได้แต่นิ่งเงียบคอยรับชะตากรรม ของตัวเอง แต่แล้วก็ต้องรู้สึกประหลาดใจเมื่อนางเห็นว่า ผู้ที่กล่าวหานาง ได้จากไปอย่างเงียบ ๆ และอับอาย และแล้วนางก็ได้ยินถ้อยคำซึ่งให้ความ หวังแก่นางว่า “เราก็ไม่เอาโทษเจ้าเหมือนกันจงไปเถิดและอย่าทำผิดอีก” จิตใจของนางได้หลอมละลาย และนางได้ซบกายลงแทบพระบาทของพระ เยซู นางสะอื้นไห้ด้วยความรักที่ซาบซึ้งในพระมหากรุณาธิคุณและได้ สารภาพบาปของนางทั้งน้ำตาแห่งความทุกข์ระทม {MH 89.1} {MHTh 81.1}

สิ่งนี้ถือว่าเป็นการเริ่มต้นชีวิตใหม่ของนาง เป็นชีวิตแห่งความ บริสุทธิ์และสันติสุขที่ได้อุทิศถวายแด่พระเจ้า การที่พระเยซูได้ทรงยกชูจิต วิญญาณที่ได้หลงไปในบาปนี้ พระองค์ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ กว่าการรักษาโรคทางกายที่ร้ายแรงที่สุด พระองค์ทรงรักษาความเจ็บป่วย ในฝ่ายจิตวิญญาณที่นำไปสู่ความตายชั่วนิรันดร หญิงผู้สำนึกผิดคนนี้ได้ กลายมาเป็นสาวกผู้ติดตามของพระองค์ที่มีความภักดีมากที่สุดคนหนึ่ง นางได้แสดงออกถึงการขอบพระคุณในพระกรุณาธิคุณที่ทรงอภัยต่อ ความผิดบาปของนางด้วยความรักที่สำแดงออกในการเสียสละตนเองและ การอุทิศถวาย เกี่ยวกับหญิงผู้กระทำผิดนี้ โลกมีเพียงแต่คำดูหมิ่นและ ความเหยียดหยาม

แต่กับพระองค์ผู้ทรงปราศจากความผิดบาป พระองค์ทรงเมตตาสงสารในความอ่อนแอของนางและทรงยื่นพระหัตถ์ออกไปเพื่อ ให้ความช่วยเหลือในขณะที่พวกฟาริสีผู้หน้าซื่อใจคดได้แต่กล่าวประณาม แต่พระเยซูทรงรับสั่งกับนางว่า "จงไปเถิดและอย่าทำผิดอีก" {MH 89.2} {MHTh 81.2}

พระเยซูทรงตระหนักดีถึงสภาพจิตวิญญาณของทุกๆ คนว่า ความผิดบาปของเขายิ่งมีมากเท่าใด เขาก็ยิ่งมีความต้องการพระผู้ช่วยให้รอด มากยิ่งขึ้นเท่านั้น พระหทัยของพระองค์ที่เปี่ยมด้วยความรักอันพิสุทธิ์และความเมตตาสงสารทรงเพรียกหาคนทั้งหลายที่ตกอยู่ในบ่วงแร้วของศัตรู อย่างไร้ซึ่งความหวัง ด้วยพระโลหิตของพระองค์ พระองค์ได้ทรงลงพระนามในหนังสือสำคัญที่ได้แสดงเจตจำนงว่าพระองค์จะทรงปลดเปลื้องมนุษย-ชาติให้พ้นจากพันธนาการ {MH 89.3} {MHTh 82.1}

พระเยซูมิทรงปรารถนาให้ผู้ที่พระองค์ทรงไถ่ไว้ด้วยราคาอันสูงค่าเช่นนี้ต้องกลายเป็นเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายในการทดลองของศัตรู พระองค์มิทรงปรารถนาให้เราต้องพ่ายแพ้และถึงซึ่งกับความพินาศ พระองค์ผู้ทรงปิดปากสิงห์ในถ้ำสิงโตและทรงดำเนินร่วมกับพยานผู้ซื่อสัตย์ของพระองค์ท่ามกลางเปลวเพลิงที่ร้อนแรง ทรงพร้อมที่จะประกอบกิจแทนเราเพื่อขจัดความชั่วร้ายทุกประการที่อยู่ในธรรมชาติของเรา ในวันนี้พระองค์กำลังประทับอยู่ที่แท่นบูชาแห่งพระกรุณา ทรงกำลังนำค่าอธิษฐานของผู้ที่ปรารถนาจะให้พระองค์ทรงช่วยเหลือทูลขอต่อพระเจ้า พระองค์จะมิทรงปฏิเสธผู้ที่มีความโศกาอาดูรและมีจิตใจที่สำนึกผิด พระองค์ทรงเต็ม {MHTh 82.2}

พระทัยที่จะทรงอภัยให้แก่ทุกคนที่เข้ามาหาพระองค์เพื่อขอให้พระองค์ทรงยกโทษในความผิดบาปและช่วยให้เราได้กลับคืนสู่ความบริสุทธิ์ชอบธรรม ดังเดิม พระองค์มิได้ทรงบอกทุกสิ่งที่พระองค์ทรงสามารถเปิดเผยได้ให้แก่มนุษย์ทุกคนแต่พระองค์ทรงรับสั่งแก่จิตวิญญาณของทุกคนที่เป็นทุกข์ให้ มีกำลังใจที่เข้มแข็ง ผู้ใดที่ตั้งมั่นอยู่ในพระกำลังของพระเจ้าและได้คืนดี กับพระองค์ พระองค์ก็จะทรงท่าสันติภาพให้เกิดขึ้น {MH 90.1} {MHTh 82.3}

บรรดาจิตวิญญาณที่ได้เข้าลี้ภัยอยู่ในพระองค์นั้น พระเยซูจะทรงยกชูเขาขึ้นให้พ้นจากลิ้นที่กล่าวโทษและทะเลาะวิวาท ไม่มีมนุษย์คนใดหรือทูตสวรรค์ชั่วร้ายองค์ไหนที่สามารถจะกล่าวหาจิตวิญญาณเหล่านี้ได้ พระคริสต์ทรงโปรดให้พวกเขาได้เข้าสนิทในธรรมชาติแห่งความเป็นพระ-

เจ้าและความเป็นมนุษย์ของพระองค์เอง พวกเขาจะได้ยืนเคียงข้างกับพระผู้ทรงรับความผิดบาปไปภายใต้รัศมีที่ส่องมาจากพระที่นั่งของพระเจ้า {MH 90.2} {MHTh 82.4}

พระโลหิตของพระคริสต์ชำระให้ "ปราศจากบาปทั้งสิ้น" 1 ยอห์น 1:7 {MH 90.3} {MHTh 83.1}

"ใครจะฟ้องคนเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้ พระเจ้าทรงโปรด ให้พ้นโทษแล้ว ใครเล่าจะเป็นผู้ปรับโทษอีก พระเยซูคริสต์น่ะหรือ ผู้ทรง สิ้นพระชนม์แล้ว และยิ่งกว่านั้นอีกได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความ ตาย สถิต ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า และทรงอธิษฐานขอเพื่อ เราทั้งหลายด้วย" โรม 8:33, 34 {MH 90.4} {MHTh 83.2}

พระคริสต์ทรงสำแดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงมีฤทธิ์อำนาจอันไม่จำกัด เหนือลมและคลื่นและผู้ที่ถูกผีเ'ข้าสิง พระองค์ผู้ทรงห้ามพายุและทำให้ท้องทะเลอันปั่นป่วนได้สงบลง ตรัสความสันติสุขให้บังเกิดขึ้นในจิตใจที่ว้าวุ่นสับสนและตกอยู่ภายใต้อำนาจของซาตาน {MH 91.1} {MHTh 83.3}

ในธรรมศาลาที่เมืองคาเปอรนาอุม พระเยซูตรัสถึงพระราชภารกิจของพระองค์ที่จะทรงปลดปล่อยผู้ที่ตกเป็นทาสแห่งบาปให้ได้เป็นอิสระ แต่พระองค์ต้องทรงหยุดชะงักลงกลางคันเพราะมีเสียงหวีดร้องแหลมขึ้นมา อย่างน่ากลัว มีชายบ้าคลั่งคนหนึ่งวิ่งแร่ออกมาจากท่ามกลางคนเหล่านั้น และร้องเสียงดังว่า "พระเยซูชาวนาซาเร็ธ ท่านมายุ่งกับเราทำไม ท่านมา ทำลายพวกเราหรือ เรารู้ว่าท่านเป็นผูใด ท่านคือองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า" มาระโก 1:24 {MH 91.2} {MHTh 83.4}

พระเยซูตรัสสำทับผีโสโครกนั้นว่า "จงนิ่งเสีย ออกมาจากเขาซีเมื่อผีนั้นได้ทำให้เขาล้มลงท่ามกลางประชุมชน แล้วก็ออกมาจากเขาแต่มิได้ ทำอันตรายเขาเลย" ลูกา 4:35 {MH 91.3} {MHTh 83.5}

สาเหตุที่ทำให้ชายผู้นี้ต้องทนทุกข์ทรมานนั้นเกิดมาจากชีวิตของ เขาเอง เขาได้ลุ่มหลงเพลิดเพลินอยู่กับความสนุกสนานที่ผิดบาปและได้ เที่ยวเตร่ประหนึ่งชีวิตเป็นงานเฉลิมฉลองที่ยิ่งใหญ่ การขาดความยับยั้ง ชั่งใจ และการไม่เอาจริง เอาจังในชีวิตจึงทำให้คุณสมบัติอันดีงามในอุปนิสัยของเขาต้องเสื่อมทรามลงและซาตานได้เข้ามามีอำนาจควบคุมเหนือตัวเขา ได้อย่างสิ้นเชิง กว่าเขาจะรู้สึกเสียใจที่ได้ทำผิดไปก็สายเกินแก้แม้ว่าเขา จะยินดีสละทรัพย์สมบัติและความสุขที่มีอยู่เพื่อหวังจะได้ความเป็นมนุษย์ ของเขากลับคืนมา แต่เขาก็ช่วยตัวเองไม่ได้และหมดสิ้นหนทางเพราะได้ ตกอยู่ภายใต้อำนาจของซาตานแล้ว {MH 91.4} {MHTh 83.6}

เมื่อเขาได้เข้ามาอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระผู้ช่วยให้รอด จึงเป็นสิ่งที่ดลจิตใจให้เขาปรารถนาที่จะได้เป็นอิสระ แต่ผีร้ายได้ต่อต้านฤทธิ์อานาจ ของพระคริสต์ เมื่อชายคนนี้พยายามวิงวอนขอให้พระเยซูทรงช่วยเหลือ เขา วิญญาณชั่วร้ายไดใส่คำพูดเข้าไปในปากและเขาไต้หวีดร้องออกมา ด้วยความเจ็บปวดทรมานอันเกิดจากความหวาดกลัวที่มีอยู่ภายใน ชายที่ถูกผีเข้าสิงพอที่จะเข้าใจได้บ้างว่าเขากำลังอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของ พระองค์ผู้ทรงสามารถที่จะปลดปล่อยเขาให้ได้รับอิสรภาพได้ แต่เมื่อเขาพยายามที่จะมาให้ถึงพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ อำนาจอีกอย่างหนึ่งก็ได้เหนี่ยวรั้งเขาไว้มนใต้บันดาลให้เขากล่าวถ้อยคำอื่นๆ ออกมาแทน {MH 91.5} การต่อสู้ระหว่างอำนาจของซาตานและความปรารถนาของเขาเอง ที่จะได้เป็นอิสระนั้นเป็นไปอย่างรุนแรง ดูประหนึ่งว่าชายที่เจ็บปวดทรมานอยู่นั้นจะต้องสูญเสียชีวิตของเขาในการดิ้นรนต่อสู้กับศัตรูที่ไต้เป็นต้นเหตุ ของความพินาศในวัยหนุ่มของเขา แต่พระผู้ช่วยให้รอดได้ตรัสสั่งด้วยสิทธิอำนาจและทรงปลดปล่อยชายที่ตกเป็นเชลยให้เป็นอิสระ ชายคนที่ลูกผีสิงยินอยู่ต่อหน้าฝูงชนที่เต็มไปด้วยความประหลาดใจที่ได้เห็นเขาได้เป็นอิสระ และกลับมาควบคุมตัวเองได้อีกครั้ง {MH 92.1} {MHTh 84.1}

เขาได้สรรเสริญพระเจ้าด้วยความปีติยินดีที่ได้ทรงปลดเปลื้องเขา ออกจากบ่วงมาร ดวงตาถมึงทึงที่เมื่อก่อนเคยลุกเป็นไฟด้วยความบ้าคลั่ง แต่ปัดนี้ ได้ฉายแววแห่งความรูสึกนึกคิดและหยาดน้ำตาที่ได้สำนึกในพระ มหากรุณาธิคุณได้เอ่อท้นเต็มเบ้า ฝูงชนเหล่านั้นพากันตะลึงงันด้วยความ พิศวง และในทันทีที่ได้สติ พวกเขาพากันร้องอุทานถามว่า “การนี้เป็น อย่างไรหนอ เป็นคำสั่งสอนใหม่แน่ ท่านสั่งผีโสโครกด้วยสิทธิอำนาจและ มันจำต้องฟัง” มาระโก 1:27 {MH 92.2} {MHTh 84.2}

ในทุกวันนี้มีผู้คนมากมายที่ได้ตกอยู่ภายใต้อำนาจของวิญญาณชั่ว ร้ายเช่นเดียวกับชายที่ถูกผีสิงในเมืองคาเปอรนาอูม คนทั้งหลายที่เจตนาจะละทิ้งพระบัญญ้ติของพระเจ้ากำลังมอบตัวเองไว้ภายใต้อำนาจการควบคุม ของซาตาน หลายคนไต้เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับความชั่วร้าย โดยคิดว่าตัวเองจะ สลัดความเลวร้ายนั้นให้หลุดพ้นออกไปได้เมื่อเขาต้องการ แต่เขากลับถูก ล่อลวงให้หลงผิดมากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั้งเขารู้สึกตัวว่าได้ลูกบงคับ โดยอำนาจที่เข้มแข็งกว่า เขาไม่อาจที่จะหลีกหนีจากอำนาจลึกลับนี้ได้

บาปอันลี้ลับหรือกิเลสตัณหาที่มีพลังอำนาจครอบงำย่อมจะกักเขาไว้เป็นเชลยอย่างสิ้นท่าเช่นเดียวกับคนที่ถูกผีสิงในเมืองคาเปอรนาอุม {MH 92.3} {MHTh 85.1}

ถึงกระนั้นสภาพของเขาก็ยังไม่ได้หมดหวังเสียทีเดียว พระเจ้ามิทรงบงคับจิตใจของเราโดยที่เราไม่ยินยอม แต่มนุษย์ทุกคนมีเสรีที่จะเลือกได้ว่าเขาจะยอมให้อำนาจใดได้ครอบครองเขา ไม่มีใครที่จะตกตาหรือชั่ว ช้าเกินกว่าที่จะได้รับการปลดปล่อยให้หลุดพ้นจากอำนาจชั่วร้ายโดยพระ- คริสต์ คนที่ลูกผีสิงกล่าวได้แต่เพียงคำพูดของซาตาน แทนที่จะเป็นคำ อธิษฐาน แต่กระนั้นพระเยซูก็ทรงไดยินคำวิงวอนร้องขอที่ไม่ได้เอ่ยออก มาเป็นคำพูดแต่อยู่ภายในจิตใจของชายผู้นั้น พระองค์มิได้ทรงมองข้ามจิตวิญญาณที่แม้มิได้ร้องทุกข์ออกมาเป็นคำพูดก็ตาม คนทั้งหลายที่ได้ยอมเข้าร่วมในพันธสัญญากับพระเจ้าจะไม่ลูกทอดทิ้งให้ตกอยู่ภายใต้อำนาจของซาตานหรือตกอยู่ภายใต้สภาพธรรมชาติอันอ่อนแอของเขาเอง {MH 93.1} {MHTh 85.2}

"จะเอาเหยื่อไปจากผู้มีกำลัง....หรือจะช่วยเชลยของผู้ชนะให้พ้นได้หรือ...พระเจ้าตรัสดังนี้ว่า....แม้เชลยของผู้มีกำลังก็จะต้องเอาไป....และเหยื่อของผู้น่ากลัวก็ต้องช่วยให้พ้น เพราะเราจะต่อสู้กบผู้ที่ต่อสู้เจ้า และจะช่วยบุตรของเจ้าให้รอด" อิสยาห์49:24, 25 {MH 93.2} {MHTh 85.3}

ความเปลี่ยนแปลงอันมหัศจรรย์จะก่อเกิดขึ้นในจิตใจของผู้ที่เปิดประตูต้อนรับพระผู้ช่วยให้รอด {MH 93.3} {MHTh 85.4}

"เราไดไหพวกท่านบอำนาจ"

เชนเดียวกับอัครลกวกทั้งสิบสองคน สาวกอีกเจ็ดสิบคนที่พระคริสต์ทรงส่งออกไปในเวลาต่อมานั้นก็ได้รับฤทธิ์อำนาจเหนือธรรมชาติอันเปรียบเสมือนการประทับตรารับรองในภารกิจของเขาด้วยเชนกัน เมื่องานของพวกเขาได้สำเร็จลุล่วงแล้ว พวกเขาได้กลับมาด้วยความปีติยินดี และพูด กันว่า "พระองค์เจ้าข้า ถึงผีทั้งหลายก็ได้อยู่ใต้บังคับของพวกข้าพระองค์ โดยพระนามของพระองค์ พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า เราได้เห็นซาตาน ตกจากฟ้าเหมือนฟ้าแลบ" ลูกา 10:17, 18 {MH 94.1} {MHTh 86.1}

นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา สาวกผู้ติดตามของพระคริสต์จึงได้ถือว่าซาตานเป็นศัตรูที่พวกเขาได้มีชัยเหนือแล้ว ที่บนกางเขน พระเยซูทรงได้รับชัยชนะมาเพื่อพวกเขา อันเป็นชัยชนะที่พระองค์ทรงปรารถนาให้พวก

เขาได้รับไว้เป็นของเขาเอง พระองค์ตรัสว่า “ดูเถิด เราได้ให้พวกท่านมีอำนาจเหยียบงูร้ายและแมงป่อง และมีอำนาจใหญ่ยิ่งกว่ากำลังศัตรู ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดจะทำอันตรายแก่ท่านได้เลย” ลูกา 10: 19 {MH 94.2} {MHTh 86.2}

พระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงมีฤทธิ์ทุกอย่าง ทรงคุ้มครองจิตวิญญาณของทุกคนที่สำนึกในความผิด ผู้เสียใจต่อสิ่งที่ได้ทำผิดและมีความเชื่อ เมื่อร้องขอให้พระคริสต์คุ้มครอง พระองค์จะไม่ให้ผู้นั้นต้องตกอยู่ใต้อำนาจของ ศัตรู จริงอยู่ที่ซาตานมีอำนาจยิ่งใหญ่ แต่ขอบพระคุณพระเจ้าที่เรามีพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงฤทธิ์ยิ่งใหญ่กว่านั้น ผู้ทรงขับไล่ซาตานออกไปจาก สวรรค์ ซาตานพอใจเมื่อเราพูดเยินยอถึงอำนาจของมัน เพราะเหตุใด เรา ถึงไม่กล่าวถึงพระเยซู เหตุใดเราจึงไม่สรรเสริญถึงฤทธานุภาพและความ รักของพระองค์ {MH 94.3} {MHTh 86.3}

รุ้งแห่งคำสัญญาที่ล้อมรอบพระที่นั่ง ณ เบื้องบน เป็นคำพยาน ดำรงอยู่ชั่วนิจนิรันดร์ว่า “พระเจ้าทรงรักโลก จนได้ประทานพระบุตรองค์ เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิต นิรันดร์” ยอห์น 3:16 รุ้งแห่งคำสัญญาเป็นพยานยินยันแก่จักรวาลว่า
พระเจ้าจะมิได้ทอดทิ้งบุตรทั้งหลายของพระองค์ให้ต่อสู้กับอำนาจของความ ชั่วร้าย สิ่งนี้ช่วยทำให้เรามีความมั่นใจว่าตราบใดที่พระที่นั่งของพระเจ้ายัง ดำรงอยู่ พระองค์จะประทานกำลังและคุ้มครองป้องกันแก่เราตลอดไป {MH 94.4} {MHTh 87.1}

*****

บทที่ 6 - รอดเพื่อจะได้รับๆ

เป็นเวลารุ่งเช้าในทะเลสาบกาลิลี เมื่อพระเยซูและเหล่าสาวกของ พระองค์ได้มาถึงฝัง ภายหลงจากที่ต้องเผชิญกับคาคืนอันปั่นป่วนด้วย พายุกล้าอยู่กลางท้องทะเล แสงอาทิตย์ยามอรุณรุ่งได้สาดส่องผืนน้ำและ แผ่นดินประหนึ่งว่าเป็นพระพรแห่งสันติสุข แต่เมื่อพระเยซูและเหล่าสาวก ได้ก้าวขึ้นบนฝัง พวกเขาก็ต้องประสบกับภาพอันน่าหวาดกลัวยิ่งกว่าท้อง ทะเลอันปั่นป่วน จากที่ๆ ได้หลบซ่อนตัวสักแห่งหนึ่งในท่ามกลางหลุม ฝังศพ ชายวิกลจริตสองคนได้ปรี่ตรงเข้ามาราวกับว่าจะฉีกพวกเขาให้แหลก เป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ชายเหล่านี้ได้หลบหนีออกมาจากการจำจอง โซ่ตรวน ที่เคยล่ามพวกเขาไว้นั้นได้ห้อยโตงเตงอยู่รอบตัวเขา เนื้อตัวของเขาถลอก ปอกเปิกและมีเลือดอาบ ดวงตาของเขาถมึงทึงมองลอดผ่านผมที่ยาวกระเซิง ดูประหนึ่งว่าความเป็นมนุษย์ได้ถูกลบเลือนไปจนหมดสิ้น เมื่อมองไปแล้ว พวกเขาดูคล้ายสัตว์ป่ามากกว่าคน {MH 95.1} {MHTh 88.1}

เหล่าสาวกและพวกที่ติดตามมาด้วยกันพากันวิ่งหนีไปด้วยความ หวาดกลัว แต่ในไม่ช้าเขาทั้งหลายก็สังเกตเห็นว่าพระเยซูทรงมิได้มาด้วย และเขาทั้งหลายหันกลับไปดู จึงแลเห็นว่าพระองค์ประทับอยู่ตรงที่ๆ เขา ทั้งหลายได้ทิ้งพระองค์ไว้ พระองค์ผู้ทรงห้ามคลื่นลมพายุให้สงบลงได้ พระองค์ ผู้ได้ทรงเผชิญหน้ากับซาตานและทรงได้รับชัยชนะเหนือมันมาก่อน พระ องค์มิได้ทรงหลบลี้หนีเหล่าผีร้ายนี้ไป เมื่อชายทั้งสองที่ได้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน มีน้ำลายไหลฟูมปากได้เดินรี่เข้ามาหาพระองค์ พระเยซูทรงยกพระหัตถ์ ซึ่งได้เคยห้ามคลื่นลมให้สงบ จากนั้นชายทั้งสองก็ไม่อาจที่จะเข้ามาใกล้ พระองค์ได้มากไปกว่านั้น พวกเขาได้แต่ยืนอยู่ต่อหน้าพระองค์ แสดงท่าที เกรี้ยวกราดแต่ก็มิอาจทำอะไรพระองค์ได้ {MH 95.2} {MHTh 89.1}

พระองค์ตรัสสั่งด้วยสิทธิอำนาจให้ผีโสโครกออกมาจากพวกเขา ชายผู้เคราะห์ร้ายทั้งสองนั้นรู้ดีว่าพระองค์ผู้ประทับอยู่ใกล้ๆ เขานั้น ทรง สามารถช่วยให้หลุดพ้นจากผีร้ายที่ทรมานเขาได้ เขาได้ซบลงแทบพระ บาทของพระผู้ช่วยให้รอดเพื่อทูลขอพระเมตตา แต่เมื่อพวกเขาเผยอปาก ที่จะพูด ผีร้ายที่สิงอยู่ในตัวเขาก็ได้ร้องขึ้นมาว่า “ท่านผู้เป็นพระบุตรของ พระเจ้า ท่านจะมายุ่งกับพวกเราทำไม จะมาทรมานพวกเราก่อนเวลา หรือ” มัทธิว 8:29 {MH 96.1} {MHTh 89.2}

วิญญาณชั่วถูกบังคับให้ปล่อยผู้เคราะห์ร้ายทั้งสองไป จากนั้นจึงได้เกิดการเปลี่ยนแปลงอันน่ามหัศจรรย์แก่ชายทั้งสองที่ลูกผีสิง แสงสว่างได้ ฉายเข้ามายังจิตใจ ดวงตาของพวกเขาได้ส่องประกายถึงความรู้สึกนึกคิด ใบหน้าที่พิกลพิการมาเนิ่นนานจนน่าเกลียดดูเหมือนรูปลักษณ์ของซาตาน ได้กลับกลายเป็นใบหน้าที่อ่อนโยนลงในบัดดล มือที่เปือนโลหิตกลับสงบนิ่งและชายทั้งสองต่างได้เปล่งเสียงสรรเสริญพระเจ้า {MH 97.1} {MHTh 89.3}

ในระหว่างนั้น ผีร้ายที่ลูกขับออกจากการที่ได้สิงสู่อยู่ในมนุษย์ใต้เข้าไปสิงอยู่ในฝูงสุกรแทนและสุกรทั้งฝูงก็ไดโจนลงทะเลตายไป คนเลี้ยงสุกรรีบกระจายข่าวออกไปอย่างรวดเร็ว ดังนั้นคนทั้งเมืองจึงได้พากันมา เฝ้าพระเยซู คนที่ลูกผีสิงสองคนนั้น เคยเป็นที่หวาดกลัวของคนทั้งเมือง บัดนี้ชายทั้งสองนุ่งห่มเสื้อผ้าเรียบร้อยและมีสติที่สมบูรณ์ กำลังนั่งอยู่แทบ พระบาทพระเยซู ฟังพระวจนะของพระองค์และสรรเสริญพระนามของพระองค์ผู้ใต้ทรงโปรดรักษาพวกเขาให้หายเป็นปกติ แต่คนทั้งหลายที่ได้เห็นเหตุการณ์อันน่าอัศจรรย์นี้หาได้มีความชื่นชมยินดีไม่ การที่ต้องสูญเสียฝูงสุกรนั้นดูเหมือนว่าจะมีความสำคัญที่ยิ่งใหญ่กว่าการช่วยชายทั้งสองให้หลุดพ้นจากการตกเป็นเชลยของซาตาน ด้วยความตกใจกลัว พวกเขาจึงได้พากันมาชุมนุมห้อมล้อมพระเยซู และทูลขอให้พระองค์เสด็จไปเสีย จากพวกเขา ดังนั้นพระองค์จึงทรงปฏิบัติตามคำทูลร้องขอ เสด็จลงเรือ ข้ามไปยังฝั่งตรงข้ามโดยมิรอช้า {MH 97.2} {MHTh 89.4}

ชายที่ถูกผีสิงที่ได้รับการทรงช่วยเหลือให้พ้นจากอำนาจชั่วร้ายกลับมีความรู้สึกที่แตกต่างกับชาวเมืองเป็นอย่างมาก พวกเขาปรารถนาที่จะได้มีสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพระองค์ผู้ทรงช่วยกู้พวกเขา เมื่อได้อยู่ต่อเบื้องพระ พักตร์ของพระองค์ พวกเขารู้สึกปลอดภัยจากเหล่าผีร้ายที่ใต้ทรมานชีวิต ของเขา และทำให้ชีวิตในวัยหนุ่มของพวกเขาต้องสูญเสียไป ในขณะที่พระเยซูทรงกำลังจะเสด็จลงเรืออยู่นั้น คนทั้งสองได้เข้ามา คุกเข่าลงแทบพระบาทของพระองค์และวิงวอนขอให้ใต้อยู่ใกล้ชิดพระองค์เพื่อจะได้ฟัง พระวจนะของพระองค์ แต่พระเยซูทรงมีพระดำรัสสั่งให้ทั้งสองกลับบ้านไป และให้บอกเล่าถึงการใหญ่ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าใต้ทรงกระทำแก่เขาทั้งสอง {MH 98.1} {MHTh 90.1}

นี่เป็นงานที่พวกเขาจะต้องกระทำ ซึ่งก็คือ จะต้องไปยังบ้านของผู้ที่ยังไม่เชื่อพระเจ้าและเล่าเรื่องพระพรที่พวกเขาได้รับมาจากพระเยซู เป็นเรื่องยากที่จะให้เขาทั้งสองต้องแยกไปจากพระผู้ช่วยให้รอด และการที่จะ

ต้องไปพบปะเพื่อนพี่น้องที่ยังไม่เชื่อพระเจ้าเพื่อการเป็นพยานนั้น นับว่าเป็นงานที่น่าหนักใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะการที่ได้เหินห่างจากสังคมมาเป็นระยะเวลายาวนานดูเหมือนว่าจะทำให้เขาทั้งสองขาดคุณสมบัติที่เหมาะสมเพื่อที่จะกระทำงานนี้ แต่ทันทีที่พระองค์ทรงชี้ให้เห็นถึงหน้าที่ของพวกเขา แล้วพวกเขาก็พร้อมที่จะปฏิบัติตาม {MH 98.2} {MHTh 90.2}

คนทั้งสองมิได้เพียงแต่จะบอกเรื่องราวของพระเยซูให้กับคนในครอบครัวและเพื่อนบ้านของเขาเท่านั้น แต่ยังได้ไปทั่วแว่นแคว้นทศบุรี ไปยังทั่วทุกหนแห่งประกาศถึงฤทธิ์อำนาจของพระองค์ที่ทรงสามารถช่วยให้รอดและอธิบายว่าพระองค์ได้ทรงปลดปล่อยเขาให้หลุดพ้นจากอำนาจของ ผีร้ายได้อย่างไร {MH 98.3} {MHTh 91.1}

แม้ว่าชาวเมืองเกอร์กาซี (กาดารา) จะยังไม่ได้ต้อนรับพระเยซูก็ตาม แต่พระองค์ก็มิได้ทรงละทิ้งคนที่นั่นไว้ในความมืดที่เขาทั่งหลายได้เป็นผู้ เลือกเอง เมื่อขอร้องให้พระองค์เสด็จไปจากเขาทั่งหลายนั้น เขาทั่งหลายยังไม่มีโอกาสได้ฟังพระคำของพระองค์เลย ยังไม่รู้ถึงสิ่งที่เขาทั่งหลายได้ ปฏิเสธ ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงประทานแสงสว่างให้แก่พวกเขาโดยผ่าน ผู้ที่พวกเขาไม่ปฏิเสธที่จะรับฟัง {MH 98.4} {MHTh 91.2}

โดยการทำลายฝูงสุกร ซาตานมีความมุ่งหมายที่จะหันเหจิตใจของประชาชนไปจากพระผู้ช่วยให้รอดและขัดขวางการประกาศข่าวประเสริฐ ในแว่นแคว้นนั้น แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้กลบทำให้ชาวเมืองเกิดความตื่นเต้นอย่างที่ไม่มีสิ่งใดจะกระทำได้มาก่อน และได้หันความสนใจของเหล่าประชาชนไปยังพระคริสต์ แม้ว่าพระผู้ช่วยให้รอดได้เสด็จจากไปแล้ว ก็ตาม ชายสองคนที่พระองค์ได้ทรงรักษาให้หายก็ยังคงอยู่เป็นพยานถึงฤทธิ์อำนาจของพระองค์ต่อไป คนเหล่านี้ที่เคยตกเป็นเครื่องมือของเจ้าแห่งความมืดได้กลับกลายมาเป็นช่องทางของแสงสว่าง โดยเป็นทูตของ พระบุตรของพระเจ้า เมื่อพระเยซูเสด็จกลับไปยังแคว้นทศบุรี ฝูงชนได้ เข้ามาห้อมล้อมพระองค์ตลอดเวลาสามวันหลายพันคนจากดินแดนใกล้ เคียงได้ฟังข่าวแห่งความรอด {MH 98.5} {MHTh 91.3}

ชายสองคนที่พระเยซูทรงขับผีออกจนหายเป็นปกติแล้วนั้น เป็นผู้เผยแพร่ศาสนาสองคนแรกที่ได้ประกาศข่าวประเสริฐในแคว้นทศบุรี คนทั้งสองนี้ได้ฟังพระคำของพระองค์เพียงชั่วเวลาเล็กน้อยเท่านั้น เขายังไม่เคยได้ยินคำเทศนาสั่งสอนใด ๆ จากพระโอษฐ์ของพระองค์แม้แต่น้อย

เขาทั้งสองจึงไม่สามารถที่จะสั่งสอนประชาชนได้เหมือนกับเหล่าสาวกที่ได้อยู่ร่วมกับพระคริสต์ทุกวันจะกระทำได้ แต่เขาทั้งสองเล่าในสิ่งที่เขาทราบ สิ่งที่เขาทั้งสองได้เห็น ได้ยินและได้รู้สึกถึงฤทธิ์อำนาจของพระผู้ช่วยให้ รอดด้วยตนเอง นี่จึงเป็นสิ่งที่ทุกๆ คนที่พระคุณของพระเจ้าได้สัมผัส ในจิตใจสามารถที่จะกระทำได้ เป็นคำพยานที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ทรงเรียกร้องให้เรากระทำ และเมื่อขาดสิ่งนี้โลกก็กำลังถึงซึ่งความพินาศ {MH 99.1} {MHTh 91.4}

ข่าวประเสริฐมิใช่สิ่งที่จะหยิบยกขึ้นมาแสดงเป็นทฤษฎีอันปราศจาก ชีวิต แต่เป็นฤทธิ์อำนาจที่ดำรงอยู่ที่สามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตได้ พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ให้ผู้รับใช้ของพระองค์ได้เป็นพยานถึงความจริงที่ว่าโดยพระคุณของพระองค์ มนุษย์จะมีอุปนิสัยแบบเดียวกับพระคริสต์ได้และจักได้มีความชื่นชมยินดีด้วยเพราะมั่นใจในความรักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระองค์ทรงปรารถนาให้เราได้เป็นพยานให้กับความจริงที่ว่าพระองค์จะมิทรงพอพระทัยจนกว่าทุก ๆ คนที่ยอมรับเอาความรอดจะได้รับการกอบกู้ และจะได้รับการทรงนำกลับคืนสู่สิทธิอันชอบธรรมที่จะได้เป็นบุตรชายหญิง ของพระองค์ {MH 99.2} {MHTh 92.1}

แม้แต่คนทั้งหลายที่ได้ดำเนินชีวิตในทางที่น่ารังเกียจที่สุดสำหรับ พระองค์ พระองค์ก็ยังทรงยอมรับไว้ด้วยความเต็มพระทัย เมื่อคนเหล่านั้น กลับใจใหม่ พระองค์ก็จะประทานพระวิญญาณของพระเจ้าให้แก่เขาเหล่า นั้น และจะทรงใช้เขาให้ไปประกาศแก่ผู้ที่ไม่ซื่อสัตย์ถึงพระกรุณาธิคุณของ {MHTh 92.2}

พระองค์ โดยฤทธิ์อำนาจของพระคริสต์ จิตวิญญาณทั้งหลายที่แม้จะได้เสื่อมทรามลงจนต้องตกเป็นเครื่องมือของซาตานก็ยังสามารถที่จะได้รับการเปลี่ยนแปลงใหม่ให้ได้กลายเป็นทูตแห่งความชอบธรรมได้และทรงใช้ให้ไปประกาศถึงการใหญ่ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงประกอบกิจเพื่อเขาและทรงมีพระทัยกรุณาเมตตาต่อเขาทั้งหลายอย่างไร {MH 99.3} {MHTh 92.3}

“ขาพระองค์สรรเสรณพระองค์เสมอ”

ภายหลังจากหญิงที่เมืองคาเปอรนาอุมได้หายจากโรคด้วยสัมผัส แห่งความเชื่อแล้ว พระเยซูทรงปรารถนาที่จะให้นางได้รับรู้ถึงพระพรที่ นางได้รับ ของประทานที่พระกิตติคุณประเสริฐได้มอบให้แก่เรานั้น เมื่อเราได้รับแล้วเราจะต้องไม่ปิดบงเอาไวโดยมิยอมให้ผูใดรู้เห็น หรือมิความเพลิดเพลินใจไว้แต่เพียงผู้เดียว {MHTh 93.1}

“เจ้าทั้งหลายเป็นพยานของเรา พระเจ้าตรัสดังนี้แหละ

เราเป็นพระเจ้า’” {MHTh 93.2}

อิสยาห์43:12 {MH 100.1}

พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ทรงเลือกคนที่ยอมรับในความสัตย์ซื่อของพระเยซูให้เป็นผู้แทนของพระองค์เพื่อที่จะได้สำแดงถึงพระคริสต์ให้แก่ ชาวโลก เราจะต้องยอมรับในพระคุณของพระองค์เหมือนอย่างที่พระองค์ทรงสำแดงพระคุณของพระองค์ให้ปรากฏแก่บรรดาผู้ชอบธรรมในยุคสมัย โบราณ แต่สิ่งที่จะทำให้บังเกิดผลมากที่สุดนั่นก็คือ คำพยานจากประสบ- การณ์ในชีวิตของเราเอง เราไต้เป็นพยานให้แก่พระเจ้าเมื่อเราได้สำแดงถึงฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าที่ทรงประกอบกิจในชีวิตของเรา มนุษย์แต่ละคนมีชีวิตที่แตกต่างกันและต่างก็มีประสบการณ์ตามพื้นฐานที่ไม่เหมือนกัน พระเจ้าทรงปรารถนาให้เราได้ถวายสรรเสริญพระองค์ตามเอกัตภาพของ แต่ละคน คำยอมรับอันประเสริฐที่แสดงออกด้วยการถวายสรรเสริญแด่สง่าราศีแห่งพระคุณของพระองค์เหล่านี้ กอปรกับการดำเนินชีวิตตามแบบอย่างของพระคริสต์จะกลายเป็นฤทธิ์อำนาจอันทรงพลานุภาพเพื่อช่วยจิตวิญาณให้ใต้รับความรอด {MH 1 00.2} {MHTh 93.3}

เพื่อประโยชน์แก่ตัวของเราเอง เราควรจะระลึกถึงของประทาน ทุกๆ อย่างที่พระเจ้าทรงโปรดประทานให้แก่เราไว้อยู่เสมอ ด้วยการกระทำ เช่นนี้ ความเชื่อของเราก็จะมีความเข้มแข็งมากขึ้นเพื่อที่เราจะได้ทูลขอพระราชทานและได้รับของประทานมากยิ่งขึ้นไป เมื่อตัวของเราเองได้รับ พระพรจากพระเจ้า แม้พระพรนั้นจะดูเล็กน้อยที่สุดก็ตาม เราก็ยังมีกำลังใจมากยิ่งกว่าการได้อ่านเรื่องของความเชื่อและประสบการณ์ในชีวิตที่เป็น ของผู้อื่น จิตวิญญาณที่ตอบสนองต่อพระคุณของพระเจ้าจะเป็นเหมือน ดั่งสวนที่มีน้ำรดไว้จนชุ่มฉา แผลของเขาจะเรียกเนื้อขึ้นมาอย่างรวดเร็ว เขาจะมีธุซภาพที่สมบูรณ์ แล้วความสว่างของเขาจะพุ่งออกมาอย่างอรุณรุ่ง และเราจะเห็นสง่าราศีของพระเยโฮวาห์อยู่เหนือตัวเขา {MHTh 93.4}

“ข้าพเจ้าจะเอาอะไรตอบแทนพระเยโฮวาห์ได้

เนื่องจากบรรดาพระราชกิจอันมีพระคุณต่อข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าจะยกถ้วยแห่งความรอด

และร้องทูลออกพระนามพระเยโฮวาห์

บัดนี้ข้าพเจ้าจะทำตามคำปฏิญาณของข้าพเจ้าแด่พระเยโฮวาห์

ต่อหน้าประชาชนทั้งปวงของพระองค์"

"ข้ามีชีวิตอยู่ตราบใดข้าจะร้องเพลงถวายพระเจ้า

ขณะข้ายังเป็นอยู่ข้าจะร้องเพลงสดุดีถวายพระเจ้าของข้า

ขอการภาวนาของข้าเป็นสิ่งที่พอพระทัย

ข้าเปรมปรีดีในพระเจ้า"

"ผู้ใดจะพรรณนาถึงพระราชกิจอันทรงมหิทธิฤทธิ์ของพระเจ้า

หรือแสดงถึงพระเกียรติของพระองค์,อย่างครบถ้วนได้"

"จงร้องทูลออกพระนามพระองค์

จงให้บรรดาพระราชกิจของพระองค์แจ้งแก่ขนชาติทั้งหลาย

จงร้องเพลงถวายพระองค์ร้องเพลงสดุดีถวายพระองค์

จงเล่าถึงการอัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระองค์

จงอวดพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์

ให้จิตใจของบรรดาผู้แสวงหาพระเจ้าเปรมปรีดิ์" {MHTh 94.1}

"เพราะว่าความรักมั่นคงของพระองค์ดีกว่าชีวิต

ริมฝีปากของข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์..

จิตใจของข้าพระองค์จะอิ่มหนำดังกินอาหารอย่างอุดมและ

ปากของข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยริมฝีปากที่ขื่นบาน

เมื่อข้าพระองค์คิดถึงพระองค์ขณะอยู่บนที่นอน

และภาวนาถึงพระองค์ทุก ๆ ยาม

เพราะพระองค์ทรงเป็นความอุปถัมภ์ของข้าพระองค์

ข้าพระองค์เปรมปรีดิ์อยู่ในร่มปีกของพระองค์"

"ในพระเจ้า ข้าพระองค์วางใจอยู่ ข้าพระองค์จะไม่กลัวว่า

มนุษย์อาจกระทำอะไรแก่ข้าพระองค์ได้

โอ ข้าแต่พระเจ้า ที่ข้าพระองค์ปฏิญาณไว้นั้น

ข้าพระองค์จะทำตามข้าพระองค์จะถวายคำสรรเสริญแด่พระองค์

เพราะพระองค์ทรงช่วยจิตวิญญาณ

ของข้าพระองค์ให้พ้นจากมัจจุราช

พระองค์จะทรงช่วยเท้าของข้าพระองค์ให้พ้นจากการล้มมิใช่หรือ

เพื่อข้าพระองค์จะดำเนินอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า

ในความสว่างแห่งชีวิต"

"ขาแต่องค์บริสุทธิ์แหงอิสราเอล

ริมฝีปากของข้าพระองค์จะโห่ร้องด้วยความชื่นบาน

ทั้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ด้วยซึ่งพระองค์ได้ทรงไถ่ไว้

ลิ้นของข้าพระองค์จะพูดถึงความช่วยเหลือ

อันชอบธรรมของพระองค์ตลอดวันยังค่ำ" {MHTh 95.1}

"พระองค์...เป็นที่วางใจของข้าพระองค์ตั้งแต่เด็ก ๆ มา

ขาพระองค์สรรเสริญพระองค์เสมอ"

"เราจะกระทำให้นามของพระองค์ท่านเป็นที่เชิดชู...

ฉะนั้นชนชาติทั้งหลายจะสดุดีพระองค์ท่านเป็นนิจกาล" {MHTh 96.1}

สดุดี 116:12-14; 104:33, 34; 106:2; 105:1, 2 , 2, 3; 63:3-7; 56:11-13; 71:22-24, 5, 6; 45:17. {MH 100.3}

"ท่านทั้งหลายไดรับเปล่าๆ จงใหเปล่าๆ"

คำเชิญของข่าวประเสริฐจะต้องไม่ถูกจำกัดหรือประกาศให้เฉพาะบุคคลที่ได้รับการเลือกสรรเพียงไม่กี่คนที่เราคิดว่าจะทำให้เราได้รับเกียรติยศชื่อเสียงหากพวกเขาได้ยอมรับเอาพระกิตติคุณประเสริฐนั้นไว้ ข่าวประเสริฐจะต้องประกาศแก่มนุษย์ทุกผู้ทุกนาม เมื่อพระเจ้าทรงอวยพรแก่เหล่าบุตร

ของพระองค์พระองค์มิได้ทรงเห็นแก่เขาเท่านั้น แต่เพื่อทรงเห็นแก่มนุษย์ ทั้งโลก เมื่อพระองค์ทรงโปรดประทานของประทานต่างๆ ให้แก่เรา เราจะต้องทำให้ของประทานนั้นเพิ่มพูนมากขึ้นด้วยการที่ได้จ่ายแจกแบ่งปัน ออกไป {MH 102.1} {MHTh 96.2}

ทันทีที่หญิงชาวสะมาเรียที่ได้สนทนากับพระเยซูที่ข้างบ่อน้ำของ ยาโคบได้ทราบว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอด นางก็ได้พาคนอื่นๆ มาหาพระองค์ นางได้พิสูจน์ให้เห็นว่านางเป็นผู้เผยแพร่ศาสนาที่ทำงาน ได้บังเกิดผลมากกว่าเหล่าสาวกของพระองค์เอง พวกสาวกมองไม่เห็นสิ่งใดที่จะเป็นเครื่องบ่งบอกว่าประเทศสะมาเรียเป็นผืนนาที่ยังมีความหวังว่าจะเก็บเกี่ยวจิตวิญญาณอะไรได้ ความคิดของพวกเขามุ่งไปที่งานยิ่งใหญ่ที่จะต้องกระทำในอนาคต เหล่าสาวกต่างมองไม่เห็นว่ารอบๆ ตัวก็ยังมี ข้าวที่จะต้องเก็บเกี่ยว แต่โดยหญิงที่เหล่าสาวกเหยียดหยามนี่แหละ คน ทั้งเมืองจึงได้รับการชักนำให้มาฟังพระเยซู นางได้นำแสงสว่างไปสู่พี่น้อง ชาติเดียวกันกับนางในทันที {MH 102.2} {MHTh 96.3}

หญิงคนนี้เป็นแบบอย่างที่ได้แสดงให้เห็นถึงวิธีปฏิบัติงานของผู้ที่ มีความเชื่อที่แท้จริงในพระคริสต์ สาวกที่ซื่อสัตย์ทุกๆ คนได้บังเกิดใหม่ในราชอาณาจักรของพระเจ้าในฐานะผู้เผยแพร่ศาสนา ทันทีที่เขาได้มารู้จักพระผู้ช่วยให้รอดแล้ว เขาก็จะปรารถนาที่จะให้ผู้อื่นได้รู้จักกับพระองค์ ด้วยความจริงที่จะช่วยให้รอดและชำระจิตใจให้บริสุทธิ์ได้นั้น มิอาจที่จะเก็บไว่ในใจของเขาแต่เพียงผู้เดียวได้ ผู้ที่ดื่มน้ำแห่งชีวิตจะกลับกลาย เป็นน้ำพุแห่งชีวิต ผู้รับจะกลับกลายเป็นผู้ให้ พระคุณของพระคริสต์ในจิตวิญญาณจะเป็นเหมือนบ่อน้ำพุกลางทะเลทรายที่พลุ่งขึ้นมาเพื่อทำให้ทุก คนที่ดื่มนั้นชุ่มชื่นจิตใจ และทำให้ผู้ที่จะต้องถึงซึ่งกับความพินาศ เกิดความกระหายที่จะดื่มน้ำแห่งชีวิต ด้วยการปฏิบัติเช่นนี้ เราก็จะได้รับพระ-พรอย่างมากมายยิ่งกว่าการทำเพื่อประโยชน์ของตัวเราเองแต่เพียงฝ่าย เดียว การงานในการประกาศถึงข่าวดีแห่งความรอดจะนำเราให้เข้าใกล้ พระผู้ช่วยให้รอดได้ {MH 102.3} {MHTh 97.1}

พระเยโฮวาห์ตรัสถึงผ ูที่ได้รับพระคุณของพระองค์ว่า {MH 1 03.1}“เราจะกระทำให้เขากับสถานที่รอบๆ เนินเขาของเราเป็นแหล่ง พระพร เราจะส่งฝนลงมาให้ตามฤดูกาล เป็นห่าฝนแห่งพระพร” เอเสเคียล 34:26 {MH 1 03.2} {MHTh 97.2}

"ในวันสุดท้ายของงานเทศกาล ซึ่งเป็นวันใหญ่นั้น พระเยซูทรงยืน และประกาศว่า ถ้าzผู้ใดกระหาย ผู้นั้นจงมาหาเราและดื่ม ผู้ที่วางใจในเรา ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า แม่น้ำที่มีน้ำธำรงชีวิต จะไหลออกมาจากภายใน ผู้นั้น,, ยอห์น 7:37, 38 {MH 103.3} {MHTh 97.3}

คนทั้งหลายที่ได้รับพระคุณแล้วนั้น จะต้องแบ่งปันพระคุณต่อให้ แก่ผู้อื่น จากทั่วทุกสารทิศต่างมีเสียงที่ร้องเรียกเพื่อขอความช่วยเหลือ พระเจ้าทรงเรียกมนุษย์ทั้งหลายให้มาปรนนิบัติรับใช้ต่อเพื่อนมนุษย์ด้วย กันด้วยความยินดี เราทั้งหลายจะต้องกระทำกิจของพระเจ้าเพื่อที่จะได้ รับมงกุฎแห่งชีวิตนิรันดรเป็นชัยชนะ เราจะต้องต่อสู้เพื่อที่จะได้รับราช อาณาจักรแห่งแผ่นดินสวรรค์เป็นมรดก โลกที่กำลังถึงซึ่งกับความพินาศ เพราะปราศจากความรู้จักต้องได้รับแสงสว่าง {MH 103.4} {MHTh 97.4}

"ท่านทั้งหลายว่า อีกสี่เดือนจะถึงฤดูเกี่ยวข้าวมิใช่หรือ เราบอก ท่านทั้งหลายว่า เงยหน้าขึ้นดูนาเถิด ว่าทุ่งนาเหลืองอร่าม ถึงเวลาเกี่ยว แล้ว คนเกี่ยวก็กำลังได้รับค่าจ้าง และกำลังสำสมพืชผลไว้สำหรับชีวิต นิรันดร เพื่อทั้งคนหว่านและคนเกี่ยวจะชื่นชมยินดีด้วยกัน" ยอห์น4:35, 36 {MH 103.5} {MHTh 98.1}

เป็นเวลาสามปีที่เหล่าสาวกได้มีพระเยซูทรงเป็นแบบอย่างอันประ- เสริฐสำหรับเขาทั้งหลาย วันแล้ววันเล่าที่เขาทั้งหลายร่วมดำเนินและสนทนา กับพระองค์ ฟังถ้อยคำของพระองค์ที่ตรัสปลอบโยนแก่คนที่เหนื่อยล้า ระอาใจและคนที่ต้องแบกภาระอันหนัก และยังเห็นการสำแดงถึงฤทธิ์ อำนาจของพระองค์เพื่อเห็นแก่คนที่เจ็บป่วยและผู้ที่ต้องทนทุกๆโทรมาน เมื่อถึงกำหนดเวลาที่พระองค์จะต้องจากไป พระองค์ประทานพระคุณและ ฤทธิ์อำนาจให้แก่เขาทั้งหลายเพื่อที่จะได้ดำเนินพระราชกิจของพระองค์ ต่อไปในพระนามของพระองค์ เหล่าสาวกจะต้องส่องแสงสว่างของข่าว ประเสริฐแห่งความรักและการเยียวยารักษาให้แผ่กระจายออกไปและพระ- ผู้ช่วยให้รอดทรงสัญญาว่าจะสถิตอยู่กับเขาทั้งหลายเสมอไปโดยทาง พระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์จะสถิตอยู่ร่วมกับเขาทั้งหลายได้ใกล้ชิดขึ้น ยิ่งกว่าเมื่อครั้นที่พระองค์ยังทรงดำเนินอยู่ท่ามกลางมนุษย์ที่สามารถมอง เห็นพระองค์ได้ {MH 104.1} {MHTh 98.2}

งานที่เหล่าสาวกได้ท่านั้น เราก็จะต้องกระทำด้วย คริสเตียนทุกคน จะต้องเป็นผู้เผยแพร่ศาสนา เราจะต้องปรนนิบัติรับใช้ด้วยความเห็นอก เห็นใจและเมตตาสงสารแก่บรรดาผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือ และพยายาม

ที่จะช่วยปลดเปลื้องความทุกข์ของมนุษยชาติที่ได้รับความยากลำบากด้วยความตั้งใจมั่นโดยไม่เห็นแก่ตนเอง {MH 1 04.2} {MHTh 98.3}

ทุกคนจะหางานท่าได้ อย่าให้มีผู้ใดรัู้สึกว่าไม่มีที่ๆ เขาจะท่างานให้ กับพระคริสต์ใต้พระผู้ช่วยให้รอดทรงร่วมทุกข์ร่วมสุขกับเหล่าบุตรของ มนุษย์ทั้งหลาย เพื่อจะให้เราได้เป็นสมาชิกในครอบครัวแห่งสวรรค์ พระ-องค์เสด็จมาเพื่อเป็นสมาชิกในครอบครัวแห่งแผ่นดินโลก พระองค์ทรง เป็นบุตรมนุษย์ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงเป็นพี่น้องของบุตรชายหญิงทุกคนของอาดัมสาวกผู้ติดตามของพระองค์จะต้องไม่รัู้สึกว่าตนเองนั้นไม่มี ความเกี่ยวข้องใดๆ กับโลกโดยรอบที่กำลังจะถึงซึ่งความพินาศ พวกเขาเป็นส่วนหนึ่งของสายใยที่ถักทอบรรดามนุษยชาติเข้าไว้ด้วยกัน และชาวสวรรค์ถือว่าเขาเป็นพี่น้องของเหล่าคนบาปอีก เป็นพี่น้องร่วมกับบรรดา ธรรมิกชน {MH 1 04.3} {MHTh 99.1}

มีมนุษย์นับล้านๆ คนที่ตกอยู่ในสภาพของความเจ็บป่วย ความ ขลาดเขลาและความผิดบาป และยังไม่เคยได้ยินถึงความรักของพระคริสต์ ที่มีต่อเขา ถ้าหากเราจะเปลี่ยนสภาพระหว่างเรากับเขาได้เราปรารถนา ที่จะให้เขาทำอะไรเพื่อเราบ้าง สิ่งทั้งหมดนี้ เราจะต้องกระทำเพื่อพวกเขา เท่าที่เราจะสามารถกระทำได้ แนวทางในการดำเนินชีวิตที่พระคริสต์ใต้ทรงกำหนดไว้ว่าเราจะยังคงตั้งมั่นอยู่หรือว่าจะต้องพินาศไปในการพิพากษา คือ "จงปฏิบัติต่อผูอื่น อย่างที่ท่านปรารถนาให้เขาปฏิบัติต่อท่าน" มัทธิว 7:12 {MH 104.4} {MHTh 99.2}

เมื่อเราใต้รับพระราชทานบรรดาสิ่งที่เป็นประโยชน์มากยิ่งกว่าผู้อื่น นั้น ไม่ว่าจะเป็นการศึกษา การขัดเกลา อุปนิสัยอันดีงาม การอบรมตาม แบบอย่างของคริสเตียน และประสบการณ์เกี่ยวกับศาสนา เท่ากับว่าเรา ใต้เป็นหนี้ของผู้ที่ใต้รับสิทธิพิเศษน้อยกว่าเรา และเท่าที่เราจะสามารถ กระทำใต้ เราจะต้องช่วยเหลือคนเหล่านั้น หากเรามีกำลังที่เข้มแข็งเรา จะต้องช่วยพยุงมือของผัู้ที่อ่อนแอกว่าเรา {MH 105.1} {MHTh 99.3}

ทูตสวรรค์ที่มีรัศมีรุ่งเรืองซึ่งใต้เห็นพระพักตร์พระบิดาบนสวรรค์อยู่ เป็นนิตย์ต่างมีความปีติยินดีในการปรนนิบัติช่วยเหลือเหล่าบุตรของ พระองค์ ทูตสวรรค์จะอยู่ในที่ๆ คนเหล่านี้ต้องการความช่วยเหลือมากที่สุดอยู่กับผู้ที่กำลังเผชิญสงครามอันหนักหน่วงที่สุดของสงครามการต่อสู้กับ ตัวเอง และอยู่กับผู้ที่ตกอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ทำให้เขาท้อถอยที่สุด จิตวิญญาณที่อ่อนกำลังและเป็นทุกข์หวาดหวั่นของผู้ที่มีอุปนิสัยหลายอย่าง อันน่ารังเกียจ

เป็นพวกที่เหล่าทูตสวรรค์คอยดูแลห่วงใยเป็นพิเศษ สิ่งที่คนมีจิตใจที่เห็นแก่ตัวมองว่างานของการปรนนิบัติรับใช้ต่อผู้อื่นนั้นตาต้อย การให้ความช่วยเหลือแก่คนที่น่าเวทนาและมีคุณลักษณะทุกต้านที่ต้อย กว่าคนอื่นนั้น เป็นงานของเหล่าทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ ปราศจากความผิด บาปที่มาจากบัลลังก์เบื้องบน {MH 105.2} {MHTh 99.4}

พระเยซูมิไต้ทรงถือว่าสวรรค์เป็นสถานที่อันน่าพึงปรารถนาในขณะ ที่เราตกอยู่ในความพินาศ พระองค์เสด็จจากราชบัลลังก์ในสวรรค์มา บังเกิดเป็นมนุษย์และมีชีวิตที่ถูกตำหนิติเตียนและถูกลูหมิ่นเหยียดหยาม และทรงต้องวายพระชนม์ด้วยความอัปยศอดสู พระองค์ผู้ทรงมั่งคั่งบริบูรณ์ด้วยราชสมบัติในสวรรค์อันประเมินค่ามิได้ กลับกลายมาเป็นเพียงคนที่ยากจนขัดสนเพราะโดยความยากจนของพระองค์นั้น เราทั้งหลายจะได้ มั่งคั่ง เราทั้งหลายจึงต้องตำเนินตามรอยพระบาทที่พระองค์ทรงเคยตำเนิน ผ่านไปก่อนหน้านั้น {MH 105.3} {MHTh 100.1}

นับจากนี้ไป ผู้ที่ไต้มาเป็นบุตรของพระเจ้าจะต้องตระหนักว่าตนเองไต้เป็นส่วนหนึ่งของโซ่คล้องที่โรยลงมาจากสวรรค์เพื่อช่วยบรรดามนุษย์ ให้ไต้รับความรอด เขาจะมีส่วนร่วมกับพระคริสต์ในแผนการแห่งพระกรุณา - ธิตุณของพระองค์ และออกไปพร้อมกับพระองค์เพื่อที่จะแสวงหาและช่วย เหลือคนที่หลงหายให้ไต้รับความรอด {MH 105.4} {MHTh 100.2}

มีคนมากมายรู้สึกว่าเป็นสิทธิพิเศษยิ่งใหญ่ที่มีโอกาสไปท่องเที่ยว ตามสถานที่ต่างๆ ที่พระคริสต์ทรงเคยดำรงพระชนม์อยู่ในโลก ไต้เดินไปตามหนทางที่พระองค์ทรงเคยดำเนินผ่านไป ไต้มองไปยังริมทะเลสาบที่พระองค์ทรงโปรดปรานที่จะใช้เป็นสถานที่ในการเทศนาสั่งสอน และมองไปยังเนินเขาและบนหุบเขาที่พระองค์ทรงเคยทอดสายพระเนตรอยู่เสมอ แต่เราไม่จำเป็นต้องไปยังเมืองนาซาเร็ธ ไปยังเมืองคาเปอรนาอุม หรือ หมู่บ้านเบธานี เพื่อที่จะไต้เดินตามรอยพระบาทของพระเยซู แต่เราจะไต้พบเห็นรอยพระบาทของพระองค์อยู่ที่ข้างเตียงคนป่วย ในกระท่อมของ คนยากจน ตามตรอกซอกซอยที่แออัดไปด้วยผู้คนในเมืองใหญ่และในทุกแห่งหนที่มีจิตใจของบรรดาผู้ที่ต้องการคำปลอบประโลมใจ {MH 1 05.5} เราจะต้องเลี้ยงดูผู้ที่หิวกระหาย ห่มกายของผู้ที่เปล่าเปลือยและช่วยเล้าโลมจิตใจของคนที่ประสบกับความทุกข์ยากและเจ็บป่วยทรมาน

เราจะต้องช่วยเหลือคนที่มีจิตใจท้อถอยและช่วยผู้ที่ไร้ซึ่งความหวังให้เกิดแรงบนดาลใจขึ้นใหม่อีกครั้ง {MH 106.1} {MHTh 100.3}

ความรักของพระคริสต์ที่เราได้สำแดงให้ประจักษ์ด้วยการปรนนิบติ รับใช้อย่างไม่เห็นแก่ตัวนั้นจะยังผลในการปรับปรุงแก่ไขผู้ที่กระท่าชั่ว ไต้ดีกว่าดาบลงโทษหรือศาลสถิตยุติธรรม สิ่งเหล่านี้อาจมีความจำเป็น เพื่อท่าให้ผู้ที่ฝ่าฝืนกฎหมายเกิดความหวาดกลัว แต่ผู้เผยแพร่ศาสนาที่ เปียมด้วยความรักใคร่ย่อมจักสามารถกระท่าได้มากยิ่งกว่า บ่อยครั้งจิตใจ ที่กระด้างอันเกิดจากการที่ลูกตำหนิติเตียนมักจะอ่อนลงเมื่อได้รับความรักของพระคริสต์ {MH 106.2} {MHTh 101.1}

ผู้เผยแพร่ศาสนามิเพียงจะสามารถรักษาบรรเทาความเจ็บป่วยด้าน ร่างกายได้เท่านั้น แต่เขายังนำคนบาปให้ไปหาแพทย์ผู้ประเสริฐได้ พระ-องค์ผู้ทรงสามารถชำระจิตวิญญาณให้สะอาดจากบาปผิดอันร้ายแรงดุจ โรคเรื้อน โดยอาศัยผู้รับใช้ของพระองค์ พระเจ้าทรงมิความมุ่งหมายที่จะ ให้คนที่เจ็บป่วย คนที่เคราะห์ร้ายและคนที่ลูกวิญญาณชั่วร้ายเข้าสิงให้ ได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ โดยอาศัยมนุษย์ซึ่งเป็นผู้แทนของพระองค์
พระองค์ทรงปรารถนาที่จะได้เป็นผู้ที่คอยปลอบประโลมจิตใจอย่างที่โลก ไม่เคยรู้จักมาก่อน {MH 106.3} {MHTh 101.2}

พระผู้ช่วยให้รอดทรงยอมสละพระชนม์ชีพอันประเสริฐของพระองค์
เพื่อจะได้จัดตั้งคริสตจักรขึ้นมาที่มีความสามารถปรนนิบัติช่วยเหลือผู้ที่ มีความทุกข์ทรมาน คนที่เศร้าโศกและคนที่ประสบกับการทดลอง ในหมู่ ผู้เชื่ออาจเป็นคนที่ยากจน ขาดการศึกษาและไม่เป็นที่รู้จัก แต่ถึงกระนั้น ในพระคริสต์ เขาทั้งหลายก็ยังสามารถที่จะกระท่ากิจการของพระองค์ใต้ ภายในบ้าน ในวงสังคมและแม้แต่ใน “แว่นแคว้นที่อยู่ห่างไกล” ซึ่งผลนั้น จะได้แผ่ขยายกว้างไกลออกไปจนไม่มีที่สิ้นสุด {MH 106.4} สำหรับสาวกผู้ติดตามพระคริสต์ในทุกวันนี้ พระองค์ตรัสถึงถ้อยคำที่ไม่ได้ยิ่งหย่อนไปกว่าเมื่อครั้นที่ตรัสกับเหล่าสาวกพวกแรกว่า {MH 106.5} {MHTh 101.3}

“ฤทธานุภาพทั้งสิ้นในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดีทรงมอบไว้แก่ เราแล้ว เหตุฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจงออกไปล่งสอนชนทุกชาติ” “เจ้าทั้งหลายจงออกไปทั่วโลกประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคน” มัทธิว 28:18, 19; มาระโก 16:15 {MH 106.6} {MHTh 102.1}

และพระสัญญาที่ว่าพระองค์จะสถิตอยู่ด้วยนั้นก็จะเป็นของเรา เช่นกัน "นี่แหละเราจะอยู่กับเจ้าทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นยุค" มัทธิว 28:20 {MH 107.1} {MHTh 102.2}

ทุกวันนี้ ไม่มีฝูงชนที่อยากรู้อยากเห็นที่พากันไปชุมนุมกันในสถานที่เปล่าเปลี่ยวห่างไกลจากผู้คนเพื่อจะได้เห็นและได้สดับฟังพระคริสต์ ไม่มีพระสุรเสียงของพระองค์ให้ได้ยินตามถนนอันจอแจอีก ไม่มีเสียงร้องจากริมทางว่า"พระเยซูชาวนาซาเร็ธเสด็จไป" ลูกา 18:37 แต่กระนั้นถ้อยคำนี้ก็ยังคงเป็นความจริงอยู่ในวันนี้ พระคริสต์ทรงดำเนินไปตามถนนหนทางของเราแม้เราจะมองไม่เห็นพระองค์ก็ตาม พระองค์เสด็จมายังบ้านของเราพร้อมกับพระกิตติคุณแห่งพระเมตตา พระองค์ทรงรอคอยเพื่อจะได้ร่วมมือกับคนทั้งหลายที่พยายามปรนนิบัติช่วยเหลือผู้อื่นในพระนาม ของพระองค์ พระองค์ประทับอยู่ท่ามกลางเราทั้งหลาย เพื่อจะทรงเยียวยารักษาโรคภัยและอวยพระพรให้แก่เรา หากเราจะยอมรับพระองค์ {MH 107.2} {MHTh 102.3}

"พระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ในเวลาโปรดปราน เราตอบเจ้าแล้ว ในวันแห่ง ความรอดเราได้ช่วยเจ้า เราได้ดูแลเจ้า และมอบให้เจ้า เป็นตัวพนธสัญญา ของมนุษยชาติ เพื่อสถาปนาแผ่นดิน เพื่อจะให้รับที่ร้างเปล่าเป็นมรดก พลางกล่าวแก่ผู้ถูกจำจองว่า ออกมาเถิด ต่อบรรดาผู้ที่อยู่ในความมืดว่า จงปรากฎตัว" {MHTh 102.4}

"เท้าของผู้นำข่าวดีมา ก็งามสักเท่าใดที่บนภูเขา ผู้โฆษณาสันติภาพ

ผู้นำข่าวดีของเรื่องดีผู้โฆษณาความรอด

ผู้"กล่าวแก่ศิโยนว่า พระเจ้าของเจ้าทรงครอบครอง'' {MHTh 103.1}

อิสยาห์ 49:8, 9; 52:7

"เจ้าคือที่ทิ้งร้างแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย จงเปล่งเสียงร้องเพลงด้วยกัน

เพราะพระเจ้าได้ทรงเล้าโลมขนชาติของพระองค์...

พระเจ้าทรงเปลือยพระกรอันบริสุทธิ์ของพระองค์

ต่อหน้าต่อตาประขาชาติทั้งปวง และที่สุดปลายแผ่นดินโลกทั้งสิ้น

จะเห็นความรอดของพระเจ้าของเรา'' {MHTh 103.2}

อิสยาห์ 52:9, 10 {MH 1 07.3}

*****

ภาคที่ **2** — ภาระหน้าที่ของแพทย์

บทที่ 7 - มนุษย์ร่วมงาน ทับพระเจ้าในการบฏิบติ(าจ

ในการปรนนิบัติรับใช้ด้วยการบำบัดรักษาผู้ที่เจ็บป่วยนั้น แพทย์จะ ต้องเป็นผู้ที่-ร่วมงานกับพระคริสต์ พระผู้ช่วยให้รอดทรงให้การเยียวยารักษาทั้งทางฝ่ายจิตวิญญาณและฝ่ายร่างกาย พระกิตติคุณประเสริฐที่พระองค์ทรงสั่งสอนนั้นเป็นข่าวสารของชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณและเป็นการฟินฟูสภาพฝ่ายกายให้กลับคืนสู่ความสมบูรณ์แข็งแรง การช่วยให้รอดพ้นจากความผิดบาปและการรักษาให้หายจากโรคภัยนั้นเป็นสิ่งที่เชื่อมโยง กัน พระเจ้าทรงมอบหมายงานเดียวกันนี้ให้แก่แพทย์ที่เป็นคริสเตียนให้ ปฏิบ่ติในหน้าที่นี้ เขาจะต้องร่วมมือกับพระคริสต์ในการรักษาบรรเทาความเจ็บป่วยในต้านร่างกายและในฝ่ายจิตวิญญาณของเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน เขาจะต้องเป็นทูตของพระเจ้าที่เปี่ยมด้วยความเมตตากรุณาแก่ผู้ที่เจ็บ ป่วย นำการรักษามาให้แก่พวกเขาสำหรับร่างกายที่ป่วยเจ็บและจิตวิญญาณที่ป่วยด้วยโรคแห่งบาป {MH 111.1} {MHTh 106.1}

พระคริสต์ทรงดำรงเป็นผู้นำที่แท้จริงของวิชาชีพแพทย์ ในฐานะ ของแพทย์ใหญ่ พระองค์สถิตอยู่เคียงข้างกับแพทย์ทุกคนที่มีความยำเกรงพระเจ้าในการทำงานเพื่อรักษาบรรเทาความทุกข์ทรมานของมนุษย์ ในขณะที่แพทยใ!ช้ธรรมชาติบำบัดเพื่อรักษาโรคทางกายนั้น เขาควรจะชี้ให้ผู้ป่วยได้เห็นถึงพระองค์ผู้ทรงปลดเปลื้องบรรดาโรคภัยทั้งทางจิต วิญญาณและทางกายได้ สิ่งที่แพทย์สามารถทำได้เป็นเพียงการให้ความ ช่วยเหลือเท่านั้น ส่วนพระคริสต์ทรงเป็นผู้ที่กระทำให้ทุกสิ่งสัมฤทธิ์ผล พวกเขาพยายามให้การช่วยเหลือด้วยวิธีการทางธรรมชาติปาบด แต่ พระคริสต์ทรงเป็นผู้รักษาให้หาย แพทย์พยายามที่จะสงวนรักษาชีวิตไว้ แต่พระคริสต์ทรงเป็นผู้ประทานชีวิต {MH 1 1 1.2} {MHTh 107.1}

แหล่งกี่มาของการรักษา

ในการอัศจรรย์ที่พระผู้ช่วยให้รอดทรงกระทำนั้น ได้เปิดเผยให้เห็นถึงฤทธิ์อำนาจที่พระองค์ทรงปฏิบัติอย่เสมอเพื่อประโยชน์ของมนษยใ!น การที่ทรงช่วยเหลือและรักษาเขาให้หายจากโรค โดยอาศัยวิธีการของ ธรรมชาติ พระเจ้าทรงประกอบกิจอยู่ในทุกเมื่อเชื่อวัน ในทุกๆ ชั่วโมง และทุกเสี้ยวเวลานาที เพื่อช่วยให้เรามีชีวิตอยู่ เพื่อเสริมสร้างกำลังและ ฟื้นฟูสุขภาพของเรา เมื่อส่วนหนึ่งส่วนใดของร่างกายได้รับบาดเจ็บ กระบวนการรักษาจะเกิดขึ้นในทันที

วิธีการตามธรรมชาติจะเริ่มการบำบัด รักษาให้กลับเป็นปกติ แต่อำนาจในการบำบัดรักษาโดยวิธีการเหล่านี้นั้น เป็นฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า ฤทธิ์อำนาจทั้งหมดที่ใช้ล้วนมาจากพระองค์ เมื่อผู้หนึ่งผู้ใดได้หายจากโรค นั่นเป็นเพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ฟื้นฟูเขา ให้กลับดีดังเดิม {MH 1 1 2.1} ความเจ็บป่วย ความทุกข์ทรมานและความตายเป็นกิจการของ อำนาจที่เป็นปฏิปักษ์กับพระเจ้า ซาตานเป็นผู้ทำลาย แต่พระเจ้าทรงเป็น ผัูฟื้นฟู {MH 1 1 3.1} {MHTh 107.2}

พระดำรัสที่พระเจ้าตรัสแก่ชนชาติอิสราเอลนั้นยังคงเป็นความจริง ในวันนี้ สำหรับผู้ที่ได้ฟื้นคืนสู่สุขภาพทางร่างกายหรือสุขภาพทางจิต วิญญาณว่า “เราคือพระเจ้าแพทย์ของเจ้า” อพยพ 1 5:26 {MH 1 1 3.2} {MHTh 108.1}

พระประสงค์ของพระเจ้าที่มีต่อบรรดามนุษย์ทุกคนนั้นได้แสดงออก ไว่ในถ้อยคำที่ว่า “ท่านที่รก ข้าพเจ้าอธิษฐานขอให้ท่านปีพลานามัยสมบูรณ์และเจริญสุขทุกประการอย่างจิตวิญญาณของท่านจำเริญอยู่นั้น’ 3 ยอห์น 2 {MH 113.3} {MHTh 108.2}

พระองค์ทรงเป็นผู้ที่ “ทรงอภัยบาปผิดทั้งสิ้นของท่าน ผู้ทรงรักษา โรคทั้งสิ้นของท่าน ผู้ทรงไถ่ชีวิตของท่านมาจากปากแดนผู้ตาย ผู้ทรงสวม ความรักมั่นคงและพระกรุณาให้ท่าน” สดุดี 1 03:3, 4 {MH 1 1 3.4} เมื่อพระคริสต์ทรงรักษาโรค พระองค์ทรงตักเตือนหลายคนที่เจ็บป่วยทรมานว่า “อย่าทำบาปอีก ปีฉะนั้นเหตุร้ายกว่านั้นจะเกิดกับเจ้า’ ยอห์น 5:14ด้วยประการฉะนี้แหละ พระองค์ไต้ทรงสั่งสอนว่าเขาเองได้เป็นผู้ที่นำโรคภัยมาสู่ตนเองด้วยการล่วงละเมิดธรรมบญญ้ติของพระเจ้า และสุขภาพที่ดีจะถนอมรักษาไว่ไดโดยการเชื่อฟังเท่านั้น {MH 113.5} แพทย์ควรสอนคนไข้ของเขาว่าเขาจะต้องร่วมมือกับพระเจ้าในการ ฟื้นฟูสุขภาพ แพทย์จะต้องตระหนักให้มากขึ้นอยู่อย่างเสมอถึงความจริง ที่ว่าโรคภัยไข้เจ็บเป็นผลอันสืบเนื่องมาจากความผิดบาป เขาทราบดีว่ากฎแห่งธรรมชาติเป็นสิ่งที่แน่นอนเช่นเดียวกับคำสั่งสอนในพระบญญ้ติ สืบประการซึ่งเป็นของพระเจ้า และด้วยการเชื่อฟังต่อพระบญญ้ติเท่านั้น จึงจะท่าให้ร่างกายกลับมามีสุขภาพที่สมบูรณ์หรือถนอมรักษาสุขภาพไว้ ได้ เขาเห็นผู้ที่ประสบความทุกข์ทรมานมากมายเป็นผลมาจากการกระทำ ในสิ่งที่เป็นอันตรายต่อร่างกาย ซึ่งคนเหล่านี้จะกลับมามีสุขภาพที่สมบูรณ์ ไต้อีกครั้งก็ต่อเมื่อเขาทั้งหลายไต้ปฏิบัติในสิ่งที่สามารถนvาเปสู่การฟินฟู สุขภาพของตนเอง เขาจำเป็นจะต้องได้รับการสั่งสอนว่าการกระทำทุก ๆ อย่างที่ทำลายกำลังของร่างกาย จิตใจหรือจิตวิญญาณนั้นถือว่าเป็นความ ผิดบาป

และสุขภาพร่างกายจะแข็งแรงได้ก็โดยอาศัยการเชื่อฟังและปฏิบัติ ตามบทบัญญัติที่พระเจ้าได้ทรงจัดตั้งไว้เพื่อประโยชน์แก่มวลมนุษย์ชาติ {MH 113.6} {MHTh 108.3}

เมื่อแพทย์เห็นผู้ป่วยทนทุกข์ทรมานเพราะโรคภัยไข้เจ็บอันเกิดจาก การกินและการดื่มที่ไม่เหมาะสมหรือมีนิสัยที่ผิดๆ อย่างอื่น แต่กระนั้น กลับเพิกเฉยไม่บอกให้เขาได้ทราบถึงสิ่งนี้ นั่นก็เท่ากับว่าแพทย์กำลังทำ อันตรายต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน พวกขี้เหล้าเมายา คนวิกลจริต และคนที่ ใช้ชีวิตจมอยู่กับเรื่องไร้ศีลธรรม คนเหล่านี้น่าจะดลใจให้แพทย์ได้บอก กล่าวแก่เขาทั้งหลายอย่างแจ่มชัดลงไปว่าความทุกข์ทรมานที่เกิดขึ้นนั้น เป็นผลมาจากความผิดบาป คนทั้งหลายที่เข้าใจถึงหลักการในการดำเนิน ชีวิตควรจะมีความพยายามอย่างจริงจังที่จะต่อสู้กับสาเหตุของโรคภัย แพทย์จะยังนิ่งเฉยอยู่ได้อย่างไร ในเมื่อเห็นความเจ็บป่วยและได้ลงมือ ตรากตรำช่วยเหลือเพื่อบรรเทาความทุกข์ยากของผู้ป่วยอย่างต่อเนื่องมา แล้ว เขาจะยังคงได้รับการยกย่องว่ามีใจเมตตาปรานีอีกไหมหากเขายัง ไม่ยอมสั่งสอนให้ผู้ป่วยรู้จักยึดความพอควรอย่างเคร่งครัดซึ่งเป็นวิธีที่ รักษาโรคภัยของผู้ป่วยเหล่านั้นเองให้หายได้ {MH 114.1} {MHTh 109.1}

ขอให้เราเข้าใจอย่างชัดแจ้งว่า การปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเจ้า นั้นเป็นหนทางที่นำไปสู่ชีวิต พระเจ้าทรงเป็นผู้ตั้งกฎแห่งธรรมชาติขึ้น แต่ กฎของพระองค์มิได้บีบบังคับให้เราจะต้องปฏิบัติตามอย่างไร้เหตุผล ทุกๆ คำว่า “อย่า” ไม่ว่าจะเป็นบทบัญญัติที่เกี่ยวกับด้านร่างกายหรือด้าน ศีลธรรมล้วนบ่งบอกถึงพระสัญญา หากเราปฏิบัติตาม พระพรก็จะติดตาม ไปในทุกย่างก้าวของเรา พระเจ้าไม่ทรงบงคับเราต้องกระทำในสิ่งที่ถูก แต่ พระองค์ทรงเลือกที่จะช่วยเราให้รอดพ้นจากความชั่วร้ายและนำพาเราไป ในทางที่ดีงาม {MH 1 1 4.2} {MHTh 109.2}

ขอให้เราพิจารณาใส่ใจถึงบทบัญญัติต่าง ๆ ที่นำมาสั่งสอนแก่ชนชาติ อิสราเอล พระเจ้าประทานคำแนะนำสั่งสอนที่แน่นอนให้แก่พวกเขาเกี่ยว กับกิจวัตรในการดำเนินชีวิต พระองค์ทรงสำแดงให้พวกเขาได้ทราบถึง บทบัญญตที่เกี่ยวข้องกับความผาสุกทั้งต่อร่างกายและต่อจิตวิญญาณและ ด้วยเงื่อนไขของการเชื่อฟัง พระองค์ย่อมจะทรงรับรองแก่พวกเขาว่า “และ พระเจ้าจะทรงยกความเจ็บไข้ไปเสียจากพวกท่าน” เฉลยธรรมบัญญัติ 7:15 “จงใส่ใจในถ้อยคำซึ่งข้าพเจ้ากล่าวแก’ท่านในวนนี้” “เพราะว่าคำ

เหล่านั้นเป็นชีวิตแก่คนทั้งปวงที่พบและเป็นสุขภาพแก่ทุกส่วนในฝาย เนื้อหนังของเขา" เฉลยธรรมบัญญัติ 32:46 สุภาษิต 4:22 (ฉบับแปล เดิม) {MH 1 1 4.3} {MHTh 110.1}

พระเจ้าทรงปรารถนาให้เราก้าวไปถึงมาตรฐานแห่งความบริบูรณ์ ดีเลิศซึ่งเราจะกระทำไดโดยอาศัยของประทานจากพระคริสต์ พระองค์ทรงเรียกเราให้ตัดสินเลือกในด้านที่ถูกต้อง ให้เรามีความสัมพันธ์กับชาว สวรรค์ และรับหลักการที่จะช่วยให้เราไต้กสับคืนสู่ความบริสุทธิ์ชอบธรรม ตามพระฉายของพระเจ้า ในพระวจนะของพระองค์ที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์ และในหนังสือเล่มใหญ่ของธรรมชาติ พระองค์ใต้ทรงเปิดเผยถึงหลักการ แห่งการดำเนินชีวิต เป็นหน้าที่ของเราที่จะต้องรับความรูในหลักการเหล่า นี้ และร่วมมือกับพระองค์โดยการเชื่อฟัง ในการฟืนฟูสุขภาพของทั้งทาง ร่างกายและทางจิตวิญญาณ {MH 114.4} {MHTh 110.2}

มวลมนุษย์จำเป็นต้องเรียนรู้ว่าพระพรแห่งการเชื่อฟังที่ครบถ้วน บริบูรณ์เป็นของพวกเขาไต้โดยการที่พวกเขายอมรับในพระคุณของพระ- คริสต์เท่านั้น พระคุณของพระคริสต์นี้แหละที่ประทานกำลังให้มนุษย์ปฏิบัติ ตามธรรมบัญญัตของพระเจ้าไต้ พระคุณนี้แหละที่ทำให้เขาสลัดตนเองให้ หลุดพันจากพันธนาการของนิสัยอันชั่วร้ายไต้ สิ่งนี้จึงเป็นฤทธิ์อำนาจเดียว เท่านั้นที่สามารถท่าและคอยประคองให้เขาเดินไปในหนทางแห่งความ ชอบธรรมได้อย่างมั่นคง {MH 115.1} {MHTh 110.3}

เมื่อมนุษย์ยอมรับในความบริสุทธิ์และฤทธิ์อำนาจของข่าวประเสริฐ เขาก็จะได้รับการรักษาโรคภัยอันมีลกเหตุมาจากความผิดบาป ดวงอาทิตย์ แห่งความชอบธรรมจะขึ้นจากขอบฟ้า ซึ่งมี "ปีกรักษาโรคภัยได้,, มาลาคี 4:2 สิ่งต่างๆ ที่โลกนี้ให้แก่เราย่อมมิอาจที่จะเยียวยารักษาความ ท้อแท้สิ้นหวัง หรือมอบสันติสุขให้แก่จิตใจ หรือช่วยปลดเปลื้องความวิตก กังวลใจ หรือกำจัดโรคภัยไข้เจ็บให้หมดไปได้ ชื่อเสียง อัจฉริยภาพ และ ตะลันห์ความสามารถล้วนแล้วแต่ไร้ซึ่งอำนาจที่จะทำให้จิตใจที่เศร้าหมอง ได้กลับมีความเบิกบาน หรือฟื้นฟูชีวิตที่สูญเปล่า ชีวิตของพระเจ้าที่สถิต อยู่ในจิตวิญญาณของเราเป็นความหวังเดียวของมนุ,ษย์ {MH 115.2} {MHTh 110.4}

ความรักของพระคริสต์ที่แผ่ซ่านอยู่ในทุก ๆ ส่วนของตัวเราเป็นฤทธิ์ อำนาจที่เสริมกำลัง อวัยวะที่สำคัญทุกส่วนไม่ว่าจะเป็นสมอง หัวใจ และ เส้นประสาทจะสัมผัสได้ถึงการเยียวยารักษา โดยอาศัยความรักของพระ- คริสต์ ร่างกายจะได้รับการกระตุ้นให้สามารถปฏิบัติงานได้ด้วยพละกำลัง ในร ะดับสูงสุด ความรักนั้นจะ ช่วยปลดเปลื้องจิตวิญญาณให้หลุดพันจาก ความผิดบาปและความทุกข์โศก

พ้นจากความกลัดกลุ้มและความวิตก กังวลที่คอยบั่นทอนกำลังกายกำลังใจของมนุษย์ ความรักของพระคริสต์ จะมาพร้อมกับสันติสุขและความสงบของจิตใจ ความรักจะปลูกฝังความ
ชื่นชมยินดีลงไปในจิตวิญญาณซึ่งจะไม่มีสิ่งใดในโลกมาทำลายลงได้ เป็น ความชื่นชมยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ประทานสุขภาพอันสุขสมบูรณ์ และบำรุงหล่อเลี้ยงชีวิต {MH 115.3} {MHTh 111.1}

พระดำรัสของพระผู้ช่วยให้รอดของเราที่ว่า "จงมาหาเรา และเรา จะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข" มัทธิว 11:28 เป็นตำรับยาขนาน เอกที่จะรักษาความเจ็บป่วยของร่างกาย จิตใจและจิตวิญญาณ ถึงแม้ว่า มนุษย์จะเป็นผู้นำความทุกข์ยากลำบากมาใส่ตัวเพราะการกระทำผิดของ เขาเอง พระองค์ก็ยังทรงเป็นห่วงเขาทั้งหลายด้วยความเมตตาสงสาร ใน พระองค์ คนเหล่านี้จะได้รับการช่วยเหลือ พระองค์จะทรงประกอบกิจยิ่ง ใหญ่ให้กับผู้ที่วางใจในพระองค์ {MH 115.4} {MHTh 111.2}

แม้ว่าตลอดทุกยุคทุกสมัย บาปจะได้สลักตรวนผูกมัดมนุษยชาติ ด้วยกำลังอำนาจที่ทวีขึ้น แม้ว่าซาตานจะได้ทอดเงามิดออกปิดบังพระ-
วจนะของพระเจ้าไว้โดยการโป้ปดมดเท็จและอุบายเล่ห์เหลี่ยมของมัน ในการตีความหมาย และทำให้มนุษย์เกิดความสงสัยในพระคุณความดี ของพระองค์ แต่ถึงกระนั้น พระคุณและความรักของพระบิดาก็ยังคงเป็น
ดุจธาราทิพย์ที่หลั่งไหลมาสู่พื้นพิภพโดยมีขาดสาย หากมนุษย์จะเปิด หน้าต่างแห่งจิตวิญญาณขึ้นสู่สวรรค์ด้วยความซาบซึ้งในของประทานที่ได้ รับพระราชทานมาจากพระเจ้าแล้ว กระแสธารของฤทธิ์อำนาจในการ รักษาก็จะหลั่งไหลพรั่งพรูมาสู่มวลมนุ,ษย์ {MH 116.1} {MHTh 112.1}

แพทย์ผู้ปรารถนาจะได้เป็นผู้ร่วมงานกับพระคริสต์ที่พระองค์ทรง พอพระทัยนั้น จะพยายามปรับปรุงตนเองให้เป็นผู้ที่มีสมรรถภาพในการ งานทุกๆ ด้านของตน เขาจะศึกษาด้วยความขยันหมั่นเพียรเพื่อจะได้มี
คุณสมบัติอันเหมาะสมกับความรับผิดชอบในอาชีพของเขา และจะ พยายามก้าวขึ้นสู่มาตรฐานที่สูงยิ่งขึ้นอยู่เสมอ แสวงหาเพื่อเพิ่มพูนความ รูให้มากขึ้น ให้มีทักษะความชำนาญที่ดียิ่งขึ้นและมีความเข้าใจที่ลึกซึ้ง ยิ่งกว่าเดิม แพทย์ทุกคนควรจะตระหนักว่าผู้ที่ทำงานโดยขาดทักษะความ
สามารถและไร้ซึ่งประสิทธิภาพในการทำงานจะไม่เพียงแต่เป็นอันตรายต่อ ผู้ป่วยเท่านั้น แต่ยังเป็นการปฏิบัติต่อแพทย์ผู้ร่วมอาชีพอย่างไม่ยุติธรรม

แพทย์ที่พอใจกับมาตรฐานของทักษะความสามารถและความรูในระดับต่ำ ไม่เพียงแต่จะดูแคลนอาชีพแพทย์เท่านั้น แต่ยังมิได้ถวายพระเกียรติแด่พระคริสต์ในฐานะที่พระองค์ทรงดำรงเป็นนายแพทย์ใหญ่อีกด้วย {MH 116.2} {MHTh 112.2}

ผู้ที่รู้สึกว่าตนนั้นมีคุณสมบัติไม่เหมาะสมที่จะท่างานด้านการแพทย์ ก็ควรจะเลือกงานในสาขาอาชีพอื่น ส่วนผู้ที่มีความเหมาะสมในการที่จะคอยเอาใจใส่ดูแลผู้ป่วย แต่มีขีดจำกัดในด้านการศึกษาและคุณสมบัติใน ด้านการแพทย์ ก็ควรที่จะเลือกท่างานในส่วนอื่นๆ ที่รองลงมา ด้วยการปรนนิบัติรับใช้อย่างซื่อสัตย์ใ,นฐานะของพยาบาล โดยการรับใช้ด้วยความพากเพียรภายใต้การดูแลจากแพทย์ที่มีความชำนาญ ตลอดเวลาพวกเขาย่อมจะได้เรียนรู้มากยิ่งขึ้น และโดยการปรับปรุงและพัฒนาในทุกๆ โอกาสหรือช่องทางที่จะได้รับความรูให้มากขึ้น ที่สุดแล้ว พวกเขาก็จะมีคุณสมบัติเหมาะสมอย่างครบถ้วนในงานของแพทย์ได้ จงให้แพทย์ผู้มีอาวุโสน้อย กว่า "ทำงานร่วมกับพระคริสต์ [พระองค์ทรงเป็นแพทย์ใหญ่]...อย่าสักแต่รับพระคุณของพระเจ้าเท่านั้น...เรามิได้ให้ผูใดมีเหตุสะดุดในสิ่งหนึ่งสิ่งใด เลย เพื่อมิให้การที่เรารับใช้ปิ่ภิบัติ [ผู้ป่วย] นั้นเป็นที่เขาจะติเตยนได้แต่เราผู้เป็นคนรับใช้ของพระเจ้า ได้กระทำตัวให้เป็นที่ชอบในการทั้งปวง" 2 โครินธ์ ธ: 1 -4 {MH 116 3} {MHTh 112.3}

พระเจ้าทรงประสงค์ที่จะให้เราได้ก้าวขึ้นสู่มาตรฐานที่สูงส่งยิ่งขึ้น แพทย์ผู้ทำงานพันธกิจในด้านการแพทย์อย่างแท้จริงย่อมที่จะพัฒนาตนเองเพื่อจะได้เป็นแพทย์ที่มีความเชี่ยวชาญมากขึ้น แพทย์คริสเตียนที่มีความสามารถพิเศษและมีความเป็นเลิศในวิชาชีพ ควรจะได้รับการคัดลือกและส่งเสริมให้ได้มีส่วนร่วมในงานรับใช้พระเจ้าในตำแหน่งที่จะให้การศึกษาและฝึกฝนอบรมคนอื่นๆ ให้มาเป็นผู้เผยแพร่ศาสนาด้านการแพทย์ใต้ {MH 11 7.1} {MHTh 113.1}

แพทย์ควรจะรับเอาแสงสว่างแห่งพระวจนะของพระเจ้าไว้ในจิต วิญญาณของเขา เขาควรจะเติบโตขึ้นในพระคุณของพระเจ้าอยู่เสมอ ส่าหรับเขาแล้ว ศาสนาจะมิได้เป็นแต่เพียงสิ่งที่ช่วยส่งเสริมเขาให้มีอิทธิพล ท่ามกลางคนอื่นๆ ที่เขาคบหาสมาคมด้วย แต่จะต้องเป็นอิทธิพลที่เหนือ ผ้ ูอื่น เขาจะต้องปฏิบัติหน้าที่ด้วยเป้าหมายที่บริสุทธิ์และสูงส่ง อันเป็นเป้าหมายที่มีพลังอำนาจเพราะได้รับจากพระองค์ผู้ประทานชีวิตของพระองค์ เพื่อให้เรามีอำนาจที่จะเอาชนะเหนือความชั่วร้ายได้ {MH 117.2} {MHTh 113.2}

หากแพทย์พยายามปฏิบัติงานให้บังเกิดผลด้วยความซื่อสัตย์และความขยันหมั่นเพียรในตำแหน่งหน้าที่ของเขา หากเขาได้ยอมมอบถวายตนเองเพื่อที่จะปรนนิบัติรับใช้พระคริสต์ และใช้เวลาในการพินิจพิจารณา ถึงจิตใจของตนเอง เขาก็จะเข้าใจรู้ซึ้งถึงความล้ำลึกของการทรงเรียกใน งานอันศักดิ์สิทธิ์ของเขา เขาจะฝึกฝนและอบรมตนเองจนทุกคนที่อยู่โดยรอบอิทธิพลของเขาจะเห็นถึงความเป็นเลิศของการศึกษาและสติปัญญาที่ได้รับจากการได้ติดต่อสัมพันธ์กับพระเจ้าผู้ทรงกอปรด้วยพระปัญญาและ ฤทธิ์อำนาจ {MH 117.3} {MHTh 113.3}

ไม่มีงานใดที่จำเป็นจะต้องมีสัมพันธภาพใกลชิดสนิทสนมกับพระเจ้ามากยิ่งไปกว่างานของผู้ที่เป็นแพทย์ ผู้ที่จะปฏิบัติงานในหน้าที่ของแพทย์ได้อย่างถูกต้องจำเป็นต้องดำเนินชีวิตตามแบบอย่างของคริสเตียนใน ทุกๆ วันและในทุกๆ ชั่วโมง ชีวิตของผู้ป่วยอยู่ในมือของแพทย์การตรวจวินิจฉัยโรคโดยความประมาทหรือขาดความเอาใจใส่เพียงครั้งเดียว หรือการสั่งจ่ายยาที่ผิดเพียงครั้งเดียวในผู้ป่วยที่มีอาการหนัก หรือมือที่ทำการผ่าตัดโดยขาดความชำนาญเพียงครั้งเดียว แม้จะเล็กน้อยเท่ากับปลาย เส้นผม ชีวิตหนึ่งก็อาจลูกสังเวยไปและจิตวิญญาณก็จะไปสู่นิรันดรกาล มันช่างน่าสลดใจเมื่อนึกถึงเรื่องเชนนี้ จึงเป็นเรื่องที่มีความสาคัญมากที่แพทย์จะต้องอยู่ภายใต้การควบคุมจากนายแพทย์ผู้ประเสริฐ {MH1 17.4} {MHTh 114.1}

พระผู้ช่วยให้รอดทรงเต็มพระทัยที่จะช่วยคนทั้งหลายซึ่งทูลขอต่อพระองค์ให้ประทานสติปัญญาและความคิดอันปลอดโปร่งแจ่มใสให้แก่ ตนเอง และผู้ใดเล่าที่จะต้องการสติปัญญาและความคิดอันปลอดโปร่งแจ่มใสมากไปกว่าแพทย์ซึ่งการตัดสินใจมากมายต่างฝากการพึ่งพาไว้ ขอให้แพทย์ผู้ที่กำลังพยายามที่จะช่วยชีวิตคนป่วยให้ยืดยาวออกไปจงมองไปยังพระคริสต์ด้วยความเชื่อเพื่อพระองค์จะได้ทรงนำเขาในกิจการทุก ๆ สิ่ง พระผู้ช่วยให้รอดจะประทานไหวพริบและความเชี่ยวชาญในการรับมือกับกรณีการรักษาที่มีความสลับซับซ้อน {MH 117.5} {MHTh 114.2}

พระเจ้าประทานโอกาสอันประเสริฐให้แก่ผู้ที่ต้องคอยดูแลคนเจ็บ ป่วยในทุกสิ่งที่ต้องทำเพื่อฟื้นฟูคนเจ็บไขให้หายเป็นปกตินั้น ผู้ดูแลเหล่านั้นควรจะชี้แจงให้ผู้ป่วยเข้าใจว่าแพทย์กำลังช่วยเหลือเขาทั้งหลายให้ร่วมมือกับพระเจ้าในการต่อสู้กับโรคภัย จงชักนำผู้ป่วยเหล่านั้นให้รู้สึกว่าในทุกๆ

วิธีของการรักษาที่สอดคล้องตามบทบัญญัติของพระเจ้าเขาทั้งหลายย่อม หวังได้ว่าฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าจะทรงช่วยเหลือเขาทั้งหลายได้ {MH 118.1} {MHTh 114.3}

คนป่วยเจ็บและคนที่ต้องทนทุกข์ทรมานจะมีความเชื่อถือเพิ่ม มากขึ้นในแพทย์ผู้มีความรักและมีความยำเกรงในพระเจ้า พวกเขาจะไว้ วางใจในคำพูดของแพทย์ พวกเขาจะรู้สึกถึงความปลอดภัยเมื่อได้อยู่ ต่อหน้าและได้รับการรักษาจากแพทย์นั้น {MH 118.2} {MHTh 115.1}

การได้มีประสบการณ์ในพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้านั้นถือว่าเป็นสิทธิ พิเศษสำหรับแพทย์คริสเตียนที่สามารถจะอธิษฐานทูลเชิญพระองค์ให้ เสด็จมาสถิตอยู่ในห้องของคนป่วย ก่อนที่จะทำการลงมือผ่าตัดที่ค่อนข้าง วิกฤติ ขอให้แพทย์ได้ทูลขอความช่วยเหลือจากแพทย์ผู้ประเสริฐเสียก่อน ขอให้แพทย์ได้ให้ความมั่นใจแก่ผู้ป่วยว่าพระเจ้าทรงช่วยให้เขาผ่านพ้น วิกฤติการณ์นี้ไปได้อย่างปลอดภัย ซึ่งในเวลาที่มีความทุกข์ยากทุกครั้ง พระองค์จะทรงเป็นที่ลี้ภัยที่ไว้ใจได้สำหรับผู้ที่วางใจในพระองค์ แพทย์ที่ ไม่สามารถทำอย่างนี้ได้นั้นทำให้คนไข้รายแล้วรายเล่าต้องเสียชีวิตไป แทนที่จะช่วยให้รอดชีวิตได้ หากเขาจะได้กล่าวถ้อยคำที่หนุนจิตใจของ ผู้ป่วยให้เกิดความเชื่อในพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงกอปรด้วยพระเมตตาและ ทรงรู้สึกถึงความทุกข์ทรมานของคนป่วยและทูลขออธิษฐานในสิ่งที่จิต วิญญาณต้องการต่อพระองค์ บ่อยครั้งวิกฤตนั้นก็จะผ่านไปได้อย่างปลอดภัย {MH 118.3} {MHTh 115.2}

พระองค์ผู้ทรงเป็นผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถอ่านจิตใจของมนุษย์ ทรง ทราบดีว่าผู้ป่วยหลายคนที่ยอมท่าการผ่าตัดภายใต้มือของศัลยแพทย์นั้น เต็มไปด้วยความหวาดกลัวตัวสั่นมากเพียงใด พวกเขาตระหนักดีถึงภัย อันตรายของตนเอง ถึงแม้ว่าพวกเขาจะมีความไว้วางใจในฝีมือของแพทย์ มากเท่าใด แต่พวกเขาก็รู้ว่าอาจจะมีข้อผิดพลาดเกิดขึ้นได้ แต่เมื่อเขาเห็น แพทย์ได้ก้มศีรษะลงอธิษฐานขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า จึงเป็นสิ่ง ที่ช่วยหนุนใจให้เขาได้เกิดความมั่นใจ ความสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณ และความไว้วางใจได้เปิดจิตใจของผู้ป่วยให้ยอมรับในฤทธิ์อำนาจในการ รักษาของพระเจ้า พละกำลังทั่วตัวตนของเขาจึงได้รับการเสริมและความ มีชีวิตชีวาจึงนำไปสู่ชัยชนะ {MH 118.4} {MHTh 115.3}

สำหรับแพทย์แล้ว การสถิตอยู่ด้วยของพระผู้ช่วยให้รอดย่อม ถือเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้เขามีกำลงที่เข้มแข็งขึ้น บ่อยครั้งที่ความรับผิดชอบ

และสิ่งที่อาจเกิดขึ้นไดในหน้าที่การงานของเขาได้นำความกลัวมาสู่จิตใจ ความกังวลถึงความไม่แน่นอนและความหวาดกลัวอาจจะทำให้มือของเขา พลาดได้ แต่เมื่อได้รับความมั่นใจว่าพระเจ้าผู้ทรงเป็นที่ปรึกษาสถิตอยู่ เคียงข้างเขาเพื่อที่จะคอยชี้นำและทรงค้ำจุน ทำให้เขาเกิดความสงบและ เข้มแข็งขึ้นในจิตใจ การสัมผัสของพระคริสต์บนมือของแพทย์ย่อมนำมา ซึ่งกำลังวังชา ความสงบผ่อนคลาย ความมั่นใจและนำพลังความสามารถ มาสู่แพทย์ {MH 119.1} {MHTh 116.1}

เมื่อคนไข้ได้ผ่านพ้นวิกฤติโดยปลอดภัยและเห็นว่าทุกอย่างได้ ประสบผล ขอให้แพทย์ใดใช้เวลาสักครู่หนึ่งเพื่ออธิษฐานร่วมกับคนไข้ จง กล่าวขอบพระคุณพระเจ้าที่ได้ทรงรักษาชีวิตไว้ เมื่อคนไข้ได้กล่าวขอบคุณ แพทย์ จงนำคำสรรเสริญและคำโมทนาพระคุณไปยังพระเจ้า ให้แพทย์ บอกคนไข้ว่าการที่เขารอดชีวิตเพราะเขาได้รับการคุ้มครองดูแลจาก พระเจ้าผู้ทรงเป็นแพทย์ของเขา {MH 119.2} {MHTh 116.2}

แพทย์ที่ปฏิบัติได้เช่นนี้ ย่อมนำคนไข้ของเขาไปยังพระองค์ผู้ทรง เป็นที่พึ่งของชีวิต พระผู้ทรงสามารถช่วยมนุษย์ทุกคนที่มาหาพระองค์!,ห้ รอดได้จนถึงที่สุด {MH 119.3} {MHTh 116.3}

ผู้ที่ทำงานประกาศด้านการแพทย์ควรจะมีความปรารถนาอันลึกซึ้ง ต่อจิตวิญญาณของคนทั้งหลาย พระเจ้าได้ทรงมอบความไว้วางใจอันสูงสุด เท่าที่พระองค์ทรงเคยมอบให้กับมนุษย์แก่แพทย์ซึ่งเทียบเท่ากับที่ทรงมอบ ให้กับอาจารย์สอนศาสนาผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ไม่ว่าเขาจะตระหนักถึง หรือไม่ก็ตาม แพทย์ทุกคนต่างได้รับมอบหมายให้ทำการรักษาจิตวิญญาณ ด้วย {MH 119.4} {MHTh 116.4}

ในงานของแพทย์ซึ่งต้องเกี่ยวข้องกับโรคภัยไข้เจ็บและความตาย บ่อยครั้งแพทย์กลับมองไม่เห็นถึงความเป็นจริงที่สำคัญของชีวิตในอนาคต ด้วยความพยายามอย่างจริงจังของเขาที่จะบำบดรักษาภัยอันตรายทาง ร่างกายทำให้พวกเขาลืมถึงภัยอันตรายทางจิตวิญญาณ คนไข้ที่เขากำลัง ให้การรักษาอยู่นั้นอาจจะต้องสูญเสียชีวิต โอกาสสุดท้ายกำลงจะหลุดมือ ไป จิตวิญญาณดวงนี้แหละที่แพทย์จะต้องพบกันอีกครั้งที่บลลังก์แห่ง การพิพากษาของพระคริสต์ {MH 119.5} {MHTh 116.5}

เรามักจะสูญเสียพระพรอันประเสริฐที่สุดไปจากการที่เราละเลยที่จะ ประกาศพระคำของพระเจ้าในเวลาที่เราควรจะทำ หากเราไม่ได้เฝ้าระวัง ที่จะฉกฉวยโอกาสที่ดีนั้นเอาไว้ โอกาสนั้นก็อาจจะหลุดลอยไป ที่ข้างเตียง

ของคนป่วยเราไม่ควรจะพูดถึงหลักความเชื่อในศาสนาหรือสิ่งที่จะก่อให้ เกิดการโต้แย้งกัน เราควรจะชี้ให้ผู้ที่เจ็บป่วยทรมานนั้นได้หันไปหาพระองค์ ผู้ทรงเต็มพระทัยที่จะช่วยทุกคนที่มาหาพระองค์ด้วยความเชื่อให้ได้รับ ความรอด จงพยายามช่วยเหลือจิตวิญญาณของผู้ที่กำลังอยู่ระหว่างชีวิต และความตายด้วยความจริงใจและอ่อนโยน {MH 120.1} {MHTh 117.1}

แพทย์ที่ทราบว่าพระคริสต์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวของเขา เพราะตัวเขาเองก็ได้ถูกนำไปยังพระองค์ผู้ทรงเป็นที่ลี้ภัย เขาย่อมที่จะเถึง วิธีที่จะปฏิบติต่อจิตวิญญาณที่เป็นทุกข์ สำนึกในความผิดและเจ็บป่วยด้วย ความผิดบาปซึ่งได้หันไปหาเขาเพื่อขอความช่วยเหลือ เขาสามารถที่จะ ตอบคำถามที่ว่า “เราต้องทำประการใดจึงจะรอด” เขาสามารถที่จะเล่าเรื่อง ความรักของพระผู้ไถ่ได้ เขาสามารถที่จะพูดได้จากประสบการณ์ถึงฤทธิ์ อำนาจที่สามารถช่วยให้กลับใจใหม่และทำให้มีความเชื่อ ด้วยคำพูดที่ เรียบง่ายและจริงใจ เขาสามารถที่จะทูลขอต่อพระเจ้าถึงความต้องการของ จิตวิญญาณด้วยการอธิษฐานและสามารถที่จะหนุนจิตใจคนป่วยเจ็บให้ทูล ขอและรับเอาซึ่งพระกรุณาธิคุณของพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงมีพระทัย เมตตาสงสาร เมื่อแพทย์ให้การปาบดรักษาเชนนี้ที่ข้างเตียงของคนไข้และ พยายามกล่าวถ้อยคำที่เอื้ออาทรและปลอบประโลมจิตใจ องค์พระผู้เป็น เจ้าจะทรงกระทำการร่วมกับเขาและโดยอาศัยเขา เมื่อจิตใจของคนที่เจ็บ ป่วยทรมานได้รับการชักนำไปยังพระผู้ช่วยให้รอด สันติสุขของพระคริสต์ ก็จะได้รับการเติมเต็มไว้ในจิตใจ และสุขภาพจิตวิญญาณที่ได้ฟื้นคืนกลับ มานี้เองที่พระเจ้าจะใช้เป็นพระหัตถ์ของพระองค์เพื่อช่วยให้สุขภาพทางกาย ของคนป่วยได้ฟื้นคืนกลับมา {MH 120.2} {MHTh 117.2}

ในการดูแลรักษาคนป่วยเจ็บนั้น แพทย์มักจะมีโอกาสที่จะได้ช่วย เหลือมิตรสหายของคนป่วยด้วย ในขณะที่พวกเขาได้เฝ้าอยู่ที่ข้างเตียง ผู้ป่วยอยู่นั้น จิตใจของพวกเขาจะอ่อนลงเพราะพวกเขารู้สึกหมดหวังที่จะ ช่วยระงับความเจ็บปวดของผู้ป่วยได้ บ่อยครั้งที่คนเหล่านี้มักจะระบาย ความโศกเศร้าที่ตนเองพยายามปิดบงจากคนอื่นให้แพทย์ทราบ ฉะนั้นจึง เป็นโอกาสของแพทย์ที่จะชี้ให้ผู้ที่มีความทุกข์โศกเหล่านี้ได้เห็นถึงพระองค์ ผู้ทรงเชิญคนทั้งหลายที่เหนื่อยล้าและแบกภาระหนักให้มาหาพระองค์ บ่อย ครั้งแพทย์สามารถที่จะอธิษฐานเผื่อพวกเขาและอธิษฐานร่วมกับพวกเขา

ได้โดยการทูลเสนอความต้องการของพวกเขาไปยังแพทย์ผู้ทรงรักษาโรคทั้งปวงและพระผู้ทรงเล้าโลมจิตใจให้คลายเศร้าได้ {MH 121.1} {MHTh 118.1}

พระสัณณ่าของพระเจา

แพทย์มีโอกาสอันล้ำค่ามากมายในการชักนำคนไข้ของเขาให้ไปยังพระสัญญาของพระวจนะของพระเจ้า เขาจะต้องนำสมบัติใหม่และสมบัติเก่าออกจากคลังสมบัติ เป็นคำพูดที่นั้นนิด ที่นี่หน่อย ซึ่งจะเล้าโลมจิตใจและเป็นคำแนะนำสั่งสอนที่พวกเขาต่างโหยหา ขอให้แพทย์สร้างจิตใจของเขาให้เป็นเหมือนคลังสินค้าที่สะสมความคิดใหม่ๆ ไว้ให้เขาศึกษาพระวจนะของพระเจ้าด้วยความขยันหมั่นเพียรเพื่อที่จะได้คุ้นเคย กับพระสัญญาต่างๆ ของพระองค์ให้เขาเรียนรู้ที่จะกล่าวทวนถ้อยคำที่ปลอบประโลมจิตใจแบบเดียวกับที่พระคริสต์ตรัสในระหว่างที่พระองค์ทรงปรนนิบัติรับใช้อยู่ในโลก ในขณะที่พระองค์ทรงกำลังสอนบทเรียน และทำการรักษาพยาบาลคนไข้ เขาควรจะพูดถึงพระราชกิจของพระคริสต์ใน การรักษาผู้ป่วย พูดถึงความอ่อนโยนและความรักของพระองค์ เขาไม่ควรละเลยที่จะชักจูงจิตใจของคนไขให้ไปยังพระคริสต์ในฐานะที่พระองค์ทรง เป็นนายแพทย์ใหญ่ {MH 121.2} {MHTh 118.2}

ฤทธิ์อำนาจเดียวกันกับที่พระคริสต์ได้ทรงใช้เมื่อพระองค์ทรงดำเนินอยู่ท่ามกลางมนุษย์ก็คือพระวจนะของพระองค์ พระเยซูทรงรักษาโรคและขับผีร้ายออกโดยพระวจนะนั้น ทรงห้ามคลื่นลมในทะเลให้สงบและทรงโปรดให้คนตายกลับฟื้นคืนชีพขึ้นมาใหม่ และประชาชนต่างเป็นพยานว่าพระวจนะของพระองค์นั้นประกอบด้วยฤทธิ์อำนาจ เช่นเดียวกับที่ตรัสกับบรรดาผู้เผยพระวจนะและอาจารย์ทั้งหลายในสมัยพระคัมภีร์เดิม พระ-คัมภีร์ทั้งเล่มคือพยานที่สำแดงถึงพระคริสต์ {MH 122.1} {MHTh 119.1}

เราจะต้องยอมรับว่าพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้า ไม่ใช่เพียง คำที่มีเขียนไว้เท่านั้น แต่เป็นพระวจนะที่พระองค์ตรัสด้วย เมื่อคนที่ต้องประสบกับความทุกข์ยากลำบากได้เข้ามาหาพระคริสต์ พระองค์มิได้ทรงมองเห็นแต่เพียงคนที่เข้ามาขอความช่วยเหลือเท่านั้น แต่ทรงมองเห็นบรรดาคนทั้งหลายจากทุกยุคทุกสมัยที่ประสบกับความทุกข์ยากลำบากที่น่าจะเข้ามาหาพระองค์ด้วยความต้องการและด้วยความเชื่ออย่างเดียว กัน เมื่อพระองค์ตรัสแก่คนง่อยว่า "ลูกเอ๋ย จงขื่นใจเถิด บาปของเจ้าได้ รับอภัยแล้ว", เมื่อพระองค์ตรัสกับหญิงที่เมืองคาเปอรนาอูมว่า "ลูกหญิง เอ๋ย

ที่เจ้าหายโรคนั้นก็เพราะเจ้าเชื่อ จงไปเป็นสุขเถิด" พระองค์ใต้ตรัส กับคนอื่นๆ ด้วยเช่นกัน ที่มีความทุกข์ยากและต้องแบกภาระของความ ผิดบาปซึ่งมาขอให้พระองค์ทรงช่วยเหลือ มัทธิว 9:2; ลูกา 8:48 {MH 122.2} {MHTh 119.2}

พระสัญญาทั้งหมดในพระวจนะของพระเจ้าก็เป็นเช่นเดียวกันด้วย พระสัญญาเหล่านี้ พระองค์ตรัสกับเราแต่ละคนโดยตรงเสมือนหนึ่งว่าเรา สามารถจะสดับฟังพระสุรเสียงของพระองค์ใต้ ในพระสัญญาเหล่านี้แหละ ที่พระคริสต์ใต้ทรงสื่อกับเราถึงพระคุณและฤทธิ้อำนาจของพระองค์ อัน เป็นเหมือนใบจากต้นไม้ที่ "รักษาบรรดาประชาชาติให้หาย" ได้ วิวรณ์ 22:2 เมื่อเราได้ยอมรับให้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในตัวเราแล้ว ก็จะท่าให้เรา มีอุปนิสัยที่เข้มแข็ง จะเป็นแรงบันดาลใจและช่วยบำรุงหล่อเลี้ยงชีวิต ไม่มี สิ่งอื่นใดที่จะมีฤทธิ์อำนาจในการรักษาโรคภัยให้หายได้ ไม่มีสิ่งอื่นใดนอก เหนือจากนี้อีกแล้วที่จะให้ทั้งกำลังใจและความเชื่อซึ่งจะเสริมกำลังที่ประทาน ชีวิตให้แก่ร่างกายและจิตใจ {MH 122.3} {MHTh 119.3}

สำหรับคนที่ยืนตัวสั่นเทาด้วยความหวาดกลัวบนขอบหลุมฝังศพ สำหรับจิตวิญญาณที่เหนื่อยล้าระอาใจด้วยภาระของความทุกข์ยากและ ความผิดบาป เมื่อมีโอกาสขอให้แพทย์ได้กล่าวย้ำถึงพระวจนะของพระผู้ ช่วยให้รอด เพราะพระวจนะทั้งหมดในพระคัมภีร์นั้นเป็นพระวจนะของ พระองค์ {MH 122.4} {MHTh 120.1}

"อย่ากลัวเลย เพราะเราไค้ไถ่เจ้าแล้ว เราได้เรียกเจ้าตามซื่อ เจ้า เป็นของเรา เมื่อเจ้าลุยข้ามน้ำ เราจะอยู่กับเจ้า เมื่อข้ามแม่น้ำ น้ำจะไม่ ท่วมเจ้า เมื่อเจ้าลุยไฟ เจ้าจะไม่ไหม้ และเปลวเพลิงจะไม่เผาผลาญเจ้า เพราะเราเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลผู้ ช่วยให้รอดของเจ้า...เพราะว่าเจ้าประเสริฐในสายตาของเรา และได้รับ เกียรติและเรารักเจ้า", "เรา เราคือพระองค์นั้น ผู้ลบล้างความทรยศของ เจ้าด้วยเห็นแก่เราเองและเราจะไม่จดจำบรรดาบาปของเจ้าไว้" "อย่ากลัว เลย เพราะเราอยู่กับเจ้า เราจะนำเผ่าพนธุ์ของเจ้ามาจากตะวันออก และ เราจะรวบรวมเจ้ามาจากตะวันตก" อิสยาห์43:1 -4, 25, 5 {MH 1 22.5} "บิดาสงสารบุตรของตนฉันใด พระเจ้าทรงสงสารบรรดาคนที่ยำเกรง พระองค์ฉันนั้น เพราะพระองค์ทรงทราบโครงร่างของเรา พระองค์ทรง ระลึกว่าเราเป็นแต่ผงคลี" สดุดี 1 03:1 3, 14 {MH 123.1} {MHTh 120.2}

"เพียงแต่ยอมรับความผิดของเจ้า ว่าเจ้าได้กบฏต่อพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเจ้า" "ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรงสัตย์ซื่อและ เที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเรา

และจะทรงชำระเราให้พ้นจาก การอธรรมทั้งสิ้น” เยเรมีย์3:1 3; 1 ยอห์น 1:9 {MH 123.2} {MHTh 120.3}

“เราได้ลบล้างการทรยศของเจ้าเสียเหมือนเมฆ และลบล้างบาป ของเจ้าเหมือนหมอก จงกลับมาหาเรา เพราะเราไดไถ่เจ้าแล้ว” อิสยาห์ 44:22 {MH 123.3} {MHTh 120.4}

“มาเถิด ให้เราสู้ความกัน ถึงบาปของเจ้าเหมือนสีแดงเข้ม ก็จะขาว อย่างหิมะ ถึงมันจะแดงอย่างผ้าแดง ก็จะกลายเป็นอย่างขนแกะ ถ้าเจ้า เต็มใจและเชื่อฟัง เจ้าจะได้กินผลดีแห่งแผ่นดิน’ อิสยาห์ 1:18, 19 {MH 123.4} {MHTh 121.1}

“เราได้รักเจ้าด้วยความรักนิรันดร เพราะฉะนั้นเราจึงมีความรัก มั่นคงต่อเจ้าสืบไป’, “เราได้ซ่อนหน้าของเราจากเจ้า ด้วยความพิโรธ อันท่วมท้นอยู่ครู่หนึ่ง แต่ด้วยความรักนิรันดร เรามีความสมเพชเจ้า” เยเรมีย์31:3 อิสยาห์ 54:8 {MH 123.5} {MHTh 121.2}

“อย่าใหใจท่านทั้งหลายวิตกเลย’, “เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านทั้ง หลาย สันติสุขของเราที่ให้แก่ท่านนั้น เราให้ท่านไม่เหมือนโลกให้อย่าให้ ใจของท่านวิตก และอย่ากลัวเลย” ยอห์น14:1,27 {MH 123.6} {MHTh 121.3}

“ผู้หนึ่งจะเหมือนที่กำบังจากลม เป็นที่คุ้มให้พ้นจากพายุฝนเหมือน ธารน้ำในที่แห้ง เหมือนร่มเงาศิลามหึมาในแผ่นดินที่อ่อนเปลี้ย” อิสยาห์ 32:2 {MH 124.1} {MHTh 121.4}

“คนจนและคนขัดสนแสวงน้ำ และไม่มี และลินของเขาก็แห้งผาก เพราะความกระหาย เราคือพระเจ้า จะตอบเขาเอง เรา พระเจ้าของอิสราเอล จะไม่ละทิ้งเขา” อิสยาห์ 41:17 {MH 124.2} {MHTh 121.5}

“พระเจ้าผู้ทรงสร้างเจ้า...ตรัสดังนี้ว่า’, “เราจะเทน้ำลงบนแผ่นดินที่ กระหาย และลำธารลงบนดินแห้ง เราจะเทวิญญาณของเราเหนือเชื้อสาย ของเจ้า และพรของเราเหนือลูกหลานของเจ้า” อิสยาห์ 44:2, 3 {MH 124.3} {MHTh 121.6}

“มวลมนุษย์ทั่วแผ่นดินโลกเอ๋ย จงหันมาหาเราและรับการช่วย ให้รอด” อิสยาห์ 45:22 {MH 124.4} {MHTh 121.7}

“ท่านได้แบกความเจ็บไข้ของเราทั่งหลาย และหอบโรคของเราไป” “แต่ท่านถูกบาดเจ็บเพราะความทรยศของเราทั่งหลาย ท่านฟกช้ำเพราะ บาปผิดของเรา การติสอนอันทำให้เราทั่งหลายสมบูรณ์นั้น ตกแก่ท่าน ที่ ท่านต้องฟกช้ำนั้นก็ให้เราหายดี” มัทธิ-ว 8:17; อิสยาห์ 53:5 {MH124.5} {MHTh 121.8}

บทที่ 8 - แพทย์เอนผู้ให้ความรู้

แพทย์ที่ซื่อสัตย์อย่างจริงใจจะต้องเป็นผู้ที่ให้ความรู้ เขารู้ดีถึงความรับผิดชอบของเขาซึ่งมิใช่มีเพียงแต่ต่อคนไข้ที่อยู่ภายใต้การดูแลของ เขาโดยตรงเท่านั้น แต่ยังนับรวมถึงสังคมที่เขาอาศัยอยู่ด้วย เขาอยู่ในฐานะของผู้ทคอยดูแลรักษาสุขภาพทังทางต้านร่างกายและิจิต๒ ความพยายามของเขามิมีเพียงแต่คอยแนะนำสั่งสอนถึงวิธีการที่ถูกต้องในการเยียวยารักษาคนที่เจ็บป่วยเท่านั้น แต่ยังจะต้องส่งเสริมสนับสนุนให้รู้จักบ่มเพาะอุปนิสัยอันดีงามในการดำเนินชีวิตและเผยแพร่ความรู้ของหลัก การที่ลูกต้องออกไป {MH 125.1} {MHTh 122.1}

ความจำเบนของการศกษาเกี่ยวกับหลักการไนด้านสุขภาพ

ไม่มีเวลาใดที่การศึกษาเกี่ยวกับหลักการในต้านของสุขภาพมีความ จำเป็นเท่ากับในเวลานี้ แม้ว่าจะมีความเจริญก้าวหน้าอย่างน่าอัศจรรย์!,น ศาสตร์หลาย ๆ แขนงที่ช่วยอำนวยความสะดวกและให้ความสุขสบายแก่ ชีวิต แม้แต่ในเรื่องของสุขอนามัยและการรักษาโรคภัยไข้เจ็บก็ตาม แต่ความแข็งแรงของร่างกายและกำลังความทนทานของมนุษย์ กลับเสื่อม ถอยลงจนน่าวิตก สิ่งนี้ได้เรียกร้องความสนใจจากทุกคนที่มีจิตใจที่เป็นห่วงเป็นใยในความผาสุกของเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน {MH 125.2} {MHTh 123.1}

อารยธรรมจอมปลอมของเรากำลังสนับสนุนให้ความชั่วร้ายท่าลาย กฎเกณฑ์หลักๆ ไปธรรมเนียมปฏิบัติและยุคสมัยนิยมกำลังขัดแย้งกับ ธรรมชาติ การปฏิบัติในสิ่งที่ต้องห้ามและการหลงระเริงปล่อยตัวตามใจตนเองกำลังบั่นทอนทั้งกำลังกายและกำลังความคิด และน่าภาระเกินกำลังรับมือมาสู่มวลมนุษยชาติ เราจึงพบเห็นการขาดซึ่งการยับยั้งชั่งใจและ อาชญากรรม โรคภัยไข้เจ็บและความทุกขเวทนาปรากฏในทั่วทุกแห่งหน {MH 125.3} {MHTh 123.2}

หลายคนล่วงละเมิดกฎของสุขภาพโดยการรู้เท่าไม่ถึงการณ์และคนเหล่านี้จำต้องไต้รับคำแนะน่าสั่งสอน แต่คนจำนวนมากรู้ดีแต่ไม่ยอม ปฏิบัติตาม เขาทั่งหลายจึงจำเป็นต้องได้รับการเน้นย้ำถึงความสำคัญของการน่าความรู้มาใช้เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต แพทย์มีโอกาสมากมายที่จะให้ทั่งความรู้ของหลักการเกี่ยวกับสุขภาพและยังสามารถสาธิตถึงความสำคัญของการน่าความรู้นั้นไปปฏิบัติ ด้วยการแนะน่าสั่ง สอนที่ถูกต้อง เขาสามารถแก่ไขสิ่งชั่วร้ายซึ่งกำลังสร้างความหายนะที่ไม่ อาจพรรณนาได้ {MH 126.1} {MHTh 123.3}

วิธีการปฏิบัติอย่างหนึ่งซึ่งกำลังก่อให้เกิดโรคภัยไข้เจ็บอย่างมากมาย และความเลวร้ายที่รุนแรงยิ่งขึ้นคือการใช้ยาอันตรายกันอย่างเสรี เมื่อเกิด ความเจ็บป่วยขึ้น คนจำนวนมากมักไม่พยายามที่จะค้นหาสาเหตุที่ทำให้ ต้องเจ็บป่วย ความกังวลที่สำคัญที่สุดของคนเหล่านี้ก็คือ เขาทั้งหลาย ต้องการขจัดความเจ็บปวดและความไม่สบายให้พ้นไปเสียจากตัว ดังนั้น จึงหันไปใช้ยาที่สามารถซื้อหาได้โดยที่ไม่ต้องใช้ใบสั่งแพทย์ โดยที่คน เหล่านี้แทบไม่รู้คุณสมบัติที่แท้จริงของยาเหล่านั้นเลย หรือไม่ก็ขอให้แพทย์ ขจัดผลอันเกิดจากการกระทำผิดของตนเอง แต่คนเหล่านี้ไม่เคยคิดที่จะ เปลี่ยนแปลงนิสัยที่ทำลายสุขภาพของตนเองเลย หากไม่เห็นผลในแบบ ทันทีทันใด คนเหล่านี้ก็จะลองใช้ยาตัวอื่นๆ ต่อไปเรื่อย โดยประการฉะนี้ ความชั่วร้ายจึงยังคงดำเนินอยู่ต่อไป {MH 126.2} {MHTh 123.4}

ประชาชนจำเป็นต้องได้รับการสอนแนะว่ายามิได้รักษาโรค จริงอยู่ ในบางครั้งยาช่วยบรรเทาอาการที่เป็นอยู่ในปัจจุบนและดูเสมือนว่าผู้ป่วย หายกลับมาเป็นปกติอันเป็นผลมาจากยาที่ใช้ ทั้งนี้เป็นเพราะว่าธรรมชาติ มีกำลังเพียงพอที่จะขจัดพิษให้ออกไปจากร่างกายและแก้ไขสภาพที่เป็น สาเหตุให้เกิดโรคได้ สุขภาพจึงฟื้นกลับมาเป็นปกติได้อีกครั้งแม้ว่าจะมีการ ใช้ยาอยู่ก็ตาม แต่โดยกรณีส่วนใหญ่ ยาเพียงแต่เข้าไปเปลี่ยนแปลงรูปแบบ และตำแหน่งของโรคเท่านั้น บ่อยครั้งจึงดูเสมือนว่าผลของพิษร้ายถูกทำลาย ไดในระยะเวลาหนึ่ง แต่ผลนั้นยังคงอยู่ในระบบของร่างกายและจะก่อให้ เกิดผลร้ายแรงในเวลาต่อมา {MH 1 26.3} {MHTh 124.1}

การใช้ยาอันตรายทำให้คนเป็นอันมากได้นำความเจ็บป่วยตลอดชีวิต มาสู่ตนเอง และหลายชีวิตต้องดับสูญไปทั้งๆ ที่น่าจะคงมีชีวิตอยู่ต่อไปหาก ไต้นำการบำบัดรักษาโดยวิธีทางธรรมชาติ พิษภัยที่มีอยู่ในสิ่งที่เรียกกันว่า ยาบำบัดรักษาโรคไต้ก่อให้เกิดนิสัยความเคยชิน และทำให้ร่างกายเกิดความ ต้องการในสิ่งที่นำความพินาศมาสู่ทั้งร่างกายและจิตวิญญาณ ยาสามัญ ประจำบ้านที่นิยมหลายขนานที่สามารถซื้อหาไดโดยที่ไม่ต้องใช้ใบสั่งแพทย์ และแม้แต่ยาบางตัวที่แพทย์จ่ายให้แก่คนไข้ มีส่วนก่อให้เกิดการเสพติดสุรา ฝิ่น หรือมอร์ฟีน อันเป็นต้นเหตุที่นำความหายนะมาสู่ผู้คนในสังคม {MH 126.4} {MHTh 124.2}

ความหวังเดียวที่จะนำไปสู่สิ่งที่ดีกว่าคือการให้ความรู้แก่ผู้คนถึง หลักการที่ถูกต้อง ให้แพทย์ได้สอนประชาชนว่าอำนาจในการรักษาโรคนั้น หาได้อยู่ที่ตัวยาไม่ แต่อยู่ที่ธรรมชาติ ความเจ็บป่วยเป็นความพยายาม

ของธรรมชาติที่จะขจัดสภาวะที่เกิดจากการละเมิดกฎของสุขภาพให้ออกไป จากระบบในร่างกาย เมื่อเกิดความเจ็บป่วยขึ้น เราควรสืบหาสาเหตุของ โรคนั้น สภาวะที่ขาดสุขอนามัยก็ควรจะได้รับการเปลี่ยนแปลง นิสัยที่ผิดๆ จะต้องได้รับการแก้ไขให้ถูกต้อง แล้วธรรมชาติจึงจะช่วยให้เราได้กำจัดสิ่งที่ไม่สะอาดออกไปจากร่างกายและจะช่วยฟื้นฟูสภาวะที่เหมาะสมให้กลับ คืนสู่ระบบในร่างกาย {MH 1 27.1} {MHTh 125.1}

ธรรมชาติบำบัด

อากาศบริสุทธิ์ แสงแดด การรู้จักประมาณตน การพกผ่อน การ ออกกำลังกาย อาหารที่เหมาะสม การใช้น้ำและการไว้วางใจในฤทธิ์อำนาจ ของพระเจ้า สิ่งเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นวิธีการที่ใช้ในการปาบดรักษาโรคได้ อย่างแท้จริง ทุกคนควรมีความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติบำบัดและวิธีการใช้ เรา มีความจำเป็นที่จะต้องมีทั้งความเข้าใจในหลักการที่เกี่ยวกับการเยียวยา รักษาคนที่เจ็บป่วยและได้รับการฝึกฝนทางภาคปฏิบัติเพื่อจะสามารถนำ ความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้อย่างถูกต้อง {MH 1 27.2} {MHTh 125.2}

การใช้ธรรมชาติบำบัดต้องการการเอาใจใส่ดูแลและความพากเพียร พยายามซึ่งหลายคนไม่เต็มใจที่จะกระทำ กระบวนการของการรักษาตาม ธรรมชาติและการเสริมสร้างซ่อมแซมนั้น เป็นวิธีการที่ค่อยเป็นค่อยไป และสำหรับผู้ที่ขาดความอดทนนั้นจึงดูเสมือนว่าเป็นวิธีการที่แสนเชื่องช้า การละทิ้งนิสัยไม่ดีที่ชอบทำอะไรตามใจตัวเองนั้นย่อมต้องการความเสีย สละ แต่ในที่สุดแล้วก็จะเห็นว่าธรรมชาติหากไม่ลูกจำกัดขัดขวางก็จะ ดำเนินงานได้อย่างชาญฉลาดและลงตัว คนทั้งหลายที่มีความอดทน ประพฤติตนตามกฎของธรรมชาติก็จะได้เก็บเกี่ยวผลตอบแทนอันล้ำค่าใน รูปของสุขภาพที่ดีของทั้งร่างกายและจิตใจ {MH 127.3} {MHTh 125.3}

โดยทั่วไปแล้ว คนเรามักให้ความสนใจต่อการดูแลรักษาสุขภาพกัน เกิดขึ้นแล้ว เพื่อประโยชน์ต่อตนเองและเพื่อประโยชน์ต่อมนุษยชาติ ทุก คนล้วนมีหน้าที่ต้องแสวงหาความรู้อันเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ต่างๆ ของชีวิต และปฏิบัติตามอย่างมีสติ ทุกคนจำเป็นต้องรู้จักคุ้นเคยถึงระบบของสิ่งมีชีวิตที่มีความมหัศจรรย์มากที่สุดซึ่งก็คือร่างกายของมนุษย์ ทุกคนควร เข้าใจถึงการทำงานของอวัยวะต่าง ๆ และการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน เพื่อการทำงานอย่างแข็งแรงของอวัยวะทั้งหมด ทุกคนควรศึกษาถึงอิทธิพล

ของจิตใจที่มีต่อร่างกายและของร่างกายที่มีต่อจิตใจรวมทั้งกฎเกณฑ์ต่างๆ ที่คอยควบคุมการทำงานของทั้งสองสิ่ง {MH 128.1} {MHTh 126.1}

การฟีกอบรบตนเองเพอรับบอกับการต่อสูไนชีวิต

เราจะต้องคอยย้ำเตือนอยู่เสมอว่า การมีสุขภาพที่ดีนั้นไม่ใช่เรื่อง บังเอิญ สุขภาพที่ดีเป็นผลจากการที่เราเชื่อฟังกฎ เรื่องนี้เป็นที่ยอมรับกันของนักกีฬาที่ลงแข่งขันและประลองกำลัง คนเหล่านี้ต้องเตรียมตัวอย่างดี ที่สุด เขาทั้งหลายต่างทุ่มเทให้กับการฝึกฝนอย่างจริงจังและปฏิบัติตามกฎ ระเบียบอย่างเคร่งครัด อุปนิสัยในการเคลื่อนไหวทางร่างกายถูกควบคุม อย่างละเอียด พวกเขารู้ดีว่าการปล่อยปละละเลย การกระทำที่เกินพอดี หรือความสะเพร่าขาดความเอาใจใส่ซึ่งทำให้อวัยวะใดอวัยวะหนึ่งหรือการทำงานของร่างกายอ่อนแอลงหรือใช้การไม่ได้ย่อมจะเป็นสิ่งที่รับประกัน ได้ถึงความพ่ายแพ้ {MH 128.2} {MHTh 126.2}

แล้วการดูแลเอาใจใส่สุขภาพเพื่อเป็นการรับรองถึงความสำเร็จของการต่อลูในชีวิตมิต้องมีความสำศัญมากยิ่งกว่าสักเท่าใด การต่อสู้ที่เราต้องเข้าร่วมนี้มิใช่เป็นเพียงแค่สนามจำลอง เรากำลังเข้าร่วมในสงครามที่มีชีวิตนิรันดรเป็นเดิมพัน เราต้องเผชิญหน้ากับศัตรูที่สายตามิอาจแลเห็น ทูตสวรรค์ที่ชั่วร้ายกำลังพยายามควบคุมเหนือมนุษย์ทุกคน สิ่งใดก็ตามที่ ทำลายสุขภาพ ไม่เพียงแต่บั่นทอนกำลังของร่างกายเท่านั้น แต่ยังท่าให้กำลงสติปัญญาและศีลธรรมเสื่อมทรามตามลงไปด้วย การทำตามใจตัวเองในสิ่งที่ทำลายสุขภาพ ส่งผลให้เราแยกแยะความแตกต่างระหว่างสิ่งที่ถูกและสิ่งที่ผิดได้ยากยิ่งขึ้น และด้วยเหตุนี้จึงทำให้ความสามารถในการขัดขืนความชั่วร้ายลำบากยิ่งขึ้น อันตรายจากความล้มเหลวและความพ่ายแพจึง มีโอกาสสูงขึ้น {MH 128.3} {MHTh 126.3}

“คนเหล่านั้นที่วิ่งแข่งกันก็วงด้วยกันทุกคน แต่คนที่ได้รับรางวั,ลมี คนเดียว” 1 โครินธ์9: 24 ในสงครามที่เรามีส่วนร่วมอยู่นั้น คนที่จะได้รับชัยชนะจะต้องเป็นผู้ที่อยู่ในระเบียบวินัยด้วยการเชื่อฟังในหลักการที่ลูก {MHTh 127.1}

ต้อง บ่อยครั้งที่การปฏบัติตามหลักการเหล่านอย่างละเอียดลออกลับลูกมองว่าเป็นสิ่งที่ไม่สำคัญ และเป็นเรื่องเล็กน้อยเกินกว่าที่จะต้องใส่ใจ แต่เมื่อพิจารณาถึงประเด็นที่เดิมพ่นอยู่นั้น ไม่มีสิ่งใดที่เราต้องใช้ในการทำ เป็นเรื่องเล็กการกระทำทุกอย่างมีน้ำหนักที่จะตัดสินชัยชนะหรือความ พ่ายแพ้ของชีวิต

พระคัมภีร์ได้บอกแก่เราว่า “เหตุฉะนั้นจงวิ่งเพื่อชิงรางวัล ให้ได้” 1 โครินธ์9: 24 {MH 129.1} {MHTh 127.2}

การที่บรรพบุรุษคู่แรกของเราต้องสูญเสียสวนเอเดนไปนั้น ก็เพราะว่าเกิดความอยากที่ปราศจากการยั้งคิด การรู้จักการประมาณตนในทุกสิ่งมีความสำคัญกับการที่เราจะได้สวนเอเดนกลับคืนมามากยิ่งกว่าที่มนุษย์ จะเข้าใจเสียอีก {MH 1 29.2} {MHTh 127.3}

เมื่อกล่าวถึงการควบคุมตัวเองของผู้เข้าแข่งขันกีฬาในสมัยกรีก โบราณปถิ◌ูป้ติกัน อัครทูตเปาโลได้เขียนไว้ว่า “ฝ่ายนักกีฬาทุกคนก็เคร่ง ครัดในระเบียบทุกอย่าง เขากระทำอย่างนั้นเพื่อจะได้มงกุฎใบไม้ซึ่งร่วง โรยได้ แต่เรากระทำเพื่อจะได้มงกุฎที่ไม่มีวันร่วงโรยเลย ส่วนข้าพเจ้า วิ่งแข่งโดยมีเป้าหมาย ข้าพเจ้ามิได้ต่อสู้อย่างนักมวยที่ชกลม แต่ข้าพเจ้า ก็ทุบตีร่างกายให้มันแข็งจนอยู่มือ เพราะเกรงว่าเมื่อข้าพเจ้าได้ประกาศ ข่าวประเสริฐแก่คนอื่นแล้ว ตัวข้าพเจ้าเองจะเปนคนที่ใช้การไม่ได้, 1 โครินธ์9: 25-27 (THSV) {MH 129.3} {MHTh 127.4}

ความก้าวหน้าของการปฏิรูปขึ้นอยู่กับการยอมรับอย่างแจ่มชัดใน รากฐานของความจริง ในแง่หนึ่ง ภัยอันตรายแอบแฝงอยู่ในหลักการที่คับแคบและในความเชื่อหรือหลักปฏิบัติทางศาสนาที่เข้มงวดและเย็นชา ส่วนในอีกแง่หนึ่งยังมีภัยอันใหญ่หลวงของลัทธิเลรีนิยมที่ขาดการยั้งคิด รากฐานของการปฏิรูปที่ยั่งยืนนั้นอยู่ที่พระบัญญิติของพระเจ้า เราจะต้องแสดงให้คนทั่วไปเข้าใจอย่างชัดเจนและกระจ่างแจ้งถึงความจำเป็นในการปฏิบัติ ตามพระบัญญัตินี้ หลักการของพระบัญญัติจะต้องเผยแพร่ต่อหน้าประ-ชาชนเพราะเป็นบทบัญญัติของพระเจ้าที่จีรังยั่งยืนและไม่แปรเปลี่ยนเชน เดียวกับพระองค์ {MH 129.4} {MHTh 128.1}

หนึ่งในผลที่น่าเศร้าใจที่สุดของการที่มนุษย์ไต้หลงไปจากทางของพระเจ้าในครั้งแรกนั้นก็คือการสูญเสียพลังในการควบคุมตนเองของมนุษย์ การน่าอำนาจนี้กลับคืนมาเท่านั้นจึงจะทำให้เกิดความก้าวหน้าในการปฏิรูป ไต้อย่างแท้จริง {MH 1 29.5} {MHTh 128.2}

ร่างกายเป็นเพียงเครื่องมือเดียวที่ใช้เพื่อการพัฒนาจิตใจและจิตวิญญาณในการปลูกสร้างอุปนิสัย ดังนั้น ศัตรูของจิตวิญญาณจึงมุ่งการทดลองไปที่การทำให้กำลังของร่างกายอ่อนแอและเสื่อมถอยลง ความสำเร็จของศัตรูในที่นี้หมายถึงการที่ทั่งร่างกายและจิตใจของเราไต้ยอม จำนนต่อความชั่วร้าย การฝักใฝ่ตามธรรมชาติฝ่ายร่างกายของเรา หากไม่

ไต้รับการตุ้มครองจากอำนาจที่เหนือกว่าย่อมน่ามาซึ่งความหายนะและความตายอย่างแน่นอน {MH 130.1} {MHTh 128.3}

ร่างกายนั้นต้องถูกชักน่ามาให้ยอมจำนน ฤทธิ์อำนาจที่เหนือขึ้นไป ต้องเป็นฝ่ายควบคุมดูแล กิเลศและตัณหาต้องลูกบังคับโดยความตั้งใจซึ่ง ในตัวมันเองอยู่ภายใต้การควบคุมของพระเจ้า อำนาจอันยิ่งใหญ่ในการใช้เหตุผลซึ่งได้รับการเจิมด้วยพระคุณของพระเจ้าจะเป็นอำนาจที่สามารถบังคับทิศทางในชีวิตของเรา {MH 130.2} {MHTh 128.4}

ข้อกำหนดต่าง ๆ ของพระเจ้าจะต้องน่ากลับมาให้อยู่ในจิตสำนึก มนุษย์ชายหญิงจะต้องได้รับการกระตุ้นเตือนให้ตระหนักถึงหน้าที่ในการ ควบคุมตัวเอง ความปรารถนาในสิ่งที่บริสุทธิ์ การหลุดพ้นจากความปรารถนาในสิ่งที่ผิดศีลธรรมและอุปนิสัยอันเสื่อมทราม คนทั้งหลายจำเป็นจะต้องรู้ซึ้งถึงความจริงที่ว่า กำลังกายและกำลงความคิดทั้งหมดของตนนั้นเป็นของประทานที่ไต้รับจากพระเจ้า และจะต้องได้รับการถนอมรักษาไว่ในสภาพที่ดีที่สุดเพื่อการปรนนิบัติรับใช้ในกิจการของพระองค์ {MH 130.3} {MHTh 129.1}

พิธีกรรมในสมัยโบราณอันเป็นสัญลักษณ์ที่เล็งถึงข่าวประเสริฐนั้น มีการนำเครื่องบูชาที่ไม่มีตำหนิมาถวายยังแท่นเผาบูชาของพระเจ้า เครื่องถวายบูชาที่เป็นสัญลักษณ์แทนพระคริสต์นั้นต้องปราศจากจุดด่างพร้อย พระวจนะของพระเจ้าบ่งบอกว่าเครื่องถวายบูชาซึ่งเป็นสิ่งที่แสดงถึงบรรดาบุตรของพระเจ้านั้นจะต้องเป็น "เครื่องถวายบูชาที่มีชีวิต" "ไม่มีตำหนิ ริ้วรอย หรือมลทินใดๆ" "เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า" โรม12:1;เอเฟซัส 5:27 {MH 1 30.4} {MHTh 129.2}

ถ้าปราศจากฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า การปฏิรูปที่แท้จริงก็มิอาจสัม- ฤทธิ์ผล เครื่องกีดขวางของมนุษย์ที่ต่อต้านแรงจูงใจทั้งจากทางธรรมชาติและจากการบ่มเพาะให้กระทำผิดก็เป็นเพียงแค่สันดอนทรายที่ขวางกั้น กระแสน้ำที่เชี่ยวกรากจนกว่าลักษณะชีวิตของพระคริสต์ได้กลายมาเป็นอำนาจเสริมสร้างในชีวิตของเราแล้วเท่านั้นที่เราจึงจะสามารถต้านทานการทดลองที่ถาโถมเข้ามาทั้งจากภายในและภายนอกได้ {MH 130.5} พระคริสต์เสด็จมายังโลกนี้และทรงใช้ชีวิตตามพระบัญญัติของ พระเจ้าทรงเป็นแพทย์ทั้งทางฝ่ายจิตวิญญาณและฝ่ายร่างกาย พระองค์ทรงมีชัยเหนือการทดสอบทั้งมวล พระองค์ทรงจัดเตรียมทุกองคาพยพเพื่อมนุษย์จะได้ก้าวถึงความไพบูลย์ของความประพฤติ {MH 130.ธ} {MHTh 129.3}

เมื่อมีผั◌ูใดยอมจำนนต่อพระคริสต์จิตใจของเขาก็จะอยู่ภายใต้การ ควบคุมของพระบัญญัติ แต่เป็นพระบัญญัติแห่งพระมหากษัตริย์ที่ทรง ประกาศอิสรภาพให้แก่เชลยทุกคน ด้วยการร่วมเป็นหนึ่งเดียวกันกับพระ- คริสต์มนุษย์จะเป็นไท การยอมจำนนตามน้ำพระทัยของพระคริสต์หมาย ถึงการกลับคืนสู่สภาพความเป็นมนุ,ษย์ที่สมบูรณ์ {MH 131.1} {MHTh 129.4}

การเชื่อฟังพระเจ้าย่อมนำมาซึ่งอิสรภาพจากการตกเป็นทาสของ ความผิดบาปและการปลดเปลื้องให้พ้นจากกิเลสและราคะตัณหาของ มนุษย์ มนุษย์จะเป็นผู้มีชัยเหนือตนเอง ผู้มีชัยเหนือแรงจูงใจในทางที่ ชั่วร้ายของตนเอง ผู้มี'ชัยเหนือเทพผู้ครอบครองและศักดิเทพและ “เทพผู้ ครองพิภพในโมหะความมืดแห่งโลกนี้', และกับ “วิญญาณที่ชั่วในสถาน ฟ้าอากาศ” เอเฟซัสธ:12 {MH 131.2} {MHTh 130.1}

ไม่มีสถานที่ใดที่คำแนะนำสั่งสอนเชน'นี้มีความจำเป็นเท่าและไม่มี ที่แห่งใดที่การอบรมสั่งสอนนี้จะเกิดผลงอกงามได้มากไปกว่าที่ได้รับจาก บ้าน บิดามารดาเป็นผู้วางรากฐานของอุปนิสัยและความประพฤติ ขบวน- การป ฏิรูปนั้นจะต้องเริ่มด้วยการ'ชี้แจงให้บิดามารดาเห็นถึงกฎเกณฑ์ใน พระบัญญัติของพระเจ้าที่มีผลต่อสุขภาพทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ จง แสดงให้เห็นว่าการเชื่อฟังต่อพระวจนะของพระเจ้าเป็นเกราะกำบังเดียว ของเราในการต่อด้านความชั่วร้ายที่กำลังพัดกระหน้ำทั้งโลกไปสู่ความ หายนะ จงชี้แจงอย่างแจ่มชัดถึงความรับผิดชอบของบิดามารดา ทั้งนี้มิใช่ เพียงเพื่อตนเองเท่านั้นแต่เพื่อบุตรธิดาของเขาทั้งหลายด้วย เขาทั้งหลาย กำลังแสดงตัวอย่างของการเชื่อฟังหรือของการกระทำบาปไม่อย่างไร อย่างหนึ่งแก่ลูกๆ ของตนเอง จากตัวอย่างและการสั่งสอนของเขาทั้ง หลายจะเป็นเครื่องกำหนดทิศทางของครอบครัวของตนเอง ลูกๆ จะถูก หล่อหลอมตามแบบอย่างที่บิดามารดาได้กระทำ {MH 131.3} {MHTh 130.2}

หากสามารถนำบิดามารดาไปติดตามถึงผลแห่งการกระทำของเขา เองและมองเห็นว่า ด้วยตัวอย่างและการสั่งสอนของตนเอง พวกเขามีส่วน ในการขยายอิทธิพลของความผิดบาปหรือเพิ่มอำนาจแห่งความชอบธรรม ได้อย่างไร ก็จะก่อให้เกิดการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงอย่างแน่นอน หลายคน คงจะเลิกประพฤติตามขนบธรรมเนียมและประเพณีนิยม แล้วหันมารับไว้ ซึ่งหลักการในการดำเนินชีวิตตามวิถีทางของพระเจ้า {MH 131.4} {MHTh 130.3}

อิทธิพลของแบบอย่าง

แพทย์ผู้ให้การรักษาพยาบาลที่บ้านของคนไข้ทั้งหลาย คอยเฝ้าอยู่ ข้างเตียงของผู้ป่วย ช่วยบรรเทาความทุกข์ยากของผู้ป่วย นำพาคนเหล่านี้ให้รอดพ้นจากความตายและกล่าวหนุนความหวังให้แก่ผู้ที่กำลังจะตาย เขาย่อมจะได้รับความไว้เนื้อเชื่อใจและความรักใคร่จากผู้ที่อยู่ในครอบครัว อย่างที่น้อยคนจะพึงได้รับ แม้แต่ผู้สอนศาสนาที่มีหน้าที่ในการเผยแพร่ข่าวประเสริฐก็ยังไม่มีโอกาสอันยิ่งใหญ่หรือมีอำนาจชักจูงจิตใจได้มากมายถึง เพียงนี้ {MH 1 32.1} {MHTh 131.1}

แบบอย่างการดำเนินชีวิตของแพทย์ไม่ต้อยไปกว่าคำสอนของเขา ควรจะมีอิทธิพลส่งเสริมในด้านที่ถูกต้อง การปฏิรูปเรียกร้องชายหญิงให้มีแนวทางการดำเนินชีวิตของการบังคับตนเอง คำสั่งสอนของเราจะมีน้ำหนักมากขึ้นเมื่อเราได้ปฏิบัติตามหลักการที่เรา ได้พร่ำสอนอยู่นั้น โลกต้องการเห็นแบบอย่างในภาคปฏิบัติที่แสดงถึงพระคุณของพระเจ้าว่าสามารถช่วยมนุษย์ฟื้นฟูอำนาจที่สูญเสียไปนั้นกลบคืนมา อันจะช่วยให้ผู้ป่วยสามารถควบคุมตัวเองได้ ไม่มีสิ่งใดที่โลกต้องการมากไปกว่าการเข้าใจถึงฤทธิ์อำนาจในการช่วยให้รอดของข่าวประเสริฐที่แสดงออกมาในชีวิตที่เหมือนพระคริสต์ {MH 132.2} {MHTh 131.2}

แพทย์ต้องติดต่อเกี่ยวข้องอยู่เสมอกับคนทั้งหลายที่ต้องการซึ่งกำลังและการหนุนใจจากแบบอย่างที่ลูกต้อง หลายคนมีความอ่อนแอในอำนาจ ฝ่ายศีลธรรม คนเหล่านี้ขาดซึ่งการควบคุมตนเอง ตังนั้นจึงพ่ายแพ้ต่อการ ทดลองได้อย่างง่ายดาย แพทย์ช่วยจิตวิญญาณเหล่านี้ได้ก็ต่อเมื่อตัวเขาได้แสดงออกให้เห็นในชีวิตของเขาเองถึงความเข้มแข็งของหลักการที่มีชัยชนะเหนืออุปนิสัยอันชั่วร้ายและราคะตัณหาอันเสื่อมทราม เขาจะต้องแสดงให้เห็นถึงฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าที่ทรงประกอบกิจอยู่ภายในชีวิต ของเขา หากเขาล้มเหลวในสิ่งเหล่านี้ไม่ว่าคำพูดของเขาจะมีกำลังอำนาจหรือสามารถโน้มน้าวจิตใจได้มากเพียงไร อิทธิพลของเขามีแต่จะส่งเสริม อยู่ฝ่ายความชั่วร้าย {MH 133.1} {MHTh 131.3}

หลายคนที่มีศีลธรรมจรรยาเสื่อมทรามอันเกิดจากนิสัยที่ผิด ๆ ของตัวเองมาขอคำแนะนำและการรักษาพยาบาลจากแพทย์ คนเหล่านี้ต่าง ฟกช้ำ อ่อนแอและบาดเจ็บ ตระหนักดีถึงความโง่เขลาของตนเองและการไร้ซึ่งกำลังที่จะเอาชนะเหนือความชั่วร้ายได้ บุคคลเช่นนี้ไม่ควรตกอยู่ในสภาพแวดล้อมอย่างต่อเนื่องที่จะคอยส่งเสริมให้เขาเกิดมีความคิดและ

ความรัสึกที่ทำให้พวกเขาเป็นอย่างเช่นที่พวกเขาเป็น พวกเขาจำเป็นต้องอยู่ในบรรยากาศที่บริสุทธิ์ในความคิดอันสูงส่งและดีงาม ช่างเป็นสิ่งที่เลว ร้ายมากเพียงไร เมื่อแพทย์ผู้ที่ควรจะแสดงออกถึงแบบอย่างที่ถูกต้องแก่ คนเหล่านี้ กลับตกเป็นทาสของนิสัยที่ชั่วร้ายเสียเอง อิทธิพลของแพทย์เหล่านี้จึงนำไปสู่การทดลองและส่งเสริมนิสัยผิดๆ ให้รุนแรงยิ่งขึ้น {MH 133.2} {MHTh 132.1}

……………………………………………………….

หลายคนที่เข้ามาอยู่ภายใต้การดูแลของแพทย์ได้ทำลายจิตวิญญาณและร่างกายจนเสื่อมโทรมมากแล้วด้วยการบริโภคยาสูบหรือเครื่องดื่ม มึนเมา แพทย์ที่ซื่อสัตย์ต่อความรับผิดชอบของตนเองต้องชี้ให้ผู้ป่วยเหล่านี้เห็นถึงต้นเหตุความเจ็บป่วยของเขา แต่หากตัวเขาเองก็ยังสูบบุหรี่หรือ ดื่มสิ่งมึนเมาแล้ว คำพูดของเขาจะมีน้ำหนักอะไร โดยเหตุที่เขาก็รู้ว่าตัว เองได้ปล่อยตัวมัวเมาในสิ่งที่ชั่วร้าย เขาจะไม่ลังเลใจที่จะชี้ให้คนไขได้เห็น ถึงสิ่งที่เป็นอันตรายในชีวิตของพวกเขาหรือ ถ้าหากแพทย์เองยังเสพสิ่ง เหล่านี้แล้ว เขาจะชักนำให้คนหนุ่มสาวเห็นถึงผลร้ายของมันได้อย่างไร {MH 133.3} {MHTh 132.2}

แพทย์จะยืนอยู่ในสังคมเป็นแบบอย่างของความบริสุทธิ์และการ ควบคุมตนเองได้อย่างไร เขาจะเป็นคนที่ทำงานให้บังเกิดผลในการละเว้น จากสิ่งที่เป็นอันตรายได้อย่างไร ในเมื่อตัวเขาเองก็ยังปล่อยตัวตามใจอยู่ กับนิสัยที่ชั่วร้ายอยู่ เขาจะให้การรักษาพยาบาลอยู่ที่ข้างเตียงของคนไข้และผู้ที่กำลังจะตายโดยเป็นที่ยอมรับได้อย่างนั้นหรือ ในเมื่อลมหายใจของเขาก็ยังเป็นที่น่ารังเกียจด้วยกลิ่นของสุราหรือบุหรี่ {MH 134.1} {MHTh 133.1}

ตราบใดที่แพทย์ยังทำให้ระบบประสาทและสมองของตัวเองต้องขุ่นมัวและผิดปกติด้วยการใช้สารเสพติด เขาจะยังคงซื่อสัตย์ต่อการได้รับความไว้วางใจในฐานะแพทย์ผู้มีความสามารถได้อย่างไร เขาคงจะไม่อยู่ในสภาพที่จะวินิจฉัยไข้ได้อย่างรวดเร็วและทำการดำเนินการได้อย่างถูก ต้องแม่นยำ {MH 134.2} {MHTh 133.2}

หากเขามิได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติต่าง ๆ ที่ควบคุมตัวของเขาเอง หากเขาเลือกที่จะสนองความอยากของตนเองเหนือสุขภาพของร่างกาย และจิตใจเช่นนี้แล้ว เขามิได้ประกาศตัวเองหรอกหรือว่าเป็นผู้ที่ไม่สมควรได้รับความไว้วางใจในหน้าที่รับผิดชอบในการดแลต่อชีวิตของมนษย์ {MH 134 3} {MHTh 133.3}

ไม่ว่าแพทย์จะมีความสามารถหรือมีความซื่อสัตย์ในหน้าที่มากสัก เท่าใด ในประสบการณ์ของเขายังมีเหตุการณ์ท้อแท้ใจและความล้มเหลว มากมายในอดีตให้เห็นได้อยู่ บ่อยครั้งผลงานของเขาบรรลุผลไม่ได้ตามที่ เขาคาดหวัง ถึงแม้ว่าคนไข้ของเขาจะกลับมีสุขภาพหายเป็นปกติแล้ว ก็ตาม แต่สิ่งนี้ก็อาจจะมิได้เป็นประโยชน์ต่อตัวคนไข้เองหรือต่อโลกได้ อย่างแท้จริง หลายคนที่หายจากความเจ็บป่วยเพียงเพื่อจะหวนกลับไปปล่อย ตัวมัวเมาในสิ่งชั่วร้ายซึ่งทำให้เกิดโรคภัยขึ้นมาอีก ด้วยความกระหาย อยากแบบเดิม ๆ พวกเขาถลำลึกลงสู่วงจรของความโง่เขลาและการปล่อย ตัวตามใจตนเองอีกครั้ง งานที่แพทย์ได้ทำเพื่อคนเหล่านี้จึงดูเสมือนว่าเป็น ความพยายามที่สูญเปล่า {MH 134.4} {MHTh 133.4}

พระคริสต์ก็ทรงประสบเหตุการณ์อย่างเดียวกัน แต่กระนั้นพระองค์ ก็มิได้ทรงละความพากเพียรเพื่อจิตวิญญาณที่ต้องทนทุกข์ทรมานแม้แต่ ดวงเดียว ในจำนวนคนโรคเรื้อนสิบคนที่ได้รับการรักษาให้หายมีเพียงคน เดียวเท่านั้นที่สำนึกในพระมหากรุณาธิคุณจากของประทานที่ได้รับ เขา เป็นคนต่างชาติและเป็นชาวสะมาเรีย เพื่อเห็นแก่คนโรคเรื้อนนั้น พระ-คริสต์ทรงรักษาคนโรคเรื้อนทั้งสิบคนให้หาย หากแพทย์มิได้รับความสำเร็จ มากไปกว่าพระผู้ช่วยให้รอดแล้ว ก็ขอให้เขาได้เรียนบทเรียนจากพระเจ้า ผู้ทรงเป็นนายแพทย์ใหญ่ มีคำเขียนถึงพระคริสต์ไว้ว่า “ท่านจะไม่ ล้มเหลวหรือท้อแท้” “ท่านจะเห็นผลแห่งความทุกข์ลำบากแห่งวิญญาณ จิตของท่านและพอใจ” อิสยาห์42:4; 53:1 1 (TKJV) {MH 1 34.5} {MHTh 134.1}

หากมีจิตวิญญาณเพียงแค่ดวงเดียวที่ยอมรับข่าวประเสริฐแห่ง พระคุณ พระคริสต์ก็จะทรงยอมสมัครพระทัยที่จะดำรงพระชนม์ด้วยความ ทนทุกข์ทรมานและอัปยศอดสูจนถึงความมรณาอย่างน่าอับอายเพื่อจิต วิญญาณดวงนั้น หากโดยอาศัยความพากเพียรของเรา แล้วทำให้จิต วิญญาณของคนๆ หนึ่งได้รับการยกระดับไปสู่ความบริสุทธิ์ชอบธรรมเพื่อ จะได้เป็นผู้ที่เหมาะสมที่จะได้ส่องสว่างอยู่ ณ บลลังก์ของพระเจ้า สิ่งนี้จะ ไม่ทำให้เรามีความชื่นชมยินดีกระนั้นหรือ {MH 135.1} {MHTh 134.2}

แพทย์มีหน้าที่ๆ เหน็ดเหนื่อยและยากลำบาก เพื่อที่จะปฏิบัติหน้าที่ เหล่านี้ให้ได้รับผลสำเร็จมากที่สุด เขาจำเป็นจะต้องมีสุขภาพที่ดีและมี กำลังกายที่แข็งแรง คนที่อ่อนแอหรือป่วยเป็นโรคย่อมไม่สามารถที่จะทน ทำงานที่เหน็ดเหนื่อยอันเป็นสิ่งปกติของอาชีพแพทย์ได้ คนที่ขาดซึ่งการ

ควบคุมตนเองอย่างครบถ้วนย่อมจะไม่มีคุณสมบัติอันเหมาะสมที่จะรักษาโรคภัยไข้เจ็บที่มีอยู่ทั้งปวงได้{MH 135.2} {MHTh 134.3}

บ่อยครั้งการอดหลับอดนอน การละเลยแม้แต่ที่จะรับประทาน อาหาร หรือเกือบจะถูกตัดขาดออกไปจากการคบค้าสมาคมในวงสังคมและจากการประกอบศาสนกิจ ชีวิตของแพทย์จึงดูประหนึ่งว่าจะตกอยู่ภายใต้ เงามิดอยู่ตลอดเวลา ความทุกข์ทรมานที่เขาเห็นมนุษย์ผู้ไร้ที่พึ่งกำลังรอคอย ความช่วยเหลือ คนชั่วร้ายที่เขาจะต้องติดต่อเกี่ยวข้องด้วย สิ่งเหล่านี้ทำให้แพทย์ต้องหดหู่หมดกำลังใจจนอาจทำลายความไว้เนื้อเชื่อใจที่มีต่อมนุษย์ ด้วยกัน {MH 135.3} {MHTh 134.4}

ในการต่อสู้กับโรคภัยไข้เจ็บและความตาย ทุกพลังงานจะถูกใช้จนถึงสุดขีดจำกัดของความอดทน การตอบสนองจากงานที่เคร่งเครียดมหาโหด เช่นนี้เป็นบททดสอบอุปนิสัยจนถึงขีดสุด เพราะในขณะนั้น การทดลอง จะมีกำลังแก่กล้ามากที่สุด แพทย์จึงจำเป็นต้องมีการควบคุมตนเอง มีจิตใจอันบริสุทธิ์และมีความเชื่อที่ไดยึดสวรรค6ไว้อย่างมั่นคงมากยิ่งกว่าผู้ที่ทำงานในอาชีพต้านอื่นๆ เพื่อเห็นแก่ผู้อื่นและเพื่อเห็นแก่ตัวของเขาเอง เขาไม่อาจที่จะละเลยต่อกฎสุขภาพที่มีผลต่อร่างกาย การมีนิสัยที่ขาดความยั้งคิดในต้านร่างกายย่อมจะมีแนวโน้มที่จะกระทำให้ขาดความเอาใจใส่ในเรื่อง ของศีลธรรมด้วย {MH 135.4} {MHTh 135.1}

ไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์ใด ๆ ความปลอดภัยเดียวของแพทย์คือ การทำทุกสิ่งตามหลักการ มีกำลังใจที่เข้มแข็งและและมีศีลธรรมที่สูงส่ง โดยอาศัยความตั้งใจที่แน่วแน่ซึ่งจะพบได้ในพระเจ้าเท่านั้น เขาจะต้องตั้งมั่นอยู่ในคุณงามความดีอันบริสุทธิ์ของพระลักษณะของพระเจ้าในทุกวัน ใน ทุกชั่วโมงและในทุกเสี้ยวเวลานาที เขาจะต้องดำเนินชีวิตอยู่ภายใต้สายตา ของโลกที่ไม่มีผู้ใดแลเห็นเหมือนดังเช่นโมเสส เขาจะต้องยอมทนอยู่ “ประหนึ่งได้เห็นพระองค์ผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตา” ฮีบรู 11:27 (THSV) {MH 135.5} {MHTh 135.2}

ความชอบธรรมนั้นมีรากฐานอยู่ที่ความเลื่อมใสและยำเกรงใน พระเจ้า ไม่มีมนุษย์คนใดที่จะธำรงรักษาไว้ได้อย่างมั่นคงซึ่งชีวิตที่บริสุทธิ์และมีพลังอันเข้มแข็งต่อหน้าเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน นอกเสียจากว่าชีวิตของเขาจะซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า ยิ่งเขามีหน้าที่รับผิดชอบที่จะต้องกระทำท่ามกลางมนุษย์มากเท่าใด จิตใจก็ยิ่งจะต้องมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับสวรรค์มากเท่านั้น {MH 136.1} {MHTh 135.3}

เมื่อหน้าที่ของเขายิ่งเร่งด่วนและมีความรับผิดชอบมากขึ้นเท่าใด แพทย์ก็ยิ่งจะต้องมีความต้องการถึงฤทธิ์อำนาจจากพระเจ้ามากขึ้นเท่านั้น เวลาที่อาจจะหมดเปลืองไปกับสิ่งต่างๆ ทางฝ่ายโลกจะต้องน่ากลับมาใช้เพื่อการใคร่ครวญถึงสิ่งที่เป็นนิรันดร เขาจะต้องต้านทานกับกระแสของโลกที่กำลังรุกล้ำเข้ามา ซึ่งพยายามที่จะผลักดันให้เขาแยกไปจากพระองค์ผู้ทรงเป็นบ่อเกิดแห่งกำลัง เขาจะต้องมอบตัวเองไว้อยู่ภายใต้โล่ของพระเจ้าด้วยการอธิษฐานและการศึกษาพระคัมภีร์มากยิ่งกว่าคนอื่น เขาต้องใช้ชีวิตอย่างมีสติรู้ตัวอยู่ตลอดเวลากับหลักการแห่งความจริง หลักการแห่งความชอบธรรมและหลักการแห่งความเมตตากรุณาซึ่งสำแดงถึงพระลักษณะของพระเจ้าภายในจิตวิญญาณ {MH 136.2} {MHTh 135.4}

ความมากน้อยของการยอมรับและเชื่อฟังตามพระวจนะของพระ-เจ้าในแต่ละคนจะแสดงออกให้เห็นถึงพลังอำนาจและรับการสัมผัสได้ในทุกความประพฤติและอุปนิสัยในทุกด้านของคนนั้น พระวจนะของพระเจ้าจะชำระทุกความคิดให้บริสุทธิ์และจะคอยควบคุมทุกความปรารถนา ผู้ที่วางใจในพระวจนะของพระเจ้าจะไม่ทำตัวเป็นคนทั่วไปและจะเป็นคนที่เข้มแข็ง เขาจะอยู่เหนือสิ่งที่ชั่วร้ายทั้งปวง ขึ้นไปสู่บรรยากาศที่ไร้มลทิน {MH 1 36.3} {MHTh 136.1}

เมื่อมนุษย์มีสัมพันธภาพร่วมกับพระเจ้า ความตั้งใจอันแน่วแน่แบบเดียวกับที่คุ้มครองโยเซฟและดาเนียลไว้ท่ามกลางความเสื่อมทรามของราชสำนักของคนที่มิได้นับถือพระเจ้า จะท่าให้ชีวิตของผู้นั้นมีความบริสุทธิ์ ไร้มลทิน เสื้อคลุมแห่งอุปนิสัยจะปราศจากจุดด่างพร้อย แสงสว่างของพระคริสต์ในชีวิตของเขาจะไม่หรี่ลง ดาวประจำรุ่งอันสว่างสุกใสจะส่องรัศมีเจิดจ้าอยู่เหนือเขาโดยไม่โรยรา {MH 136.4} {MHTh 136.2}

ชีวิตเช่นนี้จะเป็นส่วนสำคัญของความเข้มแข็งในชุมชน เป็นสิ่งที่ คอยขวางกั้นความชั่วร้าย เป็นเครื่องคุ้มครองป้องกันภัยแก่ผู้ที่ถูกทดลอง และเป็นแสงสว่างน่าทางให้แก่คนทั้งหลายที่พยายามแสวงหาหนทางอันชอบธรรมในท่ามกลางความยากลำบากและความท้อแท้สิ้นหวัง {MH 136.5} {MHTh 136.3}

*****

ภาคที่ **3 -** ผู้เผยแพร่ศาสนา ในด้านการแพทย์ และ งานในหน้ากรันผิดชอบ

บทที่ 9 - การลงลอนและการชาบัดรักษา

เมื่อพระคริสต์ทรงส่งเหล่าลกวกทั้งสิบสองคนออกไปประกาศศาสนา ในครั้งแรกนั้นพระองค์ทรงรับสั่งแก่พวกเขาว่า "จงไปพลางประกาศพลาง ว่า แผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว จงรักษาคนเจ็บปวยให้หาย คนตายแล้วให้ ฟื้น คนโรคเรื้อนให้หายสะอาด และจงขับผีให้ออก ท่านทั้งหลายได้รับ เปล่าๆจงให้เปล่าๆ" มัทธิว 10:7, 8 {MH 139.1} {MHTh 140.1}

พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกอีกเจ็ดสิบคนที่ทรงส่งออกไปในภายหลัง ว่า"ถ้าท่านจะเข้าไปในเมืองใดๆ...จงรักษาคนปวยในเมืองนั้นให้หาย และ แจ้งแก่เขาว่า แผ่นดินของพระเจ้ามาใกล้ท่านทั้งหลายแล้ว" ลูกา 10:8, 9 พระคริสต์และฤทธิ์อำนาจของพระองค์อยู่กับพวกเขา "ผ่ายสาวก เจ็ดสิบคนนั้นกลับมาด้วยความปรีดิทูลว่า พระองค์เจ้าข้า ถึงผีทั้งหลาย ก็ได้อยู่ใต้บังคับของพวกข้าพระองค์โดยพระนามของพระองค์" ลูกา 1 0: 17 {MH 139.2} {MHTh 140.2}

หลังจากที่พระคริสต์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้วกิจการอย่างเดียวกันยัง คงดำเนินต่อไป ภาพเหตุการณ์ต่างๆ ของพระราชกิจของพระองค์บงเกิด ขึ้นซ้ำอีกครั้ง "ประขาขนได้ออกมาจากเมืองที่อยู่ล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็ม พาคนป่วยและคนที่มีผีโสโครกเบียดเบียนมา และทุกคนก็หาย" กิจการ 5: 1 6 {MH 139.3} {MHTh 141.1}

และเหล่าสาวก "จึงออกไปเทศนาสั่งสอนทุกแห่งทุกตำบล และ พระเป็นเจ้าทรงร่วมงานกับเขา" "ส่วนฟีลิปก็ไปยังเมืองหนึ่งในแคว้น สะมาเรีย และประกาศเรื่องพระคริสต์ให้ขาวเมืองนั้นฟัง ประชาชนก็ พร้อมใจกันฟังถ้อยคำที่ฟีลิปได้ประกาศ...ด้วยว่าผีโสโครก...ได้พากัน... ออกมาจากคนเหล่านั้นและคนที่เป็นโรคอัมพาดกับคนง่อยก็หายเป็นปกติ จึงเกิดความปลื้มปีติอย่างยิ่งในเมืองนั้น" มาระโก 1 6:20; กิจการ 8:5-8 {MH 139.4} {MHTh 141.2}

โาจการของเหล่าอัครทูต

ลูกาเขียนหนังสือพระกิตติคุณซึ่งได้ตั้งชื่อตามนามของเขา เขา เป็นผู้เผยแพร่ศาสนาในด้านการแพทย์ ในพระศัมภีร์ได้เรียกชื่อของเขาว่า "ลูกาแพทย์ที่รัก" โคโลสี 4:14 อัครสาวกเปาโลเคยได้ยินถึงกิตติศัพท์ ความสามารถของลูกาในฐานะที่เป็นแพทย์และได้แสวงหาที่จะได้พบเขา ในฐานะบุคคลผู้หนึ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงมอบหมายงานชิ้นพิเศษให้ เขาได้กระทำ เปาโลได้เชื้อเชิญให้ลูกาได้เข้ามาทำงานร่วมกัน และลูกาเอง ก็ได้เดินทางไปยังสถานที่ต่าง ๆ พร้อมกันกับเปาโลในช่วงระยะเวลาหนึ่ง ด้วย ต่อมาในภายหลัง

เปาโลได้ละลูกาไว้ที่เมืองฟีลิปปีในแคว้นมาซีโดเ◌่◌ีนีย ที่นี่ ลูกาได้ทำงานต่อไปทั้งในฐานะของแพทย์และผู้เทศนาสั่งสอนข่าวประเสริฐเป็นเวลาอีกหลายปี ในหน้าที่ของแพทย์ เขาได้ให้การรักษา พยาบาลแก่ผู้ที่เจ็บป่วย จากนั้นก็ได้อธิษฐานขอให้ฤทธิ์อำนาจในการรักษา ของพระเจ้าได้มาสถิตเหนือผู้ป่วย ด้วยวิธีการเช่นนี้ได้เปิดทางให้แก่ กิตติคุณข่าวประเสริฐ ความสำเร็จของลูกาในฐานะแพทย์ทำให้เขาได้รับ โอกาสมากมายในการเทศนาสั่งสอนเรื่องของพระคริสต์ในหมู่ผู้ไม่เชื่อ พระเจ้าทรงมีแผนการที่จะให้เราทำงานเหมือนที่เหล่าสาวกได้กระทำ การรักษาโรคภัยลูกผนวกกับการประกาศข่าวประเสริฐ การเทศนาสั่งสอนและการเยียวยารักษาจะต้องไม่ลูกแยกออกจากกัน {MH 140.1} {MHTh 141.3}

กิจการของเหล่าสาวกก็คือ การเผยแพร่ข่าวประเสริฐ พวกเขาได้รับมอบหมายหน้าที่ในการประกาศให้ทั่วทั่งโลกได้ยินข่าวประเสริฐที่พระ-คริสต์ใต้ทรงนำมาให้แก่มวลมนุษย์ ซึ่งเป็นกิจการที่พวกเขาได้กระทำสำเร็จลุล่วงเพื่อประชาชนในยุคสมัยของเขา ข่าวประเสริฐไต้ลูกนำไปเผยแพร่แก่ชนทุกชาติทั่วใต้ฟ้าในช่วงเวลาของคนชั่วอายุเดียว {MH 141.1} {MHTh 142.1}

การนำข่าวประเสริฐไปประกาศแก่มวลมนุษย์เป็นงานที่พระเจ้าไต้ทรงมอบหมายให้แก่คนทั่งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์ ข่าวประเสริฐเป็นสารแก้พิษขนานเดียวที่ใช่ในการปาบดรักษาความผิดบาปและความ ทุกข์ยากของโลก งานซิ้นแรกของหมู่คนที่รู้จกฤทธิ์อานาจในการรักษาก็ คือ การประกาศข่าวแห่งพระคุณของพระเจ้าไปยังมนุษยชาติ {MH 141.2} {MHTh 142.2}

เมื่อพระคริสต์ทรงส่งเหล่าสาวกออกไปประกาศข่าวประเสริฐนั้น ความเชื่อในพระเจ้าและในพระวจนะของพระองค์แทบจะสูญหายไปจาก โลกเสียสิ้น ในหมู่ชนชาวยีวผู้แสดงตนว่ามีความรู้แจ้งในพระเยโฮวาห์ พระวจนะของพระองค์กลบลูกขนบธรรมเนียมประเพณี บทบัญญัตและ กฎเกณฑ์ต่างๆ ของมนุษย์มาแทนที่ ความมักใหญ่ใฝ่สูงอย่างเห็นแก่ตัว ความชื่นชอบการโอ้อวดและความละโมบโลภมาก ไต้เข้าครอบงำจิตใจ ของมนุษย์ เมื่อความเคารพยำเกรงในพระเจ้าไต้ลูกละทิ้งไป ความเมตตาสงสารที่มีต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกันจึงได้จางหายตามไปด้วย ความเห็นแก่ตัวไต้กลายเป็นหลักยึดปฏิบัติ และซาตานกระทำการตามความมุ่งหมายของมันด้วยการนำความทูกข์ยากและความเสื่อมทรามมาสู่มวลมนุ,ษย์ {MH 142.1} {MHTh 142.3}

เหล่าตัวแทนของซาตานได้เข้าครอบงำมนุษย์ ร่างกายซึ่งได้รับการทรงสร้างมาเพื่อเป็นนิเวศของพระเจ้า กลับกลายเป็นที่สิงสู่ของเหล่า มารร้ายเหล่าตัวแทนที่มีอำนาจเหนือธรรมชาติได้เอาความรู้สึกนึกคิด ระบบประสาท และอวัยวะต่างๆ ของมนุษย์มาใช้จนจมลงสู่การปล่อยตัว สนองตัณหาราคะอันชั่วช้าอย่างที่สุด วิญญาณของมารร้ายได้สำแดงออก มาทางรูปร่างหน้าตาของมนุษย์ ใบหน้าของมนุษย์สะท้อนให้เห็นถึง อารมณ์ของเหล่ากองทัพปีศาจร้ายที่สิงสู่อยู่ภายใน {MH 142.2} {MHTh 143.1}

สภาพของโลกในทุกวันนี้เป็นอย่างไร ความเชื่อในพระคัมภีร์ในทุกวันนี้มิได้ถูกทำลายอย่างได้ผลโดยคำวิจารณ์ที่เข้มข้นกว่าและการคาดเดาของโลกปัจจุบันเช่นเดียวกับที่ได้ลูกทำลายมาแล้วโดยขนบธรรมเนียมประเพณีและหลักจารีตคำสอนของเหล่าอาจารย์รับบีในสมัยของพระคริสต์ อย่างนั้นหรือ ความละโมบ ความมักใหญ่ใฝ่สูงและความรักสนุกสนานมิได้ครอบครองจิตใจของมนุษย์ในยุคสมัยนี้ไว้อย่างแน่นหนาเหมือนอย่างใน สมัยก่อนล่ะหรือ ในโลกของคริสเตียน แม้แต่โบสถ์ต่างๆ ที่อ้างตนว่าเป็น คริสตจักรของพระคริสต์ มีอยู่สักกี่รายที่ปกครองตามหลักคำสอนของ คริสเตียน ในวงการธุรกิจ ในวงสังคม ในครอบครัว และแม้แต่ในแวดวง ศาสนา มีอยู่สักกี่คนที่ได้น่าคำสั่งสอนของพระคริสต์มาเป็นบรรทัดฐานใน ชีวิต ไม่เป็นความจริงหรือที่ว่า “ความขอบธรรมก็ยืนอยู่แต่ไกล...ความเที่ยงตรงเข้าไปไม่ได้...และผู้เดที่พรากจากความซั่วก็กทาติวไหเบนเหรอ” อิสยาห์59:1 4, 1 5 {MH 142.3} {MHTh 143.2}

เราทั้งหลายกำลังมีชีวิตอยู่ท่ามกลาง “บาปที่แพร่ระบาดไปทั่ว” ใน ทั่วทุกหนแห่ง ผู้ที่ยำเกรงพระเจ้าได้แต่ปริวิตกมองดูด้วยความหวาดหวั่น การคดโกงมีอยู่ดาษดื่นเกินคำบรรยาย ในแต่ละวัน จะมีเรื่องของความ ขัดแย้งทางการเมือง การติดสินบนและการกระทำในทางทุจริตที่เกิดขึ้น ใหม่ๆ ลูกเปิดเผยให้เห็นอยู่เสมอ ทุกๆ วันจะมีการรายงานถึงสิ่งอันน่า สลดหดหู่ไม่ว่าจะเป็นความรุนแรงและการกระทำที่ผิดกฎหมาย ความไม่ แยแสต่อความทุกข์ยากของเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ความโหดเหี้ยมทารุณ และการเข่นฆ่าทำลายล้างชีวิตมนุษย์อย่างอำมหิตเลือดเย็น ทุกๆ วัน จะมีประจักษ์พยานที่แสดงให้เห็นถึงการเพิ่มตัวของความวิกลจริต การฆาตกรรมและการฆ่าตัวตาย จะมีผู้ใดไหมที่ไม่เชื่อว่าตัวแทนของซาตานกำลังเพิ่มความกระตือรือร้นในการทำงานอยู่ท่ามกลางมนุษย์เพื่อนำความว้าวุ่นสับสนและเสื่อมทรามมาสู่จิตใจ รวมทั้งนำความแปดเปื้อนและความพินาศมาสู่ร่างกายของมนุ,ษย์ {MH 142.4} {MHTh 143.3}

และในขณะที่โลกเต็มไปด้วยความชั่วร้ายเหล่านี้ บ่อยครั้งที่การประกาศข่าวประเสริฐได้เป็นไปอย่างไร้ซึ่งความรู้สึก จึงกลับกลายเป็นว่าแทบจะไม่ได้ส่งผลใดๆ ต่อจิตสำนึกหรือต่อชีวิตของมนุษย์ในทุกหนทุกแห่งได้มีจิตใจที่ร่ำร้องเรียกหาในสิ่งที่พวกเขาไม่มี พวกเขาปรารถนาถึงฤทธิ์อำนาจที่จะช่วยพวกเขาให้ได้รับชัยชนะเหนือความผิดบาป ฤทธิ์อำนาจที่จะช่วยปลดปล่อยพวกเขาออกจากพนธนาการของความชั่วร้าย ฤทธิ์อำนาจที่จะประทานสุขภาพและชีวิตและสันติสุข มีหลายคนที่ครั้งหนึ่งได้เคยประจักษ์ถึงฤทธิ์อำนาจในพระวจนะของพระเจ้าได้อาศัยอยู่ในที่ซึ่งไม่มีใครยอมรับในพระเจ้าและพวกเขาต่างปรารถนาที่จะให้พระเจ้าได้ สถิตใกล้ชิดอยู่กับเขา {MH 143.1} {MHTh 144.1}

สิ่งที่โลกต้องการในวันนี้เป็นสิ่งที่โลกเคยต้องการมาแล้วเมื่อหนึ่ง พันเก้าร้อยปีก่อน นั่นก็คือการสำแดงพระคริสต์ให้ปรากฏ กิจการอันยิ่งใหญ่ของการปฏิรูปเป็นสิ่งที่ต้องการและโดยอาศัยพระคุณของพระ-คริสต์เท่านั้นที่จะทำให้งานด้านการฟื้นฟูสภาพของร่างกาย จิตใจและจิตวิญญาณสำเร็จลงได้ {MH 143.2} {MHTh 144.2}

วิธีการของพระคริสต์เท่านั้นที่จะก่อให้เกิดความสำเร็จที่แท้จริงในการเข้าถึงจิตใจของประชาชน พระผู้ช่วยให้รอดทรงคลุกคลีกับมนุษย์ในฐานะบุคคลผู้หนึ่งซึ่งทรงปรารถนาที่จะให้มนุษย์ได้รับสิ่งที่ดีงาม พระองค์ทรงสำแดงน้ำพระทัยอันการุณย์ต่อพวกเขา ทรงปรนนิบัติรับใช้ในสิ่งซึ่งเป็นความต้องการของพวกเขา และเมื่อพระองค์ทรงได้รับความไว้เนื้อ เชื่อใจจากเขาแล้วพระองค์จึงทรงรับสั่งว่า "เชิญตามเรามา', {MH 143.3} {MHTh 144.3}

การทำตัวให้ใกล้ชิดกับประชาชนเป็นการส่วนตัวจำเป็นต้องใช้ความ พยายามหากใช้เวลาในการเทศนาสั่งสอนให้น้อยลงและใช้เวลาในการรับ ใช้เป็นการส่วนตัวให้มากขึ้นก็จะเห็นผลมากกว่า คนยากจนจะได้รับการ บรรเทาทุกข์คนเจ็บคนป่วยจะได้รับการเอาใจใส่ดูแล ผู้ที่มีความทุกข์โศกและผู้สูญเสียคนรักก็จะได้รับการปลอบประโลมจิตใจ ผู้ที่ขาดความรู้ก็'จะ ได้รับการสั่งสอนผู้ที่ขาดประสบการณ์ก็จะได้รับคำแนะนำปรึกษา เราจะ ต้องหลั่งน้ำตาร่วมกับผู้ที่กำลังร่ำไห้และชื่นชมยินดีร่วมกับผู้ที่มีความสุข โดยอาศัยฤทธิ์อำนาจในการโน้มน้าวจิตใจฤทธิ์อำนาจของการอธิษฐาน และฤทธิ์อำนาจในความรักของพระเจ้าการงานในกิจการนี้ก็ย่อมจะไม่มี ทางที่จะดำเนินไปโดยปราศจากผล {MH 143.4} {MHTh 145.1}

เราควรจะระลึกไว้อยู่เสมอว่า ความมุ่งหมายของการเผยแพร่ ศาสนาในต้านการแพทย์ก็คือการแสดงให้ชายหญิงที่เจ็บป่วยด้วยโรคแห่ง
ความผิดบาปได้เห็นถึงพระมหาบุรุษแห่งกางเขนคาลวารี ผู้ทรงรับความผิดบาปของโลกไปเสีย ด้วยการเฝ้ามองไปยังพระองค์ พวกเขาจะได้รับการเปลี่ยนแปลงให้เหมือนกับพระฉายของพระองค์ เราต้องหนุนจิตใจให้คนที่เจ็บป่วยและผู้ที่ได้รับความทุกข์ทรมานให้หันมาพึ่งพาองค์พระเยซูใน การดำเนินชีวิต จงให้ผู้ที่ปฏิบติงานไต้เชิดชูพระคริสต์ พระองค์ผู้ทรงเป็นแพทย์ผู้ประเสริฐไว้เบื้องหน้าผู้ที่มีจิตใจท้อแท้สิ้นหวัง จงแสดงให้พวกเขาได้เห็นถึงพระองค์ผู้ทรงสามารถเยียวยารักษาโรคทั้งทางฝ่ายกายและฝ่าย จิตวิญญาณได้ จงบอกพวกเขาถึงพระองค์ผู้ทรงรู้สึกเห็นอกเห็นใจในความ อ่อนแอของพวกเขา จงหนุนจิตใจพวกเขาให้ได้มอบตัวเองไว้ภายใต้การ ดูแลเอาใจใส่ของพระองค์ ผู้ทรงยอมประทานชีวิตเพื่อให้พวกเขาไต้รับ ชีวิตนิรันดร จงกล่าวขานถึงความรักของพระองค์และบอกกล่าวถึงฤทธิ์ อำนาจของพระองค์ที่จะช่วยให้รอดได้ {MH 144.1} {MHTh 145.2}

นี้เป็นหน้าที่อันสูงส่งและเป็นสิทธิพิเศษอันล้ำค่าของผู้เผยแพร่ศาสนา ในด้านการแพทย์ และบ่อยครั้งที่การรับใช้เป็นการส่วนตัวจะจัดเตรียม หนทางไว้สำหรับงานนี้ พระเจ้าทรงมักจะเข้าถึงจิตใจของมนุษย์โดยอาศัย
ความพากเพียรพยายามของเราที่จะคอยช่วยรักษาบรรเทาความเจ็บป่วย ทรมานทางร่างกาย {MH 144.2} การเผยแพร่ศาสนาในด้านการแพทย์เป็นงานบุกเบิกของการประกาศ ข่าวประเสริฐ การดำเนินการในพันธกิจของการประกาศพระวจนะของ
พระเจ้าและในการเผยแพร่ศาสนาในด้านการแพทย์ ข่าวประเสริฐต้องได้รับการเทศนาสั่งสอนและนำไปปฏิบัติ {MH 1 44.3} {MHTh 145.3}

ในชุมชนแทบทุกแห่งหน จะมีผู้คนจำนวนมากที่ไม่ลนใจฟังคำเทศนาสั่งสอนในพระวจนะของพระเจ้าหรือเข้าร่วมในพิธีทางคาสนา หากจะให้ข่าวประเสริฐเข้าถึงพวกเขาได้ เราจะต้องนำไปยังบ้านของพวกเขา บ่อยครั้งที่การรักษาบรรเทาความเจ็บป่วยของร่างกายเป็นวิถีทางเดียวที่เรา
จะสามารถเข้าถึงพวกเขาไต้ พยาบาลผู้ประกาศศาสนาที่คอยช่วยเหลือดูแลคนเจ็บคนป่วยและช่วยรักษาบรรเทาความทุกข่ให้แก่คนยากจน ย่อมมีโอกาสมากมายที่จะไต้ร่วมอธิษฐานกับพวกเขา อ่านพระวจนะของพระ-เจ้าให้พวกเขาฟังและพูดถึงเรื่องของพระผู้ช่วยให้รอด พวกเขาสามารถที่จะอธิษฐานร่วมกันและอธิษฐานเผื่อคนทั้งหลายที่หมดสิ้นหนทางและ ช่วยเหลือตัวเองไม่ไต้ ผู้ซึ่งขาดกำลังใจอันเข้มแข็งที่จะควบคุมความใคร่ อยากที่กิเลสตัณหาไต้ทำให้เสื่อมทรามลง

พวกเขาสามารถที่จะนำแสง สว่างแห่งความหวังไปสู่ชีวิตของคนที่สิ้นหวังและหมดกำลังใจ ความรักอัน ปราศจากความเห็นแก่ตัวซึ่งแสดงออกโดยการกระทำที่เมตตาแบบไม่มีส่วนได้ส่วนเสียย่อมจะทำให้คนที่ตกทุกข่ได้ยากเหล่านี้มีความเชื่อในความรักของพระคริสต์ได้ง่ายขึ้น {MH 1 44.4} {MHTh 146.1}

หลายคนไม่มีความเชื่อในพระเจ้าและขาดความไว้วางใจในมนุษย์ แต่พวกเขายังคงชื่นชมในการกระทำที่แสดงออกถึงความเห็นอกเห็นใจ และความโอบอ้อมอารี เมื่อพวกเขาเห็นผู้ที่ไม่ประสงค์จะรับคำยกย่อง สรรเสริญจากทางโลกหรือค่าตอบแทนใด ๆ เข้ามายังบ้านของพวกเขา คอย รักษาพยาบาลผู้เจ็บป่วย ช่วยจัดหาอาหารให้แก่คนที่หิวโหย จัดหาเครื่อง นุ่งห่มให้แก่ผู้ที่เปลือยเปล่า ช่วยปลอบประโลมจิตใจของคนที่โศกเศร้า และนำพาพวกเขาอย่างอ่อนโยนมาพบกับความรักและความเมตตาสงสกร ของพระองค์ผู้ซึ่งผู้รับใช้เหล่านี้เป็นเพียงมนุษย์ผู้นำข่าว เมื่อพวกเขาได้ เห็นถึงสิ่งเหล่านี้ จิตใจก็จะได้รับความประทับใจ ความรู้สึก'ขอบพระคุณจะ บังเกิดขึ้น ความเชื่อก็จะถูกจุดประกายขึ้นมา พวกเขาจะเห็นว่าพระเจ้า ทรงห่วงใยพวกเขา จึงพร้อมที่จะรับฟังเมื่อเราประกาศสั่งสอนถึงพระวจนะ ของพระองค์ {MH 145.1} {MHTh 146.2}

ไม่ว่าจะเป็นการประกาศคาสนาในด่างแดนหรือในประเทศของตน ผู้ประกาศศาสนาทั้งชายและหญิง จะค่อยๆ เข้าถึงประชาชนได้มากขึ้น และจะพบว่างานของพวกเขายังเป็นประโยชน์เพิ่มขึ้นทวีคูณ เมื่อพวกเขา ช่วยเยียวยารักษาคนเจ็บป่วยได้ พวกผู้หญิงที่ออกไปเป็นผู้ประกาศศาสนา ยังดินแดนที่ยังมิได้นับถือพระเจ้า ย่อมมีโอกาสในการประกาศข่าวประ-เสริฐแก่พวกผู้หญิงในดินแดนเหล่านั้น ในขณะที่ประตูที่จะเข้าถึงประชาชน ได้ลูกปิดกั้นในทุกๆ ทาง ผู้ประกาศข่าวประเสริฐทั้งหลายควรจะทราบถึง การบำบัดรักษาแบบพื้นฐานที่ช่วยบรรเทาความเจ็บปวดและขจัดโรคภัย ได้อย่างมากมาย {MH 1 45.2} {MHTh 147.1}

การส่งสอนหลักการดานสุขภาพ

ผู้ประกาศข่าวประเสริฐควรจะมีความสามารถในการให้คำแนะนำ ถึงหลักการในการดำเนินชีวิตที่ส่งผลดีต่อสุขภาพ มีความเจ็บป่วยอยู่ ทั่วไปในทุกหนแห่ง และโดยมากแล้วโรคภัยไข้เจ็บเหล่านี้สามารถที่จะ ป้องกันได้ด้วยการเอาใจใส่ในกฎของสุขภาพ ประชาชนจำเป็นจะต้อง ตระหนักถึงหลักการในต้านสุขภาพที่ส่งผลต่อความผาสุกทั่งในชีวิตนี้และ ชีวิตในภายภาคหน้า พวกเขาจำเป็นจะต้องได้รับการกระตุ้นเตือนถึงหน้าที่ ความรับผิดชอบที่มีต่อร่างกายที่พระเจ้าผู้ทรงสร้างมนุษย์ได้ทรงสร้างไว้

เพื่อเป็นที่สถิตของพระองค์ และพระองค์ทรงมีพระประสงค์ให้พวกเขาได้เป็นผู้อารักขาที่ซื่อสัตย์ เขาจำเป็นจะต้องมีความเข้าใจอันกระจ่างแจ้งถึงความจริงของพระวจนะที่ได้รับการถ่ายทอดไว้ในพระอัมภีร์ที่ว่า {MH 146.1} {MHTh 147.2}

“ท่านเป็นวิหารของพระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์ ดังที่พระเจ้าตรัส ไว้ว่า เราจะอยู่ในเขาทั้งหลาย และจะดำเนินในหมู่พวกเขา และเราจะ เป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นประชาชนของเรา” 2 โครินธ์ ธ:16 (TKJV) {MH 1 46.2} {MHTh 148.1}

ผู้คนเป็นอันมากต่างต้องการและมีความยินดีที่จะไต้รับคำแนะนำสั่งสอนในเรื่องที่เกี่ยวกับการเยียวยารักษาคนที่เจ็บป่วยด้วยวิธีการแบบ พื้นฐานอันเป็นวิธีการที่กำลังเข้ามาแทนที่การใช้ยาอันตราย ประชาชนมีความต้องการเป็นอย่างมากที่จะได้รับการแนะนำสั่งสอนถึงการปฏิรูปเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับอาหารการกิน นิสัยความเคยชินที่ผิดๆ ของการรับประทานและการบริโภคอาหารที่ไม่ถูกสุขลักษณะเป็นสาเหตุสำคั้ญของการขาดความยับยั้งชั่งใจ การกระทำผิดศีลธรรมและความทุกข์เวทนาที่นำความหายนะมาสู่มนุ,ษย์ในโลก {MH 1 46.3} {MHTh 148.2}

ในการสั่งสอนเกี่ยวกับหลักการในต้านของสุขภาพนั้น ขอให้ระลึกถึงวัตถุประสงค์อันยิ่งใหญ่ของการปฏิรูป นั้นก็คือ การบรรลุถึงขั้นสูงสุดของการพัฒนาร่างกาย จิตใจและจิตวิญญาณ จงแสดงให้เห็นว่ากฎแห่งธรรมชาติอันเป็นบทบัญญัติของพระเจ้านั้นได้ทรงจัดตั้งไว้เพื่อประโยชน์ ของตัวเราซึ่งการเชื่อฟังตามกฎเหล่านั้นย่อมจะส่งเสริมความสุขในชีวิตนี้และช่วยในการตระเตรียมสำหรับชีวิตในภายภาคหน้าอีกด้วย {MH 146.4} จงชักนำให้ประชาชนได้เรียนรูถึงความรักและพระปัญญาของพระเจ้าที่ทรงสำแดงให้ปรากฏอยู่ในธรรมชาติ จงนำพาพวกเขาให้ใต้ศึกษาเล่าเรียนถึงความมหัศจรรย์ของสิ่งมีชีวิต ระบบอวัยวะต่างๆ ของร่างกาย มนุษย์และกฎที่คอยควบคุมดูแลร่างกาย ผู้ที่ประจักษ์เห็นร่องรอยอัน แสดงถึงความรักของพระเจ้าผู้ที่หยั่งถึงสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่เป็นพระปัญญาและ เป็นสิ่งล้ำเลิศที่มีอยู่ในธรรมบญญติของพระองค์รวมทั้งผลแห่งการเชื่อฟัง แล้วย่อมที่จะมีทัศนะที่ผิดแผกแตกต่างกันโดยสิ้นเชิงระหว่างคำว่าหน้าที่ความรับผิดชอบและข้อผูกมีด แทนที่จะรู้สึกว่าการปฏิบัติตามกฎของสุขภาพนั้นเป็นเรื่องของการที่ต้องสละทิ้งความสุขส่วนตัวหรือการบำเพ็ญเพียรด้วยการข่มระงับจิตใจของตนเอง เขาจะรู้สึกว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นพระพรอันประเมินค่ามิไต้อย่างแท้จริง {MH 1 47.1} {MHTh 148.3}

ผู้ประกาศข่าวประเสริฐทั้งหลายควรจะได้ตระหนักว่าการอบรม สั่งสอนถึงหลักการในการดำเนินชีวิตที่ส่งผลดีต่อสุขภาพนั้น เป็นส่วนหนึ่ง ของหน้าที่ๆ เขาได้รับมอบหมาย มนุษย์ในโลกมีความต้องการอันใหญ่หลวง ในกิจการนี้และยังคอยเปิดประตูต้อนรับอยู่ {MH 147.2} {MHTh 149.1}

ในทั่วทุกหนแห่งจะพบว่ามีแนวโน้มที่จะเอางานขององค์กรไปทดแทน งานของส่วนบุคคล ความคิดของมนุษย์มักจะเอนเอียงไปในทางของการ รวมตัวกัน การรวมอำนาจสู่ศูนย์กลาง และการก่อตั้งคริสตจักรและสถาบัน ขนาดใหญ่ คนจำนวนมากทิ้งงานการกุศลให้สถาบันและองค์กรต่าง ๆ เป็น ผู้ดูแล พวกเขาหาข้อแก้ตัวที่จะได้ไม่ต้องติดต่อเกี่ยวข้องกับผู้อื่น ดังนั้น จิตใจของพวกเขาจึงเย็นชาลง พวกเขาหมกมุ่นแต่กิจกรรมของตัวเองและ ไม่รู้ร้อนรู้หนาว ความรักที่มีต่อพระเจ้าและมนุษย์จึงเหือดหายไปจากจิต วิญญาณ {MH 1 47.3} {MHTh 149.2}

พระคริสต์ทรงมอบหมายหน้าที่ ๆ ต้องกระทำเป็นการส่วนตัวให้แก่ ผู้ที่ติดตามพระองค์ อันเป็นงานที่มิอาจจะใช่ให้ผู้อื่นกระทำแทนได้ การให้ ความช่วยเหลือแก่คนที่เจ็บป่วยและคนยากคนจนการประกาศข่าวประ- เสริฐให้แก่ผู้ที่หลงหาย สิ่งนี้มิใช่เป็นภาระที่จะมอบให้คณะกรรมการหรือ องค์กรการกุศลใดๆ ปฏิบัติแทน หน้าที่ความรับผิดชอบของแต่ละบุคคล ความทุ่มเทบากบั่นของแต่ละบุคคล และการเสียสละส่วนตนจึงเป็นข้อ เรียกร้องของการประกาศข่าวประเสริฐ {MH 1 47.4} {MHTh 149.3}

พระคริสต์ทรงมีพระดำรัสสั่งว่า “จงออกไปตามทางใหญ่ซอกน้อย และเร่งเร้าเขาให้เข้ามา เพื่อเรือนของเราจะเต็ม’ พระองค์ทรงนำคน มากมายได้ติดต่อสัมพีนธ์กับผู้ที่พวกเขาต้องการความช่วยเหลือ พระองค์ ตรัสว่า “จงนำคนยากจนไร้บ้านเข้ามาในบ้านของเจ้า” “เมื่อเจ้าเห็นคน เปลือยกายก็คลุมกายเขาไว้” “เขาจะวางมือบนคนไข้คนป่วย แล้วคน เหล่านั้นจะหายโรค” ลูกา 14:23; อิสยาห์58:7; มาระโก 16:18ด้วย การพบปะเยี่ยมเยียนต่อกันโดยตรงและด้วยการให้ความช่วยเหลือเป็น การส่วนตัว พระพรที่ได้รับจากข่าวประเสริฐจึงได้แผ่ขยายออกไป {MH 147.5} {MHTh 150.1}

การที่พระเจ้าไต้ประทานแสงสว่างให้แก่ประชากรของพระองค์ใน สมัยโบราณนั้น พระองค์มิได้ทรงจำกัดชนชั้นของบุคคลที่พระองค์ทรง เลือกใช้ไว้โดยเฉพาะ ดาเนียลเป็นเจ้าชายของเผ่ายูดาห์ อิสยาห์ก็สืบ เชื้อสายมาจากราชตระกูลเช่นกัน ดาวิดเป็นเด็กชายที่คอยดูแลฝูงแกะ อาโมสเป็นคนเลี้ยงสัตว์ เศคาริยาห์เป็นเชลยศึกจากกรุงบาบิโลน เอลีชา เป็นชาวไร่ชาวนา องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงยกชูผู้เผยพระวจนะ พวก เจ้านาย

เหล่าผู้ที่สูงศักดิ์และสามัญชนมาเป็นผู้แทนของพระองค์ แล้ว พระองค์ทรงสั่งสอนถึงความจริงเพื่อที่พวกเขาจะได้นำไปประกาศแก่ มวลมนุษย์ {MH 1 48.1} {MHTh 150.2}

สำหรับทุกๆ คนที่ได้รับส่วนร่วมในพระคุณของพระองค์ องค์พระ-ผู้เป็นเจ้าทรงมอบหมายงานให้เขาได้กระทำเพื่อคนอื่นๆ เราแต่ละคนจะต้องตั้งมั่นและเข้าประจำอยู่ในที่ของเรา พร้อมทั้งกล่าวว่า “ข้าพระองค์อยู่ นี่ พระเจ้าข้า ขอทรงใช้ข้าพระองค์ไปเถิด” อิสยาห์ 6:8 ด้วยเหตุนี้ผู้สอนศาสนาที่ได้สั่งสอนถึงพระวจนะของพระเจ้า ผู้เผยแพร่ศาสนาที่เป็น พยาบาล แพทย์ที่เป็นคริสเตียนและคริสเตียนแต่ละคน ไม่ว่าเขาจะเป็น พ่อค้าหรือชาวนา ผู้เชี่ยวชาญหรือนายช่าง ภาระความรับผิดชอบย่อมตก เป็นของทุกคน เรามีหน้าที่ๆ จะต้องประกาศข่าวประเสริฐแห่งความรอด ให้แก่มวลมนุษย์ กิจการทุกด้านที่เราได้มีส่วนร่วมจะต้องกลายเป็นเครื่องมือ ในการบรรลุถึงจุดมุ่งหมาย {MH 148.2} {MHTh 150.3}

คนทั้งหลายที่ได้กระทำกิจการตามที่พระเจ้าได้ทรงมอบหมาย มิใช่เพียงแต่จะเป็นพระพรแก่ผู้อื่นเท่านั้น แต่ตัวเขาเองก็จะได้มีส่วนร่วมรับใน พระพรนั้นไว้ด้วย ความรู้สึกถึงการที่ได้ปฏิบัติหน้าที่เป็นอย่างดีย่อมจะส่ง ผลสะท้อนกลับมาสู่จิตวิญญาณของเขาเอง ผู้ที่ท้อแท้สิ้นหวังก็จะลืมความ ท้อถอยของเขา ผู้ที่อ่อนกำลังก็ ่จะกลับกลายเป็นคนที่เข้มแข็ง ผู้ที่ ่ขาดสติปัญญาก็จะได้รับความเฉลียวฉลาดขึ้น และคนทั้งผองก็จะได้ประสบพบกับพระผ ู้ช่วยที่ทรงมิเคยพลั้งในพระองค์ผู้ได้ทรงเรียกเขาทั้งหลาย {MH 148.3} {MHTh 151.1}

คริสตจักรของพระคริสต์ได้รับการจัดตั้งขึ้นเพื่อปรนนิบัติรับใช้หลัก การสำคัญของคริสตจักรก็คือ พันธกิจแห่งการรับใช้ สมาชิกในคริสตจักรเป็นกองกำลังทหารที่ได้รับการฝึกฝนเพื่อการต่อสู้ภายใต้การบังคับบัญชาของ แม่ทัพผู้ทรงช่วยให้รอด ผู้สอนศาสนา แพทย์ และครูอาจารย์ที่เป็นคริส- เตียน มีงานสำคัญที่จะต้องกระทำมากยิ่งกว่าที่หลายคนจะคาดคิด เขา มิใช่แต่เพียงปรนนิบัติรับใช้ประชาชนเท่านั้น แต่ยังจะต้องสั่งสอนพวกเขา ให้ได้ปรนนิบัติรับใช้ผู้อื่นต่อไปอีกด้วย เขาไม่ควรแต่เพียงอบรมสั่งสอนในหลักการที่ถูกต้องเท่านั้น แต่ยังจะต้องแกฝนผู้ฟังให้ได้รู้จักที่จะแบ่งปันในหลักการเหล่านี้แก่ผู้อื่นต่อไป ความจริงที่ไม่ได้นำมาปฏิบัติในชีวิต ความจริงที่ไม่ได้รับการแบ่งปันให้แก่ผู้อื่น ย่อมจะสูญเสียซึ่งฤทธิ์อำนาจที่ช่วยในการประสาทชีวิตและฤทธิ์อำนาจที่ช่วยในการเยียวยารักษา พระพรแห่ง

ฤทธิ์อำนาจจะยังคงอยู่ได้ก็ต่อเมื่อได้แบ่งปันพระพรนี้ออกไป {MH 1 48.4} เราจะต้องละทิ้งซึ่งความรู้สึกอันเหนื่อยหน่ายในการปรนนิบัติรับใช้ พระเจ้า สมาชิกของคริสตจักรทุกๆ คนควรจะได้มีส่วนร่วมในงานการรับใช้ของพระอาจารย์ในด้านใดด้านหนึ่ง แม้ว่าบางคนอาจจะไม่สามารถกระทำได้มากเท่าเทียมกับคนอื่นๆ ก็ตาม แต่ทุกๆ คนควรจะได้พยายามโดยสุดกำลังของตนในการต่อสู้ตานทานต่อกระแส'คลื่นแห่งโรคภัยและความทุกข์ยากที่กำลังพัดกระหน่ำซัดโลกของเราอยู่ หลายคนคงจะมีจิตใจที่พร้อมจะปฏิบัติงานหากเขาไต้รับการอบรมสั่งสอนว่าจะเริ่มงานได้อย่างไร พวกเขาจำเป็นจะต้องไต้รับการชี้แนะและการสนับสนุน {MH 149.1} {MHTh 151.2}

โบสถ์ทุกๆ โบสถ์ควรเป็นโรงเรียนเพื่อการฝึกอบรมผู้ปฏิบัติงานที่ เป็นคริสเตียน สมาชิกของคริสตจักรควรจะได้รับการอบรมถึงวิธีการอ่าน พระคัมภีร์ การดำเนินรายการและการสอนในโรงเรียนวันสะบาโต การช่วยเหลือคนยากจนและการพยาบาลคนป่วยเจ็บอย่างดีที่สุด และการช่วยให้คนที่ยังไม่เชื่อได้กลับใจเสียใหม่ ควรจะมีชั้นสอนในเรื่องของสุขภาพ ชั้นสอนการประกอบอาหารและการเรียนการสอนในชั้นวิชาแขนงต่างๆที่เกี่ยวข้องกับกิจการของคริสเตียนในด้านของการให้ความช่วยเหลือแก่ ผู้อื่น ซึ่งไม่ควรจะเป็นแต่เพียงการเรียนการสอนอย่างเดียวเท่านั้น แต่จะต้องมีการแกปฏิบัตีจริงภายใต้การดูแลของครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ จงให้ครูผู้สอนเป็นผู้นำในการปฏิบัติงานท่ามกลางเหล่าประชาชน เพื่อผู้อื่นที่ไต้ร่วมงานจะไต้เรียนรู้จากแบบอย่างของเขา แบบอย่างเพียงแบบเดียวย่อมมีคุณค่ายิ่งกว่าคำสั่งสอนนับร้อยนับพัน {MH 149.2} {MHTh 152.1}

ขอให้ทุก ๆ คนได้บ่มเพาะกำลังกายและกำลังสตีปัญญาของตนอย่าง สุดความสามารถเพื่อเขาจะท่างานรับใช้พระเจ้าเมื่อถึงเวลาที่พระคุณของ พระองค์จะทรงเรียก พระคุณแบบเดียวกันกับของพระคริสต์ที่ประทานให้ แก่เปาโลและอปอลโลซึ่งแสดงถึงความโดดเด่นดีเลิศในจิตวิญญาณของ พวกเขา พระคุณเดียวกันนี้จะทรงโปรดประทานแก่เหล่าคริสเตียนผู้เผยแพร่ศาสนาผู้ได้อุทิศตนในวันนี้ด้วยเช่นกัน พระเจ้าทรงประสงค์ให้เหล่าบุตรทั้งหลายของพระองค์มีสตีปัญญาและมีความรอบรู้พร้อมความบริสุทธิ์ที่ไร้ข้อกังขารวมทั้งฤทธิ์อำนวจเพื่อสง่าราศีของพระองค์จะได้สำแดงให้ ปรากฏในโลกของเรา {MH 1 49.3} {MHTh 152.2}

ผู้ปฏิปัติงานที่ได้รับการศึกษาและได้มอบถวายจิตใจแด่พระเจ้าย่อม สามารถปรนนิบัติรับใช่ในกิจจานุกิจต่าง ๆ ได้มากกว่าและยังสามารถที่จะบรรลุผลถึงกิจการงานในวงกว้างกว่าผู้ที่ได้รับการศึกษามาแต่เพียงเล็ก น้อย จิตใจที่มีวินัยของพวกเขาย่อมวางพวกเขาอยู่ในฐานะที่ได้เปรียบกว่า ผู้อื่น แต่คนทั้งหลายซึ่งมีได้มีสติปัญญาอันล้ำเลิศหรือได้รับการศึกษาในระดับสูงก็อาจจะได้รับการยอมรับในการปรนนิบัติช่วยเหลือผู้อื่นได้เช่นกัน พระเจ้าจะทรงเลือกใช้ผู้ที่มีความเต็มใจยอมให้พระองค์ทรงเลือกใช้ ซึ่งมิใช่คนที่ฉลาดหลักแหลมที่สุดหรือมีความสามารถมากที่สุด ผู้ที่สามารถสร้างสรรค์ผลงานที่ยิ่งใหญ่ที่สุดและยั่งยืนยาวนานที่สุดเสมอไป เหล่าชายหญิงที่ได้สดับฟังถึงการทรงเรียกจากสวรรค์นั่นแหละย่อมเป็นที่ต้องการ ผู้ที่ปฏิบัติงานได้ผลดีที่สุดก็คือ ผู้ที่ตอบรับคำเชิญที่ว่า “จงเอาแอกของเราแบกไว้แล้วเรียนจากเรา ” มิทธิว 1 1:29 {MH 1 50.1} {MHTh 152.3}

ผู้ประกาศศาสนาด้วยหัวใจคือสิ่งที่ต้องการ หัวใจของผู้ใดที่พระเจ้าทรงสัมผัสย่อมจะเปียมลันด้วยความปรารถนาอันใหญ่หลวงที่จะแสวงหาผู้ที่ยังไม่เคยได้ประจักษ์ถึงความรักของพระองค์ สภาพของพวกเขาประทับในใจของเขาด้วยความรู้สึกของความเศร้าส่วนตัว เขากำชีวิตของเขาไว้ใน มือแล้วก้าวออกไปอย่างทูตผู้นำข่าวที่สวรรค์สงมา ที่สวรรค์ดลใจ เพื่อทำพันธกิจที่ทูตสวรรค์พร้อมจะร่วมมือ {MH 1 50.2} {MHTh 153.1}

หากผู้ที่พระเจ้าได้ทรงโปรดให้มีตะลันต์อันเฉลียวฉลาดแต่กลับนำของประทานเหล่านี้ไปใช้อย่างเห็นแก่ตัว ภายหลังที่ได้รับการทดสอบใน ระยะหนึ่งแล้ว พวกเขาก็จะถูกปล่อยให้ดำเนินไปตามหนทางของพวกเขา เอง พระเจ้าจะทรงเลือกผู้ที่ดูเสมือนหนึ่งว่าไม่ได้รับพระราชทานด้วยของ ประทานอย่างเหลือล้น ผู้ซึ่งไม่ได้มีความเชื่อมั่นในความสามารถของ ตนเองมากมายนัก ดังนั้น พระองค์จึงทรงกระทำให้คนที่อ่อนแอ กลับ เข้มแข็ง เพราะว่าพวกเขาไว้วางใจในพระองค์ว่าพระองค์จะทรงกระทำการในสิ่งที่เหนือความสามารถของพวกเขา พระเจ้าจะทรงยอมรับการปรน-นิบัติรับใช้ที่กระทำด้วยความเต็มใจ และพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงที่ยังบกพร่องอยู่นั้นให้ครบถ้วนบริบรณ์ด้วยพระองค์เอง {MH 150.3} {MHTh 153.2}

บ่อยครั้งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเลือกผู้ร่วมงานของพระองค์มาจากคนที่มีโอกาสได้รับการศึกษาเล่าเรียนในโรงเรียนอย่างจำกัด คนเหล่านี้ได้นำความสามารถของตนมาใช้ให้เกิดประโยชน์ด้วยความขยันหมั่นเพียร อย่างที่สุด

และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ประทานบำเหน็จรางวัลในความสัตย์ซื่อ ของพวกเขาที่มีต่อพระราชกิจของพระองค์ ในความมานะอุตสาหะและการ กระหายหาความรู้ พระองค์ทรงทอดพระเนตรเห็นหยาดน้ำตาของพวกเขา และสดับฟังคำอธิษฐานทูลขอของพวกเขา ดังเช่นพระพรของพระองค์ ที่ทรงโปรดประทานแก่บรรดาเชลยในราชสำนักของกรุงบาบิโลนในกาล ก่อนโน้น พระองค์ย่อมจะประทานสติปัญญาและความรูให้แก่บรรดาผู้รับ ใช้ของพระองค์ในยุคสมัยนี้ด้วยเช่นกัน {MH 150.4} {MHTh 153.3}

ด้วยพระคุณของพระคริสต์ ในบางครั้ง บุคคลที่ไม่ได้รับการศึกษา จากในโรงเรียนหรือมีสถานะทางสังคมที่ตาต้อย กลับเป็นผู้ที่’ได้รับผล สำเร็จอย่างน่าอัศจรรย์ในการนำจิตวิญญาณมาหาพระองค์ เคล็ดลับแห่ง ความสำเร็จของพวกเขาก็คือ ความไว้วางใจในพระเจ้า พวกเขาได้เรียน รูในทุกวันจากพระองค์ผู้ทรงเป็นที่ปรึกษามหัศจรรย์และพระองค์ผู้ทรง มหิทธิฤทธิ์ {MH 151.1} {MHTh 154.1}

ผู้รับใช้เหล่านี้แหละที่ควรจะได้รับการสนับสนุน องค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงนำพวกเขามาเกี่ยวข้องกับผู้ที่มีความสามารถเหนือกว่า เพื่อที่จะได้ เติมเต็มในช่องว่างที่ผู้อื่นไม่ได้!ห้ความสนใจ ความฉับไวในการเล็งเห็นถึง สิ่งที่จะต้องลงมือทำ ความเต็มใจที่พร้อมจะช่วยเหลือเกื้อกูลผู้ที่ต้องการ ความช่วยเหลือของพวกเขา คำพูดและการกระทำที่กอปรด้วยความ เมตตากรุณาของพวกเขา สิ่งเหล่านี้ช่วยให้ประตูที่ปิดอยู่ได้ถูกเปิดออก พวกเขาเข้ามาใกล้ชิดกับผู้ที่กำลังเดือดร้อน และด้วยถ้อยคำของพวกเขา ที่มีอิทธิพลในการโน้มน้าวจิตใจจึงมีอำนาจที่สามารถชักนำจิตวิญญาณ มากมายที่กำลังเป็นทุกข์อยู่นั้นให้เข้ามาหาพระเจ้าได้ ผลงานของพวกเขา ได้พิสูจitให้คนอื่นๆ มากมายได้เห็นถึงสิ่งที่พวกเขาสามารถทำได้เช่น เดียวกันหากเพียงแต่พวกเขาจะยอมลงมือทำ {MH 151.2} {MHTh 154.2}

ชีวิตกี่เซดกว’ไงสู่’[ลกภายนอก

ไม่มีสิ่งใดที่จะกระตุ้นให้เกิดความปรารถนาที่จะยอมเสียสละความ สุขส่วนตัวและช่วยเสริมอุปนิสัยให้มีความเข้มแข็งมากยิ่งไปกว่าการที่ ได้มีส่วนร่วมในการทำงานเพื่อผู้อื่น หลายคนที่แสดงตนว่าเป็นคริสเตียน ได้เข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับคริสตจกรโดยคิดถึงแต่ตัวเองเท่านั้น พวกเขาหวังที่จะได้รับความสนุกสนานกับการคบค้าสมาคมกันในโบสถ์ และได้รับการดูแลจากคิษยาภิบาล พวกเขาเป็นสมาชิกของโบสถ์ที่โอ่อ่า และรี่ารวย

และแทบจะไม่มีความเต็มใจที่จะทำประโยชน์เพื่อผู้อื่น ด้วย การกระทำเช่นนี้ พวกเขาจึงได้สูญเสียพระพรอันล้ำค่าที่สุดไปจากตนเอง ทั่งที่หลายคนน่าจะได้ประโยชน์ได้อย่างมากมาย หากพวกเขาจะยอมเสียสละซึ่งความเพลิดเพลินและความสุขสบายจากการที่ได้พบปะสังสรรค์ กัน พวกเขาจำเป็นจะต้องย้ายไปยังสถานที่ๆ พวกเขาจะไต้น่าเอากำลังความสามารถออกมาใช่ในกิจการงานของคริสเตียนและสามารถที่จะ!]กฝนเรียนรู้ที่จะมีความรับผิดชอบ {MH 151.3} {MHTh 154.3}

ต้นไม้ที่ขึ้นเบียดเสียดกันแน่นย่อมมีอาจที่จะเจริญเติบโตได้อย่าง มั่นคงและแข็งแรง คนทำสวนจึงต้องย้ายต้นไม้เหล่านั้นออกไปปลูกยังที่ อื่นๆ เสียบ้าง เพื่อให้ต้นไม้มีที่ว่างเหลือพอที่จะเจริญงอกงามได้ การดำเนินงานในลักษณะเดียวกันย่อมจะส่งผลดีต่อบรรดาสมาชิกจำนวนมาก ของโบสถ์ใหญ่ๆ เขาทั้งหลายจำเป็นจะต้องย้ายไปยังสถานที่ๆ ซึ่งเขาจะไต้น่าเอากำลังความสามารถของตนออกมาใช่ในกิจการงานของคริสเตียน เขาทั้งหลายต่างกำลังสูญเสียชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ ต้องกลายเป็นคนที่แคระแกร็นและไร้ประสีทธิภาพ เพราะไต้ขาดเสียซึ่งการเสียสละตนเอง เพื่อทำงานรับใช้ผู้อื่น หากมีการโยกย้ายเขาทั้งหลายไปยังหน้างานของ การประกาศเผยแพร่ศาสนาสักแห่งแล้ว คนเหล่านี้ก็จะไต้เติบใหญ่เข้มแข็ง และแกร่งกล้าขึ้นได้ {MH 152.1} {MHTh 155.1}

แต่ไม่ควรมีใครจำเป็นต้องรอให้ถูกเรียกไปหน้างานที่ห่างไกลก่อน จะเริ่มให้การช่วยเหลือแก่ผู้อื่น ประตูแห่งการปรนนิบัติรับใช้เปิดรอไว้อยู่ แล้วในทั่วทุกหนแห่งรอบๆ ตัวเราต่างมีผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือจาก เรา หญิงม่าย เด็กกำพร้า คนป่วยเจ็บและคนที่กำลังจะตาย คนที่มีความ ทุกข์โศก คนที่ท้อแท้สิ้นหวัง คนที่ขาดความรู้และคนที่ลูกสังคมรังเกียจ เดียดฉันท์มีอยู่ในทั่วทุกหนแห่ง {MH 1 52.2} {MHTh 155.2}

เราควรจะรู้สึกว่าเป็นหน้าที่พิเศษที่เราจะทำงานเพื่อผู้คนที่อาศัย อยู่ในละแวกเดียวกันกับเรา ขอให้เราศึกษาว่าเราจะให้การช่วยเหลืออย่างดีที่สุดต่อบรรดาผู้ที่ไม่ได้ใส่ใจในเรื่องของศาสนาได้อย่างไร เมื่อท่านไปเยี่ยมเยือนมิตรสหายและเพื่อนบ้านของท่าน จงแสดงความสนใจทั่งในเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณรวมทั่งความเป็นอยู่ในชีวิต จงพูดกับเขาถึงเรื่องของ พระคริสต์ ให้เขาทราบว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงยกความ ผิดบาปให้แก่มนุษย์ทั่งปวง จงเชิญเพื่อนบ้านมาที่บ้านของท่านและอ่านข้อความจากในพระศัมภีร์อันล้ำค่าและจากหนังสืออื่นๆ ที่อธิบายถึงความ จริงให้เขาฟัง

เชิญเขาให้มาร่วมร้องเพลงและร่วมอธิษฐานกับท่าน ใน การสามัคคีธรรมกลุ่มเล็กๆ เช่นนี้ องค์พระคริสต์จะสถิตอยู่ด้วย ตามที่ พระองค์ทรงสัญญาไว้ และจิตใจย่อมจะได้รับการสัมผัสด้วยพระคุณของ พระองค์ {MH 1 52.3} {MHTh 156.1}

สมาชิกของคริสตจักรควรจะฝึกฝนตนเองให้สามารถปฏิบัติงานนี้ได้ เรื่องนี้มีความสำคัญมากเท่า ๆ กับการช่วยเหลือจิตวิญญาณที่ตกอยู่ในความมิดในต่างแดนให้ได้รับความรอด ขณะที่บางคนรู้สึกถึงภาระที่มีต่อจิตวิญญาณที่อยู่ในแดนไกล ขอให้อีกหลายๆ คนที่อยู่ในประเทศของตนรู้สึกถึงภาระที่มีต่อจิตวิญญาณอันมีค่าที่อยู่รายรอบตัวเขา และปฏิบัติงานด้วยความขยันเช่นเดียวกันเพื่อความรอดของคนเหล่านั้น {MH 1 52.4} {MHTh 156.2}

หลายคนเสียใจที่เขามีชีวิตอยู่ในวงสังคมที่แคบๆ ที่จริงแล้วเขาสามารถที่จะทำให้ชีวิตของเขาเองเปิดกว้างออกสู่โลกภายนอกและมีอิทธิพลที่จะชักจูงจิตใจของผู้อื่นได้ หากเพียงแต่เขาต้องการจะกระทำ ผู้ที่รัก พระเยซูด้วยสิ้นสุดใจสิ้นสุดความคิดและจิตวิญญาณ และรักเพื่อนบ้าน เหมือนรักตนเอง ย่อมจะมีผืนงานอันกว้างใหญ่ให้ใดใช้ความสามารถและ อิทธิพลของเขาเสมอ {MH 153.1} {MHTh 156.3}

โอกาสเล็กๆ นอยๆ

ขออย่าให้มีใครปล่อยให้โอกาสเล็กๆ น้อยๆ ต้องหลุดลอยไป เพียงเพราะคาดหวังแต่งานที่ดูยิ่งใหญ่กว่า ท่านอาจจะประสบความสำเร็จใน การทำงานชิ้นเล็ก ๆ แต่อาจจะต้องล้มเหลวโดยสิ้นเชิงเมื่อพยายามกระทำ การใหญ่ และทำให้จิตใจตกอยู่ในสภาพที่ท้อแท้สิ้นหวัง การที่ท่านได้กระทำในสิ่งที่ท่านต้องทำอย่างสุดความสามารถย่อมจะทำให้ท่านได้รับการพีฒนาความสามารถสู่ชิ้นงานที่ใหญ่กว่าได้ การมองข้ามโอกาสที่ได้รับในแต่ละวันและการละเลยต่อหน้าที่เล็กๆ น้อยๆ ที่อยู่ใกลมือนี่แหละ ที่ทำให้คนมากมายเป็นเหมือนไม้ที่ไร้ผลและกลับต้องเหี่ยวแห้งไปในที่สุด {MH 1 53.2} {MHTh 157.1}

อย่าพึ่งพาความชวยเหลือจากมนุษย์ แต่จงมองข้ามมนุษย์ไปยังพระองค์ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงตั้งไว้เพื่อทรงแบกรับเอาความทุกข์ของเราไป แบกความโศกเศร้าของเราไว้ และประทานสิ่งที่จำเป็นในชีวิตให้แก่เรา จงยึดถือในพระวจนะของพระเจ้า เริ่มลงมือปฏิบติงานที่ท่านได้มาและเดินหน้าต่อไปด้วยความเชื่อที่มั่นคง การเชื่อว่าพระคริสต์สถิตอยู่ด้วยย่อมทำให้เรา

มีกำลังและมีความมั่นคง จงทำงานด้วยความเอาใจใส่อย่างไม่เห็นแก่ตัว ด้วยความมานะอุตสาหะและด้วยกำลังที่อดทน {MH 153.3} {MHTh 157.2}

ในท้องที่ ๆ มีปัจจัยแวดล้อมที่ดูจะไม่เป็นมิตรและทำให้เสียกำลังใจ จนหลายคนไม่อยากที่จะไปยังสถานที่เหล่านั้น แต่ด้วยความพากเพียรของผู้ปฏิบัติงานที่ยอมเสียสละความสุขส่วนตัว จึงได้ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างน่าอัศจรรย์ขึ้น พวกเขาได้ทำงานด้วยความบากบั่นอดทน โดยไม่หวังพึ่งในกำลังอำนาจของมนุษย์แต่ได้ไว้วางใจในพระเจ้าและพระคุณของ
พระองค์ได้ค้ำจุนพวกเขาไว้ คุณงามความดีที่พวกเขาได้กระทำไปนั้น แม้จะไม่มีผู้ใดในโลกนี้รับรู้ แต่ย่อมจะปรากฏผลอันมีค่าในวันอันยิ่งใหญ่ใน ภายภาคหน้า {MH 153.4} {MHTh 157.3}

ผู้เผยแพร่คาสนากี่กำงานเลี้ยงดูตนเอง

ในท้องถิ่นหลายแห่ง ผู้เผยแพร่ศาสนาที่เลี้ยงตัวเองได้สามารถปฏิบติงานจนได้รับผลสำเร็จเป็นอย่างดี อัครสาวกเปาโลได้ทำการประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์ไปยังทั่วทั้งโลกด้วยการเป็นผู้เผยแพร่ศาสนา ที่หาเลี้ยงชีพตนเอง ในขณะที่เปาโลได้สั่งสอนถึงข่าวประเสริฐอยู่ตามหัว เมืองใหญ่ๆ ในทวีปเอเชียและยุโรปอยู่นั้น เขาได้ทำงานเป็นช่าง!]มือเพื่อ หาเลี้ยงตัวเองและเพื่อนร่วมงาน ถ้อยคำลาลาที่เขาได้กล่าวกับบรรดาผู้
ปกครองแห่งเมืองเอเฟซัสแสดงให้เห็นถึงงานอาชีพที่เขาได้ทำ เป็นบทเรียนที่ล้ำค่าแก่ผู้ประกาศข่าวประเสริฐทุกๆ คน {MH 154.1} {MHTh 158.1}

เปาโลได้กล่าวว่า “ท่านทั้งหลายย่อมทราบอยู่เองว่า ข้าพเจ้าได้ประพฤติต่อท่านอย่างไรทุกเวลา...และสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งเป็นคุณประโยชน์ แก่ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้ามิได้ปดซ่อนไว้ แต่ได้ชี้แจงให้ท่านเห็น กับได้สั่ง สอนท่านในที่ประชุมและตามบ้านเรือน...ข้าพเจ้ามิได้โลภเงินหรือทอง หรือเสื้อผ้าของผู้ใด ท่านทั้งหลายทราบว่ามือของข้าพเจ้าเองได้จัดหา ปัจจัยสำหรับตัวข้าพเจ้า กับคนที่อยู่กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้วางแบบอย่าง ไว้ให้ท่านทุกอย่างแล้ว ให้เห็นว่าโดยทำงานเช่นนี้ควรจะช่วยคนที่มีกำลัง น้อย ระลึกถึงพระวาทะของพระเยซูเจ้า ซึ่งพระองค์ตรัสว่า การให้เป็นเหตุ ให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ” กิจการ 20:1 8-35 {MH 1 54.2} {MHTh 158.2}

ทุกวันนี้ ถ้าหากหลายคนที่ได้ซาบซึ้งในจิตวิญญาณของการเสียสละ ตนเองอย่างเดียวกัน ก็จะทำงานให้ประสบผลได้เป็นอย่างดี ขอให้ใครสัก

สองคนหรือมากกว่านั้นเริ่มร่วมกันออกไปเผยแพร่ศาสนา ขอให้พวกเขาออกไปเยี่ยมเยียนผู้คน ด้วยการอธิษฐาน การร้องเพลง การสั่งสอน การอธิบายพระคัมภีร์และการรักษาพยาบาลแก่ผู้ที่เจ็บป่วย บางคนสามารถที่จะยังชีพตนเองได้ด้วยการเป็นบรรณกรผู้จำหน่ายหนังสือ ส่วนคนอื่นๆ อาจจะทำงานบมือหรืองานอาชีพอื่นๆ ได้เช่นเดียวกับเหล่าอัครสาวก ขณะเมื่อพวกเขาทำงานต่อไปโดยตระหนักถึงการช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ แต่ถ่อมใจที่จะวางใจในพระเจ้า พวกเขาก็จะได้รับประสบการณ์อันมีค่ายิ่ง องค์พระเยซูคริสตเจ้าจะทรงนำหน้าพวกเขาไป ทั้งคนมั่งมีและคนยากคนจนจะให้ความอุปถัมภ์ค้ำซูและให้การสนับสนุนเขา {MH 154.3} {MHTh 158.3}

ผู้ที่ได้รับการฝึกฝนอบรมให้ทำการเผยแพร่ศาสนาด้านการแพทย์ ในต่างประเทศควรจะได้รับการสนับสนุนให้ออกไปปฏิบัติงานในดินแดน เป้าหมายโดยมิรอช้า และเริ่มทำงานท่ามกลางประชาชน โดยเรียนภาษา ไปด้วยในขณะที่ทำงาน ในไม่ช้าพวกเขาก็จะทำการสั่งสอนความจริงอย่าง ง่ายๆ จากพระวจนะของพระเจ้าได้{MH 155.1} {MHTh 159.1}

ตลอดทั่วทุกหนทุกแห่งในโลกต่างมิความต้องการทูตของพระเจ้าผู้กอปรด้วยความเมตตากรุณา พระเจ้าได้ทรงเรียกครอบครัวของคริสเตียนให้เดินทางไปประกาศสั่งสอนในชุมชนต่างแดนที่ยังอยู่ในความมิดและความ ผิดบาป เพื่อจะได้ทราบถึงความต้องการของเพื่อนมนุษย์เหล่านั้น และทำงานเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของพระอาจารย์ ถ้าครอบครัวเช่นนี้จะเข้าไปตั้งรกรากอยู่ในสถานที่มืดมนเหล่านี้บนโลก ในที่ซึ่งผู้คนยังถูกครอบงำไว้ด้วยความมืดมนในฝ่ายจิตวิญญาณ และให้แสงสว่างของพระ-คริสต์ส่องผ่านไปยังตัวพวกเขา งานอันประเสริฐน่าจะสัมฤทธิ์ผลได้มาก เพียงไร {MH 1 55.2} {MHTh 159.2}

งานนี้ต้องการการเสียสละซึ่งความสุขส่วนตัว ในขณะที่หลายคนต่างรอที่จะให้อุปสรรคทั่งหลายผ่านพ้นไปเสียก่อน งานที่เขาควรจะทำจึง ลูกทิ้งค้างไว้และคนมากมายกำลังต้องตายไปโดยปราศจากความหวังและ ปราศจากพระเจ้า เพื่อผลประโยชน์ทางการค้า หรือเพื่อให้ได้มาซึ่งความ รู้ทางวิทยาศาสตร์ บางคนถึงกับยอมเสี่ยงภัยเข้าไปยังดินแดนที่ยังไม่มีผู้คนเข้าไปตั้งรกรากอยู่มาก่อนและยินดีทนต่อความยากลำบากด้วยการ อุทิศตัว แต่จะมีสักกี่คนที่เห็นแก่ประโยชน์ต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกันโดยยอมเต็มใจที่จะโยกย้ายครอบครัวไปยังดินแดนที่ต้องการข่าวประเสริฐ {MH 1 56.1}

การเข้าถึงประชาชน ไม่ว่าพวกเขาจะอยู่ในสถานที่แห่งใดและอยู่ในฐานะอะไรหรืออยู่ในสภาพใดก็ตามและพยายามที่จะให้ความช่วยเหลือแก่พวกเขาในทุกวิถีทางที่กระทำได้คือการรับใช้ที่แท้จริง ด้วยความมานะ พยายามเช่นนี้ท่านเอาชนะจิตใจมากมายและเปิดประตูเพื่อเข้าไปสู่จิต วิญญาณที่กำลังถูกทำลายได้{MH 1 56.2} {MHTh 159.3}

จงระลึกอยู่เสมอว่าในกิจการทั้งหลายของท่าน ท่านได้ผูกพนอยู่กับ พระคริสต์ ท่านเป็นส่วนหนึ่งของแผนการแห่งการไถ่ให้รอดอันยิ่งใหญ่ ใน การรักษาผู้ป่วยเจ็บนั้น ความรักของพระคริสต์ประดุจธารน้ำธำรงชีวิตจะ หลั่งไหลผ่านชีวิตของท่าน ในขณะที่ท่านพยายามนำพาคนอื่นๆ ให้เข้ามา ในวิถีแห่งความรักของพระองค์ จงให้ความบริสุทธิ์ของภาษาที่ท่านใช้พูดจา ความไม่เห็นแก่ตัวในการปรนนิบติรับใช้ ความชื่นชมยินดีในลีหน้าท่าทีของ ท่านได้เป็นพยานถึงฤทธิ์อำนาจในพระคุณของพระองค์ จงแสดงให้โลกได้ เห็นถึงความบริสุทธิ์และความชอบธรรมของผู้แทนของพระองค์ เพื่อคนทั้งหลายจะได้มองเห็นถึงสง่าราศีอันรุ่งเรืองของพระองค์ {MH 156.3} {MHTh 160.1}

เป็นเรื่องที่ไม่เป็นประโยชน์มากนักในการพยายามจะปฏิรูปผู้อื่นด้วยการติเตียนพวกเขาในสิ่งที่เราเห็นว่าเป็นนิสัยที่ไม่ลูกต้อง การกระทำเชนนี้มักจะก่อผลร้ายมากกว่าผลดี ในการสนทนากับหญิงชาวสะมาเรีย แทนที่พระคริสต์จะทรงกล่าวว่าบ่อน้ำของยาโคบนั้นไม่ดี แต่พระองค์กลับแสดงให้หญิงนั้นไต้เห็นสิ่งที่ดียิ่งกว่า พระองค์ตรัสว่า “ถ้าเจ้าได้รู้จักของ ที่พระเจ้าประทาน และรู้จักผู้ที่พูดกับเจ้าว่า ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง เจ้าก็คงจะ ได้ขอจากท่านผู้นั้น และท่านผู้นั้นก็คงจะให้น้ำาธำรงชีวิตแก่เจ้า” ยอห์น 4:10 พระองค์ทรงเปลี่ยนเรื่องที่สนทนาไปยังสิ่งที่ล้ำค่าซึ่งพระองค์จะ ประทานให้แก่หญิงนั้น โดยการทรงเสนอสิ่งซึ่งดีกว่าสิ่งที่หญิงนั้นมีอยู่ นั่นคือ น้ำที่ธำรงชีวิตอันเป็นความชื่นชมยินดีและเป็นความหวังแห่งข่าว ประเสริฐ {MH 1 56.4} {MHTh 160.2}

นี่เป็นแบบอย่างวิธีการที่เราควรจะนำมาใชในงานของเรา เราต้องมอบสิ่งที่ดีกว่าที่เขามีอยู่ให้แก่เขา แม้แต่สันติสุขในพระพระคริสต์ซึ่งเกิน ความเข้าใจทั้งปวง เราต้องบอกเขาให้ทราบถึงธรรมบัญญัติอันบริสุทธิ์ของ พระเจ้า ซึ่งเป็นสำเนาที่แสดงถึงพระอุปนิสัยของพระองค์ และแสดงให้เห็น ถึงน้ำพระทัยของพระองค์ที่ทรงปรารถนาให้เขาได้มุ่งไปสู่ จงชี้ให้เขาได้เห็นว่าสง่าราศีแห่งสวรรค์ที่จะคงอยู่ชั่วนิรันดรนั้นมีความสูงส่งเหลือคณายิ่งกว่าความสุขสำราญและความสนุกลนานของโลกที่มีอยู่เพียงชั่วครู่ชั่วยามจงบอกให้เขาได้ทราบถึงอิสรภาพความเป็นไทและการพักผ่อนที่เขาจะได้

พบในพระผู้ช่วยให้รอด พระองค์ทรงเปิดเผยว่า “ผู้ที่ดื่มน้ำซึ่งเราจะให้แก่เขานั้นจะไม่กระหายอีกเลย” ยอห์น 4:14 {MH 157.1} {MHTh 160.3}

จงเทิดทูนพระเยซูและประกาศว่า “จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้าผู้ทรงรับความผิดบาปของโลกไปเสีย” ยอห์น1:29 พระองค์แต่เพียงผู้เดียวเท่านั้นที่ทรงสามารถจะประทานความอิ่มเอมใจให้แก่จิตใจของผู้ที่โหยหาและประทานสันติสุขให้แก่จิตวิญญาณได้{MH 1 57.2} {MHTh 161.1}

ในบรรดาคนทั้งหลายในโลก นักปฏิรูปควรเป็นผู้ที่ไม่เห็นแก่ตัว เป็น คนที่มีจิตใจเมตตากรุณาและมีความสุภาพอ่อนโยนอย่างมากที่สุด ในชีวิต ของคนเหล่านี้จะต้องมองเห็นแต่ความดีอย่างแท้จริงในการกระทำที่ไม่ เห็นแก่ตัว ผู้รับใช้ที่สำแดงออกถึงความไม่อ่อนสุภาพ เผยให้เห็นถึงความโมโหฉุนเฉียวเมื่อเห็นผู้อื่นแสดงความรู้ไม่เท่าทันหรือไม่ยอมเชื่อฟัง คนที่พูดจาโดยไม่ยั้งคิดหรือแสดงกริยาที่ขาดสติ ก็อาจปิดประตูใจจนไม่มีทางที่จะเข้าถึงจิตใจของคนเหล่านั้นได้ {MH 157.3} {MHTh 161.2}

เฉกเช่นเดียวกับหยาดน้ำค้างและละอองฝนที่โปรยลงบนต้นไม้ใบหญ้า ที่เหี่ยวเฉาขอให้คำพูด โปรยปรายลงมาอย่างอ่อนโยนในขณะที่กำลังแสวงหาหนทางที่จะนำคนทั้งหลายให้หันกลับจากความผิดบาป แผนการ ของพระเจ้าคือสิ่งแรก ต้องเข้าถึงจิตใจของมนุษย์ให้ได้เสียก่อน เราจึง ต้องพูดถึงความจริงของความรักการไว้วางใจในพระองค์ที่จะประทานฤทธิ์ อำนาจในการปฏิรูปชีวิตพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงนำถ้อยคำที่กล่าวด้วย ความรักมาสู่จิตวิญญาณของเขา {MH 1 57.4} {MHTh 161.3}

โดยธรรมชาติแล้ว มนุษย์เรามักจะยึดผลประโยชน์ของตนเองและความคิดของตนเองเป็นใหญ่ แต่เมื่อเราเรียนรู้ถึงบทเรียนที่พระคริสต์ทรงประสงค์ที่จะสั่งสอนเรา เราจะกลายเป็นผู้มีส่วนร่วมในสภาพของพระองค์ จากนั้นเราจึงดำเนินชีวิตตามแบบอย่างของพระองค์ ซึ่งมีความอ่อนโยน อันไร้ที่เปรียบปรานและเป็นสิ่งซึ่งพระองค์ทรงน่าเข้าไปใส่ไว้ในความรู้สึก ของผู้อื่น ทรงกันแสงร่วมกับคนที่ร่ำไห้ทรงมีความชื่นชมยินดีกับผู้ที่มี ความสุข สิ่งเหล่านี้จะต้องมีอิทธิพลอันใหญ่ยิ่งเหนืออุปนิสัยของคนทั้งหลายที่ได้ติดตามพระองค์ด้วยความจริงใจ ด้วยถ้อยคำและการกระทำที่กอปรด้วยความเมตตากรุณา เขาจะพยายามปูทางเดินให้ราบเรียบสำหรับเท้าที่อ่อนเปลี้ยเพลียแรง {MH 157.5} {MHTh 162.1}

“พระเจ้าได้ประทานให้ข้าพเจ้ามีลิ้นของบรรดาผู้ที่พระองค์ทรงสอน เพื่อข้าพเจ้าจะได้รู้ที่จะค้ำชูผู้ที่เหน็ดเหนื่อยไว้ด้วยถ้อยคำ” อิสยาห์50:4 {MH 158.1} {MHTh 162.2}

รอบๆ ตัวเรามีผู้ที่ได้รับความทุกข์ทรมาน เราจะพบคนเหล่านี้ในที่ นั้นบ้าง ที่นี่บ้างและในทั่วทุกหนแห่ง ให้เราเสาะหาผู้ที่ทุกข์ทรมานเหล่านี้ และปลอบประโลมจิตใจด้วยถ้อยคำเสนาะหู ขอให้เราได้เป็นร่องน้ำที่ธารน้ำแห่งความเมตตาปรานีอันแสนชื่นใจไหลผ่านตลอดไป {MH 1 58.2} {MHTh 162.3}

ในการคบหาสมาคมร่วมกับผู้อื่นนั้น เราควรจดจำจากประสบการณ์ ที่เกิดขึ้นกับผู้อื่นว่า มีบางเรื่องที่พระเจ้าได้ทรงปิดบังมิให้มนุษย์ได้รู้เห็น บนหน้าบันทึกแห่งความทรงจำมีเรื่องราวอันน่าเศร้าสลดใจในชีวิตที่พระเจ้า ทรงป้องกันมิให้สายตาที่อยากรู้อยากเห็นได้ล่วงรู้ มีการต่อสู้ดิ้นรนอย่างหนักในสถานการณ์อันยากลำบากที่ได้รับการบันทึกไว้ ซึ่งอาจจะเป็นเรื่องยุ่งยากในครอบครัวที่เกิดขึ้นวันแล้ววันเล่าจนได้บั่นทอนกำลังใจ ทำให้ต้องขาดเสียซึ่งความไว้วางใจและความเชื่อในพระเจ้า ผู้ที่กำลังต่อสู้ในสงครามแห่งชีวิตจะมีกำลังใจที่เข้มแข็งยิ่งขึ้น หากพวกเขาได้รับความรักใคร่และความเอาใจใส่แม้เพียงเล็กน้อยก็ตาม สำหรับคนเหล่านี้ มือของเพื่อนแท้ที่กำไว้แน่นและคอยที่จะให้ความช่วยเหลือนั้น ย่อมมีค่ามากยิ่ง กว่าเงินหรือทองคำ ถ้อยคำที่แสดงออกถึงความเมตตากรุณาเป็นสิ่งที่น่าชื่นชมยินดีมากเท่ากับรอยยิ้มของทูตสวรรค์ {MH 1 58.3} {MHTh 162.4}

มีคนอีกมากมายที่กำลังต่อสู้ดิ้นรนอยู่กับความยากจน ถูกบีบบังคับให้ต้องทำงานหนักเพื่อแลกกับเงินค่าจ้างเพียงเล็กน้อยพอประทังชีวิต เท่านั้น การต้องตรากตรำทำงานอย่างหนักและความอัตคัดขัดสน มีชีวิตอยู่โดยปราศจากความหวังในสิ่งที่ดีกว่า ทำให้ภาระที่แบกอยู่นั้นเพียบ {MHTh 163.1}

หนัก เมื่อมีความเจ็บป่วยซ้ำเติมเข้ามาอีก ภาระนั้นก็เกินกว่าจะทานทน สูญสิ้นในความหวังและคับแค้นในชีวิต พวกเขาไม่รู้จะหันหน้าไปพึ่งใคร เพื่อคลายทุกข์ จงเห็นอกเห็นใจพวกเขาในยามทนทุกข์ทรมาน ในความปวดร้าวใจและรู้สึกท้อแท้สิ้นหวังของเขา สิ่งเหล่านี้จะเปิดช่องทางให้ท่าน ช่วยเหลือเขาได้ จงพูดกับเขาถึงพระสัญญาของพระเจ้า จงอธิษฐานเผื่อ เขาและอธิษฐานร่วมกับเขา หนุนจิตใจเขาให้เกิดมีความหวัง {MH 1 58.4} คำพูดหนุนใจและให้กำลังใจที่กล่าวในยามที่จิตวิญญาณป่วยและความกล้าหาญตกตาล้วนเป็นถ้อยคำที่พระผู้ช่วยให้รอดทรงถือว่าได้กล่าว ต่อพระองค์

เมื่อหัวใจเหล่านั้นชื่นบานขึ้น เหล่าทูตสวรรค์ก็จะเฝ้ามองด้วย ความยินดี {MH 1 59.1} {MHTh 163.2}

ตลอดทุกยุคทุกสมัย องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงคอยปลุกจิตวิญญาณของมนุษย์ให้ตระหนักถึงความเป็นพี่น้องในพระเจ้า ขอให้ท่างานร่วมกับ พระองค์ ในขณะที่การขาดซึ่งความไว้เนื้อเชื่อใจและการกลายเป็นศัตรูต่อ กันกำลังแผ่ขยายไปทั่วทั้งโลก สาวกของพระคริสต์จะต้องสำแดงให้เห็นถึงจิตสำนึกฝ่ายจิตวิญญาณที่ครอบครองอยู่ในสรวงสวรรค์ {MH 1 59.2} จงพูดแบบเดียวกับที่พระองค์ตรัส จงท่าเหมือนดังเช่นที่พระองค์ ทรงกระท่า จงแสดงออกถึงความหวานในพระอุปนิสัยของพระองค์ จง สำแดงถึงความสมบูรณ์ในความรักของพระองค์ที่แฝงอยู่ในคำสอนและความ สัมพันธ์ทั้งปวงระหว่างพระองค์กับมวลมนุษย์ ผู้ปฏิบัติงานที่ถ่อมตนอย่างที่สุดเมื่อได้ร่วมงานกับพระคริสต์จะสัมผัสไดถึงเสียงประสานที่จะดังกังวานไป จนถึงสุดปลายของแผ่นดินโลกและบรรเลงท่วงท่านองอันไพเราะไปตลอด ชั่วนิจนิรันดร {MH 1 59.3} {MHTh 163.3}

บรรดาชาวสวรรค์ต่างกำลังรอคอยที่จะได้ร่วมมือกับตัวแทนของ มนุษย์ เพื่อให้พวกเขาได้สำแดงให้โลกได้เห็นว่ามนุษย์นั้นสามารถจะกระ ทำสิ่งใดได้บ้าง และโดยการผูกสัมพันธ์กับพระเจ้า พวกเขาสามารถที่จะช่วยจิตวิญญาณ,ที่กำลังจะพินาศให้รอดได้ ผู้ที่ไม่ได้คิดถึงแต่ตัวเองและยอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงประกอบกิจอยู่ภายในจิตใจ และได้มอบถวายชีวิตด้วยการอุทิศตนแด่พระเจ้าอย่างหมดสิ้น ย่อมจะทำประโยชน์แก่ผู้อื่นได้อย่างไม่มีขีดจำกัด คนทั้งหลายที่ได้ยอมมอบถวายร่างกาย จิตใจและจิตวิญญาณเพื่อปรนนิบัติรับใช้ในพระราชกิจของพระองค์ย่อม ที่จะได้รับกำลังทั้งทางฝ่ายร่างกาย สติปัญญาและทางฝ่ายจิตวิญญาณอยู่ เสมอ ของประทานจากสวรรค์ที่ไม่มีวันหมดสิ้นนั้นมีอยู่พร้อมตามที่เขา ต้องการ พระคริสต์ทรงระบายลมปราณมาจากพระวิญญาณและจากชีวิต ของพระองค์เองแก่พวกเขา พระวิญญาณบริสุทธ์ทรงใช้ฤทธิ์อำนาจอัน ยิ่งใหญ่สูงสุดเพื่อที่จะทำงานอยู่ภายในความคิดและจิตใจ โดยพระคุณที่ ประทานให้แก่เรา ทำให้เราบรรลุถึงชัยชนะและความสำเร็จได้ ซึ่งโดย ความเป็นจริงด้วยความผิดพลาดของเรา ทัศนะแบบอคติตามแนวคิดของ เรา ความบกพร่องในอุปนิสัยของเรา และความเชื่ออันน้อยนิดของเรา ดู เหมือนว่าชัยชนะเหล่านี้มิอาจจะบังเกิดขึ้นได้ {MH 159.4} {MHTh 164.1}

สำหรับทุกคนที่ได้มอบถวายตัวเองเพื่อปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าโดย มิได้หวงแหนสิ่งใดไว้ เขาจะได้รับพระราชทานฤทธิ์อำนาจที่จะนำไปสู่ความ สำเร็จอันเหลือที่จะคำนวณได้ พระเจ้าจะทรงกระทำการยิ่งใหญ่ในชีวิตของ เขา พระองค์จะทรงประกอบกิจอยู่ภายในจิตใจของมนุษย์ เพื่อจะให้เห็นถึงความบรรลุผลสำเร็จตามพระสัญญาสำหรับชีวิตเบื้องหน้าภายในช่วง ชีวิตของเขา {MHTh 164.2}

"ถิ่นทุรกันดารและที่แห้งแล้งจะยินดี

ทะเลทรายจะเปรมปรีดิ์และผลิดอก อย่างต้นดอกฝรั่น

มันจะออกดอกอุดม และเปรมปรีดิ์ด้วยความชื่นบานและการร้องเพลง

ศักดิ์ศรีของเลบานอนก็จะประทานให้มัน ทั้งความโอ่อ่าตระการของคารเมลและชาโรน

ที่เหล่านี้จะเห็นพระสิริของพระเจ้า

ความโอ่อ่าตระการของพระเจ้าของพวกเรา

"จงหนุนกำลังของมือที่อ่อน

และกระทำหัวเข่าที่อ่อนให้มั่นคง

จงกล่าวกับคนที่มีใจคร้ามกลัวว่า

จงแข็งแรงเถอะ อย่ากลัว

ดูเถิด พระเจ้าของท่านทั้งหลาย...

"แล้วนัยน์ตาของคนตาบอดจะเปิดออก

แล้วหูของคนหูหนวกจะเบิก

แล้วคนง่อยจะกระโดดได้อย่างกวาง

และลิ้นของคนใบ้จะร้องเพลงด้วยความชื่นบาน

เพราะน้ำจะพลุ่งขึ้นมาในปาดอน

และลำธารจะพลุ่งขึ้นในทะเลทราย

"ทรายที่ร้อนจัดจะเป็นสระน้ำ

และดินที่แตกระแหงจะเป็นน้ำพุ...

และจะมีทางหลวงที่นั่น

และเขาจะเรียกทางนั้นว่า วิสุทธิมรรค

คนไม่สะอาดจะไม่เดินทางนั้น

แม้คนโง่ก็จะไม่หลงในนั้น’,

“จะไม่มีสิงมีที่นั่น

หรือจะไม่มีสัตว์ร้ายมาบนทางนั้น

จะหามันที่นั่นไม่พบ แต่ผู้ที่ไถ่ไว้แล้วจะเดินบนนั้น

ผู้ที่รับการไถ่แล้วของพระเจ้าจะกลับ

และจะมายังศิโยนด้วยร้องเพลง

มีความชื่นบานเป็นนิตย์บนศีรษะของเขาทั้งหลาย

เขาจะได้รับความชื่นบานและความยินดี

ความโศกเศร้าและการถอนหายใจจะปลาตไปเสีย’” {MHTh 164.3}

อิสยาห์35:1-10 {MH 160.1}

*****

บทที่ **10 -** การช่วยเหลือ ผู้ที่ตกอยู่ในการกดลอง

การที่พระคริสต์ทรงรักเรานั่นมิใช่เพราะว่าเราได้มีใจรักในพระองค์ ก่อน แต่“ในขณะที่เรายงเป็นคนบาป” พระองค์ใต้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อ เรา พระองค์มิได้ทรงปฏิบัติต่อเราตามการกระทำที่เราสมควรจะใต้รับ ถึง แม้ว่าบาปของเราจะทำให้เราสมควรที่จะได้รับโทษก็ตาม แต่พระองค์ก็หา ได้ทรงพิพากษาลงโทษเราไม่ ปีแล้วปีเล่าที่พระองค์ใต้ทรงอดทนต่อความ อ่อนแอและความโง่เขลาของเรา ความอกตัญญูต่อพระคุณและความดื้อรั้น ของเรา แม้ว่าเราจะใต้เหินห่างไปจากพระองค์ มีจิตใจที่แข็งกระด้าง หรือ เพิกเฉยต่อพระวจนะอันบริสุทธิ์ของพระองค์ พระหัตถ์ของพระองค์ก็ยังทรง เหยียดออกเพื่อเราอยู่เสมอ {MH 161.1} {MHTh 168.1}

พระคุณเป็นพระลักษณะของพระเจ้าที่ประทานให้แก่มนุษย์ผู้ไม่ สมควรจะได้รับ เรามิได้แสวงหาพระคุณนั้น แต่พระเจ้าได้ทรงแสวงหาเพื่อ ที่จะประทานพระคุณนั้นให้แก่เรา พระเจ้าทรงยินดีที่จะประทานพระคุณ ของพระองค์ให้แก่เรา มิใช่เพราะเรามีค่าคู่ควรที่จะได้รับ แต่เพราะเราไม่มี ค่าคู่ควรอย่างสิ้นเชิงที่จะได้รับพระคุณนั้นต่างหาก สิ่งเดียวที่เราจะทูลขอพระราชทานพระมหากรุณาธิคุณจากพระองค์ ก็คือ ความจำเป็นอย่างยิ่งยวด ของเราเท่านั้น {MH 161.2} {MHTh 169.1}

โดยอาศัยพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ตลอดทั้งวันเพื่อที่จะเชื้อเชิญมนุษย์ที่หลงกระทำผิดบาปให้เข้ามาหาพระองค์พระองค์ทรงยอมรับทุกคน พระองค์ทรงต้อนรับทุกคนด้วย ความยินดี การอภัยโทษต่อผู้ที่กระทำผิดบาปมากที่สุดนั้นเป็นสิ่งที่สำแดง ถึงสง่าราศีของพระองค์ พระองค์จะทรงนำเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายออกมาจาก ซาตานผู้มีอำนาจ พระองค์จะทรงปลดปล่อยเชลยให้ได้รับความเป็นไท พระองค์จะทรงฉวยดุ้นฟืนออกมาจากกองเพลิง พระองค์จะทรงโรยโซ่ทองแห่งพระเมตตาคุณของพระองค์จากสวรรค์ลงสู่เบื้องลึกที่สุดในความทุกข์ ยากของมนุ,ษย์ และจะทรงยกชูจิตวิญญาณที่แปดเปื้อนด้วยบาป {MH 161.3} {MHTh 169.2}

พระคริสต์ทรงสนพระทัยและทรงรักใคร่ในมนุษย์ทุกคน พระองค์ทรงยอมสละพระชนม์ของพระองค์เพื่อที่จะนำมนุษย์ให้กลับคืนดีกับ พระเจ้า จิตวิญญาณที่หลงกระทำผิดและช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ซึ่งตกอยู่ ในสภาพพร้อมจะถูกทำลายด้วยเล่ห์อุบายและบ่วงแร้วของซาตานจะได้รับการดูแลและฟื้นฟูเหมือนดังเช่นผู้เลี้ยงที่คอยปกป้องฝูงแกะของตน {MH 162.1} {MHTh 169.3}

แบบอย่างของพระผู้ช่วยให้รอดจะต้องเป็นมาตรฐานแห่งการปรนนิบติรับใช้ของเราต่อผู้ที่ลูกทดลองและหลงกระทำผิด ความสนพระทัย ความสุภาพอ่อนโยนและความอดทนนานที่พระองค์ได้ทรงสาธิตต่อเรานั้น เราจะต้องสำแดงสิ่งเดียวกันนี้ให้เป็นที่ประจักษ์ต่อผู้อื่นด้วย พระองค์ตรัสว่า “เรารักเจ้าทั้งหลายมาแล้วอย่างไร เจ้าจงรักกันและกันด้วยอย่างนั้น” ยอห์น 13:34หากพระคริสต์สถิตอยู่ในเรา เราก็จะต้องเปิดเผยถึงความรักที่ไม่เห็นแก่ตัวของพระองค์ต่อทุกๆ คนที่เราติดต่อเกี่ยวข้องด้วยเมื่อเราพบเห็นมนุษย์ชายหญิงที่ต้องการความเห็นอกเห็นใจและความช่วย เหลือ เราจะไม่ถามว่า “เขาเป็นผู้สมควรที่จะได้รับการช่วยเหลือหรือไม่” แต่เราควรจะถามว่า “ข้าพเจ้าจะทำประโยชน์อะไรให้แก่เขาเหล่านั้นได้ บ้าง” {MH 162.2} {MHTh 169.4}

ทั้งคนมั่งมีและคนยากจน คนชั้นสูงและคนชั้นตา ไทและทาสล้วน เป็นทรัพย์สมบัติของพระเจ้า พระองค์ผู้ทรงสละพระชนม์ของพระองค์เพื่อ จะไถ่มนุษย์ทั้งหลายให้รอดพ้นจากบาปนั้น ทรงมองเห็นว่ามนุษย์ทุกคน ล้วนมีค่ามากเกินกว่าจะประมาณได้ โดยความล้ำลึกและสง่าราศีของ กางเขนนั้น เราจึงได้มองเห็นถึงการประเมินค่าต่อจิตวิญญาณมนุษย์ของ พระองค์ เมื่อเราได้ทราบอย่างถ่องแท้เช่นนี้แล้ว เราย่อมจะรู้สึกว่ามนุษย์ ทุกคนไม่ว่าจะเลวทรามตาช้าสักเพียงใด เขาก็มีค่าเกินกว่าที่จะได้รับการ ปฏิบัติด้วยความเย็นชาหรือด้วยการดูถูกเหยียดหยาม เราควรจะตระหนัก ถึงความสำคัญของงานที่เราจะกระทำเพื่อเพื่อนมนุษย์ด้วยก่นว่าเขาควร ได้รับการยกซูให้สงขึ้นสู่พระที่นั่งของพระเจ้า {MH 1 62.3} {MHTh 170.1}

ในคำอุปมาของพระผู้ช่วยให้รอดเกี่ยวกับเรื่องเหรียญเงินที่หายไป นั้น แม้ว่าจะตกอยู่ในกองขยะโสโครกก็ตาม เหรียญนั้นก็ยังเป็นเหรียญเงิน อยู่เช่นเติม เจ้าของเหรียญย่อมจะเสาะแสวงหาเพราะมันเป็นสิ่งที่มีค่า ดัง นั้น จิตวิญญาณทั้งหลาย แม้ว่าจะเสื่อมทรามไปเพราะความผิดบาป ก็ยัง มีค่าประเสริฐในสายพระเนตรของพระเจ้า เช่นเดียวกับเหรียญเงินที่มี พระฉายาลักษณ์และคำจารึกของกษัตริย์ผู้มีอำนาจครอบครองประเทศ ฉันใด มนุษย์ที่พระเจ้าทรงสร้างย่อมมีพระฉายาและคำจารึกของพระเจ้า ประทับอยู่ฉันนั้น ถึงแม้ว่าในเวลานี้จิตวิญญาณเหล่านั้นจะได้เสื่อมเสียและ {MHTh 170.2}

มัวหมองไปเพราะอิทธิพลของความผิดบาป แต่กระนั้นร่องรอยของคำจารึก ก็ยังคงหลงเหลืออยู่ในจิตวิญญาณทั้งหลายเหล่านั่น พระเจ้าทรงปรารถนา ที่จะนำจิตวิญญาณเหล่านั่นกลับคืนมาและประทับพระฉายาแห่งความ ชอบธรรมและความบริสุทธิ์ของพระองค์ลงไปอีกครั้ง {MH 163.1} {MHTh 170.3}

เราต่างมีความเข้าใจถึงความเห็นอกเห็นใจตามแบบอย่างของพระ-คริสต์แต่เพียงเล็กน้อยเท่านั้น ซึ่งแท้ที่จริงแล้ว สิ่งนี้ควรจะเป็นสายใยที่ได้ ผูกพันเรากับพระองค์ไว้อย่างแนบแน่นที่สุด อันเป็นความเห็นอกเห็นใจ ด้วยความเมตตาสงสารต่อจิตวิญญาณที่ตาช้า จิตวิญญาณที่หลงกระทำ ผิดและต้องทนทุกข์ทรมาน และสุดท้ายก็ต้องตายไปด้วยการล่วงละเมิด และความผิดบาป ความไร้มนุษยธรรมต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกันถือว่าเป็น ความผิดบาปที่ร้ายแรงที่สุดของเรา หลายคนคิดว่าเขาเป็นแบบอย่าง ความยุติธรรมของพระเจ้า แต่ในขณะเดียวกันเขาหาได้แสดงถึงแบบอย่าง ความสุภาพอ่อนโยนและความรักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ต่อผู้อื่นไม่ บ่อย

ครั้งที่เขาได้ปฏิบัติต่อคนทั้งหลายด้วยความเกรี้ยวกราดและความรุนแรง จนคนเหล่านั้นต้องตกอยู่ในภาวะที่กดดันและอาจจะต้องฟ่ายแพ้ต่อการ ทดลอง ซาตานกำลังพยายามที่จะฉกฉวยแย่งชิงจิตวิญญาณเหล่านี้ไป ดังนั้น ถ้อยคำที่เกรี้ยวกราดหยาบคายและปราศจากความเห็นอกเห็นใจ จะทำให้คนเหล่านั้นเกิดความท้อถอยและผลักไสคนเหล่านั้นต้องตกเป็นเหยื่อต่ออำนาจของผู้ทดลอง {MH 163.2} {MHTh 171.1}

การเข้าถึงจิตใจของคนทั้งหลายนั้นเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อน มีเพียงพระเจ้าผู้ทรงอ่านจิตใจของมนุษย์ได้เท่านั้นที่ทรงน่ามนุษย์ให้กลับใจใหม่ ได้ มีเพียงพระปัญญาของพระองค์เท่านั้นที่จะท่าให้เราประสบผลในการเข้าถึงคนที่หลงหายได้ท่านอาจจะยืนตัวตรงและรู้สึกว่า “ข้าพเจ้าเป็นผู้บริสุทธิ์ชอบธรรมกว่าตัวท่าน” และไม่ว่าเหตุผลของท่านจะถูกต้องอย่างไร หรือถ้อยคำของท่านจะเป็นความจริงมากสักเพียงไร ถ้อยคำนั้นย่อมมิอาจที่จะเข้าถึงและสัมผัสจิตใจของผูใดได้ ความรักของพระคริสต์ที่ได้สำแดงให้ปรากฏในคำพูดและการกระทำต่างหาก ที่จะทำให้ประสบผลในการเข้าถึงจิตใจของผู้อื่นได้ ในขณะที่การกล่าวซ้ำซากถึงข้อบงคับคำสั่งสอนหรือการโต้แย้งย่อมไม่ก่อให้บังเกิดผลแต่ประการใด {MH 163.3} {MHTh 171.2}

เราต้องมีความเห็นอกเห็นใจตามแบบอย่างของพระคริสต์ให้มากยิ่ง ขึ้น ซึ่งมิใช่ความเห็นอกเห็นใจต่อผู้ที่เราเห็นว่าเป็นคนที่ปราศจากตำหนิ ด่างพร้อยเท่านั้น แต่เราต้องแสดงความเห็นอกเห็นใจต่อคนยากคนจน คนที่ตกทุกข์ได้ยากและจิตวิญญาณที่กำลังต่อสู้ดิ้นรน ซึ่งถูกครอบงำอยู่ ในความผิดบาปและจมอยู่กับความรูสึกเสียใจที่ได้กระทำผิดไป ต้องลูก การทดลองและมีจิตใจที่ท้อแท่สิ้นหวัง เราจะต้องเข้าไปหาเพื่อนมนุษย์ด้วย การเข้าถึงและสัมผัสจิตใจพวกเขาด้วยความรู้สึกถึงความอ่อนแอของพวก เขา เหมือนดังเช่นพระมหาปุโรหิตของเราผ้ ู ทรงกอปรด้วยพระหัยกรุณา {MH 164.1} {MHTh 172.1}

คนที่สังคมรังเกียจเดียดฉันท์ คนเก็บภาษีและคนบาป ซึ่งประชาชนต่างดูถูกเหยียดหยามเหล่านั้นต่างหากที่พระคริสต์ทรงเรียกและด้วยความรักอันมั่นคงของพระองค์ เป็นแรงเร่งเร้าคนเหล่านั้นให้เข้ามาหาพระองค์ มีบุคคลจำพวกเดียวที่พระคริสต์มิทรงยอมรับ นั้นก็คือผู้ที่ถือว่าตนเองดีเลิศและดูถูกเหยียดหยามผูอื่น {MH 164.2} {MHTh 172.2}

พระคริสต์ทรงรับสั่งแก่เราว่า "จงออกไปตามทางใหญ่ซอกน้อยและ เร่งเร้าเขาให้เข้ามา เพื่อเรือนของเราจะเต็ม" ในการที่จะปฏิบัติตามพระดำรัสสั่งนี้เราจะต้องไปหาผู้ที่ยังไม่ได้นับถือพระเจ้าทั้งที่อยู่ใกล้เราและอยู่ห่างไกลออกไป"คนเก็บภาษีและหญิงเพศยา" จะต้องได้ยินคำเชื้อเชิญของพระผู้ช่วยให้รอด โดยอาศัยความเมตตากรุณาและความอดทนของทูตผู้นำข่าวของพระองค์ คำเชื้อเชิญของพระคริสต์จะกลายเป็นฤทธิ์อำนาจที่จะช่วยยกชูผู้ที่จมดิ่งลึกลงสู่ก้นบึ้งของความผิดบาปให้ขึ้นมาได้ {MH 1 64.3} {MHTh 172.3}

แรงบันดาลใจในการทำงานของคริสเตียนย่อมต้องการความตั้งใจ ที่มุ่งมั่น ความเอาใจใส่อย่างต่อเนื่อง และความปรารถนาอย่างไม่ลดละต่อจิตวิญญาณทั้งหลายที่ซาตานพยายามทำลายเสีย อย่าให้มีสิ่งใดมาทำให้ความร้อนรนและความปรารถนาอันลึกซึ้งที่จะช่วยผู้ที่หลงหายให้ได้รับความรอดนั้นต้องเยือกเย็นลงไป {MH 164.4} {MHTh 172.4}

จงสังเกตดูว่าในพระวจนะของพระเจ้าที่มีอยู่ทั้งหมดนั้น ล้วนเป็นถ้อยคำที่ทรงเรียกร้องให้มนุษย์ชายหญิงกลับมาหาพระคริสต์อย่างเร่งด่วน เราจำต้องฉกฉวยทุก ๆ โอกาสที่มีทั้งเป็นการส่วนตัวและในที่สาธารณชน โดยนำเสนอเหตุผลทั้งปวง ถ่ายทอดแรงกระตุ้นในทุกระดับ เพื่อชักนำมนุษย์ให้กลับมาหาพระผู้ช่วยให้รอด เราจะต้องเร่งเราคนทั้งหลายด้วยกำลังทั้งหมด ของเราให้มองไปที่พระเยซู และยอมรับเอาชีวิตที่เสียสละและไม่เห็นแก่ ตนของพระองค์ เราจะต้องแสดงให้เห็นว่าเราหวังที่จะให้คนเหล่านั้นทำให้ พระคริสต์ทรงมีพระทัยชื่นชมยินดีด้วยการที่เราได้ใช้ของประทานทุกอย่าง {MHTh 173.1}

"รอดได้ด้วยความหวังใจ"

"เรารอดด้วยความหวังใจ" โรม 8:24 (THSV) เราจะต้องชักนำผู้ที่หลงไปในความผิดบาปให้รู้สึกว่ายังไม่สายเกินไปที่เขาจะกลับใจ เสียใหม่ พระคริสต์ประทานเกียรติให้แก่มนุษย์ด้วยความไว้วางพระทัย โดยประการฉะนี้แหละเขาจึงได้มีส่วนในศักดิ์ศรีร่วมกันกับพระองค์

แม้แต่คนทั้งหลายที่ได้หลงกระทำผิดบาปอย่างมหันต์ พระองค์ก็ยังทรงปฏิบัติต่อเขาด้วยความนับถือ พระคริสต์ทรงเจ็บปวดพระทัยอยู่เสมอ จากการที่พระองค์ต้องประสบกับผู้ที่มองพระองค์ว่าเป็นศัตรู กับความชั่วร้าย และสิ่งที่ไม่บริสุทธิ์ แต่พระองค์ก็มิเคยตรัสแสดงว่าพระองค์ทรงรู้สึก สะเทือนพระทัยหรือทำให้พระทัยอันบริสุทธิ์ของพระองค์ต้องขุ่นเคือง มาตรว่ามนุษย์จะมีอุปนิสัยอันชั่วร้าย

มีอคติที่คอยรังเกียจเดียดฉันท์ต่อ พระองค์อย่างรุนแรง หรือมีกิเลสตัณหาที่เข้าครอบงำอยู่ก็ตาม แต่พระองค์ ก็ยังทรงเผชิญกับคนทั้งหลายเหล่านั้นด้วยพระทัยที่รักใคร่สงสาร เมื่อเรา ได้มีส่วนร่วมในน้ำพระทัยแบบเดียวกันกับพระคริสต์ เราก็จะถือว่ามนุษย์ ทั้งหลายล้วนเป็นพี่น้องกับเรา ที่ต้องถูกการทดลองและได้รับความยาก ลำบากเฉกเช่นเดียวกัน บ่อยครั้งที่เขาต้องล้มลุกคลุกคลานและต้อง ตะเกียกตะกายที่จะลุกขึ้นมาใหม่ ต้องต่อสู้กับความผิดหวังและความยาก ลำบาก และเขาต่างวอนหาความเห็นอกเห็นใจและความช่วยเหลือ เมื่อเรา {MHTh 173.2}

ได้ตระหนักถึงสิ่งนี้แล้ว เราก็จะปฏิบัติต่อคนเหล่านั้นโดยไม่ทำให้เขาต้อง หมดกำลังใจหรือคอยที่จะขับไล่ไสสง แต่กลับจะปลุกจิตใจให้เกิดความ หวัง เมื่อเขาได้รับการปลุกปลอบใจเช่นนี้แล้ว เขาก็จะพูดด้วยความมั่นใจ ได้ว่า "ศัตรูของข้าเอ๋ย อย่าเปรมปรีดิเย้ยข้าเลย เมื่อข้าล้มลง ข้า จะลุกขึ้นอีก เมื่อข้านั่งอยู่ในความมืด พระเจ้าจะทรงเป็นความสว่างแก่ข้า "พระองค์จะทรงแก้คดีของข้าพเจ้า และกระทำการตัดสินเพื่อข้าพเจ้า พระองค์จะทรงนำข้าพเจ้าไปยังความสว่าง และข้าพเจ้าจะเห็นการช่วยกู้ ของพระองค์" มีคาห์ 7:8, 9 {MHTh 174.1}

"พระองค์ทอดพระเนตรเหนือชาวแผ่นดินโลกทั้งสิ้น

พระองค์ผู้ทรงประดิษฐ์จิตใจของเขาทั้งหลายทุกคน'' {MHTh 174.2}

สดุดี 33:14, 15 {MH 165.1}

ในการติดต่อข้องเกยวกับผู้ที่ลูกทดลองและหลงกระทาผิดนั้น พระองค์ทรงรับสั่งว่า ขอให้เราได้คิดถึง "ตัวเอง เกรงว่าท่านจะถูกชักจูง ให้หลงไปด้วย"กาลาเทีย6:1 เมื่อเราไต้รู้สึกถึงความอ่อนแอของตัวเรา แล้ว เราก็จะมีความเห็นอกเห็นใจในความอ่อนแอของผู้อื่นด้วยเช่นกัน {MH 166.1} {MHTh 174.3}

"ผู้ใดเล่ากระทำให้ท่านวิเศษกว่าคนอื่น ท่านมีอะไรที่ท่านมิได้รับ มา""ฟานมีพระอาจารย์แต่ผู้เดียว และฟานทั้งหลายเป็นพี่น้องกัน ทั้งหมด" "เหตุไฉนฟานจึงกล่าวโทษพี่น้องของฟาน หรือฟานผู้เป็นอีก ฝ่ายหนึ่ง" "ด้งนั้นเราอย่ากล่าวโทษกันและกันอีกเลย แต่จงตัดสินใจ เสียดีกว่า ว่าจะไม่วางสิ่งซึ่งทำให้สะดุด หรือสิ่งกีดขวางทางของพี่น้อง" 1 โครินธ์4:7; มัทธิว 23:8; โรม 1 4:1 0, 13 {MH 166.2} {MHTh 174.4}

การที่เราชี้ให้ผู้อื่นได้มองเห็นถึงความผิดของตัวเขานั้นย่อมจะทำให้เขาเกิดความน้อยเนื้อิด่ำใจ ขออย่าให้มีใครที่ทำให้ผู้ที่กระทำผิดต้องรู้สึกขมขื่นไปมากกว่าเดิมด้วยการว่ากล่าวตำหนิติเตียนโดยไม่จำเป็น การตำหนิติเตียนไม่เคยทำให้ผู้ใดกลับใจใหม่ได้มีแต่จะรังให้หลายคนต้องถูกผลักไส และทำให้จิตใจที่ควรจะได้รับการชักนำให้เข้ามานั้นต้องแข็งกระด้างไปใน ที่สุด การมีน้ำใจที่อ่อนโยน ท่าทางที่น่ารักสุภาพ ย่อมสามารถที่จะช่วยผู้ที่หลงผิดให้ได้รอดพ้นจากความตายและช่วยปกปิดความผิดบาปได้เป็น อันมาก {MH 166.3} {MHTh 174.5}

อัครสาวกเปาโลเห็นว่าเป็นความจำเป็นที่จะต้องตักเดือนในสิ่งที่ไม่ ลูกต้อง แต่เปาโลไดใช้ความระมัดระวังเป็นอย่างยิ่ง ด้วยความพยายามที่จะแสดงให้เห็นว่าเขาเป็นมิตรกับคนที่ได้กระทำผิด เขาได้อธิบายถึงเหตุผลที่ต้องตักเตือนด้วยความห่วงใย เปาโลได้อธิบายให้พวกเขาได้เข้าใจว่า เขารู้สึกเจ็บปวดทุกครั้งเมื่อจะต้องทำให้พวกเขาเจ็บปวด เปาโลได้แสดงออกถึงความไว้วางใจและความเห็นอกเห็นใจต่อคนทั้งหลายที่กำลังดิ้นรนต่อสู้เพื่อที่จะได้รับชัยชนะ {MH 166.4} {MHTh 175.1}

เปาโลได้กล่าวว่า "เพราะว่าข้าพเจ้าเขียนหนังสือถึงท่าน เพราะข้าพเจ้ามีความทุกข์ระทมใจมากและน้ำตาไหล มิใช่เพื่อจะทำให้ท่าน เป็นทุกข์ แต่เพื่อจะให้ท่านรู้จักความรักอย่างมากมาย ซึ่งข้าพเจ้ามีต่อ ท่านทั้งหลาย" 2 โครินธ์ 2:4 "เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าจะได้ทำให้ท่าน เสียใจเพราะจดหมายฉบับนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่เสียใจ ถึงแม้ว่าเมื่อก่อนนี้ ข้าพเจ้าจะเสียใจบ้าง...แต่บัดนี้ข้าพเจ้ามีความชื่นชมยินดี มิใช่เพราะท่านเสียใจ แต่เพราะความเสียใจนั้นทำให้ท่านกลับใจใหม่...จงพิจารณาดูว่า ความเสียใจอย่างที่ขอบพระทัยพระเจ้า กระทำให้เกิดความกระตือรือรัน มากทีเดียว ทำให้เกิดความขวนขวายที่จะแก้ตัวใหม่และการเดือดร้อน แทน ความตื่นตัว ความอาลัย และความกระตือรือร้น และการลงโทษ ในทุกสิ่งเหล่านี้ ท่านได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าท่านก็ไม่ได้กระทำผิด...โดย เหตุนี้เราจึงมีความชูใจ" 2 โครินธ์7: 8-13 {MH 166.5} {MHTh 175.2}

"ข้าพเจ้าชื่นชมยินดี เพราะว่าข้าพเจ้าไว้ใจท่านได้ทุกอย่าง", "ข้าพเจ้า ระลึกถึงท่านเมื่อใดข้าพเจ้าก็ขอบพระคุณพระเจ้าทุกครั้ง และทุกเวลาที่ ข้าพเจ้าอธิษฐานเพื่อท่าน ข้าพเจ้าก็ทูลขอด้วยความยินดี เพราะเหตุที่ ท่านทั้งหลายมีส่วนในข่าวประเสริฐด้วยกันตั้งแต่วันแรกมาจนกระทั่ง บัดนี้ "ข้าพเจ้าแน่ใจว่าพระองค์ผู้ทรงติงต้นการดีไว้ในพวกท่านแล้วจะทรงกระทำให้สำเร็จจนถึงวันแห่งพระเยซูคริสต์ การที่ข้าพเจ้าคิดอย่าง

นั้นเนื่องด้วยท่านทั้งหลายก็สมควรแล้ว เพราะว่าข้าพเจ้าปีใจรักท่าน ทุกคน” “เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ผู้เป็นที่รัก เป็นที่ปรารถนา เป็นที่ยินดีและเป็นมงกุฎของข้าพเจ้า พวกที่รักของข้าพเจ้า จงยึดมั่นในองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด”, “เมื่อท่านมั่นคงอยู่ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ชีวิตของ เราก็สดชื่น”2โครินธ์7: 1ธ;ฟีลิปปี 1:3-5;1:6,7;4:1;1 เธสะโล- นิกา 3:8 {MH 167.1} {MHTh 176.1}

เปาโลเขียนถึงพี่น้องเหล่านี้ในฐานะที่เขาเป็น “ธรรมิกชนในพระ- เยซูคริสต์,, แต่เขามิได้เขียนถึงคนทั้งหลายที่มีอุปนิสัยอันงดงามปราศจาก ที่ติ เขาเขียนถึงพวกพี่น้องทั้งหลายในฐานะที่คนเหล่านั้นต่างก็เป็นชาย หญิงที่กำลังต่อสู้กับการทดลองและกำลังตกอยู่ในอันตรายที่อาจจะล้มลง ได้ เขาชี้ให้คนเหล่านั้นได้เห็นถึง “พระเจ้าแห่งสันติสุข ผู้ทรงบินดาลให้พระเยซูเจ้าของเราเป็นขึ้นมาจากความตาย คือผู้ทรงเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ ดีเลิศ เขาให้ความมั่นใจแก่พวกเขาว่า “โดยโลหิตแห่งพันธสัญญานิรันดร นั้น ทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายปีทุกสิ่งที่ดี เพื่อจะได้ปฏิบิติตามพระทัย พระองค์ และทรงทำงานในท่านทั้งหลาย ให้เกิดผลเป็นที่ชอบในสายพระเนตรของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์ ฮีบรู 1 3:20, 21 {MH 1 67.2} {MHTh 176.2}

เมื่อคนที่ทำผิดรู้สึกตัวว่าได้กระทำผิดไป จงระมัดระวังที่จะไม่ไปทำลายความเชื่อมั่นในคุณค่าของตัวเขา อย่าทำให้เขาต้องหมดสิ้นกำลังใจด้วยการแสดงอาการเฉยเมยหรือความไม่ไว้วางใจ จงอย่ากล่าวว่า “ก่อนที่ฉันจะไว้ใจเขาไต้ ฉันจะต้องคอยดูเสียก่อนว่าเขาจะมีความอดทนหรือ ไม่” การแสดงความไม่ไว้วางใจเช่นนี้ บ่อยครั้งไต้เป็นเหตุให้คนที่ถูกทดลอง ต้องสะดุดล้มลงได้{MH 167.3} {MHTh 176.3}

เราควรที่จะพยายามทำความเข้าใจถึงความอ่อนแอของผู้อื่น เรามีความเข้าใจแต่เพียงเล็กน้อยว่าผู้ที่ลูกผูกมัดไว้ด้วยโซ่ตรวนแห่งความมิด ผู้ที่มีจิตใจที่ขาดซึ่งความหนักแน่นและอำนาจในฝ่ายศีลธรรมนั้นต่างมีความทุกข์ลำบากอยู่ภายในจิตใจมากเพียงใด ผู้ที่ตกอยู่ในสภาพที่น่า สงสารที่สุดก็คิอคนที่กำลังทนทุกข์ด้วยความรู้สึกเลียใจที่ได้กระทำผิดไป เขาเป็นเหมือนคนที่กำลังสับสนเดินโซซัดโซเซและกำลังจะจมลงสู่ผงคลี เขามองไม่เห็นอะไรๆ ได้อย่างชัดเจน จิตใจของเขามืดมน และไม่รู้ว่าจะ ก้าวไปในทางไหน มีคนที่น่าสงสารเช่นนี้อยู่หลายคนที่ถูกเข้าใจผิด ไม่มี ใครที่มองเห็นคุณค่า จิตใจของเขาเต็มไปด้วยความโศกเศร้าและความ เจ็บปวดรวดร้าว เขาเป็นเหมือนลูกแกะที่สูญหายและหลงเจิ่นไป เขาหา พระเจ้าไม่พบ

แต่กระนั้นเขาก็ยังมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะได้รับ การอภัยบาปและมีสันติสุข {MH 168.1} {MHTh 177.1}

ขออย่ากล่าวคำพูดใด ๆ ที่จะทำให้เขาต้องรู้สึกเจ็บปวดมากไปกว่า เดิม จงชักนำผู้ที่มีจิตใจอ่อนระอาจากชีวิตที่ผิดบาป อีกทั้งยังไม่รู้ถึงหนทางที่จะปลดเปลื้องความทุกข์นั้นให้ออกไปได้อย่างไร ให้เขาได้เห็นถึงพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงเปียมด้วยพระทัยกรุณา จงจับมือของเขาไว้ ช่วย พยุงเขาขึ้น และกล่าวถ้อยคำเพื่อให้เขาได้มีกำลังใจและความหวัง จงช่วยเขาให้ยึดพระหัตถ์ของพระผู้ช่วยให้รอดไว่ให้มั่น {MH 168.2} {MHTh 177.2}

เรามักจะมีความท้อถอยง่ายเกินไปเมื่อจิตวิญญาณของคนเหล่านั้น มีได้ตอบสนองต่อความพยายามของเราในทันที เราไม่ควรที่จะละความพยายามในการที่จะต่อสู้เพื่อจิตวิญญาณ แม้ว่าจะมีความหวังเหลืออยู่ อย่างริบหรี่ก็ตาม จิตวิญญาณที่มีค่าเหล่านี้ พระผูไถ่ได้ทรงซื้อมาด้วยราคาอันสูงยิ่งด้วยการยอมสละพระชนม์ชีพของพระองค์เอง ซึ่งย่อมจะมีค่ามากเกินกว่าที่จะปล่อยให้จิตวิญญาณเหล่านี้ให้ต้องตกอยู่ภายใต้อำนาจของผู้ที่ทดลองอย่างง่ายโดยที่เราไม่ได้เอาใจใส่ใดๆ เลย {MH 168.3} {MHTh 177.3}

เราจำเป็นต้องคิดว่าหากเราต้องตกอยู่ในสถานการณ์เดียวกันกับผู้ ที่ลูกทดลอง ลองคิดถึงอิทธิพลที่ผ่านมาทางสายเลือด ผลกระทบอันเกิดจากการคบหาสมาคมและการอยู่ในสภาพแวดล้อมของสิ่งที่ชั่วร้าย และอำนาจครอบงำของอุปนิสัยที่ผิดๆ มีน่าสงสัยเลยใช่ไหมว่า ภายใต้อิทธิพล เช่นนี้ หลายคนจึงได้เสื่อมทรามลงไป และเราย่อมจะ ไม่ประหลาดใจ อีกเช่นกันที่คนเหล่านี้จะเฉื่อยชาในการตอบสนองต่อความพยายามที่เราได้ทุ่มเทเพื่อที่จะช่วยยกระดับจิตวิญญาณของเขาให้สงขึ้น {MH 168.4} {MHTh 177.4}

บ่อยครั้ง ผู้ที่มีอุปนิสัยอันหยาบช้าเลวทรามและแทบจะไม่มีความ หวังใด ๆ ที่จะกลับตัวเป็นคนดีได้ แต่เมื่อข่าวประเสริฐได้ชักนำพวกเขาให้หันกลับจากความผิดบาปแล้ว คนเหล่านี้ได้กลับกลายเป็นสาวกและเป็นผู้อุปถัมภ์ค้ำชูที่ซื่อสัตย์ที่สุด เขาหาใช่ผู้ที่มีอุปนิสัยชั่วช้าเสียทีเดียว ภายใต้กิริยาอาการภายนอกที่ดูน่ารังเกียจนั้น ก็ยังมีความใฝ่ดีที่ซ่อนอยู่ หากปราศจากซึ่งความช่วยเหลือเสียแล้ว หลายคนย่อมไม่อาจที่จะหลุดพ้นจากความชั่วรายได้ แต่ด้วยความเพียรอดทน และความพยายามที่แน่วแน่ จิตวิญญาณของเขาย่อมสามารถที่จะ ได้รับการยกชูให้สูงขึ้นได้ คนเหล่านี้ต่างต้องการถ้อยคำที่อ่อนหวานนุ่มนวล ความเห็นอกเห็นใจด้วยความ

เมตตาและความช่วยเหลืออย่างจริงใจ เขาต้องการคำแนะนำตักเตือนในลักษณะที่จะไม่ทำให้ประกายแห่งกำลังใจที่มีเหลือในจิตวิญญาณซึ่งริบหรี่อยู่นั้นต้องดับสูญไป ขอให้ผู้ที่ทำงานของพระเจ้าที่ติดต่อเกี่ยวข้องกับคนเหล่านี้1ห้ได้'คิดถึงสิ่งนี้ {MH 168.5} {MHTh 178.1}

บางท่านอาจจะได้พบกับผู้ที่มีจิตใจที่เสื่อมทรามมาช้านาน จนเรารู้สึกว่าในชั่วชีวิตของเขาย่อมไม่มีทางที่จะกลับตัวเป็นคนดีได้ แต่ลำแสงอันเจิดจ้าของดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมย่อมจะส่องฉายเข้าไปถึง จิตวิญญาณเขาจะได้รับสิทธิพิเศษที่จะได้มีชีวิตใหม่ที่เทียบเคียงได้กับ พระชนม์ชีพของพระเจ้า จงช่วยกันปลูกฝังความคิดที่มีคุณธรรมอันสูงส่ง ไว่ในจิตใจของเขา จงให้ชีวิตของท่านได้เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงความแตกต่างระหว่างความชั่วร้ายและความบริสุทธิ์ ความมืดและความ สว่าง จากแบบอย่างของท่านให้เขาได้เข้าใจถึงความหมายของการเป็น คริสเตียน พระคริสต์ทรงสามารถที่จะช่วยยกชูคนที่มีบาปผิดที่สุดและวางเขาไว่ในที่ๆจะมีคนยอมรับว่าเขาเป็นบุตรของพระเจ้า และเป็นทายาท word missing {MH 169.1} {MHTh 178.2}

โดยความอัศจรรย์ในพระคุณของพระเจ้า หลายคนอาจจะปรับปรุงชีวิตให้เป็นคนที่มีประโยชน์ได้ คนเหล่านี้เคยถูกดูหมิ่นเหยียดหยามและลูกทอดทิ้งจนทำให้รู้สึกท้อแท้สิ้นหวังอย่างที่สุด ทำให้กลายเป็นคนที่ไม่ยินดียินร้ายและเฉื่อยชา แต่ภายใต้ความช่วยเหลือจากพระวิญญาณ ปริสุทธิ์ความโฉดเขลาที่ทำให้รู้สึกว่าการยกชูจิตวิญญาณของเขาให้สูงขึ้นได้นั้นเป็นเรื่องที่สิ้นหวังก็จะหมดสิ้นไป จิตใจที่'ขุ่นมัวและด้านชาก็'จะลูก ปลุกให้ตื่นขึ้น ผู้ที่ตกเป็นทาสของความผิดบาปก็จะลูกปลดปล่อยให้เป็น อิสระ ความชั่วร้ายจะมลายสิ้นไปและเขาจะได้รับชัยชนะเหนือความโฉด เขลาที่มีอยู่โดยอาศัยความเชื่อที่เกิดจากความรักจิตใจก็จะได้รับการชำระ ให้บริสุทธิ์และความคิดก็จะเกิดความเห็นแจ้ง {MH 169.2} {MHTh 179.1}

*****

บทที่ 11 - ดิ้นรนกับความอ่อนน้อมถ่อมตน

ในทุกการปฏิรูปที่แท้จริงนั้นล้วนแล้วแต่มีบทบาทในกิจการด้านการประกาศข่าวประเสริฐและมีส่วนยกระดับจิตวิญญาณให้สูงขึ้นสู่ชีวิตใหม่และในทางที่ดีงามยิ่งขึ้นกว่าเดิม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปฏิรูปในเรื่องของการละเว้นจากการเสพสิ่งที่เป็นอันตรายต่าง ๆ ล้วนต้องการความร่วมมือจากผู้ปฏิบัติงานที่เป็นคริสเตียน พวกเขาควรจะให้ความสนใจและทำให้กิจการต้านนี้เป็นประเด็นในการดำเนินชีวิต ในทุกสถานที่พวกเขาควรนำเสนอต่อประชาชนถึงหลักการของการประมาณตนที่แท้จริงและเรียกร้องให้คนเหล่านั้นได้ลงนามในคำมั่นสัญญาที่จะละเว้นจากสิ่งมึนเมาและสิ่งเสพติดต่างๆ เขาควรมีความเพียรพยายามอย่างจริงจังที่จะให้ความช่วยเหลือแก่ผ ู้ที่ตกเป็นทาสของอุปนิสัยอันชั่วร้าย {MH 171.1} {MHTh 180.1}

ในทั่วทุกหนทุกแห่งต่างมีงานที่ต้องทำสำหรับคนทั้งหลายที่ตกอยู่ในความลุ่มหลงของสิ่งเสพติด ในท่ามกลางคริสตจักร หน่วยงานด้านศาสนาและครอบครัวของผู้ที่แสดงตนว่าเป็นคริสเตียน มีคนหนุ่มสาวจำนวนมากที่ได้เลือกหนทางที่นำไปสู่ความพินาศนี้เขาได้นำโรคร้ายมาสู่ตนเองด้วยนิสัยที่ขาดการยับยั้งชั่งใจ และด้วยใจละโมบอยากได้เงินทองเพื่อสนองความลุ่มหลงมัวเมาในสิ่งชั่วร้าย จึงเป็นเหตุที่ชักนำไปสู่การกระทำ ที่ไม่สัตย์ซื่อ สุขภาพและอุปนิสัยของเขาจึงได้เสื่อมทรามลง เหินห่างจาก พระเจ้า ถูกสังคมรังเกียจเดียดฉันท์ จิตวิญญาณที่น่าสงสารเหล่านี้ต่างร ู้สึกว่าพวกเขาไม่เหลือความหวังใดในชีวิตนี้หรือชีวิตในวันข้างหน้า จิตใจของเหล่าบิดามารดาต่างต้องแตกสลาย มนุษย์ต่างพูดถึงคนที่ประพฤติผิดเหล่านี้ว่าเป็นคนที่สิ้นหวัง แต่พระเจ้ามิได้ทรงคิดว่าพวกเขาเป็นเช่นนั้น พระองค์ทรงเข้าพระทัยถึงสถานการณ์ทุกอย่างที่ทำให้พวกเขาต้องเป็น อย่างที่เป็น และพระองค์ทรงทอดพระเนตรพวกเขาด้วยความเมตตา สงสาร คนเหล่านี้เป็นพวกที่ต้องการความช่วยเหลือ ดังนั้นจงอย่าทำให้ พวกเขาพูดได้ว่า “ไม่มีใครเอาใจใส่ต่อจิตวิญญาณของฉันเลย” {MH 171.2} {MHTh 181.1}

ในบรรดาผู้ที่ตกเป็นทาสของสิ่งเสพติดนั้นเป็นผู้ที่มาจากทุกชนชั้น และทุกสาขาอาชีพ คนจากตระกูลสูง คนมีความสามารถที่โด่งดัง ผู้ ประสบความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ต่างได้ปล่อยตัวปล่อยใจตามความอยากจนในที่สุดก็หมดสิ้นหนทางที่จะต่อต้านต่อการทดลองได้ บางคนครั้งหนึ่งเคยเป็นผู้ที่มีทรัพย์สมบัติอันมั่งคั่ง แต่บดนี้พวกเขากลับกลายเป็นคนไร้บ้าน เรือน ไร้มิตรสหาย

ต้องทนทุกข์ทรมาน ล้มเจ็บ ป่วยเป็นโรค และมีชีวิต ที่ตกตา พวกเขาได้สูญเสียความสามารถในการควบคุมตัวเองไป ถ้าไม่มีใครยื่นมือเข้าไปให้ความช่วยเหลือแล้ว พวกเขาจะยิ่งจมดิ่งถลำลึกลงไป ทุกขณะ การปล่อยตามใจตัวเองเช่นนี้ มิได้เป็นแต่เพียงความผิดบาปใน ด้านศีลธรรมเท่านั้น แต่ยังส่งผลให้ร่างกายต้องเจ็บป่วยเป็นโรคร้ายอีกด้วย {MH 1 72.1} {MHTh 181.2}

บ่อยครั้งในการช่วยเหลือผู้ที่เสพสิ่งเสพติดนั้น เราต้องทำเช่นเดียวกับสิ่งที่พระคริสต์ทรงปฏิบัติอยู่เสมอ คือการเอาใจใส่ดูแลต่อสุขภาพร่างกายของคนเหล่านี้เสียก่อน เขาทั้งหลายต้องการอาหารและเครื่องดื่มที่เพียงพอที่ไม่มีฤทธิ์กระตุ้นต่อร่างกาย เขาต้องการเสื้อผ้าที่สะอาด และต้องการการรักษาร่างกายให้สะอาดหมดจด เขาจำเป็นต้องอยู่ในบรรยากาศแวดล้อมที่เต็มไปด้วยอิทธิพลของผู้ที่เป็นคริสเตียนที่คอยให้ความช่วยเหลือ และยกชูจิตวิญญาณของเขาให้สูงขึ้น ในทุกเมืองควรจะมีการจัดหาสถานที่สำหรับช่วยเหลือผู้ที่ตกเป็นทาสของอุปนิสัยที่ชั่วร้าย เพื่อที่เขาจะได้หลุดพ้นจากโซ่ตรวนที่ได้พันธนาการตัวเขาไว้ หลายคนคิดว่าเครื่องดื่มมึนเมาเป็นสิ่งเดียวที่จะช่วยบรรเทาความทุกข์ยากของเขาได้ แต่ความจริงแล้วไม่จำเป็นที่จะต้องเป็นเช่นนั้น หากคริสเตียนจะได้ทำตามแบบอย่างของชาวสะมาเรียผู้ใจดีแทนที่จะประพฤติเยี่ยงการกระทำตามอย่างพวก ปุโรหิตและพวกเลวี {MH 172.2} {MHTh 182.1}

ในการรับมือกับผู้ที่ตกเป็นทาสของสิ่งเสพติดนั้น เราต้องจำไว้เสมอว่าเราไม่ได้กำลังรับมือกับคนที่มีสติที่เป็นปกติ แต่กับผู้ซึ่งกำลังตกอยู่ภายใต้อำนาจของมารร้าย เราจึงควรที่จะมีความอดทนและอดกลั้น อย่าคิดถึงรูปร่างหน้าตาที่ดูน่าเกลียดน่ากลัวและดูเป็นภัยอันตราย แต่คิดถึงชีวิตอันมีค่าที่พระคริสต์ได้ทรงยอมวายชนม์เพื่อไถ่พวกเขาให้ได้รับความ รอด เมื่อคนที่เมามายด้วยฤทธิ์ของสุราได้ฟื้นตื่นขึ้นมามีสติและสำนึกได้ถึงความเสื่อมทรามของตนเอง จงใช้ความพยายามอย่างสุดความสามารถของท่านที่จะแสดงให้เขาเห็นว่าท่านเป็นมิตรกับเขา จงอย่ากล่าว คำบริภาษใดๆ ต่อเขา อย่าแสดงกิริยาท่าทางหรือการกระทำที่แสดงให้เห็นถึงการตำหนิติเตียนหรือความรังเกียจ จิตวิญญาณที่น่าสงสารเช่นนี้ย่อมจะแช่งด่าตัวของเขาเองอยู่แล้ว จงช่วยพยุงให้เขาได้ลุกขึ้น จงกล่าวถ้อยคำที่ช่วยปลุกปลอบจิตใจให้เขาได้มีความเชื่อ จงพยายามช่วยเสริมสร้างทุกคุณสมบัติที่ดีที่มีอยู่ในอุปนิสัยของเขา จงช่วยสอนเขาให้ใฝ่สูง จง แสดงให้เขาเห็นว่า

เขาสามารถดำเนินชีวิตเพื่อชนะการยอมรับนับถือจาก เพื่อนมนุษย์ด้วยกันได้ จงช่วยให้เขาได้เห็นถึงคุณค่าของตะลันห์ความ ลกมารถที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่เขา แต่เขาได้เพิกเฉยละเลยที่จะปรับปรุง พัฒนา {MH 1 72.3} {MHTh 182.2}

ถึงแม้ว่าความตั้งใจของเขาจะอ่อนแอและเสื่อมทรามไป แต่สำหรับตัวเขาแล้วยังมีความหวังในพระคริสต์เหลืออยู่ พระองค์จะทรงปลุกจิตใจของเขาให้มีความปรารถนาในสิ่งที่บริสุทธิ์และสูงส่งยิ่งขึ้น จงช่วยหนุนจิตใจของเขาให้ใต้ยึดมั่นในความหวังซึ่งมีอยู่ตรงหน้าในข่าวประเสริฐ จงเปิดพระคมภีร์ไว้ต่อหน้าผู้ที่ลูกทดลองและผู้ที่กำลังดิ้นรนต่อสู่ใน'ชีวิต แล้วอ่านพระสัญญาของพระเจ้าให้เขาได้ฟังซ้ำแล้วซ้ำเล่า พระสัญญาเหล่านี้จะเป็นประดุจใบของต้นไม้แห่งชีวิต จงเพียรพยายามต่อไปด้วยความ อดทนจนกว่ามืออันสั่นเทานั้นจะไดยึดเอาความหวังแห่งการช่วยให้รอด โดยทางพระคริสต์ไว่ให้มั่นด้วยความรู้สึกอันปลื้มปีติในพระมหากรุณาธิคุณ ของพระองค์ {MH 1 73.1} {MHTh 183.1}

ท่านต้องพยายามยึดแน่นกับผู้ที่ท่านกำลังให้การช่วยเหลือ มิฉะนั้น แล้วท่านก็จะไม่มีวันไต้รับชัยชนะ พวกเขาจะถูกทดลองให้กระทำความ ชั่วร้ายอยู่เรื่อย ๆ ครั้งแล้วครั้งเล่าที่พวกเขาเกือบจะพ่ายแพ้ต่อความอยาก ดื่มอยากเสพ เขาอาจล้มลุกคลุกคลานอยู่ครั้งแล้วครั้งเล่า แต่จงอย่ายุติความพยายามของท่านเพราะเหตุผลเหล่านี้ {MH 1 73.2} {MHTh 183.2}

พวกเขาไต้ตัดสินใจแล้วที่จะพยายามมีชีวิตอยู่เพื่อพระคริสต์ แต่อำนาจในจิตใจของเขาได้อ่อนแอลง และเขาต้องได้รับการพิทักษ์จากผู้ที่คอยเอาใจใส่จิตวิญญาณของเขาที่ต้องกล่าวรายงานนั้นต่อพระเจ้า คนเหล่านี้ใต้สูญเสียความเป็นมนุษย์ไปและพวกเขาต้องน่ามันกลับมาให้ใต้ หลายคนต้องดิ้นรนต่อสู้กับความฝักใฝ่ในความชั่วร้ายที่ถ่ายทอดมาทาง สายเลือด ความปรารถนาที่ผิดธรรมชาติและกามตัณหาอันเป็นผลมาจาก พันธุกรรมที่มีมาแต่กำเนิด เราต้องปกป้องสิ่งเหล่านี้ทั้งจากภายในและ ภายนอก ความดีและความชั่วร้ายต่างกำลังต่อสู้กันเพื่อที่จะไต้รับชัยชนะ ผู้ที่ไม่เคยผ่านประสบการณ์เช่นนี้มาก่อนย่อมมิอาจรู้ซึ้งถึงอำนาจของความใคร่อยากที่คอยครอบงำ หรือความรุนแรงของการต่อสู้ระหว่างนิสัยที่ชอบตามใจตัวเองและความมุ่งมั่นที่จะคอยควบคุมตนเองในทุกๆ สิ่ง ครั้งแล้วครั้งเล่าที่สงครามเชนนี้ต้องห้ำหั่นกัน {MH 173.3} {MHTh 183.3}

หลายคนที่ได้รับการชักนำให้เข้ามาหาพระคริสต์แล้วนั้น จะยังไม่มีความเข้มแข็งต้านคุณธรรมพอที่จะยืนหยัดต่อสู้กับความใคร่อยากและ กิเลสตัณหา แต่ผู้รับใช้ของพระเจ้าต้องไม่ท้อถอยเพราะสิ่งนี้ ใช่เหรอที่มีแต่เฉพาะคนที่ได้รับการช่วยเหลือให้รอดพ้นจากห้วงเหวที่ลึกที่สุดที่จะลื่น ไถลกลับลงไปอีก {MH 1 73.4} {MHTh 184.1}

จงจำไว้ว่าท่านไม่ได้ทำงานแต่เพียงลำพัง เหล่าทูตสวรรค์ผู้คอยให้ความช่วยเหลือจะร่วมมือกับบุตรชายหญิงทั้งหลายของพระเจ้าที่มีจิตใจแน่วแน่ในการปรนนิบัติรับใช้และพระคริสต์จะทรงเป็นผู้สันฟู พระคริสต์ผู้ทรงเป็นแพทย์ผู้ประเสริฐ ประทับอยู่เคียงข้างกับผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์ของพระองค์และตรัสกับผู้ที่ได้กลับใจใหม่ว่า “ลูกเอ๋ย บาปของเจ้าได้รับอภัย แล้ว” มาระโก 2:5 {MH 174.1} {MHTh 184.2}

หลายคนที่ถูกสังคมรังเกียจเดียดฉันท์จะยึดเอาความหวังในข่าวประเสริฐที่อยู่ตรงหน้าของเขาไว้ และย่อมจะได้เข้าไปในราชอาณาจักรแห่งสวรรค์ในขณะที่คนอื่นๆ ที่ได้รับพระพรพร้อมกับโอกาสและแสงสว่างอันยิ่งใหญ่ซึ่งเขามิได้ปรับปรุงให้ดีขึ้น จะกลับลูกทิ้งไว้ภายนอกที่มีแต่ ความมืดมืด {MH 174.2} {MHTh 184.3}

เหยื่อทั้งหลายของนิสัยที่ชั่วร้ายจะต้องลูกปลุกให้ตื่นขึ้นด้วยความจำเป็นเพื่อสร้างความพยายามสำหรับตัวเขาเอง คนอื่นอาจใช้ความพยายามอย่างเต็มที่เพื่อช่วยยกชูจิตวิญญาณของเขา พระคุณของพระองค์อาจลูกประทานให้เขาโดยไม่ต้องจ่ายราคา พระคริสต์อาจทรงอธิษฐานเผื่อ ทูตสวรรค์ของพระองค์อาจจะคอยปรนนิบัติรับใช้ แต่ทั้งหมดนี้ย่อมไร้ซึ่งความ หมายนอกเสียจากว่าเขาต้องลูกปลุกให้ตื่นขึ้นมาต่อสู้กับศึกนี้เพื่อตัวของ เขาเอง {MH 174.3} {MHTh 184.4}

ถ้อยคำสุดท้ายที่กษัตริย์ดาวิดตรัสแก่โซโลมอนซึ่งขณะนั้นยังเป็นหนุ่มและกำลังจะได้รับการสวมมงกุฎเพื่อครอบครองอิสราเอลมีใจความว่า “จงเข้มแข็งและสำแดงตัวของเจ้าให้เป็นลูกผู้ชาย” 1 พงศ์กษัตริย์ 2:2 สำหรับทายาทของมนุษยชาติทุกคนที่หวังจะได้สวมมงกุฎแห่งชีวิตนิรันดรก็ต้องฟังถ้อยคำเสริมแรงบันดาลใจดังนี้ “จงเข้มแข็งและสำแดงตัวของเจ้า ว่าเป็นลูกผู้ขาย” {MH 174.4} {MHTh 185.1}

ผู้ที่ชอบตามใจตัวเองต้องได้รับการชักจูงให้เห็นและรู้ตัวว่าการปรับปรุงอย่างเข้มข้นด้านจริยธรรมนั้นจำเป็นมากหากเขาปรารถนาที่จะทำตัวให้ สมกับการเป็นมนุษย์

พระเจ้าทรงเรียกเขาให้ตื่นตัวและอาศัยกำลังของ พระคริสต์ เขาย่อมสามารถจะชนะและทวงความเป็นบุรุษที่พระเจ้าประทาน ให้แต่เขาได้ทิ้งขว้างไปโดยการปล่อยตัวให้กับความชั่วร้ายกลบคืนมา {MH 174.5} {MHTh 185.2}

การรู้สึกถึงอำนาจอันโหดเหี้ยมของการทดลอง และแรงเร้าใจของความใคร่อยากที่นำพาไปสู่การปล่อยตัวตามใจตนเอง หลายคนได้พากันร้องขึ้นมาด้วยความสิ้นหวังว่า "ข้าพเจ้าไม่สามารถต่อต้านความชั่วร้าย ได้" จงบอกเขาว่าเขาต้องต่อต้านให้ได้ เขาอาจจะฟายแพ้มาแล้วหลายต่อ หลายครั้ง แต่มันไม่จำเป็นต้องพ่ายแพไปตลอดกาล เขาอาจอ่อนแอต้าน ศีลธรรม ถูกควบคุมโดยนิสัยของชีวิตที่ผิดบาป คำสัญญาและการตัดสินใจแกไขปัญหาของเขาอาจเป็นเพียงเชือกที่กักด้วยเม็ดทราย การรู้ตัวถึงคำสัญญาที่เขามิได้รักษาและการตัดสินใจที่ลูกถอนคืน ได้บั่นทอนความมั่นใจในความจริงใจของเขาเองและทำให้เขารู้สึกว่าพระเจ้าทรงไม่ยอมรับเขาหรือร่วมมือกับความพยายามของเขา แต่เขาไม่จำเป็นต้องหมดสิ้นหวัง {MH 174.6} {MHTh 185.3}

คนทั้งหลายที่ได้วางใจในพระคริสต์จะต้องไม่ตกเป็นทาสของอุปนิสัยที่ชั่วร้ายหรือความโน้มเอียงในนิสัยที่ถ่ายทอดมาทางสายเลือดหรือที่ลูก ปลูกฝังขึ้นมาแทนที่จะถูกอำนาจฝ่ายตาพันธนาการ พวกเขาจะต้องเป็น ผ้ ูที่ควบคุมทุกๆ ความใคร่อยากและกิเลสตัณหา พระเจ้าทรงไม่ละทิ้งเรา {MHTh 185.4}

ให้ต่อสู้กับความชั่วร้ายด้วยกำลังอันจำกัดของเราเอง ไม่ว่าจะเป็นแรงฝักใฝ่ในทางที่ผิดที่ได้รับมาจากทางสายเลือดหรือจากการปลูกฝังขึ้น เราสามารถเอาชนะเหนือสิ่งเหล่านี้ได้ ด้วยฤทธิ์อำนาจซึ่งพระองค์ทรงพร้อมที่จะประทาน ให้แก่เรา {MH 175.1} {MHTh 185.5}

พลังแห่งความตั้งใจ

ผู้ที่ถูกทดลองจำเป็นต้องเข้าใจถึงอำนาจที่แท้จริงของความตั้งใจ อำนาจนี้เป็นอำนาจที่คอยควบคุมสภาพตามธรรมชาติของมนุษย์ซึ่งก็คือ อำนาจแห่งการตัดสินใจและอำนาจแห่งการเลือก ทุกๆ สิ่งขึ้นอยู่กับการกระทำที่ลูกต้องของความตั้งใจ ความปรารถนาที่จะกระทำในสิ่งที่ดีและบริสุทธิ์นั้นเป็นเรื่องที่ถกต้องตราบเท่าที่มันถกนำไปปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง {MHTh 186.1}

และคงเส้นคงวา แต่ถ้าเราหยุดเมื่อใด มันก็จะสูญเปล่า มีคนมากมายที่กำลังจมดิ่งลงสู่ความพินาศในขณะที่ยังคงหวังและปรารถนาจะเอาชนะ

เหนือความประพฤติอันชั่วร้ายของตน เขาทั้งหลายต่างไม่ยอมมอบความ ตั้งใจไว้กับพระเจ้า คนเหล่านี้มิได้เลือกที่จะปรนนิบัติรับใช้พระองค์ {MH 1 76.1} {MHTh 186.2}

พระเจ้าประทานอำนาจแห่งการเลือกให้แก่เราแล้ว เราจึงต้องเป็น ผู้ที่'ใช้อำนาจนี้ เราไม่อาจเปลี่ยนใจของเราเองได้ เราควบคุมความคิด อารมณ์และความรักใคร่ของตัวเราเองไม่ได้ เราไม่สามารถที่จะทำตัวให้บริสุทธิ์เหมาะสมที่จะทำกิจของพระเจ้าได้ แต่เราเลือกที่จะปรนนิบตรับใช้ พระเจ้าได้ เรามอบถวายความตั้งใจของเราไวให้กับพระองค์ได้ แล้วพระ-องค์ก็จะทรงกระทำให้เรามีความตั้งใจและทั้งให้เราได้ปฏิบัติตามน้ำพระทัย ของพระองค์ด้วยประการฉะนี้ อุปนิสัยทั้งหมดของเราจึงลูกนำเข้ามาอยู่ {MHTh 186.3}

ภายใต้การควบคมดูแลของพระคริสต์{MH 1 76.2} {MHTh 186.4}

เมื่อใช้ความความตั้งใจไต้อย่างลูกต้อง ชีวิตก็จะได้รับการเปลี่ยนแปลง ใหม่โดยสิ้นเชิง โดยการยอมมอบถวายความตั้งใจไว้ให้กับพระคริสต์ เรา จึงได้พันผูกตัวเราไว้กับฤทธิ์อำนาจอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า เราจะได้รับ กำลังจากเบื้องบนที่จะช่วยยึดเราไว้อย่างมั่นคง ชีวิตที่บริสุทธิ์และดีงาม ชีวิตที่มีชัยชนะเหนือความใคร่อยากและราคะตัณหา จะเป็นของทุกคนที่ พร้อมจะประสานความตั้งใจอันอ่อนแอและหวั่นไหวเยี่ยงมนุษย์ของเขาเข้า กับน้ำพระทัยของพระเจ้าผู้ทรงสัพพัฌญและไม่มีวันผันแปร {MH 176.3} {MHTh 186.5}

คนทั้งหลายที่กำลังต่อสู้กับอำนาจของความใคร่อยากควรจะได้รับ คำแนะนำสั่งสอนถึงหลักการของการดำเนินชีวิตที่ถูกสุขลักษณะ พวกเขา ควรจะได้เห็นว่าการล่วงละเมิดบทบญญตของสุขภาพโดยการสร้างเงื่อนไข ที่ก่อให้เกิดโรคภัยและความใคร่อยากที่ผิดธรรมชาตินั้นเป็นรากฐานที่นำ ไปสู่นิสัยของการเสพสุรา การดำเนินชีวิตที่สอดคล้องตามบทบญญัติของ สุขภาพเท่านั้นที่เป็นความหวังเดียวที่จะช่วยให้พวกเขาหลุดพ้นจากความ ใคร่อยากสารกระตุ้นที่ผิดธรรมชาติ ในขณะที่พวกเขาพึ่งพิงพระกำลังของ พระเจ้าเพื่อตัดขาดความใคร่อยากที่ได้ผูกมัดพวกเขาอยู่ พวกเขาจะต้อง ร่วมมือกับพระเจ้าด้วยการเชื่อฟังตามบทบัญร^ของพระองค์ทงบทบญญติ ในด้านศีลธรรมและด้านสุขภาพทางกาย {MH 1 76.4} {MHTh 187.1}

ผู้คนที่กำลังพยายามปฏิรูปตัวเองควรได้รับการส่งเสริมในด้านอาชีพ การงาน คนที่สามารถทำงานได้ไม่ควรได้รับการสอนให้คาดหวังที่จะได้รับ อาหาร เครื่องนุ่งห่มและที่พักอาศัยโดยที่ไม่ต้องจ่ายราคา เพื่อประโยชน์ ต่อตัวเขาเองและต่อบุคคลอื่น

ควรคิดหาวิธีที่จะโน้มน้าวเขาให้แบ่งปันสิ่ง ที่เขามีเป็นมูลค่าที่พอๆ กับสิ่งที่เขาได้รับเป็นการตอบแทน จงสนับสนุน ทุกความพยายามที่ส่งเสริมให้สามารถพึ่งตนเองได้ สิ่งนี้จะช่วยเสริมสร้าง ให้มีความนับถือในตัวเองและรู้สึกเป็นเกียรติที่สามารถเลี้ยงดูตนเองได้ และอาชีพที่ใช้ทั้งสมองและกำลังกายที่เกิดประโยชน์ จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ เป็นเหมือนเครื่องป้องกันการทดลอง {MH 177.1} {MHTh 187.2}

ความผิดหวังและภัยอันตราย

ผู้ที่ทำงานเพื่อผู้ที่หลงผิดอาจรู้สึกผิดหวังกับหลายคนที่ได้สัญญาว่า จะพยายามปฏิรูปเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยเสียใหม่ หลายคนเปลี่ยนแปลง อุปนิสัยและความประพฤติแต่เพียงผิวเผิน เขาทำไปตามอารมณ์และความ รู้สึกชั่ววูบ และในช่วงเวลาหนึ่งอาจดูเหมือนว่าเขาได้ปฏิรูปเปลี่ยนแปลง แล้ว แต่มิได้เปลี่ยนแปลงจิตใจใหม่อย่างแท้จริง เขายังคงรักตัวเอง ยังคง หิวกระหายในความเพลิดเพลินแบบโง่เขลาและมีความปรารถนาที่จะทำ ตามใจตัวเองอยู่เช่นเดิม เขาไร้ซึ่งความรู้ที่เกี่ยวกับการปลูกสร้างอุปนิสัย ที่ดีงามและเราไม่อาจที่จะวางใจเขาได้ว่าเป็นคนที่มีหลักการ เขาได้ทำให้ กำลังฝ่ายสติปัญญาและฝ่ายจิตวิญญาณของเขาเสื่อมทรามลง ด้วยการทำ ตามความใคร่อยากและกิเลสตัณหา และสิ่งเหล่านี้ที่ทำให้เขาต้องตกอยู่ใน สภาพที่อ่อนแอ เป็นผู้ที่เอาแน่เอานอนอะไรไม่ได้และมีอารมณ์ที่เปลี่ยนแปลง ได้ง่าย แรงกระตุ้นชั่ววูบของเขาฝักใฝ่ในกามตัณหา หลายครั้งที่คนเหล่านี้ กลายเป็นภัยอันตรายต่อผู้อื่น โดยเหตุที่ใครๆ พากันเห็นว่า เขาเป็น ชายหญิงที่ได้ปฏิรูปเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของตนใหม่แล้ว พวกเขาจึงได้รับ ความไว้วางใจให้รับผิดชอบในสิ่งต่างๆ และได้รับตำแหน่งหน้าที่ ซึ่งอิทธิพล ของเขาอาจทำให้ผัูบริสุทธิ์เลวตาม {MH 177.2} {MHTh 188.1}

แม้แต่คนทั้งหลายที่กำลังพยายามด้วยความจริงใจที่จะปฏิรูปตัวเอง ก็ยังมิพ้นจากอันตรายที่อาจจะพลั้งพลาดได้เช่นกัน เราจึงต้องปฏิบัติต่อ คนเหล่านี้ด้วยความชาญฉลาดพอๆ กับความสุภาพอ่อนโยน บางครั้งการ ยกย่องสรรเสริญผู้ที่ได้รับการช่วยเหลือให้พ้นจากความชั่วร้ายอาจเป็นการ นำเขาไปสู่ความพินาศ การเชิญชายหญิงเหล่านั้นให้มาพูดต่อหน้าสาธารณชน ถึงประสบการณ์ต่างๆ ในชีวิตที่ได้กระทำความผิดบาป อาจเป็นภัยอันตราย ทั้งต่อผู้พูดและผู้ฟัง การกล่าวสาธยายถึงเรื่องราวของความชั่วร้ายย่อม ส่งผลให้ความคิดและจิตวิญญาณเสื่อมทรามลง การยกย่องเชิดชูแก่ผู้ที่ได้

รับการช่วยเหลือออกมานั้นย่อมจะส่งผลร้ายต่อตัวเขา หลายคนจึงเกิดความรูสึกว่าชีวิตที่เต็มไปด้วยความผิดบาปนั้นกลับทำให้เขาได้เป็นคนที่ มีชื่อเสียง ความรักในชื่อเสียงและการหลงไว้วางใจในตนเองจึงถูกกระตุ้น ขึ้นซึ่งกระทบถึงความอยู่รอดของจิตวิญญาณ เขาจะยืนหยัดอยู่ได้ก็ต่อเมื่อเขามิไดไว้วางใจในตัวเอง แต่พึ่งพาอาศัยในพระกรุณาธิคุณของพระคริสต์ เท่านั้น {MH 1 78.1} {MHTh 188.2}

คนทั้งหลายที่มีหลักฐานว่าได้กลับใจใหม่อย่างแท้จริงควรจะได้รับ การสนับสนุนให้ทำงานเพื่อผู้อื่น จงอย่าปฏิเสธผู้ที่ได้รับใช้ซาตานแล้วหันมาปรนนิบัติรับใช้พระคริสต์ เมื่อผู้ใดมีหลักฐานแสดงให้เห็นว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงกำลังท่างานกับเขา จงพยายามช่วยสนับสนุนในทุกวิถีทางให้เขาได้เข้ามามีส่วนร่วมในงานปรนนิบัติรับใช้พระเจ้า "และจงชักชวนคนที่ยังสงสัยอยู่ให้เขาเชื่อ' ยูดา 22 คนทั้งหลายที่มีความเฉลียวฉลาดทางสติปัญญาที่มาจากพระเจ้า จะสามารถมองเห็นถึงจิตวิญญาณที่ต้องการ ความช่วยเหลือมองเห็นผู้ที่ได้กลับใจใหม่อย่างจริงใจผู้ซึ่งหากมิได้รับการ ช่วยเหลือก็ยากยิ่งที่เขาจะเกิดมีใจกล้าที่จะยึดมั่นในความหวัง องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงโปรดให้ผู้รับใช้ของพระองค์มีใจยินดีที่จะคอยต้อนรับเหล่า ผู้ที่ตัวสั่นด้วยความยำเกรงที่ได้กลับใจใหม่ ให้เข้ามาร่วมสัมพันธ์ฉันท์พี่น้องด้วยใจที่รักใคร่ปรองดองกัน ไม่ว่าเขาจะเคยกระทำบาปผิดที่ร้ายแรง มามากเพียงไร ไม่ว่าเขาจะเคยประพฤติตัวตาช้ามามากแค่ไหน แต่เมื่อเขาได้เข้ามาหาพระคริสต์ด้วยจิตใจที่สำนึกผิดแล้ว พระองค์ก็จะทรงยอมรับ ในตัวเขา เราจึงควรจะหางานอะไรบางอย่างให้เขาได้มีโอกาสที่จะรับใช้ พระองค์ หากเขามีใจปรารถนาที่จะได้ทำงานเพื่อช่วยผู้อื่นให้พ้นจากห้วง เหวแห่งความพินาศซึ่งเขาได้เคยรอดพ้นมาแล้ว จงนำเขาให้ได้เข้ามาคบหาสมาคมกับคริสเตียนที่มีประสบการณ์ในชีวิต เพื่อเขาจะได้มีกำลังฝ่ายจิตวิญญาณที่เข้มแข็งยิ่งขึ้น จงให้จิตใจและมือของเขานั้นได้กระทำการเพื่องานรับใช้ของพระอาจารย์ {MH 1 78.2} {MHTh 189.1}

เมื่อแสงสว่างได้ส่องฉายเข้าไปยังจิตวิญญาณ บางคนที่มีท่าทีว่าจะท่าความผิดบาปมากที่สุดอาจจะกลับกลายเป็นผู้รับใช้ที่ท่างานได้อย่างบัง เกิดผลกับเหล่าคนบาปดังเช่นที่เขาเคยเป็นมาก่อน โดยอาศัยความเชื่อใน พระคริสต์ บางคนอาจจะได้รับตำแหน่งหน้าที่ๆ สำคัญในการปรนนิบัติรับ ใช้พระองค์ และเขาจะได้รับมอบความรับผิดชอบในกิจการงานเพื่อช่วย

เหลือจิตวิญญาณให้ใต้รับความรอด เขาเห็นจุดอ่อนของตนเอง ว่าอยู่ที่ใด เขาตระหนักดีถึงสภาพที่เสื่อมทรามไปของอุปนิสัยของตนเอง เขาทราบดีถึงอำนาจครอบงำของความผิดบาปและอิทธิพลของอุปนิสัยที่ชั่วร้าย เขาตระหนักดีว่าพวกเขาไม่อาจที่จะเอาชนะได้หากปราศจากความช่วยเหลือ ของพระคริสต์ และเสียงเรียกร้องตลอดเวลาของเขาก็คือ "ข้าพระองค์ขอมอบจิตวิญญาณที่ช่วยตัวเองไม่ได้แก่พระองค์" {MH 179.1} {MHTh 189.2}

คนเหล่านี้สามารถให้ความช่วยเหลือแก่ผู้อื่นได้ ผู้ที่เคยผ่านการทดลองและทดสอบมาก่อนและแทบจะสูญสิ้นความหวัง แต่เป็นผู้ที่ได้รับความรอดเมื่อได้สดับฟังในข่าวประเสริฐแห่งความรัก เขาจึงล้วนเข้าใจถึงศาสตร์ของการช่วยจิตวิญญาณให้ใต้รับความรอด เขาผู้ซึ่งมีหัวใจที่เต็มเปียมด้วยความรักของพระคริสต์เพราะพระผู้ช่วยให้รอดได้ทรงแสวงหาเขา และทรงนำเขากลับมายังฝูง เขาจึงทราบดีถึงวิธีการที่จะแสวงหาผู้ที่ไต้หลง หาย เขาสามารถชี้ให้คนบาปเห็นถึงองค์พระเมษโปดกของพระเจ้า เขาได้มอบถวายตัวเองแด่พระเจ้าอย่างหมดสิ้นและไต้รับการยอมรับเข้าในกลุ่มที่พระองค์ทรงโปรดปราน มือที่ยื่นขอความช่วยเหลือยามอ่อนแอไต้รับการ คว้าไว้แล้วด้วยการรับใช้ของคนเหล่านี้คนที่หลงหายไปมากมายจะได้รับ การนำกลับมาหาองค์พระบิดา {MH 179.2} {MHTh 190.1}

สำหรับจิตวิญญาณทุกดวงที่กำลังดิ้นรนเพื่อให้หลุดพ้นจากชีวิตแห่งความผิดบาปไปสู่ชีวิตที่บริสุทธิ์ มีเพียงพระนามของพระองค์เท่านั้นที่มีฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ของการช่วยให้รอดดำรงสถิตอยู่ "ในผู้อื่นความ รอดไม่มีเลย ด้วยว่านามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้ไม่ทรงโปรดให้มีใน ท่ามกลางมนุษย์ทั่วใต้ฟ้า" กิจการ 4:12 พระคริสต์ตรัสว่า "ถ้าผู้ใด กระหาย" ความหวังใจที่จะได้เข้าสู่การพำนักหรือกระหายในความช่วยเหลือเพื่อจะได้หลุดพ้นจากความลุ่มหลงในความผิดบาปแล้ว ให้ผู้นั้น "จงมาหาเราและดื่ม" ยอห้น 7:37 มีเพียงพระคุณและฤทธิ์อำนาจของพระคริสต์เท่านั้นที่จะช่วยเราให้พ้นจากมลทินบาปได้ {MH 179.3} {MHTh 190.2}

ความตั้งใจแก้ปัญหาอันดีที่ได้กระทำตามกำลังของตนเองนั้นหาได้ก่อให้เกิดประโยชน์อันใดไม่ ไม่ใช่คำปฏิญาณทั้งหมดที่มีอยู่ในโลกนี้จะทำลายล้างอำนาจของอุปนิสัยอันชั่วร้ายได้ มนุษย์ไม่มีวันที่จะสามารถยับยั้งตนเองไม่ให้กระทำผิดไดในทุกๆ สิ่ง จนกว่าจิตใจของเขาจะได้รับการเปลี่ยนแปลงเสียใหม่โดยพระคุณของพระเจ้า เราไม่อาจที่ปกป้องตัว

เราเองให้พ้นจากความผิดบาปแม้จะเป็นเวลาเพียงชั่วขณะหนึ่ง ในทุกเวลานาทีเราต้องพึ่งพาพระเจ้า {MH 179.4} {MHTh 191.1}

การปฏิรูปเปลี่ยนแปลงที่แท้จริงเริ่มจากการชำระจิตวิญญาณให้ สะอาดบริสุทธิ์ งานของเราเพื่อผู้ที่หลงผิดจะประสบผลสำเร็จได้อย่าง แท้จริงก็ต่อเมื่อพระคุณของพระคริสต์ได้ปั้นแต่งอุปนิสัยเสียใหม่และจิต วิญญาณนั้นได้ถกนำมาดำเนินชีวิตผกพันกับพระเจ้า {MH 180.1} {MHTh 191.2}

พระคริสต์ทรงดำรงพระชนม์ด้วยชีวิตที่เชื่อฟังในบทบญญัติของ พระเจ้าอย่างปราศจากที่ติ และในการกระทำเช่นนี้ พระองค์ได้ทรงวาง แบบอย่างไว้สำหรับมนุษย์ทุกๆ คน เราจะต้องดำเนินชีวิตของเราเหมือน ดังเช่นชีวิตของพระองค์ที่ทรงเคยดำเนินอยู่ในโลกนี้ โดยพึ่งพาอาศัยใน ฤทธิ์อำนาจของพระองค์และภายใต้คำสั่งสอนของพระองค์ {MH 180.2} ในงานของเราเพื่อผู้ที่ผิด ข้อกำหนดในบทบัญญัติของพระเจ้าและความสัตย์ซื่อที่มีต่อพระองค์จะต้องได้รับการปลูกฝังไว้ในความคิดและ จิตใจ จงอย่าเพิกเฉยที่จะแสดงให้ผู้อื่นได้เห็นถึงความแตกต่างที่เด่นชัด ระหว่างผู้ที่ปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าและผู้ที่มิได้ปรนนิบัติรับใช้พระองค์ พระเจ้าทรงเป็นความรัก แต่พระองค์ก็ทรงมิอาจอภัยโทษให้แก่ผู้ที่เจตนา จะเพิกเฉยต่อพระบัญชาของพระองค์ ตามบทบัญญัติในระบอบการปกครอง ของพระองค์ ผู้ที่ไม่สัตย์ซื่อมิอาจหลีกหนีจากผลของการกระทำของตนเอง ได้ มีแต่ผู้ถวายเกียรติแด่พระองค์เท่านั้นที่พระองค์จะประทานเกียรติให้ ความประพฤติของมนุษย์ในโลกนี้เป็นสิ่งที่กำหนดชะตากรรมตลอดชั่วนิ รันดร์ของเขาเอง เขาจะเก็บเกี่ยวตามสิ่งที่เขาได้หว่านลงไป เพราะผลนั้น เป็นสิ่งที่สืบเนื่องมาจากเหตุ {MH 1 80.3} {MHTh 191.3}

ไม่มีสิ่งใดนอกเสียจากการเชื่อฟังโดยปราศจากข้อโต้แย้งใดๆ จึง จะช่วยให้บรรลุถึงมาตรฐานแห่งข้อกำหนดของพระเจ้า พระองค์มิได้ทรง ตั้งข้อกำหนดของพระองค์มาอย่างไร้ขอบเขต พระองค์มิได้ทรงบัญชา อะไรที่เกินความจำเป็นเพื่อให้มนุษย์มาปรองดองคืนดีกับพระองค์ เราจะ ต้องชี้ให้คนบาปเหล่านั้นได้เห็นถึงอุปนิสัยอันทรงเป็นที่พึงประสงค์ของ พระองค์ และนำเขาไปยังพระคริสต์ และโดยอาศัยพระคุณของพระองค์ เท่านั้นจึงจะบรรลุถึงอุปนิสัยอันทรงเป็นที่พึงประสงค์นี้ได้ {MH 1 80.4} พระผู้ช่วยให้รอดเสด็จมาบงเกิดในโลก ทรงถือสภาพอันอ่อนแอ เหมือนอย่างมนุษย์และดำเนินชีวีตแบบปราศจากบาป เพื่อมนุษย์จะได้ไม่ ต้องกลัวว่าเขาจะเอาชนะเหนือสภาพอันอ่อนแอตามธรรมชาติของตนไม่

ไต้พระคริสต์เสด็จมาเพื่อทำให้เราไต้ "รับส่วนในสภาพของพระองค์" และ ชีวิตของพระองค์ทรงสำแดงให้เห็นว่า มนุษย์ร่วมกับความเป็นพระเจ้าจะ ไม่ทำความผิดบาป {MH 180.5} {MHTh 192.1}

พระผู้ช่วยให้รอดทรงมีชัยเหนือการทดลองเพื่อสาธิตให้มนุษย์เห็น ว่าเขาก็สามารถที่จะมีชัยต่อการทดลองได้ พระคริสต์ทรงเผชิญหน้ากับการ ทดลองทั้งสิ้นของซาตานด้วยพระวจนะของพระเจ้า โดยการไว้วางใจใน พระสัญญาของพระเจ้า พระองค์จึงทรงได้รับพระกำลังที่จะปฏิบัติตามพระ- บัญญัติของพระเจ้า และมารผู้ล่อลวงไม่อาจจะเอาชนะเหนือพระองค์ไต้ คำตอบของพระองค์ที่มีต่อทุกการทดลองก็คือ "พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า,, ด้วยเหตุฉะนี้ พระเจ้าจึงได้ทรงโปรดประทานพระวจนะของพระองค็ให้แก่ เราเพื่อเราจะต้านทานต่อความชั่วร้ายได้ พระองค์ไต้ประทานพระสัญญา อันประเสริฐและใหญ่ยิ่งแก่เรา เพื่อโดยเหตุเหล่านี้เรา "จะพ้นจากความ เสื่อมโทรมที่มีอยู่ในโลกนี้เพราะตัณหาและจะได้รับส่วนในสภาพของ พระองค์" 2 เปโตร 1:4 {MH 181.1} {MHTh 192.2}

จงบอกกล่าวแก่ผู้ที่ถูกทดลองว่าอย่าไต้สนใจในเหตุการณ์ที่อยู่ รายล้อม อย่ามองดูความอ่อนแอของตัวเองหรืออำนาจของการทดลอง แต่ให้พึ่งพาฤทธิ์อำนาจในพระวจนะของพระเจ้า กำลังอำนาจทั้งหมดใน พระวจนะเป็นของเรา ผู้ประพันธ์สดุดีได้กล่าวไว้ว่า "ข้าพระองค์ได้สะสม พระดำรัสของพระองค์ไว้ในใจของข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะไม่ทำบาป ต่อพระองค์" "โดยพระวจนะจากพระโอษฐ์ของพระองค์ข้าพระองค์มิได้ ข้องเกี่ยวกับทางแห่งคนทารุณโหดร้าย" สดุดี 1 19:11; 1 7:4 {MH 181.2} จงกล่าวถ้อยคำเพื่อหนุนจิตใจแก่คนทั้งหลาย หนุนชูเขาให้เข้าไป หาพระเจ้าด้วยการอธิษฐาน หลายคนได้ฟายแพ้ต่อการทดลองจนทำให้ เขาเกิดความน้อยเนื้อตาใจ และรู้สึกว่าเขาไม่อาจที่จะเข้าไปหาพระเจ้าได้ แต่ความคิดเช่นนี้เป็นความคิดของศัตรู เมื่อเขาได้กระทำความผิดบาป และรู้สึกว่าเขาไม่สามารถอธิษฐานได้ จงบอกเขาว่า นั่นแหละเป็นเวลาที่ เขาจะต้องอธิษฐาน เขาอาจจะรู้สึกละอายและรู้สึกตัวว่าตาต้อย แต่เมื่อเขา ได้สารภาพบาปผิดของเขา พระองค์ผู้ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรมก็จะทรง โปรดยกบาปของเขา และชำระพวกเขาให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น {MH 181.3} {MHTh 192.3}

ไม่มีสิ่งใดที่แสดงถึงความสิ้นหวังและความฟายแพ้ไต้ชัดเจนมากไป กว่าจิตวิญญาณที่!สึกว่าตนเองนั้นไม่มีอะไรเลยและขอพึ่งพาในพระคุณ ของพระผู้ช่วยให้รอดอย่างหมดสิ้น โดยการอธิษฐาน โดยการศึกษาพระ- วจนะของพระองค์

โดยความเชื่อว่าพระองค์จะสถิตอยู่ด้วย มนุษย์ผู้อ่อนแอที่สุดย่อมจะมีชีวิตที่ได้สัมพันธ์ใกลชดกับพระคริสต์ผู้ทรงชนม์ได้ และพระองค์จะทรงยึดเขาไว้ด้วยพระหัตถ์ที่ไม่มีวันปล่อยเขาให้หลุดมือไป {MH 182.1} {MHTh 193.1}

พระวาทะอันล้ำค่าเหล่านี้ที่จิตวิญญาณทุกดวงที่พึ่งพิงในพระคริสต์ ย่อมจะนำมาเป็นสมบัติของเขาเอง เขาจะกล่าวว่า {MHTh 193.2}

“ข้าพเจ้าจะมองดูพระเจ้า

ข้าพเจ้าจะเฝ้าคอยพระเจ้าแห่งความรอดของข้าพเจ้า

พระเจ้าของข้าพเจ้าจะทรงฟังข้าพเจ้า

ศัตรูของข้าเอ๋ย อย่าเปรมปรีดิ์เย้ยข้าเลย

เมื่อข้าล้มลง ข้าจะลุกขึ้นอีก

เมื่อข้านั่งอยู่ในความมืด

พระเจ้าจะทรงเป็นความสว่างแก่ข้า’, {MHTh 193.3}

มีคาห์ 7:7, 8

“พระองค์ทรงเมตตาเราทั้งหลายอีก

พระองค์จะทรงเหยียบความผิดของเราไว้

พระองค์จะทรงเหวี่ยงบาปทั้งหลายของเราลงไปในที่ลึกของทะเล,, {MHTh 194.1}

มีคาห์7:19 {MH 182.2}

พระเจากรงสัณณ’าไวแล้วว่า

“เราจะกระทำให้คนมีค่ามากกว่าทองคำเนื้อดี

และมนุษย์มีค่ามากกว่าทองคำแห่งโอฟีร์,, {MHTh 194.2}

อิสยาห์ 13:12 (TKJV)

“ถึงแม้ท่านนอนอยู่ท่ามกลางคอกแกะ

ท่านก็จะเหมือนปีกนกเขาที่บุด้วยเงิน

และขนของมันที่บุด้วยทองคำ,, {MHTh 194.3}

สดุดี 68:13 (TKJV) {MH 182.3}

คนทั้งหลายที่พระคริสต์ได้ทรงยกบาปให้มากที่สุดย่อมที่จะรักพระ- องค์มากที่สุด คนเหล่านี้คือผู้ที่ในวันสุดท้ายจะยืนใกล้กับพระที่นั่งของ พระองค์มากที่สุด {MH 182.4} {MHTh 194.4}

"เขาเหล่านั้นจะเห็นพระพักตร์พระองค์ และพระนามของพระองค์ จะประทับอยู่ที่หน้าผากเขา" วิวรณ์22:4 {MH 182.5} {MHTh 194.5}

*****

บทที่ **12 -** การช่วยเหลือ คนว่างงานและ:คนกี่ไร้บ้าน

มีหมู่ชายหญิงผู้มีใจกว้างขวางและเมตตากำลังพิจารณาถึงสภาพความเป็นอยู่ของคนยากจนด้วยความห่วงใยและคิดหาหนทางที่จะช่วยเหลือบรรเทาทุกข์ของพวกเขา เราจะช่วยเหลือคนว่างงานและคนไร้บ้านเพื่อให้พวกเขามีส่วนร่วมรับพระพรแห่งความกรุณาของพระเจ้าและดำเนินชีวิตตามที่พระองค์ทรงประสงค์ไว้ได้อย่างไร จึงเป็นคำถามที่หลายคนพยายามอย่างจริงจังที่จะค้นคว้าหาคำตอบ แต่มีคนไม่มากนัก แม้แต่ในเหล่าผู้นำของประเทศและในหมู่นักการศึกษาที่จะเข้าใจถึงสาเหตุมูลฐานที่มาของสภาพสังคมที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ผู้ที่กุมบังเหียนของประเทศไม่อาจที่จะแก้ไขปัญหาของความยากจน ความอัตคัดขาดแคลนและอาช- ญากรรมที่กำลังเพิ่มขึ้นได้ ผู้นำเหล่านี้ต่างกำลังต่อสู้ดิ้นรนอย่างไร้ผลเพื่อให้การดำเนินงานเหล่านี้ตั้งอยู่บนฐานรากที่มั่นคงกว่า {MH 183. 1} {MHTh 196.1}

หากมนุษย์จะไดใส่ใจต่อคำสั่งสอนในพระวจนะของพระเจ้าให้มาก ยิ่งขึ้น เขาจะพบทางออกของปัญหายุ่งยากเหล่านี้ที่ทำให้เขาสับสนวุ่นวายและจะได้เรียนรู้อะไรอีกมากมายที่มีอยู่ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมอันเกี่ยวกับปัญหาแรงงานและการปลดเปลื้องความทุกข์ยากของคนยากจน {MH 183.2} {MHTh 197.1}

แผนการของพระเจาสำหรับชนชาติอิสราเอล

ในแผนการของพระเจ้าสำหรับชนชาติอิสราเอลนั้น ทุกๆ ครอบครัวต่างมีบ้านในที่ดินของตนที่มีเนื้อที่เพียงพอที่จะทำการเพาะปลูกได้ ด้วย ประการฉะนี้ พวกเขาจึงได้รับการจัดสรรทั้งเครื่องมือและแรงจูงใจให้มีชีวิต ที่เกิดประโยชน์ มีความขยันขันแข็งและสามารถมีชีวิตที่พึ่งพาตนเองได้ และยังไม่เคยมีวิธีการใดของมนุษย์ที่จะสามารถสร้างสิ่งที่ดีไปกว่าแผนการ นี้ เพราะเหตุที่มนุษย์ในโลกไม่ยอมดำเนินตามแผนการของพระเจ้า จึงได้ก่อให้เกิดความยากจนขันแค้นที่มีอยู่อย่างแพร่หลายในโลกทุกวันนี้ {MH 183 3} {MHTh 197.2}

เมื่อชนชาติอิสราเอลได้เข้าไปตั้งถิ่นฐานในแผ่นดินคะนาอัน ได้มีการแบ่งสรรปันส่วนที่ดินให้แก่ประชาชนอย่างเท่าเทียมถ้วนทั่วทุกคน ยกเว้นก็แต่เพียงคนในตระกูลเลวีตระกูลเดียวเท่านั้นซึ่งเป็นผู้ที่มีหน้าที่คอยปรนนิบัติรับใช้อยู่ในพระวิหาร ที่ดินถูกแบ่งสรรมากน้อยต่างกันตาม

จำนวนของครอบครัวในแต่ละเผ่า แล้วจากนั้นจึงปันส่วนกันตามจำนวนสมาชิกที่มีอยู่ในแต่ละครอบครัว {MH 184.1} {MHTh 197.3}

และถึงแม้ว่าบุคคลผู้หนึ่งอาจจะเอาที่ดินของเขาไปจำนองไว้เป็น การชั่วคราว แต่เขาก็มีอาจที่จะขายกรรมสิทธิ์ถาวรของที่ดินผืนนั้นซึ่งสมควรตกเป็นมรดกแก่ลูกหลานออกไปได้ หากเขามีทรัพย์พอ เขาย่อมมีสิทธิที่จะไถ่ถอนที่ดินผืนนั้นคืนได้ตลอดเวลา หนี้สินจะลูกยกเลิกไปใน ระยะเวลาทุกๆ เจ็ดปี และในปีที่ห้าสิบหรือปีเสียงเขาสัตว์นั้น ทรัพย์สมบัติที่เป็นที่ดินทั้งหมดจะต้องถกส่งกลับคืนสู่เจ้าของเดิม {MH 184.2} {MHTh 197.4}

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมีพระดำรัสสั่งว่า “เจ้าทั้งหลายจะขายที่ดิน ของเจ้าให้ขาดไม่ได้ เพราะว่าแผ่นดินนั้นเป็นของเรา เพราะเจ้าเป็นแขก เมืองและเป็นคนอาศัยอยู่กับเรา ทั่วไปในแผ่นดินที่เจ้ายึดถืออยู่เจ้าจงให้ มีการไถ่ถอนที่ดินคืน ถ้าพี่น้องของเจ้ายากจนลงและขายที่ดินส่วนหนึ่ง ของเขา ให้ญาติสนิทถัดเขาไปมาไถ่ถอนนาที่พี่น้’องของเขาขายให้นั้น... แต่ [เมื่อเขา]...มิทรัพย์พอที่จะไถ่ถอนได้...ตัวก็เข้าอยู่ในที่ดินของเขาได้ ถ้าเขาไม่มีทรัพย์พอที่จะไถ่คืน ที่ดินที่เขาได้ขายไปจะคงอยู่ในมือของผู้ซื้อจนถึงปีเสียงเขาสัตว์” เลวีนิติ 25:23-28 {MH 184.3} {MHTh 198.1}

“เจ้าจงถือปีที่ห้าสิบไว้เป็นปีบริสุทธิ์ และประกาศอิสรภาพแก่บรรดาคนที่อาศัยอยู่ทั่วแผ่นดินของเจ้า ให้เป็นปีเสียงเขาสัตว์แก่เจ้า ให้ทุกคนกลับไปยังภูมิลำเนาอันเป็นทรัพย์สินของตนและกลับไปสู่ตระกูลของตน” เลวีนิติ 25: 10 {MH 185.1} {MHTh 198.2}

โดยประการฉะนี้แหละ ทุกๆ ครอบครัวจะได้มีทรัพย์สมบัติเป็นหลกฐานอันมั่นคงและจะเป็นสิ่งที่ช่วยป้องกันมิให้มีความมั่งคั่งที่มากจนเกินขอบเขตหรือเกิดความลำบากยากจนที่มากจนเกินไป {MH 185.2} {MHTh 198.3}

การฑกสอนวิชาชีพ

ในประเทศอิสราเอลนั้น ต่างถือกันว่าการแกสอนให้ทุกคนรู้จักวิชา- ชีพเป็นหน้าที่ ๆ บิดาทุกคนจะต้องสอนบุตรของตนให้ประกอบงานอาชีพ ที่มีประโยชน์ แม้แต่บุคคลที่สำคัญที่สุดในประเทศอิสราเอลก็ได้รับการอบรมสั่งสอนให้รู้จักประกอบการงานอาชีพ ความรูในหน้าที่ ๆ เกี่ยวกับงานบ้านงานเรือนจัดว่าเป็นสิ่งสำคัญที่สุดของผู้หญิงทุกคนและความสามารถในการปฏิบัติหน้าที่เหล่านี้ถือว่าเป็นเกียรติอันสูงสุดของสตรี {MH 1 85.3} {MHTh 198.4}

โรงเรียนของผู้เผยพระวจนะได้จัดให้มีการเรียนการสอนวิชาชีพใน แขนงต่าง ๆ และนักเรียนมากมายได้ทำมาหาเลี้ยงชีพตนเองด้วยงานฝีมือ {MH 186.1} {MHTh 199.1}

การเอาใจไล่ต่อคนยากคนจน

อย่างไรก็ตามการจัดระบบเชนนี้ก็มีอาจที่จะขจัดความยากจนออก ไปให้หมดเสียสิ้นทีเดียว พระเจ้ามิทรงประสงค์ที่จะให้ความยากจนนั้น หมดสิ้นไป เพราะนี่เป็นวิธีการหนึ่งของพระองค์เพื่อช่วยในการพัฒนา อุปนิสัย พระองค์ตรัสว่า “เพราะว่าคนจนจะไม่หมดไปจากแผ่นดิน เพราะ ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบัญชาท่านว่า ท่านต้องยื่นมือให้อย่างใจกว้างต่อพี่น้อง ของท่าน คือต่อคนขัดสนคนยากจน ซึ่งอยู่ในแผ่นดินของท่าน” เฉลย ธรรมบัญญัติ 15:11 {MH 186.2} {MHTh 199.2}

“ถ้าในท่ามกลางท่านทั้งหลายมีคนจนสักคนหนึ่งเป็นพี่น้องของท่าน อยู่ในเมืองใด ๆ ในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่’ ท่าน ท่านอย่ามีใจแข็งหดมือของท่านไว้เสียต่อหน้าพี่น้องของท่านที่ ยากจนนั้น แต่ท่านทั้งหลายจงยื่นมือของท่านให้เขาและให้เขายืมข้าว ของพอแก่ความต้องการของเขา ไม่ว่าเป็นข้าวของสิ่งใดๆ” เฉลยธรรม บัญญัติ 15: 7, 8 {MH 186.3} {MHTh 199.3}

“ถ้าพี่น้องของเจ้ายากจนลงและเลี้ยงตัวเองอยู่กับเจ้าไม่ได้ เจ้าจะ ต้องเลี้ยงดูเขาให้เขาอยู่กับเจ้าอย่างคนต่างด้าวและคนที่อาศัยอยู่” เลวินิติ 25:35 {MH 1 86.4} {MHTh 199.4}

“เมื่อเจ้าทั้งหลายเกี่ยวข้าวในนา อย่าเกี่ยวเก็บข้าวที่ขอบนาให้หมด เมื่อเกี่ยวแล้วก็อย่าเก็บข้าวที่ตก” “เมื่อท่านเกี่ยวข้าวในนาของท่าน และ ลืมฟอนข้าวไว้ในนาฟอนหนึ่ง อย่ากลับไปเอามาเลย...เมื่อท่านฟาดด้น มะกอกเทศ ท่านอย่าเก็บที่กิ่งเดิมซ้ำครั้งที่สอง...เมื่อท่านเก็บผลองุ่นจาก สวนองุ่นของท่าน ท่านอย่าไปเก็บเล็มอีก จงเหลือไว้สำหรับคนต่างด้าว ทั้งลูกกำพร้าและแม่ม่าย” เลวีนิติ 19:9เฉลยธรรมบัญญัติ24:19-21 {MH 186.5} {MHTh 199.5}

ไม่มีใครที่จะต้องกลัวว่าความมีใจเอื้อเฟือเผื่อแผ่ของเขาจะทำให้เขา ต้องขาดแคลน การเชื่อฟังต่อพระบัญญัติของพระเจ้าย่อมจะนำมาซึ่งความ เจริญรุ่งเรือง พระเจ้าตรัสว่า “ในกรณีนี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะ ทรงอำนวยพระพรแก่ท่าน ในบรรดากิจการทั้งสิ้นของท่านไม่ว่าท่านจะ กระทำสิ่งใด” “ท่านทั้งหลายจะให้ประชาชาติหลายชาติยืมของของท่าน แต่ท่านอย่ายืมของเขาเลย ท่านทั้งหลายจะปกครองอยู่เหนือหลาย ประชาชาติ แต่เขาทั้งหลายจะไม่ปกครองเหนือท่าน” เฉลยธรรมบัญญัติ 15:10,6 {MH 187.1} {MHTh 200.1}

หลักการในการประกอบธุรกจการงาน

ตามพระวจนะของพระเจ้านั้น พระเจ้าทรงมิได้มีแผนการให้คนกลุ่มหนึ่งกลุ่มใดราารวยมั่งคั่งจากการกดขี่ข่มเหงและความทุกข์ยากของผู้อื่น ในการติดต่อเกี่ยวข้องด้านธุรกิจนั้น พระวจนะของพระเจ้าสั่งสอนเราให้วางตัวของเราในจุดยืนของผู้ที่เรากำลังติดต่อด้วยว่าเราจะมีความรูสึกเช่น ไร อย่าให้เราคิดถึงแต่ประโยชน์ของเราแต่เพียงฝ่ายเดียว แต่ขอให้เราได้ คิดถึงอีกฝ่ายหนึ่งด้วย ผู้ที่เอารัดเอาเปรียบในความทุกข์ยากของผู้อื่นเพื่อ ที่จะหาผลประโยชน์เข้าตัวเองหรือผู้ที่คอยขูดรีดเพื่อหาประโยชน์ใส่ตัวจาก ความเสียเปรียบหรือความอ่อนด้อยของผู้อื่น ย่อมจะกลายเป็นผู้ที่ล่วงละเมิดต่อทั้งหลักการและบทบัญญัติในพระวจนะของพระเจ้า {MH 187.2} {MHTh 200.2}

"ท่านทั้งหลายอย่าให้เสียความยุติธรรมซึ่งควรได้แก่คนต่างด้าว หรือควรได้แก่ลูกกำพร้าและอย่ารับเสื้อผ้าของหญิงม่ายไว้เป็นประกัน" "เมื่อท่านทั้งหลายให้พี่น้องขอยืมสิ่งใด อย่าเข้าไปในเรือนของเขาและเอาสิ่งที่เขาใช้เป็นประกัน ท่านจงยืนอยู่ภายนอก และคนที่ยืมนั้นจะนำของประกันออกมาให้ท่านเอง ถ้าเขาเป็นคนยากจน อย่าเอาของประกันนั้น เก็บไว้จนข้ามคืน" "ถ้าเจ้าได้รับเสื้อคลุมของเพื่อนบ้านไว้เป็นของประกัน จงคืนของนั้นให้เขาก่อนตะวันตกดิน เพราะเขาอาจมีเสื้อคลุมตัวนั้นตัว เดียวเป็นเครื่องปกคลุมร่างกาย มิฉะนั้นเวลานอนเขาจะเอาอะไรห่มเล่า เมื่อเขาทูลร้องทุกข์ต่อเรา เราจะสดับฟังเพราะเราเป็นผู้มีเมตตากรุณา" "เจ้าจะขายนาให้เพื่อนบ้านก็ดี หรือซื้อจากเพื่อนบ้านก็ดี เจ้าอย่าโกงกัน" เฉลยธรรมบัญญัติ 24:1 7,1 0-1 2; อพยพ 22;26, 27; เลวีนิติ 25:1 4 {MH 187.3} {MHTh 200.3}

"เจ้าอย่ากระทำผิดในการพิพากษา ในการวัดยาว หรือชั่งน้ำหนัก หรือนับจำนวน" "ท่านอย่ามีลูกตุ้มสำหรับตาชั่งต่างกันไว้ในถุง อันหนึ่ง หนักอันหนึ่งเบา ในเรือนของท่านอย่าให้มีเครื่องตวงสองชนิด ใหญ่ อันหนึ่งเล็กอันหนึ่ง" "เจ้าจงใช้ตาชั่งเที่ยงตรง ลูกตุ้มเที่ยงตรง เอฟาห์ เที่ยงตรงและฮินเที่ยงตรง"เลวีนิติ 19:35,เฉลยธรรมบัญญัติ 25:13, 14,เลวีนิติ 19:36 {MH 188.1} {MHTh 201.1}

"ถ้าเขาจะขอสิ่งใดจากท่าน ก็จงให้อย่าเมินหน้าจากผู้ที่อยากขอ ยืมจากท่าน" "คนอธรรมขอยืมและไม่จ่ายคืน แต่คนชอบธรรมนั้นใจกว้าง ขวางและแจกจ่าย" มัทธิว 5:42;สดุดี 37:21 {MH 188.2} {MHTh 201.2}

"จงให้คำปรึกษา จงอำนวยความยุติธรรม จงทำร่มเงาของท่านเหมือน กลางคืน ณ เวลาเที่ยงวัน จงช่วยซ่อนผู้ถูกขับไล่ อย่าได้หักหลังผู้ลี้ภัย" "ให้ผู้ถูกขับไล่...อาศัยอยู่ท่ามกลางท่าน จงเป็นที่กำบังภัยแก่เขาให้พ้น จากผู้ทำลาย" อิสยาห์ 16:3, 4 {MH 1 88.3} {MHTh 201.3}

แผนการในการดำเนินชีวิตที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานให้แก่ชนชาติ อิสราเอลนั้น พระองค์ทรงมีพระประสงค์เพื่อจะให้เป็นบทเรียนแก่มวล มนุษย์ หากในวันนี้ มนุษย์จะได้ปฏิบัติตามในแผนการของพระองค์ โลก ใบนี้ย่อมจะเป็นสถานที่ ๆ แตกต่างไปจากโลกที่เป็นอยู่มากมายสักเพียงไร {MH 188.4} {MHTh 201.4}

ในเขตแดนอันกว้างใหญ่ไพศาลของธรรมชาติ ยังคงมีที่ว่างมากพอ ที่จะให้คนที่กำลังทนทุกข์ลำบากและคนที่ยากไร้ขัดสนได้มีบ้านสักหลัง หนึ่ง ในอ้อมกอดของธรรมชาตินั้น ยังคงมีความอุดมสมบูรณ์อย่างเพียง พอที่จะเป็นอาหารเพื่อคอยเลี้ยงดูพวกเขาได้ ใต้ผืนพระสุธายังมีพระพร ของพระเจ้าที่เก็บซ่อนไว้สำหรับคนทั้งหลายที่มีใจกล้า มีความตั้งใจอัน ม่งมั่นและมีความมานะบากบั่นที่จะเก็บเกี่ยวเอาขุมทรัพย์เหล่านั้น {MH 188.5} {MHTh 202.1}

พระเจ้าทรงมอบหมายงานในการเพาะปลูกพรวนดินให้แก่มนุษย์!,น สวนเอเดนอันเป็นการเปิดโอกาสให้บรรดามนุษย์มากมายได้รู้จักเลี้ยงชีวิต ของตนเอง {MHTh 202.2}

"จงวางใจในพระเจ้า และกระทำความดี

ท่านจึงอาศัยอยู่ในแผ่นดินและชื่นบานอยู่กับความปลอดภัย'" {MHTh 202.3}

สดุดี 37:3 {MH 1 89.1}

ผู้คนนับพันนับหมื่นแทนทีจะทำงานในไร่นาต่างพากันเข้าไปแออัด อาศัยอยู่ในเมืองเพื่อเฝ้ามองหาโอกาสทำงานหาเลี้ยงชีพที่ได้เงินเพียงเล็ก น้อย ในหลายกรณี เงินรายได้อันแสนน้อยนิดนี้มิได้นำไปใช้เพื่อซื้อหา อาหาร แต่กลับถูกนำไปใส่ไว่ในลิ้นชักเก็บเงินของคนขายสุรา ซึ่งเป็นสิ่ง ที่มีผลทำลายทั้งต่อจิตวิญญาณและร่างกาย {MH 189.2} {MHTh 202.4}

หลายคนเห็นว่าการประกอบอาชีพนั้นเป็นงานที่หนักหนาน่าเบื่อ หน่าย และพวกเขาจึงพยายามที่จะทำมาหาเลี้ยงชีวิตโดยการใช้อุบาย เล่ห์เหลี่ยมมากกว่าที่จะทำงานด้วยความซื่อสัตย์สุจริต ความปรารถนาใน

การเลี้ยงชีพโดยที่มีต้องทำงานนี้เองที่ได้เปิดประตูไปสู่ความทุกข์ยาก ความชั่วร้ายและอาชญากรรมที่แทบจะไร้ขอบเขต {MH 189.3} {MHTh 202.5}

ชุมชนเออัดในเมือง

ในเมืองใหญ่ ๆ มีผู้คนมากมายที่ได้รับการดูแลและการเอาใจใส่น้อยยิ่งกว่าที่ให้กับสัตว์เดียรัจฉานเสียอีก ลองนึกสภาพถึงหลายครอบครัวที่เบียดเสียดยัดเขียดอยู่รวมกันในห้องเช่าที่แสนทุกข์เข็ญ ซึ่งหลายห้องเป็น ใต้ถุนที่มืดๆ และชื้นแฉะไปด้วยสิ่งโสโครก ในสถานที่ๆ ดูน่าอเนจอนาถ เหล่านี้ เด็กๆ เกิดและเติบโตขึ้นและตายไป เด็กๆ เหล่านี้ไม่เคยได้เห็นถึงความสวยงามของสิ่งที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติที่พระเจ้าได้ทรงสร้างไว้เพื่อให้ความเบิกบานใจและช่วยยกชูจิตวิญญาณ เด็กๆ เหล่านี้สวมเสื้อผ้าที่ขาด วิ่นและอยู่อย่างอดๆ อยากๆ อาศัยอยู่ท่ามกลางสิ่งแวดล้อมที่ชั่วร้ายและ เสื่อมทรามหล่อหลอมอุปนิสัยจากความทุกข์ยากและความผิดบาปที่อยู่ รายล้อมเขาทั้งหลาย เด็กๆ ได้ยินพระนามของพระเจ้าจากถ้อยคำที่ หยาบคาย คำพูดที่หยาบคาย คำแช่งสาปและคำบริภาษด่าทอกรอกอยู่ เต็มหูของเขาทั้งหลาย กลิ่นควันบุหรี่และเหล้ายา กลิ่นเหม็นที่น่าขยะแขยง และความเสื่อมทรามทางศีลธรรมจรรยาได้ทำลายความรู้สึกนึกคิดของเขา ทั้งหลาย โดยประการฉะนี้แหละ ผู้คนจำนวนมากนี้จึงได้รับการอบรมสั่งสอนให้เป็นอาชญากรและเป็นศัตรูของสังคมที่ได้ทอดทิ้งเขาให้อยู่กับความทุกข์ยากและความเสื่อมทราม {MH 189.4} {MHTh 203.1}

ไม่ใช่คนยากคนจนทั้งหมดที่อยู่ในชุมชนแออัดของเมืองใหญ่จะ เป็นคนประเภทนี้ ชายหญิงที่มีความยำเกรงพระเจ้ามากมายกลายเป็นคนยากจนเนื่องจากความเจ็บป่วยหรือเหตุร้าย บ่อยครั้งโดยการถูกหลอกลวงด้วยอุบายเล่ห์เหลี่ยมของพวกมิจฉาชีพ หลายคนที่เป็นคนที่มีความซื่อสัตย์สุจริตและความตั้งใจดีกลับกลายเป็นคนยากจนเพราะขาดการอบรมสั่งสอนให้รู้จักการประกอบการงานอาชีพ ด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์เขาไม่พร้อมที่จะเผชิญกับอุปสรรคของชีวิต เมื่อต้องระเหเร่ร่อน เข้าไปยังเมืองใหญ่ เขามักจะหางานท่าไม่ได้ ภาพแสงสีมายาของความชั่วร้ายที่ปรากฏอยู่ล้อมรอบได้ท่าให้เขาต้องตกอยู่ภายใต้อำนาจครอบงำของการทดลองที่โหดร้าย การที่ต้องอยู่ร่วมกับคนที่ชั่วร้ายและคนที่มีศีลธรรมเสื่อมทรามและบ่อยครั้งถูกจัดรวมให้เป็นพวกเดียวกัน มีแต่พลังที่เหนือมนุษย์เท่านั้นที่เขาจะเอาตัวรอดจากการถลำลึกลงสู่ความชั่วร้าย

หลายคนได้ยึดมั่นอยู่ในจริยธรรมของตนเอง ยอมทนทุกข์ดีกว่าที่จะ กระทำผิดบาป คนกลุ่มนี้แหละเป็นพวกที่ต้องการความช่วยเหลือ ความเห็นอกเห็นใจและให้กำลังใจเป็นพิเศษ {MH 190.1} {MHTh 203.2}

หากคนยากจนที่ยัดเขียดอยู่ในเมืองเวลานี้จะไปหาบ้านที่อยู่ในชนบท ได้ เขามิใช่เพียงแต่จะได้ทำมาหาเลี้ยงชีพเท่านั้น แต่ยังจะได้มีสุขภาพที่สมบูรณ์แข็งแรงและมีความสุขอย่างที่เขาไม่เคยรู้มาก่อน งานหนัก รายได้ ตา ไม่ฟังเฟ้อ ลำบากหน่อยและค่อนข้างสันโดษจะเป็นชีวิตประจำวันของ เขา แต่เขาจะได้รับพระพรที่มากยิ่งเพียงไรจากการที่ได้ย้ายออกจากเมือง ที่มีแต่สิ่งเย้ายวนของบาป ความสับสนวุ่นวาย อาชญากรรม ความทุกข์ยากและความสกปรกโสมม เพื่อมาอาศัยอยู่ในชนบทที่เงียบสงบและยังคง ไว้ซึ่งความบริสุทธิ์ {MH 190.2} {MHTh 204.1}

สำหรับหลายคนที่อาศัยอยู่ในเมืองที่ไม่มีแม้แต่หย่อมหญ้าเขียวสด ที่เท้าจะได้เหยียบย่าง ปีแล้วปีเล่าที่เขามองเห็นแต่ถนนหนทางที่สกปรก ตรอกซอยที่คับแคบ ทางเดินและกำแพงอิฐและท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยฝุ่น ละอองและหมอกควัน ถ้าหากเขาได้โยกย้ายไปอยู่ในตำบลที่มีไร่นา ที่ แวดล้อมไปด้วยท้องทุ่งอันเขียวขจี ป่าไม้ลำเนาไพร เนินเขาและลำธาร ท้องฟ้าอันสดใส อากาศที่สะอาดบริสุทธิ์ของชนบทแล้ว เขาก็จะรู้สึก ราวกับว่าได้เข้าไปอยู่ในแผ่นดินสวรรค์ {MH 191.1} {MHTh 204.2}

เมื่อเขามิได้ติดต่อเกี่ยวข้องและพึ่งพาอาศัยในมนุษย์มากมายนัก และได้แยกตัวออกจากกฎเกณฑ์อันเสื่อมทรามของทางโลก จากธรรมเนียมนิยมและความตื่นเต้นวุ่นวาย เขาก็จะได้อยู่ใกล้ชิดภายใต้อ้อมกอดของ ธรรมชาติมากขึ้น เขาจะรั ูสึกได้อย่างแท้จริงว่าพระเจ้าได้สถิตอยู่ใกล้ๆ {MHTh 204.3}

หลายคนจะมีโอกาสเรียนรู้การพึ่งพิงในพระเจ้า โดยอาศัยธรรมชาติพวกเขาก็จะไดยินพระสุรเสียงของพระองค์ที่ตรัสแก่จิตใจของเขาถึงสันติสุขและความรักของพระองค์ ร่างกาย จิตใจและจิตวิญญาณก็จะตอบสนองต่อฤทธิ์อำนาจแห่งการบำบัดรักษาและฟื้นฟูชีวิต {MH 192.1} {MHTh 204.4}

ถ้าหากคนเหล่านี้เริ่มกลายเป็นผู้ที่ขยันขันแข็งและเลี้ยงดูตนเองได้ หลายคนจำเป็นต้องได้รับความช่วยเหลือ ให้กำลังใจและคำแนะนำ งานในการประกาศเผยแพร่ศาสนาให้แก่ครอบครัวที่ยากจนมากมายเหล่านี้ ย่อมไม่มีวิธีการใดที่จะดีไปกว่าการช่วยเหลือเขาให้สามารถตั้งถิ่นฐานบน

ที่ดินในชนบทและสอนให้เขาทำมาหาเลี้ยงชีพในที่ดินให้ผลิดอกออกผล {MH 192.2} {MHTh 205.1}

ความต้องการความช่วยเหลือและคำแนะนำเหล่านี้ มิได้จำกัดอยู่ เฉพาะแต่ในเมืองใหญ่ๆ เท่านั้น แม้แต่ในชนบท คนยากจนจำนวนมาก ต่างต้องการที่มีชีวิตที่ดิกว่า ชุมชนมากมายขาดพื้นฐานความรู้เกี่ยวกับ การประกอบอาชีพและการดูแลในด้านสุขอนามัย หลายครอบครัวอาศัย อยู่ในกระท่อมที่สกปรก มีเครื่องเรือนและเครื่องนุ่งห่มเพียงเล็กน้อย ไม่มีเครื่องมือ ไม่มีหนังสือ ขาดซึ่งสิ่งอำนวยความสะดวกสบาย และแม้แต่เครื่องมือเพื่อการเพาะปลูก ร่างกายที่อ่อนแอและผิดปกติ จิตวิญญาณที่ เสื่อมทราม บ่งบอกถึงผลสืบเนื่องมาจากกรรมพันธุ์ที่ไม่ดีและนิสัยความ เคยชินที่ผิดๆ เขาจำต้องได้รับการศึกษาตั้งแต่เบื้องต้น เขาได้ดำเนินชีวิต อย่างไม่ยอมเปลี่ยนแปลง เกียจคร้าน เสื่อมทรามทางศีลธรรม ดังนั้น เขาทั้งหลายจึงมีความจำเป็นต้องได้รับการอบรมสั่งสอนเพื่อแก่ไขอุปนิสัย {MH 192.3} {MHTh 205.2}

เราจะกระตุ้นเตือนคนเหล่านี้ให้ตระหนักถึงความจำเป็นในการ พัฒนาปรับปรุงไ,ต้อย่างไร เราจะชักนำเขาสู่มาตรฐานของชีวิตที่สูงขึ้นได้ อย่างไร เราจะช่วยเขาเขยิบฐานะให้สูงขึ้นได้อย่างไร ในที่ๆ เต็มไปด้วย ความยากจน เราจะต้องท่าอย่างไรในทุกฝีก้าวจึงจะเอาชนะความยากจน ไต้ แน่นอนทีเดียวว่างานที่ต้องท่านั้นเป็นงานที่ยาก การปฏิรูปเปลี่ยนแปลงที่จำเป็นนี้จะไม่มีทางเกิดขึ้นไต้นอกเสียจากชายหญิงเหล่านั้นจะต้องไต้รับความช่วยเหลือจากฤทธิ์อำนาจที่อยู่ภายนอกตัวของเขา มันเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่จะให้ทั้งคนมั่งมีและคนยากจนมีความผูกพันใกล้ชิดกันด้วยความเห็นอกเห็นใจและความช่วยเหลือ ผู้ที่มีเงินทอง มีสติปัญญาและความสามารถ จะต้องน่าของประทานเหล่านี้มาใซ้ให้เป็นพระพร แก่เพื่อนมนุษย์ {MH 193.1} {MHTh 205.3}

คริสเตียนที่เป็นชาวนาชาวไร่สามารถทำการประกาศเผยแพร่ศาสนาไต้อย่างแท้จริงด้วยการช่วยเหลือคนยากคนจนให้สามารถตั้งบ้านเรือนอยู่ในที่ดินในชนบทและสอนให้เขารู้จักทำการเพาะปลูกให้บังเกิดผล สอนเขาให้รู้จักใช้เครื่องไม้เครื่องมือทางการเกษตร ให้รู้จักเพาะปลูกพืชผลต่างๆและให้รัจักการปลกและบำรุงรักษาสวน {MH 193.2} {MHTh 206.1}

หลายคนที่ทำการเพาะปลูกไม่ได้รับผลผลิตที่เพียงพอเพราะเขาเพิกเฉยละเลยขาดความเอาใจใส่ สวนของเขาไม่ได้รับการดูแลรักษาอย่าง ถูกต้อง เขาไม่ได้ลงมือหว่านในเวลาที่เหมาะสม และเขาเตรียมหน้าดิน อย่างฉาบฉวย

เขาโทษว่าที่ดินขาดความอุดมสมบูรณ์จึงทำให้การเพาะ ปลูกไม่ผลิดอกออกผล เขามักจะทำตัวเป็นพยานเท็จโดยคอยที่จะกล่าว
โทษในเรื่องของที่ดินซึ่งถ้าเขาได้พยายามทำงานอย่างเต็มที่แล้ว ย่อมจะบังเกิดผลอย่างมากมาย การวางแผนอย่างหยาบๆ การทุ่มเทแรงกายแต่ เพียงเล็กน้อย รวมทั้งการขาดการศึกษาถึงวิธีการที่จะให้ผลดีที่สุด ล้วน ฟ้องว่าคนเหล่านี้จำเป็นต้องปฏิรูป {MH 1 93.3} {MHTh 206.2}

จงสอนวิธีการเพาะปลูกที่ลูกต้องให้แก่ทุก ๆ คนที่มีความตั้งใจที่จะ เรียนรู้ ถ้ามีผู้หนึ่งผู้ใดไม่ต้องการให้ท่านพูดกับเขาถึงความรู้ที่ก้าวหน้า ก็ จงสอนเขาโดยที่ไม่ต้องพูดอะไรมาก ดูแลการเพาะปลูกบนที่ดินของท่าน อย่างดี สนทนากับเพื่อนบ้านของท่านเมื่อมีโอกาส และปล่อยให้ผลการเก็บเกี่ยวของท่านเป็นสื่อโน้มน้าวให้เห็นถึงวิธีการที่ลูกต้อง สาธิตให้เห็นว่าควรท่าอย่างไรกับดินด้วยวิธีการที่ลูกต้อง {MH 1 93.4} {MHTh 206.3}

เราควรให้ความใส่ใจในการจัดตั้งธุรกิจด้านอุตสาหกการต่าง ๆ ขึ้นมา เพื่อให้ครอบครัวที่ยากจนมีงานท่า งานช่างไม้ งานช่างเหล็ก และแน่นอน ทีเดียวทุกคนที่มีความรู้ความชำนาญในงานอาชีพที่เป็นประโยชน์ในต้าน
ใดด้านหนึ่งควรรู้สึกว่าตนมีหน้าที่ต้อง!ฝึกสอนและให้ความช่วยเหลือแก่ผู้
ที่ขาดความรู้และตกงาน {MH 194.1} {MHTh 206.4}

ในงานช่วยเหลือคนยากจนนั้นมีพันธกิจมากมายที่ผู้หญิงสามารถ
ปฏิบัติได้เช่นเดียวกับผู้ชาย แม่ครัวที่มีความสามารถ แม่บ้าน ช่างตัดเย็บ สตรีและนางพยาบาล ความช่วยเหลือจากคนเหล่านี้ล้วนแต่เป็นที่ต้องการ จงช่วยสอนคนที่อยู่ในครอบครัวที่ยากจนให้ได้รู้จักวิธีการประกอบอาหาร
วิธีการตัดเย็บและซ่อมแซมเสื้อผ้าของตนเอง วิธีการพยาบาลผู้เจ็บป่วย และวิธีการรักษาบ้านเรือนให้สะอาดเรียบร้อย จงช่วยสอนเด็กชายหญิงทุกคนได้รู้จักงานช่างฝีมือหรืองานอาชีพที่มีประโยชน์ {MH 1 94.2} {MHTh 207.1}

ครอบครัวของผูกก้างานในการเผยแพร่คาสนา

ครอบครัวของผู้ที่ทำงานในการเผยแพร่ศาสนาจำเป็นต้องออกไป ตั้งบ้านเรือนในสถานที่ๆ ยังไม่มีการใช้สอย ขอให้พวกชาวนา ผู้ที่มีเงิน ลงทุนช่างก่อสร้างและผู้ที่มีความเชี่ยวชาญในงานศิลปีและงานฝีมือด้าน ต่างๆ พากันออกไปยังถิ่นฐานที่ยังไม่มีคนออกไปจับจอง เพื่อพัฒนาที่ดิน เหล่านั้น

เพื่อก่อตั้งอุตสาหกรรม เพื่อสร้างบ้านที่เรียบง่ายสำหรับตัวเอง และเพื่อที่ช่วยเหลือเพื่อนบ้านของเขา {MH 194.3} {MHTh 207.2}

"ในวันนั้น คนหูหนวกจะได้ยินถ้อยคำของหนังสือ

และตาของคนตาบอดจะเห็น

ออกมาจากความคลุ้มและความมืดของเขา

คนใจอ่อนสุภาพจะได้ความชื่นบานสดใสในพระเจ้า

และคนยากจนท่ามกลางมนุษย์จะลิงโลดในองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล" {MHTh 207.3}

อิสยาห์ 29:1 8, 1 9 {MH 1 94.4}

เราช่วยคนยากจนได้อย่างเห็นผลมากที่สุดโดยการแนะนำในเชิง ปฏิบัติ ตามปกติแล้ว ผู้ที่ยังไม่ได้รับการแกอบรมให้ทำงานย่อมจะไม่มี นิสัยขยันหมั่นเพียร ความมานะบากบั่น ความมัธยัสถ์หรือยอมที่จะเสียสละ ความต้องการของตนเอง เขายังไม่รู้จักวิธีการจัดการอะไรเลย บ่อยครั้ง จากการที่ขาดความเอาใจใส่และการตัดสินใจที่ถูกต้อง ทำให้เขาล้มเหลว ในการรักษาความอยู่ดีมีสุขของครอบครัว หากเขารู้จักจับจ่ายใช้สอยอย่าง ประหยัดและระมัดระวัง"ดินของคนยากจนที่ไถทิ้งไว้ก็เกิดผลอุดมแต่มัน ถกกวาดไปตามความอยุติธรรม" สุภาษิต 13:23 {MH 194.5} {MHTh 208.1}

เราอาจจะให้ทานแก่คนยากจนแต่กลับทำร้ายเขาโดยสอนให้เขาเป็น คนที่คอยพึ่งพาผู้อื่น การให้ทานเช่นนี้ย่อมเป็นการสนับสนุนความเห็นแก่ ตัวและสภาพที่ไม่ยอมช่วยเหลือตัวเอง บ่อยครั้งสิ่งเหล่านี้มักนำไปสู่ความ เกียจคร้าน ใช้จ่ายเงินทองอย่างไม่จำเป็น และขาดการยับยั้งตนเอง ไม่มี ใครที่สามารถหาเลี้ยงชีพตนเองได้มีสิทธิที่จะคอยพึ่งพาอาศัยผู้อื่น ภาษิต ที่พูดก่นเสมอว่า "โลกมีหน้าที่เลี้ยงดูฉัน" เป็นคติที่แฝงด้วยธาตุแท้ของ การป้อปดมดเท็จ หลอกลวงและการฉกฉวย โลกมิได้มีหน้าที่ที่จะต้องเลี้ยง ดูผู้ใดที่สามารถทำงานหาเลี้ยงตนเองได้ {MH 195.1} {MHTh 208.2}

การกุศลที่แท้จริงคือการช่วยผู้คนให้รู้จักช่วยเหลือตนเอง หากมีใคร คนหนึ่งมาที่ประตูบ้านของเราและขออาหาร เราไม่ควรปฏิเสธและปล่อย ให้เขาหิวโหย ความยากจนของเขาอาจเป็นผลจากการที่เขาต้องประสบ กับเหตุการณ์ร้ายก็เป็นได้ ความเมตตากรุณาที่แท้จริงมิได้หมายถึงทาน ที่บริจาคให้ไปอย่างเดียวเท่านั้น

แต่หมายถึงการเอาใจใส่ในทุกข์สุขของ ผู้อื่นอย่างแท้จริง เราควรพยายามทำความเข้าใจถึงความต้องการของคน ยากจนและความทุกข์ยากที่เขาต้องประสบและให้ความช่วยเหลือที่เป็น ประโยชน์แก่เขามากที่สุด การให้ความช่วยเหลือโดยยอมเสียสละความคิด เวลาและใช้ความพากเพียรพยายามของเราเป็นการส่วนตัวย่อมมีคุณค่า มากยิ่งกว่าการให้เงินทองแต่เพียงอย่างเดียว เพราะนั่นเป็นการกุศลที่ แท้จริงที่สุด {MH 1 95.2} {MHTh 208.3}

คนทั้งหลายที่ได้รับการสั่งสอนให้รู้จักทำงานเพื่อหาเลี้ยงตนเองย่อม รู้จักใช้เงินทองที่หามาได้นั้นให้เกิดประโยชน์มากที่สุด และในการเรียนรู้ถึง การพึ่งตนเองนั้น เขามิได้กำลังสะสมความรู้ถึงการเลี้ยงดูตนเองเท่านั้น แต่ยังทำให้เขาสามารถช่วยเหลือผู้อื่นได้อีกด้วย จงสอนให้ผู้ที่ปล่อยโอกาส ให้ผ่านไปโดยเปล่าประโยชนให้เห็นถึงความสำคัญของหน้าที่ความรับผิด ชอบของชีวิต จงแสดงให้เขาเห็นว่าตามหลักความเชื่อในพระคัมภีร์นั้นไม่ เคยสอนให้มนุษย์เป็นคนเกียจคร้าน พระคริสต์ทรงสนับสนุนให้เรามีความ ขยันหมั่นเพียรอยู่เสมอ “พวกท่านยืนอยู่ที่นี่เปล่าๆ วันยังค่ำทำไม” พระองค์ ตรัสกับผู้ที่เกียจคร้านว่า “เราต้องกระทำพระราชกิจของพระองค์ผู้ทรงใช้ เรามาเมื่อยังวันอยู่ เมื่อถึงกลางคืนไม่มีผู้ใดทำงานได้” มัทธิว 20:6; ยอห์น 9:4 {MH 195.3} {MHTh 209.1}

ทุกคนมีสิทธิ์ที่จะเป็นพยานให้คนทั้งหลายในโลกได้เห็นถึงข่าว ประเสริฐว่าสามารถทำอะไรให้แก่คนทั้งปวงที่เชื่อได้บ้าง จากการดำเนิน ชีวิตภายในครอบครัวของเขาและจากการปฏิบัติตามขนบธรรมเนียมและ ในระเบียบแบบแผนของเขา พระคริสต์เสด็จมายังโลกของเราเพื่อประทาน แบบอย่างให้เราดำเนินชีวิตตาม พระองค์ทรงมีพระประสงค์ที่จะให้บรรดา ผู้ติดตามพระองค์ทั้งหลายได้เป็นแบบอย่างแห่งความชอบธรรมในทุกๆ วิถีที่เกี่ยวข้องกับชีวิต พระองค์ทรงปรารถนาที่จะให้สัมผัสแห่งความเป็น พระเจ้าสำแดงอยู่ในทุกสิ่งที่ปรากฏแก่สายตาของมนุษย์ {MH 196.1} บ้านของเราเองรวมทั้งสภาพแวดล้อมภายนอกนั้นควรจะเป็นตัวอย่าง เพื่อสอนให้คนอื่นได้ปรับปรุงตนเอง เพื่อว่าความขยันหมั่นเพียร ความ สะอาด ความมีรสนิยมและความเป็นระเบียบเรียบร้อยจะมาแทนที่ความ เกียจคร้าน ความสกปรก ความหยาบกร้านและความไร้ระเบียบ จากแบบ อย่างชีวิตของเรา เราสามารถช่วยผู้อื่นได้มองเห็นถึงสิ่งที่น่ารังเกียจใน อุปนิสัยหรือในสภาพแวดล้อมของเขา และด้วยความสุภาพอ่อนโยนใน แบบของคริสเตียน เราสามารถหนุนใจให้มีการพัฒนา

เมื่อเราแสดงให้เห็น ว่าเรามีความใส่ใจในตัวเขา เราก็พบโอกาสที่จะสอนเขาให้รู้จักใช้กำลังและ ความสามารถไปในทางที่ดีที่สุด {MH 196.2} {MHTh 209.2}

ความหวังและกำลังใจ

เราทำอะไรไม่ได้หากเราขาดซึ่งกำลังใจและความพากเพียรพยายาม จงกล่าวถ้อยคำแห่งความหวังและที่เสริมสร้างกำลังใจให้แก่คนยากจนและ ผู้ที่ท้อแท้สิ้นหวัง หากมีความจำเป็น จงพิสูจน์ให้เห็นว่าท่านมีความใส่ใจในตัวเขาโดยการหยิบยื่นความช่วยเหลือในเวลาที่เขาต้องประสบกับความ อับจน คนทั้งหลายที่อยู่ในฐานะที่ได้เปรียบกว่ามากควรจดจำไว้ว่าแม้แต่ตัวเขาเองก็ยังกระทำในสิ่งที่ผิดพลาดอยู่มากมาย และตัวเขาก็รู้สึกเจ็บปวดเมื่อข้อผิดพลาดของเขาถูกเปิดเผยและมีการพูดตรง ๆ ต่อหน้าถึงความประพฤติที่เหมาะสมที่เขาควรจะมี จงจำไว้ว่าความเมตตากรุณาจะบรรลุผลที่ตั้งใจไว้มากกว่าคำตำหนิติเตียน เมื่อท่านพยายามที่จะสอนคน อื่นๆ อยู่นั้น จงแสดงให้เขาเห็นว่าท่านปรารถนาที่จะช่วยให้เขาได้ก้าวขึ้น ไปสู่มาตรฐานอันสูงสุด และท่านพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือแก่เขา หาก มีบางจุดที่ท่าให้เขาพลาดเป้าไปบ้างก็อย่าเพิ่งด่วนตำหนิเขา {MH 1 96.3} {MHTh 210.1}

ความเรียบง่าย การรู้จักยับยั้งใจตนเองและความมัธยัสถ์ล้วนเป็นบทเรียนที่มีความส่าคัญมากยิ่งที่คนยากจนต้องเรียนรู้ แต่เขามักจะรู้สึกว่าท่าได้ยากและไม่เป็นที่ยอมรับ แบบอย่างและวิญญาณทางโลกคอยกระตุ้นและปลูกฝังความเย่อหยิ่ง ความชื่นชอบในการโอ้อวด การปล่อยตัวตามใจ ตัวเอง ความสุรุ่ยสุร่ายและความเกียจคร้านอยู่ตลอดเวลา ความชั่วร้ายเหล่านี้ได้ท่าให้คนมากมายต้องกลายเป็นคนยากจนและขัดขวางผู้คนอีกจำนวนมากมิให้ก้าวพ้นออกจากความเสื่อมทรามและความโหดร้าย คริสเตียนทั้งหลายควรสนับสนุนหมู่คนยากจนต่อต้านอิทธิพลเหล่านี้ {MH 196.4} {MHTh 210.2}

พระเยซูเสด็จมาในโลกนี้!นสภาพที่ตาต้อย พระองค์ทรงถือกำเนิด ในตระกูลของสามัญชน ผู้ทรงเดชานุภาพแห่งสวรรค์ กษัตริย์ผู้ทรงสง่าราศีและพระผู้ทรงบังคับบัญชาของเหล่าทูตสวรรค์ทั้งปวง พระองค์ทรงถ่อมพระองค์เสด็จมาถือกำเนิดในสภาพเยี่ยงมนุษย์ และพระองค์ทรงเลือกชีวิตที่ยากจนและถ่อมตน พระองค์ทรงไม่มีโอกาสเช่นเดียวกับคนยากจนทั้ง หลายที่ไม่มี ทรงต้องตรากตรำทำงานหนัก ทรงต้องพบกับความยากลำบากและความขัดสนอันเป็นสิ่งที่พระองค์ต้องประสบอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน

พระองค์ตรัสว่า“หมาจิ้งจอกยังมีโพรงและนกในอากาศก็ยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ” ลูกา 9:58 {MH 197.1} {MHTh 210.3}

พระเยซูมิได้ทรงแสวงหาคำยกย่องชมเชยหรือคำสรรเสริญเยินยอจากมนุษย์พระองค์มิได้ทรงบังคับบัญชาทหารใดๆ พระองค์มิได้ทรงปกครองราชอาณาจักรใดในโลก พระองค์มิได้ทรงประจบประแจงแสวงหาความชอบจากผู้มีเกียรติและมั่งคั่งของโลก พระองค์มิได้ทรงเรียกร้องสิทธิ์เพื่อดำรงตำแหน่งอยู่ในเหล่าผู้นำของประเทศ พระองค์ประทับอยู่ท่ามกลาง ฝูงชนที่ตาต้อย พระองค์ทรงไม่ได้!ห้ความสำคัญต่อความโดดเด่นจอมปลอม ของสังคม การถือกำเนิดในตระกูลสูง ความมั่งคั่ง ตะสันต์ การศึกษาหรือ ยศตำแหน่ง ล้วนเป็นสิ่งที่พระองค์ทรงมิได่ใส่พระทัย {MH 197.2} {MHTh 211.1}

พระองค์ทรงเป็นพระโอรสแห่งสวรรค์ แต่กระนั้นพระองค์ก็มิได้ทรงเลือกสาวกของพระองค์จากนักกฎหมายผู้รอบรู้ พวกผู้ปกครอง พวก ธรรมาจารย์หรือฟาริสี พระองค์เสด็จผ่านคนเหล่านี้ไป เพราะคนเหล่านี้ต่างมิความเย่อหยิ่งในความรู้และตำแหน่งของตนเอง คนเหล่านี้ยึดติดอยู่กับธรรมเนียมประเพณีและความเชื่อที่งมงาย พระองค์ผู้ทรงสามารถอ่านจิตใจของมนุษย์ทั้งหลายได้นั้น ทรงเลือกชาวประมงผู้ถ่อมตนซึ่งเต็มใจที่ จะได้รับการสั่งสอน พระองค์ทรงเสวยพระกระยาหารร่วมกับคนเก็บภาษี และคนบาปและทรงคลุกคลีร่วมกับสามัญชน มิใช่เพื่อจะเป็นคนที่ตาช้าหรือฝักใฝ่ในทางโลกเหมือนอย่างคนเหล่านั้น แต่เพื่อที่พระองค์จะได้วางแบบอย่างและคำสั่งสอนให้เขาทั้งหลายประพฤติตามทางอันชอบธรรมและเพื่อที่จะยกชูเขาทั้งหลายให้พ้นจากความเสื่อมทรามและจิตใจที่ฝักใฝ่ ในทางโลก {MH 197.3} {MHTh 211.2}

พระเยซูทรงพยายามแกไขมาตรฐานที่ผิดๆ ของโลกที่ใช้ในการ ตัดสินคุณค่าของมนุษย์ พระองค์ประทับอยู่ข้างคนยากจน เพื่อที่พระองค์จะได้ทรงยกฐานะของเขาให้พ้นจากความยากจนขัดสนอันเป็นความ อัปยศที่โลกได้ตราไว้ พระองค์ทรงขจัดคำดูหมิ่นเหยียดหยาม โดยพระพรที่ประทานแก่พวกคนยากจนให้เป็นผู้ร่วมรับมรดกในราชอาณาจักรของ พระเจ้า พระองค์ทรงชี้ให้เราเห็นถึงมรรคาที่พระองค์เคยเสด็จดำเนินผ่าน ไปว่า “ถ้าผูใดใคร่ตามเรามาให้ผู้นั้นเอาชนะตัวเอง และรับกางเขนของ ตนแบกทุกวัน และตามเรามา’ ลูกา 9: 23 {MH 197.4} {MHTh 212.1}

ผู้ปฏิบัติงานที่เป็นคริสเตียนต้องออกไปพบกับผู้คนตามที่อยู่ของเขา และอบรมสั่งสอนพวกเขามิให้เป็นคนที่เย่อหยิ่ง แต่ให้รู้จักการพัฒนาเสริม สร้างอุปนิสัย จงสอนเขาให้ทราบว่าพระคริสต์ทรงปฏิบัติพันธกิจและเอาชนะ ตัวเองได้อย่างไร จงช่วยเขาให้เรียนรู้จากพระองค์ถึงบทเรียนแห่งการปฏิเสธ ความต้องการของตนเองและการเสียสละ จงสอนเขาให้ระมัดระวังการ ปล่อยตัวประพฤติตามค่านิยมทางโลก ชีวิตนั้นมีค่าและเต็มไปด้วยความ รับผิดชอบที่จริงจังและมีคุณค่ามากเกินกว่าที่จะใช้ให้หมดเปลืองไปโดย การสนองแต่ความพึงพอใจของตนเอง {MH 198.1} {MHTh 212.2}

ส่งดีกสุดของชีวิต

มนุษย์ชายหญิงยังไม่ทันเริ่มจะมีความเข้าใจในจุดมุ่งหมายอันแท้จริง ของชีวิต เขาก็มีความหลงใหลในแสงสีเสียงไปเสียแล้ว เขาทะเยอทะยาน ที่จะมีเกียรติตำแหน่งทางโลก เพื่อสิ่งเหล่านี้ เขายอมเสียสละเป้าหมาย ที่แท้จริงของชีวิต สิ่งที่ดีที่สุดในชีวิต ไม่ว่าจะเป็นความเป็นอยู่ที่เรียบง่าย ความซื่อสัตย์ ความรักในความจริง ความบริสุทธิ์และความมีศีลธรรมจรรยา ไม่สามารถจะซื้อขายกันได้ สิ่งเหล่านี้มีไว้ให้โดยไม่ต้องจ่ายราคาแก่ผู้ไม่มี ความรู้ทัดเทียมกับผู้ที่มีการศึกษาสูง แก่กรรมกรผู้มีฐานะตาต้อยทัดเทียม กับผู้น่าประเทศผู้ทรงเกียรติ สำหรับทุกคน พระเจ้าทรงจัดหาความสุข สำราญเพื่อให้ความเพลิดเพลินแก่คนมั่งมีและคนยากจนเหมือนกัน นั้นคือ ความสุขที่เกิดจากการปลูกฝังความคิดที่บริสุทธิ์และการกระทำที่ไม่เห็นแก่ ตัว ความลุขที่เกิดจากการกล่าวถ้อยคำที่แสดงความเห็นอกเห็นใจและการ กระทำที่ประกอบด้วยความเมตตากรุณา คนทั้งหลายที่ไต้ปรนนิบัติรับใช้ ในสิ่งเหล่านี้ แสงสว่างของพระคริสต์ก็จะส่องฉายไปยังชีวิตของหลายคน ที่มืดมนภายใต้เงามืด {MH 198.2} {MHTh 212.3}

ในขณะที่ช่วยเหลือคนยากจนในต้านทางฝ่ายกาย ขอให้เราได้ คำนึงถึงความต้องการทางฝ่ายจิตวิญญาณของเขาอยู่เสมอ จงให้ชีวิตของ ท่านเองเป็นพยานถึงฤทธิ์อำนาจของการคุ้มครองรักษาของพระผู้ช่วยให้ รอด จงให้อุปนิสัยของท่านสำแดงให้เห็นถึงมาตรฐานอันสูงส่งที่คนทั้ง หลายสามารถจะก้าวไปถึงไต้ จงสอนเรื่องราวของข่าวประเสริฐด้วยบท เรียนอย่างง่ายๆแก่เขา ให้ทุกสิ่งที่ท่านท่าเป็นบทเรียนในการพัฒนาเสริม สร้างอุปนิสัย {MH 1 98.3} {MHTh 213.1}

ในการกระทำกิจการอันเหนื่อยยากด้วยจิตใจที่ถ่อมนั้น แม้คนที่ อ่อนแอที่สุดหรือคนที่ดูจะไม่มีความสำคัญมากที่สุด ก็สามารถที่จะเป็นผู้

ร่วมงานกับพระเจ้าได้ และอาจสัมผัสได้ถึงการสถิตที่ประโลมใจและพระคุณที่ยั่งยืนของพระองค์ เขาไม่ควรทำตัวให้เหน็ดเหนื่อยด้วยการกระวน-กระวายหรือการวิตกกังวลจนเกินความจำเป็น ให้เขาทำงานไปเรื่อยๆ ทุกวัน ประกอบภารกิจที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้สำเร็จอย่างสัตย์ซื่อตามพระบัญชาของพระเจ้าและพระองค์จะทรงดูแลเขา พระองค์ตรัสว่า {MH 199.1} {MHTh 213.2}

"อย่าทุกข์ร้อนในสิ่งใดๆ เลย แต่จงทูลเรื่องความปรารถนาของท่านทุกอย่างต่อพระเจ้าด้วยการอธิษฐาน การวิงวอน กับการขอบพระคุณ" "แล้วสันติสุขแห่งพระเจ้าซึ่งเกินความเข้าใจ จะคุ้มครองจิตใจและความคิดของท่านไว้ในพระเยซูคริสต์" ฟีลิปปี 4:6, 7 {MH 199.2} {MHTh 213.3}

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงคุ้มครองรักษาบรรดาสรรพสิ่งซึ่งพระองค์ทรง สร้าง พระองค์ทรงรักมนุษย์ทุกผู้นามโดยมิได้ทรงเลือกชนชั้นวรรณะ แต่ผู้ที่พระองค์ทรงเมตตาสงสารมากที่สุดก็คือคนทั้งหลายที่ต้องทนรับภาระอันหนักหน่วงที่สุดในชีวิต เหล่าบุตรทั้งหลายของพระเจ้าจะต้องพบกับการทดลองและความทุกข์ยากลำบาก แต่เขาควรยอมรับในสิ่งเหล่านั้นด้วย จิตใจที่ร่าเริงและจงจดจำไว้ว่าสำหรับทุกคนที่โลกมองข้ามที่จะจัดหาให้พระเจ้าจะทรงโปรดประทานสิ่งชดเชยให้แก่เขาโดยครบถ้วนบริบูรณ์ {MH 199.3} {MHTh 213.4}

เมื่อยามที่เราต้องประสบกับความทุกข์ยาก พระองค์ก็จะทรงสำแดงฤทธิ์อำนาจและพระปัญญาของพระองค์ในการตอบคำอธิษฐานแก่ผู้ที่มี ใจถ่อม จงวางใจในพระองค์ผู้ทรงเป็นพระเจ้าผู้สดับฟังและทรงตอบคำ อธิษฐาน พระองค์จะทรงสำแดงพระองค์ให้ท่านเห็นว่าทรงเป็นผู้ที่คอย ช่วยเหลือท่านในทุกๆ วิกฤต พระเจ้าผู้ทรงลร้างมนุษย์ ผู้ประทานกำลังกายกำลังสติปัญญาตลอดจนอำนาจฝ่ายจิตวิญญาณที่แสนวิเศษให้แก่เขานั้นย่อมจะมิทรงสงวนสิ่งใดที่จำเป็นในการรักษาชีวิตที่พระองค์ใต้ประทานให้ แก่เรา พระองค์ผู้ประทานพระวจนะของพระองค์ซึ่งเป็นดุจใบของต้นไม้แห่ง ชีวิต จะทรงไม่สงวนวิชาความรูในวิธีการจัดหาอาหารสำหรับบุตรผู้ขัดสน ยากไร้ของพระองค์ {MH 199.4} {MHTh 214.1}

ผู้ที่จับคันไถและไล่ต้อนโคให้ไถนาจะใต้มาซึ่งสติปัญญาได้อย่างไร ก็โดยการแสวงหาสติปัญญาดุจหาเงิน และเสาะหาปัญญาอย่างการหาขุมทรัพย์ ที่ซ่อนไว้ "เพราะพระองค์ทรงสั่งสอนเขา ถูกต้อง พระเจ้าของเขาใต้สอน เขา" อิสยาห์ 28: 26

“เรื่องนี้มาจากพระเจ้าจอมโยธาด้วย พระองค์อัศจรรย์นักในการปรึกษาและวิเศษในเรื่องสติปัญญา” อิสยาห์ 28: 29 {MH 199.5} {MHTh 214.2}

พระองค์ผู้ทรงสอนอาดัมและเอวาให้รู้จักบำรุงรักษาสวนเอเดน ทรงมีพระประสงค์ที่จะสอนมนุษย์เราในทุกวันนี้ ยังคงมีสติปัญญาสำหรับผู้ที่หว่านเมล็ดพืชและคราดไถ พระเจ้าจะทรงเปิดหนทางให้แก่คนทั้งหลายที่ไว้วางใจและเชื่อฟังพระองค์ให้มีความเจริญก้าวหน้า ให้เขาได้ก้าวต่อไปด้วยกำลังใจที่เข้มแข็ง และไว้วางใจว่าพระองค์จะทรงจัดหาสิ่งจำเป็นของเขาตามพระกรุณาคุณอันอุดมของพระองค์ {MH 200.1} {MHTh 214.3}

พระองค์ผู้ทรงเลี้ยงฝูงชนด้วยขนมปังห้าก้อนและปลาเล็ก ๆ สองตัว ทรงสามารถให้การงานที่เราได้กระทำนั้นบังเกิดผล พระองค์ผู้ตรัสกับชาวประมงแห่งแควันกาลิลีว่า “จงหย่อนอวนลงจับปลา” และเมื่อเขาได้ทำ ตามพระดำรัสสั่งแล้ว ทรงให้ปลาเข้ามาเต็มจนอวนนั้นขาด พระองค์ทรงปรารถนาที่จะให้ประชากรของพระองค์เห็นจากเหตุการณ์นี้ว่า พระองค์จะทรงกระทำสิ่งใดให้แก่พวกเขาทั้งหลายได้บ้างในทุกวันนี้ พระเจ้าผู้ประทานมานาจากสวรรค์เพื่อเลี้ยงดูพวกอิสราเอลในดินแดนกันดารนั้นยังทรงดำรงพระชนม์และปกครองเขาทั้งหลายอยู่ พระองค์จะทรงนำประชากรของพระองค์และโปรดให้เขามีความสามารถและความเข้าใจในกิจการที่พระองค์ได้ทรง เรียกเขาให้กระทำ พระองค์จะประทานสติปัญญาให้แก่คนทั้งหลายที่มีความพยายามในการปฏิบัติหน้าที่ของเขาอย่างมีสติและชาญฉลาด พระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของพิภพโลก ทรงมั่งคั่งในทรัพยากร และจะทรงอำนวยพรให้แก่ทุกคนที่พยายามแสวงพระพรให้แก่ผู้อื่น {MH 200.2} {MHTh 215.1}

เราควรที่จะเงยหน้าดูสวรรค์ด้วยความเชื่อ เราไม่ควรที่จะมีความท้อถอยเพราะความล้มเหลวที่ปรากฏ หรือหมดกำลังใจเพราะความล่าช้า เราควรทำงานด้วยจิตใจที่ร่าเริง ด้วยความหวัง และด้วยความซาบซึ้งในพระคุณโดยเชื่อว่าโลกนี้ยังคงสะสมสมบัติอันอุดมสมบูรณ์ไว้เป็นรางวัลสำหรับผู้ที่ทำงานด้วยความซื่อสัตย์ คลังสมบัติที่มีค่ายิ่งกว่าทองคำหรือ เงิน ภูเขาและเนินเขาจะเปลี่ยนแปลงไป แผ่นดินโลกจะเก่าลงเหมือนกับ อาภรณ์ แต่พระพรของพระเจ้าที่ประทานให้กับประชากรของพระองค์ในถิ่นทุรกันดารอย่างถ้วนทั่วนั้นจะยังไม่หมดสิ้น {MH 200.3} {MHTh 215.2}

*****

บทที่ 13 - คนยากจนท]รทพง

เมื่อเราได้กระทำทุกสิ่งเพื่อที่จะช่วยคนยากจนให้สามารถช่วยเหลือ ตัวเองได้แล้วนั้น ก็ยังมีหญิงม่าย ลูกกำพร้า คนชรา คนพิการและคนป่วยเจ็บที่ต่างต้องการความเห็นอกเห็นใจและการดูแลเอาใจใส่คนเหล่านี้ไม่ ควรถูกทอดทิ้ง พระเจ้าได้ทรงมอบหมายให้คนเหล่านี้อยู่ในความเมตตา กรุณา ความรักใคร่และการดูแลเอาใจใส่ด้วยความเป็นห่วงเป็นใยของผู้ซึ่งพระองค์ใต้ทรงเรียกและเลือกให้เป็นผู้อารักขาสมบัติของพระองค์ {MH 201.1} {MHTh 216.1}

ครอบครัวทมีความเชื่อ

"เหตุฉะนั้นเมื่อเรามีโอกาส ให้เราทำดีต่อคนทั้งปวง และเฉพาะอย่างยิ่งต่อครอบครัวที่มีความเชื่อ" กาลาเทีย ธ:10 {MH 201.2} {MHTh 216.2}

ถ้าจะพูดอีกนัยหนึ่ง พระคริสตใต้ทรงมอบหมายให้คริสตจักรของพระองค์ให้เป็นผู้ที่คอยเอาใจใส่ดูแลและให้การช่วยเหลือแก่สมาชิกที่ยากจน ในคริสตจักรพระองค์ทรงโปรดให้มีคนยากจนอยู่ในคริสตจักรทุกๆ แห่ง คนยากจนจึงมีอยู่ในท่ามกลางพวกเราเสมอ และพระองค์ทรงมอบหมายหน้าที่ความรับผิดชอบเป็นการส่วนตัวแก่สมาชิกของคริสตจักรในการดูแลเอาใจใส่และให้การช่วยเหลือแก่พวกเขา {MH 201.3} {MHTh 217.1}

เช่นเดียวกับสมาชิกในครอบครัวเดียวกันตามสายเลือดที่เอาใจใส่ ดูแลซึ่งกันและกัน คอยปรนนิบัตช่วยเหลือในยามที่เจ็บป่วย ช่วยอุปถัมภ์ ค้ำชูผู้ที่อ่อนแอ สั่งสอนผู้ที่ขาดความรู้และ!เกฝนอบรมให้แก่ผู้ที่ยังไม่มี ประสบการณ์ฉันใด คนใน "ครอบครัวที่มีความเชื่อ" ก็มีหน้าที่ๆ จะต้องให้ความช่วยเหลือดูแลแก่คนยากจนและคนที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ด้วยกัน ฉันนั้น ไม่มีเหตุผลใดที่คนเหล่านี้ต้องถกมองข้ามไป {MH 201.4} {MHTh 217.2}

หณิงบ่ายและลูกกำพรา

หญิงม่ายและลูกกำพร้าเป็นผู้ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงดูแลรักษาเป็น พิเศษ {MHTh 217.3}

"พระเจ้าในที่ประทับบริสุทธิ์ของพระองค์

ทรงเป็นพระบิดาของคนกำพร้าและทรง เป็นผู้ป้องกันหญิงม่าย',

"ผู้สร้างเจาเป็นสามีของเจ้า

พระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา

และองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอลเป็นผู้ไถ่ของเจ้า

เขาเรียกพระองค์ว่าพระเจ้าของสากลโลก'"

"จงทิ้งเด็กกำพร้าพ่อของเจ้าไว้เถิดเราจะให้เขามีชีวิตอยู่

และให้แม่ม่ายของเจ้าวางใจในเราเถิด" {MHTh 217.4}

สดุดี 68:5; อิสยาห์54:5, เยเรมีย์49:1 1 {MH 202.1}

เมื่อบิดาหลายคนได้จากคนที่เขารักไป พวกเขาได้ตายไปโดยมีความเชื่อในพระสัญญาของพระเจ้าว่า พระองค์จะทรงพิทักษ์รักษาครอบครัว ของเขาไว้ องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงบำรุงเลี้ยงหญิงม่ายและลูกกำพร้า มิใช่โดยการอัศจรรย์ด้วยมานาที่ตกลงมาจากฟากฟ้า มิใช่ด้วยการส่งอีกาคาบอาหารมาให้พวกเขา แต่ด้วยการอัศจรรย์ที่พระองค์ทรงบันดาลให้เกิดขึ้น ในจิตใจของมนุษย์ โดยขับไล่ความเห็นแก่ตัวออกไป และปล่อยน้ำพุแห่งความรักที่เป็นเหมือนดั่งความรักของพระคริสต์ได้ไหลรินออกมา พระองค์ทรงมอบผู้ที่ตกทุกข์ได้ยากและผู้ที่ได้สูญเสียญาติสนิทมิตรสหายไว้ภายใต้การดูแลของเหล่าสาวกของพระองค์ดุจสิ่งที่ล้ำค่า พวกเขาจึงมิความชอบธรรมที่สุดที่จะได้รับความเห็นอกเห็นใจจากเรา {MH 202.2} {MHTh 218.1}

ในบ้านที่มีสิ่งที่อำนวยความสะดวกสบายในชีวิต ในถังและยุ้งฉางที่เต็มไปด้วยผลเก็บเกี่ยวอันอุดม ในโกดังเก็บรวบรวมผลิตภัณฑ์จากเครื่องทอผ้าและในคลังสมบัติก็เต็มไปด้วยทองคำและเงิน พระเจ้าทรงจัดหา อุปกรณ์ช่วยเหลือต่าง ๆ ไว้มากมายเพื่อที่จะบำรุงหล่อเลี้ยงชีวิตของคนที่ ยากไร้เหล่านี้ พระองค์ทรงเรียกเราทั้งหลายให้เป็นช่องทางในการระบาย ความไพบูลย์ของพระองค์{MH 202.3} {MHTh 218.2}

แม่ม่ายหลายคนพร้อมด้วยลูกกำพร้าของนางต้องทนดิ้นรนต่อสู้ด้วยภาระที่ทวีคูณที่บ่อยครั้งนางต้องตรากตรำทำงานอย่างเกินกำลังเพื่อที่จะไม่ต้องพรากจากลูกน้อยที่ยังเล็กของนางและยังต้องหาเลี้ยงทุกปาก นางมีเวลาเหลือเพียงเล็กน้อยในการอบรมสั่งสอนลูกๆ และไม่ใคร่จะมิโอกาสที่จะได้อยู่ในบรรยากาศที่จะช่วยให้ชีวิตของลูก ๆ ได้มีความร่าเริงแจ่มใส หญิงม่ายเหล่านี้ต้องการกำลังใจ ความเห็นอกเห็นใจและความช่วยเหลือ อย่างจริงใจ {MH 203.1} {MHTh 218.3}

พระเจ้าทรงเรียกเราให้ช่วยอุปถัมภ์ค้ำชูเด็กกำพร้าเหล่านี้เท่าที่เรา จะสามารถกระทำได้ แทนที่เราจะทำตัวเย็นชาไม่ใส่ใจ คอยบ่นว่าติเตียน ความบกพร่องของพวกเขาและปัญหาที่พวกเขาก่อ แต่จงให้ความช่วย เหลือพวกเขาในทุกๆ ทางเท่าที่เราจะช่วยได้ จงช่วยกันปลดเปลื้องความทูกข์ยากและแบ่งเบาภาระของหญิงม่ายผู้เป็นมารดา {MH 203.2} {MHTh 219.1}

นอกจากเด็กกำพร้า เหล่านี้แล้ว ก็ยังมี เด็กอีกมากมายที่ขาดการอบรมสั่งสอนจากบิดามารดาและไม่ได้อยู่ภายใต้สภาพแวดล้อมในครอบครัว ของคริสเตียน ขอให้ผู้ที่เป็นคริสเตียนได้เปิดจิตใจและบ้านเพื่อต้อนรับ เด็กๆ ที่ขาดที่พึ่งพาเหล่านี้ กิจการงานที่พระเจ้าไต้ทรงมอบหมายให้กับ พวกเขาเป็นหน้าที่รับผิดชอบเฉพาะบุคคลซึ่งมิควรที่จะถูกปัดไปให้เป็นหน้าที่ขององค์กรการกุศลหรือปล่อยไปตามยถากรรมโดยให้มูลนิธิสงเคราะห์ ของสาธารณชนเป็นผู้คอยดูแล หากเด็กเหล่านั้นไม่มีญาติพี่น้องที่จะคอย เลี้ยงดู ก็ขอให้สมาชิกของคริสตจักรรับเลี้ยงเด็กเหล่านั้นไว้ในครอบครัว พระผู้ทรงสร้างเราทั้งหลายไต้ทรงมีพระบัญชาให้เราไต้มีสัมพันธ์ใกล้ชิด กันระหว่างครอบครัวและเด็กเหล่านี้จะสามารถพัฒนาอุปนิสัยไต้ดีที่สุด ภายใต้บรรยากาศที่อบอวลไปด้วยความรักในครอบครัวของคริสเตียน {MH 203.3} {MHTh 219.2}

หลายคนที่ไม่มีบุตรของตนเองสามารถที่จะช่วยอบรมเลี้ยงดูบุตร ของคนอื่นๆ ได้เป็นอย่างดี แทนที่จะคอยเอาใจใส่ดูแลสัตว์เลี้ยงหรือทุ่มเท ความรักใคร่ให้กับสัตว์เดียรัจฉานขอให้พวกเขาได้เอาใจใส่ต่อเด็กเล็กๆ เหล่านี้แทน เด็กๆ ที่เขาสามารถจะช่วยปั้นแต่งให้มีอุปนิสัยที่คล้ายคลึงกับ พระเจ้า จงแสดงความรักของท่านต่อเพื่อนมนุษย์ที่ไร้ที่พักพิง จงพิจารณาดูว่าท่านจะช่วยอบรมเด็กเหล่านี้ด้วยการสั่งสอนและด้วยการตักเตือนตาม บทบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้เป็นจำนวนมากน้อยเพียงใด โดยการ กระทำเช่นนี้แหละ หลายคนจะได้รับประโยชน์เป็นอันมากสำหรับตัวของ พวกเขาเองด้วย {MH 203.4} {MHTh 219.3}

ผู้ช รา

ผู้ชราก็ต้องการอิทธิพลที่มีประโยชน์ของครอบครัวด้วยเช่นกัน ใน ครอบครัวของพี่น้องชายหญิงที่มีความเชื่อในพระคริสต์ย่อมจะชดเชยสิ่ง ที่ผู้ชราไต้สูญเสียไปในครอบครัวของเขาเองได้ หากเราจะส่งเสริมให้คน ชราไต้มีส่วนร่วมในความเป็นอยู่และกิจการงานในครอบครัวแล้ว ก็จะช่วย ทำให้คนเหล่านั้นรู้สึกว่าเขายังมีประโยชน์ต่อผู้อื่นได้ จงทำให้ผู้ชรารู้สึก

ว่าความช่วยเหลือของพวกเขาเป็นสิ่งที่มีคุณค่าและยังมีบางสิ่งที่พวกเขาสามารถทำเพื่อปรนนิบัติผู้อื่นได้ ซึ่งจะช่วยให้จิตใจของพวกเขามีความแช่มชื่นเบิกบานและทำให้ชีวิตของพวกเขานั้นมีความหมาย {MH 204.1} {MHTh 220.1}

เท่าที่เป็นไปได้ จงให้ผู้ชราที่ผมหงอกขาวและย่างก้าวไม่มั่นคง เหมือนไม่ใกล้ฝั่ง ยังคงได้อยู่ท่ามกลางมิตรสหายและผู้ที่รู้จักคุ้นเคย จงให้เขาได้เข้านมัสการร่วมกันกับคนทั้งหลายที่เขารักและรู้จัก และให้เขาได้รับการดูแลเอาใจใส่จากแขนที่เปียมด้วยความรักและอ่อนโยน {MH 204.2} {MHTh 220.2}

เมื่อใดที่สามารถทำได้ ควรเป็นสิทธิพิเศษของสมาชิกทั้งหมดในทุกครอบครัวเป็นผู้ดูแลญาติของตนเอง แต่หากไม่สามารถจะกระทำได้ งานนี้จะตกเป็นของคริสตจักรซึ่งต้องยอมรับงานนี้ว่าเป็นทั้งสิทธิพิเศษและเป็น หน้าที่คนทั้งหลายที่มีน้ำใจอย่างพระคริสต์จะมีใจเอื้อเฟือต่อผู้อ่อนกำลัง และผู้ชรา {MH 204.3} {MHTh 220.3}

เมื่อมีผู้ชราที่ขาดที่พึ่งได้เข้ามาอยู่ในครอบครัวของเรา จะนับได้ว่าเป็นโอกาสอันมีค่าที่เราจะได้ร่วมมือกับพระคริสต์ในการแสดงความเมตตากรุณาและการพัฒนาอุปนิสัยของเราให้เข้าใกล้ถึงความไพบูลย์ของพระองค์ การที่ผู้ชราและคนหนุ่มสาวได้มีโอกาสคบหาสมาคมกันย่อมจะเป็นพระพร อย่างแน่นอน คนหนุ่มสาวจะนำแสงอรุณมาสู่ชีวิตจิตใจของผู้ชรา ผู้ชราที่มีชีวิตอยู่ในสภาพที่อ่อนแอและโรยราจะได้รับประโยชน์จากการที่ได้ติดต่อกับคนหนุ่มสาวผู้เปียมด้วยความหวังในชีวิตและมีความกระปรี้กระเปร่าของ วัยเยาว์ ส่วนคนหนุ่มสาวก็จะได้รับความช่วยเหลือจากสติปัญญาและประลบ การณ์ของผู้ชราเหนือสิ่งอื่นใด คนหนุ่มลกวเหล่านี้จำเป็นต้องเรียนรู้บทเรียนการปรนนิบติรับใช้ที่ไม่มีความเห็นแก่ตัว การได้เข้าอาศัยร่วมกับผู้ที่ต้องการความเห็นอกเห็นใจ ความอดทนและความรักที่ยอมเสียสละความต้องการ ของตนเองนั้นย่อมจะช่วยให้ครอบครัวมากมายได้รับพระพรอันล้ำค่า สิ่งนี้จะเติมความอบอุ่นและช่วยขัดเกลาชีวิตในครอบครัว และทำให้ทั้งผู้ชราและคนหนุ่มสาวได้แสดงออกถึงพระคุณแบบเดียวกับของพระคริสต์ที่เปลี่ยนแปลงพวกเขาให้งดงามเหมือนอย่างความงามของพระเจ้าและไพบูลย์ด้วยทรัพย์สมบัติแห่งแผ่นดินสวรรค์ที่คงอยู่ชั่วนิรันดร {MH 204.4} {MHTh 220.4}

การกดสอบอุป□ลัย

พระคริสต์ตรัสว่า "ด้วยว่าคนยากจนมีอยู่กับท่านเสมอ และท่านจะทำการดีแก่เขาเมื่อไรก็ทำได้, "ธัมมะที่บริสุทธิ์ไร้มลทินต่อพระพักตร์ พระเจ้าและพระบิดานั้นคือการเยี่ยมเยียนเด็กกำพร้าและหญิงม่ายที่มี ความทุกข์ร้อน และการรักษาตัวให้พ้นจากราคีของโลก,, มาระโก14:7 ยากอบ 1:27 {MH 205.1} {MHTh 221.1}

การนำผู้ที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้และคนยากจนมาอยู่ในท่ามกลาง พวกเขา มาพึ่งพาการดูแลของพวกเขา พระคริสต์ทรงกำลังทดสอบผู้ที่แสดงตนว่าเป็นสาวกของพระองค์ โดยความรักและการรับใช้ของเราที่ปฏิบัติต่อเหล่าบุตรผู้ขัดสนของพระองค์ เราสามารถพีสูจนความจริงแท้ {MHTh 221.2}

ในความรักของเราที่มีต่อพระองค์ การเพิกเฉยละเลยต่อพวกเขาก็เท่ากับเป็นการสำแดงให้ผู้อื่นเห็นว่าเราเป็นเพียงสาวกเทียม เป็นคนแปลกหน้าสำหรับพระคริสต์และความรักของพระองค์ {MH 205.2} {MHTh 221.3}

แม้เราได้ทำทุกสิ่งที่สามารถจะทำได้เพื่อจัดหาที่อาศัยภายในครอบครัว ให้แก่เหล่าเด็กกำพร้าแล้ว ก็ยังมีสิ่งอื่นๆ ที่ต้องการการดูแลอีกมากมาย ที่เราจะต้องทำ เด็กกำพร้าหลายคนได้รับมรดกตกทอดทางนิสัยอันชั่วราย พวกเขาไม่มีแววของเด็กดี ไม่น่าสนใจและดื้อรั้น แต่พวกเขาก็เป็นเด็กๆ ที่พระคริสต์ได้ทรงไถ่ไว้แล้วด้วยพระโลหิตของพระองค์ และในสายพระเนตร ของพระองค์ พวกเขาก็เป็นผู้ที่มีคุณค่าเท่าเทียมกับบุตรเล็กๆ ของเราเอง ถ้าหากไม่มีผู้ใดยื่นแขนออกไปให้ความช่วยเหลือแล้ว พวกเขาจะเติบโต เป็นเด็กที่โง่เขลาและหลงไปในทางชั่วร้ายและอาชญากรรม เด็กเหล่านี้ จำนวนมากน่าจะได้รับการช่วยเหลือโดยผ่านทางการดำเนินงานของ สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า {MH 205.3} {MHTh 221.4}

เพื่อให้บังเกิดผลสำเร็จอย่างดีที่สุด หน่วยงานเหล่านี้ควรจะจัดตั้งขึ้นตามแบบอย่างของครอบครัวคริสเตียนให้มากที่สุด แทนที่จะจัดสร้างสถานที่อันใหญ่โตสำหรับให้เด็กกำพร้าอยู่รวมกันเป็นจำนวนมาก เราควรจะจัดตั้งเป็นสถานที่เล็กๆ กระจายอยู่ตามที่ต่างๆ จะเป็นการดีกว่า แทนที่จะสร้างอยู่ใกล้หรืออยู่ในเขตเมืองหรืออยู่ในเมืองใหญ่ ๆ สถานที่เหล่านี้ควร {MHTh 222.1}

จะออกไปอยู่ในชนบทเพื่อที่จะสามารถซื้อหาที่ดินเพื่อทำการเพาะปลูก และเด็กๆ ก็จะได้อยู่ใกล้ชิดกับธรรมชาติ และได้รับการแกหัดอบรมให้รู้จัก ประกอบอาชีพในสาขาต่างๆ {MH 205.4} {MHTh 222.2}

ผู้ที่ดูแลรับผิดชอบสถานที่เช่นนี้ ควรจะเป็นชายหญิงผู้มีใจกว้างขวาง มีวัฒนธรรมอันดีและยอมที่จะเสียสละความสุขส่วนตัว นอกจากนี้ ยังจะต้องเป็นชายหญิงที่ยอมทำงานนี้ด้วยความรักในพระคริสต์ที่ช่วยในการ อบรมสั่งสอนเด็กๆ เพื่อพระองค์ ภายใต้การดูแลเอาใจใส่เช่นนี้ เด็กมากมายที่ไร้ที่พึ่งพิงและถูกทอดทิ้งก็จะได้รับการเลี้ยงดูให้เติบโตขึ้นเป็นพลเมืองที่ดีและมีประโยชน์ต่อสังคม อันนับเป็นการถวายพระเกียรติยศแด่พระ-คริสต์และเมื่อถึงเวลาของพวกเขา คนเหล่านี้ก็จะสามารถช่วยเหลือรุ่น อื่นๆ ต่อไปได้อีกด้วย {MH 206.1} {MHTh 222.3}

หลายคนเกลียดชังความมัธยัสถ์ เพราะสับสนคิดว่าเป็นเรื่องของการตระหนี่ถี่เหนียวและการมีจิตใจที่คับแคบ แต่ความมัธยัสถ์มีส่วนสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับการมีใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่อย่างมากมายที่สุด เพราะตามความ เป็นจริงแล้ว ถ้าหากไม่มีความมัธยัสถ์ก็จะไม่มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ที่แท้ จริงได้ เราต้องเก็บออมไว้เพื่อที่จะสามารถบริจาค {MH 206.2} {MHTh 222.4}

ไม่มีผู้ใดจะแสดงความเมตตากรุณาที่จริงใจต่อผู้อื่นได้โดยที่ไม่ยอมปฏิเสธความต้องการของตนเอง ด้วยชีวิตที่เรียบง่าย การปฏิเสธความต้องการของตนเองและใช้จ่ายอย่างมัธยัสถ์เท่านั้นที่เราจะประสบความสำเร็จในงานที่ทรงมอบหมายให้เราในฐานะผู้แทนของพระคริสต์ เราต้องกำจัดความเย่อหยิ่งและความทะเยอทะยานออกไปจากจิตใจของเรา ในกิจการทุกอย่างที่เรากระทำ เราจะต้องนำหลักการแห่งความไม่เห็นแก่ตัวที่สำแดงในชีวิตของพระคริสต์มาปฏิบัติ บนฝาผนังในบ้านของเรา รูปภาพและเครื่องตกแต่งบ้าน ต้องสื่อความหมายถึงข้อความที่อ่านได้ว่า “จงนำคนยากจนที่ถูกทอดทิ้งมายังบ้านของเจ้า” ในตู้เสื้อผ้าของเราจะต้องสื่อ ความหมายที่เขียนว่า “เอาเสื้อผ้าให้คนเปลือยกายสวมใส่” ในห้องรับประทานอาหารบนโต๊ะที่มีอาหารมากมายจัดไว้นั้นเราต้องสื่อความหมาย ให้เห็นร่องรอยของ “ไม่ใช่การที่จะปันอาหารของเจ้าให้กับผู้หิวหรือ” อิสยาห์ 58:7 {MH 206.3} {MHTh 223.1}

เรามีโอกาสมากมายเปิดกว้างอยู่ต่อหน้าเราที่จะทำประโยชน์เพื่อผู้ อื่นได้ แต่เรามักจะโอดครวญอยู่เป็นประจำถึงความแดเคืองของทรัพยากร ที่มี แต่ถ้าคริสเตียนทั้งหลายมีความกระตือรือร้นอย่างจริงจัง เขาจะสามารถเพิ่มค่าทรัพยากรที่มีนั้นได้อีกพันเท่าทวีคูณ แต่ความเห็นแก่ตัวและการปล่อยตัวตามใจตัวเองเป็นสิ่งกีดขวางเส้นทางสู่การเป็นประโยชน์ ของพวกเรา {MH 206.4} {MHTh 223.2}

เราได้ใช้ปัจจัยไปมากมายเพียงไรกับสิ่งของที่เป็นเพียงรูปเคารพ สิ่งที่ครอบงำความคิด เวลา และกำลังซึ่งเราควรจะนำมาใช้ในสิ่งที่สูงส่ง กว่า เราได้สนเปลืองเงินทองไปมากมายเพียงไรกับบ้านช่องอันหรูหราและ เครื่องเรือนราคาแพง กับความเพลิดเพลินที่เห็นแก่ตัว กับอาหารอัน ฟู่มเฟือยที่ไม่มีประโยชน์กับการลุ่มหลงในสิ่งที่ให้โทษใช้จ่ายเงินทองอย่าง สุรุ่ยสุร่ายเพื่อซื้อหาของขวัญที่ไม่มีประโยชน์ต่อใครเลยไปมากสัก เท่าใด ทุกวันนี้ผู้ที่แสดงตนว่าเป็นคริสเตียนต่างกำลังใช้จ่ายเงินทองเพื่อ ซื้อหาสิ่งที่ไม่มีความจำเป็นและมักจะให้โทษมากยิ่งกว่าที่เขาได้ใช้ไปใน การช่วยกู้จิตวิญญาณให้รอดพ้นจากการทดสอบหลายเท่านัก {MH 207.1} {MHTh 223.3}

ผู้ที่แสดงตนว่าเป็นคริสเตียนหลายคนใช้จ่ายมากมายเพื่อซื้อหา เสื้อผ้าจนไม่มีเงินเหลือพอที่จะให้การช่วยเหลือแก่คนที่ยากจนขัดสน พวก เขาเห็นว่าเครื่องประดับหรูหราและเสื้อผ้าราคาแพงเป็นสิ่งจำเป็นที่พวก เขาต้องมี โดยไม่คำนึงถึงความจำเป็นของผู้ที่ไม่มีเงินแม้แต่จะหาซื้อเสื้อผ้า อย่างธรรมดาที่สุดมาสวมใส่ {MH 207.2} {MHTh 224.1}

พี่สาวน้องสาวทั้งหลายของข้าพเจ้า หากท่านจะแต่งกายให้เป็นไป ตามหลักเกณฑ์ที่มีอยู่ในพระคัมภีร์แล้ว พวกท่านก็จะมีเงินเหลือมากมาย ที่จะช่วยพี่สาวน้องสาวที่ยากจนกว่าท่านได้ ท่านมิใช่จะมีแต่เพียงเงินทอง เท่านั้นแต่ยังจะมีเวลาอีกด้วย ซึ่งเวลานี่แหละที่มักจะเป็นสิ่งที่คนเราต้องการ มากที่สุด มีหลายคนที่ท่านสามารถให้การช่วยเหลือได้ด้วยการให้คำแนะนำ ปรึกษาด้วยประสบการณ์และความสามารถของท่าน จงสอนเขาให้ได้รู้จักการ แต่งกายอย่างเรียบง่ายแต่มีรสนิยม ผู้หญิงหลายคนไม่ได้ไปร่วมนมัสการ ในพระวิหารของพระเจ้าเพราะรู้สึกว่าเสื้อผ้าของตนนั้นเก่า ไม่เข้ากับรูปร่าง ของตนและแตกต่างอย่างเด่นชัดจากเครื่องแต่งกายของผู้อื่น จิตวิญญาณ ไม่น้อยที่อ่อนไหวง่ายจึงเพาะฝังความรู้สึกขมขื่นในความตาด้อยน่าอับอาย และอยุติธรรมเพราะความแตกต่างนี้ และเพราะเหตุนี้หลายคนจึงได้ถูก ชักจูงให้เกิดความสงสัยในสภาพที่แท้จริงของศาสนา และทำให้มีจิตใจที่ แข็งกระด้างไม่ยอมรับในข่าวประเสริฐ {MH 207.3} {MHTh 224.2}

พระคริสต์ทรงรับสั่งให้เรา “เก็บเศษอาหารที่เหลือไว้อย่าให้มีสิ่งใด ตกหล่น” ยอห์น ๖:12 ในขณะที่มนุษย์มากมายต้องพินาศไปในทุกวัน เพราะความอดอยากเนื่องจากการกันดารอาหาร เหตุการณ์นองเลือด ไฟ ไหม้และโรคระบาดอยู่ ดังนั้น ผู้ที่ ซาบซึ้งในพระเมตตาของพระองค์จะต้อง

คอยระมัดระวังมิให้สิ่งหนึ่งสิ่งใดต้องสูญเปล่าไป และไม่ใช้จ่ายในสิ่งที่ไม่ จำเป็น เพื่อที่เขาจะสามารถใช้เป็นประโยชน์แก่เพื่อนมนุษย์ได้ {MH 207.4} {MHTh 224.3}

การปล่อยเวลาของเรา (และ) ทิ้งความคิดของเราให้สูญเปล่าไปนั้น เป็นความผิด เราต้องสูญเสียทุกชั่วเวลานาทีที่เราใช้ไปเพื่อแสวงหาความ สุขใส่ตัวเอง หากทุกๆ ชั่วขณะถูกตีเป็นราคาและถูกใช้อย่างถูกต้อง เรา น่าจะมีเวลาทำทุกอย่างที่เราต้องการจะทำสำหรับตัวของเราเองหรือเพื่อ ผู้อื่นในโลกไต้ในการใช้จ่ายเงินทอง ในการใช้เวลา กำลังและโอกาสต่างๆ นั้น ขอให้คริสเตียนทุกคนพึ่งพิงในการทรงน่าของพระเจ้า “ถ้าผู้ใดในพวก ท่านขาดสติปัญญา ก็ให้ผู้นั้นทูลขอจากพระเจ้า ผู้ทรงโปรดประทานให้แก่ คนทั้งปวงด้วยพระกรุณาและมิได้ทรงตำหนิ แล้วผู้นั้นก็จะได้รับสิ่งที่ทูล ขอ” ยากอบ 1:5 {MH 208.1} {MHTh 225.1}

“จงไห้เขาและกำนจะไต้รับด้วย”

“แต่จงรักศัตรูของท่านทั้งหลาย และทำการดีต่อเขา จงให้เขายืม โดยไม่หวังที่จะได้คืนอีก บำเหน็จของท่านทั้งหลายจึงจะมิบริบูรณ์ และ ท่านทั้งหลายจะเป็นบุตรของพระเจ้าสูงสุด เพราะว่าพระองค์ยังทรงโปรด แก่คนอกตัญญูและคนชั่ว” ลูกา ธ:35 {MH 208.2} {MHTh 225.2}

“บุคคลที่ให้แก่คนยากจนจะไม่รู้จักการขัดสน แต่บุคคลที่ปิดตาของ เขาเสียจากการนี้จะได้รับการแช่งสาปมาก” สุภาษิต28:27 {MH 208.3} {MHTh 225.3}

“จงให้เขาและท่านจะได้รับด้วย และในตักของท่านจะได้รับตวงด้วย ทะนานถ้วนยัดสั่นแน่นพูนล้นใส่ให้ เพราะว่าท่านจะตวงให้เขาด้วยทะนาน อันใด พระเจ้าจะได้ทรงตวงให้ท่านด้วยทะนานอันนั้น” ลูกาธ:38 {MH 208.4} {MHTh 225.4}

*****

บทที่ 14 - ภารโวจต่อผู้หมงปิ

โครเนลิอัสนายร้อยชาวโรมันเป็นนายทหารที่มีทรัพย์สมบติอันมั่งคั่ง และถือกำเนิดในตระกูลที่สูงศักดิ์ ฐานะของเขาจัดอยู่ในหมู่ผู้มีเกียรติและเป็นที่เชื่อถือของคนทั่วไป เป็นคนต่างชาติแต่กำเนิด รวมทั่งการอบรมและ การศึกษา แต่จากการติดต่อเกี่ยวข้องกับชาวยิว ทำให้เขาได้รับความรูของพระเจ้าผู้เที่ยงแท้และนมัสการพระองค์ และได้แสดงออกถึงความเชื่อที่จริงใจของเขาโดยการให้ความเมตตากรุณาแก่คนยากจน เขา “ให้ทานมากมายแก่ประชาขนและอธิษฐานพระเจ้าเสมอ” กิจการ 10:2 {MH 209.1} {MHTh 226.1}

โครเนลิอัสไม่ทราบถึงข่าวประเสริฐตามที่ปรากฎอยู่ในชีวิตและการ สิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ ดังนั้น พระเจ้าจึงประทานข่าวสารจากสวรรค์ มาให้แก่เขาโดยตรง และข่าวสารอีกทางหนึ่งดลใจให้อัครสาวกเปโตรไป เยี่ยมเยียนและให้คำแนะนำสั่งสอนแก่เขา โครเนลิอัสมิได้เข้าร่วมกับ คริสตจักรใดของชาวยิว และพวกอาจารย์รับบีต่างเห็นว่าเขาเป็นคนนอก ศาสนาและมีมลทิน แต่พระเจ้าทรงทอดพระเนตรถึงความซื่อสัตย์ของจิตใจ ของเขา จึงทรงโปรดสงผู้นำข่าวจากพระที่นั่งของพระองค์ให้มาร่วมกับ ผู้รับใช้ของพระองค์ที่อยู่ในแผ่นดินโลก เพื่อจะสอนข่าวประเสริฐให้นายทหารชาวโรมีนผู้นี้{MH 209.2} {MHTh 226.2}

ทุกวันนี้ พระเจ้าก็ทรงแสวงหาจิตวิญญาณที่อยู่ในเหล่าคนชั้นสูง รวมทั้งในบรรดาคนชั้นล่างด้วยเช่นกัน มีหลายคนที่มีลักษณะเหมือน โครเนลิอัสซึ่งพระเจ้าทรงปรารถนาที่จะให้เขาได้มาเข้าร่วมอยู่ในคริสตจักร ของพระองค์ คนเหล่านี้มีความเห็นอกเห็นใจในประชากรขององค์พระผู้ เป็นเจ้า แต่พันธะทางโลกเหนี่ยวรั้งพวกเขาไว้อย่างแน่นหนา คนเหล่านี้ ต่างต้องการกำลังต้านศีลธรรมในการกระดันให้ดำเนินตามความตั้งใจของ เขาทั้งหลายในการช่วยเหลือคนยากจน จิตวิญญาณของคนเหล่านี้ควรได้รับการสนับสนุนปกป้องอย่างพิเศษจากกัยอันตรายที่เกาะติดมากับหน้าที่ รับผิดชอบและแวดวงสังคมในทางโลกของเขา {MH 209.3} {MHTh 227.1}

ได้มีการพูดกันเป็นอย่างมากไปแล้วถึงหน้าที่ ๆ มีต่อคนยากจนที่ ไม่มีใครเหลียวแล แล้วเราไม่ควรจะเอาใจใส่ต่อคนมั่งมีที่ถูกปล่อยปะละเลย บ้างหรือ หลายคนมองว่าคนกลุ่มนี้เป็นคนสิ้นหวังแล้ว ดังนั้น พวกเขาจึงไม่พยายามที่จะเปิดตาใจของคนมั่งมีเหล่านี้ที่มืดบอดและพร่ามัวไปกับ

ความรุ่งเรืองในทางโลกจนได้มองข้ามชีวิตนิรันดรไปจากการคาดหวังของ พวกเขา คนมั่งมีมากมายจึงตายไปโดยที่ไม่ได้รับคำเตือน แม้อาจจะดูเหมือนว่าพวกเขาจะไม่ใคร่สนใจใยดีก็ตาม แต่ก็มีหลายคนที่แบกความทุกข์อยู่ภายในจิตวิญญาณ “คนรักเงินย่อมไม่อิ่มเงิน และคนรักสมบัติไม่ รู้จักอิ่มกำไว” คนที่บอกกับทองคำนพคุณว่า “ท่านเป็นที่วางใจของข้า” “คงต้องทุจริตต่อพระเจ้าเบื้องบน” “แน่ทีเดียวไม่มีคนใดไถ่พี่น้องของตน ไถ่หรือถวายค่าชีวิตของเขาแด่พระเจ้า เพราะค่าไถ่ชีวิตของเขานั้นแพง และไม่เคยพอเลย” ปัญญาจารย์5:10;โยบ 31:24, 28;สดุดี 49:7, 8 {MH 210.1} {MHTh 227.2}

ความมั่งคั่งและเกียรติยศทางโลกไม่ลกมารถตอบสนองความต้องการ ของจิตวิญญาณ มีคนมั่งมีมากมายปรารถนาได้รับความหวังในฝ่ายจิตวิญญาณและคำมั่นสัญญาในบางประการจากพระเจ้า หลายคนต้องการบางสิ่งที่จะยุติความจำเจในชีวิตที่ไร้จุดมุ่งหมายของพวกเขา หลายคนในชีวิตหน้าที่การงานต่างรู้สึกว่ามีบางสิ่งบางอย่างที่พวกเขาต้องการแต่ยัง ไม่ได้รับ มีน้อยคนในบรรดาคนเหล่านี้ที่เข้าหาคริสตจักร เพราะพวกเขารู้สึกว่าได้รับประโยชน์แต่เพียงน้อยนิด คำสอนที่พวกเขาได้ยินมิได้แตะ ต้องจิตใจของพวกเขา เราจะไม่ดลใจพวกเขาเป็นการส่วนตัวเลยหรือ {MH 21 0.2} {MHTh 228.1}

เราจะพบผู้คนจำนวนไม่น้อยที่ครั้งหนึ่งเคยร่ำรวยมาก่อน ในบรรดาผู้ที่ตกเป็นทาสของความปรารถนาและความผิดบาป พวกเขามาจากหลากหลายสาขาอาชีพและมีพื้นฐานชีวิตที่ต่างกัน แต่ก็พ่ายแพ้ต่อความชั่วร้ายด้วยสารมลทินของโลก ไม่ว่าจะด้วยการดื่มสุราและสิ่งมึนเมา ด้วยลุ่มหลงในตัณหาราคะและตกไปสู่การทดลอง ในขณะที่ผู้หลงผิดเหล่านี้ต่างต้องการความสงสารและความช่วยเหลือ เราจะไม่ใส่ใจที่จะให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ซึ่งยังไม่ได้ตกอยู่ในห้วงเหวลึกระดับนี้ แต่กำลังจะย่างเท้าไปสู่เส้นทางเดียวกันนี้บ้างเลยหรือ {MH 210.3} {MHTh 228.2}

มีคนมากมายที่ดำรงตำแหน่งในหน้าที่ ๆ มีเกียรติและเป็นที่เชื่อถือของคนทั่วไปกำลังปล่อยตัวปล่อยใจไปกับนิสัยที่คอยมุ่งทำลายทั้งจิต วิญญาณและร่างกาย ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ เหล่าผู้นำของประเทศ นัก ประพันธ์ ผู้ที่มั่งคั่งและมีพรสวรรค์ ยักษ์ใหญ่ในวงการธุรกิจ เจ้าของ ธุรกิจ ต่างตกอยู่ในอันตรายที่ร้ายแรงเพราะพวกเขาต่างมองไม่เห็นถึง ความจำเป็นที่จะต้องคอยควบคุมตัวเองในทุกๆ สิ่ง เขาจำต้องให้ความ สนใจในหลักการที่เกี่ยวกับการประมาณตน ไม่ใช่เพียงในเชิงแคบหรือในเชิงตามใจตนเอง แต่ต้องเป็นไปตามพระประสงค์อันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ที่มีต่อมนุษยชาติ

หากได้นำหลักการการประมาณตนที่แท้จริงเหล่านี้มา เสนอให้แก่พวกเขาแล้ว ก็ย่อมจะมีชนชั้นสูงมากมายที่มองเห็นถึงคุณค่า ของหลักการเหล่านี้และยอมที่จะเปิดใจรับเอาความจริงด้วยความเต็มใจ {MH 211.1} {MHTh 228.3}

เราควรแสดงให้คนเหล่านี้เห็นถึงผลร้ายของการปล่อยตามใจตัวเอง ที่บั่นทอนกำลังกาย กำลังสมองและศีลธรรมจรรยา จงช่วยพวกเขาได้ตระหนักถึงความรับผิดชอบของตนเองในฐานะผู้ที่ต้องรักษาของประทาน ที่พระเจ้าทรงมอบให้ จงแสดงให้พวกเขาเห็นถึงประโยชน์ที่พวกเขาสามารถทำให้เกิดขึ้นได้อย่างไรจากการใช้เงินทองที่ในทุกวันนี้พวกเขาไดใช้ซื้อหา แต่สิ่งที่เป็นอันตรายต่อตัวของพวกเขาเอง จงแนะนำให้พวกเขาให้คำมั่น สัญญาที่จะลด ละ เลิกในอบายมุขอย่างเด็ดขาด จงเชื้อเชิญให้พวกเขา นำเงินทองที่ใช้ไปซื้อหาสุรา สิ่งมึนเมา บุหรี่หรือการตามใจตัวเองในสิ่งที่ ไร้ประโยชน์ไปอุทิศเพื่อช่วยเหลือบรรเทาทุกข์ให้แก่คนยากจนที่เจ็บป่วย หรือใช้ในการอบรมแกสอนเด็ก ๆ และคนหนุ่มสาวเพื่อให้เป็นประโยชน์ แก่โลกนี้ คำเชื้อเชิญเช่นนี้ย่อมมีน้อยคนนักที่จะปฏิเสธไม่รับฟัง {MH 21 1.2} {MHTh 229.1}

มีภัยอันตรายอีกอย่างหนึ่งที่โดยเฉพาะคนมั่งมีมักตกเป็นเป้า และนี่เป็นอีกพื้นนาของผู้ที่ทำงานในการเผยแพร่ศาสนาในด้านการแพทย์ด้วย เช่นกัน บุคคลมากมายที่ราวยมั่งคั่งในโลกนี้ที่ไม่ยอมกระทำความผิดบาป ในรูปแบบทั่วๆ ไป แต่มักจะพลาดและก้าวไปสู่ความพินาศด้วยเพราะ ความรักในทรัพย์สินเงินทองหรือโลภนั่นเอง แก้วน้ำที่ถือได้ยากที่สุดย่อม มิใช่เป็นแก้วเปล่า แต่เป็นแก้วที่เต็มเอ่อถึงปากขอบ แก้วน้ำลักษณะนี้แหละที่ผู้ถือต้องทรงตัวด้วยความระมัดระวังอย่างที่สุด ความทุกข์โศกและความยากลำบากนำมาซึ่งความผิดหวังและความเศร้าโศก แต่ความร่ำรวยมั่งคั่งนั่นแหละที่เป็นภัยอันตรายมากที่สุดต่อจิตวิญญาณ {MH 21 1.3} {MHTh 229.2}

คนทั่งหลายที่ต้องทนทุกข์ลำบากแบบพลิกผันนั้น ก็เปรียบเหมือน พุ่มไม้ที่โมเสสเห็นในถิ่นทุรกันดาร ซึ่งแม้จะมีไฟลุกโพลง แต่ก็มิได้มอดไหม้ ไป เพราะทูตขององค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่ในกลางพุ่มไม้นั้น ดังนั้น ในความตกตาและความทุกข์ยากก็เป็นเฉกเช่นเดียวกัน ราศีการสถิตของพระเจ้าจะอยู่กับเราเพื่อช่วยปลอบประโลมและค้ำจุนจิตใจของเราไว้ บ่อย ครั้ง เราจะได้รับการเชื้อเชิญให้อธิษฐานเผื่อผู้ที่กำลงได้รับความทุกข์ ทรมานจากความเจ็บป่วยหรือความยากลำบาก แต่ผู้ที่ต้องการคำอธิษฐาน จากเรามากที่สุดกลับเป็นผู้ที่มีความเจริญรุ่งเรืองและมีอิทธิพลนั่นเอง {MH 21 2.1} {MHTh 229.3}

เมื่อภายในจิตใจของมนุษย์มีความรู้สึกถึงความอ่อนน้อมถ่อมตน รู้สึกถึงความต้องการและหวังพึ่งพาในพระเจ้าให้เป็นผู้นำทางในชีวิตก็จะ มีความปลอดภัยมากกว่า แต่ผู้มีตำแหน่งอันสูงส่งและคิดว่าตัวเองนั้นมีสติ ปัญญาที่ล้ำเลิศ คนเช่นนี้กลับตกอยู่ในอันตรายมากที่สุด คนเช่นนี้ย่อม จะต้องประสบกับความพินาศโดยไม่ต้องสงสัย นอกเสียจากว่าเขาจะยอมรับ ในพระเจ้าให้พระองค์เป็นที่พึ่งพิงในชีวิตของเขา {MH 21 2.2} {MHTh 230.1}

พระคัมภีร์มิได้ตำหนิคนที่มั่งมีหากเขาได้ทรัพย์สมบัติเหล่านั้นมา ด้วยความสุจริต แต่การคลั่งไคลในเงินทองเป็นรากเหง้าแห่งความชั่วร้าย พระเจ้าทรงเป็นผู้ประทานกำลังเพื่อให้มนุษย์สามารถหาทรัพย์สินเงินทอง มาได้ และถ้าผู้รับใช้ของพระเจ้าจะใช้ทรัพย์สินที่พระองค์ประทานให้แก่เขา อย่างไม่เห็นแก่ตัวแล้ว ทรัพย์สินเหล่านั้นก็จะกลายเป็นพระพรให้เกิด ความสุขทั้งแก่เจ้าของและคนทั้งหลายในโลก แต่หลายคนได้หมกมุ่นฝักใฝ่ อยู่แต่กับทรัพย์สมบัติในทางโลก พวกเขาจึงเมินเฉยต่อข้อกำหนดในบท บัญญัตของพระเจ้าและไม่แยแสต่อความต้องการของเพื่อนมนุษย์ พวก เขาถือว่าทรัพย์สมบัติของพวกเขาเป็นเครื่องประดับเกียรติของตนเอง พวกเขาเป็นเจ้าของบ้านหลังแล้วหลังเล่า ครอบครองที่ดินผืนแล้วผืนเล่า และจัดหาสิ่งของฟู่มเฟือยมาประดับบ้านของตน ในขณะที่รอบๆ ตัวของ เขานั้น ต่างมีเพื่อนมนุษย์ที่ได้รับความทุกข์ยากและก่ออาชญากรรม คน เจ็บป่วยล้มตายอยู่มากมาย ผู้ที่อุทิศชีวิตเพื่อปรนนิบัติรับใช้ตัวเอง มิใช่ {MHTh 230.2}

ผู้ที่มีคุณสมบัติของพระเจ้าแต่มีคูณสมบัติของคนเลว {MH 21 2.3} {MHTh 230.3}

คนเหล่านี้จำเป็นที่จะต้องเรียนรู้ถึงข่าวประเสริฐ พวกเขาจึงต้องหันเห ความสนใจจากสิ่งไม่เที่ยงทางโลกที่เป็นอนิจจัง แล้วหันไปมองถึงความ ล้ำค่าของทรัพย์สมบตอันถาวรยั่งยืน พวกเขาต้องเรียนรู้ถึงความสุขของ การเป็นผูให้และการได้รับพระพรที่ได้เป็นผู้ร่วมงานกับพระเจ้า {MH 213.1} {MHTh 230.4}

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมีพระดำรัสสั่งเราทั้งหลายว่า “สำหรับคน เหล่านั้นที่มั่งปีฝายโลก จงกำชับเขาอย่าให้ปีมานะทิฐิ หรือให้เขามุ่งหวัง ในทรัพย์ที่ไม่เที่ยง แต่จงหวังในพระเจ้าผู้ประทานทุกสิ่งเพื่อความสะดวก สบายของเรา จงกำชับให้เขากระทำดี ให้กระทำดีมากๆ ให้เอื้อเฟ้อเผื่อแผ่ และไม่เห็นแก’ตัว อย่างนี้จึงจะเป็นการวางรากฐานอันดีไว้สำหรับตนเอง ในภายหน้า เพื่อว่าเขาจะได้รับเอาชีวิตซึ่งเป็นชีวิตอันแท้จริง” 1 ทิโมธี ธ:17-19 {MH 213.2} {MHTh 231.1}

การชักนำผู้ที่ราวรวยและฝักใฝ่บูชาในทางโลกให้เข้ามาหาพระคริสต์ นั้น มิใช่จะเกิดขึ้นได้โดยบังเอิญหรือไม่จำเป็นต้องอาศัยความตั้งใจใด ๆ บุคคลเหล่านี้มักจะเป็นผู้ที่เข้าถึงได้ยากที่สุด ชายหญิงที่มีจิตใจเลื่อมใสศรัทธาในการประกาศพระศาสนา ผู้ที่จะไม่ยอมท้อถอยหรือล้มเลิก จะต้องใช้ความเพียรพยายามเป็นการส่วนตัวจึงจะสามารถชักจูงคนเหล่านี้ให้เข้า มาหาพระคริสต์ได้ {MH 213.3} {MHTh 231.2}

คนบางคนมีคุณสมบัติที่เหมาะสมเป็นพิเศษที่จะทำงานกับคนชั้น สูงได้ คนเหล่านี้ควรจะแสวงหาสติปัญญาจากพระเจ้าเพื่อที่จะเรียนรู้ถึงวิธีการที่จะสามารถเข้าถึงกลุ่มบุคคลเหล่านี้ ซึ่งมิใช่เป็นการเข้าไปทำความรู้จักกับพวกเขาแต่เพียงผิวเผินเท่านั้น แต่เป็นการใช้ความเพียรพยายามส่วนตัวและอาศัยความเชื่ออันมีชีวิตจิตใจเพื่อคอยกระตุ้นเตือนพวกเขาได้ตระหนักถึงความต้องการฝ่ายจิตวิญญาณและนำพาพวกเขาให้เรียนรู้ถึงความจริงตามที่มีอยู่ในพระเยซ {MH 213.4} {MHTh 231.3}

หลายคนคิดว่าในการที่จะเข้าถึงคนชั้นสูงได้นั้น พวกเขาต้องนำเอาวิถีชีวิตและวิธีการทำงานที่เข้ากันได้กับรสนิยมที่พิถีพิถันของคนชั้นสูง เหล่านั้น พวกเขาคิดว่าสิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ การทำตัวเป็นผู้ราวรวย มี บ้านช่องที่หรูหรา สวมเสื้อผ้ามีเครื่องใช้ไม้สอยและสิ่งรอบกายที่ล้วนแล้ว แต่มีราคาแพง พยายามทำตัวให้เข้ากับจารีตของฝ่ายโลก เข้ากับสังคม สมัยนิยมแบบจอมปลอม เข้ากับค่านิยมและความเชื่อดั้งเดิมแบบเก่า ๆ รวมทั้งการใช้ถ้อยคำสำนวนโวหารแบบผู้หลากมากดี แต่สิ่งเหล่านี้ล้วน เป็นความคิดที่ผิด ๆ การดำเนินการตามแผนการของผู้ที่อยู่ทางโลกนั้น มิใช่วิธีการที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อที่จะเข้าถึงคนชั้นสูง การที่จะเข้าถึงพวกเขาได้อย่างสำเร็จผลนั้นก็คือ การนำเสนอข่าวประเสริฐของพระคริสต์อย่างมั่นคงและอย่างไม่เห็นแก่ตัว {MH 213.5} {MHTh 231.4}

ประสบการณ์ของอัครสาวกเปาโลในการพบปะกับนักปรัชญาต่างๆ ของกรุงเอเธนส์เป็นบทเรียนที่ดีสำหรับเรา ในการประกาศข่าวประเสริฐ หน้าสภาอาเรโอปากัส เปาโลโต้แย้งหลักตรรกวิทยาด้วยหลักตรรกวิทยา หลักวิทยาศาสตร์ด้วยหลักวิทยาศาสตร์ หลักปรัชญาด้วยหลักปรัชญา ผู้ ฟังที่ฉลาดปราดเปรื่องที่สุดพากันประหลาดใจและนิ่งเงียบไป ไม่มีผู้ใด สามารถค้านถ้อยคำของเขาได้ แต่ความพยายามของเขานั้นได้ผลเพียง เล็กน้อย มีเพียงไม่กี่คนที่ยอมรับในข่าวประเสริฐ นับตั้งแต่นั้นมา เปาโล ได้นำวิธีการที่แตกต่างมาใช้ เขาหลีกเลี่ยงการโต้แย้งที่มากความและการ ถกด้วยทฤษฎีต่างๆ ด้วยคำอธิบายที่ง่ายๆ

เขาชี้ให้ชายหญิงเห็นว่าพระ- คริสต์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของคนบาป เปาโลได้เขียนจดหมายเล่าถึง กิจการที่เขาได้กระทำให้แก่คริสตจักรที่เมืองโครินธ์ว่า {MH 214.1} {MHTh 232.1}

"ดูก่อนพี่น้องทั้งหลาย เมื่อข้าพเจ้ามาหาท่าน ข้าพเจ้ามิได้มาเพื่อประกาศสักขีพยานของพระเจ้าแก่ท่านทั้งหลาย ด้วยถ้อยคำอันไพเราะ หรือด้วยสติปัญญา เพราะข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไม่แสดงความรู้เรื่องใดๆ ใน หมู่พวกท่านเลย เว้นแต่เรื่องพระเยซูคริสต์และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน...คำพูดและคำเทศนาของข้าพเจ้าไม่ใช่คำที่เกลี้ยกล่อมด้วยสติ ปัญญา แต่เป็นคำซึ่งได้แสดงพระวิญญาณและพระเดชานุภาพ เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ได้อาศัยสติปัญญาของมนุษย์ แต่อาศัยฤทธิ์เดชของ พระเจ้า" 1 โครินธ์2:1-5 {MH 214.2} {MHTh 232.2}

อีกครั้งหนึ่ง ในจดหมายที่ท่านเขียนถึงคริสตจักรที่กรุงโรม ท่านได้ กล่าวว่า {MH 21 5.1} {MHTh 233.1}

"ข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องข่าวประเสริฐ เพราะว่าข่าวประ- เสริฐนั้นเป็นฤทธิ์,เดชของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด พวก ยิวก่อนแล้วพวกต่างชาติด้วย", โรม 1:16 {MH 21 5.2} {MHTh 233.2}

ขอให้ผู้ที่ทำงานกับคนชั้นสูงวางตัวให้เป็นที่เคารพนับถือและจดจำไว้ว่าทูตสวรรค์จะเป็นเพื่อนร่วมงานของเขา ขอให้เขาได้จดจำบันทึก ถ้อยคำที่ว่า "พระคัมภีร์มีคำเขียนไว้ว่า" ลงในคลังสมองและจิตใจ และเก็บพระดำรัสอันประเสริฐของพระคริสต์นี้ไว่ในความทรงจำ เขาจะต้องถือว่าพระดำรัสของพระองค์นั้นมีค่ายิ่งกว่าทองนพคุณและเงิน {MH 21 5.3} พระคริสต์ตรัสว่าการที่ตัวอูฐจะรอดรูเข็มนั้นก็ง่ายยิ่งกว่าการที่คนมั่งมีจะได้เข้าในแผ่นดินของพระเจ้า ผู้ที่ทำงานประกาศศาสนาแก่กลุ่มของคนมั่งมีย่อมจะได้รับความผิดหวังและความเสียใจอยู่อย่างมากมาย แต่ทุกสิ่งย่อมเป็นไปได้สำหรับพระเจ้า พระองค์ทรงสามารถและจะทรงประกอบกิจโดยอาศัยมนุษย์ซึ่งเป็นภาชนะของพระองค์เพื่อชักจูงพวกที่มีใจรักเงินทอง ให้มาหาพระองค์ {MH 21 5.4} {MHTh 233.3}

มีการอัศจรรย์ที่พระองค์จะทรงกระทำให้บังเกิดขึ้นในการกลับใจ ใหม่อย่างแท้จริงอันเป็นการอัศจรรย์ที่เรายังมองไม่เห็นในเวลานี้ พระเจ้าทรงมีฤทธิ์อำนาจที่จะกระทำการอัศจรรย์ในการชักจูงแม้กระทั่งผู้ที่มีอำนาจยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกให้มาหาพระองค์ได้ หากผู้ที่ทำงานร่วมกับพระองค์จะ

พยายามทำหน้าที่ของเขาด้วยความซื่อสัตย์และกล้าหาญ พระเจ้าจะทรงโปรดให้ผู้ที่มีสติปัญญาและผู้ที่ทรงอิทธิพล รวมทั่งผู้ที่มีความรับผิดชอบ ในตำแหน่งหน้าที่ๆ สำคัญให้ได้กลับใจเสียใหม่ โดยอาศัยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์หลายคนจะได้รับการชักจูงให้ยอมรับหลักการของ พระเจ้า {MH 21 6.1} เมื่อคนเหล่านั้นได้เข้าใจอย่างแจ่มแจ้งว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมุ่งหวังให้พวกเขาได้เป็นผู้แทนของพระองค์ ในการที่จะช่วยปลดเปลื้องความทุกข์ยากของมนุษย์ทั่งหลาย หลายคนจะขานรับและถวายปัจจัยของพวกเขารวมทั้งความเห็นอกเห็นใจเพื่อช่วยเหลือคนยากจน เมื่อจิตใจของพวกเขามิได้คิดถึงแต่ผลประโยชน์ที่เห็นแก่ตัวของตนเอง หลายคนก็จะยอมมอบถวายตัวเองเพื่อพระคริสต์ ด้วยอิทธิพลความสามารถและปัจจัย พวกเขาจะจับมือด้วยความยินดีกับผู้ประกาศศาสนาผู้ถ่อมตนที่เป็นผู้นำพวกเขามากลับใจนั้นร่วมทำงานเกื้อกูลแก่สังคม โดยการใช้ทรัพย์สมบตทางโลกของเขาอย่างถูกต้อง พวกเขาจะสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวเอง “ใน สวรรค์ซึ่งไม่รู้หมดสิ้น ที่ขโมยมิได้เข้ามาใกล้ และที่ตัวแมลงมิได้ทำลาย เสีย” ลูกะ 1 2:33 {MH 21 6.2} {MHTh 233.4}

เมื่อได้กลับใจใหม่มาเชื่อในพระคริสต์แล้ว หลายคนจะได้เป็นผู้แทนที่อยู่ภายใต้พระหัตถ์ของพระเจ้าในการชักจูงคนอื่นๆ ที่เป็นคนในชนชั้นเดียวกันกับเขาให้มาหาพระองค์ พวกเขาจะรู้สึกว่าไต้รับมอบหน้าที่การประกาศข่าวประเสริฐให้แก่ผู้ที่ยังหลงติดอยู่ในทางโลกไว้แล้ว พวกเขาจะมอบถวายเวลาและเงินทองของพวกเขาแด่พระเจ้า และจะอุทิศตะลันต์ความสามารถและอำนาจอิทธิพลให้กับกิจการงานเพื่อชักนำจิตวิญญาณ ให้มาหาพระคริสต์ {MH 216.3} {MHTh 234.1}

ช่วงเวลานิรันดรเท่านั้นที่จะเผยให้เห็นถึงผลสำเร็จของงานแห่งการ ปรนนิบัติรับใช้นี้ ทุกคนจะได้เห็นว่าจิตวิญญาณมากมายที่ครั้งหนึ่งเคย เจ็บป่วยด้วยความสงสัย เคยเบื่อหน่ายและไม่พบกับความสงบสุขกับชีวิต ในทางโลก ได้รับการชักน่าให้เข้ามาหาพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ผู้ทรงฟื้นฟูสิ่ง สารพัด พระองค์ผู้ทรงปรารถนาจะช่วยคนทั้งปวงที่มาหาพระองค์ให้ได้รับ ความรอด พระคริสต์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงฟื้นพระชนม์และทรงมีฤทธิ์อำนาจในการเยียวยาด้วยปีกของพระองค์ {MH 216.4} {MHTh 234.2}

*****

ภาคที่ 4 - การบริบาลผู้เจ็บป่วย

บทที่ 15 - ในห้องของผู้ป่วย

คนทั้งหลายที่มีหน้าที่รักษาพยาบาลผู้ป่วยควรจะเข้าใจถึงความสำคัญของการระมัดระวังเอาใจใส่ต่อกฎเกณฑ์ในด้านสุขภาพ ไม่มีสถานที่แห่งใดที่การเชื่อฟังต่อกฎเกณฑ์เหล่านี้จะมีความสำคัญยิ่งไปกว่าในห้อง ของผู้ป่วย ไม่มีสถานที่แห่งใดที่ผู้คอยดูแลผู้ป่วยจะต้องพึ่งพาความซื่อสัตย์ ในสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ของผู้ป่วยมากเช่นนี้ในรายของผู้ป่วยหนัก การเพิกเฉย ละเลยเพียงเล็กน้อย การไม่ใส่ใจดูแลเพียงชั่วประเดี๋ยวเดียวต่อความ ต้องการที่ฉุกเฉินหรืออันตรายของผู้ป่วย การแสดงออกถึงความหวาดกลัว ความตื่นเต้นหรือความโกรธเคือง หรือแม้แต่การขาดซึ่งความเห็นอก เห็นใจ ก็อาจพลิกผันทิศทางของจานตราชูที่กำลังชั่งน้ำหนักระหว่างความ เป็นและความตาย และทำให้ผู้ป่วยซึ่งน่าจะหายเป็นปกติได้นั้นต้องกลับ ป่วยหนักและเสียชีวิตลง {MH 219.1} {MHTh 238.1}

ประสิทธิภาพของพยาบาลขึ้นอยู่กับความแข็งแรงของร่างกาย ถ้า สุขภาพดีเท่าไร พยาบาลก็จะสามารถอดทนต่อแรงกดดันในการคอยดูแลผู้ป่วยและประสบผลสำเร็จในการปฏิบัติหน้าที่มากเท่านั้น ผู้มีหน้าที่ดูแล คนป่วย ควรจะเอาใจใส่เป็นพิเศษในเรื่องของอาหารการกิน ความสะอาด อากาศที่บริสุทธิ์และการออกกำลังกาย สำหรับสมาชิกอื่นในครอบครัว ความเอาใจใส่ในเรื่องเหล่านี้ในระดับเดียวกันย่อมจะทำให้พวกเขาสามารถอดทนต่อภารกิจที่เพิ่มขึ้นได้ และจะช่วยป้องกันมิให้พวกเขาต้องติดโรค {MH 21 9.2} {MHTh 239.1}

ในกรณีของการป่วยหนัก ต้องการการดูแลของพยาบาลไว้คอยดูแลทั้งในเวลากลางวันและกลางคืน ก็ควรที่จะจัดให้มีพยาบาลที่ชำนาญงานอย่างน้อยสองคนสำหรับคอยผลัดเปลี่ยนเวรในการดูแลคนไข้ เพื่อให้แต่ละคนมีเวลาพักผ่อนและออกกำลังกายกลางแจ้งได้ สิ่งนี้มีความสำคัญโดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่ห้องผู้ป่วยไม่สามารถถ่ายเทอากาศบริสุทธิ์ได้ สะดวก โดยการมองข้ามความสำคัญของอากาศบริสุทธิ์และการถ่ายเท หมุนเวียนอากาศถูกจำกัด บ่อยครั้งชีวิตของทั้งผู้ป่วยและผู้ดูแลมักจะตก อยู่ในอันตราย {MH 220.1} {MHTh 239.2}

หากระมัดระวังอย่างเหมาะสมแล้ว คนรอบข้างก็ไม่จำเป็นต้องเจ็บ ป่วยด้วยโรคที่ไม่ติดต่อ จงแก้ไขนิสัยในการปฏิบัติให้ถูกต้องด้วยการรักษาความสะอาดและให้มีการหมุนเวียนถ่ายเทอากาศบริสุทธิ์อย่างเหมาะสมใน

ห้องผู้ป่วยเพื่อกำจัดสิ่งที่เป็นพิษ ภายใต้สภาพเช่นนี้ ผู้ป่วยก็จะมีโอกาส หายป่วยได้เร็วขึ้น และในหลายกรณี ทั้งผู้ดูแลและสมาชิกในครอบครัวก็ จะไม่ต้องติดโรค {MH 220.2} {MHTh 239.3}

แสงแดด การถ่ายเกอากาศและอุณหภู

เพื่อช่วยให้คนไข้หายป่วยได้เร็วขึ้น จึงควรจัดให้คนไขได้อยู่ในสภาวะแวดล้อมที่เป็นคุณประโยชน์มากที่สุด ในห้องกว้างที่มีแสงสว่าง ลูสดชื่น และมีอากาศถ่ายเทสะดวก เราควรจะเลือกห้องในบ้านที่มีลักษณะดังกล่าว ให้เป็นห้องผู้ป่วย บ้านหลายหลังมักมิได้จัดเตรียมไว้ล่วงหน้าในเรื่องของ การถ่ายเทอากาศอย่างเหมาะสม การจัดเตรียมในทันทีทันใดจึงค่อนข้าง ยาก แต่ควรเสาะหาทุกทางที่เป็นไปได้เพื่อให้ห้องผู้ป่วยมีอากาศบริสุทธิ์ ถ่ายเทได้สะดวกทั้งในเวลากลางวันและกลางคืน {MH 220.3} {MHTh 239.4}

เราควรจะคอยระวังรักษาอุณหภูมิในห้องของผู้ป่วยให้อยู่คงที่เท่า ที่จะกระทำได้ โดยใช้ปรอทวัดอุณหภูมิเป็นตัวควบคุม ผู้ที่ดูแลผู้ป่วยมักจะต้องอดหลับอดนอนหรือต้องลุกขึ้นลูคนไขในเวลาดึกๆ ดื่นๆ มักจะรู้สึก หนาวสั่นไดโดยง่าย และมิอาจเป็นผู้กำหนดที่ดีในเรื่องของอุณหภูมิห้องที่ พอเหมาะต่อคนไขได้{MH 221.1} {MHTh 240.1}

อาหารของผูป่วย

หน้าที่สำคัญอีกด้านหนึ่งของพยาบาลก็คือ การดูแลเอาใจใส่ในเรื่อง อาหารการกินของผู้ป่วย เราไม่ควรปล่อยให้ผู้ป่วยต้องทรมานหรืออ่อนแอ ลงอย่างไม่สมควร เนื่องจากการขาดสารอาหารที่เป็นประโยชน์ต่อร่างกาย หรือไม่ควรปล่อยให้ระบบย่อยอาหารต้องทำงานหนักเกินไป เราควรเอาใจใส่ในการจัดเตรียมอาหารให้ลูน่ารับประทาน แต่ก็ควรใช้ไหวพริบในการตัดแปลงให้เหมาะสมกับความต้องการของผู้ป่วยทั้งในต้านปริมาณและ ด้านคุณภาพ โดยเฉพาะในช่วงของระยะพักฟื้น คนไข้เริ่มจะเจริญอาหาร ก่อนที่ความแข็งแรงของอวัยวะย่อยอาหารจะฟื้นคืนสู่ภาวะปกติ อาจก่ออันตรายที่รุนแรงจากการรับประทานอาหารที่ไม่ถูกต้องได้ {MH 221.2} {MHTh 240.2}

หนากของผูกดูแล

พยาบาลและคนอื่นๆ ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องในห้องของผู้ป่วยควรจะ เป็นผู้ที่มีจิตใจร่าเริง สงบเยือกเย็นและมีสติที่มั่นคงอยู่เสมอ พวกเขาควร จะหลีกเลี่ยงการแสดงออกถึงความตื่นเต้นรีบร้อนหรือความสับสนวุ่นวาย

ควรเปิดปิดประตูด้วยความระมัดระวังและผู้ที่อยู่ในห้องควรจะอยู่ในความ สงบ ในกรณีที่คนป่วยมีไข้ขึ้นสูง ผู้ดูแลจำเป็นต้องให้ความเอาใจใส่ ระมัดระวังเป็นพิเศษในระยะที่อาการแสดงความรุนแรงเต็มที่จนเมื่อไขได้ ทุเลาลง ก็ยังคงมีความจำเป็นที่จะต้องคอยเฝ้าติดตามดูแลอาการ การ ขาดความรู้ การหลงลืมและความสะเพร่าคร่าชีวิตของผู้ป่วยหลายคนที่ น่าจะมีชีวิตอยู่หากได้รับการดูแลเอาใจใส่อย่างถูกต้องโดยพยาบาลที่ มีความสุขุมรอบคอบและมีความระมัดระวัง {MH 221.3} {MHTh 241.1}

การเยี่ยมพูป่วย

ความปรารถนาดีที่ลูกแนะอย่างผิด ๆ ความเข้าใจผิดในเรื่องของ มารยาทเป็นเหตุน่าพาให้มีผู้เข้าเยี่ยมจำนวนมาก ผู้ที่กำลังป่วยหนักไม่ ควรจะมีผู้เข้าเยี่ยมเลย ความตื่นเต้นที่เกี่ยวเนื่องกับการรับรองผู้เข้าเยี่ยม บั่นทอนพละกำลังของผู้ป่วยในเวลาที่เขาต้องการการพกผ่อนอย่างเงียบ สงบและไม่ถูกรบกวนมากที่สุด {MH 222.1} {MHTh 241.2}

ผู้ป่วยที่อยู่ในระยะพกฟื้นหรือผู้ป่วยที่เจ็บป่วยต้วยโรคเรื้อรัง จะ รู้สึกเป็นสุขและเกิดผลดีต่อคนไข้เมื่อทราบว่ายังมีคนระลึกถึงเขาด้วย ความห่วงใย การแสดงออกที่สื่อด้วยข้อความแสดงความเห็นอกเห็นใจ หรือของเยี่ยมเล็กๆ น้อยๆ ย่อมจะส่งผลดีมากกว่าการไปเยี่ยมด้วยตัว เอง อีกทั้งยังไม่ก่อให้เกิดภัยอันตรายที่จะมีผลเสียต่อคนไข้อีกด้วย {MH 222.2} {MHTh 241.3}

การพยาบาลคนไขไนสกานพยาบาล

ในสถานพยาบาลและในโรงพยาบาลที่ซึ่งพยาบาลทั้งหลายต้อง ติดต่อเกี่ยวข้องกับผู้ป่วยจำนวนมากอยู่ตลอดเวลานั้น พวกเขาจำเป็น ต้องมีความพยายามอย่างมุ่งนั้นที่จะทำตัวให้มีจิตใจร่าเริงแจ่มใสอยู่เสมอ และมีความคิดอ่านที่รอบคอบในทุกๆ คำพูดและการกระทำ ในสถาน พยาบาลเหล่านี้ เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดที่พยาบาลทั้งหลายจะต้องพยายาม ทำงานอย่างมีสติปัญญาและปฏิบัติงานด้วยความถูกต้อง พวกเขาจำเป็น จะต้องระลึกไว้อยู่เสมอว่าในการปฏิบัติหน้าที่ประจำวันของพวกเขานั้น พวกเขากำลงปรนนิบัติรับใช้องค์พระคริสต์อยู่ {MH 222.3} {MHTh 242.1}

ผู้ป่วยจำเป็นจะต้องมีผู้ที่กล่าวถ้อยคำที่ประกอบด้วยปัญญาให้เขา ฟัง พยาบาลทั้งหลายจึงควรศึกษาเล่าเรียนพระคัมภีร์ในทุกวัน เพื่อที่

พวกเขาจะสามารถกล่าวถ้อยคำที่นำปัญญาและความช่วยเหลือมาสู่ผู้ที่ เจ็บป่วยทรมานได้ ทูตสวรรค์ของพระเจ้าสถิตอยู่ในห้องของผู้ที่เจ็บป่วย ทรมานเหล่านี้ซึ่งกำลังได้รับการดูแลรักษา ดังนั้น บรรยากาศที่ห้อมล้อม จิตใจของผู้ที่ให้การดูแลจึงควรมีความบริสุทธิ์และสดชื่น แพทย์และพยาบาล ทั้งหลายจะต้องยึดมั่นอยู่ในหลักคำสอนของพระคริสต์ ชีวิตของพวกเขา จะต้องประจักษ์แจ้งถึงพระคุณความดีของพระองค์ เพื่อเขาจะได้ชักนำ คนป่วยให้มาหาพระผู้ช่วยให้รอดโดยสิ่งที่พวกเขาพูดและกระทำ {MH 223.} {MHTh 242.2}

ในขณะที่พยาบาลที่เป็นคริสเตียนกำลังดูแลสุขภาพของผู้ป่วยให้ กลับมาหายเป็นปกติ เขาย่อมจะประสบผลสำเร็จอย่างน่ายินดีในการ ชักจูงจิตใจของผู้ป่วยให้เข้ามาหาพระคริสต์ผู้ทรงเป็นแพทย์ผู้รักษาความ เจ็บป่วยของร่างกายตลอดจนของจิตวิญญาณด้วย ถ้าพยาบาลจะแนะนำ คนไข้ถึงความคิดเห็นในเรื่องนี้บ้าง เรื่องนั้นบ้างก็จะมี ผลในการชักจูงจิตใจ ของคนเหล่านั้น เหล่าพยาบาลผู้อาวุโสกว่าก็ไม่ควรละทิ้งโอกาสที่จะปลุก ความสนใจของผู้ป่วยให้หันไปหาพระคริสต์ด้วยเช่นกัน พวกเขาควรจะ พร้อมอยู่เสมอที่จะผสานการรักษาทางฝ่ายจิตวิญญาณไปพร้อม ๆ กับ การรักษาในด้านของร่างกาย {MH 223.2} {MHTh 242.3}

พยาบาลทั้งหลายจะต้องสอนคนไข้ด้วยกิริยาท่าทางที่สุภาพอ่อน โยนและมีความเมตตากรุณาอย่างที่สุดว่าผู้ที่ปรารถนาจะหายโรคจะต้อง ไม่ล่วงละเมิดบทบัญญัติ'ของพระเจ้า เขาจะต้องหยุดการดำเนินชีวิตใน ทางที่ผิดบาป พระเจ้าทรงไม่อาจอวยพระพรให้แก่คนที่ยังคงใฝ่หาโรคภัย ไข้เจ็บและความทุกข์ทรมานมาสู่ตัวเอง ด้วยการฝ่าฝืนบทบัญญัติของ สวรรค์โดยเจตนา แต่โดยอาศัยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระคริสต์จะทรงเยียวยารักษาผู้ที่เลิกกระทำสิ่งชั่วร้ายแล้วหันกลับมา ประพฤติดี {MH 224.1} {MHTh 243.1}

คนทั้งหลายที่มิได้มีความรักในพระเจ้าย่อมจะประพฤติตัวตรงกัน ข้ามกับสิ่งที่มีคุณค่ามากที่สุดต่อร่างกายและจิตวิญญาณอยู่เสมอ แต่ ผู้คนที่ตระหนักถึงความสำคัญของการดำเนินชีวิตในโลกปัจจุบันนี้ที่เต็ม ไปด้วยความชั่วร้ายโดยการเชื่อฟังในพระเจ้า ย่อมจะยินดีละทิ้งอุปนิสัย ที่ผิดๆ ทั้งสิ้น จิตใจของเขาจะเต็มไปด้วยความรักและความซาบซึ้งใน พระมหากรุณาธิคุณ พวกเขาทราบว่าพระคริสต์ทรงเป็นสหายของเขา มี หลายคนที่เจ็บป่วยทรมานต่างตระหนักดีว่าการมีสหายเช่นพระคริสต์

ทำให้เขาหายป่วยได้ดียิ่งกว่าการบำบัดรักษาที่ดีเลิศที่สุดที่เขาได้รับ เสียอีก แต่การปรนนิบัติรักษาทั้งสองแนวนี้ต่างก็เป็นสิ่งที่มีความสำคัญ ทั้งสองแนวนี้จะต้องดำเนินควบคู่ไปด้วยกัน {MH 224.2} {MHTh 243.2}

*****

บทห 16 - การอธิษจานเพื่อคนป่วย

พระคัมภีร์กล่าวว่า "คนทั้งหลายควรอธิษฐานอยู่เสมอไม่อ่อนระอา ใจ', (ลูกา 18:1) และหากจะมีเวลาใดที่เขารูสึกว่าพวกเขาต่างต้องการ คำอธิษฐานมากที่สุด เวลานั้นก็คือเวลาที่รู้สึกอ่อนกำลังและดูเสมือนว่า ชีวิตของเขานั้นกำลังจะหลุดพรากจากไป ผู้ที่มีสุขภาพดีไม่ป่วยไข้ มักจะ ลืมถึงพระเมตตาคุณอันประเสริฐที่พระเจ้าประทานอย่างต่อเนื่องแก่พวก เขาในทุกคืนวันตลอดปีแล้วปีเล่าเสมอมา แต่พวกเขากลับมิได้ถวายคำ สรรเสริญแด่พระเจ้าในพระคุณของพระองค์ แต่เมื่อความเจ็บไข้ได้ป่วยได้ เข้ามาเยือนพวกเขาจะระลึกถึงพระเจ้าขึ้นมาในทันที เมื่อมนุษย์ตกอยู่ใน สภาพที่อ่อนกำลัง พวกเขาก็จะรู้สึกถึงความจำเป็นที่ต้องได้รับความช่วย เหลือจากพระเจ้า และพระเจ้าผู้ทรงกอปรด้วยพระเมตตาคุณของเรา มิ เคยทรงเบือนพระพักตร์ไปจากจิตวิญญาณที่แสวงหาความช่วยเหลือจาก พระองค์อย่างจริงใจ พระองค์ทรงเป็นเป็นที่ลี้ภัยของเราทั้งในในยามเจ็บ ไข้เช่นเดียวกับในเวลาที่ เราสุขสบา ย {MHTh 244.1}

"บิดาสงสารบุตรของตนฉันใด

พระเจ้าทรงสงสารบรรดาคนที่ยำเกรงพระองค์ฉันนั้น

เพราะพระองค์ทรงทราบโครงร่างของเรา

พระองค์ทรงระลึกว่าเราเป็นแต่ผงคลี" {MHTh 245.1}

สดุดี 103:13, 14

"เพราะการละเมิดของเขา

และเพราะความชั่วช้าของเขา เขาต้องทนความทุกข์ยาก

จิตใจเขารังเกียจอาหารทุกชนิด

และเช้าไปใกล้ประตูความตาย" {MHTh 245.2}

สดุดี 107:17, 18 (KJTV)

“แล้วในความยากลำบากของเขา เมื่อเขาร้องทูลพระเจ้า

พระองค์ทรงให้เขารอดจากความทุกข์ใจของเขา

พระองค์ทรงใช้พระวจนะของพระองค์ไปรักษาเขา

และทรงช่วยกู้เขาจากหลุมของเขา” {MHTh 245.3}

สดุดี 107: 19, 20 {MH 225.1}

ในยุคนี้ พระเจ้าทรงเต็มพระทัยที่จะช่วยรักษาคนป่วยให้หายเช่นเดียวกับในเวลาที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดลใจให้ผู้ประพันธ์สดุดีกล่าวถึง ถ้อยคำเหล่านี้ และในยุคนี้พระคริสต์ยังทรงดำรงเป็นแพทย์พระองค์เดิม ผู้ทรงกอปรด้วยพระหัยกรุณาเฉกเช่นเดียวกับเมื่อครั้นที่พระองค์ทรง ประกอบพระราชกิจของพระองค์ในโลก ในพระองค์นั้น ทรงมีพระโอสถที่สามารถรักษาโรคภัยได้ทุกชนิดและทรงมีฤทธิ์อำนาจในการฟื้นฟูผู้ที่อ่อน ระอา ในยุคนี้เหล่าสาวกของพระองค์จะอธิษฐานเผื่อคนที่เจ็บป่วยด้วย ความจริงจังเหมือนดังเช่นเหล่าสาวกในยุคก่อนได้อธิษฐาน และคนป่วย ย่อมจะหายโรค เพราะ “การอธิษฐานด้วยความเชื่อจะช่วยให้ผู้ป่วยรอด ชีวิต” (ยากอบ 5:15) เรามีฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์และเรามี ความมั่นใจในความเชื่อด้วยความชื่นชมยินดีที่เราสามารถทูลขอต่อ พระเจ้าถึงพระสัญญาของพระองค์ พระสัญญาขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่ กล่าวว่า “เขาจะวางมือบนคนไข้ คนป่วยแล้ว คนเหล่านั้นจะหายโรค” (มาระโก 16:18) ในยุคนี้เราสามารถไว้วางใจในพระสัญญานี้ได้เท่าๆ กับ ในยุคของเหล่าอัครสาวก พระสัญญานี้ทำให้เหล่าบุตรของพระเจ้าได้รับ สิทธิพิเศษจากพระองค์และเราควรที่จะมีความเชื่อและยึดมั่นในทุกๆ สิ่ง ที่มีอยู่ในพระสัญญานั้น ผู้รับใช้ของพระคริสต์จะเป็นผู้แทนในพระราชกิจ ของพระองค์ และพระองค์ทรงมีพระประสงค์ที่จะได้สำแดงฤทธิ์อำนาจใน การรักษาของพระองค์โดยอาศัยพวกเขา โดยกำลังในความเชื่อของเรา เรามีหน้าที่ต้องนำคนป่วยเจ็บและผู้ที่ต้องทนทุกๆโทรมานมาหาพระเจ้า และควรสอนคนเหล่านั้นให้มีความเชื่อในพระองค์ผู้ทรงเป็นแพทย์ผู้ ประเสริฐ {MH 226.1} {MHTh 245.4}

พระผู้ช่วยให้รอดทรงปรารถนาให้เราช่วยหนุนใจผู้เจ็บป่วย ผู้สิ้น หวัง และผู้ยากไรให้ไดยึดมั่นในฤทธานภาพของพระองค์ โดยอาศัยความ เชื่อและการอธิษฐาน ห้องของผู้ป่วยจะถูกเปลี่ยนเป็นเบธเอลอันเป็นที่ตั้ง แท่นบูชาพระเจ้าได้ โดยคำพูดและการกระทำ แพทย์และพยาบาลทั้งหลายย่อมสามารถกล่าวได้อย่างชัดเจนจนไม่มีทางที่จะเข้าใจผิดได้ว่า "พระเจ้าทรงอยู่ในสถานที่แห่งนี้" เพื่อทรงช่วยให้รอด มิใช่เพื่อทำลาย พระคริสต์ทรงปรารถนาที่จะสำแดงให้เราทั้งหลายได้เห็นการสถิตของพระองค์อยู่ในห้องผู้ป่วย เพื่อทรงดลจิตใจของแพทย์และพยาบาลทั้งหลายให้เต็มเปียมด้วยความรักอันประเสริฐของพระองค์ หากชีวิตของผู้ดูแลรักษาผู้ป่วยดำเนินไปตามทางที่พระคริสต์ทรงสามารถดำเนินร่วมไปกับพวกเขาที่ข้างเตียงของผู้ป่วยได้ ผู้ป่วยจะเกิดความเชื่อมั่นขึ้นในจิตใจว่าพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงกอปรด้วยพระทัยกรุณานั้นได้สถิตอยู่ใกล้ๆ และการที่เขาได้มีความเชื่อมั่นเช่นนี้เอง จึงส่งผลอย่างใหญ่หลวงในการรักษาเยียวยาทั้งต่อร่างกายและจิตใจของเขา {MH 226.2} และพระเจ้าจะทรงสดับฟังคำอธิษฐาน พระคริสต์ใต้'ตรัสว่า "สิ่งใด ที่ท่านขอในนามของเรา เราจะกระทำสิ่งนั้น" พระองค์ตรัสอีกว่า "ถ้าผู้ใด รับใช้เรา พระบิดาก็จะประทานเกียรติแก่ผู้นั้น" ยอห์น 14:14;12:26 หากเราดำเนินชีวิตตามพระวจนะของพระองค์ พระสัญญาอันประเสริฐทุกประการที่พระองค์ประทานให้แก่เราก็จะสำเร็จสมบูรณ์ ที่จริงเราไม่สมควรได้รับพระเมตตาคุณของพระองค์แม้แต่น้อย แต่เมื่อเราได้มอบถวายตัว เราเองแด่พระองค์ พระองค์ทรงรับเราไว้ พระองค์จะทรงกระทำเพื่อและ ผ่านคนทั้งหลายที่ติดตามพระองค์ {MH 226.3} {MHTh 246.1}

เราจะอ้างความสำเร็จสมบูรณ์ของพระสัญญาของพระองค์ได้ก็ต่อเมื่อเราได้ดำเนินชีวิตด้วยการเชื่อฟังตามพระวจนะของพระองค์เท่านั้น ผู้ประพันธ์พระธรรมสดุดีได้กล่าวไว้ว่า "ถ้าข้าพเจ้าได้ปมความชั่วช้าไวในใจข้าพเจ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงสดับ" สดุดี66:18 (TKJV) หากเรามิได้ยอมเชื่อฟังในพระวจนะของพระองค์อย่างสิ้นสุดใจ พระสัญญาของพระองค์ที่มีต่อเราก็มีอาจที่จะสำเร็จสมบูรณ์ลงได้ {MH 227.1} {MHTh 247.1}

ในพระวจนะของพระเจ้า เราได้รับการแนะนำเกี่ยวกับการอธิษฐานไว้เป็นพิเศษเพื่อให้คนป่วยได้หายโรค แต่การอธิษฐานเช่นนี้มีความสำคัญ เป็นอย่างยิ่ง จึงไม่ควรอธิษฐานโดยมิได้คิดไตร่ตรองให้รอบคอบเสียก่อน ในการอธิษฐานเพื่อให้หายโรคนั้นหลายครั้งสิ่งที่เรียกกันว่าการอธิษฐาน

ด้วยความเชื่อจึงกลับกลายเป็นเพียงแค่การ "ลองเชื่อดู" เท่านั้น การอธิษฐานด้วยการขาดความเชื่อที่แท้จริงเช่นนี้จึงไม่บังเกิดผล {MH 227.2} มีหลายคนนำโรคภัยมาสู่ตนเองด้วยการทำตามใจชอบ พวกเขามิได้ดำเนินชีวิตตามกฎแห่งธรรมชาติ หรือตามหลักการของความบริสุทธิ์ อย่างเคร่งครัด ส่วนคนอื่นๆ ได้เพิกเฉยละเลยต่อกฎเกณฑ์ในด้านสุขภาพ ด้วยนิสัยของการกิน การดื่ม การแต่งกายหรือการทำงาน บ่อยครั้งที่ความประพฤติในทางที่ชั่วร้ายบางประการเป็นบ่อเกิดของความอ่อนแอ ของร่างกายหรือจิตใจ หากคนเหล่านี้ได้รับพระพรในด้านสุขภาพที่ดี ก็จะยังคงดำเนินชีวิตด้วยการล่วงละเมิดต่อกฎแห่งธรรมชาติและบทบัญญัติในฝ่ายจิตวิญญาณของพระเจ้าอย่างไม่ใส่ใจต่อไปเช่นเดิม ด้วยการอ้างเหตุผลว่าหากพระเจ้าทรงโปรดให้พวกเขาหายจากโรคด้วยการตอบคำ อธิษฐานของเขาแล้ว พวกเขาก็ย่อมจะมีเสรีภาพที่จะดำเนินนิสัยที่ไม่ถูกสุขลักษณะเหล่านี้ต่อไปเหมือนเดิมและหมกมุ่นในความอยากเหล่านั้น อย่างไม่ต้องยับยั้งชั่งใจ หากพระเจ้าจะทรงกระทำการอัศจรรย์โดยการช่วยเหลือคนเหล่านี้ให้หายจากโรคและมีสุขภาพที่ดี ก็เท่ากับว่าพระองค์ทรงสนับสนุนการกระทำความผิดบาป {MH 227.3} {MHTh 247.2}

เป็นการสูญเสียแรงงานอย่างไร้ประโยชนในการสอนให้ผู้คนหันไปพึ่งพาพระเจ้าในฐานะที่ทรงดำรงเป็นแพทย์ที่ทรงเยียวยารักษาโรคภัยไข้ เจ็บได้ โดยไม่ได้สอนพวกเขาให้ละทิ้งการกระทำที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ เพื่อที่จะได้รับพระพรจากพระองค์ในการตอบคำอธิษฐาน พวกเขาจะต้องละเลิกการกระทำในสิ่งที่ชั่วร้ายและเรียนรู้ที่จะประกอบการดี สิ่งที่อยู่รอบข้างจะต้องลูกสุขลักษณะและช่วยในการส่งเสริมสุขภาพ อุปนิสัยในชีวิต ต้องลูกต้อง พวกเขาต้องดำเนินชีวิตตามบทบัญญัติของพระเจ้าทั้งทาง ฝ่ายร่างกายและจิตวิญญาณ {MH 227.4} {MHTh 248.1}

การบำบัดด้วยการพักผ่อน

บางคนทำให้ตัวเองป่วยโดยการทำงานหนักเกินไป สำหรับคนเหล่า นี้ การไต้พักผ่อน การปลอดจากเรื่องวิตกกังวลและการรับประทานอาหารในปริมาณที่พอเหมาะเป็นสิ่งจำเป็นในการฟื้นฟูสุขภาพ สำหรับผู้ที่สมองอ่อนล้าและกระวนกระวายเนื่องจากการทำงานหนักอย่างต่อเนื่องและต้อง อยู่ในสถานที่จำกัด การได้ออกไปพักผ่อนในชนบทที่ซึ่งพวกเขาสามารถ ใช้ชีวิตได้อย่างเรียบง่าย

ปราศจากเรื่องกังวลใจและได้สัมผัสใกล้ชิดกับ ธรรมชาติ จะเป็นประโยชน์อย่างที่สุด {MH 228.1} {MHTh 248.2}

การเดินเที่ยวเล่นไปตามท้องทุ่งและ ป่าเขา เก็บดอกไม้และฟังเสียงนกร้อง จะฟื้นฟูสุขภาพได้ดีกว่าวิธีการ และกัน และจงอธิษฐานเพื่อกันและกัน เพื่อท่านทั้งหลายจะพ้นโรคภัย” ยากอบ 5:16 สำหรับผู้ที่ขอให้คนอื่นๆ อธิษฐานเผื่อให้เขาหายจากโรค ให้เสนอข้อคิดแก่เขาอย่างนี้ว่า “เราไม่สามารถที่จะอ่านจิตใจหรือทราบ เรื่องเร้นลับที่มีอยู่ในชีวิตของท่านได้ สิ่งเหล่านี้ตัวของท่านเองและพระเจ้า เท่านั้นที่ทรงทราบ หากท่านจะกลับใจเสียใหม่จากความผิดบาปของท่าน ก็เป็นหน้าที่ของท่านเองที่จะสารภาพถึงบาปเหล่านั้น” เราต้องทูลสารภาพ ต่อพระคริสต์ถึงความผิดบาปอันเป็นการลับที่เราได้กระทำ พระองค์เพียง ผู้เดียวที่ทรงเป็นคนกลางเชื่อมระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ เพราะ “ถ้าผู้ใด ทำบาป เราก็มีพระองค์ผู้ทูลขอพระบิดาเพื่อเรา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรง เที่ยงธรรมนั้น’” 1 ยอห์น 2:1 ความผิดบาปทุกๆ อย่างเป็นการกระทำ ผิดต่อพระเจ้าและเราจะต้องสารภาพความผิดบาปนั้นต่อพระองค์โดยทาง พระคริสต์ ทุกความผิดบาปที่กระทำอย่างเปิดเผยต้องสารภาพอย่างเปิด เผย ถ้าเราได้กระทำผิดต่อผู้ใด เราก็ควรที่จะสารภาพความผิดต่อผู้นั้น ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดปรารถนาที่จะหายโรคได้กระทำผิดด้วยการพูดกล่าวร้ายต่อ ผู้อื่น หากเขาได้หว่านความแตกร้าวและก่อความวุ่นวายขึ้นมาภายใน ครอบครัว กับบ้านใกล้เรือนเคียง หรือในคริสตจักร และได้ก่อให้เกิดความ บาดหมางและแตกแยก หากด้วยการกระทำอันใดที่เขาได้ชักนำคนอื่นๆ ให้หลงกระทำผิดบาป เขาจะต้องสารภาพความผิดเหล่านั้นต่อพระเจ้าและ ต่อคนทั้งหลายที่เขาได้ทำผิดไป “ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ผู้ ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเรา และจะทรงชำระ เราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น” 1 ยอห์น 1:9 {MH 228.2} {MHTh 248.3}

เมื่อความผิดได้รับการแก่ไขให้ถูกต้องแล้ว เราจึงจะสามารถอธิษฐาน ทูลขอด้วยความเชื่ออย่างสงบตามความต้องการของผู้ป่วยต่อองค์พระผู้ เป็นเจ้าตามที่พระวิญญาณของพระองค์ทรงนำเรา พระองค์ทรงรู้จักชื่อ ของทุกคน และทรงห่วงใยทุกคนเหมือนกับว่าในโลกนี้ไม่มีใครอื่นอีกที่ พระองค์จะประทานพระบุตรอันเป็นที่รักของพระองค์ให้ เพราะความรัก ของพระเจ้านั้นสุดแสนยิ่งใหญ่และมิเคยผันแปรตลอดชั่วนิรันดร์ ผู้ป่วยจึง ควรได้รับการหนุนใจให้วางใจในพระองค์และให้มีจิตใจที่เบิกบาน ความ

วิตกกังวลในตัวเองมักจะเป็นสาเหตุทำให้เกิดความอ่อนแอและเกิดโรคภัย ไข้เจ็บ ถ้าพวกเขาสลดความเศร้าหมองและความรู้สึกหดหู่ให้พ้นไปเสีย จากจิตใจ โอกาสหายจากโรคก็จะมีมากขึ้นเพราะ "พระเนตรของพระเยโฮวาห์อยู่เหนือผู้ที่...หวังในความเมตตาของพระองค์" สดุดี 33:18{MH 229.1} {MHTh 249.1}

ในการอธิษฐานเผื่อคนที่เจ็บป่วยนั้นเราควรจดจำไว้ว่า "เราไม่รู้ว่าเราควรจะอธิษฐานขอสิ่งใดอย่างไร,, โรม 8:26 เราไม่ทราบว่าพระพรที่เราอยากได้นั้นเป็นสิ่งดีที่สุดหรือไม่ เพราะฉะนั้น ในคำอธิษฐานของเราควรจะมีความคิดนี้รวมอยู่ด้วย" "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงทราบถึงความลบทุกเรื่องของจิตวิญญาณ พระองค์ทรงรู้จักคุ้นเคยกับคน เหล่านี้เป็นอย่างดี พระเยซูผู้ทรงทูลขอต่อพระบิดาเพื่อเรา พระองค์ใต้ทรงยอมสละพระชนม์ของพระองค์เพื่อเขาทั้งหลาย ความรักของพระองค์ที่มีต่อคนเหล่านี้นั้นสุดแสนยิ่งใหญ่มากมายยิ่งกว่าความรักของพวกเราที่จะ มีใต้ เพราะฉะนั้น หากจะเป็นไปเพื่อจักใต้ถวายสง่าราศีแด่พระองค์และ
เพื่อประโยชน์ของผู้ที่เจ็บป่วยนี้ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ทูลขอในนามของ พระเยซู เพื่อคนที่เจ็บป่วยจะได้หายจากโรค แต่หากมิใช่น้ำพระทัยของพระองค์ที่จะให้พวกเขาได้หายป่วย ข้าพระองค์ทั้งหลายขอทูลขอให้พระคุณของพระองค์ใต้เป็นเครื่องเล้าโลมจิตใจและขอให้พระองค์ใต้สถิต
เพื่อช่วยประคองเขาไว้และคอยช่วยเหลือในเวลาที่เขาได้รับความทุกข์ ทรมาน" {MH 229.2} {MHTh 250.1}

พระเจ้าทรงทราบถึงเบื้องปลายตั้งแต่จุดเริ่มต้น พระองค์ทรงทราบ ถึงจิตใจของมนุษย์ทุกคน พระองค์ทรงสามารถที่จะอ่านความเร้นลับทุก ประการที่ซ่อนอยู่ในจิตใจ พระองค์ทรงทราบว่าบุคคลที่เราทูลขออธิษฐาน
นั้นจะสามารถทนต่อความทุกข์ทรมานได้หรือไม่หากเขาจะมีชีวิตอยู่รอด ต่อไป พระองค์ทรงทราบว่าชีวิตของเขานั้นจะนำความสุขหรือความทุกข์ มาสู่ตัวเองและสู่โลกหรือไม่ นี้จึงเป็นเหตุผลที่ว่า เมื่อเราทูลอ้อนวอนขอ ด้วยจิตใจที่ร้อนรน เหตุใดเราจึงควรที่จะพูดว่า "แต่อย่างไรก็ดีอย่าให้ เป็นไปตามใจข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์เถิด" ลูกา 22: 42 เมื่อพระเยซูทรงอธิษฐานทูลขอในสวนเภทเสมนี พระองค์ได้ทรงกล่าวถึงถ้อยคำที่พระองค์ได้ทรงยอมให้ทุกสิ่งนั้นได้เป็นไปตามน้ำพระทัย
และพระปัญญาของพระเจ้าว่า "โอพระบิดาของข้าพระองค์ถ้าเป็นได้ขอให้ถ้วยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด" มัทธิว 26:39 และหากถ้อยคำเหล่านี้เป็นถ้อยคำที่เหมาะสมที่พระบุตรของพระเจ้าได้ตรัสแล้ว ถ้อยคำ

เหล่านี้จะยิ่งเหมาะสมสำหรับเราผู้เป็นมนุษย์ผู้ที่ยังคงมีความผิดบาปจะต้องกล่าวมากมายสักเพียงใด {MH 230.1} {MHTh 250.2}

สิ่งที่เราควรปฏิบัติอย่างหนักแน่นก็คือ เราต้องมอบความปรารถนาของเราไว้ภายใต้น้ำพระทัยของพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ ผู้ทรงมีพระ ปัญญาอันล้ำเลิศ และวางใจในพระองค์อย่างแท้จริงในสารพัดสิ่ง หากเรา ได้ทูลขอตามน้ำพระทัยของพระองค์ เราจึงรู้แน่ว่าพระเจ้าจะสดับฟังเรา แต่การทูลขอโดยจิตใจที่มิได้อ่อนน้อมถ่อมตนลงนั้นไม่ถูกต้อง คำอธิษฐานของเราต้องมิใช่เป็นการออกคำสั่ง แต่เป็นการวิงวอนขอความกรุณา {MH 230.2} {MHTh 251.1}

มีผู้ป่วยหลายรายที่พระเจ้าทรงใช้ฤทธิ์อำนาจของพระองค์ในการ ฟื้นฟูให้หายจากโรค แต่มิใช่ทุกคนจะหายจากโรค หลายคนได้ล่วงหลับไป ในพระเยซู ยอห์นในขณะที่อยู่บนเกาะปัทโมสได้รับพระดำรัสสั่งให้เขียน ไว้ว่า “คนทั้งหลายที่ตายเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเป็นสุข และพระ วิญญาณตรัสว่า จริงอย่างนั้น เขาได้หยุดพักจากการงานของเขา เพราะ การงานที่เขาได้กระทำนั้นจะติดตามเขาไป”, วิวรณ์ 14:13 จากข้อพระ คัมภีร์นี้เราจะเห็นได้ว่า ถ้าคนป่วยมิได้หายจากโรคนั้น เราก็มิควรที่จะตัดสินว่าเพราะพวกเขาขาดความเชื่อแต่อย่างใด {MH 230.3} {MHTh 251.2}

เราทุกคนต่างปรารถนาที่จะให้พระเจ้าได้ตอบคำอธิษฐานตรงตาม ที่เราขอและในทันทีทันใด และมักจะลูกทดลองให้ท้อถอยหมดกำลังใจเมื่อคำตอบนั้นล่าช้าหรือคำตอบนั้นมิได้เป็นไปตามที่เราได้คาดหวังไว้ แต่พระเจ้าทรงมีพระปัญญาอันลาเลิศและพระองค์ทรงมีพระคุณความดีเกินกว่าที่จะทรงตอบคำอธิษฐานของเราในเวลาและตามวิธีที่เราปรารถนาเสมอ ไป พระองค์จะทรงกระทำการให้แก่เราได้มากยิ่งกว่าและดีเลิศยิ่งกว่าการทำให้ความปรารถนาของเราบรรลุผล และเพราะเหตุที่เราสามารถที่จะไว้วางใจในพระปัญญาและความรักของพระองค์ได้ เราจึงมิควรที่จะทูลขอให้พระองค์ต้องทรงยอมกระทำตามใจของเรา แต่เราควรจะแสวงหาที่จะเข้าใจถึงพระประสงค์ของพระองค์และกระทำให้สำเร็จตามพระประสงค์นั้น ความปรารถนาและส่วนได้ส่วนเสียของเราจึงมิควรเป็นสิ่งที่เหนือไปกว่าน้ำพระทัยของพระองค์ ประสบการณ์ที่ทดสอบความเชื่อเหล่านี้เป็น ประโยชน์แก่เรา จากการทดลองเหล่านี้สำแดงให้ประจักษ์ว่าความเชื่อของ เรานั้นจริงแท้และจริงใจหรือไม่ ตั้งอยู่บนพระวจนะของพระเจ้าเพียงอย่าง เดียว หรือว่าอยู่กับสถานการณ์ซึ่งคลอนแคลนและไม่แน่ไม่นอน ความเชื่อจะมีกำลังเข้มแข็งโดยการกระทำ เราต้องปล่อยให้ความอดทนทำ

หน้าที่ของมันให้สมบูรณ์ และต้องระลึกไว้เสมอว่ามีพระสัญญาอันประเสริฐมากมายในพระคัมภีร์สำหรับผู้ที่ปรนนิบัติรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า {MH 230.4} {MHTh 251.3}

มิใช่ทุกคนจะเข้าใจถึงหลักเกณฑ์เหล่านี้ หลายคนที่ปรารถนาในพระเมตตาคุณขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อที่จะให้พระองค์ได้ทรงรักษาเขา ให้หายจากโรคนั้นคิดว่าเขาจะต้องได้รับคำตอบจากพระเจ้าตรงตามที่เขา ได้อธิษฐานขอในทันที หากเขาไม่ได้รับการตอบคำอธิษฐานเขาก็จะคิด ว่าเพราะพวกเขานั้นขาดความเชื่อ ด้วยเหตุนี้ ผู้ที่อยู่ในสภาพที่อ่อนแอเพราะความเจ็บป่วยจึงสมควรที่จะได้รับคำแนะนำที่มีความเข้าใจอย่าง ชัดเจน เพื่อพวกเขาจะได้ปฏิบัติตัวได้อย่างถูกต้อง เขาไม่ควรละเลยที่จะบอกกล่าวให้มิตรสหายได้ทำหน้าที่ๆ จะต้องทำต่อหลังจากที่เขาจากไป หรือมองข้ามการใช้วิธีการทางธรรมชาติเพื่อช่วยให้เขาได้หายจากโรค {MH 231.1} {MHTh 252.1}

บ่อยครั้งมักมีอันตรายจากข้อผิดพลาดที่จุดนี้ โดยเชื่อว่าพวกเขาจะได้รับการรักษาให้หายเพราะพระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐาน บางคนจึงกลัวที่จะทำอะไรที่แสดงถึงการขาดความเชื่อ แต่พวกเขาไม่ควรละเลยในการจัดเตรียมภารกิจที่จำเป็นให้พร้อมเหมือนกับว่าพวกเขากำลังจะต้องตาย จากไป และพวกเขาไม่ควรกลัวที่จะกล่าวถ้อยคำที่ช่วยปลุกปลอบจิตใจ หรือคำสั่งเสียตามความปรารถนาของพวกเขาแก่ผู้ที่เขารักในเวลาสุดท้าย ของชีวิตที่เหลืออยู่ {MH 231.2} {MHTh 253.1}

คนป่วยทั้งหลายที่ปรารถนาจะหายโรคโดยการอธิษฐาน ไม่ควรปฏิเสธที่จะใช้วิธีการในการปาบดรักษาใดๆ ที่สามารถจะเข้าถึงได้ การใช้วิธีการในการรักษาต่าง ๆ ที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้ให้เพื่อที่จะรักษาบรรเทาความเจ็บปวดทรมานและเพื่อช่วยฟื้นฟูสภาพร่างกายให้กลับคืนสู่สภาพปกตินั้นไม่ถือว่าเป็นการหย่อนในความเชื่อ การร่วมมือกับพระเจ้าและการนำตัวเองไปอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมเพื่อช่วยให้หายป่วยได้เร็วขึ้นนั้นก็ไม่ถือว่าเป็นการหย่อนในความเชื่อ ทั้งนี้เพราะพระเจ้าได้ประทานความสามารถให้กับมนุษย์ได้มีความรู้ในเรื่องของกฎต่าง ๆ ที่ก่อให้ เกิดและธำรงชีวิต พระองค์ได้ประทานความรู้นี้ให้แก่เราเพื่อที่เราจะสามารถ นำมาใช้ได้ เราจึงควรที่จะใช้ทุกๆ วิธีการในการรักษาโดยใช้ประโยชน์อย่าง เต็มที่ และปฏิบัติให้สอดคล้องไปกับกฎแห่งธรรมชาติและบทบัญญัติฝ่ายร่างกายเพื่อที่จะช่วยเยียวยารักษาความเจ็บป่วย เมื่อเราได้อธิษฐานเพื่อให้คนป่วยได้หายจากโรค เราก็จะกระทำกิจด้วยกำลังที่มากยิ่งขึ้น เราจะ

ขอบพระคุณพระเจ้าในสิทธิพิเศษที่เราได้ร่วมงานกับพระองค์ และทูลขอให้พระองค์ได้ทรงอวยพระพรให้กับวิธีการในการปาบดรักษาที่พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้ให้แก่เรา {MH 231.3} {MHTh 253.2}

เรามีพระสัญญาในพระวจนะของพระเจ้าที่ทรงอนุญาตให้เราไดใช้ วิธีการต่างๆ ในการบำบัดรักษา กษัตริย์เฮเสคียาห์แห่งประเทศอิสราเอลได้ทรงประชวรและผู้เผยพระวจนะของพระเจ้าได้นำข่าวมาทูลว่าพระองค์ จะต้องสิ้นพระชนม์ พระองค์ทรงร้องทูลขอต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสดับฟังคำอธิษฐานของผู้รับใช้พระองค์จึงได้ส่งผู้เผยพระวจนะมาทูลกษัตริย์เฮเสคียาห์ว่าพระเจ้าทรงโปรดให้พระองค์ได้มีอายุยืนยาวต่อไปอีกสิบห้าปี ในการนี้ พระเจ้าอาจจะตรัสคำเพียงคำเดียวกษัตริย์เฮเสคียาห์ก็จะทรงหายประชวรได้ในทันที แต่พระองค์ทรงรับสั่งถึงคำแนะนำที่ประทานไว้ให้เป็นพิเศษดังนี้ว่า“ให้เขาเอาขนมมะเดื่อมาแผ่นหนึ่ง และ แปะไว้ที่พระยอดเพื่อพระองค์จะฟื้น” อิสยาห์38:21 {MH 232.1} {MHTh 253.3}

มีอยู่คราวหนึ่ง พระคริสต์ทรงใช้โคลนทานัยน์ตาของคนตาบอด และทรงมีพระดำรัสสั่งว่า “ไปล้าง...เสียในสระสิโลอัมเถิด เขาจึงไปล้าง แล้วกลับมาก็เห็นได้” ยอห์น9:7 โดยอาศัยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าผู้ทรงดำรงเป็นแพทย์ผู้ประเสริฐเท่านั้นจึงจะสามารถรักษาโรคให้หายได้ แต่ถึงกระนั้นพระคริสต์ก็ทรงใช้สิ่งที่เรียบง่ายจากธรรมชาติในการรักษา พระองค์มิได้ทรงสนับสนุนการปาบดรักษาโรคโดยการใช้ยา พระองค์ทรงเห็นชอบที่จะใช้สิ่งเรียบง่ายที่มีอยู่ตามธรรมชาติในการรักษาแทน {MH 233.1} เมื่อเราอธิษฐานเพื่อให้ผู้ป่วยหายจากโรคภัยนั้น ไม่ว่าจะเกิดอะไร ขึ้นก็ตาม ขออย่าให้เราสูญเสียความเชื่อในพระเจ้า ถ้าเราต้องเผชิญกับ การสูญเสียคนที่เรารัก ขอให้เรายอมรับในความทุกข์ระทมนั้น โดยระลึกว่าพระหัตถ์ของพระบิดาจะทรงสวมกอดเราไว้ แต่เมื่อผู้ป่วยหายกลับเป็น ปกติ เราจะต้องไม่ลืมว่าผู้ที่ได้รับพระเมตตาคุณที่ทรงโปรดรักษาให้หาย นั้น ได้ตกอยู่ในสัญญาต่อใหม่ที่ผูกพันเขาไว้กับพระผู้สร้าง เมื่อคนโรคเรื้อนสิบคนได้รับการรักษาให้หายแล้ว มีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ได้กลับไปเฝ้าพระเยซูและได้ถวายสรรเสริญแด่พระองค์ ขออย่าให้เราเป็นเหมือนคนโรคเรื้อนทั้งเก้าคนที่จิตใจของพวกเขามิได้สัมผัสถึงพระเมตตาคุณของ พระเจ้า “ของประทานอันดีทุกอย่างและของประทานอันเลิศทุกอย่างย่อม มาจากเบื้องบน และส่งลงมาจากพระบิดาแห่งบรรดาดวงสว่าง ในพระ

บิดาไม่มีการแปรปรวนหรือไม่มีเงาอันเนื่องจากการเปลี่ยนแปลง" ยากอบ 1:17 {MH 233.2} {MHTh 254.1}

บทที่ 17 - วิธีการชาบัดรักษาโรค

โรคภัยจะไม่มีทางเกิดขึ้นเองโดยปราศจากลกเหตุ การเพิกเฉยละเลย ไม่ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ในด้านสุขภาพย่อมจะเป็นการเปิดทานำไปสู่ความ เจ็บป่วย หลายคนต้องทนทุกข์ทรมานอันเป็นผลสืบเนื่องมาจากการที่บิดา มารดาของเขาได้ล่วงละเมิดต่อบทบัญญัติของพระเจ้า แม้ว่าพวกเขาจะไม่ ต้องเป็นผู้รับผิดชอบต่อสิ่งที่บิดามารดาได้กระทำไว้ แต่กระนั้นพวกเขายัง คงมีหน้าที่ต้องค้นหาว่าอะไรเป็นสิ่งที่จะล่วงละเมิดและอะไรที่จะไม่มีผล ในการล่วงละเมิดต่อกฎเกณฑ์ในด้านสุขภาพ พวกเขาควรจะหลีกเลี่ยง อุปนิสัยที่ผิดๆ ของบิดามารดา และโดยการดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง รักษา สุขภาพ ร่างกายและจิตใจของพวกเขาให้อยู่ในสภาพที่ดีกว่า {MH 234.1} {MHTh 256.1}

อย่างไรก็ตาม คนส่วนใหญ่ต้องเจ็บป่วยเพราะการดำเนินชีวิตใน ทางที่ผิดของตนเอง พวกเขาเพิกเฉยละเลยต่อกฎเกณฑ์ของสุขภาพด้วย นิสัยที่ผิดๆ ในการกิน การดื่ม การแต่งกายและการทำงาน การล่วง ละเมิดกฎแห่งธรรมชาติของพวกเขาทำให้เกิดผลอย่างที่ไม่น่าสงสัยตามมา และเมื่อความเจ็บป่วยได้มาเยือน หลายคนมิได้ตระหนักถึงสาเหตุที่แท้จริง ของความเจ็บป่วยของตน แต่กลับบ่นต่อว่าพระเจ้าจากการที่ต้องเจ็บป่วย แต่พระเจ้าทรงมิมีส่วนรับผิดชอบต่อความเจ็บป่วยอันเกิดจากการละเลย กฎแห่งธรรมชาติ {MH 234.2} {MHTh 256.2}

พระเจ้าประทานพลังส่าคัญจำนวนหนึ่งไว้ในตัวเรา พระองค์ยังทรง สร้างเราให้มีอวัยวะหลายอย่างที่เหมาะสมเพื่อคอยควบคุมรักษากิจกรรม ต่างๆ ของร่างกายในการดำรงชีวิต และพระองค์ทรงกำหนดให้อวัยวะ เหล่านี้ทำงานร่วมกันอย่างสอดรับกัน หากเราจักใส่ใจถนอมพลังชีวิตนี้ไว้ และคอยควบคุมรักษากลไกการทำงานอันละเอียดอ่อนของร่างกายให้อยู่ ในระบบระเบียบแล้ว ผลที่ไต้ก็คือสุขภาพที่ดี แต่หากพลังสำคัญนี้ถูกใช้ หมดอย่างรวดเร็วเกินไประบบประสาทจึงต้องดึงพลังงานมาใช่ในขณะนั้น จากแหล่งอื่นๆ และเมื่ออวัยวะใดเสียหายไป อวัยวะทุกส่วนก็พลอยไต้รับ ผลกระทบตามไปด้วย โดยธรรมชาติ ร่างกายมีความทนทานต่อการลูกใช้ ในทางที่ผิดจนเกินขอบเขตโดยไม่แสดงอาการโต้ตอบอย่างเด่นชัด ผล สุดท้าย ร่างกายก็จะลูกกระตุ้นและใช้ความพยายามอย่างเต็มที่เพื่อขจัดผล ที่เกิดจากการกระทำที่เกินขอบเขตที่ตนเองได้รับ การที่ร่างกายพยายาม แกไขสภาวะเช่นนี้

จึงมักปรากฏให้เห็นในรูปของอาการเป็นไข้ ตัวร้อน และความเจ็บป่วยไม่สบายในรูปลักษณะต่างๆ {MH 234.3} {MHTh 257.1}

การบำบัดรักษาอย่างเขาใจในเหตุและผล

เมื่อการล่วงละเมิดทางสุขภาพเกิดขึ้นไปไกลจนก่อให้เกิดความเจ็บ ป่วยขึ้น บ่อยครั้ง ผู้ป่วยสามารถช่วยเหลือตนเองในสิ่งที่ผู้อื่นไม่อาจช่วย แทนเขาได้ สิ่งแรกที่ต้องทำคือ การค้นหาถึงลักษณะอาการที่แท้จริงของ ความเจ็บป่วย จากนั้นจึงไปดำเนินการอย่างมีสติปัญญาในการซจัดสาเหตุ ของ โรค หากระบบการทางานของร่างกายเกดเสียสมดุลขัน จากการทางาน หนักเกินไปหรือการรับประทานอาหารมากเกินไปหรือสิ่งผิดปกติอย่างอื่นๆ จงอย่าพยายามแกไขปัญหาโดยการเพิ่มภาระให้กับร่างกายด้วยการใช้ยา อันตราย {MH 235.1} {MHTh 257.2}

ความเจ็บป่วยนักมีสาเหตุมาจากการบริโภคอาหารอย่างไม่ยับยั้ง ชั่งใจ และสิ่งที่ธรรมชาติต้องการมากที่สุดก็คือ จะต้องปลดภาระที่มากเกิน ควรต่อร่างกายนั้นออกไป หลายครั้งเมื่อเกิดความเจ็บป่วย วิธีการบำบัด รักษาที่ดีที่สุดคือให้คนไข้งดอาหารสักมื้อหรือสองมื้อ เพื่อให้อวัยวะที่ทำ หน้าที่ย่อยอาหารมีโอกาสไต้หยุดพัก การรับประทานผลไม้เป็นอาหารสัก สองสามวันมักจะช่วยบรรเทาอาการของผู้ที่ต้องทำงานใช้สมอง หลายครั้ง การงดอาหารในช่วงเวลาสั้นๆ จากนั้นจึงค่อยรับประทานอาหารแบบพื้นๆ ในจำนวนพอประมาณ จะนำไปสู่การฟินต้วหายป่วยได้ด้วยตัวเองตามวิธี บำบัดแบบธรรมชาติ การรับประทานอาหารอย่างเหมาะสมเป็นเวลาสัก เดือนหรือสองเดือนจะทำให้ผู้ป่วยหลายคนรูสึกว่าการควบคุมตัวเองย่อม เป็นวิถีของการมีสุขภาพที่ดี {MH 235.2} {MHTh 258.1}

การบำบัดด้วยการพักผ่อน

บางคนทำให้ตัวเองป่วยโดยการทำงานหนักเกินไป สำหรับคนเหล่า นี้ การไต้พักผ่อน การปลอดจากเรื่องวิตกกังวลและการรับประทานอาหาร ในปริมาณที่พอเหมาะเป็นสิ่งจำเป็นในการฟื้นฟูสุขภาพ สำหรับผู้ที่สมอง อ่อนล้าและกระวนกระวายเนื่องจากการทำงานหนักอย่างต่อเนื่องและต้อง อยู่ในสถานที่จำกัด การได้ออกไปพักผ่อนในชนบทที่ซึ่งพวกเขาสามารถ ใช้ชีวิตได้อย่างเรียบง่าย ปราศจากเรื่องกังวลใจและได้สัมผัสใกล้ชิดกับ ธรรมชาติ จะเป็นประโยชน์อย่างที่สุด

การเดินเที่ยวเล่นไปตามท้องทุ่งและ ป่าเขา เก็บดอกไม้และฟังเสียงนกร้อง จะฟื้นฟูสุขภาพได้ดีกว่าวิธีการ อื่นใด {MH 236.1} {MHTh 258.2}

การใชนาเพอการบำบัดรักษา

น้ำบริสุทธิ์เป็นของประทานอันประเสริฐประการหนึ่งจากสวรรค์สำหรับ ใช้ในยามป่วยไข้และยามสุขสบาย การใช้อย่างถูกต้องเหมาะสมช่วยส่ง เสริมสุขภาพ น้ำเป็นเครื่องดื่มที่พระเจ้าประทานไว้เพื่อระงับความกระหาย ของมนุษย์และบรรดาสัตว์ต่างๆ เมื่อดื่มน้ำในปริมาณที่มากเพียงพอ จะ ช่วยทดแทนสิ่งที่ขาดไปในระบบต่าง ๆ ของร่างกายและยังช่วยให้ร่างกาย สามารถต่อต้านโรคภัยไข้เจ็บอีกด้วย ส่วนการใช้น้ำสำหรับภายนอกร่างกาย นั้น เป็นวิธีการที่ง่ายที่สุดและให้ผลที่น่าพอใจมากที่สุดในการควบคุมระบบ การไหลเวียนของโลหิต การอาบน้ำเย็นจัดหรือน้ำเย็นเป็นยาบำรุงที่สุด ยอด ส่วนการอาบน้ำอุ่นจะช่วยให้รูขุมขนเปิดออกและช่วยในการกำจัด ของเสีย ทั้งการอาบน้ำอุ่นรวมทั้งการอาบน้ำร้อนสลับน้ำเย็น จะช่วยผ่อน คลายระบบประสาทและปรับสมดุลให้กับระบบการไหลเวียนของโลหิต {MH 237.1} {MHTh 259.1}

แต่หลายคนยังไม่ได้เรียนรู้จากประสบการณ์ถึงคุณค่าของการใช้น้ำ อย่างถูกวิธี และพวกเขายังไม่กล้าที่จะลอง การบำบัดด้วยน้ำยังไม่ได้รับ การยอมรับและตระหนักถึงคุณค่าเท่าที่ควรและการที่จะน่าวิธีการนี้มาใช้ อย่างชำนาญนั้นต้องอาศัยการลงมือปฏิบัติซึ่งหลายคนไม่สมัครใจที่จะท่า แต่อย่าให้มีใครกล่าวอ้างว่าตนเองนั้นไม่ทราบ ไม่มีความรู้หรือไม่ไดใส่ใจ ในเรื่องนี้ เราสามารถใช้น้ำไดในหลากหลายวิธีการเพื่อช่วยในการบรรเทา อาการเจ็บปวดและยับยั้งโรคภัยไข้เจ็บได้ ทุกคนควรมีความรู้ความเข้าใจ ในเรื่องของการใช้น้ำในการบำบัดรักษาอย่างง่ายๆ ภายในบ้าน โดยเฉพาะผู้ ที่เป็นมารดาควรจะรู้จักวิธีการในการดูแลและรักษาพยาบาลสมาชิกใน ครอบครัวทั้งในเวลาปกติและในยามที่เจ็บป่วย {MH 237.2} {MHTh 259.2}

ประโยชน์ของการออกกำลังกาย

การเคลื่อนไหวร่างกายและการออกแรงใช้กำลังเป็นข้อกำหนดที่ จำเป็นในชีวิตของเรา อวัยวะทุกส่วนของร่างกายมีหน้าที่ๆ กำหนดไว้ โดยเฉพาะ สมรรถภาพในการทำงานของอวัยวะต่างๆ เหล่านี้มีผลต่อ การเจริญเติบโตและกำลังความแข็งแรง การทำงานตามปกติของอวัยวะ ทั้งระบบนั้นจะก่อให้เกิดกำลังและความแข็งแรง แต่การที่อวัยวะไม่ได้ถูก

ใช้งานเป็นระยะเวลานานๆ ย่อมจะมีแนวโน้มที่ก่อให้เกิดความชำรุดทรุดโทรมและนำไปสู่ความตายไดในที่สุด หากเราลองมัดแขนข้างหนึ่งไว้ แม้จะเป็นเวลาเพียงแค่สองถึงสามสัปดาห์ จากนั้นก็ค่อยแก้สายที่รัดออก ท่านจะเห็นว่าแขนข้างที่ลูกมัดไว้นั้นจะอ่อนเปลี้ยเพลียแรงกว่าแขนอีกข้างหนึ่ง ที่ใช้งานตามปกติ การไม่มีการเคลื่อนไหวส่งผลในลักษณะเดียวกันต่อ ระบบกล้ามเนื้อทั้งหมดของร่างกาย {MH 237.3} {MHTh 260.1}

การไม่มีการเคลื่อนไหวเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดโรคภัย การออกกำลังกายจะช่วยกระตุ้นและปรับสมดุลการไหลเวียนของโลหิต แต่การอยู่ เฉยๆ จะทำให้โลหิตไหลเวียนไม่สะดวก และส่งผลต่อกระบวนการในการเปลี่ยนแปลงสิ่งที่มีความสำคัญจำเป็นต่อชีวิตและสุขภาพมิให้เกิดขึ้นได้ ผิวหนังก็เช่นเดียวกันจะตกอยู่ในสภาพที่ไม่ทำงาน สิ่งสกปรกจะไม่ลูกขับออกไปตามที่ควรจะเป็นหากการไหลเวียนของโลหิตได้รับการกระตุ้นจาก การออกกำลังกาย ผิวหนังอยู่ในสภาพที่สมบูรณ์แข็งแรง และปอดได้รับ อากาศที่สดชื่นและบริสุทธิ์อย่างเพียงพอ ระบบที่อยู่ในสภาวะเช่นนี้จึงผลัก ภาระหนักเป็นสองเท่าไปยังอวัยวะที่ใช้ในการขับถ่ายและขจัดของเสีย โรค ภัยไข้เจ็บจึงตามมา {MH 238.1} {MHTh 260.2}

เราไม่ควรสนับสนุนให้คนไข้อยู่เฉย ๆ โดยที่ไม่มีการเคลื่อนไหว ร่างกายเลย เมื่อร่างกายทำงานหนักจนเกินกำลังไม่ว่าจะเป็นกรณีใดก็ตาม การพักผ่อนอย่างเต็มที่ในช่วงระยะหนึ่งจะมีส่วนช่วยในขจัดความเจ็บป่วย แม่ในสภาพที่รุนแรงออกไปได้ แต่ในรายของคนไข้ที่เจ็บป่วยด้วยโรค เรื้อรัง ไม่มีความจำเป็นถึงขนาดที่ต้องงดการเคลื่อนไหวใดๆ ของร่างกาย ไปเสียทีเดียว {MH 238.2} {MHTh 260.3}

ผู้ที่ล้มป่วยเพราะสมองต้องทำงานหนักมากเกินไป ควรให้สมองได้หยุดพักจากการใช้ความคิดที่หนักสมอง แต่พวกเขาไม่ควรถูกชักนำให้เชื่อว่าจะเป็นอันตรายหากพวกเขาใช้ความคิดแม้แต่เล็กน้อย หลายคนมักจะเข้าใจอาการป่วยของพวกเขาหนักเกินความจริง ความคิดในลักษณะเช่นนี้ไม่เป็นผลดีต่อการฟื้นไข้และไม่ควรไต้รับการสนับสนุน {MH 238.3} ผู้สอนศาสนา ครูอาจารย์ นักเรียนนักศึกษาและคนอื่นๆ ที่ทำงาน ใช้สมองมักจะเจ็บป่วยได้บ่อย ๆ จากการใช้สมองทำงานมากเกินไปและไม่ ได้รับการผ่อนคลายด้วยการออกกำลังกาย สิ่งที่คนเหล่านี้ต้องการก็คือ การดำเนินชีวิตที่มีการเคลื่อนไหวมากขึ้น นิสัยในการประมาณตนอย่าง

เข้มงวดผนวกกับการได้ออกกำสังกายอย่างเหมาะสมย่อมจะทำให้ร่างกาย และสมองเกิดความกระปรี้กระเปร่าและสร้างกำลังความทนทานแก่ผู้ที่ ทำงานใช้สมองเป็นอย่างดี {MH 238.4} {MHTh 261.1}

เราไม่ควรสนับสนุนผู้ป่วยที่ใช้แรงกายมากเกินไปละเว้นจากการใช้ แรงงานไปเลยเสียทีเดียว แต่การใช้แรงงานที่เป็นประโยชน์มากที่สุด ควร จะดำเนินการให้เป็นระบบและยอมรับได้ การออกกำลังกลางแจ้งเป็นสิ่งดี ที่สุด ทั้งนี้ควรมีการวางแผนเพื่อเสริมสร้างความแข็งแรงให้แก่อวัยวะที่ อ่อนแอด้วยการใช้งาน และควรทำงานนั้นด้วยความตั้งใจ ไม่ควรปล่อยให้ การใช้แรงงานของแขนเสื่อมสลายจนกลายเป็นเพียงงานหนักที่น่าเบื่อ หน่าย {MH 238.5} {MHTh 261.2}

เมื่อผู้ป่วยไม่มีอะไรทำและไม่มีอะไรที่เขาสนใจ ความคิดของพวก เขาก็จะมีศูนย์รวมอยู่ที่เรื่องของตัวเองและก็จะเริ่มมองโลกในแง่ร้ายและ มีใจคอที่หงุดหงิด หลายครั้งพวกเขาหมกมุ่นและจมอยุ่กับความรู้สึกที่แย่ๆ จนคิดไปว่าตนนั้นป่วยหนักเกินกว่าที่พวกเขาเป็นจริง ๆ และไม่สามารถจะ ทำอะไรได้เลย {MH 239.1} {MHTh 261.3}

ในกรณีทั้งหมดนี้ การออกกำลังกายภายใต้การดูแลอย่างระมัดระวัง จะเป็นสิ่งที่พิสูจน์ว่าวิธีการนี้เป็นการรักษาที่ได้ผลเป็นอย่างดี สำหรับคนไข้ ในบางราย การออกกำลงกายเป็นสิ่งจำเป็นที่จะขาดเสียไม่ได้เลยเพื่อให้ ผู้ป่วยหายจากโรคได้ กำลังใจนั้นเดินเคียงคู่ไปกับแรงงานของแขนและสิ่ง ที่ผู้ป่วยต้องการก็คือการที่กำลังใจได้รับการหนุนชู เมื่อใดที่กำลังใจขาด พลัง จินตนาการก็จะเพี้ยนไป และไม่มีทางที่จะต้านโรคภัยไข้เจ็บได้ {MH 239.2} {MHTh 262.1}

การไม่เคลื่อนไหวร่างกายส่งผลเสียที่ร้ายแรงที่สุดที่อาจเกิดกับผู้ ป่วยส่วนใหญ่ การเคลื่อนไหวเบาๆ จากการใช้แรงงานที่เป็นประโยชน์ไม่ เพียงแต่ไม่กระทบกระเทือนต่อจิตและกายแต่กลับให้ผลดีต่อทั้งสองสิ่งนี้ กล้ามเนื้อจะแข็งแรง ระบบการไหลเวียนของโลหิตดีขึ้น และทำให้ผู้ป่วย รู้สึกพึงพอใจที่ได้รู้ว่าเขามิใช่คนที่ไร้ประโยชน์ในโลกที่ไม่เคยหยุดพักแห่ง นี้ แรกๆ เขาอาจจะทำได้แต่เพียงเล็กน้อยเท่านั้นแต่ในไม่ช้าเขาจะพบว่า กำลังเรี่ยวแรงของเขานั้นค่อยๆ เพิ่มขึ้น และปริมาณของงานก็เพิ่มขึ้นเป็น ลำดับ {MH 240.1} {MHTh 262.2}

การออกกำลังกายช่วยให้อวัยวะที่มีหน้าที่ย่อยอาหารของผู้ป่วยที่ เป็นโรคอาหารไม่ย่อยท่างานได้ดียิ่งขึ้น การเรียนหนังสืออย่างคร่ำเคร่ง

หรือการออกกำลังกายหนัก ๆ ทันทีภายหลังการรับประทานอาหารเสร็จ ใหม่ ๆ ขัดขวางการทำงานของระบบการย่อยอาหาร แต่การเดินเล่นระยะ ทางสั้นๆ ด้วยศีรษะที่ตั้งตรงและไหล่ที่ผายออกภายหลังจากการรับประทาน อาหารจะเป็นประโยชน์เป็นอย่างมาก {MH 240.2} {MHTh 262.3}

แม้ว่าจะมีการกล่าวถึงและมีข้อเขียนที่เกี่ยวกับความสำคัญของการ ออกกำลังกายมาแล้วก็ตาม ก็ยังมีผู้คนอีกมากมายที่ได้ละเลยต่อการออก กำลังกาย บางคนอ้วนพุงพลุ้ยเนื่องจากระบบอุดตัน ส่วนบางคนก็ผอม แห้งและอ่อนเพลีย เพราะพลังงานที่ให้กำลังต่อร่างกายถูกนำไปใช้ในการ ย่อยและเผาผลาญอาหารที่ได้รับมากเกินจนหมดสิ้น ดับต้องทำงานหนัก มากขึ้นในการกำจัดของเสียออกจากโลหิต และผลที่ตามมาก็คือความเจ็บ ป่วย {MH 240.3} {MHTh 262.4}

ผู้ที่ชอบนั่งนอนอยู่กับที่ไม่ค่อยจะได้ออกแรงควรจะหาเวลาไปออก กำลังกายกลางแจ้งทุกวันเมื่อฝนฟ้าอากาศอำนวยไม่ว่าจะเป็นฤดูร้อนหรือ ฤดูหนาว การเดินย่อมดีกว่าการนั่งรถเที่ยวเล่นหรือการขับรถ เพราะ กล้ามเนื้อจะได้ออกกำลังมากกว่า ปอดก็จะลูกบงคับให้ทำงานอย่างเต็มที่ เพราะมนเป็นไปไม่ได้ที่จะเดินเร็วโดยที่ปอดไม่ยอมขยายตัว {MH 240.4} {MHTh 263.1}

การได้ออกกาล่งกายเชนนี้จะสงผลดีมากกว่าการริบประทานยา ในหลายๆ กรณี แพทย์ทั้งหลายมักจะแนะนำคนไขให้เดินทางไปเที่ยว ทะเล ไปอาบน้ำแร่หรือไปตากอากาศตามสถานที่ต่างๆ เพื่อเปลี่ยนสภาพ อากาศ แต่โดยส่วนใหญ่แล้ว ถ้าคนไขได้รับประทานอาหารอย่างลูกต้อง และได้ออกกำลังกายอย่างเหมาะสมด้วยจิตใจที่เบิกบาน พวกเขาก็จะหาย ป่วย อีกทั้งยังเป็นการประหยัดเงินทองและเวลาอีกด้วย {MH 240.5} {MHTh 263.2}

*****

บทที่ 18 - การบำบัดรักษาด้านจิตใจ

จิตใจและร่างกายมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันอย่างแนบแน่น เมื่อฝ่าย หนึ่งเกิดการเจ็บป่วย อีกฝ่ายหนึ่งจะเกิดความเห็นอกเห็นใจ สภาวะของ จิตใจมีผลกระทบต่อสุขภาพในระดับที่มากมายกว่าที่หลายคนจะเข้าใจ โรค หลายชนิดที่ทำให้มนุษย์ต้องทนทุกข์ทรมานอยู่นั้นมีสาเหตุมาจากสภาพ จิตใจที่หดหู่และซึมเศร้า ความโศกเศร้าเสียใจ ความวิตกกังวล ความไม่ พึงพอใจ ความรู้สึกผิด ตราบาปและความสงสัยหวาดระแวง ล้วนแล้วแต่ มุ่งทำลายพลังของชีวิตและเชื้อเชิญความทรุดโทรมและความตายให้มา เยือน {MH 241.1} {MHTh 264.1}

โรคภัยในบางครั้งถูกสร้างขึ้นและบ่อยครั้งกำเริบอย่างรุนแรงรวดเร็ว โดยการจิตนาการไปเอง หลายรายต้องเจ็บป่วยตลอดทั้งชีวิต ทั้งที่พวก เขาน่าจะหายจากโรคได้หากเพียงแต่พวกเขาคิดเช่นนั้น หลายคนคิดไป เองว่าการสัมผัสโดนสิ่งที่ไม่สะอาดแม้เพียงเล็กน้อยก็จะทำให้เจ็บป่วยได้ และผลร้ายก็เกิดขึ้นจริง ๆ เพราะพวกเขาได้คาดการณ์เอาไว้ล่วงหน้าแล้ว นั่นเอง หลายคนเสียชีวิตไปด้วยโรคภัยที่มีสาเหตุมาจากการจินตนาการ ทั้งสิ้น {MH 241.2} {MHTh 264.2}

ความกล้าหาญ ความหวัง ความเชื่อ ความเห็นอกเห็นใจ ความรัก ส่งเสริมสุขภาพที่สมบูรณ์แข็งแรงและยืดชีวิตให้ยืนยาว จิตใจที่มีความพึง พอใจ ใจที่ร่าเริงและมีความชื่นชมยินดีคือความแข็งแรงของร่างกายและ ความเข้มแข็งของจิตใจ "ใจร่าเริงเป็นยาอย่างดี', สุภาษิต17:22 {MH 241.3} {MHTh 265.1}

ในการบำบัดรักษาผู้ป่วยนั้น เราไม่ควรมองข้ามผลอันเกิดจาก อิทธิพลของจิตใจ หากใช้อย่างถูกต้อง อิทธิพลนี้จะกลายเป็นการบำบัด รักษาอีกวิธีหนึ่งที่ได้ผลมากที่สุดในการต่อสู้กับโรคภัยไข้เจ็บ {MH 241.4} {MHTh 265.2}

การควบกุบจิตใจของผู้อื่น

อย่างไรก็ตาม ยังมีการบำบัดรักษาต้านจิตใจอยู่รูปแบบหนึ่งซึ่งเป็น หนึ่งในหลายวิธีที่ใช้ได้ผลมากที่สุดในทางชั่วร้าย โดยอาศัยสิ่งที่เรียกกัน ว่าวิทยาศาสตร์ จิตดวงหนึ่งจะตกอยู่ในการควบคุมของจิตอีกดวงหนึ่งเพื่อ ว่าบุคลิกลักษณะของบุคคลที่จิตอ่อนแอกว่าจะถูกผสานและทำให้เปลี่ยน- แปลงไปตามอำนาจจิตที่แข็งแกร่งกว่า ดังนั้นคนๆ หนึ่งก็จะแสดงออกถึง ความคิดและการกระทำของอีกคนหนึ่ง ฉะนั้นมีการอ้างว่าความคิดของ ผู้ป่วยอาจได้รับการเปลี่ยนแปลงและให้รับเอาความคิดที่กระตุ้นให้เกิด

กำลังวังชาที่จิตอีกดวงหนึ่งถ่ายทอดให้ และอาจจะทำให้ผู้ป่วยสามารถต่อต้านและเอาชนะเหนือโรคภัยได้ {MH 242.1} {MHTh 265.3}

การรักษาด้วยวิธีนี้ได้มีผู้ที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์นำมาใช้ โดยที่พวกเขาไม่ทราบถึงแก่นแท้และลักษณะที่แท้จริงของวิธีการนี้ และพวกเขาต่างเชื่อว่าเป็นหนทางหนึ่งที่จะช่วยผู้ป่วยได้ แต่สิ่งที่ถูกเรียกกันว่าวิธีทางวิทยาศาสตร์นี้ตั้งอยู่บนหลักการที่ไม่ถูกต้อง เพราะเป็นวิธีที่ผิดแปลกไปจาก พระลักษณะและพระวิญญาณของพระคริสต์ ซึ่งเป็นวิธีที่มิได้ช่วยชักนำผู้ป่วยให้เข้าหาพระคริสต์ผู้ทรงเป็นความหวังแห่งชีวิตและความรอด บุคคลที่เป็นผู้กระตุ้นจิตใจของผู้อื่นให้เข้ามาหาตัวของเขาเองจึงเป็นผู้ที่ทำให้ผู้ป่วยต้องลูกแยกออกไปจากพระเจ้าผู้ทรงเป็นบ่อเกิดแห่งกำลังที่แท้จริง {MH 242.2} {MHTh 266.1}

พระเจ้าไม่ทรงมีพระประสงค์ให้มนุษย์ผู้!ดยินยอมมอบจิตใจและความต้องการของตัวเองไว้ภายใต้อำนาจบังคับและตกเป็นเครื่องมือของ คนอื่น บุคลิกลักษณะของคนๆ หนึ่งจะต้องไม่ลูกนำไปผสานและทำให้เปลี่ยนแปลงไปภายใต้อำนาจของอีกคนหนึ่ง เขาไม่จำเป็นต้องพึ่งพาในมนุษย์ผู้หนึ่งผู้ใดเพื่อให้การรักษาแก่เขา การพึ่งพาใดๆ ของเขานั้นต้อง มอบไว้กับพระเจ้าด้วยเกียรติและศักดิ๙ศรีแห่งความเป็นมนุษย์ที่พระองค์ ประทานให้เขาจึงควรจะอยู่ในการควบคุมโดยพระเจ้าเพียงพระองค์เดียว ได้มิใช่โดยความปราดเปรื่องของมนุษย์ {MH 242.3} {MHTh 266.2}

พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ที่จะให้มนุษย์ใดิมความสัมพีนธ์กับพระองค์ โดยตรงในสรรพความสัมพีนธ์ที่พระองค์ทรงมีกับมนุษย์นั้น พระองค์ทรงเห็นชอบในหลักการที่ว่ามนุษย์แต่ละคนจักต้องมีหน้าที่ของตนเอง พระองค์ทรงสนับสนุนให้พึ่งพาพระองค์เป็นการส่วนตัวและให้มีความต้องการการทรงนำเป็นการส่วนตัว พระองค์ทรงปรารถนาที่จะนำมนุษย์!ห้มีความ สัมพันธ์กับพระองค์เพื่อมนุษย์จักไต้รับการเปลี่ยนแปลงใหม่ให้มีลักษณะ นิสัยเหมือนตังกับพระองค์ ซาตานไต้ต่อสู้ขัดขวางวัตถุประสงค์นี้ และพยายามที่จะชักจูงให้มนุษย์เห็นว่าเขาจำเป็นจะต้องพึ่งพาในมนุษย์ด้วยกัน เมื่อจิตใจลูกหันเหไปจากพระเจ้า ผู้ล่อลวงก็จะนำพวกเขาให้ตกอยู่ภายใต้อำนาจครอบงำของเขา แล้วมารก็จะสามารถเข้าควบคุมมนุษย์ {MH 242.4} {MHTh 266.3}

ทฤษฎีของจิตควบคุมจิตเกิดมาจากซาตาน เพื่อจะแสดงตนเองว่า เป็นผู้นำที่มีอำนาจสูงสุด โดยจะนำความคิดของมนุษย์ให้เข้ามาแทนที่ สัจจะและความเป็นจริงของพระเจ้า ในบรรดาความผิดทั้งหลายอันเป็นที่ ยอมรับของผู้ที่แสดงตนว่าเป็นคริสเตียนนั้น ไม่มีความผิดใดที่เป็นการ
หลอกลวงที่มีภัยอันตรายและทำให้มนุษย์ต้องเหินห่างไปจากพระเจ้าได้
มากยิ่งไปกว่าในเรื่องนี้ แม้ดูว่าไม่น่าจะมีภัยอันตรายใดๆ ก็ตาม แต่หาก มีการน่าวิธีรักษานี้มาใช้กับผู้ป่วยก็จะเป็นสิ่งที่ไม่ช่วยให้ผู้ป่วยหายโรคได้
แต่กุลับจะน่าไปสู่การทำลาย วิธีนี้เป็นการเปิดประตูให้ซาตานเข้าครอบ- ดรองจิตใจของผู้ที่ยอมตกอยู่ภายใต้อำนาจควบคุมของผูอื่นรวมทั้งของผู้ ที่ควบคุมด้วย {MH 243.1} {MHTh 267.1}

อำนาจที่ซาตานไต้มอบให้กับชายหญิงที่มีจิตใจชั่วร้ายนั้นเป็น พลังอำนาจที่มีความน่ากลัว และยังให้โอกาสแก่คนเหล่านี้ได้บีบบงคบและ
เอารัดเอาเปรียบคนที่อ่อนแอและมีความฉลาดน้อยกว่า มีผู้คนมากมาย เท่าใดที่ได้บำรุงบำเรอตัณหาราคะหรือความละโมบอยากไต้ด้วยการ
เข้าไปควบคุมจิตใจของคนที่อ่อนแอและเจ็บป่วย {MH 243.2} {MHTh 267.2}

ยังมีบางสิ่งที่เราสามารถทำได้ดีกว่าการพึ่งพาการควบคุมมนุษย์ โดยมนุษย์ด้วยกันเอง แพทย์ควรชักน่าผู้ป่วยให้มองข้ามมนุษย์ไปหา พระเจ้า แทนที่จะสอนผู้ป่วยให้พึ่งพาการรักษาโรคทางจิตและกายจากมนุษย์
เขาควรน่าผู้ป่วยมาหาพระองค์ผู้ทรงสามารถช่วยผู้ที่เข้ามาแสวงหาพระองค์ อย่างจนถึงที่สุด พระองค์ผู้ทรงสรรสร้างจิตใจมนุษย์ทรงทราบดีว่าจิตใจของ มนุษย์นั้นต้องการสิ่งใด พระเจ้าทรงเป็นผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถให้การ รักษาได้
ผู้ป่วยทางกายและทางจิตทั้งหลายควรต้องมองไปยังพระคริสต์ แพทย์สามารถรักษาโรคภัย พระองค์ตรัสว่า “เพราะเราดำรงอยู่ ท่านทั้ง หลายก็จะดำรงอยู่ด้วย” ยอห์น 14:19 นี่คือชีวิตที่เราต้องชี้ให้ผู้ป่วย เห็น โดยเราจะต้องบอกกับเขาว่า หากเขามีความเชื่อในพระคริสต์ผู้ทรง เป็นแพทย์ที่สามารถเยียวยารักษาโรคภัย หากพวกเขาร่วมมือกับพระองค์ ในการปฏิบัติตามบทบัญญัติในด้านสุขภาพ และมุ่งที่จะก้าวไปสู่ความ {MHTh 267.3}

บริสุทธิ์อย่างแท้จริงด้วยความยำเกรงในพระองค์ พระองค์จะประทานชีวิต ของพระองค์ให้แก่เขา เมื่อเราน่าเสนอพระคริสต์ให้พวกเขารู้จักด้วยวิธีนี้ ก็เท่ากับว่าเรากำลังผ่องถ่ายพลังอำนาจ ความเข้มแข็งอันล้ำค่าที่มาจาก

เบื้องบนให้แก่คนเหล่านั้น นี่แหละคือศาสตร์ที่แท้จริงในการบำบัดรักษาร่างกายและจิตวิญญาณ {MH 243.3} {MHTh 267.4}

ความเห็นอกเห็นใจ

ในการรับมือกับโรคที่มีสาเหตุมาจากจิตใจนั้น สติปัญญาที่ครบถ้วน มีความจำเป็นมาก จิตใจที่ฟกช้ำ โศกเศร้าและท้อถอยต้องการการบำบัด แบบอ่อนละมุน หลายครั้งที่ความยุ่งยากเดือดร้อนในครอบครัวเป็นเหมือน มะเร็งที่คอยกำเริบกินลึกเข้าไปในจิตใจและบั่นทอนกำลังใจของชีวิตทีละ น้อย บางครั้งความเศร้าโศกเสียใจจากการกระทำความผิดบาปลอบทำลาย และสั่นคลอนจิตใจ ความเห็นอกเห็นใจด้วยความอ่อนโยนจะเป็นประโยชน์ แก่คนไข้กลุ่มนี้ ประการแรก แพทย์ควรเอาชนะความไว้วางใจของพวกเขา เสียก่อน จากนั้นจึงค่อยชี้ให้พวกเขาเห็นถึงพระเจ้าผู้ทรงเป็นแพทย์ผู้ ประเสริฐ ถ้าความเชื่อของพวกเขาได้รับการนำพาให้เข้าถึงพระองค์ผู้ทรง เป็นแพทย์ที่แท้จริง และพวกเขามีความมั่นใจว่าพระองค์ได้ทรงรับกรณี ของพวกเขาไว้ในการดูแลของพระองค์แล้ว พวกเขาจะรู้สึกโล่งใจ มีจิตใจที่สบายขึ้นและบ่อยครั้งความแข็งแรงของร่างกายก็จะตามมา {MH 244.1} {MHTh 268.1}

บ่อยครั้งความเห็นอกเห็นใจและการรู้จักกาลเทศะกลับช่วยคนป่วย ได้ดียิ่งกว่าการรักษาอย่างเชี่ยวชาญที่สุดแต่ทำด้วยท่าทีที่เย็นชาและเฉยเมย เมื่อแพทย์มาที่ข้างเตียงของคนไข้ด้วยอาการที่เฉื่อยชา ไม่เอาใจใส่และ มองลูผู้ป่วยด้วยความสนใจเพียงเล็กน้อย ด้วยคำพูดหรือการกระทำที่ สร้างความรู้สึกว่ากรณีนี้ไม่มีค่าพอที่จะได้รับการดูแลหรือใส่ใจ จากนั้นก็ ปล่อยให้ผู้ป่วยนอนใคร่ครวญตนเอง การกระทำเช่นนี้เป็นภัยต่อผู้ป่วยคน นั้นอย่างแน่นอน ความสงสัยและความท้อแท้ที่เกิดจากการไม่รู้ร้อนรู้หนาว ของแพทย์บ่อยครั้งส่งผลกลับไปทำลายผลดีของการรักษาที่ตนเองจัดให้ ผู้ป่วย {MH 244.2} {MHTh 268.2}

หากแพทย์ทั้งหลายสามารถมองตนเองจากจุดยืนของผู้ที่มีใจถ่อม ผู้ที่กำลงใจของเขาอ่อนล้าจากการเจ็บป่วยและกำลังต้องการได้ยินคำพูด ที่เห็นอกเห็นใจและหนุนใจ พวกเขาก็จะมีจิตใจที่พรักพร้อมที่จะเข้าถึง ความรู้สึกของผู้ป่วยได้ดียิ่งขึ้น เมื่อความรักและความเห็นอกเห็นใจตาม อย่างที่พระคริสต์ทรงสำแดงต่อผู้ป่วยผนวกเข้ากับความรูของแพทย์ เมื่อ นั้นการอยู่ต่อหน้าผู้ป่วยของเขาจะกลายเป็นพระพร {MH 245.1} {MHTh 269.1}

การรักษาคนไข้ด้วยความจริงใจทำให้จิตใจของผู้ป่วยเกิดความไว้ เนื้อเชื่อใจและเป็นสิ่งสำคัญในการช่วยให้ฟื้นจากโรค มีแพทย์หลายคนคิดว่าการปกปิดมิให้คนไขได้ทราบถึงลักษณะและสาเหตุของโรคที่เขาป่วยอยู่นั้นเป็นการกระทำที่ชาญฉลาด หลายคนกลัวว่าการบอกความจริงจะทำให้คนไข้เกิดความตื่นตระหนกหรือเกิดความท้อแท้ใจ กลับยื่นความ หวังลมๆ แล้งๆ ในการฟื้นโรค และแม้กระทั่งปล่อยให้ผู้ป่วยต้องเจ็บหนักและเสียชีวิตไปโดยที่ไม่ได้กล่าวเตือนถึงอันตรายที่จะเกิดขึ้นกับเขา การกระทำเช่นนี้ย่อมมิใช่วิธีที่ฉลาด การบอกถึงความจริงทั้งหมดแก่คนไข้ ก็อาจจะไม่เป็นการปลอดภัยและดีที่สุดเสมอไป เพราะอาจจะทำให้คนไข้เกิดความตกใจกลัวรวมทั้งอาจจะไปขัดขวางหรือทำให้ผู้ป่วยหายจากโรค ช้าลง สำหรับคนป่วยที่ชอบนึกคิดไปเองก็ไม่ควรที่จะบอกความจริงเสีย ทั้งหมดทีเดียว คนพวกนี้หลายคนเป็นพวกที่ขาดเหตุผลและการควบคุม ตนเอง บ้างก็มีความคิดฝันแบบประหลาดๆ และคิดอะไรหลายอย่างที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับตัวเองและผู้อื่น สำหรับพวกเขาแล้ว สิ่งที่ตนเองคิดเหล่านั้นเป็นความจริงและผู้ที่คอยรักษาพยาบาลผู้ป่วยประเภทนี้ต้องแสดงออกถึงความเมตตากรุณารวมทั้งมีความอดทนและมีความรอบคอบระมัดระวัง อยู่ตลอดเวลา ถ้าเราบอกความจริงเกี่ยวกับตัวเขาเองให้แก่ผู้ป่วยเหล่านี้ก็อาจจะทำให้ผู้ป่วยบางคนเกิดความโกรธเคืองไม่พอใจ บางคนก็อาจจะ หมดกำลังใจ พระคริสต์ใต้ตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “เรายังมีอีก หลายสิ่งที่จะบอกแก่ท่านทั้งหลายแต่เดี๋ยวนี้ท่านยังรับไวไม่ได้” ยอห้น 16:12 แม้ว่าเราจะบอกความจริงทั้งหมดไม่ไดในทุกโอกาสก็ตาม แต่เราก็ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องหลอกลวงผู้ป่วย แพทย์และพยาบาลจะต้องไม่กระทำผิดด้วยการปิดบังความจริงโดยการโกหก ผู้ที่ประพฤติเช่นนี้ทำให้พระเจ้ามีอาจทรงร่วมมือกับเขาได้ โดยการทำลายความเชื่อมั่นในตัวพวกเขาของผู้ป่วยไปเช่นนี้ พวกเขาไดโยนทิ้งวิธีการรักษาของมนุษย์ที่เห็นผล ที่สุดไป {MH 245.2} {MHTh 269.2}

พลังแห่งความบุ่งมนตั้งใจ

โดยมากเรามักจะถือว่าพลังแห่งความมุ่งมั่นนั้นมิใช่สิ่งที่มีความสลักสาค่ญอะไรนักและไม่เห็นว่าสิ่งนี้มีคุณค่าเท่าที่ควรจะเป็น ขอให้เราได้ปลุกจิตใจของเราให้เกิดความมุ่งมั่นตั้งใจและนำไปใช่ในทางที่ถูกต้อง ความมุ่งมั่นตั้งใจนี้จะทำให้ร่างกายและจิตใจเกิดมีกำลังเรี่ยวแรงและมีความกระติอ- รือรัน

และจะช่วยธำรงรักษาสุขภาพให้มีความสมบูรณ์แข็งแรงได้อย่างนำ อัศจรรย์ พลังแห่งความมุ่งมั่นตั้งใจนี้มีอำนาจที่จะช่วยในการต่อสู้กับโรค ภัยไข้เจ็บได้ การออกกำลังกายอย่างลูกต้อง สามารถช่วยในการควบคุม ความนึกคิดของเราและเป็นวิธีการที่สามารถเอาชนะต่อโรคภัยที่เกิดขึ้นกับ ร่างกายและจิตใจ โดยการใช้พลังแห่งความตั้งใจอย่างถูกต้องในชีวิต คนไข้ จะสามารถร่วมมือกับความพยายามของแพทย์ในการบำบัดรักษาโรค ผู้ป่วย จำนวนพันลามารถฟื้นคืนสู่ความแข็งแรงไต้หากพวกเขาตั้งใจ องค์พระผู้ เป็นเจ้าทรงมิไต้มีพระประสงค์ให้คนเหล่านั้นต้องเจ็บป่วย แต่ต้องการให้ พวกเขาสบายดีมีสุข และพวกเขาก็ควรตัดสินใจต้องการสุขภาพที่สมบูรณ์ แข็งแรง หลายครั้งผู้ป่วยสามารถต่อสู้กับโรคภัยไต้อย่างง่ายๆ ด้วยการไม่ ยอมฟายแพ้ต่อความเจ็บป่วยและไม่ยอมที่จะนั่งหรือนอนอยู่เฉยๆ โดยไม่ ทำอะไรเลย จงให้จิตใจตั้งอยู่เหนือความเจ็บปวดและใส่ใจลงมือทำกิจกรรม ที่มีประโยชน์และเหมาะสมกับกำลังเรี่ยวแรงของตน การที่ได้ทำกิจกรรม ในลักษณะเช่นนี้ การได้รับแสงแดดและอากาศที่บริสุทธิ์ ผู้ป่วยที่ซูบผอม มากมายอาจฟืนคินสู่ลุขภาพที่สมบูรณ์แข็งแรง {MH 246.1} {MHTh 270.1}

การรักษาโรคตาบหลักคำสอนในพระคัมภีร์

สำหรับคนทั้งหลายที่ต้องการฟืนฟูหรือถนอมสุขภาพไว้นานๆ มีข้อ พระคัมภีร์ตอนหนึ่งที่กล่าวไว้ว่า "และอย่าเมาเหล้าองุ่นซึ่งจะทำให้เสียคน แต่จงประกอบด้วยพระวิญญาณ" เอเฟซัส 5:18 การบำบัดรักษาที่แท้ จริงหรือการฟืนฟูความสดชื่นให้แก่ร่างกายและจิตใจนั้น มีใช่ได้มาโดย ความรูสึกตื่นเต้นหรือหลุดจากความทุกข์ด้วยการใช้สารกระตุ้นที่ผิดธรรมชาติ หรือให้โทษ มีใช่ไต้มาโดยการทำตามใจตัวเองด้วยการสนองความอยาก หรือราคะตัณหาอันหยาบช้าในบรรดาผู้ที่เจ็บป่วยยังมีหลายคนที่ไม่ไต้ รู้จักพระเจ้าและปราศจากซึ่งความหวัง พวกเขาต้องทนทุกข์ทรมานจาก ความใคร่อยากที่ไม่รู้จักอิ่ม กิเลสตัณหาที่ผิดปกติ และต้องถูกพิพากษา ลงโทษจากความรู้สึกผิดชอบของตัวเอง พวกเขากำลังสูญเสียสิ่งที่คอย ยึดเหนี่ยวในชีวิตและไร้ซึ่งความหวังของชีวิตในภายภาคหน้า ผู้ที่คอยดูแล รักษาคนป่วยต้องไม่ยอมประนีประนอมให้พวกเขาทำอะไรตามใจตัวเอง ในทางที่ผิด สิ่งเหล่านี้ที่ไต้ทำให้ชีวิตของพวกเขาพินาศ จิตวิญญาณที่หิว กระหายก็ยังคงหิวกระหายต่อไป ตราบที่ยังมีความปรารถนาเพื่อสนอง ความต้องการ ผู้ที่ดื่มน้ำจากน้ำพุแห่งความสนุกเพลิดเพลินที่เห็นแก่ตัว กำลังลูกหลอกลวง

พวกเขาเข้าใจผิดคิดว่าการสนุกสนานเฮฮาก่อให้เกิด พละกำลังและความแข็งแรง และเมื่อความตื่นเต้นได้สิ้นสุดลง แรงกระตุ้น ก็ยุติลงไปด้วย และคงเหลือไว้แต่ความไม่พึงพอใจและความท้อแท้สิ้นหวัง {MH 246.2} {MHTh 271.1}

สันติสุขที่ยืนยง จิตวิญญาณที่พักสงบอย่างแท้จริงมีแหล่งที่มาเพียง แหล่งเดียวเท่านั้น พระคริสต์ตรัสถึงเรื่องนี้ว่า "บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อย และแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อย เป็นสุข" มัทธิว 11:28 "เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านทั้งหลาย สันติสุข ของเราที่ให้แก่ท่านนั้น เราให้ท่านไม่เหมือนโลกให้" ยอห์น 14:27 สันติสุขนี้มิใช่สิ่งภายนอกที่พระองค์ประทานให้เรา แต่เป็นสันติสุขที่อยู่ ในพระคริสต์และเราจะรับสันติสุขนี้ไดโดยการที่เรายอมรับในพระองค์เท่านั้น {MH 247.1} {MHTh 272.1}

พระคริสต์ทรงเป็นบ่อน้ำพุแห่งชีวิต สิ่งที่หลายคนต้องการก็คือ การมีความเข้าใจและความรู้แจ้งในพระองค์มากยิ่งขึ้น พวกเขาจำต้องไต้รับการสอนด้วยความอดทนและกรุณา อย่างกระตือรือร้นเพื่อให้ทั้งชีวิตและจิตใจของพวกเขาเปิดกว้างต้อนรับการเยียวยาของสวรรค์ เมื่อแสงสว่างแห่งความรักของพระเจ้าได้ส่องฉายเข้าไปยังจิตวิญญาณที่มืดมน ความระอาเหนื่อยหน่ายและความขุ่นข้องหมองใจก็จะสูญสิ้นไป และความเบิกบานพึงพอใจก็จะก่อเกิดพลังแก่จิตใจและความแข็งแรงและกำลังแก่ ร่างกาย {MH 247.2} {MHTh 272.2}

เราทั้งหลายกำลังอยู่ในโลกแห่งความทุกข์ทรมาน ความยาก ลำบาก ความเศร้าโศกและการทดลองกำลังรอท่าเราอยู่ตลอดเส้นทางที่จะดำเนินไปสู่บ้านในแผ่นดินสวรรค์ แต่มีหลายคนยังเพิ่มภาระอีกสองเท่าให้กับชีวิตด้วยการติตนไปก่อนไข้อย่างต่อเนื่อง ถ้าพวกเขาประสบกับความยากลำบากหรือความผิดหวัง พวกเขามีกจะคิดว่าทุกสิ่งทุกอย่างจะต้องพง พินาศ คิดว่าชีวิตของพวกเขาเป็นชีวิตที่ยากลำบากมากที่สุด พวกเขา จะต้องตกลงสู่ความขัดสน เหตุฉะนี้ พวกเขาจึงกลายเป็นผู้นำความทุกข์ยากมาสู่ตัวเองและทอดเงาแห่งความทุกข์ไปสู่คนอื่นที่อยู่รอบตัว ชีวิตกลับกลายเป็นภาระยุ่งยากสำหรับบุคคลประเภทนี้ แต่มันไม่จำเป็น ต้องเป็นเช่นนั้น การจะเปลี่ยนแปลงความคิดของพวกเขาจำเป็นต้องใช้ ความพยายามอย่างตั้งใจจริง แต่สามารถทำได้ ความสุขของพวกเขาทั้งชีวิตนี้และชีวิตในภายภาคหน้าขึ้นอยู่กับการมุ่งเป้าความคิดของพวกเขาไปสู่สิ่งที่ทำให้จิตใจเบิกบาน จงให้พวกเขาเบือนหน้าจากภาพจินตนาการ

อันมืดมนที่วาดมันขึ้นมาเอง และหันไปมองถึงสิ่งที่มีคุณค่าที่พระเจ้าประทานให้บนเส้นทางเดินของพวกเขา และเหนือไปกว่านั้น เส้นทางที่นำไปสู่โลกที่ยังมองไม่เห็นและนิรันดร {MH 247.3} {MHTh 272.3}

พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมความช่วยเหลือให้แก่เราในทุกการทดลอง เมื่อชนชาติอิสราเอลได้เดินทางไปในถิ่นก่นดารจนมาถึงแหล่งน้ำรสขม แห่งถิ่นมาราห์ โมเสสได้ร้องทูลขอต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่พระองค์มิได้ประทานหนทางแก่ไขที่แปลกใหม่แต่อย่างใด พระองค์ทรงให้เขาพิจารณา ถึงสิ่งที่อยู่ใกล้ตัว พระองค์ทรงให้โมเสสโยนพุ่มไม้ที่พระองค์ทรงเสร้างขึ้น มาลงไปในน้ำเพื่อให้น้ำบริสุทธิ์และมีรสหวาน เมื่อได้ทำเช่นนี้แล้วประชาชนก็ได้ดื่มน้ำและได้รับความสดชื่น ในการทดลองทุกครั้ง ถ้าเราแสวงหาพระองค์พระคริสต์จะประทานความช่วยเหลือให้แก่เรา นัยน์ตาของเราจะ เปิดออก เพื่อเห็นถึงพระสัญญาแห่งการปาบดรักษาตามที่เขียนไว้ในพระ วจนะของพระองค์ พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงสอนเราให้ใต้รู้จักวิธีแบ่งปันพระพรเพื่อบรรเทาความทุกข์ยากได้อย่างไร ในทุกความขมที่ริมฝีปาก ของเราได้สัมผัส เราจะพบกิ่งไม้แห่งการเยียวยารักษา {MH 248.1} {MHTh 273.1}

เราไม่ควรปล่อยให้อนาคตที่มีปัญหายุ่งยากและแนวโน้มที่ไม่นำพึงพอใจมาทำให้จิตใจของเราอ่อนเปลี้ย หัวเข่าของเราสั่นคลอน แขนของ เราตก พระเจ้าผู้ทรงมหิทฤทธิ์ตรัสว่า “ให้เขาเกาะอยู่กับกำลังของเรา เพื่อ ให้เขาทำสันติภาพกับเรา แล้วเขาจะทำสันติภาพกับเรา” อิสยาห์ 27:5 คนทั้งหลายที่ยอมจำนนชีวิตของพวกเขาไว้ในการทรงนำของพระองค์และเพื่อการปรนนิบัติรับใช้พระองค์จะไม่ตกอยู่ในสถานการณ์ที่พระเจ้ามิได้ ทรงจัดเตรียมไว้ ไม่ว่าเราจะตกอยู่ในสภาพเช่นไร ถ้าเราเป็นผู้ที่ปฏิบัติ ตามพระวจนะของพระองค์ เราก็จะมีผู้นำทางในชีวิตของเรา ไม่ว่าเราจะ มีเรื่องยุ่งยากใจเชนใด เราก็จะมีที่ปรึกษาที่แท้จริง ความทุกข์โศกของเรา จะเป็นเช่นใด การสูญเสียคนรักหรือรู้สึกเหงาสักเพียงใดเราก็จะมีพระ-สหายที่เห็นอกเห็นใจ {MH 248.2} {MHTh 273.2}

เราเดินก้าวพลาดได้ถ้าเรารู้เท่าไม่ถึงการณ์ แต่พระผู้ช่วยให้รอดมิได้ ทรงทอดทิ้งเรา เราไม่ต้องกลัวว่าเราต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวเดียวดาย ทูต สวรรค์จะคอยเป็นเพื่อนที่อยู่ชิดใกล้ ผู้เล้าโลมใจที่พระคริสต์ทรงสัญญาว่า จะประทานมาในนามของพระองค์จะสถิตอยู่กับเราบนหนทางที่ดำเนินไปสู่ แมนสรวงราชธานีอันเป็นที่ประทับของพระเจ้าจะไม่มีความยากลำบากใด ซึ่งผู้ไว้วางใจในพระองค์จะไม่สามารถฟันฝ่าไปได้ จะไม่มีภยันตรายใดที่

พวกเขามีอาจหลบลี้หนีไม่พ้น จะไม่มีความโศกาดูร จะไม่มีการคร่ำครวญ และจะไม่มีความอ่อนแอใดของมนุษย์ที่พระองค์มิได้ทรงจัดเตรียมทางแก้ เอาไว้ {MH 249.1} {MHTh 274.1}

ไม่มีคนใดต้องปล่อยตัวเองให้จมอยู่กับความท้อแท้สิ้นหวัง ซาตาน อาจจะเข้ามาหาท่านด้วยคำแนะนำอันโหดร้ายว่า "ชีวิตของท่านเป็นชีวิต ที่หมดหวังและไม่อาจจะแกไขอะไรได้อีก" แต่ยังมีความหวังสำหรับท่าน ในองค์พระเยซูคริสต์ พระเจ้ามิได้ทรงบัญชาให้เราเอาชนะความยาก ลำบากด้วยกำลังของเราเอง พระองค์ทรงขอให้เราได้เข้ามาใกล้พระองค์ พระองค์ทรงรอคอยที่จะช่วยปลดปล่อยให้เราได้เป็นอิสระจากความทุกข์ ยากลำบากที่ถาโถมอยู่เหนือจิตวิญญาณและร่างกายของเรา {MH 249.2} พระคริสต์ผู้ทรงถ่อมพระองค์ลงมารับสภาพของมนุษย์ ย่อมรู้ซึ้งถึง ความเห็นอกเห็นใจต่อความทุกยากของมนุษยชาติ พระคริสต์มีเพียงแต่ ทรงรู้จักถึงจิตวิญญาณของทุกๆ คนและความต้องการที่จำเพาะและความ ทุกข์ยากลำบากของจิตวิญญาณนั้น แต่พระองค์ยังทรงทราบถึงเหตุการณ์ ทุกอย่างที่ทำให้จิตวิญญาณต้องเดือดร้อนวุ่นวาย พระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ ออกด้วยความรักใคร่สงสารแก่บุตรที่ทนทุกข์ทรมานทุกคน คนทั้งหลาย ที่ทุกข์ทรมานมากที่สุดย่อมจะได้รับความเมตตาสงสารและความเห็นอก เห็นใจจากพระองค์มากที่สุด พระองค์ทรงรู้สึกอย่างลึกซึ้งถึงความอ่อนแอ ของเรา และพระองค์ทรงปรารถนาให้เรามอบความวิตกทุกข์ร้อนและความ ทุกข์ยากลำเค็ญของเราไว้แทบพระบาทของพระองค์ {MH 249.3} {MHTh 274.2}

การที่เราคอยใส่ใจแต่เรื่องของตนเองและคอยครุ่นคิดถึงอารมณ์ ของตน หาใช่การกระทำที่ฉลาดไม่ ถ้าเราทำเช่นนี้ ศัตรูก็จะถือโอกาส ล่อลวงให้เราตกอยู่ในการทดลองและความยากลำบาก บั่นทอนความเชื่อ ให้อ่อนแอและทำลายกำลังใจ การเฝ้าครุ่นคิดถึงแต่อารมณ์และความรู้สึก ของตัวเองและการปล่อยตัวให้อ่อนไหวไปตามความรู้สึกของเราเป็นการ เพาะความสงสัยและพัวพันตัวเราในความว้าวุ่นสับสน เราจำต้องหันเห ความสนใจจากตนเองไปสู่พระเยซ {MH 249.4} {MHTh 275.1}

เมื่อการทดลองรุมเร้าท่าน เมื่อความวิตกกังวล ความทุกข์ร้อนและ ความมืดมนดูเหมือนจะโอบล้อมจิตวิญญาณของท่าน จงมองตรงไปยัง สถานที่ๆ ท่านเห็นแสงสว่างของพระเจ้าในครั้งสุดท้าย จงวางใจในความ รักของพระคริสต์และการพิทักษ์รักษาของพระองค์เมื่อความผิดบาปต่อสู้

เพื่อเอาชนะจิตใจของท่าน เมื่อความชั่วบีบคั้นต่อจิตวิญญาณและสร้างภาระ ต่อจิตสำนึก เมื่อความสงสัยบดบังจิตใจให้มัวหมอง จงจำไว้ว่าพระคุณของพระคริสต์มีเพียงพอที่จะชำระล้างบาปผิดและขจัดความมืดมนให้หมดสิ้น ไปได้ เมื่อเราได้เข้าสนิทกับพระผู้ช่วยให้รอด เราก็ได้เข้าไปอยู่ในดินแดน แห่งความสันติสุข {MHTh 275.2}

พระสัณณาของการกรงรักษา

“พระเยโฮวาห์ทรง ไถ่ชีวิตผู้รับใช้ของพระองค์

และไม่มีผู้ใดที่วางใจในพระองค์แล้วจะต้องสาบสูญไป’” {MHTh 275.3}

สดุดี 34:22 (TKJV)

“ความยำเกรงพระเจ้าทำให้คนอยู่อย่างอุ่นใจ

ลูกหลานของเขาจะมีที่พึ่ง” {MHTh 275.4}

สุภาษิต 1 4:26

“ศิโยนกล่าวว่า พระเจ้าได้ทรงละทิ้งข้าพเจ้าแล้ว

องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าทรงลืมข้าพเจ้าเสียแล้ว

ผู้หญิงจะลืมบุตรที่ยังกินนมของนาง และจะไม่เมตตาบุตรจากครรภ์ของนางได้หรือ

แม้ว่าคนเหล่านี้ยังลืมได้กระนั้นเราก็จะไม่ลืมเจ้า

ดูเถิด เรา ได้สลักเจ้าไวบนฝ่ามือของเรา” {MHTh 275.5}

อิสยาห์ 49:14-16

“อย่ากลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า

อย่าขยาด เพราะเราเป็นพระเจ้าของเจ้า

เราจะหนุนกำลังเจ้า เออ เราจะช่วยเจ้า

เออ เราจะชูเจ้าด้วยมือขวาแห่งความขอบธรรมของเรา’, {MHTh 276.1}

อิสยาห์ 41:10 (TKJV)

“ผู้ซึ่งเราอุ้มมาตั้งแต่กำเนิดชูมาตั้งแต่ในครรภ์

จนกระทั่งเจ้าแก่ เราก็คือ พระองค์นั้น

เราจะอุ้มเจ้าจนเจ้าถึงผมหงอก

เรา ได้สร้าง เราจะชูไว้

เราจะอุ้มและเราจะช่วยให้รอด'' {MHTh 276.2}

อิสยาห์ 46:3, 4 {MH 250.1}

ไม่มีสิ่งใดที่คอยส่งเสริมสุขภาพแก่ร่างกายและจิตใจได้มากกว่าจิตวิญญาณที่รู้คุณและแซ่ซ้องสรรเสริญ การต่อด้านความเศร้าหมอง ความคิดและความรู้สึกไม่สบอารมณ์เป็นหน้าที่ๆ ให้คุณอย่างหนึ่งซึ่งมากพอๆ กับการอธิษฐาน ถ้าเรามีความมุ่งมาดปรารถนาที่จะไปสวรรค์ เราจะไป อย่างคนโศกเศร้ากลุ่มหนึ่งที่เดินบ่นร้องโอดครวญตลอดทางที่จะไปยัง พระนิเวศน์ของพระบิดาของเราได้อย่างไร {MH 251.1} {MHTh 276.3}

คนทั้งหลายที่แสดงตนว่าเป็นคริสเตียนแต่ชอบพร่ำบ่นอยู่เสมอและชอบคิดว่าความรื่นเริงเบิกบานและความสุขเป็นความผิดบาปนั้น ยังไม่มีศาสนาที่แท้จริงอยู่ในจิตใจ คนทั้งหลายที่ชอบแสวงหาความสำราญจากสิ่งที่เศร้าหมองในโลก ผู้ที่เลือกมองดูแต่ใบไม้ที่เหี่ยวแห้งร่วงโรยแทนที่จะวิ่งเก็บบุปผาชาติงามที่มีชีวิตชีวา ผู้ที่มองไม่เห็นความสง่างามของขุนเขาและภูผาอันตระการอีกทั้งหุบเขาที่ปกคลุมด้วยอาภรณ์เขียวขจีเต็มไปด้วยชีวิต ผู้ที่ปิดโสตปราสาทของพวกเขาจากเสียงอันร่าเริงที่พร่ำกล่าวถึงความงามและความยิ่งใหญ่ของธรรมชาติประดุจเสียงดนตรีอันไพเราะเสนาะหู คนเหล่านี้มิได้อยู่ในพระคริสต์ พวกเขากำลังสะสมความหม่นหมองมืดมนมา สู่ตัวเอง แทนที่จะีีมี่แสงสว่าง แม้แต่ในขณะที่ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมพร้อมด้วยลำแสงของการปาบดรักษาได้ผุดขึ้นในใจของพวกเขาแล้ว ก็ตาม {MH 251.2} {MHTh 276.4}

บ่อยครั้งจิตใจของท่านอาจจะหม่นหมองเพราะความเจ็บปวดทรมาน ถ้าเช่นนั้นจงพยายามอย่าคิดถึงสิ่งใดเลย ท่านทราบดีว่าพระเยซูทรงรัก ท่านพระองค์ทรงเข้าใจถังความอ่อนแอ'ของท่าน ท่านอาจหาตามนาพระทัยของพระองค์โดยเพียงแค่พกพิงในอ้อมพระกรของพระองค์ {MH 251.3} {MHTh 277.1}

เป็นกฎของธรรมชาติที่ว่าความคิดและความรู้สึกของเราจะได้รับการเสริมกำลังและหนุนชูหากถูกระบายออกมาเป็นคำพูด ในขณะที่ถ้อยคำ

แสดงออกถึงความคิด มันก็เป็นจริงเหมือนกันที่ความคิดจะกระทำตาม ถ้อยคำ ถ้าเราแสดงออกถึงความเชื่อและความชื่นชมยินดีในพระพรที่เรา ได้รับจากพระคุณและความรักอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้ามากเท่าไร เราก็จะมี ความเชื่อและมีความชื่นชมยินดีที่มากขึ้นเท่านั้น ไม่มีถ้อยคำใด ไม่มี ขอบเขตความคิดใดจะเข้าใจถึงพระพรที่เป็นผลมาจากการชื่นชมในคุณ ความดีและความรักของพระเจ้า แม่ในโลกนี้ เราสามารถมีความสุขสราญ อันเปรียบเสมือนดังบ่อน้ำพุที่ไม่มวันเหือดแห้งไป เพราะได้รับการหล่อ เลี้ยงจากสายธารที่ไหลรินมาจากบัลลังก์ของพระเจ้า {MH 251.4} {MHTh 277.2}

ขอให้เราได้อบรมจิตใจและฝึกฝนริมฝีปากของเราเพื่อแซซ้อง สรรเสริญพระเจ้าในความรักของพระองค์ที่ไม่มีสิ่งใดที่จะเปรียบปรานได้ ขอให้เราฝึกจิตใจของเราให้มีความหวังและให้อาศัยอยู่ในแสงสว่างที่ส่อง ฉายมาจากกางเขนแห่งคาลวารี ขออย่าให้เราลืมว่าเราทั้งหลายต่างเป็น บุตรของพระมหากษัตริย์ผู้สถิตอยู่บนสวรรค์ เป็นบุตราและบุตรีของ พระเจ้าจอมโยธา เราจึงมีสิทธิ์ที่จะได้รับการพักพิงอย่างสงบในพระเจ้า {MH 253.1} {MHTh 277.3}

“และจงให้สันติสุขแห่งพระเจ้าครอบครองอยู่ในใจของท่านทั้งหลาย... และท่านทั้งหลายจงขอบพระคุณ” โคโลสี 3:15 ขอให้เราลืมความยาก ลำบากและความทุกข์ยากของเราเสีย ขอให้เราสรรเสริญพระเจ้าสำหรับ โอกาสที่ทรงให้มีชีวิตอยู่เพื่อถวายสง่าราศีแด่พระนามของพระองค์ ขอให้ พระพรสดใหม่ที่ประทานให้เราในทุกวันใหม่ปลุกกระตุ้นคำสรรเสริญให้ เกิดขึ้นในจิตใจของเราสำหรับการดูแลเอาใจใส่ที่สำแดงถึงนิมิตแห่งความ รักของพระองค์ที่ประทานให้แก่เรา เมื่อท่านได้ลืมตาขึ้นในยามอรุณรุ่ง จง ขอบพระคุณพระองค์ที่ทรงคุ้มครองรักษาท่านให้รอดปลอดภัยตลอดราตรี กาล จงขอบพระคุณพระองค์สำหรับสันติสุขที่มีอยู่ในจิตใจของท่าน ทั้งใน ยามอรุณรุ่ง ในยามเที่ยงและในยามค่ำคืน จงให้ความซาบซึ้งในพระมหา กรุณาธิคุณของพระองค์เป็นเสมือนดังกลิ่นของเครื่องหอมที่ได้เลื่อนลอย ขึ้นไปยังสวรรค์ {MH 253.2} {MHTh 278.1}

เมื่อมีใครสักคนถามว่าท่านมีความรูสึกเชนไร จงอย่าพยายามคิด หาเรื่องเศร้าโศกมาเล่าให้เขาฟังเพื่อจะได้ขอความเห็นอกเห็นใจ จงอย่า พูดถึงเรื่องที่ท่านขาดความเชื่อ เรื่องที่น่าโศกาดูรและความทุกข์ทรมาน ของท่าน ซาตานผู้ล่อลวงมีความยินดีปรีดาที่ได้ฟังคำพูดเหล่านี้ เมื่อท่าน พูดถึงเรื่องที่น่าสลดหดหู่ ท่านกำสังเชิดชูเกียรติให้แก่ผู้ล่อลวง เราไม่ได้พึ่ง

ฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ของซาตานเพื่อมามีชัยชนะเหนือเรา หลายครั้งที่เรามอบตัวเราเองให้อยู่ในนื้อมมือของมันด้วยการพูดถึงฤทธิ์อำนาจของมัน แทนที่จะทำเช่นนั้นขอให้เราได้พูดถึงฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า
เพื่อเราจะได้ยึดความสนใจทั้งปวงของเราไว้กับพระองค์ จงกล่าวถึงฤทธา-นุภาพที่ไม่มีสิ่งใดจะเปรียบปรานได้ของพระคริสต์และพูดถึงสง่าราศีของ พระองค์ บรรดาชาวสวรรค์ทั้งมวลต่างสนใจในความรอดของเรา ทูตสวรรค์ เป็นพันๆ โกฏิๆ ได้รับคำบัญชาให้คอยปรนนิบัติรับใช้คนทั้งหลายที่เป็น ทายาทแห่งความรอด ทูตสวรรค์เหล่านั้นคอยปกป้องเราให้พ้นจากความ
ชั่วร้ายและช่วยขับไล่อำนาจแห่งความมืดที่พยายามจะคอยทำลายเราให้ พินาศ เราไม่มีเหตุผลที่จะขอบพระคุณพระเจ้าในทุกเวลานาทีกระนั้นหรือ
ขอบพระคุณพระเจ้าแม่ในยามที่มีความยากลำบากขวางกั้นอยู่ในทางชีวิต ของเราหรือ {MH 253.3} {MHTh 278.2}

จงรองเพลงสรรเสรณกวาย

จงถวายสรรเสริญและขอบพระคุณพระเจ้าด้วยบทเพลง เมื่อเราได้ รับการทดลอง แทนที่จะแสดงความรู้สึกของเราออกมา ขอให้เราได้เปล่งเสียงร้องเพลงด้วยความเชื่อเพื่อเป็นการขอบพระคุณพระเจ้า {MHTh 279.1}

โอพระเป็นเจ้า ขอสรรเสริญพระบุตรที่รักของพระองค์

ขอสรรเสริญพระเยซู ผู้ทรงสิ้นพระชนม์

และบัดนี้เสด็จกลับสู่เวหาสวรรค์แล้ว

ขอสรรเสริญพระองค์ สำหรับพระวิญญาณแห่งความสว่าง

เป็ดเผยพระผู้ช่วยให้เราและขับไล่ความมืดมนให้ออกไป

ขอถวายเกียรติและคำสรรเสริญ

แด่พระเมษโปดกที่ถูกปลงพระชนม์

ทรงแบกบาปของเราและชำระรอยบาปเปื้อนให้หมดไป

เกียรติยศและคำสรรเสริญทั้งหมดขอถวายแด่พระเจ้าแห่งพระคุณ

พระองค์ทรงไถ่เรา ตามหาเราและนำเราไปตามทาง

ขอฟื้นใจของข้าให้ชื้นขึ้น

เติมหัวใจเราให้เต็มด้วยความรักของพระองค์

ขอให้ไฟจากเบื้องบนจุดประกายจิตวิญญาณทุกดวงขึ้นมาอีกครั้ง ร้องรับ ฮาเลลูยา ขอพระสิริจงเป็นของพระองค์

ฮาเลลูยา ขอให้พระสิริเป็นของพระองค์ {MHTh 279.2}

โปรดฟื้นใจของข้าขึ้นมาใหม่ {MH 254.1}

บทเพลงเป็นดังศัสตราวุธที่เราสามารถใช้ต่อสู้กับความท้อแท้สิ้น หวังได้ เมื่อเราได้เปิดจิตใจของเราออกสู่แสงสว่างของพระผู้ช่วยให้รอด ที่เป็นดั่งแสงอาทิตย์อันเจิดจ้า เราก็จะได้รับพระพรจากพระองค์และมีสุขภาพ ที่สมบูรณ์ {MHTh 280.1}

"จงโมทนาขอบพระคุณพระเจ้า เพราะพระองค์ประเสริฐ

เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์

ให้ผู้ที่พระเจ้าทรงไถ่ไว้แล้วกล่าวดังนั้นเถิด

คือผู้ที่พระองค์ทรงไถ่ไว้จากมือของปรปักษ์"

"จงร้องเพลงถวายพระองค์ร้องเพลงสดุดีถวายพระองค์

จงเล่าถึงการอัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระองค์

จงอวดพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์

ให้จิตใจของบรรดาผู้แสวงหาพระเจ้าเปรมปรีดิ์"

"เพราะผู้ที่กระหาย พระองค์ทรงให้เขาอิ่ม

และผู้ที่หิว พระองค์ทรงให้เขาหนำใจด้วยของดี

บ้าง...ถูกขังอยู่ด้วยความทุกข์ยากและดีดตรวน...

ในความยากลำบากของเขา เมื่อเขาร้องทูลพระเจ้า

พระองค์ทรงให้เขารอดจากความทุกข์ใจของเขา

พระองค์ทรงนำเขาออกมาจากความมืดและเงามัจจุราช

และทรงระเบิดพันธนะของเขาให้ขาดสะบั้น

ให้เขาขอบพระคุณพระเจ้าเพราะความรักมั่นคงของพระองค์

เพราะการอัศจรรย์ของพระองค์ที่มีต่อบุตรของมนุษย์” {MHTh 280.2}

“จิตวิญญาณของข้าพเจ้าเอ๋ย ไฉนเจ้าจึงฝ่ออยู่

ไฉนเจ้าจึงกระสับกระส่ายภายในข้าพเจ้า

จงหวังใจในพระเจ้า

เพราะข้าพเจ้าจะถวายสดุดีแด่พระองค์อีก

ผู้ทรงเป็นความอุปถัมภ์ และพระเจ้าของข้าพเจ้า” {MHTh 281.1}

สดุดี 107:1, 2; 105:2, 3; 107:9-15; 42:11 {MH 254.2}

“จงขอบพระคุณในทุกกรณี เพราะนี่แหละเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าซึ่งปรากฏอยู่ในพระเยซูคริสต์เพื่อท่านทั้งหลาย” 1 เธสะโลนิกา 5:18 พระดำรัสสั่งนี้ทำให้เรามีความมั่นใจว่า แม้แต่สิ่งที่ดูเสมือนว่าจะต่อต้าน ขัดขวางเรา ก็ยังจะบังเกิดผลดีแก่เราได้เสมอ พระเจ้ามิได้ตรัสสั่งให้เราถวายโมทนาพระคุณพระองค์ใ,นสิ่งที่จะเป็นอันตรายแก่เรา {MHTh 281.2}

“พระเจ้าทรงเป็นความสว่างและความรอดของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าจะกลัวผู้ใดเล่า

พระเจ้าทรงเป็นที่กำบังเข้มแข็งแห่งชีวิตข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะต้องเกรงใคร,”

“พระองค์จะทรงซ่อนข้าพเจ้า ในที่กำบังของพระองค์ ในยามยากลำบาก

พระองค์จะปิดข้าพเจ้าไว้ภายใต้ร่มพลับพลาของพระองค์..

และข้าพเจ้าจะถวายเครื่องสัตวบูชาในพลับพลาของพระองค์

ด้วยการโห่ร้อง ข้าพเจ้าจะร้องเพลงและถวายสดุดีแด่พระเจ้า”

“ข้าพเจ้าได้เพียรรอคอยพระเจ้า

พระองค์ทรงเอนพระองค์ลง ฟังคำร้องทูลของข้าพเจ้า

พระองค์ทรงฉุดข้าพเจ้าขึ้นมาจากหลุมอันน่าสลด ออกมาจากเลนตม

แล้ววางเท้าของข้าพเจ้าลงบนศิลา

กระทำให้ย่างเท้าของข้าพเจ้ามั่นคง พระองค์ทรงบรรจุเพลงใหม่ในปากข้าพเจ้า

เป็นบทเพลงสรรเสริญพระเจ้าของเรา”

“พระเจ้าทรงเป็นพระกำลังและเป็นโล่ของข้าพเจ้า

จิตใจของข้าพเจ้าวางใจในพระองค์ ข้าพเจ้าจึงได้รับความอุปถัมภ์

และจิตใจของข้าพเจ้าก็ปีติยินดียิ่ง

ข้าพเจ้าจะถวายโมทนาแก่พระองค์ด้วยบทเพลงของข้าพเจ้า” {MHTh 281.3}

สดุดี 27:1; 27:5, ธ, 40:1-3; 28:7 {MH 255.1}

สิ่งหนึ่งที่คอยกีดขวางคนเจ็บมิให้หายจากโรค ก็คือ การเฝ้าคิดถึง แต่ตัวเอง คนป่วยหลายคนต่างคิดว่าทุกคนควรจะเห็นอกเห็นใจและให้ ความช่วยเหลือแก่พวกเขา แต่สิ่งที่พวกเขาจำเป็นจะต้องทำคือ การลด การคิดถึงตัวเองและหันไปคิดถึงและเอาใจใส่ช่วยเหลือผู้อื่น {MH 256.1} {MHTh 282.1}

หลายครั้งที่เราได้รับการร้องขอให้อธิษฐานเผื่อคนที่เจ็บป่วย คนที่ มีความโศกเศร้า คนที่ท้อแท้สิ้นหวัง และสิ่งนี้เป็นการกระทำที่ถูกต้อง เรา ควรอธิษฐานขอพระเจ้าให้ทรงส่องความสว่างเข้าไปยังจิตใจที่มืดมนและ ทรงช่วยเล้าโลมใจที่ทุกข์โศก แต่พระเจ้าจะทรงตอบคำอธิษฐานแก่คนทั้ง หลายที่พร้อมจะแบ่งปันพระพรที่ได้รับจากพระองค์ ในขณะที่เราอธิษฐาน เผื่อคนทั้งหลายที่มีความโศกเศร้า เราควรหนุนใจให้พวกเขาได้พยายาม ช่วยเหลือผู้ที่มีความยากจนขัดสนมากกว่าพวกเขา ความมืดมนจะลูกขจัด ออกไปจากจิตใจของพวกเขา ในขณะที่พวกเขาพยายามที่จะช่วยเหลือ ผู้อื่น เมื่อเราพยายามให้กำลังใจช่วยเหลือผู้อื่น เราก็พลอยได้รับความชื่น ใจไปด้วย พระพรนั้นจะย้อนกลับมาหาเรา {MH 256.2} {MHTh 282.2}

พระธรรมอิสยาห์บทที่ห้าสิบแปดมีข้อความที่กล่าวถึงยาขนานเอก ที่ใช้ในการบำบัดรักษาโรคที่เกิดขึ้นกับร่างกายและจิตใจ หากเราปรารถนา ที่จะมีสุขภาพที่ดีและมีความสุขที่แท้จริงในชีวิต เราต้องปฏิบัติตามกฎที่มี เขียนไว้ในข้อพระวัมภีร์นี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสถึงการปรนนิบัติที่พระองค์ {MHTh 282.3}

จะทรงพอพระทัยและพระพรที่จะได้รับไว้ว่า

“ไม่ไชการที่จะปันอาหารของเจ้าให้กับผู้หัว

และนำคนยากจนไร้บ้านเข้ามาในบ้านของเจ้า

เมื่อเจ้าเห็นคนเปลือยกายก็คลุมกายเขาไว้

และไม่ซ่อนตัวของเจ้าจากญาติของเจ้าเอง ดอกหรือ',

แล้วความสว่างจะพุ่งออกมาแก่เจ้าอย่างอรุณ

และแผลของเจ้าจะเรียกเนื้อขึ้นมาอย่างรวดเร็ว

ความชอบธรรมของเจ้าจะเดินนำหน้าเจ้า

และพระสิริของพระเจ้าจะระวังหลังเจ้าแล้ว

เจ้าจะทูล และพระเจ้าจะทรงตอบ

เจ้าจะร้องทูล และพระองค์จะตรัสว่า เราอยู่นี่

ถ้าเจ้าจะเอาออกไปจากท่ามกลางเจ้าเสีย

ซึ่งแอกซึ่งการชี้ห น้า และซึ่งการพูดอธรรม

ถ้าเจ้าทุ่มเทชีวิตของเจ้าแก่คนหิว

และ ให้ผู้ถูกข่มใจได้อิ่มใจ

แล้วความสว่างจะโผล่ขึ้นแก่เจ้าในความมืด

และความมืดคลุ้มของเจ้าจะเป็นเหมือนเที่ยงวัน

และพระเจ้าจะนำเจ้าอยู่เป็นนิตย์

และ ให้เจ้าอิ่มด้วยของดี

และกระทำให้กระดูกของเจ้าแข็ง

และเจ้าจะเป็นเหมือนสวนที่มีน้ำรด

เหมือนน้ำพุ

ที่น้ำของมันไม่ขาด " {MHTh 283.1}

อิสยาห์ 58:7-1 1 {MH 256.3}

การกระทำสิ่งที่ดีงามจะทำให้เราได้รับพระพรเป็นสองเท่า ซึ่งเป็นประโยชน์ทั้งแก่ผูให้และผู้รับความเมตตากรุณา จิตสำนึกที่ตระหนักถึงการ

กระทำอันชอบธรรมเป็นยาที่วิเศษที่สุดในการรักษาโรคทางกายและจิตใจ เมื่อจิตใจของเราได้รับการผ่อนคลายและรู้สึกมีความสุขจากการที่ได้ทำ หน้าที่อย่างดียิ่งแล้ว และมีความพึงพอใจที่ได้ทำให้ผู้อื่นมีความสุข ใจที่ชื่นบานและความคิดที่สูงส่งย่อมจะส่งผลต่อร่างกายและจิตใจราวกับว่าได้ มีชีวิตใหม่ {MH 257.1} {MHTh 284.1}

แทนที่คนป่วยจะเรียกร้องความเห็นอกเห็นใจอยู่ร่ำไป ขอให้เขาได้พยายามที่จะแสดงความเห็นอกเห็นใจแก่ผู้อื่น จงวางภาระอันหนักของ ความอ่อนแอ ความทุกข์โศกและความทุกๆโทรมานของท่านไว้กับพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงกอปรด้วยพระทัยกรุณา โปรดเปิดจิตใจของท่านรับความรักของพระองค์,เละให้ความรักนั้นได้หลั่งไหลไปยังผู้อื่น จงระลึกไว้เสมอ ว่า ทุกๆคนต่างก็มีความทุกข์ยากลำบากที่แสนจะหนักอึ้ง การทดลองที่ ยากต่อการขัดขืน ซึ่งท่านสามารถจะแบ่งเบาภาระเหล่านี้ได้ จงแสดงถึงความซาบซึ้งในพระมหากรุณาธิคุณสำหรับพระพรและการดูแลเอาใจใส่ที่ ท่านได้รับ จงเก็บรักษาพระสัญญาอันประเสริฐของพระเจ้าให้เต็มเปียมอยู่ ภายในจิตใจ เพื่อท่านจะได้นำพระวจนะเหล่านั้นออกมาจากคลังสมบัติ เพื่อปลุกปลอบและเสริมกำลังจิตใจของผู้อื่น การทำเช่นนี้จะห้อมล้อมท่าน ไว้ด้วยบรรยากาศแห่งความเอื้ออาทรและยกชูจิตวิญญาณ ขอให้ท่านจง มีความมุ่งหมายที่จะท่าให้ผู้ที่อยู่รอบตัวท่านมีความสุข และท่านจะพบวิถีทางที่จะสามารถช่วยเหลือ ทั้งสมาชิกในครอบครัวของท่านเองและแก่ผู้อื่น อีกด้วย {MH 257.2} {MHTh 284.2}

หากคนทั้งหลายที่กำลังเจ็บป่วยจะลืมตัวเอง แล้วหันมาให้ความ สนใจในผู้อื่น ถ้าพวกเขาจะปรนนิบัติช่วยเหลือผู้อื่นที่มีความทุกข์ยากมากกว่าตัวเขาตามพระบัญชาของพระเจ้า เขาก็จะทราบถึงความจริงในพระสัญญาของพระเจ้าที่ทรงเปิดเผยไว้ว่า “แล้วความสว่างจะพุ่งออกมาแก่เจ้า อย่างอรุณ และแผลของเจ้าจะเรียกเชื้อขนมาอย่างรวดเรา” {MHTh 284.3}

มาราห์และเอลิบ

วันนี้เป็นเอลิมที่ปกคลุมด้วยต้นปาล์มและปอน้ำ

เป็นร่มเงาแห่งความสุขสราญ

สำหรับความเหน็ดเหนื่อยในถิ่นทุรกันดาร

วันก่อนนั้นอยู่มาราห์ที่ปีแต่กรวดหินและดินทราย

อยู่อย่างโดดเดี่ยวเดียวดายไร้ร่มเงาไว้พักพิง

แต่กระนั้นทะเลทรายนี้ก็ปีสภาพทั้งสองอยู่ร่วมกัน

ลมร้อนพัดหวืออยู่เหนือผืนดินอันเปลี่ยวเปล่า

หุบเขาผืนดินตาให้ร่มเงาแก่ทั้งสอง

อีกทั้งภูผาที่รายล้อม

พวกเราที่อยู่ในโลกนี้ก็เฉกเช่นเดียวกัน

เรายังจดจำเรื่องราวต่างๆ ได้ดี

ปีความขมขื่นและหวานชื่น ทุกข์และสุข

สิ่งเหล่านี้อยู่ด้วยกันแต่ละวันนั้นไม่เหมือน

บางครั้งพระเจ้าทรงเปลี่ยนความขมขื่นของเราให้หวานชื่น

บางครั้งพระองค์ประทานบ่อน้ำพุมาให้

บางครั้งปีเงาของเสาเมฆมาบดบังเราไว้

และบางคราวก็ปีร่มเงาต้นปาล์มให้เราได้พิงพัก

สิ่งสำคัญนั้นคืออะไร ในเวลาอีกไม่ช้านัก

มาราห์และเอลิมทั้งสองจะผ่านล่วงไป

บ่อน้ำและต้นปาล์มของทะเลทรายจะกลับกลายเป็นอดีต

ในที่สุด เราจะไปถึง

"แมนสรวงราชธานีอันเป็นที่ประทับของพระเจ้าของเรา"

โอ ดินแดนแห่งความสุขสราญ ที่อยู่เลยเนินเขาอันโดดเดี่ยวเหล่านั้น

น้ำพุแห่งความสุขเกษมศานต์-จะไหลพุ่งอยู่เป็นนิจนิรันดร์ณที่นั่น

โอ แดนทิพย์วิมานอันบริสุทธิ์ที่อยู่เหนือสวรรค์ชั้นฟ้า

ที่ๆ เราจะได้สิ้นสุดการร่อนเร่พเนจรไปในปากันดาร

โฮราเทียส โบนาร์ {MHTh 285.1}

พระคริสต์เป็นของฉัน

พระคริสต์เป็นของฉัน เป็นจริงแม่นมั่น

ช่วยให้ใจฉันสุข ดังได้เห็นสวรรค์

ทรัพย์ภายหน้าของฉัน คือชีพนิรันดร

พระเจ้าเท่านั้นผู้จะได้ประทาน

ร้องรับ

นี่คือเรื่องของฉัน สรรเสริญผู้ไถ่

สรรเสริญพระองค์ไท้ ทุกวันเวลา

นี่คือเรื่องของฉัน สรรเสริญผู้ไถ่

สรรเสริญพระองค์ไท้ ทุกวันเวลา

ฉันมีความพอใจ ฉันได้มอบกาย

เพราะสุขอันนิรันดร เป็นภาพเด่นอยู่ใกล้

ฉันเห็นทูตสวรรค์ ลงมาประทาน

บอกเรื่องรักถ้วนถี่ พระเจ้าปรานี

กายเมื่อมอบพระไว้ ใจไม่วุ่นวาย

พระได้ประทานให้ กายใจสุขมากมาย

เมื่อใจฉันขอบธรรม และมีคุณธรรม

ฉันจะคอยเฝ้ามอง แต่พระเบื้องบน {MHTh 286.1}

แฟนนี่ เจ. ครอสบี้ {MH 258.1}

บทที่ 19 - ความสัมพันธ์ ที่ใกล้ชิดกับธรรมชาติ

พระเจ้าผู้ทรงสรางได้ทรงเลือกสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมที่สุดสำหรับสุขภาพและความสุขสำราญให้แก่พ่อแม่คู่แรกของเรา พระองค์มิได้ทรงนำอาดัมและเอวาเข้าอาศัยอยู่ในราชวังหรือห้อมล้อมพวกเขาด้วยของประดับจำลองและพุ่มเฟือยที่คนมากมายในทุกวันนี้ต่างพากันดิ้นรนไขว่คว้าเพื่อ จะให้ได้มา พระองค์ทรงโปรดให้เขาทั้งสองอาศัยอยู่ใกล้ชิดกับธรรมชาติ และทรงโปรดให้พวกเขามีความสัมพ่นธ็ใกลชดกับบรรดาผู้ที่บริสุทธิ์ชอบ ธรรมแห่งสวรรค์ {MH 261.1} {MHTh 288.1}

ในอุทยานที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับเป็นบ้านให้แก่เหล่า บุตรของพระองค์นั้น มีสุมทุมพุ่มไม้อันงามวิจิตรและสุศันธชาติที่ผลิดอก อย่างประณีตบรรจงดารดาษเป็นที่เจริญตาเจริญใจแก่ผู้ที่ได้พบเห็น มี พฤกษานานาพันธุ์ที่ออกดอกออกผลส่งกลิ่นหอมและมีรสชาติอร่อย ชวนรับประทาน บนกิ่งไม้นั้นเล่า หมู่วิหคสกุณาต่างขับขานบทเพลงถวาย สรรเสริญแด่พระเจ้า ภายใต้ร่มเงาของไม้นั้น บรรดาสัตว์ที่มีอยู่ในแผ่นดินโลกต่างเล่นหยอกล้อกันอย่างสนุกสนานโดยมิได้มีความหวาดกลัวแต่ อย่างใด {MH 261.2} {MHTh 288.2}

อาดัมและเอวาผู้บริสุทธิ์ปราศจากมลทินบาป มีความชื่นชมยินดีที่ได้เห็นภาพอันสวยงามและเสียงอันไพเราะเสนาะหูของอุทยานแห่งเอเดน พระเจ้าได้ทรงมอบหมายงานให้คนทั้งสองทำ “ให้ทำและรักษาสวน” ปฐมกาล 2:15 การที่ได้ทำงานในอุทยานทุกๆ วันทำให้อาดัมและเอวามีสุขภาพที่สมบูรณ์และมีความสุขที่เปียมลัน และคู่สามีภรรยาต่างต้อนรับการเสด็จมาเยี่ยมเยียนของพระผู้สร้างด้วยความชื่นชมยินดี พระองค์เสด็จดำเนินและสนทนากับพวกเขาในยามเย็น พระเจ้าทรงสั่งสอนบทเรียนของพระองค์ให้แก่พวกเขาทุกวัน {MH 261.3} {MHTh 289.1}

แผนการในชีวิตที่พระเจ้าทรงกำหนดให้แก่คุณพ่อคุณแม่คู่แรกของเรามีบทเรียนมากมายสำหรับเราทั้งหลาย แม้ว่าความผิดบาปได้ทอดเงาแห่งความมิดปกคลุมแผ่นดินโลกนี้ไว้ก็ตาม พระเจ้ายังทรงปรารถนาให้บุตรทั้งหลายของพระองค์มีความชื่นชมยินดีในสรรพสิ่งอันเป็นพระหัตถกิจ ของพระองค์ ถ้าเราจักติดตามแผนการแห่งชีวิตของพระองค์อย่างใกล้ชิด มากเท่าไรพระองค์ก็จะทรงฟื้นฟูมนุษย์ชาติให้พ้นจากความทุกข์ยากได้ อย่างน่าอัศจรรย์มากขึ้นเท่านั้น เราควรจัดให้ผู้ป่วยได้อยู่ท่ามกลางสิ่ง แวดล้อมที่ใกล้ชิดกับธรรมชาติ

ชีวิตที่อยู่นอกบ้านท่ามกลางสิ่งแวดล้อม
ตามธรรมชาติสามารถฟินฟูคนไข้มากมายที่หมดหนทางและสิ้นหวังได้ อย่างน่าอัศจรรย์ {MH 261.4} {MHTh 289.2}

เสียงอึกทึกคึกโครม ความตื่นเต้นและความสับสนวุ่นวายในเมือง ชีวิตที่ต้องคร่ำเคร่งกับการงานและอยู่กับภาพลวงตา เป็นสิ่งที่น่าเบื่อหน่ายและท่าให้คนไข้ต้องอ่อนเปลี้ยเพลียแรง อากาศที่เต็มไปด้วยฝุ่นควัน ก๊าซพิษและเชื้อโรคที่เป็นอันตรายต่อชีวิต คนป่วยที่ต้องใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่ภายในห้องสี่เหลี่ยมที่มีผนังกั้น จนแทบทำให้รู้สึกเสมือนหนึ่งว่าตัวเองตกเป็นนักโทษที่ถูกจองจำอยู่ในห้อง พวกเขามองออกไปก็เห็นแต่บ้านเรือนทางเดินและฝูงชนที่เดินขวักไขว่ไปมาอย่างรีบเร่ง จนบางครั้งแทบจะไม่มีโอกาสได้เห็นท้องฟ้าสีเขียวครามหรือแสงแดด ไม่มีโอกาสได้เห็นต้นไม้ใบ หญ้าหรือดอกไม้ เมื่อต้องลูกกักอยู่เช่นนี้ พวกเขาจะรำพึงรำพันถึงความเจ็บป่วยและความเศร้าโศกของตนเองจนกลายเป็นเหยื่อของความคิด
เศร้าหมองของพวกเขาเอง {MH 262.1} {MHTh 289.3}

และสำหรับคนทั้งหลายที่มีอำนาจฝ่ายศีลธรรมที่อ่อนแอ ชีวิตใน เมืองเต็มไปด้วยภัยอันตราย ผู้ป่วยที่ต้องเอาชนะความอยากที่ผิดธรรมชาติ จึงง่ายต่อการถูกทดลอง พวกเขาจำเป็นต้องไปอยู่ท่ามกลางสภาพแวดล้อม
ใหม่เพื่อให้ความคิดของพวกเขาได้รับการเปลี่ยนแปลงใหม่ พวกเขาจำต้องอยู่ภายใต้อิทธิพลที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากสภาพที่ทำลายชีวิตของ {MHTh 290.1}

พวกเขา ให้แยกพวกเขาออกมาจากอิทธีพลเหล่านั้นที่นาพาพวกเขา ให้เหินห่างจากพระเจ้าไปยังบรรยากาศที่บริสุทธิ์กว่าสักระยะหนึ่ง {MH 263.1} สถานที่สำหรับรักษาพยาบาลคนป่วยไข้หากตั้งอยู่ในที่ๆ ห่างไกล จากเมืองใหญ่จะสัมฤทธิ์ผลมากกว่า และเท่าที่จะกระทำได้ ผู้ป่วยทั้งหลายที่ต้องการฟื้นฟูสุขภาพควรออกไปพักผ่อนท่ามกลางสิ่งแวดล้อมของชนบท
เพื่อรับประโยชน์จากการใช้ชีวิตกลางแจ้ง ธรรมชาติเป็นตังแพทย์ของ พระเจ้า อากาศบริสุทธิ์ แสงแดดที่น่ายินดี ดอกไม้และต้นไม้ สวนผลไม้และไร่องุ่นและการออกกำลังกายกลางแจ้งท่ามกลางสภาพแวดล้อมเหล่า นี้ล้วนเป็นบ่อเกิดของสุขภาพที่ฟื้นฟูและชีวิตที่กระปรี้กระเปร่า {MH 263.2} {MHTh 290.2}

แพทย์และพยาบาลทั้งหลายควรส่งเสริมให้ผู้ป่วยของพวกเขามี
โอกาสอยู่นอกห้องผู้ป่วยให้มาก การใช้ชีวิตกลางแจ้งเป็นกาบำาบัดรักษาวิธีเดียวที่ผู้ป่วยมากมายต้องการ ยาขนานนี้มีพลังอำนาจอันน่าอัศจรรย์ใน

การรักษาโรคภัยซึ่งเกิดจากความตื่นเต้นและการใช้ชีวิตตามอย่างสมัยนิยม ที่มากเกินไป ชีวิตเช่นนี้บั่นทอนและทำลายกำลังเรี่ยวแรงของร่างกาย จิตใจและจิตวิญญาณ {MH 264.1} {MHTh 290.3}

ผู้ป่วยที่เบื่อหน่ายกับชีวิตในเมืองที่มีแสงสีเจิดจ้าและเสียงอึกทึก ครึกโครมตามถนนหนทาง จะรู้สึกชื่นชมยินดีสักเพียงไรเมื่อได้ไปอยู่ ท่ามกลางความเงียบสงบและอิสรภาพของชนบท พวกเขาจะมีความกระ หายเพียงใด ที่จะได้เห็นทัศนียภาพที่งดงามของธรรมชาติ พวกเขาจะรู้สึก ปลาบปลื้มยินดีเพียงใดที่ได้นั่งลงในกลางแจ้ง ชื่นชมกับแสงแดดและหายใจสูดกลิ่นหอมระรื่นของบุปผาชาติและพฤกษาพันธุ กลิ่นหอมจากยางของต้นสนสีดาร์และไม้สนเฟอร์รวมทั้งพันธุไม้อีกนานาชนิดต่างมีสรรพคุณในการฟื้นฟูสุขภาพ {MH 264.2} {MHTh 291.1}

สำหรับผู้ป่วยเรื้อรังนั้น ไม่มีวิธีการฟื้นฟูสุขภาพและความสุขดีเท่ากับการใช้ชีวิตท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่สวยงามของชนบท ใน สถานที่เช่นนี้ ผู้ป่วยที่ช่วยเหลือตนเองไม่ได้หนักที่สุดสามารถนั่งเล่นนอนเล่นรับแสงแดดหรือใต้ร่มเงาของหมู่ไม้ได้ เพียงแต่พวกเขาลืมตา ขึ้นมอง พวกเขาก็จะเห็นใบไม้สีเขียวสดชื่นเย็นตาละลานอยู่เบื้องบน เมื่อไดยินเสียงสายลมที่พัดพลิ้วกิ่งไม่ไหวแกว่งไกว พวกเขาก็จะรู้สึกถึงความสงบผ่อนคลายและความสดชื่นระรื่นใจ จิตใจที่ห่อเหี่ยวก็จะพลอยมีชีวิต ชีวากำลังที่ถดถอยก็จะได้รับการบำรุงฟื้นฟูขึ้นมาใหม่ จิตใจก็จะได้รับ ความสงบสุขโดยไม่รู้ตัว ชีพจรที่เต้นเร็วเพราะพิษไข้ก็จะกลับเต้นเป็นปกติ เมื่อผู้ป่วยเริ่มแข็งแรงขึ้น พวกเขาก็มีความกล้าพอที่จะลองก้าวเดินออกไป เก็บดอกไม้ที่งดงามน่ารักซึ่งเปรียบเสมือนผู้น่าสารแห่งความรักของพระเจ้ามายังครอบครัวมนุษย์ที่ทนทุกข์ทรมานอยู่ในโลกเบื้องล่างนี้ {MH 264.3} {MHTh 291.2}

เราควรตระเตรียมวางแผนอย่างดีเพื่อให้ผู้ป่วยได้พักผ่อนนอกอาคาร สำหรับผู้ป่วยที่สามารถทำกิจกรรมได้บ้าง ให้จัดหากิจกรรมง่ายๆ และ เพลิดเพลินแก่พวกเขา อธิบายให้ผู้ป่วยเข้าใจถึงคุณค่าและประโยชน์ของ กิจกรรมนอกอาคารนี้ว่าเป็นอย่างไร ส่งเสริมพวกเขาให้สูดอากาศบริสุทธิ์ สอนพวกเขาให้หายใจลึกๆ และให้รู้จักการใช้กล้ามเนื้อหน้าท้องเพื่อช่วยใน การหายใจและในการพูด ความรู้เช่นนี้มีคุณค่ามากล้นต่อผู้ป่วยทั้งหลาย {MH 264.4} {MHTh 291.3}

การออกกำลังกายกลางแจ้งควรได้รับการบรรจุไว้เป็นกฎจำเป็นข้อหนึ่งในการเสริมสร้างชีวิตที่แข็งแรง สำหรับการออกกำลังกายเช่นนี้ไม่มีอะไรที่จะดีไปกว่ากิจกรรมเกี่ยวกับการเพาะปลูก จงให้ผู้ป่วยดูแลรักษา

แปลงดอกไม้หรือทำงานในสวนผลไม้หรือในแปลงผักก็ได้ เมื่อคนไข้ได้รับการสนับสนุนให้ออกจากห้องผู้ป่วยและใช้เวลาในสถานที่กลางแจ้งภาย นอก ด้วยการพรวนดินปลูกดอกไม้หรือทำกิจกรรมเบาๆ อย่างอื่นที่น่า เพลิดเพลิน ความสนใจของพวกเขาจะถูกเบี่ยงเบนออกพ้นตัวและความ เจ็บป่วยของตนเอง {MH 265.1} {MHTh 292.1}

ผู้ป่วยที่มีโอกาสอยู่นอกอาคารมากเท่าไร เขาจะต้องการการเฝ้า ติดตามดูแลน้อยลงเท่านั้น สภาพแวดล้อมที่มีความสดชื่นมากเท่าไร ก็จะ เป็นประโยชน์ต่อตัวผู้ป่วยเองมากเท่านั้น เมื่อลูกจำกัดให้อยู่แต่ในบ้าน ไม่ ว่าบ้านนั้นจะได้รับการตกแต่งให้หรูหราสักเพียงใด เขาก็จะเกิดกังวลใจ และสลดหดหู่ การที่ผู้ป่วยได้อยู่ท่ามกลางสิ่งแวดล้อมที่สวยงามตามธรรมชาติ ในที่ๆ เขาสามารถมองเห็นดอกไม้ที่กำลังเบ่งบานและยินเสียง นกร้องขับขาน เสียงเพลงก็จะเข้าไปในจิตใจ หัวใจของเขาบรรเลงเสียงเพลงที่สอดประสานกับบทเพลงของเหล่าวิหคสกุณา ความผ่อนคลายจะ บังเกิดขึ้นกับร่างกาย สติปัญญากจะเริ่มตื่นตัว การจินตนาการจะลูกกระตุ้นและจิตใจจะเกิดความพร้อมที่จะเรียนรู้และเข้าใจในพระวจนะของ พระเจ้า {MH 265.2} {MHTh 292.2}

ในธรรมชาตินั้น เราจะพบอะไรหลายอย่างที่สามารถจะเบนความสนใจของผู้ป่วยจากตัวเองให้หันไปหาพระเจ้าได้เสมอ เมื่ออยู่ท่ามกลางสภาพแวดล้อมซึ่งเป็นพระหัตถกิจอันมหัศจรรย์ของพระเจ้า จิตใจของพวกเขาจะได้รับการยกชูจากสิ่งที่มองเห็นไปยังสิ่งที่สายตามิอาจแลเห็นได้ ความสวยงามของธรรมชาติจะช่วยชักจูงให้พวกเขาได้คิดถึงที่พำนักใน แผ่นดินสวรรค์ ที่ซึ่งจะไม่มีสิ่งใดมาท่าลายความงดงามให้ม้วหมอง จะไม่มีสิ่งใดมาลบล้างหรือทำให้ต้องแปดเปื้อนเป็นมลทินและจะไม่มีสิ่งใดมาทำให้เกิดโรคภ้,ยหรือแม้แต่ความตาย {MH 265.3} {MHTh 292.3}

ให้แพทย์และพยาบาลทั้งหลายดึงสิ่งต่าง ๆ จากธรรมชาติมาเป็น บทเรียนคำสอนของพระเจ้า ให้พวกเขาชี้ให้ผู้ป่วยเห็นถึงพระองค์ผู้ทรง สร้างต้นไม้สูงใหญ่ ทุ่งหญ้าและดอกไม้นานาหนุนใจพวกเขาให้เรียนรู้และ
เข้าใจถึงความรักของพระองค์ที่ทรงมีต่อบุตรทั้งหลายของพระองค์ที่สำแดงผ่านดอกไม้ตูมและดอกไม้ที่กำลังเบ่งบานทุกๆ ดอก พระองค์ผู้ทรงดูแลรักษาเหล่าวิหคสกุณาและมวลดอกไม้ย่อมจะทรงพิทักษ์รักษามนุษย์ทั้งหลายที่ถูกสร้างขึ้นตามพระฉายของพระองค์ {MH 266.1} {MHTh 293.1}

เมื่อมาอยู่นอกอาคารท่ามกลางสรรพสิ่งที่พระเจ้าทรงเนรมิตสร้าง ได้หายใจเอาอากาศบริสุทธิ์ที่เสริมสร้างสุขภาพ ย่อมเป็นเวลาดีที่สุดที่ผู้ป่วยจะได้รับการบอกเล่าเรื่องราวของชีวิตใหม่ที่มีอยู่ในพระคริสต์ เราสามารถอ่านพระวจนะของพระเจ้าให้พวกเขาฟังในสถานที่เช่นนั้น ณ ที่นั่น แสงสว่างแห่งความชอบธรรมของพระคริสต์จักส่องเข้าไปในจิตใจที่มืดมนเพราะความผิดบาปได้ {MHTh 293.2}

โอ ในแต่ละวัน หากข้าฯ จะได้พบ

ที่จะได้อยู่ใกล้ชิดกับพระเจ้า

เวลาแห่งความเบิกบานของข้าฯ คงจะโผยบินผ่านไปอย่างรวดเร็ว

ในขณะที่ข้าฯ วางใจอยู่ในพระวจนะของพระองค์

พระองค์เจ้าข้า ข้าฯ ปรารถนาที่จะได้มีชีวิตใหม่

อยู่ในพระองค์ทุก ๆ วัน

ในความสุขที่โลกมิอาจจะมอบให้ได้

และจ ะไม่มีวันแย่งชิงไปได้

พระเยซูเจ้า ขอเสด็จมาครอบครองอยู่ในจิตใจของข้าฯ และโปรดรับข้าไว้เป็นของพระองค์

เพื่อข้าฯ จะได้มิต้องพลัดพรากไปจากพระองค์อีกต่อไป

จนทำให้พระองค์ทรงเศร้าพระทัย {MHTh 293.3}

เบนยามีน คลีฟแลนด์ {MH 266.2}

ชายหญิงทั้งหลายที่ต้องการรับการบำบัดโรคทางกายและโรคทางจิตวิญญาณสมควรได้รับการนำพาให้เข้ามาอยู่ใกลชดกับผู้ซึ่งมีวาจาและความประพฤติที่มีพลังที่สามารถชักจูงพวกเขาให้เข้ามาหาพระคริสต์ พวกเขาสมควรได้รับการนำพาให้เข้ามาอยู่ภายใต้ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าผู้ทรงดำรงเป็นนายแพทย์ใหญ่ที่ทำการเผยแพร่ศาสนา พระองค์ผู้ทรงสามารถรักษาโรคภัยได้ทั้งฝ่ายร่างกายและฝ่ายจิตวิญญาณ พวกเขาจะต้องได้ฟังเรื่องราวเกี่ยวกับความรักของพระผู้ช่วยให้รอดและการอภัยบาปที่พระองค์ทรงพร้อมจะประทานให้เปล่า ๆ แก่คนทั้งหลายที่มาสารภาพความผิดบาปต่อพระองค์ {MH 267.1} {MHTh 294.1}

ภายใต้อิทธิพลเหล่านี้ หลายคนที่ต้องทนทุกข์ทรมานจะได้รับการนำพาให้ดำเนินไปบนวิถีของชีวิต เหล่าทูตสวรรค์จะร่วมมือกับตัวแทนที่ เป็นมนุษย์เพื่อนำความหวังและกำลังใจ ความชื่นชมยินดีและสันติสุขไปสู่จิตใจของผู้ที่ป่วยไข้และผู้ที่ต้องทนทุกข์ทรมาน ภายใต้สภาพเช่นนี้ ผู้ป่วยจะได้รับพระพรเพิ่มเป็นทวีคูณและหลายคนก็จะมีสุขภาพที่สมบูรณ์ แข็งแรง ย่างก้าวที่อ่อนแรงก็จะกลับคืนสู่กำลังวังชาที่แคล่วคล่องว่องไว สายตาก็จะกลับมีประกายอันแจ่มใส ผู้ที่สิ้นหวังก็กลับมีความหวังขึ้นใหม่ ใบหน้าที่เคยเศร้าหมองก็กลับอาบด้วยความสุข น้ำเสียงที่เคยบ่นว่าติเตียนก็จะกลับเปล่งเสียงร้องแสดงความร่าเริงแจ่มใสและความพึงพอใจ {MH 267.2} {MHTh 294.2}

เมื่อสุขภาพร่างกายได้ความแข็งแรงกลับคืนมา ชายหญิงทั้งหลายก็พลอยมีความเชื่อในพระคริสต์อย่างมั่นคงยิ่งขึ้นที่พระองค์ได้ทรงช่วยให้พวกเขาฟื้นคืนจิตวิญญาณที่ผ่องแผ้ว ผู้ที่สำนึกในความผิดบาปเมื่อได้ทราบว่าพระเจ้าทรงโปรดประทานการอภัยให้แก่พวกเขาแล้ว จิตใจก็จะ มีสันติสุข มีความชื่นชมยินดีและการพักสงบเกินคำพรรณนาได้ ความหวัง ที่มืดมนก็จะสว่างสดใส คำพูดก็จะแสดงออกถึงความเชื่อที่ว่า “พระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัยและเป็นกำลังของข้าพระองค์ทั้งหลาย เป็นความช่วยเหลือที่พร้อมอยู่ในยามยากลำบาก” “แม้ข้าพระองค์จะเดินไปตามหุบเขาเงา มัจจุราช ข้าพระองค์ไม่กลัวลันตรายใดๆ เพราะพระองค์สถิตกับข้า พระองค์ คทาและธารพระกรของพระองค์เล้าโลมข้าพระองค์” “พระองค์ ประทานกำลังแก่คนอ่อนเปลี้ยและแก่ผู้ที่ไม่มีกำลัง พระองค์ทรงเพิ่ม แรง” สดุดี46:1; 23:4; อิสยาห์40:29 {MHTh 294.3}

ข้าเชื่อจึงมองไปที่ ลูกแกะแห่งคาล์วารี

เพื่อถวายกาย ขอพระองค์โปรดทรงฟัง

ความผิดขอพระโปรดล้าง ให้ข้าฯ พราวขาวกระจ่าง

สมดังพระทัย

พระคุณพระองค์สูงสุด ให้ใจข้าฯ บริสุทธิ์

รักพระมากมาย พระองค์ทรงตายเพื่อข้าฯ

หวังให้ได้ชีวิตมา สมดังข้าฯ ปรารถนา

เป็นคุณเหลือหลาย

เมื่อยังอยู่ในโลกนี้ ข้าฯ ความทุกข์ลำบากมากมี

ทุกข์กายใจ โปรดอำนวยให้ทุกข์หาย

ความระทมให้สร่างคลาย ขอพระอย่าหน่ายหนีไป

โปรดอยู่ข้างกาย {MHTh 295.1}

เรย์ ปาล์เมอร์ {MH 267.3}

*****

ภาคที่ **5 -** หลักการในด้านสุขภาพ

บทที่ **20** - การรักษาสุขอนามัย โดยกอ]บ

ความรู้ที่ว่ามนุษย์นั้นเป็นพระวิหารของพระเจ้า เป็นที่พำนักสำหรับสำแดงพระสง่าราศีของพระองค์ จึงควรต้องเป็นแรงดลใจสูงสุดในการหมั่นดูแลและพัฒนาสุขภาพทางร่างกายของเรา พระผู้ทรงสร้างทรงเนรมิตสร้างโครงร่างของมนุษย์ขึ้นมาได้อย่างน่าเกรงขามและน่าอัศจรรย์ พระองค์ทรงบัญชาให้เราต้องศึกษา เข้าใจและปฏิบัติหน้าที่ของเราในการพิทักษ์รักษาร่างกายนี้ให้ปราศจากอันตรายและมลทิน {MH 271.1} {MHTh 298.1}

การไหลเชยนของโลหิต

การที่จะมีธุซภาพที่ดีนั้น เราต้องมีโลหิตที่ดี เพราะโลหิตเป็นกระแส แห่งชีวิต โลหิตช่วยซ่อมแซมส่วนที่สึกหรอและช่วยบำรุงหล่อเลี้ยงร่างกาย เมื่อเราได้รับสารอาหารที่ลูกต้องเหมาะสมและอากาศที่บริสุทธิ์ โลหิตจะนำชีวิตและความแข็งแรงไปสู่ทุกส่วนของระบบ ถ้าโลหิตไหลเวียนได้ สมบูรณ์มากเพียงไร หน้าที่นี้ก็จะประสบผลสำเร็จมากเท่านั้น {MH 271.2} ทุกจังหวะเต้นของชีพจรของหัวใจ โลหิตควรไหลเวียนไปทั่วร่างกาย ได้โดยสะดวกรวดเร็ว การไหลเวียนไม่ควรลูกกีดขวางโดยการสวมใส่เสื้อผ้าที่รัดรูปหรือสายรัดที่รัดแน่นจนเกินไปหรือการไม่มีสิ่งปกคลุมของอวัยวะส่วนปลายบริเวณแขนหรือขา เมื่อการไหลเวียนลูกกีดขวาง โลหิตจะถกบังคับให้ไหลกลับไปคั่งตามอวัยวะที่สำคัญๆ ของร่างกาย และท่าให้ เกิดอาการปวดศีรษะ ไอ ใจสั่นหรืออาหารไม่ย่อยได้บ่อยๆ {MH 271.3} {MHTh 299.1}

การหายใจ

เพื่อจะมีโลหิตที่ดี เราต้องหายใจอย่างลูกต้องและเหมาะสม การ หายใจยาวๆ ลึกๆ รับอากาศบริสุทธิ์จนท่าให้ออกซิเจนเต็มปอด จะช่วย ฟอกโลหิตให้บริสุทธิ์ ท่าให้โลหิตมีสีแดงสดและส่งเป็นกระแสโลหิตที่บำรุงชีวิตหล่อเลี้ยงไปยังอวัยวะทุกส่วนของร่างกาย การหายใจที่ดีช่วยผ่อนคลายความตึงเครียดของประสาท ช่วยกระตุ้นให้เจริญอาหารและท่าให้ระบบการย่อยอาหารท่างานได้อย่างสมบูรณ์ยิ่งขึ้น และท่าให้นอนหลับ สนิทด้วยความสดชื่น {MH 272.1} {MHTh 299.2}

เราควรจะปล่อยให้ปอดของเราท่าหน้าที่โดยไม่ติดขัดอย่างเต็มที่ เท่าที่จะท่าได้ สมรรถนะของปอดจะเพิ่มขึ้นเมื่อไม่มีสิ่งใดคอยกีดขวางการ ท่างาน แต่จะลดลงถ้าลูกบีบรัดหรือลูกกดไว้ ด้วยเหตุนี้ผลเสียของกิจวัตร ประจำวัน

โดยเฉพาะอย่างยิ่งหน้าที่การงานที่มีท่านั่งต้องโค้งหลังห่อตัว ท่านั่งในลักษณะนี้ ท่าให้ไม่สามารถหายใจลึกๆ ได้ในไม่ช้าการหายใจ ตื้นๆ ก็จะกลายเป็นนิสัยความเคยชิน และปอดก็สูญเสียความสามารถใน การขยายตัว ผลกระทบที่คล้ายคลึงกันนี้จะเกิดกับผู้ที่สวมเสื้อผ้าที่รัดรูป เพราะส่วนล่างของทรวงอกไม่มีช่องว่างเพียงพอให้ทรวงอกขยาย กล้ามเนื้อหน้าท้องที่มีส่วนช่วยในการหายใจก็ไม่สามารถจะปฏิบัติหน้าที่ได้อย่าง เต็มที่ ปอดจึงทำหน้าที่ได้อย่างจำกัด {MH 272.2} {MHTh 299.3}

ด้วยเหตุนี้ ร่างกายจึงไม่ได้รับออกซิเจนอย่างเพียงพอ โลหิตก็จะ ไหลช้าลง ของเสียที่เป็นพิษต่อร่างกายซึ่งควรจะถูกขจัดออกไปจากปอด โดยการหายใจออกก็กลับคั่งค้างอยู่ ทำให้โลหิตไม่บริสุทธิ์ มิใช่แต่เพียง ปอดเท่านั้น กระเพาะอาหาร ตับและสมองก็พลอยได้รับผลกระทบเช่น เดียวกัน ผิวพรรณกลับดูซูบซีด การย่อยอาหารช้าลง การทำงานของ หัวใจตกตา สมองขุ่นมัว ความคิดสับสน และจิตใจห่อเหี่ยวเศร้าหมอง อวัยวะทุกส่วนทั่วร่างกายจะทำงานอย่างเชื่องช้าและขาดพลัง และในที่สุด โรคร้ายก็จะเบียดเบียน {MH 273.1} {MHTh 300.1}

ปอดทำหน้าที่ในการขจัดสิ่งไม่บริสุทธิ์ออกจากร่างกายอยู่อย่าง สมาเสมอ และจำเป็นจะต้องได้รับอากาศที่บริสุทธิ์อยู่ตลอดเวลา อากาศที่ไม่บริสุทธิ์จะมีปริมาณออกซิเจนไม่เพียงพอที่โลหิตจะใช่ในการบำรุงหล่อเลี้ยงสมองและอวัยวะอื่นๆ ของร่างกาย ฉะนั้น อากาศที่ถ่ายเทอย่าง สะดวกจึงเป็นสิ่งจำเป็น การอยู่ในห้องที่อับทึบและมีอากาศไม่เคลื่อนไหว ทำให้อากาศเสียและจะส่งผลให้ระบบการทำงานของอวัยวะทั่วร่างกาย อ่อนแอลง ทำให้ไวต่อการติดหวัดและการสัมผัสเชื้อโรคแต่เพียงเล็กน้อย ก็อาจจะทำให้เจ็บป่วยได้ง่าย การอยู่ภายในบ้านที่ปิดมิดชิดอากาศถ่ายเท ไม่สะดวกทำให้ผู้หญิงหลายคนมีผิวพรรณที่ซีดเซียวและอ่อนเปลี้ยเพลีย แรง พวกเขาหายใจเอาอากาศที่มีอยู่ในห้องนั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า จนอากาศนั้นกลับกลายเป็นพิษจากสารพิษที่ขับออกจากปอดและรูขุมขน และสิ่งสกปรกเหล่านั้นก็จะถูกส่งย้อนกลับสู่โลหิตอีก {MH 274.1} {MHTh 300.2}

การระบายอากาคและแสงแดด

ในการก่อสร้างอาคาร ไม่ว่าจะใช้เพื่อวัตถุประสงค์ด้านสาธรณะหรือ ใช้เป็นที่พักอาศัย ควรเอาใจใส่ในการจัดให้มีการระบายอากาศที่ดีและ แสงแดดส่องได้ทั่วถึง โบสถ์และห้องเรียนในสถานศึกษาหลายแห่งมักจะ มีข้อบกพร่องในเรื่องนี้

การมองข้ามในเรื่องของการระบายถ่ายเทอากาศ ได้สะดวกเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดอาการเซื่องซึมและง่วงเหงาหาวนอนจน บั่นทอนผลของคำเทศนามามากต่อมากและทำให้งานของครูอาจารย์หนัก เพิ่มมากขึ้นและขาดประสิทธิภาพ {MH 274.2} {MHTh 301.1}

เท่าที่สามารถจะกระทำได้ อาคารบ้านเรือนที่ใช้เพื่อการพักอาศัย ควรจะตั้งอยู่บนพื้นที่สูงและระบายน้ำออกได้ดี เพราะพื้นดินในลักษณะนี้ จะมีความแห้งไม่เปียกชื้นและสามารถป้องกันโรคภัยที่มากับความอับชื้น และกลิ่นไอจากสิ่งที่เป็นพิษได้ แต่คนโดยมากมักไม่ค่อยเห็นความสำคัญ ในเรื่องนี้ บ้างก็เจ็บออดๆ แอดๆ หรือป่วยเป็นโรคที่ร้ายแรงและหลายคน ได้ถึงแก่ความตาย อันเป็นผลจากความชื้นแฉะและอากาศที่เป็นอันตราย ต่อสุขภาพจากสภาพพื้นดินที่อยู่ในที่ตาและมีระบบการระบายน้ำที่ไม่ ดี {MH 274.3} {MHTh 301.2}

ในการสร้างบ้านเรือนนั้น สิ่งที่ควรให้ความสำคัญเป็นพิเศษคือ มี ระบบการระบายอากาศที่สามารถก่ายเทได้สะดวกและมีแสงแดดส่องถึง โดยถ้วนทั่ว ทุกๆ ห้องในบ้านจะต้องมีกระแสลมที่ไหลเวียนและมีแสง สว่างส่องถึงอย่างเพียงพอ สำหรับห้องนอนนั้นก็ควรจะมีอากาศที่ไหลเวียน และก่ายเทได้สะดวกทั้งในเวลากลางวันและกลางคืน เราไม่ควรเลือกห้อง ที่ไม่มีอากาศก่ายเทเข้าออกและไม่มีแสงแดดส่องถึงเป็นห้องนอน ใน ประเทศส่วนใหญ่ที่มีอากาศหนาว ในห้องนอนจำเป็นจะต้องมีเครื่องทำ ความร้อน เพื่อช่วยให้อากาศในห้องนั้นอบอุ่นและแห้งในช่วงอากาศหนาว หรือเปียกชื้น {MH 274.4} {MHTh 301.3}

ห้องรับแขกก็ควรจะได้รับการดูแลเอาใจใส่เช่นเดียวกับห้องอื่นๆ ที่ ใช้กันอยู่เสมอ เช่นเดียวกับห้องนอน ห้องรับแขกควรจะมีอากาศที่ก่ายเท ได้สะดวกและมีแสงแดดส่องถึงและควรจะมีเครื่องทำความร้อนเพื่อขับไล่ ความชื้นที่มักสะสมในห้องที่ไม่ค่อยได้ใช้งาน ผู้ที่นอนในห้องที่ไม่มีแสงแดด ส่องถึงหรือนอนบนเตียงที่ไม่ได้ผึ่งแดดให้แห้ง ผู้นั้นย่อมเสี่ยงต่อการเสีย สุขภาพและบ่อยครั้งอาจถึงแก่ชีวิตได้ {MH 275.1} {MHTh 301.4}

หลายคนต่างเอาใจใส่จัดเตรียมสิ่งจำเป็นต่าง ๆ ในอาคาร สำหรับ การปลูกต้นไม้และดอกไม้ของพวกเขา หากใช้เรือนกระจกหรือหน้าต่าง ตามวัตถุประสงค์แล้วก็จะให้ความอบอุ่นและแสงแดด เพราะหากไม่มี ความอบอุ่น อากาศและแสงแดด ต้นไม้จะไม่สามารถมีชีวิตและเจริญ เติบโตไม่ได้

ถ้าสิ่งเหล่านี้มีความจำเป็นสำหรับชีวิตของต้นไม้ แล้วสุขภาพ ของเรา ของครอบครัวของเราและของแขกผู้มาเยี่ยมเยือนจะมิยิ่งต้องการ สิ่งเหล่านี้มากขึ้นอีกเท่าไร {MH 275.2} {MHTh 302.1}

หากเราต้องการให้บ้านเรือนของเราเป็นสถานที่ ๆ ถูกสุขลักษณะ และอยู่อย่างมีความสุข เราต้องสร้างบ้านเรือนไว้ในที่สูงกว่าหมอกควันและ กลิ่นไออับชื้นของบริเวณที่ลุ่ม และปล่อยให้สื่อตัวแทนที่ประทานชีวิตของ สวรรค์เข้ามาได้อย่างเสรี หลีกเลี่ยงการใช้ผ้าม่านหนาๆ เปิดหน้าต่างและ ม่านบังตาออก อย่าปล่อยให้เถาเลื้อยไม่ว่าจะมีความสวยงามสักเพียงไรขึ้น บังหน้าต่างและไม่ควรปลูกต้นไม้ไว่ใกล้บ้านเกินไปจนบดบังแสงอาทิตย์ แสงแดดอาจจะทำให้ผ้าม่านและพรมมีสีตกซีดไป และทำให้กรอบรูปต้อง ดูหมองไป แต่แสงแดดจะทำให้แก้มของพวกเด็กๆ เปล่งปลั่งสดใสด้วย สุขภาพที่ดี {MH 275.3} {MHTh 302.2}

ผู้ที่ต้องคอยดูแลเลี้ยงดูผู้สูงอายุ ควรจดจำไว้ว่าพวกเขาต้องการอยู่ ในห้องที่อบอุ่นสบายเป็นพิเศษ กำลังวังชาของร่างกายที่ลดลงตามวัย เป็นเหตุให้ความแข็งแรงที่คอยต้านทานสิ่งที่ไม่ลูกสุขอนามัยถดถอยลง ด้วยเหตุนี้ จึงมีความจำเป็นที่ผู้สูงอายุจะต้องได้รับแสงแดดและอากาศ ที่บริสุทธิ์ให้มากขึ้น {MH 275.4} {MHTh 302.3}

ความสะอาด

ความพิถีพิถันในเรื่องของความสะอาดเป็นสิ่งสำคัญต่อทั้งสุขภาพ กายและสุขภาพจิต ร่างกายกำจัดของเสียออกทางผิวหนังอยู่ตลอดเวลา รูขุมขนจำนวนนับล้านๆ จะอุดตันได้อย่างรวดเร็ว ถ้าไม่ได้ชำระผิวหนังให้ สะอาดด้วยการอาบน้ำเป็นประจำ และของเสียแทนที่จะถูกขับออกทาง ผิวหนังจะกลายเป็นภาระเพิ่มเติมต่ออวัยวะอื่นที่มีหน้าที่ในการกำจัด ของเสีย {MH 276.1} {MHTh 303.1}

คนส่วนใหญ่จะได้รับประโยชน์จากการได้อาบน้ำเย็นหรืออาบน้ำอุ่น ทุกวัน ทั้งในเวลาเช้าหรือในเวลาเย็น แทนที่จะทำให้เราเป็นหวัดการอาบ น้ำที่เหมาะสมกลับจะช่วยป้องกันมิให้เป็นหวัด เพราะการอาบน้ำจะช่วย ให้โลหิตไหลเวียนดีขึ้น โลหิตจะไหลมาสู่บริเวณผิวหนังภายนอก ทำให้ ไหลเวียนได้สะดวกและสม่ำเสมอยิ่งขึ้น ทำให้สมองปลอดโปร่งและร่างกาย มิความกระปรี้กระเปร่า กล้ามเนื้อมีความยืดหยุ่น ความนึกคิดก็จะมิความ เฉียบแหลมมากขึ้น การอาบน้ำช่วยผ่อนคลายความตึงเครียดของประสาท ช่วยให้ลำไส้

กระเพาะอาหารและตับมีสภาพที่สมบูรณ์แข็งแรงและเสริม สร้างการย่อยอาหาร {MH 276.2} {MHTh 303.2}

การรักษาเสื้อผ้าให้สะอาดก็เป็นสิ่งที่มีความสำคัญเช่นกัน เสื้อผ้าอาภรณ์ที่เราสวมใส่จะดูดซับของเสียที่ร่างกายขับออกมาทางรูขุมขน ถ้าเราไม่เปลี่ยนเสื้อผ้าและนำไปซักเป็นประจำ ของเสียเหล่านี้ก็จะลูกดูดซึมกลับเข้าไปในร่างกายของเราอีก {MH 276.3} {MHTh 303.3}

ความสกปรกทุกรูปแบบทำให้เกิดโรคภัยได้ เชื้อโรคที่อันตรายถึงชีวิตจำนวนมากชอบอาศัยอยู่ในที่มืด ในมุมอับ ในกองขยะและสิ่งปฏิกูล ที่เน่าเปื่อย ในที่ชื้นแฉะ ในที่ๆ มีเชื้อราเจริญและมีกลิ่นเหม็นอับ เราไม่ควรทิ้งเศษผักหรือรวบรวมใบไม้ร่วงไว้ใกล้ๆ บริเวณบ้านจนเน่าเปื่อยสลาย ทำให้อากาศเสีย เราไม่ควรปล่อยให้มีสิ่งสกปรกหรือสิ่งที่เน่าเหม็นอยู่ใน บ้านเรือน ในเขตชุมชนและตามเมืองต่างๆ ที่ถูกคัดเลือกว่ามีการจัดการ เรื่องสุขอนามัยอย่างดี การแพร่กระจายของไข้ระบาดต่างๆ ก็ยังคงลูกตรวจพบได้ตามกองปฏิกูลในบริเวณบ้านของผู้อยู่อาศัยที่ขาดความรับผิดชอบ {MH 276.4} {MHTh 303.4}

การรักษาความสะอาดอย่างเคร่งครัด ปริมาณแสงแดดที่พียงพอ การระมัดระวังรักษาสุขอนามัยในทุกรายละเอียดของที่พักอาศัย เป็นสิ่งจำเป็นที่ทำให้ปลอดจากโรคภัย และทำให้ทุกๆ คนที่อยู่ในครอบครัวมีความสดชื่นแจ่มใสและมีลุขภาพที่สมบรณ์แข็งแรง {MH 276.5} {MHTh 304.1}

*****

บทที่ **21** - การรักษาสุขอนามัย ในหมู่ชนชาติอิสราเอล

ในคำสอนที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่ชนชาติอิสราเอลนั้น ได้มีการกำชับให้เอาใจใส่ดูแลรักษาสุขภาพเป็นพิเศษ พวกเขาซึ่งเพิ่งพ้นจากการตกเป็นทาสและต่างเคยชินอยู่กับนิสัยที่ไม่รักษาความสะอาดและไม่ถูก หลักสุขอนามัย จำต้องได้รับการแกหัดอบรมอย่างเข้มงวดที่สุดในระหว่าง การเร่ร่อนอยู่ในถิ่นทุรกันดารก่อนที่จะเข้าไปยังแผ่นดินคะนาอัน โดยพวกเขาต้องเรียนรู้ถึงหลักการของสุขภาพและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ในต้าน สุขอนามัย {MH 277.1} {MHTh 306.1}

การป้องกันโรค

ไม่เพียงแต่ในพิธีกรรมทางศาสนาเท่านั้น ทุกกิจกรรมของชีวิต {MHTh 306.2}

Text of whole page missing paras no 277.2 , 277.3 , 278.1 , 278.2 นั้นเสีย ไม่ว่าเป็นโรคที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง เป็นที่ผ้าขนสัตว์หรือผ้าป่าน หรือสิ่งใดๆ ที่ท่าด้วยหนังสัตว์ เพราะเป็นโรคเรื้อนที่ร้าย จึงให้เผาเสียใน ไฟ” เลวีนิติ 13:46-52 {MH 278.2} {MHTh 307.1}

ในทำนองเดียวกัน ถ้าบ้านหลังใดมีลักษณะที่แสดงให้เห็นว่ามีความไม่ปลอดภัยที่จะใช้อยู่อาศัยได้ บ้านหลังนั้นก็จะต้องถูกทำลายเสีย ปุโรหิต จะต้อง “พังเรือนนั้นลง หิน ไม้และปูนที่ท่าเรือนนั้นให้ขนไปทิ้งเสีย ใน ที่ที่มลทินภายนอกเมือง ยิ่งกว่านั้นอีก เมื่อเรือนปิดอยู่ มีผู้ใดเข้าไป ผู้นั้น จะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น ผู้ใดที่นอนลงในเรือนนั้น ต้องซักเสื้อผ้าของ เขา และผู้ที่รับประทานในเรือนนั้น ต้องซักเสื้อผ้าของเขาด้วย” เลวีนิติ 14:45-47 {MH 278.3} {MHTh 308.1}

ความสะอาด

ความสำคัญของการรักษาความสะอาดส่วนบุคคลนั้นไต้รับการอบรม สั่งสอนอย่างน่าประทับใจที่สุด ก่อนที่ชนชาติอิสราเอลจะไปชุมนุมกันยังภูเขาซีนายเพื่อฟังพระสุรเสียงของพระเจ้าเพื่อทรงประกาศถึงพระบัญญูติ สิบประการ พวกเขาต้องอาบน้ำชำระร่างกายและซักเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม ของตนให้สะอาด พวกเขาจะต้องปฏิบัติตามพระบัญชานี้อย่างเคร่งครัด หาไม่แล้วมีโทษถึงตาย เพราะเมื่ออยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้านั้น ทุกคน จะต้องปราศจากสิ่งไม่บริสุทธิ์ที่เป็นมลทิน {MH 279.1} {MHTh 308.2}

ระหว่างที่ซนชาติอิสราเอลเร่ร่อนอยู่ในถันทุรกันดารนั้น พวกเขาเช้ชีวิตในกลางแจ้งเป็นส่วนใหญ่ ที่ซึ่งพวกเขาได้รับผลเสียจากความสกปรกน้อยกว่าผู้ที่พักอยู่ในบ้านเรือนที่มิดชิด แต่พวกเขาก็ยังต้องถือรักษาความสะอาดทั้งภายในและภายนอกกระโจมอย่างเคร่งครัดที่สุด พวกเขาต้องไม่ปล่อยให้มีเศษขยะหรือสิ่งปฏิกูลใดๆ อยู่ภายในหรืออยู่รอบๆ บริเวณค่าย พักองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า {MH 279.2} {MHTh 308.3}

“พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงดำเนินอยู่ท่ามกลางค่ายของ ท่าน เพื่อจะช่วยกู้ท่านและมอบศัตรูของท่านไวในมือท่าน เพราะฉะนั้น ค่ายของท่านต้องบริสุทธิ์” เฉลยธรรมบัญญัติ 23:14 {MH 280.1} {MHTh 309.1}

อาหารการกน

ในเรื่องของอาหารการกินทั้งหมดนั้น พระเจ้าได้ทรงชี้แจงให้ชนชาติอิสราเอลได้ทราบถึงความแตกต่างระหว่างสิ่งที่สะอาดและสิ่งที่เป็นมลทิน {MH 280.2} {MHTh 309.2}

“เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ไต้แยกเจ้าออกจากชนชาติ ทั้งหลาย เหตุฉะนั้นเจ้าจงสังเกตความแตกต่างระหว่างสัตว์สะอาด และ สัตว์มลทิน ระหว่างนกมลทินและนกสะอาด เจ้าอย่ากระทำตัวให้เป็นที่พึง รังเกียจด้วยสัตว์หรือนกหรือสิ่งใดๆ ที่เลื้อยคลานอยู่บนดิน ซึ่งเราได้แยก ให้เจ้าแล้วว่าเป็นของมลทิน” เลวีนิติ 20:24, 25 {MH 280.3} {MHTh 309.3}

อาหารหลายชนิดที่ชนต่างชาติที่ไม่ได้นับถือพระเจ้ากินกันตาม ความพอใจนั้นเป็นอาหารต้องห้ามของชนชาติอิสราเอล การแยกให้เห็นถึงความแตกต่างนี้มิใช่ปราศจากเหตุผล อาหารที่พระเจ้าทรงห้ามไว้นั้นเป็นอาหารที่เป็นอันตรายต่อร่างกายและจิตใจ และความจริงที่พระเจ้าทรงประกาศไว้อย่างชัดเจนเกี่ยวกับอาหารที่ไม่สะอาดนี้ ก็เพื่อที่จะสั่งสอนพวก เขาให้ทราบว่าการรับประทานอาหารที่ให้โทษแก่ร่างกายเป็นสิ่งที่ทำให้ เกิดมลทินโดยสิ่งใดที่เป็นภัยอันตรายต่อร่างกาย สิ่งนั้นก็ย่อมจะทำให้จิตวิญญาณต้องเป็นมลทินตามไปด้วย การรับประทานอาหารที่ไม่สะอาดจะทำให้ผู้ที่รับประทานไม่!เหมาะสมที่จะเข้าสนิทกับพระเจ้า และไม่สมควรเป็นผ้ปรนนิบัติรับใชในกิจการอันบริสุทธิ์และสงสงของพระองค์ {MH 280.4} {MHTh 309.4}

ในแผ่นดินแห่งพันธสัญญา ระเบียบวินัยที่เริ่มต้นเมื่อครั้นอยู่ในถิ่นทุรกันดารยังคงได้รับการปฏิบัติตามอย่างต่อเนื่องภายใต้สภาพแวดล้อม

ที่เอื้ออำนวยให้ทุกคนสามารถสร้างอุปนิสัยที่ถูกต้องได้ ชนชาติอิสราเอลไม่ได้แออัดอาศัยกันอยู่ภายในเมือง แต่ทุกครอบครัวต่างได้รับทรัพย์สมบัติเป็นที่ดินของตนเอง เป็นการรับประกันถึงพระพรของสุขภาพที่แข็งแรงและชีวิตตามธรรมชาติที่ไม่ขัดสน {MH 280.5} {MHTh 310.1}

ในเรื่องที่เกี่ยวกับการกระทำอันโหดร้ายและปราศจากศีลธรรมของชาวคะนาอันที่ชนชาติอิสราเอลได้ขับไล่ออกไปจากแผ่นดินนั้น องค์ พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสว่า {MH 280.6} {MHTh 310.2}

"เจ้าอย่าประพฤติตามธรรมเนียมของประชาชาติที่เราไล่ไปเสียให้ พ้นหน้าเจ้า ด้วยว่าเขาทั้งหลายได้ประพฤติผิดในสิ่งเหล่านี้เราจึงเกลียด ขังเขา" , เลวีนิติ 20:23 "พวกท่านอย่านำสิ่งพึงรังเกียจเข้าไปในเรือนของ ท่าน กลัวว่าท่านจะเป็นเหมือนของนั้น พวกท่านจงรังเกียจและเกลียด มันอย่างที่สุด ด้วยเป็นของที่ต้องห้าม" เฉลยธรรมบัญญัติ 7:26 {MH 280.7} {MHTh 310.3}

ในกิจการทุกอย่างที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวัน ชนชาติอิสราเอลได้รับการสั่งสอนตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงชี้แจงไว้ว่า {MH 281.1} "ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือว่าท่านเป็นวิหารของพระเจ้า และพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ในท่าน ถ้าผู้ใดทำลายวิหารของพระเจ้า พระเจ้าจะทรงทำลายผู้นั้น เพราะวิหารของพระเจ้าเป็นที่บริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ และท่านทั้งหลายเป็นวิหารนั้น" 1 โครินธ์3:16, 17 {MH 281.2} {MHTh 310.4}

การบจิต]จกร่าเริง

"ใจร่าเริงเป็นยาอย่างดี" สุภาษิต 17:22 ความสำนึกในพระคุณ ความชื่นชมยินดี ความเมตตากรุณา ความไว้วางใจในความรักและการดูแล ของพระเจ้า สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นเครื่องคุ้มครองสุขภาพที่ยิ่งใหญ่ที่สุด สำหรับ ชนชาติอิสราเอลแล้ว สิ่งเหล่านี้เป็นคำขวัญหลักประจำชีวิต {MH 281.3} {MHTh 310.5}

การได้เดินทางสามครั้งในหนึ่งปีเพื่อเข้าร่วมพิธีในเทศกาลเลี้ยง ฉลองประจำปีที่กรุงเยรูซาเล็ม และการได้ออกไปพักอยู่ในเพิงกลางแจ้ง ตลอดหนึ่งสัปดาห์ระหว่างงานเลี้ยงฉลองเทศกาลอยู่เพิง เป็นโอกาสที่ชนชาติอิสราเอลจะได้ไปพักผ่อนกลางแจ้งและใช้เวลาพบปะสังสรรค์กัน เทศกาลเหล่านี้เป็นเวลาแห่งความชื่นชมยินดี เพิ่มความอบอุ่นและความหวานซึ้งด้วยการต้อนรับอย่างเอาใจใส่ของชาวท้องถิ่นที่มอบให้กับแขก แปลกหน้า คนเลวีและคนยากจน {MH 281.4} {MHTh 311.1}

“จงปีติร่าเริงด้วยของดีทุกสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ประทานแก่ท่าน แก่ครอบครัวของท่าน แก่ตัวท่านเอง และคนเลวี และ คนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ในหมู่พวกท่าน” เฉลยธรรมบัญญัติ 26:11 {MH 281.5} {MHTh 311.2}

จนกระทั่งในเวลาต่อมา เมื่อธรรมบัญญัติของพระเจ้าได้ถูกนำมาอ่านให้พวกเชลยที่ได้กลับมาจากกรุงบาบิโลนฟังในกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขา พากันร้องไห้เพราะการล่วงละเมิดของพวกเขาที่มีต่อบทบัญญัติ พระองค์ตรัสแก่พวกเขาด้วยความเมตตาว่า {MH 281.6} {MHTh 311.3}

“อย่าคร่ำครวญหรือร้องไห้...ไปเถิด ไปรับประทานไขมันและดื่ม นาหวาน และส่งส่วนอาหารไปให้คนที่ไม่มีอะไรเตรียมไว้ เพราะว่าวันนี้เป็นวันบริสุทธิ์แด่องค์พระผู้,เป็นเจ้าของเรา อย่าโศกเศร้าเลย เพราะความชื่นบานของตนในพระเจ้าเป็นกำลังของท่าน” เนหะมีย์8:9, 10 {MH 281.7} {MHTh 311.4}

และมีการป่าวร้องประกาศว่า “ในหัวเมืองทั้งปวงและในเยรูซาเล็ม ว่า จงออกไปที่ภูเขาและนำกิ่งมะกอกเทศ กิ่งกระบก กิ่งต้นน้ำมันเขียว ใบอินทผลัมและกิ่งไม่ใบดกอื่นๆ เพื่อทำเพิง ดังที่ได้เขียนไว้ประชาชน จึงออกไปเอากิ่งไม้เหล่านั้นมา และทำเพิงสำหรับตัวต่างอยู่บนหลังคา บ้านของตน และตามลานบ้านของตน และในลานพระนิเวศของพระเจ้า และในลานเมืองที่ประตูน้ำ และในลานเมืองที่ประตูเอฟราอิม และชุมนุม ขนทั้งปวง ผู้ได้กลับมาจากการเป็นเชลยได้ทำเพิงและพักอยู่ในเพิง เขามี ความเปรมปรีดิ์ยิ่งนัก เพราะตั้งแต่สมัยของเยซูอาบุตรนูน ถึงวันนั้น ประชาขนอิสราเอลไม่ได้กระทำเลย” เนหะมีย์8: 15-17 {MH 282.1} พระเจ้าประทานคำแนะนำสั่งสอนเกี่ยวกับบทบัญญติที่มีความจำเป็นต่อสุขภาพของร่างกายและจิตใจให้แก่ชนชาติอิสราเอลและคำแนะนำสั่งสอนเหล่านี้ต่างมีความสำคัญที่ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าบทบัญญัติฝ่ายศีลธรรมที่พระเจ้าได้ตรัสสั่งแก่พวกเขาก่อนหน้านั้นแล้ว {MH 283.1} “ถ้อยคำที่ข้าพเจ้าบัญชาพวกท่านในวันนี้อยู่ในใจของท่าน และพวกท่านจงอุตสาห์สอนถ้อยคำเหล่านั้นแก่บุตรหลานของท่าน เมื่อท่าน นั่งอยู่ในเรือน เดินอยู่ตามทาง และนอนลงหรือลุกขึ้น จงพูดถึงถ้อยคำนั้น จงเอาถ้อยคำเหล่านี้พันไว้ที่มือของท่านเป็นหมายสำคัญ และจงจารึกไว้ ที่หว่างคิ้วของท่าน และเขียนไว้ที่เสาประตูเรือน และที่ประตูของท่าน” เฉลยธรรมบัญญัติ 6:6-9 {MH 283.2} {MHTh 311.5}

“เมื่อเวลาต่อไป บุตรของท่านจะถามท่านว่า พระโอวาท กฎเกณฑ์ และกฎหมายซึ่งพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเราทั้งหลายได้บัญชา ท่านทั้งหลายไว้นั้นมีความหมายว่ากระไร แล้วท่านจะตอบบุตรของท่านว่า...พระเจ้าทรงบัญชาให้เรากระทำตาม กฎเกณฑ์เหล่านี้ทั้งสิ้น คือให้ยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราเพื่อ เป็นผลดีแก่เราเสมอ เพื่อพระองค์จะทรงรักษาชีวิตของเราไว้ให้คงอยู่ ดังทุกวันนี้” เฉลยธรรมบัญญัติ ธ: 20-24 {MH 283.3} {MHTh 312.1}

หากชนชาติอิสราเอลได้ยอมปฏิบัติตามคำแนะนำสั่งสอนที่พวกเขาได้รับและได้รับประโยชน์จากการปฏิบัติตามนั้น พวกเขานำจะมีความได้เปรียบเหนือชนชาติอื่นใด พวกเขานำจะเป็นแบบอย่างแห่งความเจริญรุ่งเรืองและการมีสุขภาพที่สมบูรณ์แข็งแรงแก่มวลมนุษย์ในโลก หากชนชาติอิสราเอลได้ดำเนินชีวิตตามแผนการของพระเจ้า พวกเขานำจะได้รับการปกป้องให้รอดพ้นจากโรคภัยที่ได้เบียดเบียนชนชาติอื่นๆ เขาทั้งหลายนำจะมีกำลังที่แข็งแรงและมีสติปัญญาที่เฉียบแหลมเหนือชนชาติอื่น ใดและน่าจะเป็นชาติที่มีอำนาจยิ่งใหญ่ที่สุดในแผ่นดินโลก พระเจ้าตรัสว่า {MH 283.4} {MHTh 312.2}

“ท่านทั้งหลายจะได้รับพระพรเหนือชนชาติทั้งหลายหมด” เฉลย ธรรมบัญญัติ 7:14 {MH 283.5} {MHTh 313.1}

“และในวันนี้พระเจ้าทรงรับว่าท่านทั้งหลายเป็นชนชาติในกรรมสิทธิ์ของพระองค์ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับฟาน และว่าฟานจะรักษาพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ และว่าพระองค์จะทรงตั้งท่านให้สูงเหนือ บรรดาประชาชาติซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้าง ในเรื่องสรรเสริญ ชื่อเสียงและ เกียรติยศและว่าฟานจะเป็นชนชาติที่บริสุทธิ์ แด่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ของฟาน ดังที่พระองค์ตรัสแล้ว” เฉลยธรรมบัญญัติ 26:18, 19 {MH 284.1} {MHTh 313.2}

“พระพรเหล่านี้จะตามมาทันท่าน ถ้าฟานทั้งหลายฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของฟาน ฟานทั้งหลายจะรับพระพรในเมืองฟานทั้งหลายจะรับพระพรในทุ่งนาพงศ์พันธุของตัวฟานเอง ผลแห่งพื้นดินของฟานและพันธุแห่งสัตว์ของฟานจะรับพระพร คือฝูงวัวของฟาน ที่เพิ่มขึ้นฝูงแกะของฟานที่เพิ่มลูกขึ้น ฟานจะรับพระพรเมื่อฟานเข้ามาและฟานจะรับพระพรเมื่อฟานออกไป” เฉลยธรรมบัญญัติ 28:2-6 {MH 284.2}) {MHTh 313.3}

“พระเจ้าจะทรงบัญชาพระพรให้แก่ฉางของฟาน และบรรดากิจการ ที่ฟานกระทำ และพระองค์จะทรงอำนวยพระพรแก่ท่านในแผ่นดินซึ่งพระ เยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน พระเจ้าจะทรงตงท่านให้เป็น ชนชาติบริสุทธิ์แด่พระองค์ ตังที่พระองค์ทรงปฏิญาณแก่ท่านแล้ว ถ้าท่าน {MHTh 313.4}

รักษาพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และดำเนินในมรรคา ของพระองค์ และขนชาติทั้งหลายในโลกจะเห็นว่าเขาเรียกท่านตาม พระนามพระเจ้า และเขาทั้งหลายจะเกรงกลัวท่าน พระเจ้าจะทรงกระทำ ให้ท่านทั้งหลายอุดมสมบูรณ์ ไปด้วยพันธุของตัวท่านเอง ผลของฝูงสัตว์ ของท่านและผลแห่งพื้นดินของท่าน ในแผ่นดินซึ่งพระเจ้าทรงปฏิญาณแก่ บรรพบุรุษว่าจะให้ท่าน พระเจ้าจะเปิดคลังฟ้าอันดีของพระองค์ประทาน ฝนแก่ท่านตามฤดูกาล และทรงอำนวยพระพรแก่กิจการน้ำมือของ ท่าน...ถ้าท่านเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ซึ่ง ข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ และระวังที่จะกระทำตาม พระเจ้าจะทรงกระ ทำให้ท่านเป็นหัวไม่ใช่เป็นหาง กระทำให้สูงขึ้นทางเดียวมิใช่ให้ต่ำลง” เฉลยธรรมบัญญัติ 28:8-13 {MH 284.3} {MHTh 313.5}

พระเจ้าทรงโปรดประทานคำแนะนำสั่งสอนให้แก่อาโรนผู้เป็น ปุโรหิตและบุตรของท่านว่า {MH 285.1} {MHTh 314.1}

“ท่านทั้งหลายจงอวยพรแก่คนอิสราเอลดังต่อไปนี้

คือว่าแก่เขาทั้งหลายว่า

“ขอพระเจ้าทรงอำนวยพระพรแก่ท่าน และพิทักษ์รักษาท่าน

ขอพระเจ้าทรงให้”พระพักตร์ของพระองค์’ทอแสงแก่ท่าน และทรง

พระกรุณาท่าน ขอพระเจ้าทรงเงยพระพักตร์ของพระองค์

เหนือท่าน และประทานสวัสดีภาพแก่ท่าน

ดังนั้นแหละให้เขาประทับนามของเราเหนือคนอิสราเอล

และเราจะได้อวยพรแก่เขาทั้งหลาย”

“ขอให้กำลังของท่านคงอยู่ตลอดวันคืนของท่าน

โอ เยชูรูน ไม่มีผู้ใดเหมือนพระเจ้า

พระองค์เสด็จมาทางฟ้าสวรรค์เพื่อช่วยท่าน

เสด็จมาเปี่ยมด้วยความโอ่อ่าตระการของพระองค์ตามท้องฟ้า

พระเจ้าผู้ดำรงเป็นนิตย์เป็นที่อาศัยของท่าน

และพระกรนิรันดร์รับรองท่านอยู่...

อิสราเอลจึงอยู่อย่างปลอดภัย

พงศ์พันธุอันสืบเนื่องจากยาโคบอยู่ได้แต่ลำพัง {MHTh 314.2}

"ในแผ่นดินที่มีข้าวและเหล้าองุ่นเออ

ท้องฟ้าของพระองค์โปรยน้ำค้างลงมา

โอ โอ อิสราเอล ท่านทั้งหลายเป็นสุขแท้ๆ

ใครเหมือนท่านบ้าง เป็นชนชาติที่รอดมาด้วยพระเจ้าทรงช่วย

เป็นโล่ช่วยท่าน เป็นดาบชัยของท่าน" {MHTh 315.1}

กันดารวิถี 6:23; ธ:24-27 เฉลยธรรมบัญญัติ 33:25-29 {MH 285.2}

ชนชาติอิสราเอลหาได้ดำเนินชีวิตตามพระประสงค์ของพระเจ้าไม่ เพราะฉะนั้นพวกเขาจึงพลาดจากการได้รับพระพรที่พวกเขาน่าจะได้ แต่สำหรับโยเซฟและดาเนียล สำหรับโมเสสและเอลีชาและคนอื่นๆ อีก มากมาย เราได้เห็นแบบอย่างอันดีงามในการดำเนินชีวิตตามทางอันชอบ ธรรมของพวกเขา ถ้าเราจะมีความซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าในเวลานี้เหมือนดัง เช่นผู้ชอบธรรมในอดีต เราก็จะได้รับพระพรจากพระองค์เช่นเดียวกับคน เหล่านั้น ดังมีคำเขียนไว้สำหรับเราทั้งหลายว่า {MH 285.3} {MHTh 315.2}

"แต่ท่านทั้งหลายเป็นชาติที่พระองค์ทรงเลือกไว้แล้ว เป็นพวก ปุโรหิตหลวง เป็นประชาชาติบริสุทธิ์เป็นชนชาติของพระเจ้าโดยเฉพาะ เพื่อให้ท่านทั้งหลายประกาศพระบารมีของพระองค์ ผู้ได้ ทรงเรียกท่านทั้งหลายให้ออกมาจากความมืด เข้าไปสู่ความสว่างอันมหัศจรรย์ของ พระองค์" 1 เปโตร 2:9 {MHTh 315.3}

"คนที่วางใจในพระเจ้าย่อมได้รับพระพร

คือผู้ที่ความวางใจของเขาอยู่ในพระเจ้า"

“คนชอบธรรม ก็งอกขึ้นอย่างต้นอินทผลัม

จริญขึ้นอย่างต้นสนสีดารในเลบานอน

คนได้ปลูกมันไว่ในพระนิเวศของพระเจ้า

มันเจริญขึ้นในบริเวณของพระเจ้าของเราทั้งหลาย

มันแก่แล้วก็ยังเกิดผล มันมีน้ำเลี้ยงเต็มและเขี่ยวสดอยู่

“อย่าลืมคำสอนของเรา

แต่ให้ใจของเจ้ารักษาบัญญัติของเรา

เพราะสิ่งเหล่านี้จะให้วนเดือนปีชีวิตยืนยาว

และอำนวยความสุขสมบูรณ์แก่เจ้้า”

“แล้วเจ้าจะดำเนินในทางของเจ้าอย่างปลอดภัย

และเท้าของเจ้าจะไม่สะดุด

ถ้าเจ้านั่ง เจ้าจะไม่กลัว

เมื่อเจ้านอน ก็จะหลับไปอย่างผาสุกสดขึ่น

อย่ากลัวความกลัวลานที่มาถึงปัจจุบนทันด่วน

หรือกลัวความพินาศย่อยยับของคนชั่วร้ายที่เกิดขึ้น

เพราะพระเจ้าจะทรงเป็นความไว้วางใจของเจ้า

และจะทรงรักษาเท้าของเจ้าให้พ้นจากการถูกจับ” {MHTh 315.4}

เยเรมีย์ 17:7; สดุดี 92:12-14; สุภาษิต 3:1, 2, 23-26 {MH 286.1}

*****

บทที่ 22 - การแต่งกาย

พระคัมภีร์สอนให้เราแต่งกายอย่างสุภาพเรียบร้อย “ฝ่ายพวกผู้ หญิงก็เหมือนกัน ให้แต่งตัวสุภาพเรียบร้อย” 1 ทิโมธี 2:9 พระคัมภีร์ ห้ามเราแต่งกายเพื่อการโอ้อวด ด้วยเสื้อผ้าที่มีสีสันฉูดฉาดบาดตา หรือ ด้วยเครื่องประดับที่ฟังเฟ้อ สิ่งใดที่มุ่งหมายให้ผู้อื่นเกิดความสนใจในตัวผู้ สวมใส่หรือกระตุ้นให้เกิดความชื่นชมล้วนอยู่นอกคำจำกัดความเรื่องเครื่อง แต่งกายที่สุภาพเรียบร้อยที่พระวจนะของพระเจ้าบัญชาไว้ {MH 287.1} {MHTh 318.1}

เสื้อผ้าของเราจะต้องมีราคาที่ไม่แพง มิใช่เสื้อผ้าที่ “ประดับด้วย เครื่องทองและไข่มุกหรือเสื้อผ้าราคาแพง” 1 ทิโมธี 2: 9 {MH 287.2} {MHTh 318.2}

เงินทองเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงโปรดให้เราเป็นผู้ดูแล มิใช่เป็นของๆ เราเองที่จะใช้จ่ายเพื่อสนองตัณหาความเย่อหยิ่งหรือความฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม ในมือของเหล่าบุตรของพระเจ้า เงินคืออาหารสำหรับคนที่หิวโหย คือเสื้อผ้า สำหรับคนที่เปลือยเปล่า คือสิ่งที่ช่วยคุ้มกันให้แก่ผู้ที่ถูกกดขี่ คือปัจจัยใน การช่วยเหลือผู้ที่เจ็บป่วย คือสิ่งที่ใช้สำหรับการเผยแพร่ข่าวประเสริฐให้แก่ คนยากจน ท่านอาจนำความสุขมาสู่จิตใจของผู้คนมากมายได้ด้วยการ ใช้จ่ายอย่างมีวิจารณญาณปัจจัยซึ่งท่านใช้จ่ายอยู่ทุกวันนี้เพื่อการโอ้อวด จงพิจารณาดูชีวิตของพระคริสต์ จงเรียนรู้ถึงพระอุปนิสัยของพระองค์และ มามีส่วนร่วมกับพระองค์ในการไม่เห็นแก่ตนเอง {MH 287.3} {MHTh 318.3}

ในโลกของผู้ที่แสดงตนว่าเป็นคริสเตียน เงินทองที่พวกเขาได้จับ จ่ายใช้สอยเพื่อซื้อเพชรนิลจินดาและเครื่องแต่งกายราคาแพงที่ไม่จำเป็น นั้น มีมากพอที่จะใช้เพื่อซื้อหาอาหารมาเลี้ยงคนที่อดอยากหิวโหยและ เสื้อผ้าสำหรับคนที่เปล่าเปลือยทั้งหมดได้ การแต่งกายตามสมัยนิยมและ เพื่อการโอ้อวดดูดซับปัจจัยซึ่งสามารถนำไปบรรเทาความเดือดร้อนของคน ยากจนและคนตกทุกข์ได้ยากได้ พวกเขาเบียดบังโลกจากข่าวประเสริฐ แห่งความรักของพระผู้ช่วยให้รอด พันธกิจในการเผยแพร่ก็ลดน้อยลง คน มากมายต้องดับสิ้นไปโดยยังไม่มีโอกาสได้ยินหลักคำสอนของคริสเตียน ละแวกข้างบ้านของเราเองและในต่างแดน คนนอกศาสนาเหล่านี้ยังมิได้ รับการสอนและพบทางแห่งความรอด ในขณะที่พระเจ้าได้ประทานความ อุดมสมบูรณ์ไว้บนโลกอย่างมากมายและทรงท่าให้คลังพัสดุในโลกนี้เต็ม ล้นไปด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกในชีวิต นอกจากนี้ ในขณะที่พระองค์ยัง ทรงให้เราแบบเปล่าๆ

ได้เรียนรู้ถึงความจริงของทางแห่งความรอด แล้ว เราจะมีข้อแก้ตัวใดต่อพระองค์ในการที่ปล่อยให้เสียงโอดครวญของหญิง ม่ายและลูกกำพร้า เสียงโอดครวญของคนที่เจ็บป่วยและคนที่ทนทุกข์ ทรมาน เสียงเรียกร้องของคนที่ไม่ได้รับการสั่งสอนและคนที่ไม่ได้รับความ รอดให้ลอยขึ้นไปถึงสวรรค์ในวันพิพากษาของพระเจ้า เมื่อเราเข้าเฝ้าต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์ผู้ประทานชีวิตของพระองค์ให้แก่คนที่ยากไร้ ขัดสนเหล่านี้ ข้อแก้ตัวอะไรที่ผู้ใช้เวลาและเงินทองเพื่อแสวงหาความสุข
สาราญในสิ่งที่พระเจ้าตรัสห้ามไว้จะแถลงต่อพระองค์ พระคริสต์จะมิตรัส แก่คนเหล่านี้ว่า "เพราะว่าเมื่อเราหิวท่านก็มิได้ให้เรากิน เรากระหายน้ำ ท่านก็มิได้ให้เราดื่ม...เราเปลือยกาย ท่านก็ไม่ได้ให้เสื้อผ้าเรานุ่งห่ม เรา เจ็บป็วยและต้องจำอยู่ในพันธนาคารท่านไม่ได้เยี่ยมเรา' มัทธิว 25:42, 43 {MH 287.4} {MHTh 319.1}

แม้ว่าเราจะใช้เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มที่เรียบง่ายและสุภาพเรียบร้อย แต่ เสื้อผ้าของเราก็ควรจะเป็นเสื้อผ้าเนื้อดี มีสีสันสวยงามเหมาะสมที่จะใช้ตาม โอกาส ควรเลือกเสื้อผ้าที่มีความทนทานมากกว่าเพื่ออวด เสื้อผ้าที่ใช้ควร ให้ความอบอุ่นและช่วยปกป้องร่างกาย หนังสือพระธรรมสุภาษิตได้กล่าว ถึงหญิงที่มีปัญญาไว้ว่า "เธอไม่กลัวหิมะมาทำอันตรายแก่คนในครัวเรือน ของเธอ เพราะเขาสวมเสื้อสองชั้น'' สุภาษิต 31:21 {MH 288.1} {MHTh 320.1}

เครื่องแต่งกายของเราควรจะสะอาดเรียบร้อย เสื้อผ้าที่ไม่สะอาดเป็น เสื้อผ้าที่ไม่ลูกสุขลักษณะ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ร่างกายและจิตวิญญาณของ เราต้องเป็นมลทินไป "ท่านเป็นวิหารของพระเจ้า...ถ้าผู้ใดทำลายวิหาร ของพระเจ้า พระเจ้าจะทรงทำลายผู้นั้น" 1 โครินธ์3:16, 17 {MH 288.2} {MHTh 320.2}

โดยประการทั้งปวง เครื่องแต่งกายควรเป็นเสื้อผ้าที่ลูกสุขลักษณะ "นอกเหนือสารพัดทุกสิ่ง" พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะให้เรา "จำเริญและ มีสุขภาพดี" ทั้งร่างกายและจิตวิญญาณ และเราจะเป็นผู้ร่วมงานกับ พระองค์เพื่อให้ร่างกายมีธุซภาพที่ดีและมีจิตวิญญาณที่ผ่องแผ้ว ซึ่งจะเกิด ขึ้นได้จากการแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่ถกลุขลักษณะ {MH 288.3} {MHTh 320.3}

เครื่องแต่งกายควรมีความสง่างามและมีความเหมาะเจาะกับความ เรียบง่ายตามธรรมชาติ พระคริสต์ทรงเตือนมิให้เราดำเนินชีวิตด้วยความ เย่อหยิ่งลืมตัว แต่ให้เราได้มีความสง่างามตามธรรมชาติ พระองค์ทรงชี้ให้ ดูดอกไม่ในทุ่ง และบุปผาชาติที่เผยให้เห็นถึงความบริสุทธิ์ และตรัสว่า "กษัตริย์ซาโลมอนเมื่อบริบูรณ์ด้วยสง่าราศี ก็มีได้ทรงเครื่องงามเท่า ดอกไม้นี้ดอกหนึ่ง" มัทธิว

6:29 โดยอาศัยสิ่งต่างๆ ที่มีอยู่ ในธรรมชาติ พระคริสต์ทรงชี้ให้เราได้เห็นถึงความงามที่สวรรค์ทรงให้คุณค่า ความ สง่างามที่มีใจถ่อม ความเรียบง่าย ความบริสุทธิ์และความเหมาะสม จึงจะทำให้เครื่องแต่งกายของเราเป็นที่โปรดปรานของพระองค์ {MH 289.1} {MHTh 320.4}

พระองค์ทรงมีพระบัญชาให้เราได้สวมเครื่องแต่งกายที่งดงามที่สุด ไว้ในจิตวิญญาณ ไม่มีเครื่องประดับนอกกายชนิดใดที่สามารถเทียบ คุณค่าหรือความงดงามกับ “จิตใจที่สงบและสุภาพ” ซึ่งในสายพระเนตร ของพระองค์นั้น “เป็นสิ่งที่ประเสริฐยิ่ง” 1 เปโตร 3:4 {MH 289.2} {MHTh 321.1}

สำหรับผู้ที่นำกฎเกณฑ์ของพระผู้ช่วยให้รอดมาใช้เป็นหลักการใน การดำเนินชีวิต พระสัญญาของพระองค์ย่อมจะเป็นสิ่งที่ประเสริฐยิ่งนัก {MH 289.3} {MHTh 321.2}

“ท่านกระวนกระวายถึงเครื่องนุ่งห่มทำไม...แม้ว่าพระเจ้าทรง ตกแต่งหญ้าที่ทุ่งนาอย่างนั้นซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ... พระองค์จะไม่ทรงตกแต่งท่านมากยิ่งกว่านั้นหรือ เหตุฉะนั้นอย่ากระวน- กระวายว่า...จะเอาอะไรนุ่งห่ม...เพราะว่า...พระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์ทรงทราบแล้วว่าท่านต้องการสิ่งทิ้งปวงเหล่านี้แต่ท่านทั้งหลาย
จงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้า และความขอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให่*, มัท่ธิ-ว ธ:28-33 {MH 289.4} {MHTh 321.3}

“ผู้ที่มี-จิตใจแน่วแน่นั้น พระองค์จะทรงรักษาไว้ในความสงบสุขอย่างบริบูรณ์เพราะเขาไต้ไว้วางใจในพระองค์” อิสยาห์ 26:3 (ฉบับ แปลเดิม) {MH 289.5} {MHTh 321.4}

ผลจากการครอบงำของการแต่งกายตามสมันนิยมสร้างความแตกต่าง ต่อผู้คนที่อ่อนแอ วุ่นวายใจ เจ็บป่วยและผู้ตกระกำลำบากเพียงไร การ แต่งกายตามแบบสมัยนิยมช่างเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกับหลักเกณฑ์ในพระ คมภีร์อย่างมากมายสักเท่าไร ขอให้ลองคิดถึงแบบเครื่องแต่งกายที่นิยม
กันอย่างแพร่หลายในระยะเวลาสองสามร้อยปีก่อนหรือแม้แต่ในระยะ หลายสิบปีที่ผ่านมา มีกี่แบบซึ่งเมื่อพ้นสมัยนิยมไปแล้ว กลายเป็นเสื้อผ้า ที่ไม่สุภาพ และมีซักกี่แบบที่ถูกประจานว่าไม่เหมาะสมสำหรับสตรีที่มี ความสุภาพเรียบร้อย มีความนับถือในตนเองและเป็นผู้ที่มีความยำเกรง ในพระเจ้า {MH 289.ธ} {MHTh 321.5}

การเปลี่ยนแปลงแบบเครื่องแต่งกายเพียงเพราะเห็นแก่สมัยนิยม
มิใช่เป็นเรื่องที่พระวจนะของพระเจ้าสนับสนุนหรือเห็นชอบ การเปลี่ยน- แปลงแบบและรายละเอียด เพิ่มเติมลายประดับที่สูงค่าถลุงเวลาและเงิน

ทองของคนมั่งมีและยังสิ้นเปลืองกำลังของความคิดและจิตวิญญาณไป ด้วยการกระทำเหล่านี้ยัดเขียดภาระหนักมาสู่ชนชั้นกลางและที่ยากจน กว่าหลายคนที่ทำมาหาเลี้ยงชีพด้วยความยากลำบาก ซึ่งสามารถที่จะตัดเย็บเสื้อผ้าในแบบที่เรียบง่ายไว้ใส่เองได้ กลับต้องไปหาช่างตัดเสื้อเพื่อจะไดใส่เสื้อผ้าให้เข้ากับสมัยนิยม หญิงสาวที่ยากจนหลายคนยอมเสียเงิน {MHTh 322.1}

เพื่อซื้อเสื้อคลุมที่ทันสมัย โตย ไม่เหลือเงินที่จะซื้อเสื้อผ้าให้ความอบอุ่นแก่ ร่างกาย และที่สุดหญิงเหล่านั้นก็ต้องชดใช้ผลร้ายของสมัยนิยมแม้กระทั่ง ด้วยชีวิตของตนเอง และยังมีอีกหลายคนที่มีจิตใจโลภและปรารถนาที่จะ ได้แต่งกายตามอย่างคนที่ร่ำรวย จึงถูกชักนำไปในทางที่ผิดด้วยการกระทำ ที่ไม่ซื่อสัตย์และนำละอาย หลายครอบครัวต้องขาดความสุขสบายของ ชีวิตไป และผู้ชายหลายคนลูกบังคับให้ต้องกลายเป็นคนที่ฉ้อโกงหรือต้อง ล้มละลาย เพื่อสนองการใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือยของภรรยาหรือลูกๆ {MH 290.1} {MHTh 322.2}

เพื่อให้ทันตามแฟชั่น สตรีศลายคนลูกบีบบังคับให้ต้องจัดหาเสิ้อผ้าที่งดงามทันสมัยให้กับตัวเองและลูก ๆ จนต้องลำบากตรากตรำทำงานราวกับทาสอยู่ตลอดเวลา มารดาหลายคนต้องทำงานจนดึกจนดื่นด้วยเส้นประสาทที่ดึงเครียดและมือไม้ที่สั่นเทา เพื่อที่จะเพิ่มเครื่องประดับให้กับ เสิ้อผ้าของลูก ๆ ซึ่งเป็นสิ่งที่มิได้ช่วยส่งเสริมให้มีสุฃภาพที่ดีหรือมีความสุข
สบายมากขึ้นหริอมีความงามอย่างแท้จริงแต่ประการใด เพื่อเห็นแก่แฟชั่น สมัย่นิยม เธอยอมสูญเสียสุขภาพและความสงบของจิตใจซึ่งเป็นสิ่งสำคัญ ยิ่งในการนำพาลูกๆ ให้ดำเนินไปในทางที่ลูกต้อง เมื่อการอบรมจิตใจถูก เพิกเฉย จิตวิญญาณจึงตกตา {MH 290.2} {MHTh 322.3}

มารดาไม่มีเวลาที่จะศึกษาเรียนรู้ถึงหลักการเกี่ยวกับการเจริญและ
พัฒนาด้านร่างกายเพื่อจะได้รู้จักวิธีการดูแลรักษาสุขภาพของลูกๆ นาง ไม่มีเวลาที่จะเอาใจใส่ดูแลความต้องการด้านจิตใจหรือด้านจิตวิญญาณ ของเด็กๆ ไม่มีเวลาแสดงความเห็นอกเห็นใจเมื่อพวกเขาต้องประสบกับ
ความผิดหวังหรือไต้รับความยากลำบากแม้จะเป็นเรื่องเล็กน้อยก็ตาม หรือมีส่วนร่วมในสิ่งที่ลูกๆ สนใจและใฝ่ฝัน {MH 291.1} {MHTh 322.4}

แทบจะทันทีที่พวกเขาลืมตาอ้าปากมาดูโลก พวกเขาก็ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของแฟชั่นสมัยนิยม พวกเขาได้ยินถึงเรื่องเสื้อผ้าและเครื่องแต่งกายมากกว่าเรื่องของพระผู้ช่วยให้รอด พวกเขาเห็นมารดาค้นหาดูแบบเสื้อที่ทันสมัยอย่างใจจดใจจ่อมากกว่าพระคัมภีร์ การแต่งกายให้สวยเด่น

ถือเป็นสิ่งสำคัญยิ่งกว่าการอบรมบ่มนิสัย ทั้งบิดามารดาและบุตรจึงต้อง สูญเสียสิ่งที่ดีที่สุด งดงามที่สุดและถูกต้องแท้จริงที่สุดในชีวิตไป เพื่อเห็นแก่ แฟชั่น พวกเขาจึงลูกล่อลวงให้พลาดจากการตระเตรียมให้พร้อมสำหรับ ชีวิตในอนาคต {MH 291.2} {MHTh 323.1}

ศัตรูแห่งความดีนั่นเองที่เป็นผู้ที่อยู่เบื้องหลังในการส่งเสริมการ ออกแบบเครื่องแต่งกายให้มีแฟชั่นใหม่ๆ เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ไม่ {MHTh 323.2}

มีสิ่งใดที่มันจะต้องการมากไปกว่าการหลู่พระเกียรติของพระเจ้าและนำ ความโทมนัสมาสู่พระองค์ ด้วยการสร้างความทุกข์ยากและความหายนะ ให้แก่มนุษยชาติ หนึ่งในวิธีการที่ซาตานใช้เพื่อบรรลุเป้าหมายของมัน อย่างได้ผลที่สุดก็คือ การวางอุบายโดยใช้แฟชั่นของเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย ซึ่งจะทำให้ร่างกายอ่อนแอ สมองเสื่อมลงและจิตวิญญาณต้องตกตา {MH 291.3} {MHTh 323.3}

ผู้หญิงหลายคนต้องป่วยเป็นโรคร้ายแรงต่าง ๆ และต้องทนทุกข์ ทรมานมากยิ่งขึ้น เพราะการแต่งกาย แทนที่จะรักษาร่างกายให้แข็งแรง เพื่อรับมือกับสถานการณ์ยากลำบากที่จะเกิดขึ้น พวกเขากลับปล่อยตัว ปล่อยใจตามนิสัยที่ผิด ๆ บ่อยครั้งที่ทำให้เสียสุขภาพหรือแม้กระทั่งชีวิต และทิ้งมรดกแห่งความทุกข์ยากให้แก่ลูก ๆ ในสภาพร่างกายที่เสื่อมโทรม นิสัยที่วิปลาสและมีความคิดเห็นอย่างผิดๆ เกี่ยวกับชีวิต {MH 291.4} {MHTh 323.4}

กระโปรงที่ยาวระพื้นเป็นแฟชั่นของเครื่องแต่งกายที่สิ้นเปลืองและ อันตราย ความไม่สะอาด ไม่สะดวกสบายและไม่ลูกสุขลักษณะ ทั้งหมด นี้และอื่นๆ อีกมากเป็นความจริงที่มีอยู่ในเสื้อผ้าลักษณะนี้ ซึ่งทำให้ต้อง หมดเปลืองโดยไม่จำเป็น เนื่องจากต้องใช้เนื้อผ้ามากขึ้นในการตัดเย็บและ มีความรุ่มร่ามอย่างไร้ประโยชน์ เมื่อเราเห็นผู้หญิงที่สวมกระโปรงยาวระ พื้น หอบหิ้วห่อของพะรุงพะรัง พยายามจะขึ้นหรือลงบันไดขึ้นรถโดยสาร ประจำทาง เดินแหวกฝ่าฝูงชนที่เบียดเสียดกัน เดินตากฝนหรือเดินไป ตามทางที่มีดินโคลนเฉอะแฉะ จะต้องมีข้อพิสูจน์อะไรอีกเล่าถึงความไม่ สะดวกไม่สบายที่จะต้องสวมใส่เสื้อผ้าประเภทนี้ {MH 291.5} {MHTh 324.1}

ผลเสียร้ายแรงของเครื่องแต่งกายอีกแบบหนึ่งคือการสวมใส่กระโปรง ที่น้ำหนักของกระโปรงลูกแบกรับไว้ที่สะโพก น้ำหนักที่มากนี้กดทับและ ถ่วงอวัยวะภายในสู่ต้านล่าง ทำให้ช่วงท้องอ่อนแรงรู้สึกเมื่อยล้า ทำให้ผู้ สวมใส่ต้องเดินหลังคุ่มจนบีบรัดปอด ทำให้หายใจลำบาก {MH 292.1} ในช่วงหลายปีที่ผ่านไป

ได้มีการนำเรื่องอันตรายอันเกิดจากการ สวมเครื่องแต่งกายที่รัดเอวมาอภิปรายกันอย่างกว้างขวาง และมีน้อยคน ที่จะไม่ได้รับรู้ถึงเรื่องเหล่านี้ แต่กระนั้น การแต่งกายตามแฟชั่นสมัยนิยม ก็ยังมีอิทธิพลอยู่มากจนความชั่วร้ายนี้ยังคงดำเนินต่อไป โดยการปฏิบัติ เช่นนี้ บรรดาผู้หญิงและสาวน้อยกำลังนำภัยอันตรายที่ไม่รู้ตัวมาสู่ตนเอง สิ่งสำคัญที่ช่วยให้ร่างกายมีสุขภาพที่ดีก็คือ อกจะต้องมีช่องว่างที่จะขยายออกได้อย่างเต็มที่เพื่อให้ปอดสามารถทำงานได้อย่างสมบูรณ์เวลาหายใจ เข้า เมื่อปอดลูกบีบอยู่ในที่ๆ จำกัด ปริมาณออกซิเจนที่จะเข้าไปในปอด ก็ลดลง โลหิตจะไม่ได้รับการฟอกอย่างเต็มที่ ของเสียและสารพิษซึ่งปอดจะต้องกำจัดทิ้งยังคงเหลืออยู่เช่นเดิม นอกจากนี้ การไหลเวียนของโลหิตก็จะลูกขัดขวางและอวัยวะภายในก็ลูกบีบรัดและเบียดให้อยู่ในตำแหน่ง ที่ไม่สามารถจะปฏิบัติหน้าที่ได้เท่าที่ควร {MH 292.2} {MHTh 324.2}

เสื้อผ้ารัดรูปหาได้ช่วยให้เรามีรูปร่างที่สวยงามขึ้นไม่ พื้นฐานสำคัญในความงามของร่างกายก็คือ ความเหมาะสมกลมกลืนของส่วนต่างๆ ของ ร่างกาย แบบอย่างที่ลูกต้องของการเจริญในฝ่ายร่างกายมิอาจหาไดใน นางแบบฝรั่งเศสที่กำลังเดินแฟชั่น แต่หาได้จากรูปร่างของมนุษย์ที่เจริญขึ้นตามกฎแห่งธรรมชาติของพระเจ้า พระเจ้าทรงเป็นผู้สรรสร้างความ งดงามทั้งปวง และเราจะสามารถก้าวขึ้นสู่มาตรฐานแห่งความงามที่แท้จริง ได้ก็ต่อเมื่อเราได้ปฏิบัติตามแบบอย่างอันดิเลิศของพระเจ้าเท่านั้น {MH 292.3} {MHTh 324.3}

ความชั่วร้ายอีกลักษณะหนึ่งซึ่งท่าตามก้นมาแบบธรรมเนียมปฏิบติ คือ การจัดแบ่งเครื่องนุ่งห่มที่ขาดความสมดุล บางส่วนของร่างกายก็ใช้ เสื้อผ้ามากเกินต้องการ ในขณะที่บางส่วนกลับใช้น้อยเกินไป มือและเท้า ซึ่งเป็นส่วนของร่างกายที่อยู่ห่างไกลจากอวัยวะที่สำคัญควรจะมีเครื่อง ปกปิดอย่างเพียงพอเพื่อให้พ้นจากความหนาวเย็น เราจะมีร่างกายที่สมบูรณ์แข็งแรงไม่ได้ถ้าเราปล่อยแขนขาให้เย็นอยู่เป็นประจำ เพราะหาก แขนขามีโลหิตอยู่น้อย โลหิตก็จะไปคั่งอยู่ในส่วนอื่นๆ ของร่างกายมาก เกินไป การที่จะมีสุขภาพที่สมบูรณ์แข็งแรงได้นั้น ต้องการการไหลเวียน โลหิตที่สมบูรณ์ แต่เราจะมีสุขภาพที่ดีไม่ได้ ถ้าเราสวมใส่เสื้อผ้าหนาๆ สามหรือสี่เท่าห่อหุ้มร่างกายตรงจุดที่มีอวัยวะสำคัญ ๆ ของร่างกายแล้ว ปล่อยให้มือเท้าเย็น เพราะไม่มีเครื่องปกปิดที่เพียงพอ {MH 293.1} {MHTh 325.1}

ผู้หญิงมากมายป่วยเป็นโรคประสาทอ่อนและมีความวิตกกังวล เพราะร่างกายขาดอากาศบริสุทธิ์ที่จะไปช่วยฟอกโลหิตในร่างกายให้สะอาด และร่างกายขาดการขยับและเคลื่อนไหวที่จะช่วยให้โลหิตได้ไหลผ่านไปยังเส้นเลือดอันจะทำให้มีชีวิต มีสุขภาพที่ดีและมีกำลังวังชา ผู้หญิงหลายคน ต้องเจ็บออดๆ แอดๆ อยู่ตลอดเวลา ทั้งที่สามารถจะมีร่างกายที่แข็งแรงได้และหลายคนได้ตายจากไปด้วยโรควัณโรคและโรคอื่นๆ ในเมื่อสามารถจะมีชีวิตอยู่อย่างยืนยาว ถ้าหากได้แต่งกายตามหลักการด้านสุขภาพและได้ออกกำลังกายในที่กลางแจ้งอย่างเต็มที่ {MH 293.2} {MHTh 325.2}

ในการที่เราจะรูจักสวม ใส่เสื้อผ้าที่ถูกสุขลักษณะที่สุดนั้นเราต้องศึกษาถึงความต้องการซองอวัยวะทุกส่วนของร่างกายอย่างละเอียด เราจะต้องคำนึงถึงลักษณะของภูมิอากาศ สภาพแวดล้อม สภาพของร่างกาย อายุและอาชีพที่ทำด้วย เครื่องแต่งกายทุกชิ้นควรเป็นเสื้อผ้าที่สวมใส่ได้ อย่างสบาย ไม่กีดขวางการไหลเวียนของโลหิตหรือการหายใจอย่างอิสระ เต็มที่และตามธรรมชาติ เสื้อผ้าทุกชิ้นที่สวมใส่ควรจะหลวมพอที่เมื่อเรายก แขนขึ้นตัวเสื้อก็จะยกขึ้นตาม {MH 293.3} {MHTh 325.3}

สตรีที่มีสุขภาพร่างกายอ่อนแอ สามารถช่วยเหลือตัวเองได้เป็นอย่างมากด้วยการมีวิจารณญาณในการแต่งกายและการออกกำลังกาย เมื่อแต่งกายอย่างเหมาะสมสำหรับกิจกรรมสันทนาการนอกอาคารแล้ว ให้พวกเขาได้ออกกำลังกายในกลางแจ้ง ในช่วงแรกนั้นให้ออกกำลังแต่น้อย ด้วยความระมัดระวัง แล้วจึงค่อยๆ เพิ่มขึ้นเท่าที่ร่างกายจะสามารถทนได้ ด้วยการกระทำเช่นนี้ หลายคนจะสามารถฟื้นความแข็งแรงและสามารถมีชีวิตอยู่ต่อไปเพื่อจะได้มีส่วนร่วมในกิจการต่างๆ ในโลกนี้ได้ {MH 293.4} {MHTh 326.1}

ปลดเปลื้องตัวเองจากการแต่งกายตามสมัย□ยม

ผู้หญิงทั้งหลายควรมีจิตใจที่เข้มแข็งที่จะแต่งตัวอย่างเรียบง่ายและ ถูกสุขลักษณะ แทนที่จะดิ้นรนเพื่อสนองความต้องการตามสมัยนิยม แทนที่ จะใช้เวลาทำแต่งานบ้าน ให้ผู้หญิงที่เป็นภรรยาและเป็นมารดาไดใช้เวลา อ่านหนังสือบ้างเพื่อรับรู้ข่าวสารข้อมูลต่างๆ เพื่อสามารถที่จะเป็นเพื่อน คู่คิดของสามีและยังสามารถเข้าใจถึงความรู้สึกนึกคิดของลูกๆ ที่กำลัง พัฒนาและเติบโตขึ้น ให้นางไดใช้โอกาสของตัวเองเพื่อชักจูงบุตรธิดาให้ได้ดำเนินชีวิตไปในทางที่สูงขึ้น ให้นางไดใช้เวลาเพื่ออยู่ใกล้ชิดกับพระ ผู้ช่วยให้รอดในทุกวันเพื่อพระองค์จะทรงเป็นพระสหายที่สนิทสนมและให้นางไดใช้เวลาศึกษาเล่าเรียนพระวจนะของพระองค์ ใช้เวลาออกไปยัง ท้องทุ่งกับลูกๆ

และเรียนรู้ถึงพระเจ้าโดยอาศัยความงดงามที่มีอยู่ในพระ หัตถกิจของพระองค์ {MH 294.1} {MHTh 326.2}

ให้นางรักษาจิตใจที่สดชื่นรื่นเริงและมีชีวิตชีวา แทนที่จะใช้ทุกเสี้ยวเวลานาทีให้หมดไปกับการตัดเย็บเสื้อผ้าที่ดูเหมือนจะไม่มีวันหมดสิ้น ใช้เวลาในยามเย็นให้เป็นบรรยากาศที่น่ารื่นรมย์โดยการสังสรรค์ร่วมกันในครอบครัวเมื่อเสร็จสิ้นจากการงานในแต่ละวัน ด้วยการทำเช่นนี้พ่อบ้านหลายคนจะเลือกใช้เวลาอยู่กับบ้านมากกว่าที่จะออกไปสมาคมตามสโมสรหรือคลับบาร์ร้านจำหน่ายสุรา เด็กหนุ่มหลายคนก็จะไม่ออกไปเที่ยวเตร่ อยู่ตามฟุตบาทตามร้านชำหัวมุมถนน เด็กสาวหลายคนก็จะไม่ถูกชักจูงให้ต้องหลงระเริงไปกับสังคมที่จะทำให้ถลำไปทางที่ผิด อิทธิพลของครอบ-ครัวควรจะเป็นไปตามแบบอย่างที่พระเจ้าได้ทรงวางไว้ให้แก่บิดามารดาและบุตรธิดา ซึ่งจะเป็นพระพรไปตลอดชีวิต {MH 294.2} {MHTh 327.1}

*****

บทที่ 23 - อาหารและสุขทาพ

ร่างกายของเราเจริญวัยจากอาหารที่เรารับประทานเข้าไป เนื้อเยื่อของร่างกายมีการเสื่อมสลายอยู่ตลอดเวลา การเคลื่อนไหวของอวัยวะทุกส่วนจะทำให้เกิดการชำรุดสึกหรอ และส่วนที่ชำรุดสึกหรอนี้รับการซ่อมแซมกลับคืนสู่สภาพปกติจากอาหารที่เรารับประทาน อวัยวะแต่ละส่วนของร่างกายต่างต้องการสารอาหารในส่วนของตน สมองต้องรับสารอาหารในส่วนของ มัน ทั้งกระดูกกล้ามเนื้อ และประสาทก็ต้องการส่วนของพวกมัน การเปลี่ยนแปลงอาหารให้กลายเป็นโลหิตและใช้โลหิตนี้ไปเสริมสร้างส่วน ต่างๆ ของร่างกายถือว่าเป็นกรรมวิธีที่น่าอัศจรรย์ยิ่ง แต่กรรมวิธีนี้ดำเนิน การอยู่อย่างต่อเนื่องเพื่อจัดหาความแข็งแรงและความมีชีวิตชีวามาหล่อ- เลี้ยงประสาททุกเส้นกล้ามเนื้อทุกมัดและเนื้อเยื่อทุกส่วนของร่างกาย {MH 295.1} {MHTh 328.1}

การเลือกอาหารกจะรับประกาน

อาหารที่เราเลือกรับประทานควรเป็นอาหารชนิดที่มีส่วนประกอบ สำคัญต่างๆ ที่จำเป็นต่อการเลริมสรางร่างกาย ในการเลือกนั้น ความอยากอาหารไม่ใช่เป็นตัวชี้ที่ปลอดภัยนัก นิสัยการรับประทานที่ผิดๆ ทำให้ความอยากอาหารถูกบิดเบือน หลายครั้งสาเหตุนี้ทำให้เกิดความอยากอาหารที่บั่นทอนสุขภาพ แทนที่จะเสริมสร้างกำลังความแข็งแรงให้แก่ ร่างกายเรามิอาจปล่อยให้ธรรมเนียมปฏิบิติของสังคมนำเราหลงทาง โรคภัยไข้เจ็บและความทุกข์ทรมานที่มีอยู่ในทั่วทุกหนแห่งนั้น ส่วนใหญ่ล้วนแล้วแต่เกิดจากค่านิยมที่ผิดๆ เกี่ยวกับอาหารการกิน {MH 295.2} {MHTh 329.1}

เพื่อที่จะทราบว่าอาหารใดดีที่สุด เราต้องศึกษาแผนการตั้งแต่เริ่มแรกที่พระเจ้าไต้ทรงวางไว้เกี่ยวกับอาหารสำหรับมนุษย์ พระองค์ผู้ทรงสร้างมนุษย์และผู้ทรงเข้าพระทัยถึงความต้องการซองเขา ประทานอาหารให้แก่อาต้มโดยตรัสว่า “ดูเกิด เราให้พืชที่มีเมล็ดทั้งหมด...และต้นไม้ทุกชนิดที่มีเมล็ดในผลของมันแก่เจ้าเป็นอาหารเจ้า” ปฐมกาล 1:29 เมื่อมนุษย์ต้องออกจากสวนเอเดนเพื่อทำมาหาเลี้ยงชีพโดยอาศัยการเพาะ ปลูกพืชผลอันเป็นผลจากการกระทำความผิดบาปนั้น มนุษย์ไต้รับ อนุญาตให้รับประทาน “พืชต่างๆ ของทุ่งนา” ด้วย ปฐมกาล 3:18 {MH 295.3} {MHTh 329.2}

ธัญพืช ผลไม้ ถั่วและพืชผักชนิดต่างๆ เป็นส่วนประกอบของอาหารที่พระผู้สร้างได้ทรงเลือกสรรไว่ให้แก่เรา อาหารเหล่านี้ หากปรุง

อย่างเรียบง่ายและมีสภาพที่ใกล้เคียงกับธรรมชาติ จะมีประโยชน์สำหรับบำรุงเลี้ยงร่างกายมากที่สุด ทั้งยังช่วยให้ร่างกายเกิดความแข็งแรง มี ความอดทน มีสติปัญญาที่เฉียบแหลม ซึ่งอาหารที่ปรุงอย่างวิจิตรซับซ้อนและอาหารที่มีฤทธิ์ในการกระตุ้นร่างกายไม่อาจที่จะให้คุณค่าอย่างเดียว กันนี้ได้ {MH 296.1} {MHTh 329.3}

แต่อาหารที่มีประโยชน์ต่อร่างกายทุกชนิดก็ใช่ว่าจะมีความเหมาะสมกับความต้องการของเราในทุกๆ สภาวะ เราควรจะเลือกอาหารที่จะรับประทานด้วยความระมัดระวัง อาหารการกินของเราควรจะมีความเหมาะสม กับฤดูกาลสภาพภูมิอากาศที่เราอาศัยอยู่ และเหมาะกับอาชีพที่เราทำ อาหารบางชนิดที่เหมาะสำหรับฤดูหนึ่งหรือในท้องถิ่นที่มีสภาพอากาศ อย่างหนึ่งอาจไม่เหมาะสมสำหรับฤดูกาลอื่นหรือในสภาพอากาศอีกอย่าง หนึ่ง ดังนั้นจึงมีอาหารชนิดต่างๆ ที่เหมาะสมกับแต่ละอาชีพ บ่อยครั้งอาหารที่ให้ประโยชน์แก่ผู้ใช้แรงงานมาก ย่อมไม่เหมาะสำหรับผู้ที่ทำงาน นั่งโต๊ะอยู่กับที่หรือผู้ที่ต้องใช้งานหนักไปทางความคิดและสมอง พระเจ้าประทานอาหารที่เป็นประโยชน์ชนิดต่างๆ อย่างเพียงพอให้เรา และแต่ละคนควรเลือกอาหารที่เหมาะสมที่สุดกับความจำเป็นของเขาด้วยประลบการณ์และวิจารณญาณที่มีสติของเขาเอง {MH 296.2} {MHTh 330.1}

ธรรมชาติบนดาลให้มีผลผลิตของผลไม้ ถั่ว และธัญพืชชนิดต่างๆ อย่างล้นเหลือในแต่ละปีผลิตผลจากทุกดินแดนทั่วโลกถูกกระจายไปอย่าง กว้างไกลมากยิ่งขึ้นด้วยประสิทธิภาพของระบบการขนส่งที่เติบโตขึ้น ผล ที่ตามมาก็คืออาหารหลายชนิดที่เคยลูกจัดว่าเป็นของฟุ่มเฟือยและมีราคา แพงเมื่อไม่กี่ปีก่อนกลับกลายเป็นอาหารที่ทุกคนสามารถซื้อหามารับประทาน ได้ทุกวันโดยเฉพาะอย่างยิ่งอาหารจำพวกผลไม้แห้งและผลไม้บรรจุกระป๋อง {MH 297.1} {MHTh 330.2}

ถั่วเปลือกแข็งและอาหารที่ทำจากถั่วมากมายกำลังมีการนำมาใช้ แทนเนื้อสัตว์มากขึ้นเรื่อยๆ โดยอาจนำถั่วชนิดต่างๆ มาปรุงผสมกับ ธัญพืชผลไม้และพืชให้หัวบางชนิดเพื่อประกอบเป็นอาหารที่มีประโยชน์ และบำรุงร่างกายอย่างไรก็ตาม ควรระมัดระวังอย่าผสมถั่วในสัดส่วนที่ มากเกินไปผู้ที่ทราบถึงผลกระทบที่ไม่พึงประสงค์อาจสามารถขจัดปัญหานี้ออกไปได้ด้วยการใส่ใจในคำเตือนนี้ เราควรจะจดจำไว้ว่าถั่วบางชนิดอาจจะมีคุณค่าทางโภชนาการที่ไม่เท่ากัน เมล็ดอัลมอนด์มีตุณค่าทาง

โภชนาการมากกว่าถั่วลิสง แต่การรับประทานถั่วลิสงในปริมาณจำกัดร่วมกับธัญพืชชนิดต่างๆ จะช่วยบำรุงสุขภาพและย่อยง่าย {MH 298.1} {MHTh 330.3}

เมื่อจัดปรุงตามวิธีการที่ลูกต้อง ผลมะกอกจะมีคุณสมปติเหมือนถั่วเปลือกแข็งซึ่งสามารถจะน่ามาใช้แทนเนยและเนื้อสัตว์ได้ การรับประทานน้ำมันมะกอกให้ประโยชน์มากกว่าน้ำมันหรือไขมันสัตว์ น้ำมันมะกอกมี ฤทธิ์เป็นยาระบาย สามารถนำมาใช้ประโยชน์ในผู้ที่ป่วยเป็นวัณโรค และ รักษาโรคกระเพาะอาหารอักเสบได้ {MH 298.2} {MHTh 331.1}

ผู้ที่เคยชินกับอาหารรสจัดและมีฤทธิ์กระตุ้นมาก ๆ เป็นผู้ที่มีรสนิยม ผิดธรรมชาติ และทำให้พวกเขาไม่สามารถรู้ในทันทีถึงรสชาติของอาหาร ที่ธรรมดาๆ และเรียบง่ายได้ ประสาทรับรสและกระเพาะอาหารต้อง
ใช้เวลาในการปรับสภาพจากการลูกใช้งานอย่างสมบุกสมบน ส่วนผู้ที่พากเพียรรับประทานแต่อาหารที่ให้ประโยชน์ต่อร่างกายจะพบว่าเมื่อเวลา
ผ่านไปจะรู้สึกว่าอาหารประเภทนี้มีรสชาติที่น่ารับประทาน พวกเขาจะชื่นชอบกับรสชาติที่อร่อยและละเอียดอ่อน และจะรับประทานด้วยความรู้สึกพึงพอใจมากกว่าการรับประทานอาหารราคาแพงที่ไม่มีคุณค่าต่อร่างกาย
และเมื่อกระเพาะอาหารอยู่ในสภาพที่แข็งแรงไม่ต้องทำงานหนักจนเกิน
ไปก็พร้อมจะปฏิบัติหน้าที่ของมัน {MH 298.3} {MHTh 331.2}

เพื่อรักษาสุขภาพที่แข็งแรง ร่างกายจำต้องได้รับสารอาหารที่ดีและ มีประโยชน์อย่างเพียงพอ {MH 299.1} {MHTh 331.3}

หากเรารู้จักตระเตรียมอย่างชาญฉลาด อาหารที่บำรุงสุขภาพสามารถจัดหาได้แทบจะทั่วทุกถิ่นของโลก ผลิตผลต่างๆ ที่ผ่านการเตรียมมาแล้ว ไม่ว่าจะเป็นข้าวเจ้า ข้าวสาลี ข้าวโพด และ'ข้าวโอ่'ต รวมทั้งถั่วชนิดต่างๆ ถั่วลันเตาและถั่วเลนทีล ต่างลูกกระจายส่งออกนอกประเทศในทั่วทุกหน แห่ง อาหารเหล่านี้ร่วมกับผลไม่ในท้องถิ่นหรือที่น่าเข้าจากต่างประเทศ และพืชผักชนิดต่างๆ ที่ปลูกในแต่ละท้องที่ จะช่วยให้เรามีโอกาสเลือกอาหารที่มีประโยชน์ครบถ้วนโดยที่ไม่ต้องใช้เนื้อสัตว์ {MH 299.2} {MHTh 331.4}

ในท้องถิ่นใดที่สามารถปลูกผลไม่ได้มากๆ เราควรจัดเตรียมเสบียงอย่างเพียงพอไว้สำหรับในช่วงฤดูหนาวด้วยการเก็บถนอมในรูปกระป๋อง หรือตากแห้ง ผลไม้ลูกเล็กๆ เช่น องุ่น ลูสเบอร์รี่ สตรอเบอร์รี่ ราสเบอร์รี่ และแบล็กเบอร์รี่

สามารถจะนำมาปลูกเพื่อใช้ประโยชน์ใดในสถานที่หลาย แห่งที่ยังไม่เห็นถึงประโยชน์และไม่เอาใจใส่ต่อการปลูกผลไม้จำพวกนี้ {MH 299.3} {MHTh 331.5}

สำหรับการเก็บถนอมอาหารตามครัวเรือน เราควรเลือกใช้ขวดแก้ว มากกว่ากระป๋องแผ่นเหล็กวิลาศเท่าที่จะทำได้ ปัจจัยสำคัญโดยเฉพาะ อย่างยิ่งคือ ผลไม้ที่จะนำมาเก็บถนอมนั้นควรจะอยู่ในสภาพที่ดี ใช้นาตาล แต่น้อย และต้มให้นานพอที่จะเก็บไว้โดยที่ไม่เสีย โดยวิธีนี้ เราก็จะสามารถ ใช้แทนผลไม้สดได้เป็นอย่างดี {MH 299.4} {MHTh 332.1}

ที่ใดที่สามารถซื้อผลไม้แห้งในราคาพอสมควร เช่น ลูกเกด ลูกพรุน แอปเปิ้ล ลูกแพร ลูกพืช และแอปริคอท ก็อาจจะใช้ผลไม้แห้งเหล่านี้เป็น รายการอาหารหลักได้มากกว่าปกติ ซึ่งส่งผลอย่างดีเลิศต่อสุขภาพและ กำลังความแข็งแรงของร่างกายของผู้ที่ทำงานในทุกๆ สาขาอาชีพ {MH 299.5} {MHTh 332.2}

ในการรับประทานอาหารแต่ละมื้อนั้น เราไม่ควรที่จะมีอาหารให้ มากมายหลายชนิด เพราะจะทำให้รับประทานมากจนเกินไปและส่งผลให้ เกิดอาการอาหารไม่ย่อยขึ้นได้ {MH 299.ธ} {MHTh 332.3}

เป็นการไม่เหมาะสมที่จะรับประทานผลไม้และผักในมื้อเดียวกัน ยิ่งถ้าระบบย่อยอาหารอ่อนแอ การรับประทานทั้งสองอย่างในเวลาเดียวกัน มักจะทำให้เกิดอาการปวดท้องและทำให้สมองคิดอะไรไม่ค่อยออก เราควร รับประทานผลไม่ในมื้อหนึ่งและผักในอีกมื้อหนึ่งจะดีกว่า {MH 299.7} อาหารควรจะสับเปลี่ยนให้แตกต่างกันออกไปบ้าง เราไม่ควรรับ ประทานอาหารชนิดเดียวกันที่จัดปรุงด้วยวิธีการแบบเดียวกันซ้ำซากจำเจ อยู่ทุกๆ วัน เมื่อมีอาหารที่หลากหลายเปลี่ยนแปลงออกไปบ้าง เราก็จะ รู้สึกว่าอาหารที่เรารับประทานนั้นมีความเอร็ดอร่อยมากยิ่งขึ้น ทั้งยังมี คุณค่าต่อร่างกายมากกว่าอีกด้วย {MH 300.1} {MHTh 332.4}

การจัดปรุงอาหาร

เป็นการไม่ถูกต้องที่รับประทานอาหารเพียงเพื่อให้อิ่มท้องเท่านั้น โดยไม่ใส่ใจว่าอาหารที่รับประทานจะมีคุณภาพดีและลูกจัดปรุงอย่างไร ถ้าหากอาหารที่รับประทานนั้นไม่มีรสชาติเสียเลย ร่างกายก็จะไม่ได้รับ สารบำรุงมากนัก ควรใส่ใจในการเลือกสรรสิ่งต่างๆ มาประกอบเป็นอาหาร และควรมีทักษะและความเฉลี่ยวฉลาดในการจัดปรุงอย่างถูกหลัก {MH 300.2} {MHTh 333.1}

แป้งสาลีขัดขาวนั้นไม่ใช่แป้งที่มีความเหมาะสมที่สุดในการนำมาทำ ขนมปัง การใช้แป้งชนิดนี้ทำให้ต้องสิ้นเปลืองทั้งยังไม่มีประโยชน์ต่อ ร่างกาย ขนมปังที่ทำจากแป้งขัดขาวขาดสารอาหารหลายชนิดที่พบใน ขนมปังที่ทำจากแป้งสาลีที่ไม่ขัดขาว และมักจะเป็นสาเหตุของอาการท้องผูกและอาการไม่พึงประสงค์อื่นๆ ที่บั่นทอนสุขภาพ {MH 300.3} {MHTh 333.2}

การใช้เบกกิ้งโซดาหรือผงฟูในการทำขนมปังเป็นสิ่งที่มีอันตราย และไม่มีความจำเป็น ผงเบกกิ้งโซดา (โซเดียมไบคาร์บอเนต) จะทำให้กระเพาะอาหารเกิดการอักเสบและเป็นพิษต่ออวัยวะต่าง ๆ ของร่างกาย แม่บ้านหลายคนคิดว่าตนไม่สามารถทำขนมปังให้ดีได้โดยไม่ใช้เบกกิ้ง โซดา แต่นี่เป็นความเข้าใจที่ผิด หากพวกเขาจะยอมทนลำบากสักนิดเพื่อ เรียนรู้วิธีที่ดีกว่า ขนมปังของพวกเขาก็จะมีคุณประโยชน์ มีรสชาติที่เป็น ธรรมชาติและน่ารับประทานมากยิ่งขึ้น {MH 300.4} {MHTh 333.3}

ในการทำขนมปังโดยใช้เชื้อยีสต์ ไม่ควรใช้นมวัวแทนน้ำ การใช้นมวัวทำให้สิ้นเปลืองเงินทองเพิ่มขึ้น และทำให้ขนมปังนั้นมีประโยชน์ต่อ ร่างกายน้อยลง ขนมปังที่ผสมนมวัวจะรักษารสกลมกล่อมได้ไม่นานภาย หลังการอบเหมือนอย่างขนมปังที่ผสมด้วยน้ำและมักจะทำให้เกิดการ บูดในกระเพาะอาหารได้ง่าย {MH 301.1} {MHTh 333.4}

ขนมปังควรจะมีน้ำหนักเบาและมีรสหวาน โดยไม่มีรสเปรี้ยวเจือปน แม้แต่น้อย ควรปั้นก้อนขนมปังให้เป็นก้อนเล็กและอบให้สุกอย่างทั่วถึง เพื่อฆ่าเชื้อยีสต์ในผงฟู ไม่ว่าจะเป็นขนมปังชนิดใดๆ ก็ตามที่มีส่วนผสม ของเชื้อยีสต์เมื่ออบเสร็จใหม่ ๆ และยังร้อนอยู่จะเป็นอาหารที่ย่อยยากและ ยังไม่ควรนำมาเสริฟบนโต๊ะอาหารในทันที ยกเว้นขนมปังไร้เชื้อที่ไม่ใส่ผงฟู หรือยีสต์ และอบจากเตาอบด้วยความร้อนที่เหมาะสม จะเป็นขนมปังที่น่า รับประทานและมีประโยชน์ต่อร่างกาย {MH 301.2} {MHTh 333.5}

ข้าวที่ใช้ทำข้าวต้มหรือ “ข้าวบด” ต้องใช้เวลาในการต้มหลาย ชั่วโมง แต่อาหารอ่อนและอาหารเหลวให้ประโยชน์ต่อร่างกายน้อยกว่า อาหารแห้ง ซึ่งต้องเคี้ยวให้ละเอียดเสียก่อน ขนมปังอบกรอบเป็นขนมปัง ที่อบสองหน อาหารประเภทนี้เป็นอาหารชนิดหนึ่งที่ย่อยได้ง่ายที่สุดและ มีรสชาติที่อร่อยมากที่สุด โดยการนำเอาขนมปังธรรมดาที่ผสมผงฟูยีสต์ หั่นเป็นแผ่นบางๆ แล้วนำไปอบให้แห้งในเตาอบความร้อนต่ำ โดยให้ ความชื้นระเหยไปจนหมด แล้วปล่อยให้เหลืองกรอบดี เมื่อเก็บไว้ในที่แห้ง ขนมปังชนิดนี้จะสามารถเก็บไว้ได้นานกว่าขนมปังธรรมดา และเมื่อนำไป

ทำให้ร้อนอีกครั้งก่อนรับประทาน จะมีความสดใหม่เหมือนกับขนมปังที่ เพิ่งอบเสร็จ {MH 301.3} {MHTh 334.1}

โดยปกติเรามักจะเติมน้ำตาลลงในอาหารมากเกินไป ขนมเค้ก พุดดิ้ง พาย เยลลี่และแยมเป็นอาหารที่ทำให้เกิดอาการอาหารไม่ย่อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งคัสตาร์ดและพดดิ้งซึ่งมีส่วนผสมหลักคือนมวัว ไข่ และ นาตาล เราควรหลีกเลียเการโมววและน้ำตาลผสมกันมกเกินไป {MH 301.4} {MHTh 334.2}

หากต้องใช้นมวัวก็ควรทำการนึ่งฆ่าเชื้อให้ทั่วถึง เพื่อเป็นการลดอันตรายจากการติดเชื้อจากการใช้นม ส่วนเนยเมื่อน่ามารับประทานร่วมกับขนมปังที่เย็นมีอันตรายต่อร่างกายน้อยกว่าการใช้เนยในการปรุงอาหาร แต่ตามปกติแล้วจะเป็นการดีกว่าที่จะไม่ใช้เนยเลย เนยแข็ง (ชีส) ยิ่งไม่มีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้รับประทานเป็นอาหาร {MH 302.1} {MHTh 334.3}

อาหารที่ปรุงอย่างไม่ลูกสุขลักษณะทำให้โลหิตไม่สมบูรณ์ เพราะไปทำให้อวัยวะที่ใช้ในการสร้างโลหิตอ่อนแอ จึงส่งผลให้ระบบของร่างกายเสียสมดุลและทำให้เกิดโรค สิ่งที่ตามมาก็คือ อาการหงุดหงิดฉุนเฉียว และอารมณ์เสีย คนนับพันนับหมื่นต้องตกเป็นเหยื่ยของการหุงต้มอาหาร ทีไม่ถูกลุซลักษณะ หน้าหลุมฝังศพหลายหลุมควรจะมีคำจารึกไว้ว่า "ตายเพราะอาหารที่หุงต้มอย่างไม่ลูกสุขลักษณะ" "ตายเพราะกระเพาะอาหารถูกใช้งานอย่างสมบุกสมบัน" {MH 302.2} {MHTh 335.1}

ผู้ที่ปรุงอาหารมีหน้าที่อันสูงส่งที่ต้องเรียนรู้ถึงวิธีการในการจัด เตรียมอาหารที่ลูกสุขลักษณะ หลายคนต้องเสียชีวิตเพราะผลจากการหุง ต้มอาหารที่แย่ การทำขนมปังที่ดีได้นั้นจะต้องใช้ทั้งความคิดและการเอาใจ ใส่ อนึ่งมีหลักธรรมคำสอนอยู่ในขนมปังที่ดีหนึ่งก้อนมากกว่าที่หลายคน คิด คนครัวที่ดีจริงๆ นั้นมีน้อยมาก พวกผู้หญิงสาวๆ คิดว่าการหุงหา อาหารและการทำงานบ้านอื่นๆ นั้นเป็นงานที่ตาด้อยและด้วยเหตุนี้ หญิงสาวหลายคนที่แต่งงานแล้วและต้องรับผิดชอบดูแลกิจการในบ้านเรือน จึงไม่ค่อยมีความรู้เกี่ยวกับหน้าที่ของภรรยาและมารดาเท่าไรนัก {MH 302.3} {MHTh 335.2}

การปรุงอาหารมิเพียงแต่จะเป็นศาสตร์เท่านั้น แต่เป็นสิ่งที่สำคัญ ที่สุดในการดำเนินชีวิต เป็นวิชาที่ผู้หญิงทุกคนควรจะได้เรียนรู้ และควร จะสอนคนยากจนกว่าให้ได้รับประโยชน์ การที่จะปรุงอาหารอย่างง่ายๆ ให้อร่อยน่ารับประทานและให้มีคุณค่าทางอาหารนั้นต้องอาศัยทักษะ แต่สิ่ง นี้สามารถที่จะท่าได้

ผู้ที่ทำอาหารควรเรียนรู้ถึงวิธีการจัดเตรียมอาหารที่ เรียบง่าย มีรสชาติดีและให้ประโยชน์ต่อร่างกาย ด้วยวิธีการที่ไม่ยุ่งยาก และถกหลักสุขภาพ {MH 302.4} {MHTh 335.3}

ผู้หญิงทุกคนที่เป็นหัวหน้าครอบครัว แต่ยังไม่เข้าใจถึงวิธีการประกอบ อาหารที่ลูกสุขลักษณะ ควรตัดสินใจอย่างแน่วแน่ที่จะเรียนรู้สิ่งที่มีความ สำคัญอย่างยิ่งต่อความผาสุกของสมาชิกในครอบครัว ในที่หลายแห่ง โรงเรียนสอนทำอาหารสุขภาพเปิดโอกาสให้มีการเรียนการสอนถึงวิธีการ ในการประกอบอาหารที่มีประโยชน์ต่อร่างกาย แต่หากในพื้นที่ไม่มีที่ให้ เรียนรู้และศึกษาดังกล่าว ผู้หญิงที่สนใจก็สามารถเรียนฝึกหัดการปรุงอาหาร กับคนครัวที่มีความสามารถ และพากเพียรปรับปรุงวิธีปรุงอาหารให้ดีขึ้น ตามลำดับ จนในที่สุดย่อมจะกลายเป็นผู้เชี่ยวชาญในศิลปะของการประ- กอบอาหารได้ {MH 303.1} {MHTh 335.4}

การรับประทานอาหารให้เป็นเวลาเป็นสิ่งที่มีความสำคญเป็นอย่าง ยิ่ง เราควรจะกำหนดเวลาที่แน่นอนในการรับประทานอาหารในแต่ละมื้อ เมื่อถึงเวลาให้ทุกคนรับประทานอาหารตามที่ร่างกายต้องการและจะต้อง ไม่รับประทานสิ่งใดอีกจนกว่าจะถึงเวลาของอาหารมื้อกัดไป หลายคนรับ ประทานอาหารในเวลาที่ร่างกายไม่มีความต้องการอาหาร คือในช่วงเวลา ที่ไม่เหมาะสมระหว่างมื้ออาหาร เพราะเขาไม่มีความหนักแน่นพอที่จะ ขัดขืนการตามใจปากของตัวเอง ในขณะเดินทาง บางคนมักจะกินจุบกิน จิบอยู่ตลอดเวลาเมื่อมีอะไรที่กินได้อยู่ใกล้มือ การกระทำเช่นนี้ให้โทษเป็น อย่างมาก ถ้าผู้ที่เดินทางจะรับประทานอาหารที่เรียบง่ายและมีประโยชน์ ต่อร่างกายให้เป็นเวลา พวกเขาก็จะไม่รู้สึกอ่อนเพลียถึงขนาดนี้หรือไม่ ต้องทนทรมานด้วยการป่วยหนักเช่นที่เป็นอยู่ {MH 303.2} {MHTh 336.1}

นิสัยอีกประการหนึ่งที่เป็นอันตรายต่อร่างกายอย่างร้ายแรงคือ การ รับประทานอาหารก่อนเข้านอน แม้เขาจะรับประทานอาหารตามเวลาแล้ว ก็ตาม แต่เพราะว่ายังมีความรู้สึกอ่อนเพลียอยู่ เขาจึงรับประทานอาหาร เพิ่มเข้าไปอีก ด้วยการตามใจตัวเองเช่นนี้ การกระทำที่ผิดๆ จึงเริ่มติด เป็นนิสัย จนเขาคิดว่าไม่อาจนอนหลับได้ ถ้าไม่ได้รับประทานอะไรก่อน นอน ผลที่เกิดขึ้นจากการรับประทานอาหารมื้อดึกเช่นนี้ทำให้ระบบยังคง ต้องย่อยอาหารต่อไปอีกในขณะที่นอนหลับอยู่ และถึงแม้ว่ากระเพาะ อาหารยังคงทำงานต่อไปก็ตาม แต่ก็ทำงานได้ไม่เต็มที่ เมื่อเข้านอนก็มัก

จะทำให้หลับไม่สนิทและทำให้ฝันร้าย เมื่อตื่นขึ้นในเวลาเช้าก็รู้สึกไม่สดชื่น และไม่อยากรับประทานอาหารเช้า เมื่อเราล้มตัวลงนอนหลับพักผ่อน กระเพาะอาหารควรเสร็จสิ้นการทำงานของมัน เพื่อกระเพาะอาหารจะได้หยุดพักผ่อนเช่นเดียวกับอวัยวะอื่นๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คนที่มีนิสัยที่ ชอบนั่งนอนอยู่กับที่ การรับประทานอาหารมื้อดึกก่อให้เกิดอันตรายต่อ ร่างกาย เมื่อการนอนหลับถูกรบกวนจากนิสัยเช่นนี้จึงเป็นจุดเริ่มต้นของ โรคภัยที่มีอันตรายถึงชีวิต {MH 303.3} {MHTh 336.2}

ในหลายกรณี ความรู้สึกอ่อนเพลียที่ทำให้เกิดความอยากอาหาร เกิดขึ้นเนื่องจากอวัยวะที่ใช้ย่อยอาหารต้องทำงานหนักเกินไปตลอดทั้งวัน เมื่อเสร็จหน้าที่หนึ่งมื้อไปแล้ว อวัยวะที่ใช้ย่อยอาหารก็ต้องการการพัก ผ่อน อย่างน้อยที่สุดควรจะมีเวลาพักระหว่างมื้ออาหารห้าหรือหกชั่วโมง และคนส่วนใหญ่ที่ได้ทดลองดู จะรู้สึกว่าการรับประทานอาหารวันละสอง มื้อดีกว่าสามมื้อ {MH 304.1} {MHTh 337.1}

การรับประกานอาหารในลักษณะกผิด

เราไม่ควรรับประทานอาหารที่ร้อนหรือเย็นจนเกินไป ถ้าอาหารอยู่ ในสภาพที่เย็น กำลังของกระเพาะก็จะลูกดึงออกมาเพื่ออุ่นอาหารก่อนการ ย่อยจะเกิดขึ้นได้ เครื่องดื่มที่เย็นให้โทษต่อร่างกายด้วยเหตุผลอย่างเดียว กัน แต่การดื่มเครื่องดื่มที่ร้อนมากเกินไปก็ให้โทษต่อร่างกายเช่นเดียวกัน ความจริงแล้วยิ่งถ้าดื่มน้ำหรือของเหลวคละไปกับการรับประทานอาหาร ครั้งละมากๆ ก็ยิ่งทำให้อาหารย่อยยากขึ้นเท่านั้น เพราะน้ำหรือของเหลว จะต้องลูกดูดซึมเสียก่อนที่กระบวนการย่อยจะเริ่มขึ้นได้ อย่ารับประทาน เกลือหรืออาหารรสเค็มในปริมาณมาก ๆ อย่ารับประทานอาหารหมักดอง และอาหารที่ใส่เครื่องเทศรสจัด แต่จงรับประทานผลไม้ให้มาก แล้วอาการ ระคายเคืองกระเพาะอาหารซึ่งทำให้ต้องดื่มน้ำมาก ๆ ในเวลาอาหารก็จะ หายไป {MH 305.1} {MHTh 337.2}

เราควรที่จะรับประทานอาหารช้าๆ และเคี้ยวให้ละเอียด การเคี้ยว เป็นสิ่งที่จำเป็น เพื่อช่วยให้น้ำลายได้คลุกเคล้ากับอาหารอย่างทั่วถึง และ จะกระตุ้นให้หลั่งน้ำย่อยออกมาทำงาน {MH 305.2} {MHTh 337.3}

อันตรายที่ร้ายแรงอีกเรื่องหนึ่งก็คือ การรับประทานอาหารในเวลา ที่ไม่เหมาะสม เช่นภายหลังการออกกำลังกายหนักๆ เมื่อเรารู้สึกเหน็ด-เหนื่อยหมดแรงหรืออุณหภูมิในร่างกายสูง ทันทีภายหลังการรับประทาน อาหาร

ร่างกายมีการดึงพลังงานจำนวนมากจากระบบประสาท และเมื่อร่างกายหรือสมองผ่านการใช้งานมาอย่างหนักทั้งก่อนหรือหลังการรับ- ประทานอาหาร จะทำให้อาหารไม่ย่อย เมื่อรู้สึกตื่นเต้น วิตกกังวลหรือรีบ ร้อน ไม่ควรรับประทานอาหารจนกว่าได้พักผ่อนให้รู้สึกสบายเสียก่อนจะ ดีกว่า {MH 305.3} {MHTh 338.1}

กระเพาะอาหารมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับสมอง เมื่อกระเพาะ อาหารเกิดความเจ็บป่วย สมองจะกระตุ้นให้ระบบประสาทจ่ายพลังงานไป หล่อเลี้ยงส่วนที่อ่อนแอของอวัยวะย่อยอาหาร เมื่อเป็นเช่นนี้อยู่บ่อยๆ สมองก็จะไม่ปลอดโปร่ง เมื่อสมองต้องทำงานหนักอยู่เสมอ และขาดการ ออกกำลังกาย แม้แต่อาหารธรรมดาก็ควรรับประทานให้น้อยลง ในเวลารับประทานอาหารนั้น ควรละทิ้งเรื่องห่วงใยกังวล ความเร่งรีบทิ้งไป แต่ ให้รับประทานอย่างช้าๆ และด้วยจิตใจที่ร่าเริง เปียมลันด้วยความสำนึกในพระคุณของพระเจ้าผู้ประทานพระพรมากมายมาให้{MH 306.1} {MHTh 338.2}

หลายคนที่เลิกรับประทานเนื้อสัตว์ และอาหารอื่นๆ ที่ไม่ดีและเป็นอันตรายต่อสุขภาพมักจะคิดว่าอาหารที่พวกเขารับประทานล้วนเป็นอาหาร ที่เรียบง่ายและมีประโยชน์ต่อร่างกาย พวกเขาจึงรับประทานกันอย่าง ตามใจปากและมากเกินพอ จนกลายเป็นความตะกละ การกระทำเช่นนี้ เป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง อวัยวะที่ใช้ย่อยอาหารไม่ควรต้องรับภาระหนักด้วย ปริมาณอาหารมากๆ และหลากหลายชนิด จนทำให้ระบบต้องทำงาน อย่างหักโหม {MH 306.2} {MHTh 338.3}

ธรรมเนียมปฏิบัติมักนิยมจัดวางอาหารบนโต๊ะทีละอย่างต่อ ๆ กันไป จนครบชุด เมื่อไม่รู้ว่าจะเป็นอาหารชนิดใดต่อไป ผู้รับประทานอาจพลาด จากการรับประทานอาหารที่เหมาะสมที่สุดสำหรับเขาในจำนวนที่พอเพียง เมื่ออาหารชุดสุดท้ายลูกนำออกมา บ่อยครั้งเขาจำใจต้องรับประทานมาก เกินกำหนดโดยชิมของหวานที่เย้ายวนลิ้นไปบ้าง ซึ่งไม่เป็นประโยชน์ต่อ ร่างกายของเขาเลย หากอาหารทั้งหมดที่เตรียมมาสำหรับมื้อหนึ่งๆ ถูก นำมาวางไว้บนโต๊ะพร้อมกันตั้งแต่แรก ผู้รับประทานจะมีโอกาสเลือก อาหารที่เป็นประโยชน์ที่สุดต่อตัวเขาได้ {MH 306.3} {MHTh 338.4}

บางครั้ง เราอาจรู้สึกไม่สบายทันทีภายหลังการรับประทานอาหาร มากเกินไป ในบางกรณีอาจไม่รู้สึกเจ็บปวด แต่อวัยวะในการย่อยอาหาร เกิดสูญเสียกำลังไป และฐานรากของสุขภาพถูกบั่นทอนทีละน้อย {MH 306.4} {MHTh 339.1}

อาหารส่วนเกินที่รับประทานเข้าไป ทำให้อวัยวะในการย่อยอาหาร ต้องทำงานหนักและก่อให้เกิดความรู้สึกอึดอัดไม่สบายคล้ายจะเป็นไข้

เพราะร่างกายต้องส่งโลหิตปริมาณมากเกินจำเป็นไปช่วยที่ช่วงท้อง ทำให้รู้สึกหนาวเย็นตามปลายมือและเท้าอย่างรวดเร็ว ทำให้อวัยวะในการย่อยอาหารต้องทำงานหนักขึ้น และเมื่ออวัยวะเหล่านี้ทำการย่อยเสร็จสิ้น จะรู้สึกอ่อนเปลี้ยเพลียแรง บางคนที่รับประทานอาหารมากเกินไปเข้าใจความรู้สึกอ่อนเพลียนี้ว่าเป็นความหิว แต่ที่จริงความรู้สึกนี้เกิดจากการที่อวัยวะที่ใช้ในการย่อยอาหารทำงานจนหมดแรง บางครั้งทำให้สมอง มึนงงจนทั้งสมองหรือร่างกายแทบไม่สามารถทำสิ่งใดได้เลย {MH 307.1} {MHTh 339.2}

อาการไม่พึงประสงค์เหล่านี้เกิดขึ้นเพราะร่างกายต้องทำงานหนักเกินกำลังจนหมดเรี่ยวแรงไป กระเพาะกำลังพูดว่า “ขอให้ฉันได้พักบ้าง เถิด” แต่หลายคนตีความหมายของเความอ่อนเพลียนี้ว่า มีความต้องการอาหารมากขึ้นตังนั้นแทนที่จะให้กระเพาะอาหารไต้พัก กระเพาะอาหารจึงต้องทำงานหนักอีกครั้งหนึ่ง ผลที่ได้รับก็คือ ระบบย่อยอาหารที่ควรจะทำงานได้เป็นอย่างดีต่อไปต้องกลับเสื่อมสภาพลง {MH 307.2} {MHTh 339.3}

ในวันสะบาโต เราไม่ควรเตรียมอาหารไว้รับประทานมากหรือมี หลากหลายชนิดกว่าวันอื่นๆ แทนที่จะเป็นเช่นนี้ อาหารที่เตรียมควรจะ เป็นอาหารที่เรียบง่ายกว่าและควรรับประทานในปริมาณที่น้อยลง เพื่อให้สมองของเรามีความปลอดโปร่งและสามารถเข้าใจในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับฝ่ายจิตวิญญาณได้ดียิ่งขึ้น กระเพาะอาหารที่อิ่มแปล้หมายถึงสมองที่มึนทึบคิด อะไรไม่ออก เราอาจได้ฟังถ้อยคำที่ล้ำค่า แต่มิอาจเข้าใจความหมายอย่าง ซาบซึ้งเพราะสมองของเรามึนซึมด้วยการรับประทานอาหารที่ไม่ถูกต้อง การรับประทานอาหารมากเกินไปในวันสะบาโต เป็นเหตุให้หลายคนแปดเปื้อนตัวพวกเขาเองจนไม่อาจรับประโยชน์จากชั่วโมงอันศักดิ์สิทธิ์นี้ได้ เท่าที่หลายคนคาดคิด {MH 307.3} {MHTh 339.4}

เราควรจะหลีกเลี่ยงการประกอบอาหารในวันสะบาโต แต่ก็ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องรับประทานอาหารที่เย็นชืด ในช่วงที่อากาศหนาว เราควรที่จะอุ่นอาหารที่เตรียมไว้ตั้งแต่วันก่อนให้ร้อน ขอให้เป็นอาหารที่ เรียบง่ายอร่อยและน่ารับประทาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในครอบครัวที่มี เด็กๆ ในวันสะบาโตควรจัดอาหารบางอย่างเป็นพิเศษที่ครอบครัวไม่มี เป็นประจำในวันธรรมดา {MH 307.4} {MHTh 340.1}

ไม่ควรชักช้าในการแกไขนิสัยผิด ๆ ของการบริโภคอย่างตามใจ ปากเมื่อโรคอาหารไม่ย่อยเกิดขึ้นจากการใช้กระเพาะอาหารอย่างสมบุก สมบน

เราควรพยายามสงวนอย่างระมัดระวังกำลังที่เหลือของกระเพาะอาหารโดยการกำจัดทุกภาระหนักของกระเพาะอาหารออกไป กระเพาะอาจไม่สามารถฟื้นเป็นปกติได้ทั้งหมดหลังจากที่ใช้งานอย่างหนักมา เป็นเวลานาน แต่การรับประทานอาหารที่ลูกต้องจะช่วยอาการเจ็บป่วย มิให้ลุกลามต่อไป และหลายคนจะสามารถหายจากอาการเจ็บป่วยจนเป็น ปกติไม่มากก็น้อย ไม่ใช่เรื่องง่ายที่เราจะกำหนดกฎเกณฑ์การรักษาสำหรับ ทุกๆ กรณี แต่หากเราใส่ใจในหลักการที่ลูกต้องของการบริโภค จะช่วย การแก่ไขได้อย่างมาก และแม่ครัวก็ไม่จำต้องเหน็ดเหนื่อยกับการปรุง อาหารเพื่อไปกระตุ้นความอยาก {MH 308.1} {MHTh 340.2}

การยับยั้งชั่งใจจากความอยากอาหารเป็นรางวัลแก่พลังสติปัญญา และอำนาจฝ่ายศีลธรรม อีกทั้งยังช่วยให้สามารถบงคับควบคุมกิเลสตัณหา ได้ การรับประทานอาหารมากเกินควรมีอันตรายโดยเฉพาะกับผู้ที่มี พฤติกรรมเฉื่อยชา คนเหล่านี้ควรรับประทานอาหารแต่น้อยและออกกำลัง กายให้มาก มีชายหญิงหลายคนซึ่งเป็นผู้มีพรสวรรค์อันเป็นเลิศ แต่พวกเขาประสบความสำเร็จไดไม่ถึงครึ่งหนึ่งที่พวกเขาควรจะทำได้ เพราะพวกเขาไม่รู้จักควบคุมบังคับใจตัวเองในการบริโภคอาหาร {MH 308.2} {MHTh 340.3}

นกเขียนและนกพูดหลายคนพลาดเนขอน ภายหลงจากการรับประทานอาหารอย่างอิ่มหนำสำราญแล้ว พวกเขาก็นั่งทำงานอยู่กับที่ อ่าน เขียน หรือค้นคว้า โดยที่มีไดใช้เวลาเพื่อการออกกำลังกายเลย ผลที่ตาม มาก็คือ ความคิดและถ้อยคำมิอาจที่จะหลั่งไหลพรั่งพรูออกมาได้ เขาไม่สามารถที่จะเขียนหรือพูดให้มีพลังอำนาจและเป็นที่จับใจได้เท่าที่ควร ความพยายามของพวกเขาดูธรรมดาเกินไปและไร้ประสิทธิภาพ {MH 309.1} คนทั้งหลายที่มีหน้าที่รับผิดชอบในสิ่งที่สำคัญๆ เหนืออื่นใด ผู้ปกป้องคุณค่าฝ่ายจิตวิญญาณควรมีความรู้สึกที่ฉลาดหลักแหลมและความ เข้าใจที่ฉับไวมากกว่าผู้มีหน้าที่อื่น พวกเขาจำต้องประมาณตนในการ บริโภคอาหารที่หรูหราฟุ่มเฟือยมิควรปรากฏอยู่บนโต๊ะอาหารของพวก เขา {MH 309.2} {MHTh 341.1}

ผู้ที่ดำรงดำแหน่งซึ่งไต้รับความไว้วางใจ มี เรื่องสำคัญ ต้อง ตัดสินใน ทุกวัน เขาจำต้องคิดด้วยความรวดเร็วและผู้ที่จะกระทำสิ่งเหล่านี้ให้สำเร็จไดจึงต้องเป็นผู้ที่รู้จักประมาณตนในการบริโภคอย่างเคร่งครัดเท่านั้น เมื่อเราใช้กำลังกายและกำลังสมองของเราในทางที่ถูก ความคิดของเราก็จะมีประสิทธิภาพมากขึ้น หากภาระที่เพิ่มไม่หนักหนาเกินไป กำลังวังชาใหม่ก็

จะเกิดขึ้นพร้อมกับภาระที่เพิ่ม แต่บ่อยครั้งผู้ที่ต้องรับผิดชอบการพิจารณาและตัดสินใจในเรื่องสำคัญต่าง ๆ มักลูกผลกระทบในทางลบซึ่งเกิดจากการรับประทานอาหารที่ไม่ลูกต้อง กระเพาะอาหารที่ผิดปกติทำให้ความคดยุ่งเหยิงและเกิดอาการแปรปรวนสับสน บุ่ หงุดหงิด เกรียวกราด หรือขาดความยุติธรรม มีแผนงานหลายชิ้นทีนำจะ เป็นพระพรแก่ชาวโลกต้องลูกละทิ้งไป แต่มาตรการที่ไม่ยุติธรรมกดขี่ หรือแม้กระทั้งชั่วร้ายกลับไต้รับการสานต่อ อันเป็นผลของการตัดสินใจที่มาจากสภาพความเจ็บป่วยเนื่องจากนิสัยที่ผิดๆ ในการบริโภค {MH 309.3} {MHTh 341.2}

ต่อไปนี้เป็นคำแนะนำสำหรับคนทั้งหลายที่ต้องทำงานนั่งอยู่กับโต๊ะอยู่กับที่หรือต้องใช้สมองเป็นหลัก ขอให้ผู้ที่มีความเข้มแข็งทางศีลธรรมและรู้จักบังคับตนเองไต้ลองปฏิบัติตาม ในแต่ละมื้อให้รับประทานอาหารชนิดที่เรียบง่ายเพียงสองหรือสามอย่าง และอย่ารับประทานอาหารให้มากกว่าความต้องการเพื่อให้หายหิว หมั่นออกกำลังกายด้วยความกระฉับกระเฉง ในทุกๆ วัน และคอยดูว่าท่านจะได้รับประโยชน์หรือไม่ {MH 31 0.1} {MHTh 342.1}

คนแข็งแรงที่ทำงานโดยใช้แรงกายไม่จำเป็นต้องระมัดระวังในเรื่องของปริมาณหรือชนิดของอาหารเท่ากับคนที่นั่งท่างานอยู่กับที่ แต่ยิ่งกว่า นั้นคนเหล่านี้จะมีสุขภาพที่ดีขึ้นหากพวกเขารู้จักบังคับตัวเองในการกิน การดื่ม {MH 31 0.2} {MHTh 342.2}

บางคนอยากให้มีกฎตายตัวที่กำหนดเรื่องของอาหารที่พวกเขารับ ประทาน พวกเขารับประทานมากเกินไปแล้วนั่งเสียใจ แล้วพวกเขาก็เฝ้าแต่ครุ่นคิดถึงสิ่งที่เขาจะรับประทานและดื่ม แต่ไม่ควรเป็นเช่นนี้ ไม่มีใครสามารถวางกฎตายตัวไว้สำหรับอีกคนหนึ่งไต้ ทุกคนควรแกการใช้เหตุผล และบังคับตัวเองรวมทั้งควรปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ {MH 31 0.3} {MHTh 342.3}

ร่างกายของเราเป็นกรรมสิทธิ์ของพระคริสต์ที่พระองค์ไต้ทรงไถ่ไว้ แล้วตังนั้นเราจึงไม่มีเสรีภาพที่จะท่าอะไรตามที่เราพอใจ คนทั้งหลายที่รู้และเข้าใจถึงกฎเกณฑ์ในด้านสุขภาพควรตระหนักถึงพันธะของตนเองที่ต้องเคารพและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์เหล่านี้ที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ใน ชีวิตของพวกเขา การปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ด้านสุขภาพเป็นหน้าที่ส่วน บุคคล ตัวเราเองที่จะเป็นผู้ที่ต้องรับผลจากการล่วงละเมิด เราแต่ละคนจะต้องให้การต่อพระเจ้าในเรื่องของนิสัยและความประพฤติของเรา ด้วยเหตุนี้คำถามที่เราจะต้องตอบมิใช่ว่า “โลกปฏิบัติเยี่ยงไร” แต่ต้องถามว่า

“ตัวเราแต่ละคนจะต้องปฏิบัติต่อร่างกายที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่เรา อย่างไร” {MH 310.4} {MHTh 342.4}

*****

บทที่ 24 - Heading missing

เมื่อแรกสร้างโลกนั้น พระเจ้ามิได้ทรงกำหนดให้เนื้อสัตว์เป็นอาหาร ของมนุษย์ จนมาภายหลังยุคสมัยที่เกิดน้ำท่วมโลก เมื่อบรรดาพืชพันธุ์ที่มีอยู่ในแผ่นดินได้ถูกทำลายไปเสียสิ้น มนุษย์จึงได้รับอนุญาตให้รับ ประทานเนื้อสัตว์ได้ {MH 311.1} {MHTh 344.1}

ในการเลือกสรรอาหารสำหรับมนุษย์ในสวนเอเดน องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงแสดงให้เห็นว่าอาหารชนิดใดเป็นอาหารที่ดีที่สุด และในการเลือกอาหารให้กับอิสราเอล พระองค์ทรงสอนบทเรียนอย่างเดียวกัน พระองค์ทรงนำชนชาติอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์และทรงอบรมสั่งสอนพวกเขาเพื่อเป็นประชากรของพระองค์ โดยผ่านทางพวกเขา พระองค์ทรงประสงค์จะอวยพระพรและสั่งสอนบรรดาชาวโลก พระองค์ทรงจัดเตรียมอาหารที่เหมาะสมที่สุดให้แก่พวกเขาไว้เพื่อการนี้ ซึ่งมิใช่เนื้อสัตว์ แต่เป็น มานาอันเป็น “อาหารจากฟ้าสวรรค์” แต่เพราะว่าพวกเขาไม่พอใจและบ่นถึงหม้อเนื้อที่เคยรับประทานในแผ่นดินอียิปต์ ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงประทานอาหารจำพวกเนื้อสัตว์ให้แก่พวกเขา แต่ก็เป็นเพียงระยะเวลา สั้นๆ การรับประทานในคราวนั้น ได้นำโรคภัยและความตายมาสู่ผู้คนเป็น จำนวนมาก ถึงกระนั้นข้อกำหนดให้รับประทานแต่อาหารที่ปราศจากเนื้อ สัตว์ก็ไม่เคยเป็นที่ยอมรับอย่างเต็มใจ ความไม่พอใจและบ่นต่อว่ายังมี เรื่อยมา ไม่ว่าจะในที่ลับหรือในที่แจ้ง ดังนั้นข้อกำหนดนี้จึงมิได้ถูกกำหนด อย่างถาวร {MH 311.2} {MHTh 344.2}

เมื่อชนชาติอิสราเอลเข้าไปตั้งถิ่นฐานในแผ่นดินคานาอันแล้ว พวกเขาก็ได้รับอนุญาตให้บริโภคเนื้อสัตว์ได้แต่ด้วยข้อกำหนดอย่างละเอียด เพื่อลดผลร้าย เนื้อหมูเป็นอาหารต้องห้าม รวมทั้งเนื้อสัตว์ชนิดอื่นๆ นก และปลาที่ลูกระบุว่าเป็นสัตว์ที่ไม่สะอาด เนื้อสัตว์ที่อนุญาตให้รับประทาน ได้นั้นก็ยังมีข้อห้ามมิให้รับประทานไขมันและเลือดของมันโดยเด็ดขาด {MH 31 1.3} {MHTh 345.1}

สัตว์ที่จะใช้เป็นอาหารนั้นต้องเป็นสัตว์ที่อยู่ในสภาพสมบูรณ์ สัตว์ที่ลูกกัดตายหรือตายเองหรือที่มิได้รินเลือดออกจากตัวให้หมดจะนำมาใช้ เป็นอาหารมิได้ {MH 312.1} {MHTh 345.2}

การที่ชนชาติอิสราเอลละจากแผนการของพระเจ้าที่ทรงกำหนด ในเรื่องของอาหารนั้น ทำให้พวกเขาต้องประสบกับหายนะอันใหญ่หลวง พวกเขาต้องการอาหารจำพวกเนื้อสัตว์ ดังนั้น จึงต้องเก็บเกี่ยวผลของมัน พวกเขามิอาจก้าวไปถึงอุปนิสัยพึงปรารถนาที่พระเจ้าทรงวางไว้ หรือบรรลุ

พระประสงค์ของพระองค์ องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ "ประทานสิ่งที่ท่านขอ แต่ทรงส่งโรคผอมแห้งมาท่ามกลางท่าน" สดุดี 106.15 พวกเขาดีค่า สิ่งของทางโลกสูงกว่าสิ่งที่อยู่ในฝ่ายจิตวิญญาณ และพวกเขามิได้ก้าวไป ถึงมาตรฐานอันสูงส่งที่เป็นพระประสงค์ของพระองค์ที่มีต่อพวกเขา {MH 312.2} {MHTh 345.3}

สาเหตุที่ต้องตัดอาหารจำพวกนี้อสัตว์ทิ้งไป

คนทั้งหลายที่รับประทานเนื้อสัตว์เป็นอาหารกลายเป็นผู้ที่บริโภค เมล็ดข้าวและพืชผักเป็นมือที่สองต่อจากสัตว์อีกที เพราะสัตว์เหล่านั้น เจริญเติบโตจากอาหารจำพวกนี้ คุณค่าในการบำรุงเลี้ยงชีวิตที่มีอยู่ใน เมล็ดข้าว และพืชผักจะผ่านเข้าไปสู่สัตว์ที่กินสิ่งเหล่านี้เป็นอันดับแรก และเรารับสิ่งนี้อีกต่อหนึ่งจากการกินเนื้อสัตว์ จะเป็นการดีกว่าสักเท่าไร ถ้าเราจะรับอาหารเหล่านี้โดยตรง ด้วยการรับประทานอาหารที่พระเจ้า ได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับเรา {MH 31 3.1} {MHTh 346.1}

เนื้อสัตว์ไม่เคยได้รับการยอมรับว่าเป็นอาหารที่ดีที่สุด ยิ่งในเวลานี้ การใช้เนื้อสัตว์เป็นอาหารสมควรลูกคัดค้านเป็นสองเท่า เนื่องจากโรคภัย ที่มีอยู่ในสัตว์ได้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ผู้ที่บริโภคเนื้อสัตว์ต่างไม่เคยรับ รู้มาก่อนว่าตนเองนั้นกำลังรับประทานอะไร หลายครั้ง ถ้าพวกเขาไปเห็น สัตว์เหล่านั้นในขณะที่พวกมันยังมีชีวิตอยู่และทราบถึงคุณภาพของเนื้อที่ พวกเขานำมารับประทาน พวกเขาคงจะเบือนหน้าหนีด้วยความรังเกียจ คนจำนวนมากยังคงบริโภคเนื้อสัตว์ที่เต็มไปด้วยเชื้อวัณโรคและมะเร็งกัน ต่อไป ดังนั้น โรควัณโรค โรคมะเร็งและโรคอื่นๆ ที่เป็นอันตรายถึงชีวิตจึง ยังคงแพร่ระบาดมาสู่มนุษย์ {MH 313.2} {MHTh 346.2}

เนื้อเยื่อของหมูเต็มไปด้วยพยาธิ พระเจ้าตรัสถึงหมูไว้ว่า "มันเป็น สัตว์มลทินแก่ท่าน ท่านอย่ารับประทานเนื้อของมันและซากของมันท่านก็ อย่าแตะต้อง" เฉลยธรรมบัญญัติ 14:8 พระองค์ทรงมีพระดำรัสสั่งเช่นนี้ แก่เราเพราะว่าเนื้อหมูนั้นไม่เหมาะสมที่จะนำมาประกอบเป็นอาหาร หมู จัดเป็นสัตว์ที่มีหน้าที่กำจัดขยะและของเสียและนี่คือหน้าที่เดียวที่พระเจ้า ทรงกำหนดไว้ให้พวกมัน ไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์ใดมนุษย์ไม่เคยได้รับ อนุญาตให้รับประทานเนื้อของมัน เป็นไปไม่ได้ที่เนื้อของสัตว์ชนิดใดก็ ตามที่กินทุกสิ่งที่น่าขยะแขยงเป็นอาหารและความโสโครกเป็นพื้นฐาน ความเป็นอยู่ของมันจะมีคุณค่าต่อร่างกาย {MH 31 3.3} {MHTh 346.3}

หลายครั้งสัตว์ต่าง ๆ ที่ถูกนำไปยังตลาดเพื่อขายเป็นอาหารอยู่ในสภาพที่ป่วยเป็นโรคร้ายแรงจนเจ้าของไม่กล้าเลี้ยงต่อไป และบางวิธีที่ใช้ในการขุนสัตว์เหล่านี้ให้อ้วนพีเพื่อส่งตลาดเป็นต้นเหตุที่ก่อให้เกิดโรคภัย จากการลูกกักขังไว้ในคอกที่ไม่ได้รับแสงสว่างและอากาศที่บริสุทธิ์ หายใจเอาอากาศที่สกปรกๆ หรือบางทียังลูกขุนให้อ้วนด้วยอาหารที่บูด เน่า ในไม่ช้าร่างกายของสัตว์เหล่านี้จึงปนเปื้อนไปด้วยสิ่งสกปรกโสโครก {MH 314.1} {MHTh 347.1}

สัตว์ต่าง ๆ зл тาลูกขนย้ายเป็นระยะทาง,ใกล ๆ และต้องทนเจ็บปวด ทรมานก่อนจะไปถึงตลาด สัตว์เหล่านี้ลูกต้อนมาจากทุ่งหญ้าอันเขียวชอุ่ม และต้องเดินทางไปตามถนนที่ร้อนระอุและเต็มไปด้วยฝุ่นละอองเป็นระยะ ทางไกลๆ หรือต้องแออัดยัดเยียดอยู่ในรถบรรทุกที่สกปรกโสโครก พวกมันต้องร้อนอบอ้าวและเหนื่อยอ่อน ไม่ได้กินน้ำและอาหารเป็นเวลาหลาย ชั่วโมง สัตว์น่าสงสารเหล่านี้จึงพากันล้มตายก่อนจะไปถึงที่หมาย จากนั้น มนุษย์ก็ได้น่าซากศพของสัตว์เหล่านี้มาเลี้ยงฉลองกัน {MH 314.2} {MHTh 347.2}

ในสถานที่หลายแห่ง ปลาเต็มไปด้วยสารปนเปื้อนจากอาหารสกปรกทั้งหลายที่พวกมันกินจนเป็นสาเหตุของโรคภัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งปลาที่เข้ามาอยู่ในน่านน้ำบริเวณท่อน้ำทิ้งของเมืองใหญ่ ๆ ปลาที่กินอาหารจาก {MHTh 347.3}

ท่อระบายน้ำโสโครกอาจผ่านออกไปไกลสู่แหล่งน้ำอื่นและถูกจับในบริเวณน้ำที่ใสสะอาดและบริสุทธิ์ ด้วยเหตุนี้ เมื่อเราน่าปลาเหล่านี้มาประกอบเป็น อาหาร พวกมันจึงน่าโรคภัยและความตายมาสู่ผู้ที่ไม่ได้สงสัยถึงภัยอันตราย ในลักษณะนี้ {MH 314.3} {MHTh 347.4}

เราอาจจะไม่รู้สึกถึงผลร้ายของการบริโภคเนื้อสัตว์ในทันทีทันใด แต่นี่มิได้หมายความว่าการบริโภคเนื้อสัตว์ไม่มีอันตราย มีน้อยคนที่เชื่อว่าเนื้อสัตว์ที่พวกเขารับประทานนั้นท่าให้โลหิตของพวกเขาเป็นพิษ และเป็นต้นเหตุที่ท่าให้พวกเขาต้องเจ็บป่วย หลายคนตายไปเนื่องจากโรคที่สืบเนื่องมาจากการรับประทานเนื้อสัตว์ แต่ตัวผู้ป่วยและคนอื่นๆ มิได้ระแคะระคายถึงสาเหตุที่แท้จริงนี้{MH 315.1} {MHTh 347.5}

อันตรายที่มีต่อจิตใจของการบริโภคเนื้อสัตว์มิได้ยิ่งหย่อนไปกว่าโรคที่เกิดกับร่างกายแม้แต่น้อย อาหารจำพวกเนื้อสัตว์ให้โทษต่อ สุขภาพร่างกายและสิ่งที่ส่งผลต่อร่างกายก็ย่อมส่งผลในลักษณะเดียวกัน ต่อจิตใจและจิตวิญญาณ ขอให้เราคิดดูว่าการบริโภคเนื้อสัตว์ทำให้เราต้อง

แสดงความโหดร้ายทารุณต่อสัตว์มากเพียงใด ลองนึกถึงความรู้สึกของผู้ที่จะต้องฆ่ามันและผู้ที่มองดูการฆ่านั้นก่อนที่จะนำมันมาประกอบเป็น อาหาร การกระทำเช่นนี้ได้ทำลายจิตใจอันอ่อนโยนที่เราควรแสดงต่อ
สรรพสัตว์ที่พระเจ้าได้ทรงสร้างไว้มากสักเพียงไร {MH 315.2} {MHTh 348.1}

ความเฉลียวฉลาดใกล้เคียงกับมนุษย์ที่สัตว์เดียรัจฉานหลายชนิด
แสดงออกเป็นเรื่องน่าประหลาดลึกลั้บ สัตว์ต่างๆ สามารถมองเห็น ยิน เสียง รัก หวาดกลัวและรู้สึกเจ็บปวด พวกมันใช้อวัยวะของพวกมันได้อย่างซื่อสัตย์มากกว่ามนุษย์หลายคนใช้อวัยวะของตน พวกมันแสดงออกถึงความเห็นอกเห็นใจและความสุภาพอ่อนโยนต่อพวกของมันในยามทุกข์ ทรมาน สัตว์มากมายแสดงความรักต่อผู้ที่เลี้ยงดูพวกมันเหนือยิ่งกว่าที่
มนุษย์บางคนแสดงต่อกันเสียอีก พวกมันสร้างความผูกพันที่มีต่อมนุษย์อย่างมั่นคงเหนียวแน่นจนมิอาจตัดขาดได้หากปราศจากความเจ็บปวด ที่สุดจะทน {MH 315.3} {MHTh 348.2}

ผู้ใดที่มีหัวใจเยี่ยงมนุษย์ที่เคยเลี้ยงดูสัตว์เลี้ยง มีใครบ้างที่มองเข้าไปยังนัยน์ตาของพวกมันที่เต็มไปด้วยความไว้วางใจและความรัก และยังเต็มอกเต็มใจส่งพวกมันไปสู่คมมีดของคนชำแหละ แล้วเขาจะกลืนเนื้อของพวกมันลงคออย่างเอร็ดอร่อยได้อย่างไร {MH 316.1} {MHTh 348.3}

เป็นความเข้าใจผิดที่คิดว่า กำลังวังชาของกล้ามเนื้อขึ้นอยู่กับการ บริโภคเนื้อสัตว์ สิ่งต่างๆ ที่ร่างกายต้องการจะรับการบำรุงหล่อเลี้ยงได้ดี กว่า และมีกำลังวังชาที่แข็งแรงกว่าโดยที่ไม่จำเป็นต้องรับประทานเนื้อ สัตว์เลย ธัญพืชร่วมกับผลไม้ ถั่วและผักชนิดต่างๆ ล้วนประกอบด้วยสาร อาหารต่างๆ ที่มีความจำเป็นต่อร่างกายในการสร้างโลหิตที่ดี ซึ่งเนื้อสัตว์ มิได้มีสารอาหารเหล่านี้ในสัดส่วนที่มากพอและครบถ้วนเท่า หากเนื้อสัตว์ {MHTh 348.4}

เป็นอาหารที่มีความสำคัญต่อสุขภาพและความแข็งแรง พระเจ้าก็คงทรงรวมเนื้อสัตว์เป็นอาหารแล้วตั้งแต่เริ่มแรกที่ทรงสร้างโลก {MH 316.2} {MHTh 349.1}

เมื่อเลิกบริโภคเนื้อสัตว์ เรามักจะรู้สึกอ่อนเพลีย ไม่มีกำลัง เพราะ เหตุนี้หลายคนจึงใช้เป็นข้ออ้างว่าอาหารจำพวกเนื้อสัตว์มีความจำเป็น
แต่แท้จริงเป็นเพราะอาหารประเภทนี้มีฤทธิ์ในการกระตุ้นร่างกาย ทำให้โลหิตมีอุณหภูมิสูงขึ้นกว่าปกติและกระตุ้นระบบประสาทซึ่งเป็นสิ่งที่พวก เขารู้สึก-ว่าขาดหายไป บางคนพบว่าเป็นการยากที่เขาจะเลิกบริโภคเนื้อ สัตว์

เช่นเดียวกับคนที่ติดสุราไม่สามารถจะเลิกดื่มได้ แต่ถ้าพวกเขายอม เปลี่ยนแปลงสุขภาพของพวกเขาจะดีขึ้น {MH 316.3} {MHTh 349.2}

เมื่อเลิกบริโภคเนื้อสัตว์ เราควรรับประทานธัญพืชถั่วเปลือกแข็ง ผักและผลไม้ชนิดต่างๆ แทน ซึ่งอาหารเหล่านี้เป็นอาหารที่น่ารับประทาน และมีคุณค่าทางโภชนาการ โดยเฉพาะผู้ที่มี-ร่างกายอ่อนแอและผู้ที่ต้อง ตรากตรำใช้แรงงานหนักอยู่เป็นประจำ ในบางประเทศที่ยากจนเนื้อสัตว์ จัดว่าเป็นอาหารที่มีราคาถูกที่สุด ในสภาพเช่นนี้ การที่จะเปลี่ยนอาหารที่ รับประทาน ย่อมจะทำได้ยากกว่า แต่ก็สามารถที่-จะกระทำได้ อย่างไรก็ตาม เราควรจะพิจารณาถึงสภาพความเป็นอยู่ของพลเมืองและอิทธิพลของนิสัยความเคยชินที่มีมาตลอดชีวิตของพวกเขา และควรระมัดระวังที่จะไม่ไปผลักดันหรือคะยั้นคะยอให้พวกเขาทำตามความเห็นที่ลูกต้องจน มากเกินควร เราไม่ควรที่จะไปเรียกร้องให้ใครๆ เปลี่ยนอาหารที่รับประทาน อย่างปัจจุบน'ทันต่วน เราควรหาอาหารที่มีประโยชน์ต่อร่างกายและมีราคา ที่ไม่แพงมาทดแทนการบริโภคเนื้อสัตว์ ในเรื่องนี้ต้องอาศัยคนครัว ด้วย ทักษะและความเอาใจใส่ คนครัวจัดเตรียมอาหารให้น่ารับประทานและมี ประโยชน์ต่อร่างกายได้ และในที่สุดพวกเขาก็จะสามารถทดแทนอาหาร จำพวกเนื้อสัตว์ใต้ {MH 316.4} {MHTh 349.3}

ในทุกกรณีขอให้เราแกที่จะมีสติสัมปชัญญะ ให้รวบรวมความตั้งใจจัดหาอาหารที่ดีและมีประโยชน์ต่อร่างกาย และการเปลี่ยนแปลงจะเกิดขึ้น ได้อย่างง่ายดายและความต้องการบริโภคเนื้อสัตว์ก็จะยุติไปในที่สุด {MH 317.1} {MHTh 349.4}

ยังไม่ถึงเวลาอีกหรือ ที่ทุกคนควรมีความตั้งใจที่จะเลิกบริโภคเนื้อ สัตว์ คนทั้งหลายที่ปรารถนาจะเป็นผู้ที่บริสุทธิ์ชอบธรรม เพื่อจะได้มีความสัมพันธ์กับทูตสวรรค์อย่างใกล้ชิด จะยังคงใช้สิ่งที่เป็นอันตรายต่อร่างกายและจิตวิญญาณของตนเองเป็นอาหารได้อีกหรือ เขาจะผลาญคร่าชีวิตของสิ่งทรงสร้างของพระเจ้าเพื่อนำเนื้อมาสนองความสุขของตัวเองได้อย่างไร เขาควรจะกลับไปรับประทานอาหารที่มีประโยชน์และนำรับประทานที่พระ-เจ้าประทานให้แก่มนุษย์เมื่อแรกสร้างโลก และ!เกตนเองรวมทั้งสอนบุตรหลานให้มีจิตใจที่เมตตากรุณาต่อสัตว์เดรัจฉานที่พระเจ้าได้ทรงสร้างและมอบให้อยู่ในความปกครองของมนุษย์ {MH 317.2} {MHTh 350.1}

*****

บทที่ **25 - heading missing**

มิใช่ทุกคนที่แสดงตนว่ามีความเชื่อในเรื่องการปฏิรูปการบริโภคจะ เป็นผู้ปฏิรูปได้อย่างแท้จริง สำหรับหลายคนแล้ว คำว่าการปฏิรูปเป็น เพียงการเลิกรับประทานอาหารบางชนิดที่ไม่ให้ประโยชน์ต่อร่างกาย เท่านั้น พวกเขายังไม่มีความเข้าใจอย่างแจ่มชัดถึงหลักการเกี่ยวกับ สุขภาพ และบนโต๊ะอาหารของพวกเขาจึงยังเต็มไปด้วยอาหารหรูที่ให้โทษ ต่อร่างกาย พวกเขายังห่างไกลจากการเป็นแบบอย่างที่ดีของคริสเตียนที่ รู้จักบังคับใจตนเองและประมาณตนในการบริโภค {MH 318.1} {MHTh 352.1}

มีบุคคลอีกกลุ่มหนึ่งที่ปรารถนาจะวางแบบอย่างที่ถูกต้องแต่กลับ ไปปฏิบัติในทิศทางตรงกันข้ามอย่างสุดขั้ว บางคนไม่สามารถจะจัดหาอา หารตามที่ต้องการมากที่สุดของตนได้ และแทนที่จะหาสิ่งอื่นเพื่อทดแทน ในส่วนที่ขาดไป พวกเขากลับเลือกอาหารที่ด้อยคุณค่า อาหารของพวก เขามิได้มีสารอาหารที่จำเป็นต่อการสร้างโลหิตดีในร่างกาย สุขภาพของ เขาจึงเสื่อมโทรมและความสามารถของพวกเขาก็ด้อยลง และแบบอย่าง ของเขากลายเป็นคำต่อว่ามากกว่าคำสนับสนุนถึงประโยชน์ของการ ปฏิรูปในเรื่องของอาหาร {MH 318.2} {MHTh 352.2}

บางคนคิดว่าการรับประทานอาหารที่ธรรมดาและเรียบง่ายทำให้ สุขภาพดีจึงไม่ใส่ใจกับการเลือกสรรหรือการจัดเตรียมอาหารให้มากนัก บางคนจำกัดปริมาณจนน้อยเกินไปโดยไม่มีอาหารที่หลากหลายเพียงพอ ต่อความต้องการของร่างกาย ผลที่ตามมาก็คือ พวกเขาจึงเจ็บป่วยจากผล การกระทำดังกล่าว {MH 31 8.3} {MHTh 353.1}

หลายคนมีความเข้าใจเพียงบางส่วนเกี่ยวกับหลักการของการปฏิรูป จึงมักจะเป็นคนที่เคร่งครัดไม่ยอมยืดหยุ่นที่สุด ไม่เพียงแต่ทำตามความ คิดเห็นของตนเท่านั้น แต่ยังบงคับสมาชิกในครอบครัวและเพื่อนบ้านของ พวกเขาให้ทำตามอีกด้วย ผลของการปฏิรูปที่เกิดจากการเข้าใจผิด ซึ่ง เห็นได้จากสุขภาพที่อ่อนแอของพวกเขา และความพยายามที่จะยัดเยียด ความคิดเห็นที่ไม่ถูกต้องของการปฏิรูปการบริโภคแก่ผู้อื่น จึงทำให้คน เหล่านั้นพลอยปฏิเสธหลักการของการปฏิรูปไปโดยสิ้นเชิง {MH 318.4} {MHTh 353.2}

ผู้ที่มีความเข้าใจถึงกฎเกณฑ์ในต้านสุขภาพและได้ดำเนินตามหลัก การนั้น ย่อมรู้จักหลีกเลี่ยงการกระทำที่สุดขั้ว ทั้งการตามใจและการจำกัด ตนเอง พวกเขามิได้เลือกอาหารเพียงเพื่อให้ลูกปากตัวเองเท่านั้น แต่เพื่อ เสริมสร้างร่างกายให้มีความแข็งแรง พวกเขาพยายามรักษากำลังทุกส่วน

ให้อยู่ในสภาพที่ดีที่สุด เพื่อการปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าและเพื่อนมนุษย์ อย่างเต็มที่ ความต้องการในการบริโภคนั้นอยู่ภายใต้การควบคุมของ เหตุผลและจิตสำนึก ร่างกายและสมองของเขาจึงอยู่ในสภาพที่ดี ในขณะที่พวกเขาไม่รุกเร้ายัดเยียดความเห็นแก่ผู้อื่น แบบอย่างของคนเหล่านั้นคือพยานสนับสนุนถึงหลักการที่ลูกต้องไต้เป็นอย่างดี คนเหล่านี้จึงเป็นผู้ที่มีอิทธิพลในทางที่ดีงาม {MH 319.1} {MHTh 353.3}

การปฏิรูปการบริโภคนั้นเป็นเรื่องของสามัญสำนึกอย่างแท้จริง หัวข้อนี้ควรรับการศึกษาอย่างกว้างขวางและลึกซึ้ง ไม่สมควรที่ผู้ใดจะตำหนิติเตียนผู้อื่นเพราะสิ่งที่พวกเขาปฏิบัติทั้งหมดนั้นมิได้สอดคล้องกับ ของตนเอง มันเป็นไปไม่ได้ที่จะตั้งกฎเกณฑ์ตายตัวไว้เพื่อควบคุมนิสัย ของทุกคน และไม่ควรมีผูใดคิดว่าตนเองนั้นเป็นบรรทัดฐานสำหรับทุกคน เพราะมิใช่ว่าทุกคนจะสามารถรับประทานอาหารชนิดเดียวกันหมด อาหารที่ถูกปากและมีประโยชน์สำหรับบุคคลหนึ่ง อาจเป็นอาหารที่ไม่ลูกรสนิยม สำหรับอีกคนหนึ่งและแม้กระทั่งเป็นอันตรายได้ บางคนไม่สามารถดื่ม นมวัว ในขณะที่อีกหลายคนเจริญเติบโตเพราะนมวัว กระเพาะอาหารของบางคนไม่สามารถย่อยอาหารจำพวกถั่วบางชนิดได้ แต่สำหรับบางคนนั้นกสับเป็นอาหารที่มีประโยชน์ สำหรับบางคนผลิตภัณฑ์ที่ทำจากธัญพืชที่มิได้ผ่านการขัดสีเป็นอาหารที่ให้ประโยชน์ ในขณะที่อีกหลายคนรับ ประทานไม่ได้ {MH 319.2} {MHTh 353.4}

ผู้ที่ย้ายไปอาศัยอยู่ในประเทศอื่นหรือในท้องถิ่นที่มีความขาดแคลน และอัตคัดขัดสนที่ซึ่งอาหารจำพวกถั่วและผลไม้เป็นสิ่งที่หายาก ก็ไม่ควรลูกรุกเร้าให้ตัดนมและไข่ออกจากรายการอาหารของพวกเขา เป็นความ จริงที่ว่าผู้ที่อยู่ในวัยเติบโตเต็มทีและมีอารมณ์ที่รุนแรงในลักษณะอย่าง เดียวกับสัตว์จำเป็นต้องหลีกเลี่ยงการรับประทานอาหารที่มีฤทธิ์กระตุ้น โดยเฉพาะในครอบครัวที่มีเด็กๆในวัยที่กำลังมีความสนใจในเรื่องเพศและ กามารมณ์ก็ไม่ควรใช่ไข่เป็นอาหาร แต่ในกรณีที่อวัยวะในการสร้างโลหิต มีความอ่อนแอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่สามารถที่จะจัดหาอาหารอย่างอื่นที่ มีสารอาหารที่จำเป็นไต้ เราก็ไม่ควรที่จะงดการใช้นมและไข่ไปเสียทีเดียว อย่างไรก็ตาม เราควรระมัดระวังเป็นพิเศษโดยได้นมจากแม่วัวที่สุขภาพ แข็งแรงและไข่จากแม่ไก่ที่สุขภาพแข็งแรงที่ได้กินอาหารและได้รับการ เลี้ยงดูเป็นอย่างดี ส่วนไข่ก็ต้องนำไปปรุงแบบที่ย่อยง่าย {MH 320.1} {MHTh 354.1}

การปฏิรูปการบริโภคควรจะดำเนินการไปทีละขั้นทีละตอน ในขณะ ที่โรคในสัตว์ทวีมากขึ้น การใช้นมและไข่ก็ไม่มีความปลอดภัยมากยิ่ง ขึ้น เราจึงควรพยายามจัดหาอาหารชนิดอื่นที่มีราคาไม่แพงและมีประโยชน์ ต่อร่างกายมาใช้ทดแทน ประชาชนทั่วทุกหนแห่งควรได้รับการอบรมให้ทราบถึงวิธีการปรุงอาหารโดยที่ไม่จำเป็นต้องใช้นมและไข่เท่าที่จะ กระทำได้แต่ทั้งนี้ก็ยังคงคุณค่าและความน่ารับประทานของอาหาร {MH 320.2} {MHTh 354.2}

โดยทั่วไปแล้ว การรับประทานอาหารแต่เพียงวันละสองมื้อ นับว่า เป็นประโยชน์ต่อสุขภาพ แต่ถึงกระนั้น ในบางกรณี บางคนอาจจำเป็น ต้องการอาหารมื้อที่สาม อย่างไรก็ตาม หากจำเป็นต้องรับประทานจริงๆ มื้อนี้ควรเป็นอาหารที่เบาและย่อยง่าย ขนมปังกรอบ และผลไม้หรือเครื่อง ดื่มผสมธัญพืชเป็นอาหารที่เหมาะสมที่สุดที่จะรับประทานในมื้อเย็น {MH 321.1} {MHTh 355.1}

บางคนเกิดความวิตกกังวลอยู่ตลอดเวลา โดยเกรงว่าอาหารธรรมดา และเรียบง่ายที่ว่ามีประโยชน์ก็อาจมีผลเสียได้เช่นกัน สำหรับเรื่องนี้โปรด ให้ข้าพเจ้าบอกกับคนเหล่านี้ว่า อย่าคิดว่าอาหารของท่านจะทำอันตราย ต่อตัวท่าน อย่าคิดถึงเรื่องนี้เลย จงรับประทานตามที่ท่านเห็นว่าดีที่สุด และ เมื่อท่านทูลอธิษฐานขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอวยพระพรอาหารเพื่อ บำรุงร่างกายของท่านแล้ว ให้ท่านเชื่อว่าพระเจ้าจะสดับฟังค่าอธิษฐาน ของท่านและขอให้ท่านไดไว้วางใจในพระองค์ {MH 321.2} {MHTh 355.2}

เพราะว่าหลักการเรียกร้องเราให้ละเว้นอาหารที่ระคายเคืองกระเพาะ และบั่นทอนสุขภาพ เราจึงควรจดจำไว้ว่า อาหารที่ขาดคุณค่าย่อมสร้าง โลหิตไดไม่สมบูรณ์ สาเหตุของโรคภัยไข้เจ็บหลายโรคที่ยากจะรักษาให้ หายได้เป็นผลจากสาเหตุนี้ เมื่อร่างกายขาดสารอาหาร อาการอาหารไม่ ย่อย และร่างกายอ่อนเพลียไม่มีแรงก็จะตามมา คนทั้งหลายที่รับประทาน อาหารขาดคุณค่ามิใช่มีสาเหตุมาจากความยากจนบีบบังคับเสมอไป แต่ พวกเขาเลือกมันเอง ซึ่งอาจเป็นเพราะขาดความรู้หรือไม่ก็เพราะความไม่ เอาใส่ใจหรือท่าไปตามความคิดเห็นที่ผิดๆ ในการปฏิรูปการบริโภค {MH 321.3} {MHTh 355.3}

เรามิได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าเมื่อเราละเลยไม่เอาใจใส่ดู แล ร่างกายและใช้ร่างกายอย่างหักโหมจนไม่เหมาะสมที่จะปรนนิบัติรับใช้ใน กิจการของพระองค์ หน้าที่สำคัญลำ ัดับแรกของแม่บ้านผู้ดูแลครอบครัวก็ คือ การจัดหาอาหารที่น่ารับประทานและช่วยบำรุงร่างกายแก่สมาชิกใน ครอบครัว

การใช้เสื้อผ้าและเครื่องประดับบ้านที่ราคาไม่แพงยังดีกว่าการจำกัดจำเขี่ยการใช้จ่ายในเรื่องของอาหาร {MH 322.1} {MHTh 355.4}

แม่บ้านบางคนยอมลดค่าใช้จ่ายในส่วนของอาหารการกินลง เพื่อมีเงินพอจัดงานบันเทิงราคาแพงไว้ต้อนรับแขกที่มาเยี่ยมเยือน การกระทำเช่นนี้เป็นสิ่งที่โง่เขลา ความบันเทิงสำหรับแขกนั้นควรจัดอย่างเรียบง่าย ที่สุดแม่บ้านควรเอาใจใส่ต่อความจำเป็นของครอบครัวเป็นอันดับแรก {MH 322.2} {MHTh 356.1}

การกระเหม็ดกระแหม่อย่างไม่สมเหตุสมผล และธรรมเนียมปฏิบัติจอมปลอมเป็นเครื่องกีดขวางการต้อนรับขับสู้ที่แสดงออกถึงน้ำใสใจจริงต่อกันและยังเป็นพระพรอีกด้วย อาหารที่เรียบง่ายตามปกติจะต้องมีเพียงพอในการต้อนรับแขกที่ไม่ได้นัด โดยไม่จำเป็นต้องผลักภาระให้แก่แม่บ้านในการตระเตรียมอาหารอย่างพิเศษ {MH 322.3} {MHTh 356.2}

ทุกคนควรเรียนรู้ว่าจะรับประทานอะไรและวิธีประกอบอาหารนั้นๆ ด้วยผู้ชายก็จำเป็นต้องรู้จักวิธีการปรุงอาหารที่มีคุณค่าต่อสุขภาพอย่าง ง่ายๆ เช่นเดียวกับผู้หญิง บ่อยครั้งพวกเขาต้องมีกิจธุระไปในที่ๆ มีอาจหา อาหารที่มีประโยชน์ต่อร่างกายได้ หากเขามีความรูในการประกอบอาหาร อยู่บ้างก็สามารถจะน่าความรู้นั้นมาใชให้เป็นประโยชน์ได้ {MH 323.1} {MHTh 356.3}

จงพินิจพิจารณาอย่างระมัดระวังในเรื่องอาหารซองท่าน ศึกษาถึง เหตุและผล ปลูกฝังการบังคับใจตนเอง ควบคุมความต้องการอาหารให้อยู่ ภายใต้เหตุผล อย่าท่าให้กระเพาะอาหารต้องท่างานอย่างหักโหมด้วยการ รับประทานเกินพอดี แต่อย่าท่าให้ตัวท่านเองต้องขาดอาหารที่บำรุง ร่างกาย ที่น่ารับประทานและที่สุขภาพต้องการ {MH 323.2} {MHTh 356.4}

ความคิดคับแคบของผู้ที่ต้องการเป็นผู้ที่ปฏิรูปสุขภาพ สร้างความเสียหายอย่างใหญ่หลวงต่อแนวทางของสุขอนามัย นักสุขอนามัยควรจำ ไว้ว่าการปฏิรูปการบริโภคจะถูกตัดสินโดยส่วนใหญ่จากอาหารที่จัดวางอยู่บนโต๊ะอาหารของพวกเขา และแทนที่พวกเขาจะใช้แนวทางในการลดความน่าเชื่อถือของการปฏิรูปการบริโภค พวกเขาควรยกตัวอย่างหลักการของพวกเขาและแนะน่าหลักการเหล่านั้นอย่างไม่ลำเอียง มีคนค่อนข้างมากอยู่จำพวกหนึ่งที่คอยต่อต้านขบวนการปฏิรูปทุกชนิด ไม่ว่าจะมีเหตุผล เพียงไรก็ตาม ถ้าเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับการจำกัดความอยากอาหาร พวกเขาต้องการรสชาติมากกว่าเหตุผลหรือหลักสุขภาพ โดยการกระทำของคน กลุ่มนี้

พวกเขาจะถือว่าคนทั้งหลายที่ได้ก้าวเท้าออกไปจากวิถีทางของขนบธรรมเนียมที่คุ้นเคยและให้การสนับสนุนต่อการปฏิรูปเป็นพวกหัวรุนแรงโดยไม่คำนึงว่าพวกเขาปฏิบัติตนอย่างเสมอต้นเสมอปลายมากเพียงใด เพื่อมิให้มีเหตุให้กลุ่มบุคคลเหล่านี้ตำหนิติเตียน นักสุขอนามัยจึงไม่ควรพยายามทำตัวให้แตกต่างจากคนอื่น แต่ควรประพฤติตนให้ใกล้เคียงกับพวกเขาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยไม่ละทิ้งหลักการไป {MH 323.3} เมื่อผู้ที่เห็นชอบกับการปฏิรูปด้านสุขอนามัยและให้การสนับสนุน จนสุดขั้วจึงมิใช่เรื่องน่าแปลกใจที่มีคนมากมายที่ชื่นชมคนเหล่านั้นว่าเป็นตัวแทนของหลักการแห่งสุขภาพ ไม่ยอมรับในเรื่องของการปฏิรูปไปอย่าง สิ้นเชิง หลายครั้งผู้สนับสนุนที่สุดขั้วเหล่านี้ทำลายการปฏิรูปในเวลาเพียง แค่สั้นๆ ได้มากกว่าการตามแก้ที่ต้องใช้เวลาตลอดชีวิตในการประพฤติ ตัวอย่างคงเส้นคงวา {MH 324.1} {MHTh 356.5}

การปฏิรูปสุขอนามัยนั้น มีรากฐานตั้งอยู่บนหลักการที่ครอบคลุม และกว้างไกล และเราไม่ควรไปลดทอนความสำคัญในเรื่องนี้ด้วยความคิด เห็นและการกระทำที่คับแคบ จะต้องไม่มีผู้ใดที่ยอมให้ความขัดแย้งหรือการดูถูกเหยียดหยามหรือความปรารถนาที่จะเอาใจหรือใช้อิทธิพลเหนือผู้อื่นมาทำให้ตัวเขาต้องหันเหไปจากหลักการที่ลูกต้อง หรือทำให้เขาลดความสำคัญของหลักการ คนทั้งหลายที่ดำเนินตามหลักการจะมีความมั่นคงและความแน่วแน่ที่จะยืนหยัดในสิ่งที่ถูกต้อง แต่กระนั้นก็ตาม เขาก็ยังแสดงออกให้เห็นถึงจิตวิญญาณที่มีความเมตตากรุณาอย่างเดียวกับพระคริสต์และมีความประมาณตนอย่างแท้จริงกับบุคคลทุกคนที่เขาได้ คบหาสมาคมด้วย {MH 324.2} {MHTh 357.1}

*****

บทที่ **26 -** สารกร:ตุ้บ แล:ยาเสพติดให้!กบ

มีอาหารและเครื่องดื่มอยู่หลายชนิดที่ถูกจัอยู่ในกลุ่มของสารกระตุ้น และยาเสพติดให้โทษ ซึ่งล้วนแล้วแต่ส่งผลระคายเคืองต่อกระเพาะอาหาร ทำให้โลหิตเป็นพิษและมีฤทธิ์กระตุ้นประสาท การรับประทานอาหารและเครื่องดื่มเหล่านี้เป็นเรื่องเลวร้ายอย่างแท้จริง มนุษย์เสพสารกระตุ้นเพราะได้รับความเพลิดเพลินใจในชั่วระยะเวลาหนึ่ง แต่จะมีปฏิกิริยาตามมา เสมอ การใช้สารกระตุ้นที่ไม่ได้มาจากธรรมชาติมักชักนำไปสู่การเสพเกินขนาดและเป็นตัวการสำคัญที่เร่งให้ร่างกายเสื่อมสภาพและทรุดโทรมเร็ว ขึ้น {MH 325.1} {MHTh 358.1}

เครื่องปรุงแต่งรสอาหาร

ในยุคสมัยที่เร่งรีบนี้ อาหารที่มีฤทธิ์กระตุ้นน้อยเท่าใรก็จะเป็นอาหาร ที่ดีกว่ามากเท่านั้น เครื่องปรุงแต่งรสอาหารต่างๆ มีโทษในตัวของมันเอง อยู่แล้ว ทั้งมัสตาร์ด พริกไทย เครื่องเทศ ของหมักดอง และสิ่งอื่นๆ ที่มี ลักษณะอย่างเดียวกัน ต่างมีฤทธิ์ระคายเคืองต่อกระเพาะอาหารและท่าให้ โลหิตร้อนขึ้นและไม่บริสุทธิ์ สภาพการอักเสบภายในกระเพาะของนักดื่มทั้งหลายเป็นเครื่องยืนยันถึงผลที่เกิดจากการดื่มเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์ ส่วนการใช้เครื่องปรุงแต่งรสอาหารที่มีฤทธิ์ระคายเคืองก็สามารถทำให้กระเพาะอาหารอักเสบในลักษณะเดียวกัน ในไม่ช้า อาหารธรรมดาไม่อาจสนองความพอใจของความต้องการในรสชาติ ร่างกายมีความรู้สึกว่าขาดบางสิ่งจึงกระหายหาสิ่งที่กระตุ้นมากยิ่งขึ้น {MH 325.2} {MHTh 359.1}

ชาและกาแฟ

ชาเป็นสารกระตุ้นชนิดหนึ่งและเมื่อดื่มถึงระดับหนึ่งสามารถก่อ ให้เกิดพิษได้ กาแฟและเครื่องดื่มอีกหลายชนิดที่ได้รับความนิยมก็ออก ฤทธิ์ในลักษณะเดียวกัน ผลที่ได้รับเบื้องต้นคือเกิดความรู้สึกกระปรกระ- เปร่า ประสาทของกระเพาะถูกกระตุ้นและส่งความผิดปกตินี้ไปยังสมอง ท่าให้สมองเกิดการตื่นตัวจนต้องเร่งการทำงานของหัวใจและเพิ่มพลังงาน ช่วงสั้นๆ ให้ทั่วร่างกาย ความอ่อนเพลียเหนื่อยล้าจะหายไป และดูเหมือนว่าร่างกายจะมีกำลังวังชามากขึ้น สมองมีความตื่นตัว ความนึกคิดเกิด ฉับไวแจ่มใสยิ่งขึ้น {MH 326.1} {MHTh 359.2}

เพราะผลลัพธ์เหล่านี้ หลายคนเข้าใจว่าน้ำชาและกาแฟที่ดื่มไปเป็นประโยชน์ต่อคนเหล่านี้อย่างมากมาย แต่เรื่องนี้เป็นความเข้าใจที่ผิด เพราะชาและกาแฟไม่ได้มีส่วนช่วยในการบำรุงร่างกาย ผลที่รู้สึกนั้นเกิดขึ้นก่อนจะมีกระบวนการย่อยและการดูดซึมเสียด้วยซ้ำ และสิ่งที่รู้สึกเหมือน กำลังวังชาที่เพิ่มขึ้นนั้นแท้จริงเป็นเพียงการตื่นตัวของระบบประสาท และ เมื่อฤทธิ์ของสารกระตุ้นหมดไปกำลังเรี่ยวแรงที่ผิดธรรมชาตินี้ลดลง ทำให้เกิดอาการอ่อนเปลี้ยเพลียแรงในระดับเดียวกันตามมา {MH 326.2} {MHTh 359.3}

ผู้ที่ดื่มเครื่องดื่มที่มีฤทธิ์ในการกระตุ้นระบบประสาทเป็นประจำจะทำให้กำลังเรี่ยวแรงของร่างกายค่อยๆ เสื่อมถอยลง โดยจะทำให้เกิดอาการ ปวดศีรษะ ภาวะนอนไม่หลับ อาการใจสั่น อาหารไม่ย่อย มือสั่นและอา การอื่นๆ อีกหลายประการที่เป็นอันตรายต่อร่างกายตามมา ประสาทที่อ่อนล้าต้องการการพักผ่อนและความนิ่งสงบแทนการตื่นตัวและทำงาน หนักธรรมชาติต้องการเวลาฟื้นฟูพลังงานที่สูญเสียไป เมื่อพลังงานถูก กระตุ้นไปอย่างต่อเนื่องการฟื้นฟูยิ่งต้องการเวลามากขึ้น แต่ในขณะที่ ร่างกายเริ่มหมดกำลังการพลิกฟื้นร่างกายเพื่อให้มีกำลังวังชาแบบเดิม จะ ค่อยๆ ยากยิ่งขึ้นร่างกายเริ่มควบคุมความรูสึกอยากเสพสารกระตุ้นไม่ได้ จนกระทั่งมาถึงจุดที่เหนือกว่าอำนาจของจิตใจที่จะปฏิเสธได้ ร่างกายจะเกิดความต้องการเสพสารกระตุ้นที่มีฤทธิ์แรงมากยิ่งขึ้น ในที่สุดร่างกายหมดเรี่ยวหมดแรงและไม่อาจตอบลนองต่อการฟินฟูได้อีกต่อไป {MH 326.3} {MHTh 360.1}

การเสพติดบหร

บุหรี่เป็นสารพืษที่มีอันตรายต่อร่างกายมากที่สุด แต่จะออกฤทธิ์ในการทำลายแบบค่อยเป็นค่อยไปอย่างช้าๆ ไม่ว่าเราจะเสพในรูปแบบ ใดก็ตามล้วนให้โทษต่อสุขภาพร่างกาย อันตรายของบุหรี่ร้ายแรงยิ่งขึ้น เพราะเห็นผลได้ช้าในตอนแรกแทบไม่สามารถมองเห็นได้เลย บุหรี่ จะออกฤทธิ์กระตุ้นประสาทให้ตื่นตัวก่อนหลังจากนั้นทำให้เกิดอาการชา ทำให้สมองทึบและเสื่อมลงบุหรี่มักสงผลต่อระบบประสาทได้มากยิ่งกว่า เครื่องดื่มมึนเมามันส่งผลแบบค่อยเป็นค่อยไปและร่างกายไม่สามารถขจัด ฤทธิ์ของมันออกได้โดยง่ายการสูบบุหรี่จะกระตุ้นให้ผู้สูบอยากดื่มเครื่อง ดื่มมึนเมาและเป็นรากฐานที่ทำให้หลายคนได้ก้าวไปสู่การเสพติดสุรา {MH 327.1} {MHTh 360.2}

การสูบบุหรี่ทำให้เกิดความสิ้นเปลือง เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ไม่สะอาดและทำให้ผู้ที่เสพดูเป็นคนที่สกปรก การสูบบุหรี่สร้างความรบกวนและความรำคาญให้แก่ผู้อื่นและเป็นสิ่งน่ารังเกียจ เราจะพบเห็นคนติดบุหรี่ได้ในทั่วทุกหนทุกแห่ง น้อยครั้งที่ท่านจะเดินผ่านเข้าไปในฝูงชนโดยที่ไม่มีใครพ่นควันบุหรี่ใส่หน้าของท่าน ท่านคงรู้สึกไม่สบายและรู้สึกถึงอันตราย เป็นแน่เมื่อต้องเข้าไปอยู่ในตู้รถไฟโดยสารหรือในห้องที่บรรยากาศอบอวล
ไปด้วยกลิ่นของสุราและควันบุหรี่ ถึงแม้ว่ามนุษย์จะเป็นผู้ที่ดื้อรั้นที่จะใช้ ยาพิษเหล่านี้เองก็ตาม แต่พวกเขาถือสิทธิอะไรที่มาทำให้อากาศที่ผู้อื่นจะ
ต้องใช้หายใจต้องสกปรกและแปดเปื้อนไปด้วยมลพิษ {MH 328.1} {MHTh 361.1}

การสูบบุหรี่นำภัยอันตรายร้ายแรงมาสู่บรรดาเด็กๆ และคนหนุ่มสาวอย่างที่ไม่อาจจะบรรยายได้ การที่คนในรุ่นก่อนที่มิได้ปฏิบัติตามหลัก การของสุขภาพนั้นส่งผลกระทบสืบเนื่องมาจนถึงเด็กและคนหนุ่มสาวใน ทุกวันนี้ สมองที่เสื่อมลง สติปัญญาที่ถดถอย ร่างกายที่อ่อนแอ ระบบ ประสาทที่ผิดปกติ และความปรารถนาที่ผิดธรรมชาติ สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็น มรดกที่บิดามารดาได้ถ่ายทอดมาสู่ลูกๆ และเด็กๆ ก็ได้ประพฤติตามกัน มา จึงทำให้ผลร้ายนั้นเพิ่มทวีขึ้นและดำเนินต่อไป การสูบบุหรี่เป็นสาเหตุ สำคัญไม่น้อยที่ทำให้ร่างกาย จิตใจและศีลธรรมเสื่อมถอยลงซึ่งเป็นสัญญาณ ของภัยอันตรายที่กำลังเกิดขึ้น {MH 328.2} {MHTh 361.2}

เด็กผู้ชายเริ่มสูบบุหรี่ตั้งแต่อายุยังน้อย นิสัยความเคยชินที่ถูกหล่อหลอมขึ้นมาในวัยที่ทั้งร่างกายและจิตใจยังมีสภาพที่อ่อนแอและลูกกระทบ-
กระเทือนได้ง่ายจากโทษของมัน เด็กๆ เหล่านี้จึงมีร่างกายที่อ่อนแอและไม่สามารถเจริญเติบโตได้อย่างเต็มที่ ทำให้สติปัญญาขาดความเฉลียวฉลาดและมีศีลธรรมที่เสื่อม {MH 329.1} {MHTh 361.3}

แต่เราจะทำเช่นไรเพื่อที่จะสอนเด็กและคนหนุ่มสาวให้ทราบถึงผล ร้ายจากการสูบบุหรี่ ซึ่งแม้แต่บิดามารดา ครูอาจารย์และผู้สอนศาสนาต่าง ก็ยังปฏิบัติตัวเป็นแบบอย่างที่ไม่ดีให้เขาทั้งหลายเห็น เราอาจเห็นเด็ก ผู้ชายตัวเล็กๆ ที่แทบจะยังไม่สิ้นกลิ่นน้ำนมสูบบุหรี่กันแล้ว ถ้ามีใครสักคน พูดกับเขาทั้งหลายถึงเรื่องนี้ เขาทั้งหลายก็จะพูดขึ้นว่า “พ่อของเราก็สูบ บุหรี่เหมือนกัน” พวกเขาจะชี้ให้ท่านดูผู้สอนศาสนาหรือผู้ดูแลโรงเรียน สอนศาสนาวันอาทิตย์และพูดขึ้นว่า “ในเมื่อครูและผู้สอนศาสนาเหล่านี้ยัง สูบบุหรี่ ถ้าฉันจะลองสูบเหมือนเขาบ้างก็ไม่เห็นจะมีอันตรายใดๆ” มีผู้ที่

ปฏิบัติงานในด้านของการรณรงค์ในเรื่องของการละเว้นจากสิ่งมึนเมาและ ยาเสพติดต่างๆ อยู่หลายคนที่ยังติดบุหรี่ บุคคลเหล่านี้จะเหลือกำลังอะไรไปหยุดยั้งกระแสของการขาดความยับยั้งชั่งใจได้ {MH 329.2} {MHTh 361.4}

ข้าพเจ้าขอวิงวอนต่อคนทั้งหลายที่แสดงตนว่าเป็นผู้มีความเชื่อและประพฤติตามพระวจนะของพระเจ้า ในฐานะที่ท่านเป็นคริสเตียน ท่านจะยังคงปล่อยให้นิสัยที่ทำลายสมองและริบเอาความสามารถของท่านในการประเมินสิ่งที่จริงแท้ของนิรันดรกาลไปได้อย่างไร ท่านจะยังคงยินยอมให้งานที่ต้องปรนนิบัติต่อพระเจ้าและงานที่ต้องรับใช้ต่อเพื่อนมนุษย์รวมทั้งการเป็นแบบอย่างที่ดีของท่านต้องหมดความหมายไปวันแล้ววันเล่าด้วยการสูบบุหรี่กระนั้นหรือ {MH 329.3} {MHTh 362.1}

ท่านได้พิจารณาถึงหน้าที่รับผิดชอบของท่านหรือไม่ในฐานะที่ท่านเป็นผู้รับของประทานที่พระเจ้าได้ทรงมอบหมายไว่ในมือของท่าน ท่านได้ใช้เงินทองขององค์พระผู้เป็นเจ้าไปมากเท่าใรเพื่อซื้อหาบุหรี่มาเสพ จงลองคิดคำนวณดูว่าตลอดชีวิตของท่านไดใช้เงินไปกับความต้องการอันเสื่อมทรามนี้มากเท่าไรเมื่อเทียบกับเงินที่ท่านไดใช้ไปเพื่อช่วยเหลือคนยากคนจนและการประกาศข่าวประเสริฐ {MH 329.4} {MHTh 362.2}

ไม่มีมนุษย์คนใดจำเป็นต้องสูบบุหรี่ แต่ก็มีผู้คนมากมายกำลังพินาศด้วยความยากจนเพราะการสูบบุหรี่ซึ่งให้โทษยิ่งกว่าการใช้เงินไป อย่างสิ้นเปลือง ท่านไม่ได้เบียดบังทรัพยากรขององค์พระผู้เป็นเจ้าไป ในทางที่ผิดกระนั้นหรือ ท่านไม่ได้ฉ้อโกงพระเจ้าและเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ละหรือ “ท่านไม่รู้หรือว่า...ท่านไม่ใช่เจ้าของตัวท่านเอง พระเจ้าได้ทรงซื้อ ท่านไว้แล้ว ด้วยราคาสูง เหตุฉะนั้น ท่านจงถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าด้วยร่างกายของท่านเถิด” 1 โครินธ์6:19, 20 {MH 330.1} {MHTh 362.3}

เครองส์บฮนเบา

“เหล้าองุ่นท่าให้ชอบเยาะเย้ย

และสุราก็ท่าให้เกะกะระราน

ใครยอมให้มันพาเจิ่นไป ก็ไม่มีปัญญา”

“ใครที่ร้องเอย ใครที่ร้องอุย

ใครมีเรื่องวิวาท ใครปนพึมพำ

ใครมีแผลโดยไม่จำเป็น

ใครมีตาแดงก่ำ

คือพวกที่นั่งแช่อยู่กับเหล้าองุ่น

พวกที่ไปลิ้มลองเหล้าประสม

อย่ามองดูเหล้าองุ่นเมื่อมนมีสีแดง

เมื่อมนเปล่งประกายในถ้วย

และมันไหลลงไปอย่างคล่องคอ

ในที่สุดมันจะกัดเหมือนงู และฝังเขี้ยวเหมือนงูทับทาง” {MHTh 363.1}

สุภาษิต 20: 1; 23: 29-32 (THSV)

ไม่เคยมีมนุษย์ผู้ใดสามารถวาดภาพบรรยายความเสื่อมทรามของผู้ที่ตกเป็นทาสของสุราได้อย่างชัดเจนยิ่งไปกว่าข้อความที่กล่าวไว้!นพระคมภีร์ความมัวเมาลุ่มหลง ความเลวทรามตาช้า แม้ว่าจะสร่างเมาจนรู้สึกถึงความทรมานของตนเองก็ตาม เขาก็ไม่เหลือกำลังอำนาจใดๆ ที่จะช่วยตัวเองให้หลุดพ้นไปจากบ่วงแร้วนี้ได้ เขาจะ “หาการดื่มอีก” สุภาษิต 23: 35 (THSV) {MH 330.2} {MHTh 363.2}

ไม่จำเป็นต้องใช้เหตุผลใดมาเกลี้ยกล่อมถึงโทษของสุราให้กับคน เมาสุรา ความหายนะของมนุษยชาติที่โฉดเขลาและมีสายตาที่พร่ามัว ปรากฏให้เห็นอยู่ทั่วทุกหนแห่งพระคริสต์ทรงวายพระชนม์เพื่อจิตวิญญาณ {MHTh 364.1}

ของคนเหล่านี้และเหล่าทูตสวรรค์ร้องไห้เศร้าโศกเพื่อคนเหล่านี้ เขาทั่งหลายเป็นดั่งรอยด่างพร้อยของความเจริญและอารยธรรมที่เราภาคภูมิและ ลำพองใจเขาทั่งหลายเป็นความน่าละอาย เป็นสิ่งที่น่ารังเกียจและเป็น ภัยอันตรายของทุกแผ่นดิน {MH 331.1} {MHTh 364.2}

และจักมีผู้ใดเล่าที่สามารถพรรณนาถึงภาพของความหายนะ ความ ทุกขเวทนาความสิ้นหวังที่ซุกซ่อนอยู่ในครอบครัวของคนเมาสุราได้ ขอให้คิดถึงผู้ที่เป็นภรรยาซึ่งได้รับการอบรมเลี้ยงดูมาอย่างทะนุถนอม มี ความรู้สึกที่ละเอียดอ่อนเป็นผู้ที่มีภูมิธรรมอันดีและมีความสุภาพเรียบร้อย

กลับต้องมาใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับบุคคลผู้หนึ่งที่อำนาจของสุราได้เปลี่ยนเขาให้เป็นคนเมาและเป็นปีศาจร้าย ขอให้คิดถึงเด็กๆ ที่ขาดความอบอุ่นใน ครอบครัว ขาดการศึกษาและการอบรมสั่งสอน ต่างต้องใช้ชีวิตอยู่กับความหวาดกลัวผู้ที่ควรจะเป็นความภาคภูมิใจและเป็นเกราะคุ้มครองป้องกัน เขาทั่งหลาย เด็กๆ ถูกผลักไสเข้าสู่โลกด้วยการต้องแบกรับความอับอาย ขายหน้า และต้องได้รับความทุกข์ทรมานอันเป็นผลตกทอดจากความ กระหายของคนขี้เมา {MH 331.2} {MHTh 364.3}

ลองคิดถึงอุบัติเหตุน่าหวาดกลัวที่เกิดขึ้นทุกวี่วันอันเนื่องมาจาก อิทธิพลของสุรา พนักงานประจำรถไฟบางคนที่ละเลยและไม่ได้เอาใจใส่ต่ออาณัติสัญญาณให้ดีหรือเข้าใจคำสั่งผิด รถไฟจึงแล่นต่อไป ทำให้เกิดชนกันและหลายชีวิตต้องสูญเสียไป หรือเรือยนต์อาจจะเกยตื้นจนทำให้เรืออับปางลงและทั้งผู้โดยสารและลูกเรือต้องจมน้ำตาย เมื่อสอบสวนเรื่อง ราวดูก็ปรากฏว่าผู้มีหน้าที่สำคัญบนเรือนั้นได้ตกอยู่ภายใต้ฤทธิ์ของสุรา เราจะมอบชีวิตของมนุษย์ไว้ภายใต้ความคุ้มครองของผู้ติดสุราได้มากน้อย ขนาดใด เขาจะได้รับความวางใจก็ต่อเมื่อเขาละเว้นการดื่มโดยสิ้นเชิง เท่านั้น {MH 331.3} {MHTh 364.4}

เครื่องดื่มมึนเมากี่ฮฤทธิออนกว่าสุรา

บุคคลที่สืบทอดลักษณะทางพันธุกรรมที่มีความต้องการลกรกระตุ้นที่ผิดธรรมชาติไม่ควรมีเหล้าองุ่น เบียร์หรือน้ำแอปเปิ้ล (ไซเดอร์) ให้เห็นหรือใกล้ตัวโดยเด็ดขาด เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องล่อใจที่อยู่เบื้องหน้าเขาทั้งหลายตลอดเวลา หลายคนคิดว่าน้ำแอปเปิ้ลเป็นเครื่องดื่มที่ไม่มีอันตราย จึงไม่ลังเลในการซื้อมาดื่มอย่างเต็มที่ แต่น้ำชนิดนี้จะยังคงรสหวานในระยะ เวลาสั้นๆ เท่านั้น แล้วกระบวนการหมกก็เริ่มต้น รสรุนแรงที่เกิดขึ้นสร้าง ความถูกปากถูกคอแก่นักดื่มมากมาย และผู้ที่ดื่มต่างไม่สู้จะเต็มใจยอมรับว่าน้ำผลไม้รสหวานนี้ได้เปลี่ยนสภาพเป็นน้ำหมักไปเสียแล้ว {MH 331.4} {MHTh 365.1}

การดื่มน้ำแอปเปิ้ลที่ผลิตกันโดยทั่วไปนั้นก็เป็นอันตรายต่อสุขภาพ เช่นกัน ถ้าผู้คนเห็นสิ่งที่กล้องจุลทรรศน์เผยให้เห็นในน้ำแอปเปิลที่ซื้อมา จะมีน้อยคนที่อยากดื่มมัน ผู้ที่ผลิตน้ำแอปเปิ้ลเพื่อจำหน่ายมักจะไม่ใส่ใจ กับคุณภาพของผลไม้ที่ใช้ และจะคั้นน้ำจากผลแอปเปิ้ลเสียๆ ที่มีหนอน อยู่ด้วย ผู้ที่ไม่คิดแม้แต่จะรับประทานแอปเปิ้ลที่เน่าเสียเป็นพิษ มักยอมดื่มน้ำแอปเปิ้ลที่ทำจากของเหล่านี้และเรียกมันว่าเป็นเครื่องดื่มชั้นเยี่ยมอีก ด้วย แต่เมื่อส่องดูด้วยกล้องจุลทรรศน์ จะเห็นว่าแม้แต่น้ำแอปเปิ้ลที่คั้น ใหม่ๆ

เครื่องดื่มที่ลูกใจนี้ก็ยังไม่เหมาะที่จะน่ามาดื่มเลย*{MH 332.1} ความจริงแล้ว เหล้าองุ่น เบียร์และน้ำแอปเปิ้ลท่าให้มึนเมาได้เช่น เดียวกับสุราที่มีฤทธิ์แรงกว่า การดื่มของมึนเมาชนิดอ่อนๆ เหล่านี้จะไป กระตุ้นให้เกิดความอยากที่จะดื่มชนิดที่แรงยิ่งขึ้น เพราะเหตุนี้จึงทำให้เกิด การติดสุราขึ้นมาได้ การดื่มของมึนเมาชนิดอ่อนๆ เป็นโรงเรียนสอนคน มากมายมายึดอาชีพคนขี้เมา กระนั้นเครื่องดื่มที่มีฤทธิ์กระตุ้นอ่อนๆ เหล่า นี้ออกฤทธิ์แบบไม่ให้รู้ตัวในการชักนำให้ผู้ที่ตกเป็นทาสของมันก้าวไปสู่เส้นทางของความมึนเมาก่อนที่เหยื่อจะสงสัยถึงภัยอันตรายของเขา {MH 332.2} {MHTh 365.2}

บางคนที่ไม่จัดว่าเป็นคนขี้เมามักอยู่ภายใต้อิทธิพลของความมึน อย่างอ่อนๆ เสมอ ส่งผลให้เขาทั้งหลายเกิดอาการครั่นเนื้อครั่นตัว อารมณ์ แปรปรวนและใจคอไม่เป็นปกติ เขาเหล่านั้นนึกไปเองว่าตัวเองมีความมั่นคง และปลอดภัย จึงดื่มมากยิ่งขึ้นไปทุกที จนกระทั่งสิ่งที่คอยเตือนและยับยั้ง เขาทั้งหลายถูกทำลายลง หลักการทุกๆ อย่างต้องสูญสิ้นไป ความตั้งใจที่ แน่วแน่ค่อยๆ พังทลาย รางวัลและผลตอบแทนที่ล้ำค่าก็ยังไม่อาจควบคุมความต้องการที่ตาช้าไว้ภายใต้เหตุและผลได้ {MH 332.3} {MHTh 366.1}

ไม่มีข้อความในพระคัมภีร์ตอนใดที่สนับสนุนให้เราดื่มเหล้าองุ่นซึ่ง เป็นเครื่องดื่มที่มึนเมา น้ำองุ่นที่พระคริสต์ได้ทรงเปลี่ยนจากน้ำในพิธีมงคล สมรสที่หมู่บ้านคานานั้น เป็นน้ำองุ่นบริสุทธิ์ นี่เป็น “น้ำองุ่นใหม่หาได้ จากพวงองุ่น” พระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า “อย่าทำลายมันเสียเพราะมีพระพร อยู่ในนั้น” อิสยาห์ 65:8 {MH 333.1} {MHTh 366.2}

พระคริสต์ทรงเป็นผู้ประทานคำเตือนให้แก่อิสราเอลในพระคัมภีร์ ภาคพันธสัญญาเดิมว่า “เหล้าองุ่นทำให้เกิดการเย้ยหยัน และสุราทำให้ เกิดการพาลเกเร และผู้เดมัวเมาด้วยสองสิ่งนั้นก็เป็น [คน] โฉดเขลา” สุภาษิต 20:1(ฉบับแปลเดิม) พระองค์ไม่ได้ประทานเครื่องดื่มชนิดนี้แก่ มนุษย์ ซาตานนั่นเองล่อลวงมนุษย์ให้ลุ่มหลงในสิ่งมัวเมาจนทำให้มนุษย์ ขาดสติสัมปชัญญะและการรับรู้ฝ่ายจิตวิญญาณพิการไป แต่พระคริสต์กลับทรงสอนให้เราเอาชนะอำนาจฝ่ายตาให้จงได้ พระองค์ไม่เคยทรงชักจูงมนุษย์ให้ตกสู่การทดลอง ตลอดชีวิตของพระองค์เป็นแบบอย่างแห่งการ รู้จักบังคับใจตนเอง พระองค์ทรงอดพระกระยาหารเป็นเวลาสี่สิบวันในถิ่น ทุรกันดาร เพื่อที่จะทรงเอาชนะต่ออำนาจของความอยากของร่างกาย พระองค์ทรงยอมทนทุกข์ทรมานแทนเราด้วยการทดลองที่สุดแสนสาหัส ที่มนุษย์จะสามารถอดทนได้ พระคริสต์ทรงเป็นผู้ที่แนะนำยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาไม่ให้ดื่มเหล้าองุ่นหรือเครื่องดื่มมึนเมาใด ๆ พระองค์ทรงห้ามภรรยาของมาโนอาห์ไม่ให้ดื่มเหล้าองุ่นหรือของมึนเมาเช่นเดียวกัน พระ

คริสต์ไม่เคยทรงกระทำสิ่งที่ขัดแย้งกับคำสอนของพระองค์เลย น้ำองุ่นสด ที่พระองค์ทรงจัดหามาให้แขกในพิธีมงคลสมรสนั้น เป็นเครื่องดื่มที่ไม่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์ เป็นเครื่องดื่มที่ให้ความสดชื่นและมีประโยชน์ ต่อร่างกาย นี่เป็นน้ำองุ่นที่พระผู้ช่วยให้รอดและเหล่าสาวกใช้ในพิธี มหาสนิทในครั้งแรก และควรเป็นน้ำองุ่นที่ถูกจัดไว้บนโต๊ะในพิธีมหาสนิท เพื่อเป็นเครื่องหมายเล็งถึงพระโลหิตของพระผู้ช่วยให้รอดตลอดไปด้วย พิธีอันศักดิ์สิทธิ์นี้มุ่งหมายเพื่อฟื้นฟูจิตวิญญาณและเสริมสร้างชีวิต จึงไม่ควรมีสิ่งใดที่ข้องเกี่ยวกับความชั่วร้ายในพิธีนี้ {MH 333.2} {MHTh 366.3}

ภายใต้ความรู้ที่พระคัมภีร์ กฎของธรรมชาติและเหตุผลสอนเกี่ยว กับการดื่มสิ่งมึนเมา คริสเตียนจะไปมีส่วนร่วมในการปลูกต้นฮอพเพื่อทำ เป็นเบียร์หรือในการผลิตเหล้าองุ่นหรือน้ำแอปเปิ้ลเพื่อจำหน่ายได้อย่างไร ถ้าเขาทั้งหลายรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเองแล้ว จะไปเข้าร่วมวางกับดัก เพื่อจับคนเหล่านั้นได้อย่างไร {MH 333.3} {MHTh 367.1}

ความปรารถนาที่จะเสพสิ่งมึนเมามักจะเริ่มขึ้นในครอบครัว การรับ-ประทานอาหารรสจัดและไม่ลูกสุขลักษณะทำให้อวัยวะในการย่อยอ่อนแอลง และก่อให้เกิดความต้องการที่จะรับประทานอาหารที่มีฤทธิ์กระตุ้นมากขึ้น ด้วยเหตุนี้ ความต้องการอาหารรสจัดยิ่งขึ้นจึงลูกปลูกฝังบ่อยขึ้นจนยากที่ จะหักห้าม ทั่วทั้งร่างกายแทบจะเต็มไปด้วยสารพิษ และเมื่อร่างกายยิ่ง อ่อนแอลง ความปรารถนาต่อสิ่งเหล่านี้ก็จะเพิ่มมากขึ้น การก้าวผิดเพียงก้าวเดียวเป็นการเปิดทางไปสู่ความผิดก้าวอื่นๆ ต่อไป หลายคนที่ไม่ได้ทำผิดด้วยการน่าเหล้าองุ่นหรือเครื่องดื่มมึนเมาใด ๆ มาวางบนโต๊ะอาหาร แต่กลับจัดหาอาหารมากมายที่ยั่วให้เกิดความกระหายที่จะดื่มของมึนเมา จนแทบไม่อาจจะต่อต้านการทดลองได้ นิสัยความเคยชินในการบริโภคที่ ผิดๆ ทำลายสุขภาพและชักนำไปสู่ความเมา {MH 334.1} {MHTh 367.2}

ถ้าคนหนุ่มสาวซึ่งจะเติบโตเป็นผู้สร้างและกำหนดทิศทางให้แก่ สังคม ได้รับการปลูกฝังในหลักการที่ถูกต้องเกี่ยวกับการละเว้นสิ่งมึนเมา ตั้งแต่ต้น ก็ไม่มีความจำเป็นต้องมีการรณรงค์ให้ยับยั้งชั่งใจในการบริโภค ขอให้ผู้ที่เป็นบิดามารดาอบรมบุตรธิดาให้รู้จักละเว้นการดื่มของมึนเมานับ ตั้งแต่บุตรธิดาของท่านยังอยู่ในครอบครัว หลักการที่ลูกต้องที่ท่านทั้งหลาย สอนบุตรธิดาให้ปฏิบัติตั้งแต่ยังเป็นเด็กเล็กๆ ก็จะบรรลุผลสำเร็จได้ {MH 334.2} {MHTh 368.1}

ผู้เป็นมารดาทั้งหลายมีหน้าที่ในการช่วยเหลือบุตรธิดาของตนเอง ให้สร้างอุปนิสัยที่ลูกต้องและมีรสนิยมที่บริสุทธิ์ จงสอนเด็กๆ ให้รู้จักเรื่องของการบริโภคอาหารและรังเกียจสารกระตุ้นชนิดต่างๆ จงอบรมลูกๆ ให้มีกำลังทางศีลธรรมที่เข้มแข็งเพื่อต่อสู้กับความชั่วร้ายรอบตัวเขาทั้งหลาย จงสอนให้ลูกๆ มีความมั่นคงไม่อ่อนไหวตามการชักจูงของเพื่อนฝูง และ ไม่ยอมพ่ายแพ้ต่ออิทธิพลที่มีอำนาจ แต่จะต้องชักจูงผู้อื่นให้กระทำการดี {MH 334.3} {MHTh 368.2}

มีความพยายามอย่างมากมายที่ทุ่มเทไปเพื่อควบคุมการปล่อยตาม ใจตนเองในสิ่งมึนเมา แต่เป็นความพยายามที่ท่าไม่ตรงจุด ผู้ที่สนับสนุนการปฏิรูปการบริโภคที่ไม่ตามใจตนเองควรตระหนักถึงภัยอันตรายที่เกิดจากการรับประทานอาหารที่ไม่มีประโยชน์ต่อร่างกาย เครื่องปรุงแต่งรส อาหาร น้ำชาและกาแฟอีกด้วย เราวิงวอนขอการอวยพระพรจากพระเจ้าให้ผู้ปฏิบัติงานต้านการละเว้นการตามใจตนเองทั้งหลายจงเร่งมือและเชื้อเชิญเขาทั้งหลายได้ตรวจสอบอย่างถ่องแท้ถึงสาเหตุของความชั่วร้ายที่เขาทั้งหลายกำลังต่อสู้อยู่และมีความมั่นใจว่าตนเองยังยึดมั่นหนักแน่นอยู่ในหลักการของการปฏิรูปด้วย {MH 334.4} {MHTh 368.3}

เราต้องแสดงให้คนทั้งหลายเห็นว่าความสมดุลที่เหมาะสมของกำลังสติปัญญาและอำนาจฝ่ายศีลธรรมนั้นย่อมขึ้นอยู่กับสุขภาพฝ่ายกาย เป็นสำคัญ ยาเสพติดให้โทษและสารกระตุ้นที่ผิดธรรมชาติทุกชนิดล้วนแต่บั่นทอนสภาพร่างกายจนส่งผลให้สติปัญญาและศีลธรรมจรรยาตกตาลง ไปด้วย การไม่รู้จักบงคับใจตนเองกลายเป็นรากฐานของความเสื่อมทาง ศีลธรรมจรรยาของชาวโลก โดยการตามใจความอยากในทางที่ผิดๆ มนุษย์ จึงสูญเสียอำนาจที่จะต่อต้านการทดลอง {MH 335.1} {MHTh 369.1}

ผู้ที่ปฏิรูปสุขภาพด้วยการละเว้นของมึนเมามีงานต้องทำโดยการให้ความรู้แก่คนทั้งหลายเกี่ยวกับเรื่องนี้ จงสอนคนเหล่านั้นให้ทราบว่า สุขภาพ อุปนิสัยและแม้กระทั่งชีวิตย่อมตกอยู่ในอันตราย จากการเสพสารกระตุ้นซึ่งจะไปเร่งเร้ากำลังเรี่ยวแรงของร่างกายที่อ่อนล้าอยู่นั้นให้สามารถทำงานขึ้นมาใหม่ได้อย่างรวดเร็วแบบผิดปกติแต่ก็เป็นระยะเวลา เพียงสั้นๆ เท่านั้น {MH 335.2} {MHTh 369.2}

ในเรื่องของน้ำชา กาแฟ บุหรี่และเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์นั้น มีแนวทางปฏิบัติที่ปลอดภัยแนวทางเดียวคือ การไม่เสพไม่ลอง ไม่แตะต้อง ชา กาแฟและเครื่องดื่มที่คล้ายกันมีแนวโน้มการออกฤทธิ์ในลักษณะ

เดียวกันกับการติดสุราและบุหรี่ และในบางกรณีนิสัยความเคยชินในการดื่มยากที่จะเลิกได้เช่นเดียวกับผู้ที่ติดสุราที่ต้องการจะเลิก ผู้ที่พยายามตัดขาดจากสารกระตุ้นเหล่านี้ ในช่วงระยะเวลาหนึ่งจะรู้สึกเหมือนขาดอะไรบางอย่างและรู้สึกทรมานเมื่อไม่ได้เสพ แต่ด้วยความมุ่งมั่นและ อดทน เขาเหล่านั้นก็จะสามารถเอาชนะความอยากได้และไม่รู้สึกว่าต้องการ สิ่งเหล่านี้อีกต่อไป ธรรมชาติของร่างกายอาจต้องการเวลาช่วงหนึ่งในการ
ฟื้นฟูจากสภาพที่ถูกรังแกอย่างสมบุกสมบน หากได้รับโอกาส ร่างกายก็จะพลิกกลับมาฮึดสู้อีกครั้งและจำเป็นต้องอาศัยเวลาเพื่อที่จะสามารถ
พลิกฟื้นตัวกลับมาทำงานอย่างมีศักดิ๙ศรีและเป็นปกติดังเดิม {MH 335.3} {MHTh 369.3}

*****

บทที่ **27** - การค้า และ:การห้ามจำหน่ายสุรา

“วิบัติแก่เขาผู้สร้างวังของตนด้วยความไม่ขอบธรรมและสร้างห้องชั้นบนไว้ด้วยความไม่ยุติธรรม...ผู้กล่าวว่า เราจะสร้างวังใหญ่อยู่เอง กับมีห้องชั้นบนกว้างขวางและเจาะหน้าต่างให้ห้องนั้น และบุฝาผนังด้วยไม้ สนสีดาร์ และทาด้วยชาด เจ้าคิดว่าเจ้าเป็นกษัตริย์ เพราะเจ้าแข่งไม้สนสีดาร์กันหริอ...แต่เจ้ามีตาและใจไว้เพียงมุ่งกำไรอสัตย์ของเจ้า เพื่อหลั่งโลหิตที่ไร้ความผิดให้ถึงตาย และเพื่อปฏิบัติการปีบบังคับและความทารุณ’’ เยเรมีย์22:13-17 {MH 337.1} {MHTh 370.1}

โจการของผูกจำหน่ายสุรา

พระคัมภีร์ได้บรรยายภาพกิจการของผู้ผลิตและจำหน่ายเครื่องดื่ม มึนเมา กิจการค้าของคนเหล่านี้หมายถึงการปล้นสะดม เงินทองที่คนเหล่านี้รับมาไม่ได้จ่ายค่าตอบแทนที่สมน้ำสมเนื้อคืนกสับสู่ผู้ซื้อเลย เงินทุกบาททกสตางค์ที่ได้มานำความหายนะไปสู่ผู้ที่จ่ายเงินซื้อทั้งสิ้น {MH 337.2} ด้วยพระหัตถ์ของพระเจ้าพระองค์ประทานพระพรมากมายแก่ มนุษย์ทั้งหลายอย่างอเนกอนันต์ ถ้ามนุษย์รู้จักใช้ของประทานของพระเจ้า ด้วยสติปัญญา ชาวโลกก็คงรู้จักความยากจนหรือความทุกข์ยากน้อยมาก แต่เพราะความชั่วร้ายของมนุษย์นั่นเองที่เปลี่ยนพระพรของพระองค์ให้ กลายเป็นคำสาปแช่ง ความโลภในการแสวงหาทรัพย์สินเงินทองและความละโมบในการกินการดื่มทำให้ธัญญาหารและผลไม้ที่พระเจ้าประทานเพื่อการบำรุงเลี้ยงชีวิตของมนุษย์กลายเป็นยาพิษที่สร้างความทุกข์ยากและ ความพินาศ {MH 337.3} {MHTh 370.2}

ในแต่ละปี มีการบริโภคสุราในปริมาณนับล้านๆ แกลลอน เงิน จำนวนล้านๆ ดอลลาร์ถูกใช้ไปซื้อความเศร้าหมอง ความยากจน โรคภัย ไข้เจ็บ ความเสื่อมทราม กิเลสตัณหา อาชญากรรมและความตาย เพื่อ เห็นแก่ผลกำไรของตนเอง ผู้จำหน่ายสุรายัดเขียดความหายนะมาสู่ {MHTh 371.1}

ร่างกายและจิต๒ของเหยอ เขาทั้งหลายนำความยากจนและความเศร้าหมองมาสู่ครอบครัวของผ้ ุติดสุรา {MH 338.1} {MHTh 371.2}

เมื่อเหยื่อตายจากไป ผู้จำหน่ายก็ไม่ได้หยุดการรีดนาทาเร้น เขายังตามไปขู่เข็ญหญิงม่ายและบีบคั้นลูกๆ ต้องตกอยู่ในสภาพของเด็ก ขอทาน เขาไม่รีรอที่จะหยิบฉวยปัจจัยจำเป็นในการดำรงชีวิตของครอบครัว

สิ้นหวังนี้เพื่อไปชำระหนี้ค่าสุราของผู้เป็นสามีและผู้เป็นบิดา เสียงร้องของ เด็กๆ ที่ทนทุกข์ทรมาน น้ำตาของมารดาที่ปวดร้าวใจ รังแต่จะยั่วโทสะ ของเขา เขาจะรู้สึกอย่างไรหากคนทุกข์ร้อนเหล่านี้ต้องอดตาย เขาจะรู้สึกอย่างไรถ้าคนเหล่านี้ต้องลูกผลักไล่ไสส่งไปสู่ความเสื่อมทรามและหายนะ เขาร่ำรวยขึ้นมาจากเศษเงินของคนเหล่านี้และเขาเองเป็นผู้ที่ทำให้คน เหล่านี้ต้องพินาศ {MH 338.2} {MHTh 371.3}

ซ่องโสเภณี ซ่องโจร ศาลอาญา เรือนจำ สถานสงเคราะห์ โรงพยาบาลโรคจิตและโรงพยาบาลอื่นๆ ต่างคลาคล่ำไปด้วยผลิตผลจากกิจการของผู้จำหน่ายสุรา เช่นเดียวกับสิ่งที่พระคัมภีร์ได้กล่าวถึงนครบาบิโลนอันลึกลับไว้ในพระธรรมวิวรณ์ ผู้จำหน่ายสุราได้ค้า "ทาสและ ชีวิตมนุษย์" เบื้องหลังที่ซ่อนไว้ภายใต้หน้ากากของผู้จำหน่ายสุราคือ ผู้มีอิทธิพลที่เข่นฆ่าจิตวิญญาณของมนุษย์ ผู้ใช้เล่ห์เหลี่ยมและศิลปะทุกอย่างที่โลกหรือนรกจะคิดค้นขึ้นมาได้ เพื่อชักจูงมนุษย์ทั้งหลายให้ตกอยู่ภายใต้ อำนาจของเขา ในเมืองและในชนบท บนรถไฟ บนเรือโดยสาร ในสถาน ธุรกิจต่างๆ ในสถานบนเทิง ในร้านขายยาหรือแม้แต่กระทั่งในคริสตจักร บนโต๊ะที่ใช้ประกอบพิธีมหาสนิทอันศักดิ์สิทธิ์ ผู้จำหน่ายสุราได้วางกับดัก ของเขาไว้หมดแล้ว ไม่มีที่ใดที่ว่างเว้นจากสิ่อที่กระตุ้นความต้องการของ มึนเมา เกือบทุกซอกทุกมุมจะมีร้านจำหน่ายสุราที่มีแสงไฟประดับประดา ตั้งอยู่ มีบรรยากาศที่สนุกสนานร่าเริงเพื่อต้อนรับเชื้อเชิญคนที่ทำงาน คน มั่งมีที่อยู่ว่าง ๆ และหนุ่มลาวทั้งหลายที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ให้เยื้องย่างเข้าไป {MH 338.3} {MHTh 372.1}

ในห้องอาหารส่วนตัวและสถานที่พักผ่อนทนสมย สุภาพสตรทั้งหลายจะได้รับเครื่องดื่มยอดนิยมที่มีชื่อไพเราะเพราะพริ้งต่างๆ นานา ซึ่งแท้ที่จริงก็เป็นเครื่องดื่มมึนเมานั่นเอง สำหรับคนที่เจ็บป่วยและคนที่อ่อน- เปลี้ยเพลียแรงยังมียาดองที่โฆษณากันอย่างแพร่หลาย ซึ่งล้วนมี แอลกอฮอล์เป็นส่วนผสมหลัก {MH 338.4} {MHTh 372.2}

เพื่อชักจูงเด็กๆ ให้อยากดื่มสุรา แอลกอฮอล์ถูกเจือปนลงในลูก กวาดหรือขนมหวานทั้งหลาย ซึ่งมีจำหน่ายตามร้านค้าทั่วไป ผู้จำหน่ายสุรานำลูกกวาดหรือขนมหวานเหล่านี้มาแจกให้กับเด็กๆ โดยวิธีนี้ คนเหล่านี้จึงสามารถล่อลวงเด็กๆ ให้เข้ามายังแหล่งมั่วสุมของตนเองได้ {MH 339.1} {MHTh 372.3}

วันแล้ววันเล่า เดือนแล้วเดือนเล่า ปีแล้วปีเล่า กิจการนี้ดำเนินต่อ ไป ผู้ที่เป็นบิดา สามีและพี่ชาย ผู้ที่สมควรจะเป็นที่พึ่ง เป็นความหวัง และเป็นความภาคภูมิใจของประเทศชาติ

พากันเข้าไปยังร้านขายสุรา และ กลับออกมาในสภาพเสียคนและพินาศ {MH 339.2} {MHTh 372.4}

ซ้ำรายยิ่งกว่านั้น คำสาปแช่งนี้ต้องตกมาสู่ครอบครัวอีกด้วย ผู้หญิงที่ติดสุรามีจำนวนเพิ่มขึ้นมาก ในหลายครอบครัว แม้กระทั่งเด็กเล็กๆ ที่ไร้เดียงสาและยังช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ก็ต้องตกอยู่ในอันตรายนี้วันแล้ววันเล่าโดยการถูกทอดทิ้ง ลูกกระทำทารุณกรรมและลูกกระทำความโหดร้ายจากมารดาขี้เมาทั้งหลาย บุตรชายหญิงต้องเติบโตขึ้นมาภายใต้เงามืดของ ความชั่วร้ายนี้ อนาคตที่วาดหวังไว้ในภายภาคหน้าของผู้เยาว์วัยเหล่านี้ จะเหลืออะไรเล่านอกจากจะดำดิ่งถลำลงไปยิ่งกว่าบิดามารดาเสียอีก {MH 339.3} {MHTh 373.1}

จากดินแดนที่เรียกขานตัวเองว่าเป็นคริสเตียน คำสาปแช่งนี้ลูกนำไปสู่ดินแดนที่ประชาชนพลเมืองกราบไหว้รูปเคารพ ชาวพื้นเมืองที่น่าสงสารและขาดความรู้เหล่านี้ลูกสอนให้ดื่มสุรา แม้แต่ในหมู่คนนอกศาสนาผู้ที่มีความรู้ยังยอมรับและต่อต้านว่าสุราเป็นยาพิษที่ร้ายแรง คนเหล่านี้พยายามป้องกันบ้านเมืองให้พ้นจากสิ่งที่คอยล้างผลาญนี้แต่ก็ไร้ผล ประชาชนที่เรียกตนเองว่ามีอารยธรรมได้บีบบังคับให้ชนชาติที่ยังไม่รู้จัก พระเจ้าเสพสุรา ยาสูบและฝิ่น กิเลสตัณหาที่ปราศจากการควบคุมของคน พื้นเมืองเหล่านี้ เมื่อลูกกระตุ้นจากการดื่มสุราก็ยิ่งดึงให้เขาทั้งหลายตกตาลงไปกว่าเดิมอย่างที่ไม่เคยรู้จักมาก่อนและกลายเป็นภาระกิจที่แทบสิ้นหวังในการส่งผู้สอนศาสนาออกไปประกาศคาสนาในดินแดนเหล่านี้ {MH 339.4} {MHTh 373.2}

จากการติดต่อกับผู้คนที่น่าจะถ่ายทอดความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าให้ประชาชนนอกคาสนาเหล่านี้กลับลูกชักจูงให้กระทำความชั่วซึ่งน่าความพินาศมาสู่เผ่าพันธุและคนทั่งชาติ ในสถานที่มืดมนต่างๆ เหล่านี้ในโลกปวงชนจากประเทศอารยธรรมทั้งหลายจึงกลายเป็นที่เกลียดชังด้วยสาเหตุ ตังกล่าว {MH 339.5} {MHTh 373.3}

ความรับผิดชอบของคริสตจักร

ผลประโยชน์จากธุรกิจสุรามีอิทธิพลครอบงำไปทั่วทั้งโลก โดยอาศัย การผนึกกำลังของเงินนิสัยความเคยชินและความอยาก อิทธิพลของมีน แผ่ขยายเข้ามาแม้แต่ในคริสตจักร สมาชิกหลายคนในโบสถ์ร่ำรวยขึ้นมาจากการค้าขายสุราไม่ว่าจะเป็นการกระทำโดยตรงหรือโดยอ้อม คนเหล่า นี้ “มีตำแหน่งฐานะดีและเป็นสมาชิกปกติของคริสตจักร” หลายคนถวาย

เงินมากมายเพื่อการกุศล เงินที่ถวายของคนเหล่านี้ถูกน่ามาใช้สนับสนุนกิจการของคริสตจักรและใช้เพื่อเลี้ยงดูผู้เป็นศาสนาจารย์ทั้งหลาย คนเหล่านี้ได้รับการยอมรับนับถือและได้รับความสำคัญเพราะอำนาจของเงิน ความจริงแล้วคริสตจักรที่ยอมรับสมาชิกเหล่านี้ไว้ เท่ากับว่าสนับสนุนการ ค้าสุราด้วย บ่อยครั้งที่ศาสนาจารย์ไม่มีจิตใจกล้าหาญพอที่จะยืนหยัดใน สิ่งที่ลูกต้อง เขาไม่ประกาศให้เหล่าพี่น้องที่มาประชุมทราบถึงพระวจนะของพระเจ้าที่ตรัสไว้อย่างไรเกี่ยวกับกิจการของผู้จำหน่ายสุรา การพูดอย่างตรงไปตรงมาย่อมหมายถึงการทำให้พวกที่มาร่วมประชุมในคริสต-จักรเกิดความขุ่นข้องหมองใจ เขาเกรงว่าจะทำลายความนิยมของตัวเองและต้องสูญเสียเงินเดือนไป {MH 340.1} {MHTh 374.1}

แต่บัลลังก์พิพากษาของพระเจ้าย่อมอยู่เหนือกว่าศาลชำระความ ของคริสตจักร พระองค์ผู้ทรงประกาศแก่ฆาตกรคนแรกของโลกว่า “โลหิตของน้องเจ้าส่งเลียงร้องท้เองขึ้นมาจากดิน’’ (ปฐมกาล 4:10) พระองค์จะไม่ทรงยอมรับของถวายจากพ่อค้าสุราไว้บนแท่นบูชาของพระองค์ พระองค์ทรงพระพิโรธต่อคนทั่งหลายที่พยายามที่จะแสดงเปลือกนอกว่าเป็นผู้ที่มีจิตใจโอบอ้อมอารีเพื่อจะได้ปกปิดความผิดของตน แต่เงินทองของพวกเขาได้แปดเปือนด้วยโลหิต และมีคำสาปอยู่บนเงินทองเหล่านั้น {MHTh 374.2}

“พระเจ้าตรัสว่า เครื่องบูชาอันมากมายของเจ้านั้นจะเป็นประโยชน์ อะไรแก่เรา...

เมื่อเจ้าเข้ามาฟ้าเรา

ผู้ใดขอให้เจ้าทำอย่างนี้

ที่เหยียบย้ำเข้ามาในบริเวณพระนิเวศของเรา

อย่านำเครื่องถวายอนิจจังมาอีกเลย...

เมื่อเจ้ากางมือของเจ้าออก เราจะซ่อนหน้าของเราเสียจากเจ้า

แม้ว่าเจ้าจะอธิษฐานมากมาย เราจะไม่ฟัง

มือของเจ้าเปรอะไปด้วยโลหิต” {MHTh 375.1}

อิสยาห์ 1:11-15 {MH 340.2}

ผู้ติดสุรามีความสามารถที่มากกว่านี้อีกหลายอย่าง พระเจ้าประทานตะลันต์แก่เขาสำหรับถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าและเพื่อประโยชนส์ แก่ชาวโลก แต่เพื่อนร่วมโลกของเขากลับวางบ่วงแร้วดักจับจิตวิญญาณ ของเขาและสร้างฐานะของคนเหล่านั้นเองบนความเสื่อมทรามลงของเขา คนเหล่านั้นดำเนินชีวิตอย่างหรูหราฟุ่มเฟือยในขณะที่ผู้ตกเป็นเหยื่อต้อง มีชีวิตอยู่กับความลำบากยากแค้น แต่พระเจ้าจะทรงเรียกสิ่งเหล่านี้คืนจาก มือของผู้ที่มีส่วนในการนำผู้ติดสุราไปสู่ความพินาศ พระเจ้าผู้ทรงครอบ ครองสรวงสวรรค'ไม่ได้ทรงละสายพระเนตรไปจากสาเหตุแรกและผลร้าย ของความมึนเมา พระองค์ผู้ทรงเลี้ยงดูนกกระจอกน้อยและหุ้มอาภรณ์ ตบแต่งทุ่งหญ้าในท้องนา จะไม่ทรงทอดทิ้งคนเหล่านั้นที่พระองค์ทรงสร้าง ขึ้นตามพระฉายของพระองค์และที่พระองค์ทรงไถ่ไว้ด้วยพระโลหิตของ พระองค์โดยไม่ทรงสดับฟังคำร้องทุกข์ต่อพระองค์ของคนเหล่านั้น พระเจ้า ทรงทำเครื่องหมายความชั่วร้ายทั้งหมดนี้ที่เป็นบ่อเกิดของอาชญากรรม และความทุกข์ระทมไว้เรียบร้อยแล้ว {MH 341.1} {MHTh 375.2}

โลกและคริสตจักรอาจเห็นชอบที่คนๆ หนึ่งร่ำรวยขึ้นโดยการทำให้ จิตวิญญาณของมนุษย์ต้องเสื่อมทรามลง เขาทั้งหลายปลาบปลื้มกับความ มั่งคั่งของผู้ที่นำความเสื่อมโทรมทีละก้าวๆ มาสู่เหยื่อ แต่พระเจ้าทรง ทอดพระเนตรถึงสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดและจะทรงพิพากษาอย่างยุติธรรม ชาวโลกอาจเรียกผู้จำหน่ายสุราว่าเป็นนักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จ แต่ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "วิบัติแก่คนผู้นั้น" เขาจะถูกดำเนินคดีในข้อหา นำความสิ้นหวัง ความระทมทุกข์และความทุกข์ยากลำบากมาสู่โลกด้วย การค้าสุรา เขาจะต้องไปแก้ข้อกล่าวหาที่เขาได้นำความลำบากยากจน และความทุกข์ยากมาสู่มารดาและเด็ก ๆ ที่ต้องยากลำบากจากการขาด อาหาร เครื่องนุ่งห่มและที่พักบังกายจนต้องฝังความหวังและความสุขที่มี อยู่ทั้งมวลไป เขาจะต้องไปแก้ข้อกล่าวหาที่ยัดเยียดวิญญาณที่ไม่ได้เตรียม ตัวเหล่านั้นไปสู่บึงไฟนรกชั่วกาล และสำหรับผู้ที่มีส่วนในการสนับสนุน ผู้ขายสุราก็ตกเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดในการกระทำความผิด พระเจ้าตรัสว่า "มือของเจ้าเปรอะไปด้วยโลหิต" อิสยาห์1:15 {MH 341.2} {MHTh 375.3}

กฎหมายควบคุมการจำหน่ายสุรา

หลายคนสนับสนุนให้มีกฎหมายใบอนุญาตการจำหน่ายสุราเพื่อ เป็นการควบคุมความชั่วรายจากการดื่มสุรา แต่การออกใบอนุญาตกลับกลาย

เป็นการนำเอาการจำหน่ายสุราไปอยู่ภายใต้ความคุ้มครองของกฎหมาย เป็นเครื่องแสดงว่ารัฐบาลรับรอง เห็นชอบและสนับสนุนให้มีธุรกิจของ สินค้าประเภทนี้ได้ ด้วยเหตุนี้จึงกลับส่งเสริมความชั่วร้ายที่รัฐเองอ้างว่า จะควบคุม ภายใต้การปกป้องของกฎหมายควบคุมการจำหน่ายสุรา โรงเบียร์ โรงกลั่นสุราและโรงหมักไวน์จึงเกิดขึ้นในทุกหนแห่งทั่วประเทศ และคนขายสุราก็รวบรวมสินค้าอยู่ข้างประตูบ้านของเราเอง {MH 342.1} {MHTh 376.1}

หลายครั้งผู้จำหน่ายสุราถูกสั่งห้ามจำหน่ายสุราแก่ผู้ที่เมาแล้วหรือแก่ผู้ที่รู้กันว่าเป็นคนขี้เหล้าอยู่แล้ว แต่เขาทั้งหลายกลับมุ่งไปชักจูงคนหนุ่มสาวให้เสพสุราอย่างต่อเนื่อง การค้าสุราจะดำรงอยู่ได้ก็โดยอาศัยการสร้างให้คนหนุ่มสาวรุ่นใหม่เกิดความอยากดื่ม คนหนุ่มสาวถูกชักจูงให้ดื่ม ทีละเล็กทีละน้อย จนในที่สุดเขาทั้งหลายก็ติดสุรา และเกิดความอยากที่ต้องสนองความพึงพอใจแม้ว่าจะต้องหมดเปลืองไปสักเท่าไรก็ตาม การจำหน่ายสุราแก่คนที่ติดสุราซึ่งการเสียผู้เสียคนเป็นของแน่อยู่แล้วเป็นภัยอันตรายน้อยกว่าการที่หนุ่มสาวที่อยู่ในวัยเบ่งบานต้องถูกล่อลวงไปสู่ความพินาศโดยอุปนิสัยที่เลวร้ายนี้ {MH 342.2} {MHTh 376.2}

การออกกฎหมายอนุญาตให้จำหน่ายสุราได้กลายเป็นการทดลองที่อยู่เบื้องหน้าคนที่พยายามที่จะปฏิรูป มีการจัดตั้งหน่วยงานหรือสถาบันเพื่อช่วยเหลือผู้ที่ตกเป็นทาสของสุราให้เอาชนะความอยากดื่มได้ การกระทำเช่นนี้เป็นสิ่งที่น่ายกย่อง แต่ตราบใดที่กฎหมายยังคงอนุญาตให้ มีการจำหน่ายสุรา คนที่ติดสุราคงจะได้รับประโยชน์ไม่มากนัก เพราะคนเหล่านั้นไม่สามารถที่จะอยู่ที่นั่นได้ตลอดไป ในที่สุด พวกเขาเหล่านั้นจะต้องกลับเข้าไปร่วมสมาคมกับคนอื่นๆ อีก แม้ความอยากดื่มสุราจะถูก ยับยั้งได้แล้วก็ตาม แต่ไม่ได้ถูกกำจัดไปอย่างสิ้นเชิง เมื่อมีการทดลอง จู่โจมเข้ามาอีกดังที่เกิดได้ในทุกขณะ บ่อยครั้งพวกเขาก็ตกเป็นเหยื่อได้ อย่างง่ายดายและกลับไปดื่มเช่นเดิม {MH 342.3} {MHTh 377.1}

บุคคลใดที่เป็นเจ้าของสัตว์ที่ดุร้ายและรู้จักนิสัยของมันดี แต่ยังปล่อยให้สัตว์นั้นออกมาวิ่งเพ่นพ่านไปทั่ว ตามกฎหมายแล้ว ต้องตกเป็นผู้รับผิดชอบต่ออันตรายที่สัตว์นั้นได้ก่อไว้ ในบทบัญญัติที่ประทานให้แก่ อิสราเอล พระเจ้าทรงชี้แนะว่า เมื่อมีสัตว์ที่ทราบกันโดยทั่วไปว่าเป็นสัตว์ ที่ดุร้ายไต้ฆ่าผู้ใดผู้หนึ่งตาย เจ้าของสัตว์นั้นจะต้องชดใช้ชีวิตของตนเอง สำหรับความประมาทหรืออันตรายร้ายแรงที่เกิดขึ้น ในทำนองเดียวกัน รัฐที่ออกกฎหมายอนุญาตให้จำหน่ายสุราได้นั้น ก็สมควรจะเป็นผู้ที่ต้องรับ

ผิดชอบต่อผลที่เกิดขึ้นจากการจำหน่ายสุรานั้นด้วย และถ้าการปล่อยสัตว์ที่ดุร้ายให้ไปฆ่าผู้อื่นถือว่าเป็นความผิดร้ายแรงที่มีโทษถึงตายแล้ว การอนุญาตให้มีการจำหน่ายสุราอย่างลูกกฎหมายจะมีความผิดที่ร้ายแรงมาก กว่าสักเพียงใด {MH 343.1} {MHTh 377.2}

การที่รัฐยอมออกใบอนุญาตเป็นเพราะรัฐหวังเก็บเงินรายได้เข้าคลัง แต่เงินรายได้นี้จะมีประโยชน์อันใดเมื่อเทียบกับค่าใช้จ่ายมากมายมหาศาล ที่เกิดจากอาชญากรรม คนวิกลจริตและคนอนาถาที่เป็นผลพวงจากการ ค้าสุรา ชายคนหนึ่งที่ดื่มเหล้าและก่ออาชญากรรมภายใต้ฤทธิ์ของสุรา ได้ถูกนำตัวขึ้นศาล และผู้ที่ออกกฎหมายอนุญาตกลับต้องมารับมือกับผล การกระทำของคนๆ นั่นเอง รัฐอนุญาตให้จำหน่ายสิ่งเสพติดที่ทำคนมี สติสัมปชัญญะต้องกลายเป็นคนวิกลจริต และบดนี้รัฐจำเป็นต้องส่งบุคคล นี้ไปที่คุมขังหรือหลักประหาร ในขณะที่ภรรยาและบุตรของชายคนนั้นลูก ทอดทิ้งให้อยู่อย่างสิ้นเนื้อประดาตัวและกลายเป็นภาระของสังคมต่อไป {MH 343.2} {MHTh 378.1}

ถ้าจะพิจารณาในแง่มุมด้านการเงินของปัญหาที่เกิดขึ้น มันช่างโง่เขลาเพียงไรที่อนุญาตให้มีธุรกิจประเภทนี้เกิดขึ้น เงินรายได้จำนวนสักเท่าใดเล่าที่พอชดเชยสำหรับความสูญเสียของความเป็นมนุษย์ สำหรับการที่ทำให้พระฉายาของพระเจ้าที่มีอยู่ในมนุษย์ต้องเสื่อมเสียไป สำหรับ ความหายนะของเด็ก ๆ สำหรับความเสื่อมทรามลงสู่ความอดอยากยากไร้ และสำหรับการทำให้เด็ก ๆ มีจิตใจโน้มเอียงตามอย่างบิดาขี้เหล้าของเขา ทั้งหลายต่อไป {MH 344.1} {MHTh 378.2}

การห้ามผลิตแล:จำหน่ายสุรา

บุคคลที่เสพสุราจนติดเป็นนิสัยย่อมตกอยู่ในสภาพที่น่าสิ้นหวัง สมองของเขาพิกลพิการไป กำลังใจของเขาก็อ่อนกำลังลง เขาไม่มีกำลัง ในตัวเองเหลือพอที่จะหักห้ามความอยากดื่มได้ เขากลับกลายเป็นคนที่ไม่ ฟังเหตุผลและเราไม่สามารถโน้มน้าวจิตใจของเขาให้ปฏิเสธตนเองได้เมื่อ ลูกชักนำให้เข้าไปในร้านสุรา ผู้ที่ตัดสินใจแน่วแน่แล้วว่าจะเลิกดื่ม ก็กลับ คว้าแก้วเหล้าอีก และเมื่อได้ลิ้มรสแรกของสุราแล้ว ความตั้งใจอันดีของ เขาก็มลายหายไป ร่องรอยของความตั้งใจมุ่งมั่นลูกทำลายจนหมดสิ้น การลิ้มลองแม้เพียงคำเดียวทำให้จิตใจต้องวิปลาสไปและความคิดคำนึงถึงผล ร้ายที่จะตามมาอันตรธานไปจนหมดสิ้น เขาลืมภรรยาที่กำลงปวดร้าวใจ บิดาผู้มัวเมาในสุราไม่เหลือความห่วงใยเรื่องปากท้องและเครื่องนุ่งห่มของ ลูกๆ อีกแล้ว การที่รัฐออกกฎหมายอนุญาตการค้าสุราก็เท่ากับการรับรอง

ความล่มสลายของจิตวิญญาณและปฏิเสธที่จะยุติธุรกิจนี้ที่ทำให้โลกเต็มไป ด้วยความชั่วร้าย {MH 344.2} {MHTh 378.3}

สิ่งเหล่านี้จำต้องดำเนินตลอดไปอีกหรือ จิตวิญญาณต้องดิ้นรนต่อสู้เพื่อชัยชนะโดยที่ประตูแห่งการทดลองยังคงเปิดอ้าเชื้อเชิญอยู่ตรงหน้า กระนั้นหรือ คำสาปแช่งของผลการเสพสิ่งมึนเมานี้ยังสมควรถูกปล่อยให้ทิ้งความหายนะอยู่บนโลกศิวิไลซ์ใบนี้อยู่ตลอดไปหรือ จะต้องปล่อยให้มนทำลายปีแล้วปีเล่าเหมือนดั่งเพลิงที่คอยเผาผลาญครอบครัวที่ผาสุกจำนวนหมื่นให้หมดสิ้นไปกระนั้นหรือ เมื่อมีเรือลำหนึ่งอับปางลงในที่ๆ พอจะมองเห็นได้จากชายฝั่ง คนบนฝั่งคงจะไม่มองดูอยู่เฉยๆ แต่จะยอมเสี่ยงชีวิตในการพยายามที่จะช่วยคนที่อยู่ในเรือไม่ให้ต้องจมน้ำตายไปต่อหน้า แล้วความพากเพียรพยายามมากกว่านี้อีกกี่เท่าที่สมควรเรียกร้องเพื่อช่วยเหลือเหยื่อเหล่านี้ให้รอดพ้นจากจุดจบของคนขี้เหล้า {MH 344.3} {MHTh 379.1}

ไม่ใช่แต่เพียงคนขี้เหล้าและครอบครัวของเขาเท่านั้นที่ตกอยู่ในอันตรายจากกิจการของคนจำหน่ายสุรา และก็ไม่ใช่ภาระที่ต้องจ่ายภาษีเช่นกันที่สังคมต้องมีส่วนร่วมรับในความทุกข์ยากจากธุรกิจที่เลวร้ายนี้ พวกเราทุกคนล้วนแต่เป็นสายใยมนุษย์ที่ลูกกักทออยู่ร่วมกัน หากมีเหตุร้ายเกิดขึ้นกับส่วนใดส่วนหนึ่งของมวลมนุษย์ก็น่าอันตรายไปสู่ทุกคนได้ {MH 345.1} {MHTh 379.2}

หลายคนเพราะหวังประโยชน์หรือความสบายไม่ยอมยุ่งเกี่ยวกับ การควบคุมการจำหน่ายสุรา มักค้นพบเมื่อสายเสียแล้วว่าการค้าขายสุรา กลับมาข้องแวะกับตัวเอง เขาเห็นลูกหลานตัวเองติดสุรางอมแงมและเสีย ผู้เสียคน ความไร้กฎระเบียบแผ่กระจาย ทรัพย์สินตกอยู่ในอันตราย ชีวิต ไม่มีความปลอดภัย อุบติเหตุทางทะเลและบนท้องถนนเพิ่มขึ้นทวีคูณ โรคร้ายที่เจริญเติบโตในแหล่งมั่วสุมที่สกปรกและในที่เสื่อมโทรมแพร่เข้าไปสู่บ้านที่ใหญ่โตและหรูหราของคนมั่งมี ความเลวร้ายที่รับมาโดยลูกๆ ของผู้ติดสุราและอาชญากรรมรุกรามไปสู่บุตรชายหญิงที่มาจากครอบครัวที่มีการอบรมสั่งสอนดีและมีวัฒนธรรม {MH 345.2} {MHTh 379.3}

ไม่มีผลประโยชน์ของผู้ใดไม่ตกอยู่ในการคุกคามของการค้าสุรา ทุกคนควรเข้าร่วมในการทำลายการค้าสุราเพื่อปกป้องสวัสดีภาพของ ตนเอง {MH 345.3} {MHTh 380.1}

เหนือสถานที่ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมฝ่ายโลกเพียงอย่างเดียว เช่น อาคารของสภานิติบัญญัติและศาลสถิตยุติธรรมควรปลอดจากผล พวงของสิ่งมึนเมา ผู้ที่มีตำแหน่งฝ่ายปกครองของประเทศวุฒิสมาชิก ผู้ แทนราษฎร ผู้พิพากษา ผู้ที่มีส่วนร่วมในการร่างและบังคับใช้กฎหมาย ของประเทศ ผู้ที่กำชีวิต ชื่อเสียงเกียรติยศที่ชอบธรรมและทรัพย์สมบัติ ของเพื่อนร่วมชาติไวในมือของเขาทั้งหลาย ควรจะเป็นผู้ที่งดเว้นจากการ ดื่มสุราโดยเด็ดขาด ด้วยสิ่งนี้เท่านั้น ที่จะทำให้เขาทั้งหลายมีความคิดที่ แจ่มใสเพื่อแยกแยะว่าสิ่งใดถูกหรือสิ่งใดผิด ด้วยสิ่งนี้เท่านั้น ที่จะท่าให้เขา ทั้งหลายมีหลักการที่มั่นคงและมีสติปัญญาในการบังคับใช้กฎหมายด้วย ความยุติธรรมและแสดงถึงความเมตตาปรานี แต่หลักฐานที่บ่งบอกนั้น เป็นเช่นไร มีคนจำนวนเท่าใดที่ปล่อยให้สมองมึนทึบ ความรู้สึกลูกผิด สับสน ด้วยฤทธิ์ของสุรา มีกฎหมายที่ไม่เป็นธรรมกี่ฉบับลูกตราเป็นพระ- ราชบัญญัติ มีผู้บริสุทธิ์กี่คนลูกตัดสินลงโทษประหารชีวิต จากความ อยุติธรรมของสมาชิกสภานิติบัญญัติ พยาน คณะลูกขุน ทนายความและ แม้แต่ผู้พิพากษาที่ดื่มสุรา คนเหล่านี้ “เป็นวีรชนในการดื่มเหล้าองุ่นและ เป็นคนแกล้วกล้าในการประสมเมรัย” “ที่เรียกความชั่วร้ายว่าความดี และ ความดีว่าความชั่วร้าย” “ผู้.ปล่อยตัวคนทำผิดเพราะรับสินบน และเอา ความยุติธรรมไปจากผู้บริสุทธิ์” พระเจ้าได้ตรัสถึงคนเหล่านี้ไว้ว่า {MHTh 380.2}

“วิบัติแท่อนเหล่านั้น...

เปลวเพลิงกลืนตอข้าวฉันใด

และหญ้าแห้งยุบลงในเพลิงฉันใด

รากของเขาก็จะเป็นเหมือนความเน่าเปื่อย

และดอกบานของเขาจะฟุ้งไป เหมือนผงคลีฉันนั้น

เพราะเขาทั้งหลายปฏิเสธไม่รับพระธรรมของพระเจ้าจอมโยธา

และได้ดูหมิ่นพระวจนะขององค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล” {MHTh 381.1}

อิสยาห์ 5:22-24 {MH 345.4}

เกียรติยศของพระเจ้า ความมั่นคงของประเทศชาติ ความผาสุก ของประชาชนของครอบครัวและของแต่ละบุคคลนั้น เรียกร้องความเพียร

พยายามทุกทางที่เป็นไปไดในการกระตุ้นเตือนประชาชนให้ตระหนักถึงความชั่วร้ายของการดื่มสุรา ในไม่ช้า เราจะเห็นผลของความชั่วร้ายซึ่งอาจยังมองไม่เห็นอย่างชัดเจนในเวลานี้ ใครจะเป็นผู้ริเริ่มความพยายามที่มุ่งมั่นในการหยุดความพินาศนี้ จวบจนปัดนี้ การต่อสู้ยังแทบจะไม่ได้ เริ่มต้น ขอให้เราได้จัดตั้งกลุ่มกำล่งขึ้นมาเพื่อหยุดยั้งการจำหน่ายเครื่องดื่มมึนเมาที่ทำให้มนุษย์วิกลจริต จงเปิดเผยอันตรายของการจำหน่ายสุราต่อสาธารณชนและปลุกกระแสเรียกร้องให้ห้ามการจำหน่ายอย่างเด็ดขาด โปรดให้โอกาสแก่ผู้ติดสุราที่เสียสติได้หนีพ้นจากการตกเป็นทาส จงให้เสียงของคนในประเทศเรียกร้องให้สมาชิกสภานิติปัญญัติออกกฎหมายเพื่อหยุดยั้งการค้าที่น่ารังเกียจนี้ {MHTh 381.2}

“จงช่วยบรรดาผู้ที่ถูกนำไปสู่ความมรณา

จงช่วยยึดบรรดาผู้ที่ตุปัดตุเป้ไปเพื่อถูกฆ่า

ถ้าเจ้าจะว่า ดูเถิด เราไม่รู้เรื่องนี้เลย

พระองค์ผู้ทรงชั่งใจจะไม่ทรงเพ่งเล็งเห็นหรือ

พระองค์ผู้ทรงฟ้าวิญญาณอยู่เหนือเจ้าจะไม่ทราบหรือ

และพระองค์จะไม่ทรงเรียกเอาจากคนตามการกระทำของเขาหรือ’’

และ “เจ้าจะว่าอย่างไรเมื่อเขาจะลงโทษเจ้า” {MHTh 381.3}

สุภาษิต 24:1 1,12; เยเรมีย์ 1 3:21 (TKJV) {MH 346.1}

*****

ภาคที่ **6** **-** ครอบครัว

บทที่ 28 - การบรน□บติรบ][5 กายในครอบครัว

การฟื้นฟูและยกระดับจิตวิญญาณของมนุษยชาติเริ่มต้นที่ภายใน ครอบครัว ภาระหน้าที่ของบิดามารดาเป็นรากฐานรองรับกิจการอื่นทั้งหมด สังคมประกอบด้วยครอบครัวหลายๆ ครอบครัวรวมกัน และจะเป็นเช่นไร ย่อมสุดแล้วแต่หัวหน้าครอบครัวจะสรรสรางให้เป็นไป “เพราะทุกสิ่งที่เจ้าทำ ออกมาจากใจ” สุภาษิต 4:23 (THSV) และ หัวใจสำคีญของสังคม ของ คริสตจักรและของประเทศชาตินั้นก็คือ ครอบครัว ความผาสุกของ สังคม ความสำเร็จของคริสตจักร ความเจริญรุ่งเรืองของประเทศชาติ ต่างพึ่งพาอิทธิพลที่มาจากครอบครัว {MH 349.1} {MHTh 384.1}

ชีวิตของพระเยซูทรงสำแดงอย่างชัดเจนถึงความสำคัญและโอกาส ของชีวิตภายในครอบครัว พระองค์ผู้เสด็จจากสวรรค์มาเป็นแบบอย่างและ {MHTh 385.1}

ครูของเราทรงใช้ชีวิตในฐานะสมาชิกคนหนึ่งในครอบครัวเป็นเวลาสามสิบ ปีที่เมืองนาซาเร็ธ พระคัมภีร์ได้บันทึกถึงเหตุการณ์ในช่วงเวลานี้ไว้เพียง ย่อ ๆ ทรงไม่เคยสำแดงการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่ที่เรียกความสนใจจากประ- ชาชน ไม่มีฝูงชนที่กระตือรือร้นคอยติดตามทุกย่างก้าวหรือสดับฟัง พระวจนะของพระองค์ แต่ถึงกระนั้น ตลอดช่วงเวลานี้พระองค์ทรงกำลัง ตระเตรียมเพื่อความสำเร็จของพันธกิจแห่งพระเจ้าของพระองค์ พระองค์ ทรงดำรงพระชนม์ชีพเหมือนดังเช่นมนุษย์คนหนึ่ง ทรงใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน ภายในครอบครัว ทรงปฏิบัติตามกฎระเบียบ ทรงปฏิบัติตามหน้าที่รับผิด ชอบและทรงแบ่งเบาภาระในบ้าน ภายใต้การคุ้มครองและเอาใจใส่ของ ครอบครัวที่ตาต้อย ทรงมีส่วนร่วมในประสบการณ์ต่างๆ ของชาวบ้าน ทั่วไป พระองค์ทรง “จำเริญขึ้นในด้านสติปัญญา ในด้านร่างกาย และ เป็นที่ชอบจำเพาะพระเจ้า และต่อหน้าคนทั้งปวงด้วย” ลูกา 2:52 {MH 349.2} {MHTh 385.2}

ในช่วงเวลาที่สันโดษนี้ ชีวิตของพระองค์พรั่งพรูด้วยธารน้ำแห่ง ความเห็นอกเห็นใจและความโอบอ้อมอารี ความอดทนอดกลั้นและปราศ จากความเห็นแก่ตัวของพระองค์ ความกล้าหาญและสัตย์ซื่อของพระองค์ การขัดขืนกับการทดลองของพระองค์ ความสันติสุขและความชื่นชมยินดี อย่างเรียบ ๆ ของพระองค์ล้วนเป็นแรงหนุนชูจิตใจของคนทั่งปวงอยู่ตลอด เวลา พระองค์ทรงนำบรรยากาศที่บริสุทธิ์ อบอุ่นมาสู่ครอบครัว และชีวิต ของพระองค์ทรงเป็นเสมือนเชื้อขนมปังที่ดำเนินงานอยู่ท่ามกลางบุคคล ต่างๆ ในสังคม ไม่มีใครกล่าวว่าพระองค์ทรงเคยกระทำการอัศจรรย์ แต่ กระนั้น พระคุณความดีของพระองค์ การเยียวยารักษาโรค ความรักที่ เสริมกำลังชีวิต

ถ่ายทอดอย่างไม่โอ้อวดจากพระองค์ไปยังคนทั่งหลายที่ ถูกทดลอง ที่เจ็บป่วยและที่ท้อแท่สิ้นหวัง ตั้งแต่พระองค์ยังทรงพระเยาว์ พระองค์ทรงปรนนิบัติช่วยเหลือผู้อื่น และด้วยเหตุนี้ เมื่อพระองค์ทรงเริ่มพนธกิจของพระองค์ต่อประชาชนอย่างเปิดเผย หลายคนจึงเปิดใจรับฟังพระองค์ด้วยความยินดี {MH 350.1} {MHTh 385.3}

ชีวิตเยาว์วัยของพระผู้ช่วยให้รอดเป็นมากยิ่งกว่าแบบอย่างให้แก่ คนหนุ่มสาว เป็นบทเรียนและควรเป็นแรงหนุนใจให้แก่บิดามารดาทุกคน คนทั้งหลายที่ต้องการหนุนชูจิตวิญญาณของเพื่อนมนุษย์ควรเน้นความพยายามไปยังครอบครัวและระแวกบ้านเป็นเป้าหมายแรก ไม่มีความมุมานะใดที่สำคัญกว่าความมุมานะที่มอบหมายให้แก่ผู้ที่สร้างและปกป้อง คุ้มครองครอบครัว ไม่มีงานใดที่ทรงโปรดให้มนุษย์รับผิดชอบจะมีผลลัพธ์ ที่ยิ่งใหญ่และกว้างไกลมากเท่ากับหน้าที่รับผิดชอบของเหล่าผู้ที่เป็นบิดา มารดา {MH 350.2} {MHTh 386.1}

อนาคตของสังคมถูกกำหนดโดยเด็กๆ และคนหนุ่มสาวของวันนี้ แต่เด็กๆ และคนหนุ่มสาวเหล่านี้จะเป็นคนเช่นไรนั้นย่อมขึ้นอยู่กับ ครอบครัวของเขาทั้งหลาย การที่เด็กๆ มิได้รับการอบรมอย่างลูกต้องจาก ครอบครัว เป็นสาเหตุสำคัญที่ก่อให้เกิดโรคภัย ความทุกข์ยาก และ อาชญากรรมที่หลอนมนุษย์ชาติ หากครอบครัวมีชีวิตที่บริสุทธิ์และชอบธรรม หากเด็กๆ ที่ก้าวออกไปจากความรับผิดชอบของครอบครัวเหล่านี้ ได้รับการเตรียมพร้อมที่จะเผชิญหน้ากับหน้าที่ในชีวิตและภัยอันตราย เราจะเห็นโลกที่เปลี่ยนแปลงสักเพียงไร {MH 351.1} {MHTh 386.2}

มนุษย์พยายามลงทุนลงแรงและเวลาจำนวนมหาศาลเพื่อจัดตั้ง สถาบันและหน่วยงานสำหรับบำบัดฟื้นฟูเหยื่อของสิ่งเสพติดมึนเมา แต่กระนั้นความพยายามเหล่านี้ก็ยังไม่เพียงพอที่จะตอบสนองความต้องการ ผลที่ไต้รับก็ช่างน้อยเพียงใด มีสักกี่คนที่สามารถฟืนฟูได้อย่างถาวร {MH 351.2} {MHTh 386.3}

คนมากมายต่างปรารถนาจะมีชีวิตที่ดีขึ้น แต่เขาทั้งหลายขาดจิตใจ ที่เข้มแข็งและขาดความตั้งใจอันแน่วแน่ที่จะตัดขาดจากอำนาจของอุปนิสัย เขาทั้งหลายถดถอยจากความพยายาม การดิ้นรนและการยอมเสียสละที่ จำเป็นต้องมี ชีวิตของเขาทั้งหลายจึงตกสู่ความหายนะและความพินาศ ด้วยเหตุนี้ แม้กระทั้งเหล่าคนที่มีสติปัญญาเฉลียวฉลาดที่สุด คนที่มีแรงดลใจอันสูงส่งและมีความตั้งใจอันดีงาม หรือมิฉะนั้นก็มีอุปนิสัยและการศึกษาเหมาะสมที่จะปฏิบติหน้าที่ในตำแหน่งความรับผิดชอบสูง แต่ปรากฏ ว่า

เขาทั้งหลายกลับเสื่อมในศีลธรรมจนต้องสูญเสียทั้งชีวิตในปัจจุบนและ อนาคต {MH 351.3} {MHTh 386.4}

สำหรับผู้ที่ปฏิรูปได้สำเร็จ การดิ้นรนต่อสู้เพื่อได้ความเป็นมนุษย์ กลับมาช่างน่าขื่นขมเพียงใด และตลอดชีวิต ในสภาพร่างกายที่ทรุดโทรม จิตใจไม่เป็นปกติ สติปัญญาที่ถูกกระทบกระเทือนและจิตวิญญาณที่ อ่อนแอ หลายคนต้องเก็บเกี่ยวผลแห่งความชั่วร้ายที่เขาทั้งหลายได้ หว่านไว้ หากเขาทั้งหลายจัดการกับความเลวร้ายนี้เสียตั้งแต่ต้น จะ ประสบความสำเร็จมากกว่านี้สักเพียงใด {MH 351.4} {MHTh 387.1}

หน้าที่นี้ส่วนใหญ่ตกอยู่กับบิดามารดา ความพยายามที่ใช้ไปเพื่อ หยุดยั้งการเสพสิ่งมึนเมาหรือความชั่วร้ายอื่นๆ ที่กำลังกัดกร่อนสังคม เหมือนดั่งมะเร็งร้ายที่กำลังกินลึกเข้าไปในร่างกายนั้น หากเราให้ความ สนใจมากกว่านี้ในการอบรมบิดามารดาให้รู้จักวิธีปลูกฝังนิสัยและหลัก ความประพฤติของลูกๆ ก็จะบงเกิดผลมากกว่านี้หลายร้อยเท่า นิสัยซึ่ง เป็นพลังแห่งความชั่วร้ายที่โหดเหี้ยม ก็ไม่เหนือความสามารถของบิดา มารดาที่จะปลูกฝังมันให้กลายเป็นพลังแห่งความดีงามได้ บิดามารดาต้อง จัดการที่ต้นตอของปัญหา และขึ้นอยู่กับเขาทั้งสองที่ต้องดำเนินการอย่าง ลูกต้อง {MH 352.1} {MHTh 387.2}

บิดามารดาอาจวางรากฐานให้บุตรธิดามีชีวิตที่เต็มไปด้วยความสุข และมีสุขภาพที่สมบูรณ์ เขาทั้งสองอาจส่งบุตรธิดาออกจากครอบครัว พร้อมกับความอดกลั้นที่สามารถต่อสู้กับการทดลองและพร้อมกับลิตใจที่ เข้มแข็งและมีพลังที่จะต่อสู้กับอุปสรรคต่างๆ ในชีวิตได้ เขาทั้งสองอาจ หนุนใจบุตรธิดาให้มีจุดมุ่งหมายและพัฒนาแรงดลใจที่จะดำเนินชีวิตเพื่อ เป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าและเป็นพระพรแก่ชาวโลก เขาทั้งสอง อาจเตรียมเส้นทางที่ถูกต้องเพื่อนำบุตรธิดาเดินฝ่าความทุกข์ยากหรือ ความสงบสุข จนกว่าจะถึงแผ่นดินเบื้องบนที่เต็มไปด้วยสง่าราศี {MH 352.2} {MHTh 387.3}

หน้าที่ ๆ ต้องปฏิบัติในครอบครัวไม่ได้มีไว้เฉพาะสมาชิกในครอบ - ครัวเท่านั้น ครอบครัวของคริสเตียนเป็นบทเรียนที่เปิดเผยให้ผู้อื่นเห็นถึง หลักของการดำเนินชีวิตที่ดีงาม แบบอย่างเช่นนี้จะเป็นพลังแห่งความดี งามในโลก อิทธิพลของครอบครัวที่มีความชอบธรรมมีพลังเหนือจิตใจและ ชีวิตของมนุษย์มากยิ่งกว่าคำเทศนาใด ๆ เมื่อคนหนุ่มสาวก้าวออกจาก ครอบครัวที่มีลักษณะเช่นนี้ บทเรียนที่เขาทั้งหลายได้เรียนรู้มาจะถูก ถ่ายทอดออกไป

หลักการดำเนินชีวิตที่ดีงามจะลูกแนะนำไปสู่ครอบครัว อื่นๆ จนเกิดเป็นอิทธิพลหนนชุจิตใจต่อชุมชนนั้น {MH 352.3} {MHTh 388.1}

เราท่าให้ครอบครัวของเราเป็นพระพรแก่คนอื่นอีกมากมาย งานรื่นเริงของเราไม่ควรจัดตามจารีตของทางโลกแต่ควรอยู่ภายใต้พระวิญญาณของพระคริสต์และคำสั่งสอนตามพระวจนะของพระองค์ในเทศกาลฉลอง ทั้งหลายชาวอิสราเอลเชิญทั้งคนยากจน คนแปลกหน้าและคนเผ่าเลวีซึ่งเป็นทั้งผู้ช่วยปุโรหิตในสถานบริสุทธิ์ เป็นครูสอนศาสนาและเป็นผู้เผยแพร่ศาสนามาร่วมด้วย คนเหล่านี้ถือว่าเป็นแขกของประชาชนมาร่วมแบ่งปันไมตรีจิตในงานฉลองรื่นเริงต่าง ๆ และงานที่เกี่ยวข้องกับพิธีกรรม ทางศาสนารวมทั้งรับการดูแลเอาใจใส่ด้วยความอ่อนโยนในยามเจ็บป่วย หรือขัดสน คนเหล่านี้แหละเป็นผู้ที่เราควรจะเชื้อเชิญมายังบ้านของเรา การต้อนรับในลักษณะเช่นนี้ย่อมจะช่วยปลุกปลอบและหนุนใจมาก ยิ่งเพียงไรแก่เหล่าพยาบาลและครูอาจารย์ที่ท่างานในการเผยแพร่ศาสนาแก่มารดาผู้ต้องแบกรับภาระอันหนักที่ท่าให้ต้องทุกๆใจ หรือแก่คนชรา ที่อ่อนกำลังซึ่งมักจะไม่มีแม้แต่บ้านให้อยู่อาศัยและต้องต่อสู้ดิ้นรนกับความยากจนและความท้อแท้สิ้นหวังในหลายๆ สิ่ง {MH 352.4} {MHTh 388.2}

พระคริสต์ตรัสว่า “เมื่อท่านจะทำการเลี้ยงจะเป็นกลางวันหรือเวลา เย็นก็ตาม อย่าเชิญเฉพาะเหล่ามิตรสหายหรือพี่น้องหรือญาติหรือเพื่อน บ้านที่มั่งมิ เกลือกว่าเขาจะเชิญท่านอีก และท่านจะได้รับการตอบแทน แต่ เมื่อท่านทำการเลี้ยง จงเชิญคนจน คนพิการ คนเขยก คนตาบอด แล้ว ท่านจะเป็นสุข เพราะว่าเขาไม่มิอะไรจะตอบแทนท่าน ด้วยว่าท่านจะได้รีบตอบแทนเมื่อคนขอบธรรมเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว” ลูกา 14:12-14 {MH 353.1} {MHTh 388.3}

คนเหล่านี้เป็นแขกซึ่งท่านจะรับรองได้โดยไม่เป็นภาระมากมาย ท่านไม่จำเป็นต้องเสียเงินเสียทองซื้ออาหารราคาแพง ๆ ในการต้อนรับจัด เลี้ยงเขาทั้งหลาย ไม่จำเป็นต้องจัดเตรียมให้งดงามหรูหราเพื่อโอ้อวด การ ต้อนรับที่อบอุ่นและมีไมตรีจิต เชน ที่นั่งข้างเตาผิง ที่โต๊ะอาหารของท่าน รวมทั้งมีโอกาสพิเศษในการแบ่งปันพระพรในระหว่างการอธิษฐาน ย่อมท่าให้หลายคนรู้สึกราวกับว่าไต้เห็นแผ่นดินสวรรค์ชั่วแวบหนึ่ง {MH 354.1} {MHTh 389.1}

ความเห็นอกเห็นใจของเราต้องหลั่งไหลข้ามเส้นแบ่งคั่นผลประโยชน์ส่วนตัวและกำแพงที่ห้อมล้อมครอบครัว มีโอกาสล้ำค่ามากมายที่จะทำให้

บ้านของเราเป็นพระพรแก่คนอื่น อิทธิพลของสังคมเป็นพลังที่น่ามหัศจรรย์ เราน่ามันมาใช้ได้หากเราต้องการเพื่อเป็นเครื่องมือในการช่วยเหลือคนอื่นๆ ที่อยู่รอบตัวเรา {MH 354.2} {MHTh 389.2}

บ้านของเราควรเป็นที่พักพิงของคนหนุ่มสาวที่ถูกทดลอง มีหลายคนที่กำลังยืนอยู่ตรงทางแยก อิทธิพลและความประทับใจทุกรูปแบบเป็นตัวกำหนดทางเลือกซึ่งมีผลต่อชะตาชีวิตทั้งในโลกนี้และในโลกหน้าของ เขาเหล่านั้น ความชั่วร้ายเชื้อเชิญเขาทั้งหลาย แหล่งมั่วสุมของมันเต็มไป ด้วยแสงสีและน่าเย้ายวนใจ มีคำเชิญชวนอยู่ทั่วทุกมุมถนน รอบๆ ตัวเรา มีคนหนุ่มสาวที่ไร้ที่พักและยังมีอีกหลายคนที่ครอบครัวไม่สามารถให้ความช่วยเหลือและหนุนชูใจของเขาทั่งหลาย คนหนุ่มสาวเหล่านี้จมดิ่งลงสู่ความพินาศตรงเงาประตูบ้านของเราเอง {MH 354.3} {MHTh 389.3}

คนหนุ่มสาวเหล่านี้ต้องการมือที่ยื่นออกไปด้วยความเห็นอกเห็นใจ ถ้อยคำปรานีที่กล่าวอย่างเรียบๆ ความเอาใจใส่เล็กๆ น้อยๆ ที่หยิบยื่น ให้อย่างปกติธรรมดาจะช่วยขจัดเงามืดแห่งการทดลองที่ล้อมรอบจิต วิญญาณให้ออกไป การแสดงความเห็นอกเห็นใจอย่างจริงใจ มีพลังเปิดประตูหัวใจที่ต้องการถ้อยคำอันไพเราะอ่อนหวานเหมือนอย่างพระคริสต์ และสัมผัสอันบริสุทธิ์อ่อนโยนจากพระวิญญาณแห่งความรักของพระคริสต์ ถ้าเราต้องการจะแสดงความเอาใจใส่ต่อเขาทั้งหลาย จงเชิญเขาเหล่านั้นมายังบ้านของเราและห้อมล้อมเขาด้วยบรรยากาศของความเอื้ออาทรและ ความชื่นชมยินดี มีคนมากมายที่ยินดีหันย่างก้าวของตนไปสู่เส้นทางที่ สูงขึ้น {MH 354.4} {MHTh 389.4}

โอกาสในชีวิต

เวลาของเราในโลกนี้ซ่างแสนสั้นนัก เราเดินผ่านโลกนี้ไปได้เพียง ครั้งเดียว ขณะที่เราเดินผ่านไป ขอให้เราใช้ชีวิตให้เกิดประโยชน์มากที่สุด งานที่เราได้รับการทรงเรียกไม่ต้องการทรัพย์สินเงินทองหรือตำแหน่งทาง สังคมหรือความสามารถที่ยิ่งใหญ่อะไร แต่ต้องการวิญญาณแห่งการเสีย สละส่วนตนด้วยจิตใจที่เมตตาและมีเป้าหมายที่มุ่งมั่น ตะเกียงดวงหนึ่งไม่ ว่าจะเล็กเพียงใด หากจุดไว้ตลอดเวลาก็อาจเป็นเครื่องมือจุดตะเกียงดวงอื่นๆ อีกมากมาย แวดวงอิทธิพลของเราอาจดูเสมือนว่าจะแคบ ความสามารถของเราอาจมีเพียงเล็กน้อย โอกาสของเราอาจมีไม่มาก สิ่งที่เรา เรียนรู้อาจมีจำกัด แต่กระนั้น ความเป็นไปได้ที่เหลือเชื่อยังเป็นของเรา โดยการใช้โอกาสอย่างสัตย์ซื่อของบ้านของเราเอง หากเราเปิดใจและครอบครัวของเราแก่หลักการชีวิตตามวิถีทางของพระเจ้า เราก็จะเป็น

เสมือนดังเส้นทางลำเลียงธารน้ำหล่อเลี้ยงชีวิต ธาราทิพย์แห่งการบำบัด รักษา ที่หล่อเลี้ยงชีวิต ความงดงามและการบังเกิดผลจะพรั่งพรูจาก
ครอบครัวของเราไปสู่ที่ซึ่งในเวลานี้เต็มไปด้วยความแห้งแล้งและอัตคด ขาดแคลน {MH 355.1} {MHTh 390.1}

*****

บทที่ 29 - ผู้สร้างครอบครัว

พระองค์ผู้ประทานเอวาให้เป็นคู่ชีวิตของอาดัม ทรงกระทำการอัศจรรย์ครั้งแรกของพระองค์ในงานมงคลสมรส ในห้องโถงงานเลี้ยงที่ญาติมิตรพากันมาร่วมรื่นเริงยินดี พระคริสต์ทรงเริ่มพระราชกิจของ พระองค์ต่อสาธารณชนโดยประการฉะนี้ พระองค์ทรงเห็นชอบในเรื่อง ของการแต่งงาน ทรงให้การรับรองการแต่งงานว่าเป็นพิธีที่พระองค์ทรง เป็นผู้ก่อตั้งขึ้น พระองค์ทรงบัญญัติว่ามนุษย์ชายหญิงควรผูกพันเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในการมงคลสมรสศักดิ์สิทธิ์เพื่อสร้างครอบครัวที่สมาชิกมีเกียรติสมควรเป็นที่ยอมรับในฐานะสมาชิกของครอบครัวเบื้องบน {MH 356.1} {MHTh 392.1}

พระคริสต์ประทานเกียรติแก่ความสัมพันธ์ในการสมรส โดยให้พิธีนี้เป็นเครื่องหมายแสดงถึงการสมรสระหว่างพระองค์กับบรรดาวิสุทธิชน ที่ได้รับการไถ่ให้รอด พระองค์ทรงเป็นเจ้าบ่าว ส่วนเจ้าสาวคือคริสตจักร พระองค์ตรัสถึงคริสตจักรที่พระองค์ทรงเลือกไว้ว่า “ที่รักของฉันเอ๋ย เธอช่างงามสะพรั่งไปทั้งนั้น ในตัวเธอจะหาตำหนิสักนิดก็ไม่ปี” เพลงซาโล- มอน 4:7 {MH 356.2} พระคริสต์ทรง “รักคริสตจักร และประทานพระองค์เองเพื่อคริสต จักร เพื่อจะได้ทรงทำให้คริสตจักรบริสุทธิ์โดยการทรงชำระ...เพื่อพระองค์จะได้ปีคริสตจักรที่ปีสง่าราศี ไม่ปีตำหนิริ้วรอย หรือมลทินใดๆ เลย” “เช่น นั้นแหละสามีจึงควรจะรักภรรยาของตน” เอเฟซัส 5:25-28 {MH 356.3} {MHTh 392.2}

สายใยผูกพันในครอบครัวนั้นนับว่ามีความแนบแน่นใกล้ชิดที่สุด มีความละมุนละไมและสูงส่งที่สุดของบรรดาสายสัมพันธ์อื่นใดในโลก พระเจ้าทรงมุ่งหมายให้ความผูกพันนี้ได้นำพระพรแห่งความสุขมาสู่มวลมนุษย์และเมื่อคู่สมรสได้ครองคู่กันด้วยคำมั่นสัญญา ด้วยความยำเกรงในพระเจ้าและไดใคร่ครวญถึงบทบาทหน้าที่อย่างถูกต้อง การสมรสนั้น ย่อมเป็นพระพร {MH 356.4} {MHTh 393.1}

คนทั้งหลายที่กำลังคิดจะแต่งงานควรจะพิจารณาดูว่าครอบครัวที่จะสร้างขึ้นนั้นควรจะมีลักษณะและสภาพเช่นไร เมื่อคนเหล่านั้นไต้เป็นบิดา {MHTh 393.2}

มารดา เขาทั้งหลายได้รับมอบหมายหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์จากพระเจ้า ๒ย ทั่วไปแล้ว ผู้เป็นบุตรธิดาจะมีความผาสุกในโลกนี้และมีความสุขในโลกหน้าได้นั้นย่อมขึ้นอยู่กับบิดามารดา อิทธิพลส่วนใหญ่ของบิดามารดาจะเป็นตัวกำหนดลักษณะของบุตรธิดาของตนเองทั่งในด้านของร่างกาย และศีลธรรมจรรยา

และสภาพของสังคมขึ้นอยู่กับลักษณะของครอบครัว น้ำหนักของผลกระทบที่มีในแต่ละครอบครัวจะบ่งชี้ถึงความเจริญหรือความตกตาเสื่อมถอยของสังคมได้ {MH 357.1} {MHTh 393.3}

การเลือกคู่ครองชีวิตควรคำนึงถึงความพร้อมที่ดีที่สุดทั่งทางร่างกาย จิตใจและจิตวิญญาณ สำหรับความผาสุกของบิดามารดาและลูกๆ อันจะ ทำให้บิดามารดาและลูก ๆ เป็นพระพรแก่เพื่อนมนุษย์และเป็นการถวาย พระเกียรติแด่พระผู้สร้างของเขาทั่งหลาย {MH 357.2} {MHTh 393.4}

ก่อนที่หนุ่มสาวจะก้าวเข้ามารับผิดชอบภาระที่จะตามมาเกี่ยวกับ การแต่งงาน เขาทั้งหลายควรมีประสบการณ์ของชีวิตมามากพอเพื่อ เป็นการเตรียมตนเองให้พร้อมที่จะรับหน้าที่และภาระในชีวิตแต่งงานได้ เราไม่ควรสนับสนุนให้คนหนุ่มสาวแต่งงานกันเร็วจนเกินไปตั้งแต่อายุยัง น้อย ความสัมพันธ์ที่มีความสำคัญยิ่งในเรื่องของการแต่งงาน อีกทั้งผลที่ ตามมาอีกมากมายนั้น ย่อมไม่ควรด่วนตัดสินใจอย่างเร่งรีบโดยที่มิได้ เตรียมตัวให้พร้อมหรือในขณะที่สภาพร่างกายหรือจิตใจยังมิได้เติบโต จนถึงวุฒิภาวะ {MH 358.1} {MHTh 394.1}

คู่สมรสอาจไม่มีทรัพย์สินเงินทองมากมายแต่สิ่งที่เป็นพระพรมาก กว่าก็คือสุขภาพอันสมบูรณ์และโดยส่วนใหญ่แล้วคู่สมรสไม่ควรจะมีอายุ ที่แตกต่างกันมากนัก การละเลยต่อหลักเกณฑ์นี้อาจส่งผลร้ายแรงต่อ สุขภาพของผู้ที่อายุอ่อนกว่า และบุตรที่เกิดมามักจะไม่แข็งแรงหรือมีสติ ปัญญาที่ไม่สมบูรณ์ บิดามารดาที่มีอายุมากอาจจะไม่สามารถให้การ ดูแลเอาใจใส่หรือแสดงความเป็นเพื่อนแก่เด็กๆ ได้เท่าที่เด็กๆ ต้องการ และบางทีบิดามารดาก็อาจจะตายจากไปในเวลาที่เด็ก ๆ ต้องการความรัก และการแนะนำสั่งสอนมากที่สุด {MH 358.2} {MHTh 394.2}

ความสัมพันธ์ในชีวิตสมรสจะมีความผาสุกราบรื่นไต้ก็ต่อเมื่อไต้อยู่ ในพระคริสต์เท่านั้น ความรักของมนุษย์จะต้องเข้ามาแนบแน่นใกล้ชิดด้วย สายใยผกพันกับความรักของพระเจ้า ที่ๆ พระคริสต์ทรงครอบครองอยู่ เท่านั้น จึงจะมีความรักที่ลึกซึ้ง เป็นความรักที่แท้จริงและไม่มีความเห็น แก่ตัว {MH 358.3} {MHTh 394.3}

ความรักเป็นของประทานอันล้ำค่าที่เราไต้รับจากพระเยซู ความรัก ที่บริสุทธิ์และสูงส่งมิใช่เป็นเพียงแค่ความรู้สึกแต่เป็นหลักการ ผู้ที่มีความ รักที่แท้จริงขับเคลื่อนอยู่ภายในจิตใจย่อมมิใช่ผู้ที่ไร้เหตุผลหรือตาบอด

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสั่งสอนคนเหล่านั้นให้รักพระเจ้าอย่างสุดจิตสุดใจและรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง {MH 358.4} {MHTh 394.4}

ขอให้คนทั้งหลายที่กำลังคิดจะแต่งงาน ไต้พิจารณาถึงจิตใจและเฝ้าสังเกตดูอุปนิสัยของผู้ที่เขาคิดว่าจะใช้ชีวิตร่วมกัน จงให้ทุกย่างก้าวที่มุ่งไปสู่ความสัมพันธ์ในชีวิตสมรสแสดงถึงความสุภาพเรียบร้อย ความเรียบง่าย ความจริงใจและมีความตั้งใจจริงที่จะทำให้เป็นที่พอพระทัยและถวายเกียรติ แด่พระเจ้า การแต่งงานมีผลต่อชีวิตหลังจากนั้นทั้งชีวิตในโลกนี้และชีวิต ในโลกหน้า คริสเตียนที่จริงใจจะไม่วางแผนกระทำสิ่งใดที่พระเจ้าไม่ทรง เห็นสมควร {MH 359.1} {MHTh 395.1}

หากพระเจ้าทรงอวยพระพรให้ท่านมีบิดามารดาที่ยำเกรงพระองค์ จงขอคำปรึกษาแนะนำจากบิดามารดาจงบอกความหวังและแผนการของ ท่านแก่เขาทั้งสอง และเรียนรู้ถึงบทเรียนจากประสบการณ์ในชีวิตของเขา ทั้งสอง แล้วท่านจะไม่ต้องปวดร้าวหัวใจ เหนือสิ่งอื่นใด จงให้พระคริสต์ ทรงเป็นที่ปรึกษาของท่าน จงศึกษาเล่าเรียนพระวจนะของพระองค์ด้วย การอธิษฐาน {MH 359.2} {MHTh 395.2}

ภายใต้คำแนะนำเหล่านี้ ขอให้หญิงสาวเลือกคู่ชีวิตเฉพาะผู้ที่มีอุป-นิสัยที่บริสุทธิ์ดีงามและมีความเป็นลูกผู้ชาย เป็นผู้ที่มีความขยันหมั่นเพียร มีความกระติอริอร้น มีความซื่อสัตย์และเป็นผู้ที่มีความรักและยำเกรง พระเจ้า ขอให้ชายหนุ่มเลือกหญิงสาวที่จะมาร่วมคู่เคียงในชีวิต เป็นผู้ที่สามารถแบ่งเบาภาระในชีวิตคู่ได้ เป็นผู้ที่สามารถโน้มน้าวให้เขามีจิตใจที่ บริสุทธิ์ดีงาม และทำให้เขามีความสุขในความรักของเธอ {MH 359.3} “ภรรยาที่ฉลาดมาจากพระยาห์เวห์” “สามีของเธอก็ไว้ใจเธอ... เธอนำสิ่งดีมาให้เขา ไม่นำสิ่งร้าย ตลอดวันคืนแห่งชีวิตของเธอ” “เธออ้า ปากกล่าวด้วยปัญญา และคำสอนเจือความเอ็นดูอยู่ที่ลิ้นของเธอ เธอ ดูแลความเป็นอยู่ในครอบครัวอย่างดีและไม่เคยเกียจคร้าน ลูกๆ ของ เธอตื่นขึ้นมาก็ชมเชยเธอ สามีของเธอก็สรรเสริญเธอ” ด้วยว่า “สตรี มากมายทำได้ดีเลิศ แต่เธอเลิศยิ่งกว่าเขาทั้งหมด” ชายใดได้ภรรยาที่มี ลักษณะดังกล่าวแล้ว ชายนั้นได้ “ของดี และได้ความโปรดปรานจาก พระยาห์เวห์” สุภาษิต 19: 1 4; 31:1 1,1 2, 26-29; 1 8:22 (THSV) {MH 359.4} {MHTh 395.3}

แม้ว่าจะไต้เลือกคู่ครองกันอย่างระมัดระวังและฉลาดรอบคอบแล้ว ก็ตาม แต่มีคู่สามีภรรยาน้อยคู่ที่จะมีความสัมพันธ์สนิทแน่นตั้งแต่ขณะที่ เดินเข้าสู่ประตูวิวาห์ ความสัมพันธ์ที่แท้จริงของคู่สมรสมักจะเกิดขึ้นหลายปีต่อมาภายหลังที่ได้อยู่กินเป็นสามีภรรยากันแล้ว {MH 359.5} {MHTh 396.1}

เมื่อคู่สมรสใหม่เริ่มเผชิญกับภาระยุ่งยากและภาระทุกข์ยากในชีวิต ความรักที่เคยจินตนาการไว้ก่อนสมรสสูญหายไปสิ้น สามีและภรรยา ค่อยๆ เรียนรู้นิสัยใจคอที่แท้จริงของกันและกัน ซึ่งไม่มีโอกาสได้เรียนรู้ในระหว่างที่คบหาตูใจกันก่อนหน้านั้น ช่วงนี้เป็นเวลาที่สำคัญที่สุดในประสบการณ์ของคู่สมรส ชีวิตอนาคตทั้งหมดจะมีความสุขและมีประโยชน์ขึ้นอยู่กับการเลือกดำเนินชีวิตในทางที่ถูกต้องตั้งแต่เวลานั้น คู่สามีภรรยามักพบเห็นจุดอ่อนหรือข้อบกพร่องของกันและกันอย่างที่ไม่คาดคิดมาก่อน แต่หัวใจทั้งสองที่ความรักนำมาผูกพันกันจะมองเห็นความดีงามของอีกฝ่ายหนึ่งอย่างที่ไม่เคยเห็นมาก่อนด้วยเช่นกัน ขอให้ทุกคนพยายามค้นหาความดีงามมากกว่าข้อบกพร่อง ท่าทีของเราและสิ่งที่อยู่แวดล้อมตัวเรามักจะเป็นตัวกำหนดว่าผู้อื่นเป็นคนอย่างไรในสายตาของเรา มีหลายคนที่เห็นว่าการแสดงความรักต่อกันนั้นเป็นความอ่อนแอ และพยายามสงวนท่าทีของตนไว่จึงทำให้ผู้อื่นไม่อยากสนิทกับคนหล่านั้น ความรู้สึกเช่นนี้ทำลายความเห็นอกเห็นใจที่ควรมีต่อกัน เมื่อความต้องการความเห็นอกเห็นใจ จากสังคัมลูกระงับไปคนเหล่านั้นจะเริ่มหดหู่ นานวันเข้าจิตใจจะรู้สึก โดดเดี่ยวและเย็นชา เราควรจะระมัดระวังความผิดพลาดในเรื่องนี้ ความรักไม่อาจยั่งยืนอยู่ได้หากปราศจากการแสดงออกถึงความรัก จงอย่าปล่อยให้จิตใจของผู้ที่อยู่ร่วมกับท่านต้องโหยหาความเมตตากรุณาและความเห็นอกเห็นใจที่ท่านควรจะมอบให้ {MH 360.1} {MHTh 396.2}

แม้ความยากลำบาก ความวุ่นวายและความท้อแท้ใจอาจเกิดขึ้น จงอย่าให้สามีหรือภรรยาเก็บความรูสึกไว้ในใจว่าการอยู่ร่วมกันของทั้งสองนั้นเป็นความผิดพลาดและผิดหวัง จงตั้งใจที่จะทำทุกวิถีทางเท่าที่จะท่าได้เพื่อเป็นของกันและกัน จงเอาอกเอาใจต่อกันเหมือนในสมัยที่รู้จักกันใหม่ ๆ จงให้กำลังใจแก่กันและกันในทุกทางเพื่อต่อสู้กับสงครามแห่งชีวิต จงเรียนรู้ที่จะเพิ่มพูนความสุข'ของแต่ละฝ่าย จงมีความรักและมีความอดทนอด กลั้นต่อกันและกัน แล้วแทนที่การแต่งงานจะเป็นจุดสิ้นสุดของความรัก กลับจะกลายเป็นการเริ่มต้นของความรัก ความอบอุ่นของมิตรภาพที่แท้ จริงและความรักที่ผูกพันหัวใจเข้าไว้ด้วยกันจะเป็นการชิมรสก่อนเวลาใน ความชื่นชมยินดีของแผ่นดินสวรรค์ {MH 360.2} {MHTh 396.3}

รอบ ๆ ทุกครอบครัวมีวงล้อมอันศักดิ์สิทธิ์ที่ควรได้รับการดูแลรักษา ไว้ไม่ให้ถูกทำลายไป ภายในวงล้อมนี้จะต้องไม่มีผู้ใดอื่นที่มีสิทธิ์ล่วงล้ำ เข้ามาได้

สามีหรือภรรยาต้องไม่ปล่อยให้ผู้อื่นเข้ามาแบ่งปันความไว้เนื้อเชื่อใจซึ่งเป็นของเขาทั้งสองเท่านั้น {MH 361.1} {MHTh 397.1}

ขอให้ต่างฝ่ายต่างมอบความรักให้แก่กันและกันมากกว่าที่จะเรียก ร้องจากอีกฝ่ายหนึ่ง จงพัฒนาสิ่งที่ดีที่สุดที่มีในตัวของท่านและไวในการ มองเห็นคุณความดีของแต่ละคน ความรู้สึกถึงการได้รับความชื่นชมเป็น ความพึงพอใจและกำลังใจที่แสนวิเศษ ความเห็นอกเห็นใจและการยอมรับนับถือจะเป็นเครื่องสนับสนุนให้เกิดความพยายามที่จะกระทำในสิ่งที่ดีงาม และความรักจะงอกงามยิ่งขึ้นเมื่อมันส่งเสริมให้มุ่งไปสู่เป้าหมายที่ดีงาม กว่า {MH 361.2} {MHTh 397.2}

สามีหรือภรรยาไม่ควรปรับเปลี่ยนบุคลิกลักษณะของตนเองให้เหมือน กับของอีกฝ่ายหนึ่ง แต่ละคนมีความสัมพันธ์กับพระเจ้าเป็นการส่วนตัว และต่างจะต้องทูลถามต่อพระเจ้าว่า “สิ่งใดลูก” “สิ่งใดผิด” “ข้าฯ พระองค์ จะปฏิบัติตามจุดม่งหมายในชีวิตให้สำเร็จลุล่วงได้อย่างไร” จงให้ค่าแห่งความรักของท่านหลั่งไหลไปสู่พระเจ้าผู้ประทานชีวิตของพระองค์ให้แก่ท่าน จงให้พระคริสต์เป็นสิ่งแรกและสิ่งสุดท้ายรวมทั้งเป็นสิ่งที่ดีที่สุดของสรรพ สิ่งในชีวิตท่าน เมื่อท่านมีความรักที่ลึกซึ้งและมั่นคงยิ่งขึ้นในพระองค์ ความรักของท่านที่มีต่อกันและกันจะได้รับการ‘ชำระ’ให้บริสุ‘ทธิ์และเข้มแข็ง ยิ่งขึ้น {MH 361.3} จิตวิญญาณแห่งความดีงามที่พระคริสต์ทรงสำแดงแก่เราเป็นจิตวิญญาณที่สามีและภรรยาต้องแสดงต่อกันและกัน “เหมือนดังที่พระคริสต์ได้ทรงรักเราทั้งหลาย” “จงดำเนินชีวิตในความรัก” “คริสตจักรยอมฟัง พระคริสต์ฉันใด ภรรยาก็ควรยอมฟังสามีทุกประการฉันนั้น ฝ่ายสามีก็จง รักภรรยาของตน เหมือนอย่างที่พระคริสต์ทรงรักคริสตจักร และประทาน พระองค์เองเพื่อคริสตจักร,, เอเฟซัส 5:2, 24, 25 {MH 361.4} {MHTh 397.3}

สามีหรือภรรยาไม่ควรคิดใช้อำนาจบังคับต่ออีกฝ่ายหนึ่งอย่างไร้ เหตุผล จงอย่าพยายามบังคับซึ่งกันและกันให้ยอมตามความต้องการของ ตนเอง ท่านไม่อาจทำเช่นนี้แล้วยังสามารถถนอมความรักของอีกฝ่ายหนึ่ง ได้ จงมีความเมตตากรุณา อดทนอดกลั้น คำนึงถึงความรู้สึกของอีกฝ่าย หนึ่ง และสุภาพอ่อนโยนต่อกัน โดยพระคุณของพระเจ้า ท่านย่อมจะประสบความสำเร็จในการสร้างความสุขให้แก่กันและกันตามคำปฏิญาณในพิธีสมรสที่ท่านได้สัญญาให้ไว้ต่อกัน {MH 361.5} {MHTh 398.1}

ความสุขของการรับใช้ที่ไม่เห็นแก่ตัว

จงจดจำไว้ว่าท่านไม่อาจพบความสุขได้เลย ถ้าท่านปิดขังตัวเองอยู่ กับตัวเอง แต่ความสุขจะเกิดขึ้นเมื่อท่านแจกจ่ายความสุขทั้งหมดให้ซึ่งกัน และกัน จงรีบฉวยทุกโอกาสที่จะแบ่งปันความสุขให้แก่ผู้ที่อยู่รอบๆ ตัว ท่าน จงระลึกไว้ว่าความชื่นชมยินดีที่แท้จริงพบได้จากการปรนนิบัติ ช่วยเหลือผู้อื่นโดยไม่เห็นแก่ตัว {MH 362.1} {MHTh 398.2}

ความอดทนและอดกลั้นรวมทั้งความไม่เห็นแก่ตัวที่ปรากฏในคำ พูดและการกระทำเป็นเครื่องบ่งบอกถึงคนทั้งหลายที่ดำเนินชีวิตใหม่ใน พระคริสต์ ในขณะที่ท่านพยายามดำเนินชีวิตตามแบบอย่างของพระองค์ ขอให้ท่านมีความมุ่งมั่นเอาชนะตนเองและความเห็นแก่ตัว และใส่ใจช่วย เหลือผู้อื่นที่มีความยากลำบาก ท่านจะได้รับชัยชนะครั้งแล้วครั้งเล่า โดย ประการฉะนี้ อิทธิพลของท่านย่อมจะเป็นพระพรแก่ชาวโลก {MH 362.2} {MHTh 398.3}

ชายหญิงทั้งหลายจะก้าวถึงแบบอย่างอันสูงส่งของพระเจ้าที่ทรง กำหนดให้เขาแต่ละคนได้ หากทุกคนยอมให้พระคริสต์ทรงเป็นผู้ช่วยเหลือ ของเขา สิ่งที่สติปัญญาของมนุษย์ไม่สามารถจะกระทำได้ พระคุณของ พระองค์จะบันดาลความสำเร็จแก่คนทั้งหลายที่ได้มอบถวายตนเองให้แก่ พระองค์ด้วยความรักและความวางใจ ของประทานของพระองค์ผูกพน จิตใจให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับสวรรค์ ความรักจะไม่เป็นแต่เพียงการ แลกเปลี่ยนวาจาที่เอาอกเอาใจ กี่ทอของสวรรค์ที่กักทอสายใยละเอียด อ่อนที่ผูกมัดจิตใจนั้นมีความคงทนกว่าสิ่งทอใด ๆ ที่เครื่องทอในแผ่นดิน โลกจะทอได้ ผลลัพธ์ที่ได้ไม่ใช่เนื้อผ้า แต่เป็นสายใยที่ทนต่อการฉีก ขาด การทดลองและความยากลำบากในชีวิต หัวใจสองดวงจะผูกพนเข้า ด้วยกันด้วยพันธะทองนพคุณแห่งความรักที่คงทนและยั่งยืน {MHTh 399.1}

ครอบครัวที่ร่มเย็นเป็นสุขมีค่ายิ่งกว่าทองนพคุณ รอบเตาผิงล้วนแล้วมีแต่รัก

แท่นบูชาแห่งความรักและที่ๆ มีความสุขที่สุดในชีวิตแห่งนี้

ไต้กลายเป็นที่ศักดิสิทธิ์เพราะมีมารดา น้องสาวหรือภรรยา

ไม่ว่าครอบครัวนี้จะยากจนสักเพียงใด

หรือต้องถูกทดลองด้วยระทมทุกข์ ที่สวรรค์ได้ บัญชา

แต่พระพรแห่งความสุขที่มีอาจจะซื้อหาหรือเสนอขายไต้นั้น

ไต้รวมอยู่ ณ ที่แห่งนี้นั้นเลิศยิ่งกว่าทองคำ {MHTh 399.2}

นิรนาม {MH 362.3}

*****

บทที่ 30 - การเลือก และการตระเตรียมครอบกริว

ข่าวประเสริฐเป็นคู่มือลดความยุ่งยากของปัญหาในชีวิตได้อย่างน่า อัศจรรย์ คำสอนในนั้นหากน่ามาปฏิบัติตามจะลดความวุ่นวายสับสนและ ช่วยเราให้รอดพ้นความผิดพลาดอื่นๆ อีกมากมาย ข่าวประเสริฐสอนเรา ให้ประเมินสิ่งต่างๆ ตามความเป็นจริง และน่าพาเราให้ไปทุ่มเทกำลังกับ สิ่งที่ให้คุณค่ามากที่สุด นั่นก็คือสิ่งที่จีรังยั่งยืน บทเรียนนี้มีความจำเป็น สำหรับคนทั้งหลายที่ต้องรับผิดชอบในการเลือกที่จะมีครอบครัว พวกเขา ไม่ควรปล่อยตัวเองให้ถูกชักจูงไปจากจุดมุ่งหมายอันสูงสุดนี้ ขอให้คน เหล่านั้นจดจำไว้ว่าครอบครัวในแผ่นดินโลกเป็นเครื่องหมายของการตระ- เตรียมครอบครัวสำหรับแผ่นดินสวรรค์ ชีวิตเป็นโรงเรียนฝึกฝนอบรมแห่ง หนึ่งซึ่งบิดามารดาและลูกๆ จะต้องสำเร็จการศึกษาผ่านไปศึกษาต่อใน {MHTh 400.1}

Para 363.1 missing {MHTh 401.1}

Para 363.2 missing {MHTh 401.2}

Para 364.1 missing {MHTh 401.3}

Para 364.21 missing {MHTh 401.4}

เนื่องจากการรวมตัวกันของสมาพันธ์หรือกลุ่มองค์กรต่าง ๆ และ ผลพวงของการประท้วงและการนัดหยุดงานของบรรดาสหภาพแรงงาน สภาพชีวิตในเมืองกำลงเดินไปสู่ความยากลำบากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ ความ เดือดร้อนวุ่นวายนานัปการปรากฏอยู่เบื้องหน้าเรา และสำหรับหลาย ครอบครัว การย้ายออกไปจากเมืองกลายเป็นเรื่องจำเป็น {MH 364.3} {MHTh 402.1}

สภาพแวดล้อมในเมืองมักเป็นภัยอันตรายต่อสุขภาพ ความเสี่ยงที่ ต้องสัมผัสกับเชื้อโรคมีอยู่ตลอดเวลา อากาศที่ไม่บริสุทธิ์ น้ำและอาหารที่ ไม่สะอาดและบ้านช่องที่อยู่อาศัยที่แออัดยัดเขียด มืดทึบ เป็นบางส่วน ของภัยอันตรายที่มีอยู่มากมายที่ผู้คนต้องเผชิญ {MH 365.1} {MHTh 402.2}

พระเจ้าทรงไม่ได้มีพระประสงค์ให้ผู้คนไปอาศัยอยู่ในเมืองกันอย่าง แออัด เบียดเสียดกันอยู่ตามระเบียงและบ้านเช่า แรกเริ่มนั้นพระองค์ทรง โปรดให้บรรพบุรุษคู่แรกของเราอาศัยอยู่ท่ามกลางสิ่งแวดล้อมที่สวยงาม ที่พระองค์ทรงปรารถนาให้เราชื่นชมยินดี ในทุกวันนี้เช่นเดียวกัน ยิ่งเมื่อ เราได้ปฏิบัติตามสิ่งที่เป็นแผนการดั้งเดิมของพระเจ้ามากเท่าไร เราก็จะ

อยู่ในสภาพที่เหมาะสมที่จะช่วยให้เรามีสุขภาพแข็งแรงและจิตใจและจิต วิญญาณที่ผ่องแผ้วมากเท่านั้น {MH 365.2} {MHTh 402.3}

บ้านเรือนราคาแพง เครื่องตกแต่งบ้านงดงามวิจิตรที่มีไว้เพื่อการ โอ้อวด เพื่อความหรูหราฟุ่มเฟือยและเพื่อความสุขสบาย ไม่ใช่สิ่งจำเป็น ที่ช่วยให้ชีวิตมีความสุขและเกิดประโยชน์ได้ พระเยซูเสด็จมายังโลกนี้เพื่อ บรรลุพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมีมาท่ามกลางมนุษย์ พระองค์ เสด็จมาในฐานะอัครราชทูตของพระเจ้า เพื่อแสดงให้เราเห็นถึงการดำเนิน ชีวิตที่จะบังเกิดผลที่ดีที่สุด แล้วพระบิดาผู้ทรงดำรงเป็นนิตย์ทรงเลือก สภาวะเช่นไรให้แก่พระบุตรของพระองค์ บ้านที่สันโดษแถบเนินเขาใน แคว้นกาลีลี ครอบครัวที่ท่ามาหาเลี้ยงชีพด้วยแรงงานที่สุจริตและน่านับถือ ในตัวเอง ชีวิตที่เรียบง่าย การดิ้นรนต่อสู้กับอุปสรรคและความยากลำบาก รายวัน การยินดีปรนนิบัติรับใช้ด้วยความเสียสละตน มีความมัธยัสถ์และ มีความอดทนเป็นที่ตั้ง การใช้เวลาศึกษาเล่าเรียนพระคัมภีร์ข้างๆ กาย พระมารดา การใช้เวลาในยามรุ่งอรุณและยามพลบค่ำในหุบเขาอันเขียว ขจี การเรียนรู้ถึงการทรงสร้างและการพิทักษ์รักษาสิ่งทั้งปวงและการนำพา จิตวิญญาณเข้าสนิทในพระเจ้า สิ่งเหล่านี้นี่เองที่เป็นสภาพแวดล้อมและ โอกาสในชีวิตช่วงวัยเยาว์ของพระเยซู {MH 365.3} {MHTh 402.4}

ผู้ชอบธรรมและผู้ที่มีจิตวิญญาณอันสูงส่งตลอดทุกยุคทุกสมัย ส่วนใหญ่แล้วก็มีสภาพความเป็นอยู่ในลักษณะเช่นนี้ ลองอ่านประวัติของ อับราฮาม ยาโคบและโยเซฟ ประวัติของโมเสส ดาวิดและเอลีชา จง ศึกษาถึงชีวิตของบุคคลที่น่ายกย่องในยุคสมัยต่อมาที่ได้รับความเชื่อถือ ให้ปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งความรับผิดชอบต่าง ๆ บุคคลที่อิทธิพลของเขา ทั้งหลายมีผลในการยกชูจิตวิญญาณของชาวโลก {MH 366.1} {MHTh 403.1}

มีบุคคลเหล่านี้กี่คนที่เติบโตขึ้นในชนบท เขาทั้งหลายแทบจะไม่รู้ จักความหรูหราฟุ่มเฟือย ไม่เคยใช้ชีวิตในวัยหนุ่มสาวเที่ยวเตร่หาความ เพลิดเพลิน หลายคนต้องดิ้นรนต่อสู้กับความลำบากยากแค้น ต้องเรียนรู้ การทำงานตั้งแต่เด็กและใช้ชีวิตกลางแจ้งอย่างขันแข็งซึ่งทำให้ร่างกายทุก ส่วนมีความกระฉับกระเฉงแข็งแรง ถูกจำกัดให้พึ่งพาลำแข้งของตัวเอง เขาทั้งหลายต่างเรียนรู้ถึงการต่อสู้กับความยากลำบากและการเอาชนะต่อ อุปสรรค ทำให้มีความกล้าหาญและมีความมานะอุตสาหะ เขาทั้งหลาย เรียนรู้ในการพึ่งพาตนเองและการควบคุมตนเอง ได้รับการตุ้มครองใน

ระดับหนึ่งจากการคบหาสมาคมกับสิ่งชั่วร้าย เขาทั้งหลายต่างพอใจกับความเพลิดเพลินของธรรมชาติและมิตรสหายที่จริงใจ ต่างมีรสนิยมที่เรียบง่ายและความต้องการที่พอเหมาะ เขาทั้งหลายต่างเคารพในกฎเกณฑ์ จึงเติบโตเป็นผู้ที่มีความสะอาดบริสุทธิ์เข้มแข็งและจริงใจ เมื่อถึงเวลาที่ต้องประกอบหน้าที่ของชีวิต คนเหล่านี้จึงทุ่มเทด้วยกำลังกายและกำลังสติ ปัญญาด้วยความเต็มใจและความสามารถในการวางแผนและจัดการรวม ทั้งความแน่วแน่ในการต่อสู้กับความชั่ว เขาทั้งหลายจึงเป็นพลังสร้างสรรค์สิ่งดีงามให้แก่ชาวโลก {MH 366.2} {MHTh 403.2}

สิ่งที่ล้ำค่ากว่าทรัพย์สินมรดกที่ท่านสามารถมอบให้กับลูกๆ ของ ท่านได้ก็คือร่างกายที่สมบูรณ์แข็งแรง สติปัญญาที่ไม่บกพร่องและ อุปนิสัยที่ดีงาม ผู้ที่เข้าใจตั้งแต่แรกถึงความสำเร็จที่แท้จริงของชีวิตว่า ประกอบด้วยอะไรนั้นจึงจะเป็นผู้ที่ฉลาด เขาทั้งหลายจึงมีเป้าหมายนี้อยู่ ในความคิดเสมอในเวลาวางแผนสร้างครอบครัว {MH 366.3} {MHTh 404.1}

แทนที่จะอาศัยอยู่ในที่ๆ เต็มไปด้วยผลงานของมนุษย์ เต็มไปด้วยแสงสีเสียงที่ส่อไปในเรื่องชั่วร้าย เต็มไปด้วยความสับสนวุ่นวายและความ ท้อแท้และกังวล จงออกไปอาศัยอยู่ในที่ๆ ท่านสามารถจะเห็นถึงพระหัตถ-กิจของพระเจ้า จงแสวงหาความสงบสุขของจิตใจในความงดงาม ความ สงบเงียบและสันติสุขของธรรมชาติ จงให้สายตาหยุดมองทุ่งนาที่เขียวขจี แมกไม้และเนินเขา จงเงยหน้าขึ้นมองดูท้องฟ้าสีครามที่ไม่มีฝุ่นละอองและ หมอกควันในเมืองบดบัง และหายใจเอาอากาศบริสุทธิ์สดชื่นแห่งสวรรค์ จงไปยังสถานที่ ๆ ไกลจากชีวิตในเมืองที่วุ่นวายสับสนและมีแต่การกระทำ ที่ผิดศีลธรรม เพื่อจะได้ใกล้ชิดกับลูกๆ ในที่ๆ จะสามารถสอนเขาทั้งหลาย ให้เรียนรู้ถึงพระเจ้าจากพระหัตถกิจของพระองค์และอบรมสั่งสอนให้เขา ทั้งหลายให้ดำเนินชีวิตด้วยความซื่อสัตย์และความเป็นประโยชน์ {MH 367.1} {MHTh 404.2}

เครื่องตกแต่งบ้านกี่เรียบง่าย

นิสัยจอมปลอมของเราทำให้เราพลาดโอกาสได้รับพระพรหลาย ประการและขาดความสุขมากมาย และขัดขวางเราไม่สามารถดำเนินชีวิต ที่เป็นประโยชน์ได้ เครื่องตกแต่งบ้านที่หรูหราฟุ่มเฟือย เป็นของสิ้นเปลือง ไม่ใช่เพียงเงินทองอย่างเดียวเท่านั้น แต่สูญเสียสิ่งที่มีค่ายิ่งไปกว่านั้น หลายพันเท่า สิ่งเหล่านี้สร้างภาระมากมายในการดูแล สิ้นเปลืองแรงงาน และสร้างความยุ่งยากให้ครอบครัว {MH 367.2} {MHTh 404.3}

สภาพที่เราพบเห็นในหลายครอบครัวนั้นเป็นเช่นไร แม้จะมีเงินทองอยู่อย่างจำกัดและงานภายในบ้านส่วนมากแล้วก็ตกอยู่กับผู้ที่เป็นมารดา ห้องที่ดีที่สุดกลับถูกตกแต่งไว้อย่างงดงามเกินรายได้ของผู้อาศัยและไม่เหมาะที่จะอยู่กันอย่างสะดวกสบายและมีความสุข มีพรมหรูหราราคาแพง มีเครื่องเรือนที่แกะสลักอย่างประณีตบรรจงและตกแต่งไว้อย่างสวยงาม รวมทั้งผ้าม่านอินสวยหรู เตะ หงทอยู่เหนอเตาผังและที่ว่างอื่นๆ ในบ้านล้วนเต็มไปด้วยเครื่องประดับตกแต่ง อีกทั้งผนังบ้านก็เต็มไปด้วยรูปภาพ จนมองดูแล้วเมื่อยสายตา และการดูแลรักษาสิ่งต่างๆ เหล่านี้ให้เป็นระเบียบเรียบร้อยและไม่มีฝุ่นจับเปรอะเปื้อนนั้น จะต้องใช้หยาดเหงื่อ แรงงานมากสักเท่าใด ภาระนี้และนิสัยชอบทำตามสมัยนิยม บังคับให้แม่ บ้านต้องตรากตรำทำงานหนักไม่มีวันจบสิ้น {MH 367.3} {MHTh 405.1}

ในครอบครัวหลายครอบครัว ภรรยาและผู้เป็นมารดาไม่มีเวลาแม้กระทั้งจะอ่านหนังสือเพื่อจะหาความรู้ตามทันสถานการณ์ ไม่มีเวลาที่จะ เป็นมิตรคู่ใจของสามี ไม่มีเวลาที่จะคลุกคลีกับลูกๆ เพื่อพัฒนาความรู้สึก นึกคิดของลูกๆ ไม่มีเวลาและสถานที่เพื่อให้พระผู้ช่วยให้รอดเป็นสหาย ที่รักและใกล้ชิดยิ่ง นางค่อยๆ ตกเป็นทาสของงานบ้านไปทีละน้อยๆ กำลังเรี่ยวแรงความเอาใจใส่และเวลาของนางลูกใช้ไปกับสิ่งที่มีแต่จะ เสื่อมสภาพไปเพราะการใช้งาน กว่าจะรู้สึกตัวก็สายเกินไป นางเกือบจะ กลายเป็นคนแปลกหน้าของคนในครอบครัว โอกาสอินมีค่าซึ่งครั้งหนึ่งเคย เป็นของนางเพื่อชักจูงจิตใจของลูกๆ ให้รู้จักดำเนินชีวิตในทางที่สูงขึ้นนั้น ได้ผ่านพ้นไปตลอดกาลโดยเปล่าประโยชน์ {MH 368.1} {MHTh 405.2}

ขอให้ผู้ที่ต้องการสร้างครอบครัวจงตัดสินใจดำเนินชีวิตตามแผนที่ ฉลาดจะดีกว่า ขอให้เป้าหมายแรกของท่านคือการสร้างครอบครัวที่น่าอยู่ ให้แน่ใจว่ามีการจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อลดภาระด้านแรงงานและ ส่งเสริมให้ทุกๆ คนในครอบครัวมีสุขภาพดีและได้รับความสะดวกสบาย ให้วางแผนการรับรองแขกที่พระคริสต์ทรงบัญชาให้เราต้อนรับและที่ พระองค์ตรัสว่า “ซึ่งท่านได้กระทำแก่คนใดคนหนึ่งในพวกพี่น้องของเรา นี้ถึงแม้จะต้ำต้อยเพียงไรก็เหมือนได้กระทำแก่เราด้วย” มัทธิว 25:40 {MH 369.1} {MHTh 405.3}

จงตกแต่งบ้านเรือนของท่านด้วยสิ่งของที่เรียบและง่าย สิ่งของที่ทนไม้ทนมือและรักษาความสะอาดได้ง่าย และสามารถเปลี่ยนใหม่ไดโดยไม่ต้องเสียเงินทองมากมาย ด้วยการใช้รสนิยมที่เหมาะสม ท่านสามารถ

สรรค์สร้างบ้านที่ธรรมดาๆ ให้เป็นที่ถูกตาต้องใจและน่าอยู่น่าเยี่ยมเยียน ได้หากมีความรักและความพึงพอใจอยู่ที่นั่น {MH 370.1} {MHTh 406.1}

ส่งแวดล้อมกี่สวยงาม

พระเจ้าทรงรักสิ่งที่สวยงาม พระองค์ทรงตกแต่งแผ่นดินโลกและ สวรรค์ไว้อย่างสวยงามวิจิตร และด้วยความปลาบปลื้มของพระบิดา พระ-องค์ทรงเฝ้าดูความยินดีของเหล่าบุตรของพระองค์ต่อสรรพสิ่งที่พระองค์ ได้ทรงสร้าง พระองค์ทรงปรารถนาให้เราห้อมล้อมบ้านเรือนของเราด้วย ความสวยงามของสรรพสิ่งในธรรมชาติ {MH 370.2} {MHTh 406.2}

ผู้ที่อาศัยอยู่ในชนบทเกือบทุกคน ไม่ว่าจะยากดีมีจนสักเพียงไร ก็ จัดให้มีสนามหญ้าเล็กๆ รายล้อมบ้านได้ มีต้นไม้ที่ร่มรื่นได้หลายต้น มีพุ่มไม้ที่ผลิดอกออกใบและบุปผาชาติที่บานสะพรั่งส่งกลิ่นหอม และเหนือยิ่งกว่าเครื่องตกแต่งประดิษฐ์จะนำความสุขมาสู่ครอบครัว สิ่งเหล่านี้จะนำมาสู่ครอบครัวบรรยากาศอันอ่อนละมุนและบริสุทธิ์ที่ส่งเสริมความรักในธรรมชาติซึ่งจะโน้มน้าวสมาชิกของครอบครัวมาเข้าหาซึ่งกันและกันและเข้าใกล้ชิดกับพระเจ้ามากยิ่งขึ้น {MH 370.3} {MHTh 406.3}

*****

บทที่ **31** - มารดา

บิดามารดามีลักษณะเช่นไร ส่วนใหญ่แล้วบุตรธิดาก็มักจะมีลักษณะ เช่นนั้น สุขภาพกายของบิดามารดา นิสัยใจคอและความต้องการของ ร่างกาย สภาพของจิตใจและความฝักใฝ่ในด้านศีลธรรมถูกถ่ายทอดไปสู่ บุตรธิดาได้ไม่มากก็น้อย {MH 371.1} {MHTh 408.1}

บิดามารดามีจุดมุ่งหมายในชีวิตที่งดงามเท่าใด มีสติปัญญาและมีความนึกคิดในฝ่ายจิตวิญญาณที่สูงส่งเท่าใด อีกทั้งยังได้ดูแลสุขภาพกำลังกายของตนให้มีความสมบูรณ์แข็งแรงมากเท่าใด เขาก็จะสามารถมอบสิ่ง ต่างๆ ในชีวิตให้แก่บุตรธิดาของเขาได้อย่างพรั่งพร้อมมากเท่านั้น เมื่อบิดามารดาพยายามฝึกฝนตนเองให้เป็นผู้ที่มีคุณสมบัติต่างๆ ที่ดีที่สุดที่ พึงจะมี ก็เท่ากับว่าอิทธิพลของเขามีส่วนในการผลักดันหล่อหลอมสังคมและยกชูอนาคตของบุตรหลานในรุ่นต่อไปในทางที่สูงส่งยิ่งขึ้น {MH 371.2} {MHTh 408.2}

บิดามารดาจำเป็นต้องเข้าใจถึงหน้าที่รับผิดชอบของตน โลกนี้เต็มไปด้วยบ่วงแร้วที่คอยล่อลวงคนหนุ่มสาวให้หลงผิด ผู้คนมากมายต่างหลงใหลและถูกชักจูงให้ดำเนินชีวิตไปในทางที่เห็นแก่ตัวและแสวงหาความ สำราญทางเพศ พวกเขามองไม่เห็นภัยอันตรายที่แอบแฝงอยู่หรือจุดจบอันน่ากลัวของเส้นทางที่ดูประหนึ่งว่าจะเป็นหนทางที่นำไปสู่ความสุข โดยการลุ่มหลงมัวเมาในความใคร่อยากและกิเลสตัณหา กำลังของคนเหล่านั้นลูกใช้ไปอย่างไร้ประโยชน์และหลายล้านคนพบกับความพินาศในชีวิตนี้ และชีวิตหน้า บิดามารดาควรจดจำไว้ว่าบุตรธิดาของตนจะต้องเผชิญกับ การทดลองต่างๆ เหล่านี้ แม้ก่อนที่เด็กจะเกิด บิดามารดาก็ควรจะเตรียมตัวให้พร้อมเพื่อเอาชนะการต่อสู้กับความชั่วร้าย {MH 371.3} {MHTh 409.1}

หน้าที่ความรับผิดชอบตกอยู่กับผู้เป็นมารดาโดยเฉพาะ มารดาบำรุงเลี้ยงชีวิตในครรภ์ด้วยโลหิตจากกายของตัวเอง จนโครงร่างของทารก ค่อยๆ ลูกสร้างขึ้นพร้อมกับถ่ายทอดอิทธิพลความคิดและจิตวิญญาณอันมีส่วนในการกำหนดอุปนิสัยและจิตใจของบุตรตน อย่างเช่นนางโยเคเบดมารดาผู้ให้กำเนิดโมเสสผู้ปลดปล่อยชนชาติอิสราเอล มีความเชื่ออันเข้มแข็ง และ "ไม่ได้กลัวคำสั่งของกษัตริย์" ฮีบรู 11:23 อย่างเช่นนางฮันนาห์ สตรีผู้หมั่นอธิษฐานอยู่เสมอ ผู้ที่เสียสละตนเพื่อผู้อื่นและได้รับการดลใจ จากสวรรค์ ผู้ให้กำเนิดบุตรน้อยซามูเอล ผู้ได้รับการอบรมจากสวรรค์ ผู้วินิจฉัยที่ซื่อสัตย์และผู้ก่อตั้งโรงเรียนอันศักดิ์สิทธิ์ของชนชาติอิสราเอล

อย่างเช่นนางเอลีซาเบธผู้เป็นญาติกับนางมารีย์แห่งเมืองนาซาเร็ธ ผู้เป็น มารดาของยอห์น ผู้ให้รับบัพติศมา ผู้มาก่อนองค์พระผู้ช่วยให้รอดเพื่อจัด เตรียมมรรคาของพระองค์{MH 372.1} {MHTh 409.2}

การละเว้นจากการการดื่มสิ่งฮนเบาและการบังคับตน

พระคัมภีร์ได้สอนให้ผู้ที่จะเป็นมารดาควรรู้จักควบคุมอุปนิสัยของ ตนอย่างระมัดระวัง เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงยกชูแซมสันให้เป็นผู้ปลด ปล่อยชนชาติอิสราเอลนั้น “ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์” ได้มาปรากฏแก่ มารดาของแซมสัน พร้อมกับได้ให้คำแนะนำเป็นพิเศษในเรื่องของอุปนิสัย ของนางในระหว่างที่ตั้งครรภ์ตลอดจนการอบรมเลี้ยงดูบุตรที่จะเกิด ทูตสวรรค์ได้กล่าวแก่นางว่า “อย่าดื่มเหล้าองุ่นหรือเมรัย อย่ารับประทานของ มลทิน” ผู้วินิจฉัย 13:13, 7 {MH 372.2} {MHTh 409.3}

บิดามารดาหลายคนคิดว่าผลกระทบอันเกิดขึ้นในระหว่างตั้งครรภ์ ก่อนที่เด็กจะคลอดนั้นเป็นสิ่งที่ไม่สำคัญ แต่พระเจ้ามิได้ทรงคิดเช่นนั้น ถ้อยคำแนะนำที่ทูตสวรรค์ของพระเจ้านำมาแจ้งถึงสองครั้งด้วยท่าทีที่ จริงจังย่อมแสดงให้เห็นว่าเป็นเรื่องที่สมควรได้รับการเอาใจใส่ไตร่ตรอง มากที่สุด {MH 372.3} {MHTh 410.1}

พระดำรัสที่พระเจ้าตรัสแก่มารดาชาวฮีบรูนั้น พระองค์ตรัสแก่เหล่า มารดาในทุกยุคทุกสมัย ทูตสวรรค์กล่าวว่า “ให้นางระวังให้ดี...สิ่งใดที่ เราบัญชานางไว้ ให้นางปฏิบัติตามทุกประการ” ผู้วินิจฉัย 13: 13, 14 อุปนิสัยและการปฏิบัติตัวของมารดาย่อมจะส่งผลกระทบต่อสุขภาพของ บุตร มารดาจะต้องปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ที่พระเจ้าได้ทรงวางไว้เกี่ยวกับการ กินการดื่มรวมทั้งในเรื่องของอารมณ์และความรู้สึก มีบางสิ่งที่นางจะต้อง หลีกเลี่ยง มีบางสิ่งที่นางจะต้องพยายามที่จะต่อต้าน ถ้าหากนางได้ปฏิบติ ตามพระประสงค์ของพระเจ้าที่ทรงโปรดประทานบุตรนั้นให้แก่นาง ถ้าใน เวลาก่อนที่เด็กนั้นจะเกิดมา นางได้ท่าอะไรๆ ตามใจตัวเอง ถ้านางมี ความเห็นแก่ตัว เป็นคนใจร้อนโมโหฉุนเฉียวและจู้จี้จุกจิก ลักษณะนิสัย เหล่านี้ก็จะปรากฏในตัวเด็กที่เกิดมา ด้วยประการฉะนี้ เด็กหลายคนจึง ได้รับมรดกของนิสัยอันชั่วร้ายซึ่งแทบจะไม่สามารถเอาชนะได้มาจาก มารดาของตน {MH 372.4} {MHTh 410.2}

แต่ถ้ามารดาระหว่างตั้งครรภ์ยึดมั่นอยู่ในหลักการที่ถูกต้อง หาก นางรู้จักประมาณตน ละเว้นจากสิ่งมึนเมาและรู้จักควบคุมตัวเอง หาก นางเป็นผู้ที่มีความเมตตากรุณา มีความสุภาพอ่อนโยนและไม่เห็นแก่ตัว

นางก็จะสามารถถ่ายทอดลักษณะนิสัยอันมีค่าอย่างเดียวกันนี้ให้แก่บุตรได้
พระบัญชาห้ามมารดาดื่มเหล้าองุ่นนั้นมีความชัดเจนมาก เครื่องดื่มมึนเมา

ทุกหยดที่นางดื่มเพื่อสนองความใคร่อยากของตนทำอันตรายต่อสุขภาพ ของร่างกาย สติปัญญาและศีลธรรมของเด็ก และเป็นการกระทำบาปผิด โดยตรงต่อพระผู้สร้าง {MH 373.1} {MHTh 411.3}

มีผู้ให้คำปรึกษาหลายคนให้คำแนะน่าว่า ถ้ามารดาระหว่างตั้งครรภ์อยากรับประทานอะไรก็ควรตามใจให้นางรับประทานได้ แม้ว่าอาหารนั้นจะเป็นอันตรายต่อร่างกายเพียงไร คำแนะนำเช่นนี้ผิดและส่งผลร้าย ความต้องการในด้านร่างกายของมารดาระหว่างตั้งครรภ์ในทุกด้าน ไม่ควรถูก ปล่อยปละละเลย มีชีวิตถึงสองชีวิตที่พึ่งพาตัวนาง ความต้องการของนางจึงสมควรได้รับการพิจารณาอย่างบรรจงและจัดหามาให้อย่างเต็มที่ แต่ใน เวลาเช่นนี้เหนือสิ่งอื่นใด นางควรหลีกเลี่ยงทั้งในเรื่องอาหารการกินและเรื่องอื่นทุกเรื่องหรืออะไรก็ตามที่บั่นทอนสุขภาพทางร่างกายและทางจิตใจ
โดยพระบัญชาของพระเจ้า นางอยู่ในสถานะที่มีพันธะอันเคร่งครัดในการ บังคับใจตนเอง {MH 373.2} {MHTh 411.1}

การกำงานหนักเกนไป

พละกำลงของมารดาระหว่างตั้งครรภ์ควรได้รับการถนุถนอมอย่าง นุ่มนวล แทนที่จะใช้พละกำลังอันมีค่าของนางไปกับงานที่เหนื่อยอ่อน
ความห่วงใยและภาระหน้าที่ของนางควรจะลดลง ผู้เป็นสามีและบิดามักไม่คุ้นเคยกับกฎเกณฑ์ของสุขภาพทางกาย ซึ่งเขาจำเป็นต้องเรียนรู้เพื่อความผาสุกของคนในครอบครัว เขามักจะหมกมุ่นอยู่แต่การดิ้นรนหาเลี้ยงชีพหรือวุ่นวายอยู่กับการแสวงหาทรัพย์สมบัติ และลูกกดดันด้วยเรื่องน่าวิตกกังวลและปัญหาต่างๆ นาๆ เขาปล่อยให้ผู้เป็นภรรยาและมารดารับ ภาระต่าง ๆ ซึ่งทำลายกำลังวังชาของนางในช่วงเวลาวิกฤติที่สุดเช่นนี้จน
น่าไปสู่ความอ่อนแอและโรคภัยไข้เจ็บ {MH 373.3}
สามีและผู้ที่เป็นบิดาหลายคนควรเรียนรู้บทเรียนที่มีประโยชน์จาก
ความเอาใจใส่ของผู้เลี้ยงแกะผู้ซื่อสัตย์ ยาโคบเมื่อถูกเร่งให้ออกเดินทางที่ยากลำบากโดยเร็วได้ตอบว่า {MH 374.1} {MHTh 411.2}

“เด็ก ๆของข้าพเจ้านั้นอ่อนแอ ข้าพเจ้ายังเป็นกังวลถึงฝูงแพะแกะและโคที่มีลูกอ่อนยังกินนมอยู่ ถ้าจะต้อนให้เดินเกินไปสักวันหนึ่งฝูงสัตว์

ก็จะตายหมด...ข้าพเจ้าจะตามไปช้า ๆ ตามกำลังของสัตว์ซึ่งอยู่ข้างหน้าข้าพเจ้าและตามกำลังของเด็ก’,ปฐมกาล 33:13, 14 {MH 374.2} {MHTh 412.1}

บนเส้นทางชีวิตที่เต็มไปด้วยความยากลำบาก จงให้สามีและผู้ที่ เป็นบิดา “ค่อยๆ นำทางไป” ตามกำลังของผู้ที่ร่วมเดินทาง ท่ามกลาง มนุษย์ในโลกที่กระหายยื้อแย่งทรัพย์สมบัติและอำนาจ ให้เขาเรียนรู้ที่-จะหยุดยั้งก้าวย่างของตน เพื่อปลอบโยนและพยุงผู้ที่เขาได้เรียกให้มาร่วม เดินเคียงข้างเขา {MH 374.3} {MHTh 412.2}

จิตใจกี่ร่าเริงแจ่มไส

มารดาควรปลูกฝังตัวเองให้มีอารมย์ที่ร่าเริงแจ่มใสมีความพึงพอใจ และมีความลุฆ ทุกความพยายามที่เน้นไปในแนวทางนี้จะได้รับผลตอบแทน อย่างเหลือล้นทั้งความสมบูรณ์ของร่างกายและอุปนิสัยที่ใฝ่ศีลธรรมของ บุตรธิดา จิตใจที่ร่าเริงจะเสริมสร้างความสุขให้แก่ครอบครัวและปรับปรุง ลุขภาพของผู้เป็นมารดาได้อย่างมากอีกด้วย {MH 374.4} {MHTh 412.3}

ขอให้ผู้เป็นสามีช่วยเหลือภรรยาของตนด้วยความเห็นอกเห็นใจ และความรักที่ไม่เสื่อมคลาย ถ้าเขาปรารถนาให้ภรรยาเป็นผู้ที่มีความ สดชื่นและเบิกบานใจเพื่อเป็นเหมือนดั่งแสงอรุณอันอบอุ่นในครอบครัว ขอให้เขาช่วยแบ่งเบาภาระของภรรยา ความเมตตากรุณาและความสุภาพ อ่อนโยนที่เต็มไปด้วยความรัก จะเป็นกำลังใจอันล้ำค่าและความสุขที่เขามอบแก่ภรรยาจะนำความชื่นชมยินดีและสันติสุขมาสู่จิตใจของเขาเอง {MH 374.5} {MHTh 412.4}

สามีและบิดาที่เป็นคนเจ้าอารมณ์ เห็นแก่ตัวและชอบออกคำสั่ง ไม่เพียงแต่ทำให้ตัวเองไม่มีความสุขเท่านั้น แต่ยังทอดความทุกข์โศกให้แก่ทุกคนในครอบครัวอีกด้วย เขาจะเก็บเกี่ยวผลการกระทำของเขาเมื่อเห็นภรรยาของตนกลายเป็นคนหมดอาลัยตายอยากและเจ็บป่วยกระเสาะ กระแสะและทำให้บุตรธิดาแปดเปื้อนไปด้วยอารมย์อันน่าชังของตนเอง {MH 374.6} {MHTh 413.1}

หากมารดาไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่และมีความสุขสบายเท่าที่ควร หากนางยังคงถูกปล่อยให้ต้องหมดเรี่ยวแรงไปกับงานที่เกินกำลังหรือไป กับเรื่องวิตกกังวลใจและความทุกข์โศก บุตรธิดาจะลูกพรากจากสุขภาพ ที่สมบูรณ์แข็งแรง สมองที่เฉียบไวและใจคอที่สดใสร่าเริงที่เขาทั้งหลาย ควรได้รับการก่ายทอด มันจะบงเกิดผลที่ดีกว่ามากหากสามารถทำให้ชีวิต ของผู้เป็นมารดามีความแจ่มใสและร่าเริง ปกป้องนางจากความขาดแคลน จากงานอันแสนเหนื่อยล้า จากความกังวลที่หดหู่ใจ

และจงปล่อยให้บุตร ธิดาได้สืบมรดกของการมีจิตใจและร่างกายที่สมบูรณ์แข็งแรง พร้อมที่จะต่อสู้กับอุปสรรคต่าง ๆ ในหนทางแห่งชีวิตด้วยกำลังกายและกำลังใจของ เขาเองได้ {MH 375.1} {MHTh 413.2}

บิดาและมารดาทั้งหลายต่างได้รับเกียรติและหน้าที่อันยิ่งใหญ่จากพระเจ้าให้เป็นผู้ที่คอยดูแลบุตรธิดาของตนในโลกนี้แทนพระองค์ อุปนิสัยชีวิตประจำวันและวิธีการอบรมสั่งสอนของบิดามารดาจะอธิบายให้เด็กๆ เข้าใจถึงพระวจนะของพระเจ้า อิทธิพลของเขาทั้งหลายจะครองหรือขับไล่ความไว้วางใจในพระเจ้าของบุตรธิดา {MH 375.2} {MHTh 413.3}

สิกริก□ดามารดาไดรับในการอบรบเลี้ยงดูบุตร

ความผาสุกจงบังเกิดแก่บิดามารดาผู้มีชีวิตที่สะท้อนแบบอย่างอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าที่คอยเตือนความกตัญญูรู้คุณและความยำเกรงพระเจ้าของบุตรให้เข้าซึ้งถึงพันธะสัญญาและพระบัญญัติของพระองค์ จงบังเกิดแก่บิดามารดาผู้มีความสุภาพอ่อนโยน มีใจยุติธรรมและมีความอดทนอด กลั้นที่คอยแสดงให้บุตรเห็นถึงความรัก ความยุติธรรมและความอดทน นานของพระองค์ เมื่อบิดามารดาสอนบุตรของตนให้รัก ไว้วางใจและเชื่อ ฟังเขาทั้งสองก็เท่ากับว่ากำสังสอนให้บุตรรักไว้วางใจและเชื่อฟังพระ บิดาในสวรรค์ด้วยเช่นกัน บิดามารดาผู้ก่ายทอดของขวัญเช่นนี้ให้แก่บุตรก็เหมือนได้มอบของมีค่ามากกว่าทรัพย์สมบัติใดๆ ในทุกยุคทุกสมัย เพราะนั่นคือสมบัติที่จะดำรงยั่งยืนอยู่ชั่วนิจนิรันดร {MH 375.3} {MHTh 413.4}

เด็กๆ ที่พระเจ้าทรงโปรดประทานให้มารดาดูแล ย่อมถือว่าเป็นหน้าที่อันศักดิ๙สิทธ์ของผู้เป็นมารดาทุกๆ คน พระองค์ตรัสว่า “จงนำบุตร ชายบุตรหญิงนี้ไปอบรมสั่งสอนเพื่อเรา ขัดเกลาอุปนิสัยของเขาให้มีความงดงามตามแบบอย่างของชาวสวรรค์ เพื่อเขาจักได้ส่องประกายฉายอยู่ในราชสานักขององค์พระผู้เป็นเจ้าไปตลอดกาล” {MH 376.1} {MHTh 414.1}

มารดามักจะรู้สึกว่างานของตนนั้นลูเป็นงานปรนนิบัติรับใช้ที่ไม่มีความสาศัญและเป็นงานที่ไม่ใคร่จะมีใครตระหนักถึงคุณค่า คนอื่นๆ แทบ จะไม่เคยทราบว่าผู้เป็นมารดาจะต้องรับภาระอันหนักและมีความวิตก กังวลใจมากเพียงใดตลอดเวลามารดาต้องท่าหน้าที่จิปาถะ ซึ่งต้องใช้ ความอดทนพากเพียร การบังศับตน ความรอบคอบระมัดระวัง สติปัญญา และความรักที่เต็มไปด้วยการเสียสละ แต่กระนั้นมารดาก็อวดอ้างไม่ได้ ว่าสิ่งที่ตนเองได้ท่านั้นถือเป็นความสาเร็จที่ยิ่งใหญ่

มารดาเป็นแต่ผู้ที่คอย ควบคุมให้สิ่งต่างๆ ในครอบครัวได้ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อยราบรื่น หลายครั้งที่มารดาต้องรู้สึกเหน็ดเหนื่อยและยุ่งยากใจ แต่ก็พยายามที่จะ พูดคุยกับลูกๆ ด้วยความเมตตาปรานี เพื่อให้ลูกๆ ได้มีความขยันขันแข็ง และมีความสุข และช่วยนำเท้าน้อยๆ เหล่านั้นให้ดำเนินไปในหนทางที่ ชอบธรรม มารดาอาจจะรู้สึกเหมือนกับว่าไม่ได้ทำสิ่งใดให้สำเร็จเลย แต่ หาได้เป็นเช่นนั้นไม่ เหล่าทูตสวรรค์ต่างคอยเฝ้าดูมารดาผู้ตรากตรำทำงาน หนักและสังเกตเห็นถึงภาระหนักที่มารดาต้องแบกรับในวันแล้ววันเล่า อาจ จะไม่มีใครในโลกนี้ที่เคยได้ยินชื่อเสียงเรียงนามของนาง แต่ชื่อนั้นได้รับ การจดไว้แล้วในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดก {MH 376.2} {MHTh 414.2}

โอกาสของ’พู้เป็นบารดา

พระเจ้าผู้สถิตอยู่ ณ เบื้องบน ทรงฉายแสงสว่างและสง่าราศีจาก พระที่นั่งอันรุ่งเรืองของพระองค์ส่องต้องลงมายังมารดาผู้สัตย์ซื่อ ในขณะ ที่นางพยายามอบรมสั่งสอนลูกๆ ให้ต่อต้านอิทธิพลของความชั่วร้าย ไม่มีกิจการอื่นใดที่มีความสำคัญเทียมเท่ากับงานของมารดา แม้ว่านาง ไม่เคยบรรจงวาดภาพอันสวยงามลงบนผืนผ้าใบดังเช่นจิตรกร หรือไม่เคย เป็นดังเช่นประติมากรที่สลักเสลาประติมากรรมลงบนหินอ่อน แม้ว่านาง ไม่เคยบรรยายความคิดออกมาเป็นตัวอักษรดังเช่นนักประพันธ์ หรือไม่ เคยเป็นดังเช่นศิลปินเพลงที่แสดงอารมณ์ความรู้สึกออกมาเป็นท่วงทำนอง อันไพเราะ แต่มันเป็นหน้าที่ของมารดา ด้วยความช่วยเหลือของพระเจ้าใน การพัฒนาแบบอย่างของพระองค์ไว้ในจิตวิญญาณของมนุษย์ {MH 377.1} {MHTh 415.1}

มารดาผู้ซึ่งชื่นชมคุณค่าของหน้าที่นี้จะเห็นว่าโอกาสที่นางได้รับ จากพระเจ้านั้นเป็นสิ่งที่ไม่อาจจะประเมินค่าได้ นางจะพยายามอย่างจริงจัง ด้วยอุปนิสัยและวิธีการอบรมของนางเองเพื่อนำเสนอแบบอย่างอันสูงส่ง นี้ให้แก่บุตรของตน นางจะพยายามปรับปรุงพัฒนาความสามารถของตน ด้วยความตั้งใจ ด้วยความอดทนและด้วยกำลังใจอันเข้มแข็งและสามารถ ใช้สติปัญญาในระดับสูงสุดอย่างถูกต้องในการอบรมเลี้ยงดูลูก ๆ นางจะ ทูลถามด้วยความกระตือรือร้นในทุกๆ ย่างก้าวว่า “พระเจ้าตรัสไว้เช่นไร” นางจะศึกษาพระวจนะของพระเจ้าด้วยความขยันหมั่นเพียร นางจะมอง ตรงไปยังพระคริสต์ เพื่อให้ประสบการณ์จากหน้าที่ความรับผิดชอบอัน ตาด้อยที่นางได้รับในแต่ละวัน เป็นสิ่งสะท้อนให้เห็นถึงพระเจ้าผู้ทรง พระชนม์ที่สัตย์จริง {MH 378.1} {MHTh 415.2}

*****

บทที่ 32 - บุตร

ไม่เพียงเฉพาะการปฏิบัติตัวของมารดาเท่านั้นแต่วิธีการอบรมสั่งสอนบุตรยังถูกรวมไว้ในคำแนะนำของทูตสวรรค์ที่ได้มอบให้แก่บิดา มารดาชาวฮีบรูอีกด้วย การถือกำเนิดมาด้วยลักษณะอันดียังไม่เพียงพอสำหรับแซมสันผู้ที่จะปลดปล่อยชนชาติอิสราเอล แต่หลังจากนั้น เขายังต้องได้รับการอบรมสั่งสอนอย่างเอาใจใส่อิกด้วย ตั้งแต่ยังเป็นทารก เขาได้รับการอบรมบ่มนิสัยอย่างเคร่งครัดให้รู้จักบังคับใจตัวเองด้วย {MH 379.1} {MHTh 416.1}

ทูตสวรรค์ยังไดให้คำแนะนำในลักษณะเดียวกันแก่บิดาของยอห์น ผู้ให้รับบัพติศมา ก่อนที่ยอห์นจะถือกำเนิดนั้น ทูตสวรรค์ใต้ปรากฏแก่บิดา ของยอห์นและใต้กล่าวว่า {MH 379.2} {MHTh 416.2}

"ท่านจะปีความปรีดาและยินดี และคนเป็นอันมากจะเปรมปรีดิ์ที่ บุตรนั้นบังเกิดมา เพราะว่าเขาจะเป็นใหญ่จำเพาะพระเจ้า เขาจะไม่กินน้ำ องุ่นหมักและเหล้าเลย และจะประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตั้งแต่ ครรภ์มารดา" ลูกา 1:14, 15 {MH 379.3} {MHTh 416.3}

พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า ในบรรดาผู้ชอบธรรมที่มีชื่ออยู่ในแผ่นดิน สวรรค์ไม่มีผู้!ตจะยิ่งใหญ่ไปกว่ายอหันผู้!ห้รับบัพดิศมา งานที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้เขาทำนั้นไม่เพียงแต่ต้องใช้กำลังกายและความอดทนเท่านั้นแต่ยังต้องใช้ความคิดสติปัญญาที่เฉียบแหลมและจิตวิญญาณที่บริสุทธิ้ ผ่องแผ้ว การอบรมสั่งสอนที่ถูกต้องในต้านของร่างกายเพื่อให้ยอหันได้เตรียมตัวพร้อมสำหรับงานนี้จึงเป็นสิ่งที่มีความสาคํญมาก พระเจ้าจึงทรงส่งทูตสวรรค์ที่มีตำแหน่งสูงสุดให้มาชี้แจงแก่เศคาริยาห์ผู้เป็นบิดาให้ทราบถึงวิธีการอบรมเลี้ยงดูบุตรนั้น {MH 379.4} {MHTh 417.1}

คำแนะน่าที่พระเจ้าประทานเกี่ยวกับลูกหลานชาวฮีบรูนั้น สอนเรา ไม่ให้ละเลยสิ่งใดๆ ที่จะมีผลต่อสุขภาพกายของเด็กๆ ไม่มีสิ่งใดที่ไม่สำคัญ อิทธิพลทุกอย่างที่มีผลกระทบต่อสุขภาพร่างกายมีผลต่อจิตใจและอุปนิสัย ด้วย {MH 380.1} {MHTh 417.2}

การอบรมสั่งสอนเด็กในระยะแรกนั้นมีความสำคัญมาก สิ่งที่ได้เรียนรู้และนิสัยที่ก่อร่างสร้างขึ้นในช่วงวัยทารกและวัยเด็กมีผลต่อการหล่อหลอมอุปนิสัยและมีผลต่อทิศทางของชีวิตที่เขาจะดำเนินไปได้มากกว่าการอบรมสั่งสอนทั้งปวงที่ได้รับในภายหลัง {MH 380.2} {MHTh 417.3}

บิดามารดาจำเป็นต้องใส่ใจในเรื่องนี้ให้มาก พวกเขาควรจะเข้าใจถึงหลักการพื้นฐานของการอบรมเลี้ยงดูบุตร บิดามารดาควรสามารถอบรมเลี้ยงดูบุตรให้เจริญเติบโตในต้านร่างกาย สติปัญญาและ ศีลธรรมจรรยา อันดี บิดามารดาควรศึกษาเล่าเรียนเกี่ยวกับกฎแห่งธรรมชาติ ควรมีความ คุ้นเคยกับอวัยวะต่างๆ ของร่างกายมนุษย์ บิดามารดาจำเป็นต้องเข้าใจ ถึงหน้าที่การทำงานของอวัยวะต่าง ๆ รวมทั้งความเกี่ยวข้องและการพึ่งพา กันในการทำงาน ควรเรียนรู้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างกันของร่างกายและ จิตใจ และเรียนรู้ถึงสภาวะที่จำเป็นต่อการทำงานที่มีประสิทธิภาพของ ร่างกายและจิตใจ การรับภาระหน้าที่การเป็นบิดามารดาโดยไม่ไต้เตรียม ตัวถือว่าเป็นความผิดบาป {MH 380.3} {MHTh 417.4}

การคำนึงถึงสาเหตุเบื้องหลังของความตายได้รับความสนใจน้อย เกินไป โรคภัยไข้เจ็บและสภาพที่เสื่อมทรามที่ปรากฏอยู่ทุกวันนี้ แม่ใน อารยะประเทศที่เจริญรุ่งเรือง มนุษยชาติกำลังเสื่อมถอยลง มนุษย์มาก กว่าหนึ่งในสามตายตั้งแต่ยังเป็นทารก* ส่วนผู้ที่เติบโตขึ้นจนเป็นผู่ใหญ่ ส่วนมากมักจะป่วยเป็นโรคใดโรคหนึ่ง และมีน้อยคนที่จะมีชีวิตอยู่จนถึง อายุขัยที่แท้จริงของมนุษย์ {MH 380.4} {MHTh 418.1}

ความชั่วร้ายส่วนใหญ่ที่นำความทุกข์ลำบากและความพินาศมาสู่มนุษย์นั้นสามารถป้องกันได้ และบิดามารดามีหน้าที่ส่าคัญที่ต้องรับมือกับ ความชั่วร้ายเหล่านี้ มันไม่ใช่ปรากฏการณ์ลึกลับที่กำจัดเด็กน้อยเหล่านี้ไป พระเจ้าไม่ประสงค์ความตายของเด็กเหล่านี้ พระองค์ประทานบุตรเหล่านี้ให้บิดามารดาอบรมเลี้ยงดูเพื่อให้บุตรทั้งหลายได้ทำตนเป็นประโยชน์ทั้งในโลกนี้และในแผ่นดินสวรรค์ในภายภาคหน้า ถ้าบิดามารดาปฏิบัติตามแบบแผนที่พระเจ้าทรงวางไว้ บุตรก็จะถือกำเนิดมาด้วยลักษณะอันดิ จาก นั้นบิดามารดาก็ต้องทำหน้าที่ของตนให้ถูกต้องเหมาะสมโดยพยายามหาหนทางแก็ไขลักษณะที่ไม่ดีที่ติดตัวบุตรมา หากทำได้เช่นนี้ ความเปลี่ยน-แปลงไปสู่สภาพที่ดีขึ้นปานใดที่ชาวโลกจะมองเห็น {MH 380.5} {MHTh 418.2}

การดูแลเด็กการก

เด็กที่มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ยิ่งสงบและเรียบง่ายมากเท่าใด ก็จะเป็นการส่งเสริมให้พวกเขามีพัฒนาการในด้านร่างกายและสติปัญญามากขน เท่านั้น ตลอดเวลามารดาควรพยายามท่าจิตใจให้สงบ สุขุมเยือกเย็นและ มีสติที่มั่นคงอยู่เสมอ เด็กเล็กๆ มากมายไวต่อความตื่นเต้นและตกใจได้ ง่าย

แต่กริยาที่สุภาพอ่อนโยนและอารมณ์ที่สงบเยือกเย็นของมารดา จะ ช่วยระงับความตกใจซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อเด็กมากเกินที่จะกล่าวได้ {MH 381.1} {MHTh 419.1}

เด็กทารกต้องการความอบอุ่น แต่บางคนมักจะเข้า'ใจผิดอย่างมหันต์ โดยการนำเด็กไปไว้ในห้องที่ร้อนเกินไปและขาดอากาศบริสุทธิ์ การใช้ผ้าคลุมใบหน้าของทารกในขณะที่หลับนั้นเป็นอันตรายอย่างยิ่ง เพราะทำให้ หายใจไม่สะดวก {MH 381.2} {MHTh 419.2}

เราต้องคอยระวังไม่ให้ทารกได้รับผลกระทบทุกรูปแบบที่จะบั่นทอน หรือให้โทษต่อร่างกาย เราต้องคอยดูแลเอาใจใส่อย่างระมัดระวังเพื่อให้ทุก
สิ่งที่อยู่โดยรอบเด็กมีความสะอาดและสดชื่น ในขณะเดียวกัน บิดามารดาจำเป็นต้องคอยป้องกันเด็กเล็กๆ จากการเปลี่ยนแปลงของอุณหภูมิอย่างกะทันหันหรือแตกต่างกันมาก และคอยดูแลให้เด็กหายใจแต่อากาศบริสุทธิ์และสดชื่นทั้งในเวลาหลับหรือตื่น ในเวลากลางวันหรือกลางคืน {MH 381.3} {MHTh 419.3}

ในการจัดเตรียมเสื้อผ้าสำหรับทารกนั้น เสื้อผ้าชนิดที่สวมใส่ได้สบายและถูกสุขลักษณะมีความเหมาะสมมากกว่าความทันสมัยหรือเพื่อเรียก ร้องคำชม มารดาไม่ควรใช้เวลาไปกับการเย็บปักถักร้อยหรือเติมแต่งสีสัน
ให้เสื้อผ้าตัวน้อยเพื่อความสวยงาม หักโหมตนเองด้วยแรงงานที่ไม่จำเป็นบนความเสี่ยงต่อสุขภาพทั้งของมารดาและของบุตร มารดาไม่ควรใช้สายตาและประสาทมากเกินไปกับการนั่งก้มหน้าก้มตาตัดเย็บเสื้อผ้า แทนที่จะใช้เวลาในการพักผ่อนและการออกกำลังกายที่เพลิดเพลิน มารดาควรตระหนักถึงภาระหน้าที่ที่ต้องถนอมกำลังเรี่ยวแรงไว้ใช้สำหรับเลี้ยงดูบุตรต่อไป {MH 381.4} {MHTh 419.4}

ถ้าเสื้อผ้าของเด็กมีทั้งความอบอุ่น การปกป้องร่างกายและความ สบาย เด็กจะไม่มีอาการหงุดหงิดหรือร้องกวนโยเย บุตรจะมีสุภาพที่ดีขึ้น และผู้เป็นมารดาจะไม่รู้สึกว่าการคอยดูแลเอาใจใส่บุตรนั้นเป็นภาระหนัก
ที่ต้องใช้กำลังเรี่ยวแรงและเวลามากมายเกินไป {MH 382.1} {MHTh 420.1}

เสื้อผ้าที่มีขอบยางรัดแน่นหรือเสื้อผ้าที่มีเอวคบขัดขวางการทำงาน ของหัวใจและปอดสมควรจะหลีกเลี่ยง ไม่ว่าจะเป็นเวลาใดก็ตาม เสื้อผ้า
ที่สวมใส่ต้องไม่สร้างความอึดอัดด้วยการบีบรัดอวัยวะใด ๆ หรือจำกัดการ เคลื่อนไหว เสื้อผ้าสาหรับเด็กทุกคนควรมีความหลวมพอให้หายใจได้อย่าง
สะดวกและเต็มที่และต้องออกแบบให้ไหล่เป็นส่วนที่รับน้ำหนักของเสื้อผ้า {MH 382.2} {MHTh 420.2}

ในบางประเทศยังมีธรรมเนียมปฏิบัติที่นิยมแต่งกายเด็กโดยปล่อย ให้บ่าและแขนขาของเด็กเล็กเปลือยเปล่า ธรรมเนียมนี้ถือว่าเป็นวิธีการ ปฏิบัติที่ผิด แขนขาเป็นอวัยวะที่อยู่ห่างจากหัวใจซึ่งเป็นจุดศูนย์กลางของ {MHTh 420.3}

ระบบไหลเวียนโลหิต จึงต้องการการปกป้องมากกว่าอวัยวะส่วนอื่นๆ ของ ร่างกาย เส้นโลหิตแดงที่ลำเลียงโลหิตไปยังอวัยวะส่วนปลายบริเวณแขน ขามีขนาดใหญ่เพื่อเก็บโลหิตในปริมาณที่เพียงพอในการหล่อเลี้ยงร่างกาย ให้มีความอบอุ่นและได้รับสารอาหาร แต่เมื่อแขนขาไม่มีสิ่งใดคอยปกป้อง หรือปกคลุม เส้นโลหิตแดงและเส้นโลหิตดำจะเกิดการหดตัว อวัยวะที่ไว ต่อการสัมผัสจึงเย็นและชาและไปขัดขวางการไหลเวียนของโลหิต {MH 382.3} {MHTh 420.4}

ในเด็กที่กำลังเจริญเติบโต ทุกส่วนของร่างกายต้องการปัจจัยทุกด้าน เพื่อการเสริมสร้างโครงร่างที่สมบูรณ์แบบ ถ้าแขนขาไม่มีเสื้อผ้าปกคลุม อย่างเพียงพอ เด็กๆ โดยเฉพาะเด็กผู้หญิงจะออกไปเล่นนอกบ้านไม่ได้ นอกเสียจากอากาศจะอบอุ่น ดังนั้นเด็กเหล่านี้จึงถูกกักตัวไว้ในบ้านเพราะ กลัวจะลูกอากาศเย็น แต่ถ้าเด็กๆ ได้สวมเสื้อผ้าให้เหมาะสม ก็จะเป็น ประโยชน์ เพราะสามารถไปออกกำลังกายอย่างเต็มที่ไว้ในกลางแจ้งไม่ว่า จะเป็นฤดูร้อนหรือฤดูหนาวก็ตาม {MH 382.4} {MHTh 420.5}

มารดาที่ปรารถนาจะให้บุตรชายหญิงมีร่างกายที่แข็งแรงควรแต่งกาย ให้บุตรธิดาของตนอย่างลูกต้อง และสนับสนุนให้ทุกคนออกไปเล่นกลางแจ้ง กันบ่อยๆ ในเวลาที่อากาศเหมาะสม การจะสลดให้หลุดพ้นจากธรรมเนียม ปฏิบัติย่อมต้องอาศัยความเพียรพยายาม การแต่งกายและการอบรมสั่ง สอนลูกๆ เกี่ยวกับสุขภาพ แต่ผลที่ได้รับนั้นจะตอบแทนความพยายามที่ ได้ทุ่มเทลงไปอย่างคุ้มค่า {MH 382.5} {MHTh 421.1}

อาหารการกนของเด็ก

อาหารที่ดีที่สุดสำหรับเด็กอ่อนก็คือ น้ำนมของมารดาซึ่งเป็นอาหาร ที่ธรรมชาติจัดสรรให้ เด็กเหล่านี้ไม่ควรลูกตัดสิทธิ์นี้ไปโดยไม่มีเหตุผล อันสมควร มันเป็นเรื่องโหดร้ายที่มารดาบางคนเห็นแก่ความสะดวกสบาย หรือเห็นแก่ความสนุกสนานในการเข้าสังคม ยอมละทิ้งการให้นมของ ตนเองแก่บุตรน้อย {MH 383.1} {MHTh 421.2}

มารดาที่ปล่อยให้คนอื่นเป็นผู้เลี้ยงดูบุตรของตน ควรจะคำนึงให้ดี ถึงผลที่จะได้รับ เด็กๆ ย่อมรับการก่ายทอดไม่มากก็น้อยจากอารมณ์และ นิสัยใจคอของพี่เลี้ยง {MH 383.2} {MHTh 421.3}

ความสำคัญในการอบรมเด็กให้มีนิสัยในการรับประทานอาหารอย่าง ลูกต้องนั้นไม่ใช่เป็นการกล่าวที่เกินความจริง เด็กๆ จำเป็นต้องเรียนรู้ว่า เขารับประทานเพื่อที่จะมีชีวิตอยู่ มีใช่อยู่เพื่อรับประทาน ควรแกฝนเด็ก ตั้งแต่ยังเป็นทารกน้อยในอ้อมแขนของมารดา ควรให้เด็กรับประทาน อาหารเป็นเวลาตามกำหนด และลดจำนวนมื้อลงเมื่อเด็กโตขึ้น ไม่ควร ให้เด็กรับประทานลูกกวาดหรืออาหารของผู้ใหญ่ซึ่งเป็นอาหารที่ย่อยยาก ความใส่ใจและการให้ทารกได้รับประทานอาหารเป็นเวลา มิใช่เพียงแต่ช่วย ให้เด็กมีสุขภาพที่ดีเท่านั้น ยังท่าให้เด็กไม่ร้องกวนโยเยหรือมีอารมณ์ หงุดหงิดอีกด้วย ทั้งยังช่วยวางรากฐานให้กับอุปนิสัยอันจะเป็นพระพรแก่ เขาเมื่อเติบโตขึ้น {MH 383.3} {MHTh 421.4}

เมื่อทารกเติบโตขึ้น ควรเอาใจใส่ในการฝึกอบรมเด็กเหล่านี้ให้เข้าใจ เกี่ยวกับการบริโภคและการเลือกอาหาร เด็กๆ มักจะได้รับการยินยอมให้ เลือกอาหารรับประทานตามใจชอบ และมักจะเลือกโดยไม่คำนึงถึงสุขภาพ ความเจ็บปวดและเงินทองที่ทุ่มเทให้กับการรับประทานอาหารที่ปรุงแต่ง อย่างดีเลิศแต่ไม่มีคุณค่าต่อร่างกาย ทำให้เด็กๆ เข้าใจผิดว่าเป้าหมาย สูงสุดของชีวิตและสิ่งที่จะให้ความสุขได้มากที่สุดก็คือ การรับประทาน ตามใจชอบ ผลของการอบรมเช่นนี้สร้างเด็กให้เกิดความตะกละตระกราม ตามมาด้วยโรคภัยไข้เจ็บและการรักษาด้วยตัวยาที่เป็นอันตรายต่อร่างกาย ในที่สุด {MH 384.1} {MHTh 422.1}

บิดามารดาควรจะฝึกหัดให้เด็กรู้จักบริโภคอาหารแต่พอควรและไม่ ควรปล่อยให้เด็กรับประทานอาหารที่ไม่มีประโยชน์ต่อร่างกาย แต่ในความ พยายามควบคุมอาหารการกินนั้น เราควรระมัดระวังอย่าทำผิดพลาดด้วย การให้เด็กรับประทานอาหารที่ไม่มีรสชาติหรือมากเกินความจำเป็น เด็กๆ มีสิทธิเลือกรับประทานอาหารที่ตัวเองชอบ และถ้าเขาเลือกในสิ่งที่ เหมาะสม เราก็ควรจะตามใจเขาได้ {MH 384.2} {MHTh 422.2}

ควรระมัดระวังเอาใจใส่ให้เด็กรับประทานอาหารให้เป็นเวลาและไม่ ควรให้เด็กรับประทานอาหารระหว่างมื้อ ไม่ว่าจะเป็นลูกกวาดหรือขนม หวาน ถั่วเปลือกแข็ง ผลไม้หรืออาหารอื่น การรับประทานอาหารไม่เป็น

เวลาทำลายสุขภาพของระบบย่อยอาหารซึ่งเป็นอันตรายต่อสุขภาพและ ทำให้จิตใจหดหู่ และเมื่อถึงเวลาอาหาร เด็กๆ จะไม่อยากรับประทาน อาหารที่มีประโยชน์ แต่กระหายอาหารที่ให้โทษต่อร่างกาย {MH 384.3} {MHTh 422.3}

มารดาผู้ตามใจบุตรบนความสูญเสียของสุขภาพที่แข็งแรงและอารมณ์ ที่ร่าเริงกำลังหว่านเมล็ดพันธุแห่งความชั่วร้ายให้งอกขึ้นและเกิดผล นิสัยชอบตามใจตนเองจะพัฒนาขึ้นพร้อมกับการเติบโตของเด็ก ๆ ความสมบูรณ์ของร่างกายและสติปัญญาถูกเบียดบังไป มารดาผู้กระทำเช่นนี้ต้องเก็บเกี่ยวเมล็ดพันธ์ที่ตัวเองหว่านไว้ด้วยความขมขื่น จะเห็นลูกๆ เติบโตขึ้นด้วยจิตใจและอุปนิสัยไม่เหมาะสมที่จะกระทำในสิ่งที่ดีงามและทำประโยชน์ ให้แก่สังคมหรือแก่ครอบครัว จิตวิญญาณตลอดจนถึงกำลังกายและกำลังสติปัญญาย่อมได้รับผลกระทบจากอาหารที่ให้โทษต่อร่างกาย ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีจึงตกตาลงและอารมย์ซาบซึ้งในคุณงามความดีต้องเสื่อมเสีย ไป {MH 384.4} {MHTh 422.4}

ในขณะที่สอนเด็กๆ ให้รู้จักควบคุมการบริโภคโดยคำนึงถึงคุณค่าต่อ สุขภาพ เราควรอธิบายให้เด็กๆ เข้าใจอย่างแจ่มแจ้งว่าสิ่งที่เขาทั้งหลายถูกห้ามกระทำนั้นล้วนเป็นอันตรายต่อตัวเองทั้งนั้น เป็นการละเว้นสิ่งที่’ให้โทษต่อร่างกายเพื่อสิ่งอื่นที่ดีกว่า จงจัดโต๊ะอาหารให้น่าดูและน่าสนใจด้วยอาหารที่มีประโยชน์ต่างๆ ที่พระเจ้าประทาน จงให้เวลารับประทานอาหารเป็นเวลาที่เบิกบานและมีความสุข ในขณะที่เราได้มีความสุข ในเวลาอันน่าชื่นชมเปรมปรีดิ์กับของประทานจากพระเจ้าเช่นนี้ ให้เราตอบสนองด้วยเสียงสรรเสริญที่เปียมด้วยความซาบซึ้งในพระคุณของพระองค์ผู้ประทาน {MH 385.1} {MHTh 423.1}

การดูแลเด็กในเวลาป่วยไข้

หลายครั้ง ความเจ็บป่วยที่เกิดขึ้นกับเด็กๆ สามารถสืบเสาะพบว่ามีสาเหตุมาจากการเลี้ยงดูอย่างไม่ลูกต้อง การรับประทานอาหารไม่เป็น เวลา การสวมใส่เสื้อผ้าที่ไม่อบอุ่นเพียงพอในเวลากลางคืนที่มีอากาศ หนาวเย็น ขาดการออกกำลังกายเพื่อให้โลหิตในร่างกายหมุนเวียน หรือ ขาดอากาศบริสุทธิ์ที่ใชในการฟอกโลหิต สิ่งเหล่านี้อาจทำให้เด็กป่วย ได้ บิดามารดาควรพยายามค้นหาสาเหตุของความเจ็บป่วย จากนั้น ให้ขจัดสภาพที่ไม่เหมาะสมนั้นออกไปให้เร็วที่สุด {MH 385.2} {MHTh 423.2}

บิดามารดาทุกคนสามารถเรียนรู้อย่างมากมายถึงวิธีดูแลป้องกัน และแม้แต่วิธีการรักษาโรคภัยไข้เจ็บ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้เป็นมารดาควรรู้จักวิธีที่พึงปฏิบัติเวลาเกิดโรคสามัญธรรมดาขึ้นในครอบครัว และควรรู้จักวิธีการดูแลปฏิบัติต่อบุตรของตนที่ป่วย เพราะมารดาย่อมมีความรักและมีความเข้าใจอันลึกซึ้งที่จะดูแลบุตรของตนได้ดีกว่าไปไว้วางใจการดูแล ของคนแปลกหน้า {MH 385.3} {MHTh 423.3}

การศกษาในเรื่องของสรระวิกยา

บิดามารดาควรปลูกฝังลูก ๆ ให้มีความสนใจต่อการศึกษาในเรื่องของสรีระวิทยาและควรสอนหลักการอย่างง่ายๆ สอนพวกเขาให้รู้จักวิธีสงวนรักษากำลังของร่างกาย ของสติปัญญาตลอดจนอำนาจในฝ่ายจิตวิญญาณให้ดีที่สุดได้อย่างไร และรู้จักวิธีใช้ของประทานเหล่านี้เพื่อว่าชีวิตของเขาทั้งหลายจะเป็นพระพรแก่กันและกันและเพื่อเป็นการถวายพระเกียรติแก่พระองค์ได้อย่างไร ความรู้นี้มีค่าเหลือล้นสำหรับเด็กๆ การศึกษาเล่าเรียนในสิ่งที่เกี่ยวกับชีวิตและสุขภาพ มีความสำคัญต่อเด็กเหล่านี้ยิ่งกว่าความรูในแขนงต่างๆ ที่สอนกันในโรงเรียน {MH 385.4} {MHTh 424.1}

บิดามารดาควรใช้ชีวิตเพื่อลูกๆ มากกว่าเพื่อสังคม จงเรียนรู้ถึง เรื่องต่างๆ เกี่ยวกับสุขภาพและนำความรู้นั้นไปใช้ให้เกิดประโยชน์ จง สอนลูกๆ ของท่านให้รู้จักใช้เหตุผลค้นหาจากสาเหตุจนถึงผลลัพธ์ จง สอนให้พวกเขารู้ว่าถ้าปรารถนาจะมีสุขภาพที่ดีและมีความสุข เด็กๆ ต้องปฏิบัติตามกฎแห่งธรรมชาติ แม้ว่าท่านอาจมองไม่เห็นการปรับปรุงที่ดีขึ้นอย่างรวดเร็วตามที่ตนเองต้องการ ก็อย่าท้อถอย แต่จงพากเพียรปฏิบัติหน้าที่ของท่านต่อไปด้วยความอดทน {MH 386.1} {MHTh 424.2}

จงสอนลูกๆ ของท่านตั้งแต่ยังอยู่ในเปลให้รู้จักบังคับและควบคุม ตัวเอง สอนพวกเขาให้มีความเพลิดเพลินใจกับธรรมชาติที่สวยงาม และประโยชน์จากการใช้พลังงานของร่างกายและของสติปัญญาอย่างมีระบบ ระเบียบ จงอบรมเลี้ยงดูเด็กๆ ให้มีธุขภาพร่างกายที่แข็งแรงและมีศีลธรรม จรรยาอันดี รวมทั้งให้เป็นคนอารมณ์ร่าเริงและแจ่มใส จงสร้างความประทับใจในจิตใจที่สุภาพอ่อนโยนของลูก ๆ ได้ตระหนักถึงความจริงที่ว่าพระเจ้าทรงมิได้มีพระประสงค์ให้เรามีชีวิตอยู่เพื่อสนองความสุขในปัจจุบัน ของตนเท่านั้น แต่เพื่อสิ่งที่ดีที่สุดของเรา จงสอนลูกๆ ให้รู้ว่า การยอมฟายแพ้ต่อการทดลองเป็นเรื่องของความอ่อนแอและเป็นสิ่งที่เลวทราม

แต่การต่อด้านการทดลองย่อมถือว่าเป็นความกล้าหาญและเป็นสิ่งที่ดีงาม บทเรียนเหล่านี้จะเป็นเสมือนเมล็ดพันธุที่หว่านลงในดินดีและจะบังเกิดผล ซึ่งจะท่าให้ท่านมีจิตใจที่ชื่นชมยินดี {MH 386.2} {MHTh 424.3}

เหนือสิ่งอื่นใด บิดามารดาต้องเลี้ยงดูลูกๆ ด้วยบรรยากาศแห่งความ สดชื่นแจ่มใส ความสุภาพอ่อนโยนและเปียมด้วยความรัก ครอบครัวที่อิ่ม เอิบด้วยความรัก ซึ่งสมาชิกในครอบครัวต่างแสดงออกมาจากสีหน้า ท่าทาง คำพูดและการกระทำ เป็นที่ๆ ทูตสวรรค์มีความปีติยินดีที่จะสถิต อยู่ที่นั่น {MH 386.3} {MHTh 425.1}

บิดามารดาทั้งหลาย ขอให้ท่านมีจิตใจที่เปียมด้วยความรัก ความ เบิกบานใจและความสุข และจงให้บรรยากาศอันแสนอบอุ่นและน่าชื่นใจ เหล่านี้ได้อบอวลอยู่ในครอบครัวของท่าน จงแสดงจิตใจที่เมตตาปรานีและ มีความอดทนอดกลั้นและส่งเสริมลูกๆ ของท่านให้มีคุณสมบัติอย่างเดียว กัน จงปลูกฝังคุณงามความดีทั้งปวงให้ส่องสว่างในชีวิตครอบครัวของท่าน บรรยากาศที่เกิดขึ้นนี้จะเสริมสร้างให้ลูก ๆ มีสติปัญญาและร่างกายที่เฉียบคม และแข็งแรง เหมือนดังเช่นอากาศและแสงแดดมีผลต่อเหล่าพฤกษชาติบน โลกนี้ {MH 387.1} {MHTh 425.2}

*****

บทที่ **33** - อิทธิพลของครอบครัว

ครอบครัวควรเป็นสถานที่ๆ น่าอยู่มากที่สุดในโลกสำหรับลูกๆ และ เมื่อมีมารดาอยู่ด้วยยิ่งเป็นจุดดึงดูดความสนใจมากที่สุด ธรรมชาติของเด็กนั้นมีอารมณ์ที่อ่อนไหวและต้องการความรัก บิดามารดาสามารถทำให้ลูก ๆ มีความสุขได้อย่างง่ายดายแต่ก็สามารถทำให้ลูกๆ เสียใจได้อย่างง่ายดาย ด้วยเช่นกัน โดยการอบรมสั่งสอนด้วยความอ่อนโยน โดยคำพูดและการกระทำที่แสดงออกถึงความรักมารดาย่อมสามารถทำให้บุตรผูกพนสนิท สนมกับตนได้ {MH 388.1} {MHTh 426.1}

เด็กเยาว์วัยชอบมีเพื่อนเล่นและไม่ชอบเล่นสนุกอยู่คนเดียว พวกเขาต้องการความเห็นอกเห็นใจและความรัก สิ่งใดที่เด็กๆ มีความพอใจ ก็คิดว่ามารดาย่อมจะชื่นชอบด้วย และเป็นธรรมชาติที่เด็กๆ จะไปหามารดาเมื่อมีความสุขและความเสียใจแม้แต่เรื่องเล็กๆ น้อยๆ มารดาไม่ควรทำร้ายจิตใจที่อ่อนไหวของเด็กๆ ด้วยการทำตัวเฉยเมยไม่สนใจ แม้จะเห็นว่า เป็นเรื่องเล็กน้อยแต่สำหรับพวกเขาแล้วถือว่าเป็นเรื่องที่สำคัญมาก
ความเห็นอกเห็นใจและความชื่นชมของมารดาเป็นสิ่งล้ำค่า การเหลียวมองด้วยสายตาที่เห็นชอบด้วย การกล่าวคำให้กำลังใจหรือชมเชยเป็นเหมือนดั่งแสงตะวันในดวงใจของลูกๆ และบ่อยครั้งทำให้ลูกๆ สุขใจไป ตลอดวัน {MH 388.2} {MHTh 426.2}

มารดาควรวางแผนหาอะไรให้ลูกเล่นหรือหน้าที่เบา ๆ ให้ทำเพื่อให้มือเท้าและสมองของลูกได้ใช้งานให้เกิดความคล่องแคล้วว่องไวอยู่เสมอ แทนที่จะบอกลูกๆ ให้ไปเล่นไกลตัวเพื่อไม่ให้ส่งเสียงเอะอะวุ่นวายเพราะ อยากจะได้โน่นได้นี่ {MH 388.3} {MHTh 427.1}

โดยการเข้าถึงความรู้สึกและการแนะนำลูกๆ ถึงวิธีของการละเล่น หรือหน้าที่ๆ มอบให้มารดาจะเอาชนะความไว้วางใจของลูกๆ ได้ และจะ สามารถแก้ไขนิสัยที่ไม่ดีของลูก ๆ ได้ง่ายยิ่งขึ้นหรือสามารถหยุดยั้งนิสัยที่ เห็นแก่ตัวหรือมีอารมณ์ที่รุนแรงได้ถ้อยคำตักเตือนหรือการว่ากล่าวสั่งสอน โดยถูกกาลเทศะเป็นสิ่งล้ำค่ายิ่งต่อลูกๆ โดยอาศัยความรักที่คอยตืดตาม อย่างอดทน มารดาย่อมสามารถหันเหความคิดของลูกๆ ไปในทางที่ลูกต้อง และปลกฝังให้ลูกๆ มีอุปนิสัยที่น่ารักและงดงาม {MH 389.1} {MHTh 427.2}

มารดาควรหลีกเลี่ยงการอบรมสั่งสอนลูกๆ ต้องพึ่งผู้อื่นและเก็บ ความทุกข์ไว้กับตัวเอง อย่าทำให้ลูกๆ คิดว่าตนเองสำคัญเป็นศูนย์กลาง ที่ทุกสิ่งรายล้อมอยู่ พ่อแม่บางคนใช้เวลาและการเอาใจใส่มากเพื่อทำให้ ลูกๆ มีความสนุกสนานแต่เด็กๆ

ควรลูกสอนให้รู้จักหาความสนุกสนาน
ให้แก่ตัวเองโดยใช้ความคิดสร้างสรรค์และทักษะของตนเอง ด้วยเหตุนี้ ลูกๆ จะเรียนรู้ถึงความพึงพอใจกับความสนุกสนานที่เรียบง่าย ลูกๆ ควรเรียนรู้ที่จะอดทนอย่างเข้มแข็งต่อความผิดหวังและความยากลำบากเล็กๆ น้อย ๆ แทนที่จะคอยเรียกร้องความสนใจเมื่อต้องเจ็บปวดหรือเสียใจ เล็กๆ น้อยๆ ทุกครั้งไป เราต้องหันเหความคิดของลูกๆ ไปทางอื่น จง สั่งสอนพวกเขาให้รู้จักมองข้ามสิ่งที่ไม่พึงพอใจหรือสิ่งที่ลำบากบ้างในบาง เวลา จงพิจารณาดูว่าจะชี้แนะสั่งสอนลูกๆ ให้รู้จักเห็นอกเห็นใจผู้อื่นได้ อย่างไร {MH 389.2} {MHTh 427.3}

แต่จงอย่าปล่อยให้ลูกๆ ถูกทอดทิ้ง การที่ต้องแบกรับภาระไว้มากมาย บางครั้งมารดาอาจรู้สึกว่าตนเองไม่มีเวลาอบรมสั่งสอนลูกน้อยของตนอย่าง
อดทนหรือให้ความรักและความเห็นอกเห็นใจได้แต่มารดาควรจดจำไว้ว่า หากลูก ๆ ไม่ได้รับความเป็นเพื่อนและความเห็นอกเห็นใจจากบิดามารดา หรือจากครอบครัว เขาทั้งหลายจะมองหาสิ่งนี้จากแหล่งอื่นที่เป็นอันตราย ต่อทั้งความคิดและอุปนิสัย {MH 389.3} {MHTh 428.1}

โดยไม่มีเวลาและไม่ทันได้คิด มารดาหลายคนไม่ยอมใช้เวลาเล่น สนุกกับลูกๆ เพราะมัวแต่ยุ่งวุ่นวายและเหน็ดเหนื่อยกับงานตกแต่งประดับ- ประดา ซึ่งอย่างดีที่สุดแล้วก็เป็นแต่เพียงบางสิ่งที่ส่งเสริมให้เกิดความเย่อ
หยิ่งและความฟังเฟ้อในจิตใจของลูกๆ เมื่อเด็กเหล่านี้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ สิ่ง เหล่านี้ส่งผลให้ลูกๆ เกิดความเย่อหยิ่งและมีศีลธรรมจรรยาที่ไร้ค่า มารดา เกิดความเศร้าเสียใจเมื่อลูกๆ ทำผิด แต่หารู้สึกตัวไม่ว่าตัวเองกำลังเก็บเกี่ยวผลจากสิ่งที่ได้หว่านไว้แล้วนั่นเอง {MH 389.4} {MHTh 428.2}

มารดาบางคนไม่มีความสม่ำเสมอในการอบรมเลี้ยงดูลูก ๆ บางครั้ง ก็ตามใจเกินควรจนเป็นผลร้าย ในทางตรงกันข้ามกลับไม่ยอมให้ลูกๆ ได้ สนุกสนานกับสิ่งที่ไม่มีพิษมีภัยที่ให้ความสุขแก่จิตใจ ในเรื่องเช่นนี้มารดา เหล่านี้มิได้ปฏิบัติตามแบบอย่างของพระคริสต์ พระองค์ทรงรักเด็กๆ พระองค์ทรงเข้าพระทัยถึงความรูสึก และพระองค์ทรงเห็นอกเห็นใจเขาทั้ง ในเวลาที่มีความสุขและความทุกข์ {MH 390.1} {MHTh 428.3}

หนากของ□ดา

สามีและบิดาเป็นหัวหน้าของครอบครัว ภรรยาหวังพึ่งในความรัก และความเห็นอกเห็นใจจากเขา และต้องการให้เขาช่วยในการอบรมสั่งสอน ลูกๆ ซึ่งเป็นสิ่งที่ลูกต้อง ลูกๆ เป็นของสามีเท่าๆ กับเป็นของภรรยาและ เขามีหน้าที่เอาใจใส่ดูแลทุกข์สุขของทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน ลูกๆ พึ่งบิดา ในการดูแลเลี้ยงดูและอบรมสั่งสอน เขาจำเป็นต้องมีความคิดความเข้าใจ ที่ถูกต้องในเรื่องของชีวิตและในเรื่องของอิทธิพลและการคบหาสมาคมกับ บุคคลต่างๆ ที่สมควรมาเกี่ยวข้องกับครอบครัวของเขาด้วย เหนือสิ่งอื่น ใด เขาควรอยู่ภายใต้การควบคุมของรักและความยำเกรงในพระเจ้าและ คำสอนของพระวจนะของพระเจ้าเพื่อจะนำพาลูกๆ ของเขาให้ดำเนินไป ในหนทางที่ลูกต้องได้ {MH 390.2} {MHTh 428.4}

บิดาเป็นผู้กำหนดกฎเกณฑ์และข้อบงคับภายในบ้าน และเช่นเดียว กับอับราฮัม เขาควรนำพระบัญญัติของพระเจ้ามาเป็นกฎเกณฑ์ของครอบ¬ครัว พระเจ้าตรัสเกี่ยวกับอับราอัมว่า “เพราะว่าเรารู้จักเขา เพื่อเขาจะได้ กำขับลูกหลานและครอบครัวของเขาที่สืบมา” ปฐมกาล 18:19 สำหรับ อับราฮัม ไม่มีการปล่อยปละละเลยในการขัดขืนความต้องการกระทำสิ่ง เลวชั่วที่ไม่ผิดบาป ความอ่อนแอ ความโง่เขลา ความลำเอียง ก็เช่นเดียว กัน เขาไม่เคยอ้างการหลงผิดเหล่านี้มาเป็นข้อแก้ตัวในความผิดต่อหน้าที่ ของเขาเลย อับราฮัมไม่เพียงแต่อบรมสั่งสอนในทางที่ลูกต้องเท่านั้น แต่ เขายังยึดนั้นอยู่ในสิทธิอำนาจของพระบัญญัติที่เงปี่ยมด้วยความยุติธรรม และความชอบธรรม พระเจ้าทรงวางข้อบัญญัติไว้เพื่อนำทางเรา ลูกๆ ไม่ ควรลูกปล่อยให้หลงไปจากทางปลอดภัยที่พระเจ้าทรงกำหนดไว่ในพระ- วจนะของพระองค์ เข้าสู่หนทางที่นำไปสู่ภัยอันตรายที่มีอยู่รอบด้าน ด้วย ความเมตตาแต่เข้มแข็ง ด้วยการเพียรอธิษฐานอย่างอดทน ความปรารถนา ในการทำสิ่งผิดบาปของลูกๆ จะถูกยับยั้ง แรงจูงใจเหล่านั้นจะถูกปฏิเสธ {MH 390.3} {MHTh 429.1}

บิดาควรบังคับใช้คุณความดีที่เข้มงวดกว่านี้ภายในครอบครัว ความ คล่องแคล้วว่องไว จริยธรรม ความสัตย์ซื่อ ความอดกลั้น ความกล้าหาญ ความขยันและการบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์ สิ่งที่บิดาปรารถนาให้ลูกๆ ทำ เขาเองต้องปฏิบัติให้เห็นถึงคุณงามความดีเหล่านี้ในชีวิตของเขาเอง {MH 391.1} {MHTh 429.2}

แต่ท่านทั้งหลายที่เป็นบิดา จงอย่าท่าให้ลูกๆ ของท่านท้อถอยหมด กำลังใจ จงแสดงความรักร่วมกับการมีสิทธิอำนาจ ความเมตตากรุณาและ ความเห็นอกเห็นใจร่วมกับการยับยั้งใจที่แน่วแน่ ใช้เวลาว่าง ท่าตัวให้ สนิทสนมกับลูกๆ

เข้าร่วมท่างานและหยอกล้อเล่นสนุกสนานด้วยกัน เพื่อ ชนะความมั่นใจในตัวท่านของลูกๆ จงเสริมสร้างมิตรภาพกับลูกๆ โดย เฉพาะกับลูกชาย โดยวิธีนี้ท่านจะเป็นอิทธิพลที่เข้มแข็งน่าไปสู่สิ่งที่ดีงาม {MH 391.2} {MHTh 430.1}

บิดาควรปฏิบัติหน้าที่ของตนในการทำให้ครอบครัวมีความสุข ไม่ว่าเขาจะมีความวิตกกังวลและความยุ่งยากในเรื่องของงานมากเพียงไร เขาก็ไม่ควรน่าเรื่องเหล่านั้นมาทำให้ครอบครัวไม่มีความสุข เขาควรกลับเข้าบ้านด้วยใบหน้ายิ้มแย้มและวาจาไพเราะอ่อนหวาน {MH 392.1} {MHTh 430.2}

ถ้าจะพูดอีกนัยหนึ่ง บิดาเป็นปุโรหิตของครอบครัว เขาต้องถวายเครื่องบูชาบนแท่นบูชาของครอบครัวในเวลาเช้าและในเวลาเย็น แต่ภรรยา และลูกๆ ควรเข้าร่วมด้วยการอธิษฐานและร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า ในเวลาเช้าก่อนที่เขาจะออกจากบ้านไปท่างาน ให้บิดารวบรวมลูกๆ มาพร้อมหน้ากันและก้มศรีษะนมัสการต่อเบื้องพระพีก่ตร์พระเจ้า และมอบเด็กเหล่านั้นไว่ให้อยู่ภายใต้การคุ้มครองของพระบิดาบนสวรรค์ เมื่อไต้เสร็จสิ้นการงานของวันแล้ว ให้ทุกคนในครอบครัวร่วมกันถวายคำอธิษฐานด้วยโมทนาพระคุณและร้องเพลงสรรเสริญ เพื่อน้อมรับการคุ้มครองของพระเจ้าที่ผ่าน มาตลอดทั้งวัน {MH 392.2} {MHTh 430.3}

ท่านทั้งหลายที่เป็นบิดา มารดา ไม่ว่าการงานของท่านจะกดดัน เพียงไร จงอย่าละเลยที่จะรวมตัวทุกคนในครอบครัวมาที่แท่นบูชาของ พระเจ้า จงทูลขอพระองค์ประทานการคุ้มครองของทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์แก่ ครอบครัวของท่าน จงระลึกว่าบุตรธิดาของท่านเปิดโอกาสแก่การทดลอง ต่าง ๆ ความยุ่งยากใจรายวันลุมล้อมทุกคนทั้งคนหนุ่มคนสาวและคนอายุ มากคนทั้งหลายที่ประสงค์จะใช้ชีวิตอย่างอดทน ด้วยความรักและด้วย จิตใจที่ร่าเริงต้องอธิษฐาน เราจะเอาชนะตนเองไต้ ก็ด้วยการที่เราได้รับ ความช่วยเหลือจากพระเจ้าอยู่ตลอดเวลา {MH 393.1} {MHTh 430.4}

ครอบครัวควรจะเป็นที่ๆ มีความสดชื่นเบิกบานใจ มีความสุภาพอ่อนโยนและมีความรักดำรงอยู่ และที่ใดที่มีคุณงามความดีเหล่านี้อยู่ ก็จะมีความสุขและสันติสุขอยู่ด้วย บางครั้ง ความทุกๆโยากอาจจะกล้ำกรายเข้า มาเยือนแต่ก็เป็นเหตุการณ์ธรรมดาของมนุษยชาติ จงให้ความอดทนความซาบซึ้งในพระคุณและความรักได้ส่องสว่างในจิตใจอย่างมีความสุข แม้วันนั้นอาจจะเคลิ้มฝนอยู่บ้างในครอบครัวเช่นนี้ทูตสวรรค์ของพระเจ้า ย่อมสถิตอยู่ด้วย {MH 393.2} {MHTh 431.1}

สามีและภรรยาควรศึกษาถึงความสุขของกันและกัน อย่าละเลยที่จะแสดงออกถึงความสุภาพอ่อนโยนและการเอาอกเอาใจในสิ่งเล็กๆน้อยๆ เพื่อให้ชีวิตมีความแช่มชื่นและร่าเริงแจ่มใส ความไว้วางใจกันอย่างสมบูรณ์ควรมีอยู่ในคู่สามีและภรรยา เขาทั้งสองควรปรึกษาพิจารณาความรับผิดชอบ ทั้งปวงร่วมกัน ควรร่วมใจกันทำงานเพื่อให้ลูกๆ ได้รับประโยชน์สูงสุด ไม่ควรที่จะว่ากล่าวติเตียนแผนการของแต่ละคนต่อหน้าลูกหรือตั้งข้อสงสัยในการตัดสินใจของแต่ละคน ให้ภรรยาระมัดระวัง อย่าทำให้การงานของสามีที่ทำเพื่อลูกนั้นต้องมีปัญหาเพิ่มขึ้น ให้สามีช่วยเหลือภรรยาด้วยการให้คำปรึกษาแนะนำที่เปียมด้วยปัญญาและให้กำลังใจแก่ภรรยาด้วยความ รัก {MH 393.3} {MHTh 431.2}

อย่าให้เกิดความมึนชาเฉยเมยและการสงวนท่าทีระหว่างบิดามารดา และลูกๆ จงให้บิดามารดาทำตัวสนิทสนมกับลูกๆ ขวนขวายที่จะเข้าใจถึงความชอบและอารมย์ของลูกๆ เข้าถึงความรู้สึกและน่าเอาสิ่งที่ต้องการใน จิตใจของลูกๆ ออกมา {MH 394.1} {MHTh 431.3}

ท่านทั้งหลายที่เป็นบิดามารดา จงแสดงให้ลูกๆ เห็นว่าท่านรักพวกเขาและจะพยายามอย่างสุดความสามารถที่จะท่าให้พวกเขามีความสุข หากท่านท่าเช่นนี้ ข้อกฎเกณฑ์ข้อห้ามที่จำเป็นต่างๆ จะยิ่งเพิ่มคุณค่าที่ หนักแน่นในจิตใจของลูกๆ จงปกครองลูกๆ ด้วยด้วยความรักและความ เห็นอกเห็นใจ จงระลึกไว้เสมอว่า “ทูตสวรรค์ประจำของเขาเฝ้าอยู่เสมอ ต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์” มัทธิ-ว 18:10 ถ้าท่าน ปรารถนาให้เหล่าทูตสวรรค์ช่วยเหลือลูกๆ ของท่านตามที่พระเจ้าทรงบัญชาแก่เหล่าทูตสวรรค์ให้กระทำนั้น ท่านก็ต้องร่วมมือกับเหล่าทูตสวรรค์ด้วยการปฏิบัติในหน้าที่ของตน {MH 394.2} {MHTh 431.4}

ถ้าเด็กได้รับการอบรมเลี้ยงดูภายใต้แนวทางของความรักและความฉลาดรอบคอบของครอบครัวที่ซื่อสัตย์จริงใจแล้ว ลูกๆ ก็จะไม่ต้องการไปแสวงหาความสนุกสนานและเพื่อนเล่นในที่อื่น เขาจะไม่สนใจในสิ่งชั่วร้าย จิตวิญญาณที่มีอยู่ภายในบ้านก็จะหล่อหลอมขัดเกลาอุปนิสัย บ่มเพาะนิสัยและหลักการที่เป็นโล่ห์กำบังอันแข็งแรงต่อต้านการทดลอง เมื่อเขาทั้งหลายต้องออกจากครอบครัวและไปประกอบหน้าที่การงานในโลกกว้าง {MH 394.3} {MHTh 432.1}

ลูกๆ มีหน้าที่สำคัญในครอบครัวเช่นเดียวกับบิดามารดา บิดามารดา ควรสอนลูกๆ ให้ทราบว่าพวกเขาเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว พวกเขาได้ รับการเลี้ยงดู ได้มีเสื้อผ้าแต่งกาย ได้รับความรักและการดูแลเอาใจใส่ดัง นั้น

เขาทั้งหลายจึงควรตอบแทนความเมตตากรุณาที่ได้รับมากมายด้วย การแบ่งเบาภาระของครอบครัว และนำความลุขเท่าที่จะท่าได้มาสู่ครอบครัว ในฐานะที่เป็นสมาชิกคนหนึ่ง {MH 394.4} {MHTh 432.2}

บางครั้ง ลูกๆ ต้องถูกทดลองให้แสดงความไม่พอใจที่บิดามารดา เข้มงวดในการห้ามปราม แต่ต่อไปในภายหน้า เขาทั้งหลายก็จะเป็นพระพร แก่บิดามารดาที่ไต้เอาใจใส่ดูแลด้วยความซื่อสัตย์และด้วยความเข้มงวด ซึ่งเป็นสิ่งปกป้องและนำทางเขาทั้งหลายตั้งแต่อยู่ในวัยที่ยังไม่มีประสบ- การณ์ {MH 394.5} {MHTh 432.3}

*****

บทท **34 -** การศึกษากี่แก้จริงคือ

การพักฝนอบรมในการบร:กาก พร:(าตติคุโน

การศึกษาที่แท้จริงคือ การแกอบรมเพื่อการเผยแพร่ปาวประเสริฐ บุตรชายหญิงทุกคนของพระเจ้าได้รับการทรงเรียกให้เป็นผู้เผยแพร่ศาสนา เราได้รับการทรงเรียกให้ปรนนิบติรับใช้พันธกิจของพระเจ้าและรับใช้เพื่อน มนุษย์ด้วยกัน และการเตรียมความพร้อมของตัวเราเองเพื่อพันธกิจนี้คือ จุดมุ่งหมายของการศึกษาของเรา {MH 395.1} {MHTh 434.1}

การพักฝนอบรมเพอการปรน□บติรับไช

บิดามารดาและครูอาจารย์ที่เป็นคริสเตียนควรระลึกถึงจุดมุ่งหมาย นี้อยู่เสมอ เราไม่ทราบว่าลูกๆ ของเราจะรับใชในพันธกิจด้านใด เขาทั้ง หลายอาจเหมาะกับชีวิตการรับใชในแวดวงของครอบครัว เหมาะกับชีวิต การรับใช้ที่เกี่ยวกับอาชีพทั่วไป หรือว่าเหมาะกับชีวิตการรับใชในการเผยแพร่ ข่าวประเสริฐในต่างแดน แต่ทุกคนได้รับการทรงเรียกเหมือนกันให้เป็น ผู้รับ'ใช้ต่อพระเจ้า เป็นผู้รับใช้ที่นำความเมตตาปรานีไปสู่ชาวโลก {MH 395.2} {MHTh 434.2}

เด็กๆ และคนหนุ่มสาวที่มีความสามารถสดใหม่ มีพลังและมีจิต'ใจ ที่เข้มแข็ง การรับรู้ที่ฉับไว เป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงรัก และพระองค์ทรงปรารถนา ที่จะนำคนเหล่านี้เข้าร่วมในพระราชกิจของพระเจ้า คนเหล่านี้จึงต้องได้รับ การศึกษาเพื่อช่วยให้สามารถยืนอยู่เคียงข้างพระคริสต์ในการปรนนิบัติรับ ใช้อย่างไม่เห็นแก่ตัว {MH 395.3} {MHTh 435.1}

สิ่งที่พระคริสต์จะตรัสกับเหล่าบุตรทั้งหลายของพระองค์ในวาระ สุดปลายนั้นไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าสิ่งที่พระองค์ตรัสกับสาวกในรุ่นแรกว่า “พระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มาในโลกฉันใด ข้าพระองค์ก็ใช้เขาไปในโลก ฉันนั้น” ยอห์น 17: 18 เพื่อเป็นผู้แทนของพระเจ้า เพื่อเปิดเผยพระทัย ของพระองค์เพื่อสำแดงพระลักษณะของพระองค์และปรนนิรับใช้ในพระ ราชกิจของพระองค์ {MH 395.4} {MHTh 435.2}

ลูกๆ ของเรากำลังยืนอยู่ตรงทางแยก ทั่วทุกหนทุกแห่ง สิ่งล่อลวง ไปสู่ความต้องการของตนเองและการตามใจตนเองของโลกต่างกวักมือ ชักจูงเด็ก ๆ ให้หันเหออกจากทางที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ให้ แก่ผู้ที่ได้รับการไถ่ให้รอดของพระองค์ ชีวิตของเด็กเหล่านี้จะเป็นพระพร หรือคำสาปแช่งย่อมขึ้นอยู่กับการตัดสินทางเลือกของเขาทั่งหลาย เปียม ด้วยพละกำลัง ความกระตือรือร้นที่อยากลองสิ่งที่ยังไม่เคยรู้ หนุ่มสาว เหล่านี้จำเป็นต้องค้นหาทางออกเพื่อระบายชีวิตที่เต็มล้นด้วยความกระ- ฉับกระเฉงนี้ ความกระตือรือร้นที่หนุ่มสาวเหล่านี้มีย่อมจะใช้ทำในสิ่งที่ ดีหรือสิ่งที่ชั่วร้ายก็ได้ {MH 396.1} {MHTh 435.3}

พระวจนะของพระเจ้าไม่ได้จำกัดการเคลื่อนไหว แต่นำพาไปใน ทางที่ถูกต้อง พระเจ้าไม่ได้ทรงห้ามคนหนุ่มสาวให้กระตือรือร้นน้อยลง อุปนิสัยขั้นพื้นฐานหลายประการที่สร้างความสำเร็จที่แท้จริงและเกียรติยศ ให้แก่มนุษย์ เช่นความต้องการใฝ่หาสิ่งที่ดีกว่าที่ระงับไม่ได้ ความตั้งใจที่ไม่ ย่อท้อ ความพากเพียรอุตสาหะและความมานะบากบั่น ล้วนเป็นอุปนิสัย ที่ไม่ควรลูกห้ามปราม โดยพระคุณของพระเจ้า หนุ่มสาวเหล่านี้ควรได้รับ การชี้ทางไปสู่จุดมุ่งหมายที่สูงส่งกว่าความเห็นแก่ตัวและผลประโยชน์ทาง โลก เหมือนดังฟ้าสวรรค์ที่สูงกว่าแผ่นดินโลกฉันนั้น {MH 396.2} {MHTh 436.1}

ในฐานะของบิดามารดาและในฐานะที่เป็นคริสเตียน เป็นหน้าที่ของ เราที่ต้องชี้ทางที่ลูกต้องให้แก่ลูกๆ เราต้องนำพวกเขาด้วยความระมัดระวัง ด้วยสติปัญญาและด้วยความอ่อนโยนไปในหนทางของการปรนนิบัติรับใช้ ตามแบบอย่างของพระคริสต์ เราได้สัญญากับพระเจ้าไว้ด้วยถ้อยคำอัน ศักดิ์สิทธิ์ว่าจะอบรมเลี้ยงดูลูกๆ เพื่อปรนนิบัติรับใช้พระองค์ หน้าที่อันดับ แรกของเราก็คือ ต้องคอยดูแลลูกๆ ให้เจริญเติบโตขึ้นภายใต้สภาพ แวดล้อมที่จะนำเขาทั้งหลายให้เลือกดำเนินชีวิตในทางปรนนิบัติรับใช้ พระเจ้าและต้องจัดหาการฝึกอบรมที่จำเป็นให้ {MH 396.3} {MHTh 436.2}

“เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ประทาน,, “พระบุตรองค์เดียว,, เพื่อเราจะไม่พินาศแต่มีชีวิตนิรันดร “พระคริสต์ได้ทรงรักเราทั้งหลาย และประทานพระองค์เองเพื่อเรา” หากเรารัก เราจะยินดีให้ เรา“มิได้มาเพื่อรับการปรนนิบัตษแต่เพื่อจะปรนนิบัติเขา” เป็นบทเรียนอันยิ่งใหญ่ที่เราต้องเรียนรู้และให้การสั่งสอน ยอห์น3:16; เอเฟซัส5:2; มัทธิว 20:28 {MH 396.4} {MHTh 436.3}

ให้เราไต้ปลูกฝังความคิดแก่คนหนุ่มสาวว่าเขาทั้งหลายบัติไต้เป็น เจ้าของตัวของเขาทั้งหลายเอง แต่เขาทั้งหลายเป็นของพระคริสต์ เขาทั้งหลายได้รับการไก่ด้วยพระโลหิตของพระองค์อันเป็นสิทธิในตัวเราของ พระองค์ เขาทั้งหลายมีชีวิตอยู่ได้ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระองค์ เวลา พละกำลังและความสามารถของเขาทั้งหลายล้วนแล้วแต่เป็นสมบัติของ พระองค์ ซึ่งจะต้องนำมาพัฒนา ฝึกฝนและใช่ให้เกิดประโยชน์เพื่อพระองค์ {MH 396.5} {MHTh 436.4}

รองลงมาจากเหล่าทูตสวรรค์ ก็คือ พงศ์พันธุของมนุษยชาติซึ่งพระ-เจ้าทรงสร้างตามพระฉายของพระองค์ อันเป็นพระหัตถกิจที่ล้ำเลิศที่สุดของ พระองค์ พระเจ้าทรงปรารถนาให้มนุษย์เป็นอย่างที่พระองศ์ทรงสร้างมาให้ เป็นและให้เขาทั้งหลายพยายามอย่างเต็มที่โดยอาศัยกำลังความสามารถ ที่พระองค์ได้ประทานให้ {MH 397.1} {MHTh 437.1}

ชีวิตเป็นสิ่งที่สูงส่งและน่าพิศวง เป็นสิ่งที่สำแดงถึงพระเจ้าผู้ทรงเป็น บ่อเกิดแห่งชีวิตทั้งปวง โอกาสในชีวิตจึงเป็นสิ่งล้ำค่านักซึ่งควรได้รับการ ปรับปรุงพัฒนาอย่างจริงจัง หากพลาดโอกาสไปก็เท่ากับสูญเสียไปตลอด กาล {MH 397.2} {MHTh 437.2}

เบื้องหน้าเรา พระเจ้าทรงจัดวางนิรันดรกาลพร้อมทั้งความจริงอัน น่าไตร่ตรอง และประทานสาระของชีวิตนิรันดร ความเป็นอมตะให้เรา ไขว่คว้า พระองศ์ทรงสำแดงความจริงอันทรงคุณค่าและทรงคุณธรรมเป็น เครื่องนำทางให้เราก้าวไปข้างหน้าบนเส้นทางทีปลอดภัยและมั่นคง เพื่อ ตามหาจุดหมายที่ตุ้มค่ากับการใช้ความสามารถของเราแต่ละคนอย่าง ตั้งใจจริง {MH 397.3} {MHTh 437.3}

พระเจ้าทรงทอดพระเนตรลึกเข้าไปข้างในของเมล็ดเล็ก ๆ ที่พระองค์ เองทรงสร้างขึ้น และทรงทอดพระเนตรถึงดอกไม้ที่สวยงาม พุ่มไม้หรือ ต้นไม้สูงสล้างที่แผ่กิ่งก้านสาขาจากเมล็ดเล็กๆ นี้ในท่านองเดียวกัน พระองศ์ทรงทอดพระเนตรถึงความสามารถที่ซ่อนเร้นอยู่ภายในมนุษย์ ทุกๆ คน เราเกิดมาในโลกนี้อย่างมีจุดมุ่งหมาย พระเจ้าได้ประทาน

แผนการของพระองศ์สำหรับชีวิตของเราไว่ให้แก่เราแล้ว และพระองศ์ทรงปรารถนาให้เราบรรลุถึงมาตรฐานสงสุดของการพัฒนา {MH 397.4} {MHTh 437.4}

พระองศ์ทรงปรารถนาให้เราเติบโตตลอดเวลาอยู่ในความบริสุทธิ์ ชอบธรรม ในความสุขและ'ในการบำเพ็ญตน'ให้เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น ทุกคนต้องคำนึงว่าความสามารถของแต่ละคนนั้นเป็นสมบัติประจำตัวที่ศักดิ์- สิทธิ์ ต้องชื่นชมกับของประทานเหล่านี้จากพระเจ้าและต้องนำไปใช้อย่าง ถูกต้องด้วย พระองค์ทรงปรารถนาให้คนหนุ่มสาวแกฝนและพัฒนาทุก ๆ กำลังความสามารถที่มีและนำศักยภาพทุกอย่างมาใช้ให้เกิดประโยชน์ พระองค์ทรงปรารถนาให้ทุกคนมีความลุขอยู่กับสิ่งที่ดี ๆ และมีค่าในชีวิต เพื่อที่จะเป็นคนดีและกระทำแต่การดี และสะสมสมบัติแห่งแผ่นดินสวรรค์ไว้สำหรับชีวิตในภายภาคหน้า {MH 398.1} {MHTh 437.5}

หนุ่มๆ สาวๆ ควรปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะทำทุกสิ่งที่ลุงส่ง ดีงาม และไม่เห็นแก่ตัว ให้เขาทั้งหลายมองดูพระคริสต์เป็นแบบอย่างเพื่อปฏิบัติ ตาม เขาทั่งหลายต้องยึดมั่นในความมุ่งหมายอันบริสุทธิ์ที่พระองค์ทรงสำแดงในพระชนม์ชีพของพระองค์ อันเป็นความมุ่งหมายที่จะมีส่วนทำให้โลกที่เราอาศัยอยู่มีสภาพที่ดีขึ้น นี่คือ หน้าที่ๆ พระเจ้าทรงเรียกเขาทั้ง หลายเพื่อรับใช้ {MH 398.2} {MHTh 438.1}

รากฐานอันกว้างไหญ่

การช่วยเหลือจิตวิญญาณให้ได้รับความรอดเป็นศาสตร์ในระดับ สูงสุดที่เหนือกว่าศาสตร์ใด ๆ กิจการที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่มนุษย์จะมุ่งแสวงหา ได้นั้นก็คือ ภาระหน้าที่ในการชักนำคนทั้งหลายให้หันกลับจากความผิดบาปมาสู่ความบริสุทธิ์อันชอบธรรม การจะบรรลุผลสำเร็จในงานนี้ต้องมีการวางรากฐานที่กว้างใหญ่ เป็นการศึกษาที่ให้ความรู้ครอบคลุมรอบต้าน เป็นการศึกษาที่บิดามารดาและครูอาจารย์ต้องใช้ทั้งความคิดและความพากเพียรในการสั่งสอนมากกว่าการสอนในวิชาสามัญทั่วไป เป็นการศึกษาที่ต้องการบางสิ่งบางอย่างมากกว่าการพัฒนาสติปัญญาเท่านั้น การศึกษานี้จะไม่บรรลุผลสำเร็จอย่างครบถ้วน นอกเสียจากร่างกาย ความคิดและจิตใจได้รับการแกฝนอบรมอย่างเท่าเทียมกัน อุปนิสัยต้องได้รับการอบรมทางวินัยอย่างเหมาะสมเพื่อจักไต้พัฒนาขึ้นอย่างเต็มที่ในระดับสูงสุด สติปัญญาและความสามารถต้องได้รับการพัฒนาและการฝึกฝนอย่างลูกต้อง

เรามีหน้าที่ต้อง'ฝึกฝน พัฒนาและใช้กำลังความสามารถทุกๆ ส่วนที่เรามี เพื่ อให้เป็ นผู้รับใช้ที่มีป ร ะสิทธิภาพของพระเจ้า {MH 398.3} {MHTh 438.2}

การศึกษาที่แท้จริงต้องครอบคลุมทั่วทั้งตัวตนของเรา จะต้องสอนให้รู้จักใช้ตนเองอย่างถูกต้อง ทำให้เราสามารถใช้สมอง กระดูกและกล้าม เนื้อ ร่างกาย ความคิดและจิตใจได้อย่างดีที่สุด ความสามารถของสมองซึ่งเป็นพลังอำนาจในระดับสูงทำหน้าที่ควบคุมอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายให้ ทำงานได้ จะต้องนำความต้องการและอารมณ์ตามธรรมชาติให้อยู่ภายใต้ การควบคุมของจิตสำนึกและความนึกคิดในฝ่ายจิตวิญญาณ พระคริสต์ทรงอยู่ในฐานะผู้นำของมนุษยชาติ และทรงมีพระประสงค์ที่จะนำเราในการรับใช้พระองค์!,ห้ดำเนินไปในหนทางแห่งความบริสุทธิ์ชอบธรรม โดยผลแห่งพระคุณของพระองค์ เราจึงกลายเป็นผู้ที่บริบูรณ์ดีเลิศไดในพระ- องค์ {MH 398.4} {MHTh 439.1}

พระเยซูทรงได้รับการศึกษาเล่าเรียนจากภายในครอบครัว มารดาของพระองค์คือครูคนแรกของพระองค์ จากริมบปากของนางและจากม้วนหนังสือของบรรดาผู้เผยพระวจนะ พระองค์ทรงได้เรียนรู้ถึงสิ่งทั่งปวงที่เป็นเรื่องฝ่ายสวรรค์พระองค์ทรงอาศัยอยู่ในครอบครัวของชาวชนบทและทรงช่วยแบ่งเบาภาระในบ้านอย่างซื่อสัตย์และร่าเริง พระผู้ทรงเป็นผู้บังค์บ่บัญชาแห่งสวรรค์ทรงสมัครพระทัยที่จะเป็นผู้รับใช้และเป็นบุตรชายที่น่ารักและเชื่อฟังคำของบิดามารดา พระองค์ทรงเรียนวิชาชีพและด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เองทรงทำงานในร้านช่างไม้กับโยเซฟ ในชุดเครื่องแต่งกายของ คนงานธรรมดา ๆ พระองค์เสด็จดำเนินไปตามถนนหนทางของหมู่บ้าน เล็กๆ ไปและกลับจากงานที่ตาด้อยของพระองค์ {MH 399.1} {MHTh 439.2}

สำหรับคนในสมัยนั้นแล้ว พวกเขาประเมินคุณค่าของสิ่งต่างๆ จาก เปลือกนอกเป็นเครื่องวัด ขณะที่อิทธิพลของศาสนาเสื่อมถอยลง ความหรูหราฟุ่มเฟือยและการโอ้อวดกลับเป็นที่นิยมมากขึ้น บรรดาครูอาจารย์ในสมัยนั้นพยายามทำตัวให้ผู้อื่นเคารพนับถือด้วยการแสดงตัวว่าเป็นผู้มีอำนาจและแต่งกายอย่างโอ่อ่าหรูหรา สำหรับสิ่งเหล่านี้แล้ว ชีวิตของพระเยซูแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างอย่างชัดเจน ชีวิตของพระองค์แสดงให้เห็นถึงความไร้ค่าของสิ่งเหล่านี้ที่มนุษย์ถือว่าเป็นสิ่งสำคัญยิ่งในชีวิต โรงเรียนในสมัยของพระองค์ที่นิยมขยายความสำคัญแก่สิ่งที่มีคุณค่าเล็กน้อยและลดความสำคัญแก่สิ่งที่มีตุณค่าใหญ่หลวงพระองค์ทรงไม่ได้ เข้าศึกษา

พระองค์ทรงรับการศึกษาจากสิ่งต่างๆ ที่มีแหล่งกำเนิดมาจาก เบื้องบน มาจากการทำงานที่มีประโยชน์ มาจากการศึกษาเล่าเรียนพระ- คัมภีร์ จากธรรมชาติและจากประสบการณ์ต่างๆ ในชีวิต สิ่งเหล่านี้เป็น บทเรียนจากหนังสือของพระเจ้า ซึ่งเต็มไปด้วยคำแนะนำสั่งสอนสำหรับ คนทั้งหลายที่มีมือที่พร้อมเต็มใจ มีตาที่ช่างสังเกตและจิตใจที่มีความเข้าใจ {MH 400.1} {MHTh 439.3}

"พระกุมารนั้นก็เจริญวัยแข็งแรงขึ้น ประกอบด้วยสติปัญญาและ พระคุณของพระเจ้าอยู่กับท่าน" ลูกา 2: 40 {MH 400.2} {MHTh 440.1}

เมื่อได้เตรียมพร้อมเช่นนี้แล้ว พระองค์จึงสต็จไปปฏิบัติพระราชกิจ ของพระองค์ ทุกครั้งที่พระองค์ติดต่อกับประชาชนทรงสำแดงแก่เขาทั้ง หลายได้สัมผัสถึงพลังที่จะเป็นพระพร อำนาจที่จะเปลี่ยนแปลงเขาทั้ง หลาย อย่างเช่นที่ชาวโลกไม่เคยประจักษ์มาก่อน {MH 400.3} {MHTh 440.2}

บ้านเป็นโรงเรียนแห่งแรกของลูกและภายในบ้านนี่แหละ ที่เด็กจะ ได้รับการวางรากฐานของชีวิตแห่งการปรนนิบัติรับใช้ หลักการของรากฐาน ต้องถูกสั่งสอนให้แก่เด็กขใช่แต่เพียงภาคทฤษฎีเท่านั้น แต่ต้องเป็นหลัก การที่วางโครงสร้างการแกอบรมภาคปฏิบัติไปตลอดทั้งชีวิต {MH 400.4} เด็กควรได้รับการอบรมสั่งสอนให้รู้จักช่วยเหลือผู้อื่นนับตั้งแต่อายุ ยังน้อย ทันทีที่กำลังและความสามารถในการใช้เหตุผลได้พัฒนาถึงระดับ ที่เพียงพอ เขาควรได้รับหน้าที่ให้ช่วยเหลืองานในบ้านบ้าง ควรส่งเสริมให้เขา พยายามช่วยบิดามารดาทำงาน ให้รู้จักระงับและควบคุมตนเอง ให้คิดถึง ความสุขและประโยชน์ของผู้อื่นมาก่อนตนเอง ให้คอยหาโอกาสช่วยปลุก ปลอบจิตใจและช่วยเหลือพี่น้องและมิตรสหายและแสดงความเมตตากรุณา ต่อผู้สูงอายุ คนป่วยเจ็บและผู้ที่ด้อยโอกาส ยิ่งมิจิตวิญญาณแห่งการรับใช้ ที่แท้จริงอบอวลอยู่ภายในบ้านมากเท่าไร จิตวิญญาณนี้ก็จะยิ่งได้รับการ พัฒนาให้เติบโตขึ้นในชีวิตของเด็กๆ มากเท่านั้น เขาทั้งหลายจะเรียนรู้ถึง ความลุขจากการรับใช้และการเสียสละเพื่อความลุขของผู้อื่น {MH 401.1} {MHTh 440.3}

หนากของโรงเรียน

การแกฝนอบรมหน้าที่ภายในบ้านควรจะได้รับการเพิ่มเติมด้วยหน้าที่ ในโรงเรียนอีกด้วย เราควรคำนึงถึงการพัฒนาทุกด้านในตัวของเด็ก ทั้ง ด้านร่างกาย

จิตใจและจิตวิญญาณรวมทั้งการอบรมสั่งสอนในเรื่องของการปรนนิบัติรับใช้และการเสียสละอยู่เสมอ {MH 401.2} {MHTh 441.1}

ยิ่งกว่ากิจการอื่นใด การปรนนิบัติรับใช้พระคริสต์ในสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ทุกวันย่อมมีอิทธิพลต่อการหล่อหลอมและขัดเกลาอุปนิสัยของเด็กๆ และนำชีวิตไปในหนทางของการปรนนิบัติรับใช้อย่างไม่เห็นแก่ตัว บิดามารดาและครูอาจารย์มีหน้าที่ต้องส่งเสริมให้เด็ก ๆ ได้มีจิตวิญญาณแห่งการรับใช้ ให้การสนับสนุนและแนะแนวทางอย่างถูกต้อง ไม่มีงานอื่นใดที่จะมีความสำคัญยิ่งไปกว่างานนี้ จิตวิญญาณแห่งการปรนนิบัติรับใช้เป็นจิตวิญญาณ ของชาวสวรรค์ และเหล่าทูตสวรรค์จะร่วมมือในทุกความพยายามที่จะพัฒนาและส่งเสริมให้จิตวิญญาณนี้เจริญขึ้น {MH 401.3} {MHTh 441.2}

การศึกษาในลักษณะนี้จะต้องมีรากฐานตั้งอยู่บนพระวจนะของ พระเจ้า พระวจนะของพระเจ้าเท่านั้นที่ให้หลักการทั้งหมดไว้อย่างสมบูรณ์ พระคัมภีร์จะต้องเป็นรากฐานของการศึกษาเล่าเรียนและการสั่งสอน ความรู้ ที่สำคัญที่สุดคือความรู้ในเรื่องของพระเจ้าและเรื่องของพระเยซูผู้ที่พระเจ้า ได้ประทานมาให้แก่เรา {MH 401.4} {MHTh 441.3}

เด็กทุกคนและหนุ่มสาวทุกคนควรมีความรู้เกี่ยวกับตัวเอง เขาควรจะเข้าใจถึงสภาพของร่างกายที่พระเจ้าประทานให้แก่เขารวมทั้งกฎเกณฑ์ที่จะช่วยให้ร่างกายมีสุขภาพที่ดี ทุกคนควรเรียนรู้อย่างถ่องแท้ในวิชาทั่วไปและควรฝึกฝนในวิชาชีพต่าง ๆ เพื่อจะได้เป็นชายหญิงที่มีทักษะใน การทำงานเหมาะสมกับหน้าที่ประจำวันของตน นอกจากนี้แล้ว เขาทั่งหลายควรเพิ่มเติมการฝึกฝนอบรมประสบการณ์ของงานพันธกิจในด้าน ต่างๆ อีกด้วย {MH 402.1} {MHTh 441.4}

เรียนรู้ด้วยการแบ่งชน

ขอให้คนหนุ่มสาวก้าวไปข้างหน้าในการแสวงหาวิชาความรู้อย่างรวดเร็วและทั่วถึงเท่าที่จะทำได้ จงใฝ่หาการศึกษาในแขนงต่างๆ ให้ครอบ-คลุมเท่าที่กำลังความสามารถของเขาจะเข้าใจ และในขณะที่ศึกษาเล่า เรียน ให้เขาทั่งหลายแบ่งปันความรูให้แก่ผู้อื่น ด้วยวิธีเช่นนี้ ความคิดของเขาทั่งหลายจะได้รับการ!เกฝนให้อยู่ในระเบียบและมีพละกำลัง การนำความรู้ที่ได้ศึกษาไปใช่ให้เกิดประโยชน์แสดงให้เห็นถึงคุณค่าของสิ่งที่เขา ได้เล่าเรียน การใช้เวลาศึกษาหาความรู้อย่างยาวนาน โดยที่ไม่ได้พยายาม

แบ่งปันให้แก่คนอื่นเท่ากับเป็นการขัดขวางไม่ให้ความรู้นั้นพัฒนาอย่าง แท้จริง ทั่งในบ้านและในโรงเรียน นักเรียนควรพยายามเรียนรู้ถึงวิธีในการศึกษาและการแบ่งปันความรู้ที่ได้รับแก่ผู้อื่นพร้อมกันไป ไม่ว่าเขาจะ ประกอบอาชีพอะไรก็ตาม เขาจะต้องเป็นทั่งผู้เรียนและครูตราบชั่วชีวิต ของเขา โดยประการฉะนี้ เขาจะมีความเจริญก้าวหน้าขึ้นอยู่เสมอ มีความไว้วางใจในพระเจ้าและยึดนั้นในพระองค์ผู้ทรงสัพพัญญู ผู้ทรงสำแดงความล้ำลึกที่เก็บซ่อนมาเป็นเวลาหลายยุคหลายสมัยให้ปรากฏและทรงพระปรีชาสามารถในการแก้ปัญหาที่ยุ่งยากที่สุดสำหรับคนทั่งหลายที่เชื่อใน พระองค์ {MH 402.2} {MHTh 442.1}

พระวจนะของพระเจ้าให้ความสำคัญเป็นพิเศษในเรื่องอิทธิพลของ การคบหาสมาคม แม้แต่ที่มีต่อชายและหญิง ต่อเด็กๆ และคนหนุ่มสาวนั้นความสำคัญนี้จะมีมากกว่าอีกเท่าใดในด้านการพัฒนาจิตใจและอุปนิสัยเพื่อนฝูงที่เขาทั้งหลายคบหา แบบอย่างที่เขาทั้งหลายนำมาใช้และนิสัยที่ เขาทั้งหลายรับมาจะเป็นเครื่องกำหนดความเป็นประโยชน์ในโลกนี้และผลประโยชน์ในโลกภายภาคหน้าของเขาทั้งหลาย {MH 402.3} {MHTh 442.2}

มีความจริงที่น่ากลัวอยู่เรื่องหนึ่งที่ทำให้จิตใจของผู้ที่เป็นบิดามารดา ต้องรูสึกเป็นทุกข์เมื่อไต้ทราบว่าโรงเรียนและวิทยาลัยต่างๆ ที่พวกเขาส่งบุตรไปศึกษาเล่าเรียนเพื่อฝึกฝนอบรมจิตใจและขัดเกลาอุปนิสัยให้เป็นผู้ มีระเบียบวินัยนั้นมีอิทธิพลแพร่หลายอยู่ที่ทำให้อุปนิสัยเสื่อมที่หันเหจิตใจออกจากเป้าหมายที่แท้จริงของชีวิตและทำให้ศีลธรรมจรรยาเสื่อมทรามลงจากการคบหาสมาคมกับผู้ที่ไม่ใส่ใจคาสนา ผู้ที่ใฝ่ใจแต่ความสนุกสนาน และคดโกงคนหนุ่มสาวจำนวนมากได้สูญเสียสิ่งที่เป็นความเดียงสาและ ความบริสุทธิ์ความเชื่อมั่นในพระเจ้าและจิตวิญญาณแห่งการเสียสละ ที่บิดามารดาผู้เป็นคริสเตียนได้ทนุถนอมและพิทักษ์รักษาไว้ด้วยการอบรมสั่งสอนอย่างเอาใจใส่และอธิษฐานด้วยจิตใจร้อนรน {MH 403.1} {MHTh 443.1}

หลายคนที่เข้าโรงเรียนโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อเตรียมพร้อมตนเองให้มีความเหมาะสมกับงานปรนนิบัติรับใช้ด้านต่าง ๆ กลับกลายเป็นผู้ที่หลงใหลอยู่แต่การศึกษาเล่าเรียนตามอย่างโลก ความทะเยอทะยานต้องการผลการเรียนที่เป็นเลิศและตำแหน่งรวมทั้งเกียรติยศที่โลกยอมรับถูก กระตุ้นให้ตื่นตัวจนหลงลืมและละทิ้งจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้เมื่อแรกเข้าโรงเรียนและปล่อยให้ตัวเองดำเนินชีวิตไปในทางที่เห็นแก่ตัวและลุ่มหลงใน

เกียรติยศชื่อเสียงของฝ่ายโลก และบ่อยครั้งนิสัยเหล่านี้ลูกหล่อหลอมขึ้นจนนำความพินาศมาสู่ทั้งชีวิตในโลกนี้และในโลกหน้า {MH 403.2} {MHTh 443.2}

โดยปกติแล้ว ชายหญิงที่มีความคิดที่เปิดกว้าง มีความมุ่งหมายที่ไม่เห็นแก่ตัวและมีความตั้งใจที่ดีงาม จะเป็นผู้ที่คบหาเพื่อนฝูงที่มีลักษณะเหล่านี้มาตั้งแต่เด็กๆ ในการปฏิบัติต่อชนชาติอิสราเอลนั้น พระเจ้าทรงแนะนำสั่งสอนให้พวกเขาเห็นถึงความสำคัญในการคุ้มครองเรื่องการคบมิตรสหายของบุตรชายหญิงของตน การจัดการดูแลชีวิตทั้งด้านพลเรือน ศาสนาและสังคมมีจุดมุ่งหมายเพื่อปกป้องบุตรชายหญิงจากการคบหาเพื่อนที่เลวและให้พวกเขาคุ้นเคยกับคำสอนและบทบัญญัติของพระเจ้า ตั้งแต่เด็กๆ บทเรียนสั่งสอนที่พระเจ้าประทานเมื่อแรกเริ่มที่ทรงตั้งชาติขึ้นนั้นมีคุณลักษณะที่ต้องการให้ฝังลึกลงในจิตใจของทุกคน ก่อนที่การพิพากษาลงโทษอันรายแรงครั้งสุดท้ายจะตกลงสู่ชาวอียิปต์ด้วยการประหารบุตรหัวปีในประเทศ พระเจ้าตรัสบัญชาให้ประชากรของพระองค์รวบรวมเหล่าบุตรทั้งหลายไว้ในบ้านของตน แล้วเอาเลือดทาที่วงกบประตูของทุกบ้านเพื่อเป็นเครื่องหมายรับรองทุกคนที่หลบอยู่ในเรือนจะได้รับความปลอดภัย ในทุกวันนี้ก็เช่นกัน บิดามารดาผู้มีความรักและยำเกรงในพระเจ้าต้องคอย คุ้มครองป้องกันบุตรของตนไว้ภายใต้ "พันธสัญญา" นั่นคือ ภายใต้การพิทักษ์รักษาของฤทธิ์อำนาจทั้งหลายที่ได้มาด้วยพระโลหิตแห่งการ ทรงไถ่ของพระคริสต์ {MH 403.3} {MHTh 443.3}

พระคริสต์ตรัสถึงสาวกของพระองค์ไว้ว่า "ข้าพระองค์ได้มอบพระดำรัสของพระองค์ให้แก่เขาแล้ว และ...เพราะเขาไม่ใช่ของโลก เหมือนดังที่ข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก" ยอห์น 17:14 {MH 404.1} {MHTh 444.1}

พระเจ้าทรงมีพระดำรัสสั่งว่า "อย่าประพฤติตามอย่างคนในยุคนี้ แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจ แล้วอุปนิสัยของท่านจึงจะเปลี่ยนใหม่" โรม 1 2:2 {MH 404.2} {MHTh 444.2}

"ท่านอย่าเข้าเทียมแอกกับคนที่ไม่เชื่อ เพราะว่าความชอบธรรมจะมีหุ้นส่วนอะไรกับความอธรรมและความสว่างจะเข้าสนิทกับความมืดได้อย่างไร...วิหารของพระเจ้าจะตกลงอะไรกับรูปเคารพได้ เพราะว่าเราเป็นวิหารของพระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์ ดังที่พระเจ้าตรัสไว้ว่า เราจะอยู่ในเขาทั้งหลายและจะดำเนินในหมู่พวกเขา และเราจะเป็นพระเจ้าของเขาและเขาจะเป็นชนชาติของเรา {MHTh 444.3}

“เจ้าจงออกจากหมู่พวกเขาเหล่านั้น

และจงแยกตัวออกจากเขาทั้งหลาย

อย่าแตะต้องสิ่งซึ่งไม่สะอาด แล้วเราจึงจะรับพวกเจ้าทั้งหลาย

เราจะเป็นดังบิดาของพวกเจ้า

และพวกเจ้าจะเป็นบุตรชายบุตรหญิงของเรา

พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้นได้ตรัสดังนั้น” {MHTh 444.4}

2 โครินธ์ธ:14-18 {MH 404.3}

“จงรวบรวมประชาชน” “สอนเขาให้รู้จักกฎเกณฑ์ของพระเจ้าและ ธรรมบัญญัติของพระองค์” โยเอล 2:16; อพยพ 18:16 (THSV) {MH 404.4} {MHTh 445.1}

“ดังนั้นแหละให้เขาประทับนามของเราเหนือคนอิสราเอล และ เราจะได้อวยพรแก่เขาทั้งหลาย” กันดารวิถี 6:27 {MH 404.5} {MHTh 445.2}

“และชนชาติทั้งหลายในโลกจะเห็นว่าเขาเรียกท่านตามพระนาม พระเจ้า” เฉลยธรรมบัญญัติ 28: 10 {MHTh 445.3}

“แล้วเผ่ายาโคบที่เหลืออยู่

จะอยู่ท่ามกลางชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก เหมือนน้ำค้างจากพระเจ้า

เหมือนห่าฝนที่ตกบนหญ้า

ซึ่งไม่อยู่คอยมนุษย์

หรือคอยเหล่าบุตรของมนุษย์” {MHTh 445.4}

มีคาห์ 5:7 {MH 404.6}

พระเจ้าทรงนับเราเข้าเป็นส่วนหนึ่งของชนชาติอิสราเอล คำสอนทั้งหมดที่พระองค์ประทานให้แก่ชนชาติอิสราเอลในสมัยโบราณในเรื่องที่เกี่ยวกับการศึกษาและการอบรมสั่งสอนบุตรชายหญิง พระสัญญาที่พระองค์จะอวยพระพรแก่เขาทั้งหลาย หากเขาทั้งหลายเชื่อฟังพระองค์ก็เป็นของเราเช่นเดียวกัน {MH 405.1} {MHTh 445.5}

พระดำรัสของพระเจ้ามาถึงเราว่า “เราจะอวยพรแก่เจ้า...แล้วเจ้าจะ ช่วยให้ผู้อื่นได้รับพร” ปฐมกาล 1 2:2 {MH 405.2} {MHTh 445.6}

พระคริสต์ตรัสถึงเหล่าสาวกกลุ่มแรกและคนทั้งหลายที่เชื่อในพระ-องค์โดยถ้อยคำของเหล่าสาวกว่า “เกียรติซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้า พระองค์ ข้าพระองค์ได้มอบให้แก่เขา เพื่อเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังที่พระองค์กับข้าพระองค์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนั้น ข้าพระองค์อยู่ใน เขาและพระองค์ทรงอยู่ในข้าพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอัน เดียวกันอย่างสมบูรณ์ เพื่อโลกจะได้รู้ว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา และ พระองค์ทรงรักเขาเหมือนดังที่พระองค์ทรงรักข้าพระองค์” ยอห์น 17:22, 23 {MH 405.3} {MHTh 446.1}

ถ้อยคำเหล่านี้เป็นถ้อยคำที่น่าอัศจรรย์ น่าอัศจรรย์ยิ่ง แทบเกินกว่า ที่เราจะเชื่อและเข้าใจได้ พระองค์ผู้ทรงสร้างทรงรักคนทั้งหลายที่มอบถวาย ตนเพื่อปรนนิบัติรับใช่ในพระราชกิจของพระองค์เหมือนดังเช่นที่พระองค์ ทรงรักพระบุตรของพระองค์ แม่ในเวลานี้ พระองค์ก็ยังประทานพระคุณ ให้แก่เราถึงเพียงนี้ พระองค์ประทานผู้ทรงเป็นแสงสว่างและทรงเดชานุภาพ แห่งสวรรค์ และประทานทรัพย์สมบัติทั้งปวงของแผ่นดินสวรรค์พร้อมกับ พระบุตรให้แก่เรา มากตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับเราสำหรับชีวิตใน โลกภายภาคหน้า พระองค์ประทานของประทานอันสง่างามดุจเจ้าชายให้ แก่เราในชีวิตนี้ในฐานะที่เราเป็นประชากรแห่งพระคุณของพระเจ้า พระองค์ ทรงปรารถนาให้เราชื่นชมยินดีกับทุกสิ่งที่จะสร้างความสง่างาม เติบโต และยกชูอุปนิสัยของเรา พระองค์ทรงกำลังรอคอยที่จะดลใจจิตใจของคน หนุ่มสาวด้วยฤทธิ์อำนาจจากเบื้องบน เพื่อเขาทั้งหลายจะยืนอยู่ใต้ร่มธง ที่เปื้อนไปด้วยพระโลหิตของพระคริสต์ เพื่อปรนนิบัติรับใช้อย่างที่พระองค์ ทรงกระทำ เพื่อนำจิตวิญญาณของคนทั้งหลายเข้าไปในเส้นทางที่ปลอดภัย และเพื่อนำย่างเท้าของคนมากมายให้ตั้งatนในพระองค์ผู้ทรงเป็นพระมหา ศิลาแห่งกาลเวลา {MH 405.4} {MHTh 446.2}

คนทั้งหลายที่พยายามดำเนินตามแผนการของการศึกษาของ พระเจ้า พระองค์จะทรงค้ำจุนเขาเหล่านี้ไว้ด้วยพระคุณของพระองค์ ด้วย การสถิตอยู่ร่วมด้วยอย่างเสมอของพระองค์และด้วยฤทธานุภาพของ การปกป้องของพระองค์ พระองค์ตรัสกับทุกคนว่า {MH 405.5} {MHTh 446.3}

"จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่าตกใจหรือคร้ามกลัวเลย เพราะว่า...พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าสถิตกับเจ้า" "เราจะไม่ละเลยหรือละทิ้ง เจ้าเสีย" โยชูวา 1:9,5 {MHTh 447.1}

"เพราะฝนและหิมะลงมาจากฟ้าสวรรค์ และ ไม่กลับที่นั่น

เว้นแต่รดแผ่นดินโลก กระทำให้มนบงเกิดผลและแตกหน่อ

อำนวยเมล็ดแก่ผู้หว่านและอาหารแก่ผู้กิน

คำของเราซึ่งออกไปจากปากของเรา

จะไม่กลับมาสู่เราเปล่า

แต่จะลัมฤทธิ์ผลซึ่งเรามุ่งหมายไว้

และให้สิ่งซึ่งเราใช้ไปทำนั้นจำเริญขึ้นฉันนั้น

เพราะเจ้าจะออกไปด้วยความขื่นบาน

และถูกนำไปด้วยสวัสดิภาพ

ภูเขาและเนินเขา เปล่งเสียงร้องเพลงข้างหน้าเจ้า

และต้นไม้ทั้งสิ้นในท้องทุ่งจะตบมือของมัน

แทนต้นหนามขี้แรด ต้นสนสามใบจะงอกขึ้น

แทนต้นไมยราบ ต้นน้ำมันเขียวจะงอกขึ้น

และแด่พระเจ้า มันจะเป็นอนุสรณ์

เพื่อเป็นหมายสำคัญนิรันดรซึ่งจะไม่ตัดออกเลย" {MHTh 447.2}

อิสยาห์ 55:1 0-1 3 {MH 405.ธ}

ทั่วทั้งโลก สังคมตกอยู่ในสภาพที่สับสนอลหม่านและต้องการการเปลี่ยนแปลงแกไขอย่างถ้วนทั่ว การศึกษาที่เราให้แก่คนหนุ่มสาวต้องเป็น สิ่งหล่อหลอมและขัดเกลาโครงสร้างทั่งหมดของสังคม {MHTh 447.3}

"เขาทั้งหลายจะสร้างสิ่งปรักหักพังโบราณขึ้นใหม่

เขาจะซ่อมเสริมที่ทิ้งร้างแต่เก่าก่อนขึ้น

เขาจะซ่อมหัวเมืองที่ปรักหักพัง

คือที่ทิ้งร้างมาหลายชั่วอายุคนแล้วนั้น',

"แต่เขาจะเรียกเจ้าทั้งหลายว่าปุโรหิตของพระเจ้า...

ความชื่นบานเป็นนิตย์จะเป็นของเขา เพราะเราคือพระเจ้ารักความยุติธรรม"

"เราจะนำกิจการของเขาด้วยความจริง

และเราจะกระทำพันธสัญญานิรันดรกบเขา"

"เชื้อสายของเขาทั้งหลายจะเป็นที่รู้จักกัน

ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ

และลูกหลานของเขาในท่ามกลางขนชาติทั้งหลาย

ทุกคนที่ได้เห็นเขาจะจำเขาได้

ว่าเขาเป็นประชาชนซึ่งพระเจ้าทรงอำนวยพระพร...

เพราะแผ่นดินโลกได้เกิดหน่อของมัน

และสวนทำให้สิ่งที่หว่านในนั้นงอกขึ้นมาฉันใด

พระเจ้าจะทรงทำให้ความขอบธรรมและความสรรเสริญ

งอกขนมาต่อหนาบรรดาประชาชาติฉันนั้น" {MHTh 448.1}

อิสยาห์61:4, 6-8; 61:8; 61:9, 1 1 {MH 406.1}

*****

ภาคที่ 7 – ความรักจำเอน

บทที่ **35-** ความรู้ทแก้'จริง เกี่ยวกับพระเจ้า

เรามีชีวีตอยู่ในโลกนี้เพื่อปรนนิบติรับใช้พระเจ้าเหมือนดังเช่นพระ- ผู้ช่วยให้รอดของเรา เรามาอยู่ในโลกนี้ก็เพื่อมีอุปนิสัยคล้ายกับพระองค์ และการมีชีวิตปรนนิบัติรับใช้ก็เพื่อสำแดงพระองค์ให้ปรากฏแก่ชาวโลก การที่เราจะคล้ายกับพระองค์เพื่อสำแดงพระลักษณะของพระองค็ให้ปรากฏ ได้นั้นเราจักต้องรู้จักพระองค์อย่างแท้จริง และเราจักต้องรู้จักพระองค์ตาม ที่พระองค์ทรงสำแดงให้ปรากฏ {MH 409.1} {MHTh 452.1}

ความรู้ที่เกี่ยวกับพระเจ้าเป็นรากฐานของการศึกษาและการปรนนิบติ รับใช้พระเจ้าที่แท้จริง เป็นสิ่งเดียวที่ปกป้องเราให้พ้นจากการทดลองไต้ อย่างแท้จริง สิ่งนี้เท่านั้นที่จะลามารถทำให้เรามีอุปนิสัยคล้ายกับพระลักษณะ ของพระองค์ไ {MH 409.2} {MHTh 452.2}

นี่คือความรู้ที่จำเป็นสำหรับทุกคนที่กำลงทำงานเพื่อหนุนชูความ เป็นอยู่ของเพื่อนมนุษย์ การเปลี่ยนแปลงอุปนิสัย การดำเนินชีวิตในทาง บริสุทธิ้ ประสิทธิภาพของการรับใช้และการยึดมั่นในหลักการ ล้วนแล้วแต่ ต้องอาศัยความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับพระเจ้า ความรู้นี้เป็นการตระเตรียมที่ สำศัญทั้งสำหรับชีวิตในโลกนี้และชีวิตในภายภาคหน้า {MH 409.3} {MHTh 453.1}

"การเรียนรัถึงองค์บริสุทธิ้นั้นคือสติปัญญา" สุภาษิต 9:10 {MH 409.4} {MHTh 453.2}

โดยอาศัยการเรียนรู้ถึงพระเจ้า พระองค์จะทรงโปรดประทาน "สิ่ง สารพัดแก่เราที่จะให้มีชีวิตและมีธรรม" 2 เปโตร 1:3 {MH 409.5} {MHTh 453.3}

พระเยซูตรัสว่า "นี่แหละคือชีวิตนิรันดรคือที่เขารู้จกพระองค์ผู้ทรง เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และรู้จักพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ทรงใช้มา" ยอห์น 1 7:3 {MHTh 453.4}

"พระเจ้าตรัสดังนี้ว่าอย่าให้ผู้มีปัญญาอวดในสติปัญญาของตน

อย่าให้ขายฉกรรจ์อวดในความเข้มแข็งของตน

อย่าให้คนมั่งมีอวดในความมั่งคั่งของตน

แต่ให้ผู้อวดอวดในสิ่งนี้คือ

ในการที่เขาเข้าใจและรู้จักเราว่าเราคือพระเจ้า

ทรงสำแดงความรักมั่นคง

ความยุติธรรม และความขอบธรรมในโลก

เพราะว่าเราพอใจในสิ่งเหล่านี้พระเจ้าตรัสดังนี้แหละ” {MHTh 453.5}

เยเรมีย์ 9:23, 24 {MH 41 0.1}

เราจำเป็นต้องเรียนรู้เรื่องที่พระเจ้าทรงสำแดงพระองค์ให้ปรากฏแก่ เรา {MHTh 453.6}

“จงปรองดองกับพระเจ้า

และอยู่อย่างศานติ

ดังนั้นสิ่งที่ดีจะมาถึงท่าน

ขอจงรับคำสั่งสอนจากพระโอษฐ์ของพระองค์

และเก็บพระวจนะของพระองค์ไว้ในใจของท่าน...

องค์,ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์,เป็นสมบัติของท่าน...”

“แล้วท่านจะปีติยินดีในองค์, ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

และเงยหน้าของท่านหาพระเจ้า

ท่านจะอธิษฐานต่อพระองค์

และพระองค์จะทรงฟังท่าน

และพระองค์จะทรงใส่พระทัยในคำอธิษฐานของท่าน

ท่านจะตัดสินใจในเรื่องใด

และเรื่องนั้น จะสำเร็จสมประสงค์

และจะมีแสงสว่างส่องทางให้ท่าน

เพราะพระเจ้าทรงลดผู้ที่เย่อหยิ่งลงมา

แต่พระองค์ทรงช่วยคนถ่อมใจให้รอด” {MHTh 454.1}

โยบ 22:21 -29 {MH 41 0.2}

พระเจ้าทรงสำแดงพระองค์ให้ปรากฏอยู่ในธรรมชาติ “ตั้งแต่เริ่มสร้าง โลกมาแล้ว สภาพที่ไม่ปรากฏของพระเจ้านั้น คือฤทธานุภาพอันถาวรและ

ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ก็ได้ปรากฏชัดในสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรง สร้างฉะนั้นเขาทั้งหลายจึงไม่มีข้อแก้ตัวเลย” โรม 1:20 {MH 410.3} สรรพสิ่งในธรรมชาติที่เราเห็นอยู่ทุกวันนี้ ให้เพียงความเข้าใจที่เลือนรางของความงดงามแห่งสวนเอเดนเท่านั้น ความผิดบาปได้สร้างความมัวหมองแก่ความงดงามของแผ่นดินโลกไป เราเห็นร่องรอยผลงานของความชั่วในสรรพสิ่งได้ แต่กระนั้นยังมีสิ่งที่สวยงามเหลืออยู่อีกมาก ธรรมชาติเป็นพยานได้ว่า พระองค์ผู้ทรงฤทธานุภาพนิจนิรันดร ทรงกอปร ด้วยพระคุณความดี พระเมตตาและความรักทรงเป็นผู้สร้างแผ่นดินโลก และโปรดเติมเต็มโลกนี้ด้วยสรรพสิ่งที่มีชีวิตและความลุขที่เปียมล้น แม้อยู่ในสภาพที่เสื่อมเสียไปก็ตาม สิ่งสารพัดยังคงสำแดงถึงพระหัตถกิจของพระผู้ทรงเป็นจอมโยธาที่ยิ่งใหญ่ ไม่ว่าเราจะหันหน้าไปในทิศใด เราจะได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าและเห็นหลักฐานแห่งพระคุณความดีของพระองค์ {MH 41 1.1} {MHTh 454.2}

จากเสียงฟ้าร้องถึกก้องและเสียงคลื่นคำรามของห้วงมหาสมุทรที่ไม่ เคยหลับไหล จนถึงบทเพลงแห่งความเบิกบานที่ขับขานอยู่ในพงไพรด้วย ท่วงทำนองอันไพเราะ เสียงธรรมชาติเหลือคณานับเหล่านี้ต่างเปล่งวาจา ถวายก้อยคำสรรเสริญแด่พระองค์ บนผืนแผ่นดินโลก ในทะเลและเหนือ ท้องฟ้าที่แต่งแต้มด้วยสีสันอันหลากหลาย ไม่ว่าจะทั้งตัดกันอย่างสวยงาม หรือผสมผสานกันอย่างกลมกลืนน่าพิศวง ล้วนสำแดงพระสิริของพระองค์ ให้ประจักษ์แก่เรา เนินเขาที่สถิตสถาพรอยู่บนโลกบอกเราให้ทราบถึง ฤทธานุภาพของพระองค์ ต้นไม้ที่โบกกิ่งกานอันเขียวสดอยู่ท่ามกลางแสงแดด และสุคันธชาติที่ผลิดอกอันประณีตบรรจงต่างชี้ให้เห็นถึงองค์พระผู้สร้าง ทุ่งหญ้าที่ขึ้นปกคลุมสีน้ำตาลที่แห้งผาดของแผ่นดินโลกดุจพรมผืนใหญ่ ล้วนบอกให้เราทราบถึงความห่วงใยของพระองค์ต่อสารพัดสิ่งทรงสร้าง แม้แต่สิ่งที่ตาต้อยที่สุด ถ้ำในห้องทะเลและภายใต้ผืนแผ่นดินเผยให้เห็นถึง สมบัติของพระองค์ พระองค์ผู้ทรงมอบไข่มุกไว่ในมหาสมุทรและฝังอัญมณี พลอยไพลินไว้ภายในศิลา ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงปฏิพัทธ์รักใคร่ในสิ่งที่ สวยงาม ดวงอาทิตย์ที่ปรากฏจากขอบฟ้าเป็นตังตัวแทนของพระองค์ผู้ทรง เป็นชีวิตและเป็นแสงสว่างของสารพัดสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง ความสว่าง สดใสและความงดงามทั้งปวงที่รจิตรังสรรค์แผ่นดินโลกและฟากฟ้าให้ สว่างเรืองนั้นล้วนเป็นพยานรับรององค์พระผู้เป็นเจ้า {MHTh 455.1}

“ความสง่างามของพระองค์คลุมทั่วฟ้าสวรรค์’

“แผ่นดินโลกเต็มไปด้วยสิ่งที่ทรงสร้าง,,

“วันส่งถ้อยดำให้แก่วัน

และคืนแจ้งความรู้ให้แก่คืน

ถ้อยดำไม่มี วาจาก็ไม่มี

และไม่มีใครได้ยินเสียงฟ้า

ถึงกระนั้นเสียงของมันก็ออกไปทั่วแผ่นดินโลก

และถ้อยคำก็ออกไปถึงสุดปลายพิภพ’ {MHTh 456.1}

ฮาบากุก 3:3; สดุดี 1 04:24; 19:2-4 (THSV) {MH 411.2}

สรรพสิ่งต่างบอกถึงการดูแลเอาใจใส่อย่างอ่อนโยนดุจดังบิดาของพระองค์และทรงพระประสงค์ที่จะทำให้บุตรทั้งหลายของพระองค์มีความ สุข {MH 41 2.1} {MHTh 456.2}

ฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ที่บนดาลให้ทุกสิ่งเกิดขึ้นในธรรมชาติและที่ ค้ำจุนสารพัดสิ่งไว้นั้นหาใช่เพียงพลังงานที่มีอยู่ทั่วไปที่คอยขับเคลื่อนทุก สิ่งตามที่นักวิทยาศาสตร์คิดไม่ พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ แต่กระนั้น พระองค์ก็ทรงมีบุคลิกภาพเพราะพระองค์ทรงสำแดงพระองค์ให้ปรากฏ แก่เรา {MHTh 456.3}

“พระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้

พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์

และเป็นพระมหากษัตริย์เนืองนิตย์...

บรรดาพระเจ้าผู้ที่มิได้ทรงสร้างสวรรค์และโลก

จะพินาศไปจากโลก และจากภายใต้สวรรค์”

“พระองค์ผู้ทรงเป็นส่วนของยาโคบไม่เหมือนสิ่งเหล่านี้

เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ที่ก่อร่างทุกสิ่งขึ้น”

“พระเยโฮวาห์จอมโยธาเป็น...

ผู้ทรงสร้างโลกด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์ ผู้ทรงสถาปนาพิภพไว้ด้วยสติปัญญาของพระองค์

และทรงคลี่ท้องฟ้าออกด้วยความเข้าใจของพระองค์" {MHTh 456.4}

เยเรมีย์ 10:1 0,1 1,16,1 2 {MH 41 3.1}

ธรรมชาติไม่ใช่พระเจา

พระหัตถกิจของพระเจ้าในธรรมชาติหาใช่พระองค์เองในธรรมชาติ ไม่ ธรรมชาติไม่ใช่พระเจ้า สิ่งต่างๆ ในธรรมชาติล้วนเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็น ถึงพระลักษณะและฤทธานุภาพของพระเจ้า แต่เราจะต้องไม่ถือว่าธรรมชาติ เป็นพระเจ้า มนุษย์ผู้มีทักษะในงานศิลปะ ย่อมสามารถรังสรรค์ผลงานที่ สวยงามเพราเพริศไต้ อันเป็นสิ่งที่น่าชื่นชมยามเมื่อไต้ยล และสิ่งเหล่านี้ เปิดเผยบางสิ่งบางอย่างเกี่ยวกับความคิดของผู้ที่ออกแบบให้แก่เรา แต่ ผลงานที่ถูกสร้างขึ้นย่อมไม่ใช่ผู้ล้ร้าง ผู้ที่ควรไต้รับคำสรรเสริญมิใช่ตัวผลงาน แต่เป็นผู้ที่รังสรรค์สิ่งนั้นขึ้นมาต่างหาก ตังนั้น ในขณะที่ธรรมชาติเป็นสิ่ง ที่แสดงถึงพระดำริของพระเจ้า จึงไม่ใช่ธรรมชาติ แต่เป็นพระเจ้าผู้ทรง สร้างธรรมชาติที่สมควรไต้รับการเยินยอสรรเลริญ {MHTh 457.1}

"มาเถิด ให้เรานมัสการและกราบลง

ให้เราคุกเข่าลงต่อพระเจ้าผู้ทรงสร้างพวกเรา"

"ที่ลึกของแผ่นดินโลกอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์

ที่สูงของภูเขาเป็นของพระองค์ด้วย

ทะเลเป็นของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสร้างมัน

และพระหัตถ์ของพระองค์ทรงปั้นแผ่นดิน" {MHTh 457.2}

สดุดี 95:6; 95:4, 5

"พระองค์ผู้ทรงสร้างดาวลูกไก่และดาวไถ

ผู้ทรงเปลี่ยนความมืดทึบให้เป็นรุ่งเช้า

และทรงทำกลางวันมืดอย่างกลางคืน"

"พระองค์ผู้ปั้นภูเขาและสร้างพายุ

และทรงประกาศพระดำริของพระองค์แก่มนุษย์"

“ผู้ทรงสร้างห้องชั้นบนไว้ในสวรรค์

และตั้งฟ้าครอบไว้ที่พื้นโลก”

“ผู้ทรงเรียกน้ำทะเลมา

แล้วเทน้ำนั้นบนพื้นโลก

พระนามของพระองค์คือ พระยาห์เวห์” {MHTh 458.1}

อาโมส5:8, 4:13, 9:6 (THSV) {MH 413.2}

การกรงสรางโลก

พระราชกิจแห่งการทรงสร้างนั้นไม่สามารถที่จะอธิบายให้เข้าใจ ได้ด้วยวิทยาศาสตร์ มีวิทยาศาสตร์แขนงใดเล่าที่สามารถจะอธิบายได้ถึง ความลี้ลับแห่งชีวิต {MH 414.1} {MHTh 458.2}

“โดยความเชื่อนี้เอง เราจึงเข้าใจว่า พระเจ้าได้ทรงสร้างกัลปจักรวาล ด้วยพระดำรัสของพระองค์ ดังนั้นสิ่งที่มองเห็นจึงเป็นสิ่งที่เกิดจากสิ่งที่ไม่ ปรากฏให้เห็น” ฮีบรู 11:3 {MHTh 458.3}

“เราปั้นความสว่างและสร้างความมืด...

เรา คือพระเจ้าได้สร้างมัน...

เราสร้างแผ่นดินโลก

และเนรมิตมนุษย์บนนั้น เราเอง มือของเราขึงฟ้าสวรรค์

และเราบัญชาบริวารทั้งสิ้นของมัน”

“เมื่อเราเรียกมัน มันก็ออกมาอยู่ด้วยกัน” {MHTh 458.4}

อิสยาห์45:7-12; 48:13 {MH414.2}

ในการทรงสร้างโลกนั้น พระเจ้ามิได้อาศัยสลารที่มีอยู่ก่อนแล้ว “เพราะ พระองค์ตรัสมันก็เกิดขึ้นมา พระองค์ทรงบัญชา มันก็ออกมา” สดุดี33:9 สารพัดสิ่งทั้งที่เป็นวัตถุหรือจิตวิญญาณได้ปรากฏต่อเบื้องพระพักตร์ของ พระเยโฮวาห์องค์พระผู้เป็นเจ้า เมื่อพระสุรเสียงของพระองค์ใต้ดังขึ้น และ สิ่งเหล่านั้นได้รับการทรงสร้างขึ้นตามพระประสงค์ของพระองค์ ฟ้าสวรรค์

และบริวารทั้งสิ้นที่มีอยู่ แผ่นดินโลกและสิ่งทั้งปวง ได้เกิดขึ้นโดยลมพระ- โอษฐ์ของพระองค์ {MH 414.3} {MHTh 459.1}

ในการสร้างมนุษย์ พระเจ้าทรงแสดงให้เราได้เห็นว่าพระองค์ทรง มีรูปกาย เมื่อพระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ตามแบบพระฉายของพระองค์ แล้ว มนุษย์ก็มีรูปร่างที่สมบูรณ์แบบโดยประการทั้งปวง แต่ยังไม่มีชีวิต จากนั้น พระเจ้าผู้ทรงมีรูปกายและทรงดำรงพระชนม์ได้ด้วยพระองค์เอง ทรงระบายลมหายใจแห่งชีวิตเข้าสู่ร่างนั้น มนุษย์จึงเป็นผู้มีชีวิตและมีสติ ปัญญาความนึกคิด อวัยวะทุกส่วนของร่างกายมนุษย์จึงได้เริ่มทำงาน หัวใจ เส้นเลือดแดง เส้นเลือดดำ ลิ้น มือ เท้า ประสาทสัมผัสและส่วน ประกอบต่างๆ ของสมองเริ่มทำงานของมัน และทุกๆ ส่วนได้อยู่ภายใต้ ระบบระเบียบที่พระองค์ทรงวางไว้ มนุษย์จึงเป็นผู้มีชีวิต พระเจ้าผู้ทรงมี รูปกายได้ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นโดยทางพระคริสต์ผู้ทรงเป็นพระวาทะและ ทรงโปรดให้มนุษย์มีสติปัญญาและพละกำลัง {MH 41 5.1} {MHTh 459.2}

การก่อเป็นร่างกายของเราแม้จะเกิดและพัฒนาขึ้นในที่ลับก็มีอาจ ปิดซ่อนจากพระองค์ได้ พระองค์ทรงทอดพระเนตรเห็นถึงส่วนประกอบ ต่างๆ ของเราหมด ตั้งแต่ยังไม่สมบูรณ์และในหนังสือของพระองค์ อวัยวะ {MHTh 459.3}

ทุกส่วนของเราก็ได้รับการบันทึกไว้เรียบร้อยแล้วก่อนที่อวัยวะเหล่านั้นจะ เจริญเป็นรูปร่างเสียอีก {MH 41 5.2} {MHTh 459.4}

เหนือสรรพสิ่งที่ตากว่าที่พระองค์ได้ทรงสร้าง พระเจ้าทรงกำหนดให้ มนุษย์เป็นผลงานชิ้นเอกของพระองค์ ผู้ซึ่งสามารถแสดงถึงน้ำพระทัยและ สำแดงถึงสง่าราศีของพระองค์ ด้วยเหตุนี้ มนุษย์จึงไม่ควรที่จะยกย่อง สรรเสริญตัวเองให้เป็นเหมือนดั่งพระเจ้า {MHTh 459.5}

“จงเปล่งเสียงขึ่นบานถวายแด่พระเจ้า

จงปรนนิปติพระเจ้า ด้วยความยินดี

จงเข้ามาเฝ่าพระองค์ด้วยการร้องเพลง

จงรู้เถิดว่า พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้า

คือพระองค์เองที่ทรงสร้างเราทั้งหลายและเราก็เป็นของพระองค์

เราเป็นประชากรของพระองค์ เป็นแกะแห่งทุ่งหญ้าของพระองค์

จงเข้าประตูของพระองค์ด้วยการโมทนา

และเข้าบริเวณพระนิเวศของพระองค์ด้วยการสรรเสริญ

จงถวายโมทนาขอบพระคุณพระองค์

จงถวายสาธุการแด่พระนามของพระองค์"

"จงยอพระเกียรติพระเจ้าของเรา

และนมัสการที่ภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์

เพราะพระเจ้าของเราบริสุทธิ์" {MHTh 460.1}

สดุดี 100:1-4, 99:9 {MH415.3}

พระเจ้าทรงผดุงสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างขึ้นและทรงใช้สรรพสิ่ง เหล่านั้นให้เป็นผู้รับใช้ของพระองค์อยู่อย่างเนืองนิตย์ พระองค์ทรงประ-กอบกิจโดยอาศัยกฎแห่งธรรมชาติ ทรงใช้สิ่งเหล่านั้นเป็นเครื่องมือของ พระองค์ มันไม่ได้ทำงานด้วยตัวของมันเอง การทำงานของธรรมชาติเป็น พยานที่พิสูจน์ให้เห็นถึงพระปัญญาที่สถิตอยู่และเป็นตัวแทนที่เคลื่อนไหว ได้ของพระองค์ที่ควบคุมสารพัดสิ่งให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์ {MHTh 460.2}

"ข้าแต่พระเจ้า

พระวจนะของพระองค์ ปักแน่นอยู่ในสวรรค์เป็นนิตย์

ความซื่อตรงของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วชาติพันธุ

พระองค์ทรงสถาปนาแผ่นดินโลกและมันก็ตั้งอยู่

โดยกฎของพระองค์สิ่งเหล่านี้ตั้งมั่นอยู่ทุกวันนี้

เพราะของทุกสิ่งเป็นผู้รับใช้ของพระองค์" "พระเจ้าพอพระทัยสิ่งใด พระองค์ก็ทรงกระทำ

ในฟ้าสวรรค์และบนแผ่นดินโลก ในทะเลและที่น้ำลึกทั้สิ้น"

"พระองค์ทรงบัญชา สงเหลานนกถูกเนรมิตขึ้นมา

และพระองค์ทรงสถาปนามันไว้เป็นนิจกาล

พระองค์ทรงวางข้อกฎไว้เพื่อมิให้ลักสิ่งสูญไป" {MHTh 460.3}

สุดดี119:89-91;135:6; 148:5,6 {MH 416.1}

มิใช่ด้วยพลังอำนาจที่สืบทอดกันมาที่ทำให้โลกบังเกิดพืชผลอย่าง อุดมสมบูรณ์ในปีแล้วปีเล่าและสามารถที่จะทำให้โลกโคจรไปรอบดวงอาทิตย์ ได้ พระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพตลอดถาวรกาลทรงเป็นผู้ที่ คาจุนพิภพโลกนี้ไว้ โดยอาศัยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า โลกนี้จึงได้โคจรไป ตามเส้นทางของมิน พระเจ้าทรงโปรดให้ดวงอาทิตย์ปรากฏขึ้นจากขอบ ฟ้า พระองค์ทรงเปิดบัญชรแห่งฟ้าสวรรค์และโปรดให้มีฝนตกโปรยปราย ลงมา {MHTh 461.1}

“พระองค์ประทานหิมะอย่างปุยขนแกะ

ทรงหว่านน้ำค้างแข็งขาวอย่างขี้เถ้า”

“เมื่อพระองค์ทรงเปล่งพระสุรเสียง ก็มีเสียงน้ำคะนองในท้องฟ้า

และทรงกระทำให้หมอกลอยขึ้นจากปลายพิภพ

ทรงกระทำฟ้าแลบเพื่อฝน

และทรงนำลมมาจากพระคลังของพระองค์,, {MHTh 461.2}

สดุดี 147:1 6; เยเรมีห์ 1 0:1 3. {MH 41 6.2}

โดยอาศัยฤทธานุภาพของพระเจ้า พืชพันธุจึงได้เจริญงอกงาม ใบไม้ แต่ละใบ ดอกไม้แต่ละดอก และผลแต่ละผล ได้เริ่มงอกและปริออกมาและ ผลิดอกออกผลเติบใหญ่ขึ้น {MH 41 6.3} {MHTh 461.3}

เรามีอาจที่จะเข้าใจถึงกลไกการทำงานของร่างกายมนุษย์ใต้อย่าง แจ่มแจ้ง เป็นกลไกแสนลี้ลับ ที่แม้แต่ผู้ที่มีสติปัญญาอัจฉริยภาพก็ต้องฉงน สนเท่ห์ ทั้งนี้มันมิใช่ผลที่เกิดจากกลไกการทำงานของร่างกายที่เมื่อเริ่มต้น ก็จะทำงานต่อไปโดยทำให้ชีพจรเต้นและมีการหายใจต่อไปเรื่อย ๆ แต่เพราะ เรามีชีวิตอยู่ในพระเจ้าและเคลื่อนไหวกายไปมาในพระองค์ หัวใจและชีพจร ที่เต้นเป็นจังหวะ ประสาททุกเส้นและกล้ามเนื้อทุกมัดในร่างกายจึงปฏิบัติ งานอย่างเป็นระบบระเบียบด้วยฤทธานุภาพของพระเจ้าที่สถิตอยู่ {MH 41 7.1} {MHTh 462.1}

พระคัมภีร์ได้แสดงให้เราเห็นว่า พระเจ้าประทับอยู่ในสวรรคสถาน อันสูงส่งและบริสุทธิ์ พระองค์มิได้ทรงนิ่งเฉยโดยที่มิได้ประกอบกิจใดๆ พระองค์มิได้ประทับอยู่อย่างโดดเดี่ยวและเงียบงัน แต่มีเหล่าทูตสวรรค์ นับเป็นแสนเป็นโกฏิที่ได้ห้อมล้อมพระองค์และคอยรับคำสั่งเพื่อที่จะปฏิบัติ ตามพระทัยของพระองค์ พระองค์ทรงติดต่อสนทนากับทุกๆ คนในทั่วราช

อาณาจักรโดยอาศัยบรรดาทูตสวรรค์ พระวิญญาณของพระองค์สถิตอยู่ใน ทั่วทุกหนแห่ง พระเจ้าทรงช่วยเหลือเหล่าบุตรของมนุษย์ โดยพระวิญญาณของพระองค์และเหล่าทูตสวรรค์ผู้คอยปรนนิบัติรับใช้ {MH 417.2} {MHTh 462.2}

พระองค์ประทับอยู่บนบัลลังก์เหนือแผ่นดินโลกที่วุ่นวายสับสน สิ่งสารพัดทั่งปวงจึงได้เปิดกางออกให้พระองค์ทรงสำรวจและตรวจสอบได้ และจากนิรันดร์กาลแห่งสันติสุขอันยาวนาน พระองค์ได้ทรงบัญชาในสิ่งที่พระองค์ทรงเห็นว่าเหมาะสมที่สุดตามพระประสงค์ของพระองค์ {MHTh 462.3}

“ทางของมนุษย์ไม่อยู่ที่ตัวเขา

คือไม่อยู่ที่มนุษย์ผู้ซึ่งดำเนินไป ที่จะนำtlก้าวของตนเอง”

“จงวางใจในพระเจ้าด้วยสุดใจของเจ้า...

จงยอมรับรู้พระองค์ในทุกทางของเจ้า

และพระองค์จะทรงกระทำให้วิถีของเจ้าราบรื่น”

“พระเนตรของพระเจ้าอยู่เหนือผู้ที่ยำเกรงพระองค์ เหนือผู้ที่หวังในความรักมั่นคงของพระองค์

เพื่อพระองค์จะทรงช่วยกู้จิตวิญญาณของเขาจากมัจจุราช

และให้เขาดำรงชีวิตอยู่ได้ในเวลากนดารอาหาร”

“ข้าแต่พระเจ้า ความรักมั่นคงของพระองค์ประเสริฐสักเท่าใด

ลูกหลานของมนุษย์เข้าลี้ภัยอยู่ใต้ร่มปีกของพระองค์”

“คนที่ผู้อุปถัมภ์ของเขาคือพระเจ้าของยาโคบ ก็เป็นสุข

คือผู้ที่ความหวังของเขาอยู่ในพระเจ้าของเขา”

“ข้าแต่พระเจ้า แผ่นดินโลกเต็มด้วยความรักมั่นคงของพระองค์”

พระองค์ทรงรักความขอบธรรมและความยุติธรรม”

“พระองค์ผู้ทรงเป็นความหวังของที่สิ้นสุดปลาย

ทั้งปวงของแผ่นดินโลก และของทะเลที่ไกลโพ้น

พระองค์ผู้ทรงสถาปนาภูเขาด้วยพระกำลังของพระองค์

ทรงคาดพระองค์ไว้ด้วยอานุภาพ

ผู้ทรงระงับเสียงอึงคะนึงของทะเล...

(และ) เสียงโกลาหลของชาวประเทศทั้งหลาย”

“พระองค์ทรงกระทำให้อรุโณทัยและราตรีกาลขึ่นขมยินดี”

พระองค์ประทานของดีของพระองค์ตลอดปี

ตามมรรคาของพระองค์ก็เกลื่อนกลาดด้วยความอิ่มหมีพลีมัน”

“พระเจ้าทรงชูทุกคนที่กำลังจะล้มลง และทรงยกทุกคนที่โน้มตัวลงให้ลุกขึ้น นัยน์ตาทั้งปวงมองดูพระองค์

และพระองค์ประทานอาหารให้ตามเวลา

พระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์

พระองค์ทรงให้สัตว์โลกทุกอย่างอิ่มตามความปรารถนา’, {MHTh 462.4}

เยเรมีย์ 1 0:23; สุภาษิต 3:5, ธ; สดุดี 33:18, 19; 36:7; 146:5; 119:64;33:5; 65:5-7;65:8, 11; 145:14-16. {MH 417.3}

พระลักษณะของพระเจาปรากฏในพระคริสต์

ในสภาพที่เป็นรูปกาย พระเจ้าทรงสำแดงพระองค์เองให้ปรากฏใน พระบุตรของพระองค์ บุคลิกที่ส่องสะท้อนสง่าราศีของพระบิดา “และทรง มีสภาวะเป็นพิมพ์เดียวกันกับพระองค์” พระเยซูจึงเสด็จมายังโลกในฐานะ พระผู้ช่วยให้รอดที่เป็นมนุษย์ ในฐานะที่พระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอด ที่เป็นพระเจ้า พระองค์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์เบื้องบน พระองค์ทรงทูลขอต่อ พระบิดา ณ บัลลังก์ของพระเจ้าบนสวรรค์เพื่อเราทั้งหลายและพระองค์ ทรงมีลักษณะ “เหมือนกับบุตรมนุษย์” ฮีบร 1: 3;วิวรณ์ 1:13 {MH 418.1} {MHTh 464.1}

พระคริสต์ทรงเป็นแสงสว่างของโลก พระองค์ทรงกำบังรัศมีภาพ อันงามสง่าตระการของพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพไว้ และเสด็จมาบังเกิด เป็นมนุษย์ท่ามกลางเราทั้งหลาย เพื่อมนุษย์จักได้รู้จักคุ้นเคยกับพระผู้สร้าง โดยที่ไม่ต้องถูกทำลายไปเสียจากรัศมีภาพอันเจิดจ้าของพระเจ้า ตั้งแต่ บาปได้ทำให้มนุษย์ต้องแยกไปจากพระผู้สร้างของเขา ไม่มีมนุษย์คนใด อีกเลยที่ได้เห็นพระเจ้า นอกจากที่พระองค์ได้ทรงสำแดงพระองค์เองให้ ปรากฏโดยทางพระคริสต์ {MH 419.1} {MHTh 464.2}

“เรากับพระบิดาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน’, “ไม่มีใครรู้จักพระบุตรนอกจากพระบิดาและไม่มีใครรู้จักพระบิดานอกจากพระบุตรและผู้ที่พระบุตรประสงค์จะสำแดงให้รู้, ยอห์น 1 0:30; มัทธิว 11:27 {MH 41 9.2} {MHTh 465.1}

พระคริสต์เสด็จมาเพื่อสอนมนุษย์ให้ทราบถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงปรารถนา ที่จะให้เขาเรียนรู้ ในฟ้าสวรรค์เบื้องบน ในโลก ในห้วงมหาสมุทรอันกว้าง ใหญ่ เราเห็นพระหัตถกิจของพระเจ้า สรรพสิ่งที่ได้ทรงสร้างเป็นพยานที่ พิสูจน์ให้เห็นถึงฤทธานุภาพ พระปัญญาและความรักของพระองค์ แต่ กระนั้น เรามิอาจที่จะเรียนรู้ถึงพระลักษณะของพระเจ้าจากดวงดาวหรือมหาสมุทรหรือน้ำตกเหมือนอย่างที่เราได้เห็นปรากฏอยู่ในพระคริสต์ {MH 419.3} {MHTh 465.2}

พระเจ้าทรงทอดพระเนตรเห็นว่า พระองค์ทรงจำเป็นที่จะต้องแสดงพระลักษณะและอุปนิสัยของพระองค์ให้กระจ่างชัดมากยิ่งกว่าสิ่งที่พระองค์ทรงสำแดงผ่านทางธรรมชาติ พระองค์ประทานพระบุตรของพระองค์ให้เสด็จมายังโลกเพื่อที่จะสำแดงให้มนุษย์ใต้เห็นถึงสภาพและลักษณะของพระเจ้าที่มนุษย์มิอาจจะแลเห็นใต้{MH 41 9.4} {MHTh 465.3}

กรงเซดเผยแก่เหล่าสาวก

ขอให้เราเรียนรู้ถึงพระดำรัสที่พระคริสต์ตรัสแก่เหล่าสาวกในห้องชั้นบนในค่ำคืนก่อนที่พระองค์จะทรงถูกตรึงกางเขน พระองค6ใต้มาอยู่ใกล้เวลาแห่งการทดลองและพระองค์ทรงพยายามที่จะเล้าโลมจิตใจของเหล่าสาวกผู้ซึ่งจะต้องลูกทดลองและใต้รับความทุกข์ยากลำบากอย่างแสนสาหัส {MH 41 9.5} {MHTh 465.4}

“พระองค์ตพัท่า อย่าให้ใจท่านทั้งหลายวิตกเลย ท่านวางใจในพระเจ้า จงวางใจในเราด้วย ในพระนิเวศของพระบิดาเรามีที่อยู่เป็นอันมาก ถ้าไม่มีเราคงได้บอกท่านแล้วเพราะเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย...{MH 41 9.6} {MHTh 465.5}

“โธมัสทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์ไม่ทราบว่าพระองค์จะเสด็จไปที่ไหนพวกข้าพระองค์จะรู้จักทางนั้นได้อย่างไร พระ เยซูตรัสกับเขาว่า เราเป็นทางนั้น เป็นความจริงและเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมา ถึงพระบิดาได้นอกจากจะมาทางเรา ถ้าท่านทั้งหลายรู้จักเราแล้ว ท่านก็ จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย ตงแต่นี้ไปท่านก็จะรู้จักพระองค์และได้เห็น พระองค์..{MH 419.7} {MHTh 466.1}

“พิลิปทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ ทั้งหลายได้เห็น ก็พอใจข้าพระองค์แล้ว พระเยซูตรัสกับเขาว่า พิลิป เอ๋ยเราได้อยู่กับท่านนานถึงเพียงนี้และท่านยังไม่รู้จักเราอีกหรือ ผู้ที่ได้เห็น เราก็ได้เห็นพระบิดา ท่านจะพูดได้อย่างไรอีกว่า ขอสำแดงพระบิดาให้ ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็น ท่านไม่เชื่อหรือว่า เราอยู่ในพระบิดาและพระ บิดาทรงอยู่ในเรา คำซึ่งเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายนั้น เรามิได้กล่าวตามใจ ขอบแต่พระบิดาผู้สถิตอยู่ในเรา ได้ทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์, ยอห์น 14:1-10 {MH 420.1} {MHTh 466.2}

พวกสาวกยังไม่เข้าใจถึงพระดำรัสของพระคริสต์ที่เกี่ยวกับความ สัมพันธ์ของพระองค์กับพระบิดา พวกเขายังไม่เข้าใจถึงคำสอนของ พระองค์อีกมากมาย พระคริสต์ทรงปรารถนาที่จะให้พวกเขาได้เรียนรู้ถึง พระเจ้าอย่างแจ่มแจ้งและชัดเจนยิ่งขึ้น {MH 420.2} {MHTh 466.3}

“เราพูดเรื่องนี้กับท่านเป็นคำอุปมา แต่วันหนึ่งเราจะไม่พูดกับท่าน เป็นคำอุปมาอีก แต่จะบอกท่านถึงเรื่องพระบิดาอย่างแจ่มแจ้ง,, ยอห้น 16:25 {MH 420.3} {MHTh 466.4}

ในวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์ เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้หลั่งลง มายังเหล่าสาวก พวกเขาก็เข้าใจถึงความจริงที่พระคริสต์ได้ตรัสไว้เป็นคำ อุปมาลึกซึ้งยิ่งขึ้น คำสอนมากมายที่เดิมเป็นความล้ำลึกก็เกิดความเข้าใจ อย่างแจ่มแจ้ง แต่ถึงกระนั้น พวกเขาก็ยังไม่ได้รับพระสัญญาที่สำเร็จสมบูรณ์ ของพระคริสต์ พวกเขาได้รับสรรพความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าเท่าที่พวกเขาจะ รับไว้ได้ แต่พระสัญญาที่สำเร็จสมบูรณ์ที่พระคริสต์จะทรงสำแดงให้เห็นถึง พระบิดาอย่างชัดแจ้งนั้นยังมาไม่ถึง ในทุกวันนี้ก็เป็นเช่นเดียวกัน เรามี ความรู้ที่เกี่ยวกับพระเจ้าอยู่เพียงบางส่วนและยังไม่สมบูรณ์ เมื่อการต่อสู้ ได้สิ้นสุดลงและพระเยซูคริสต์ได้ทรงยอมรับผู้รับใช้ของพระองค์ต่อเบื้อง พระพักตร์แองพระบิดาแล้ว เมื่อนั้นแหละ พวกเขาก็จะมีความเข้าใจอย่าง แท้จริงถึงสิ่งที่ยังเป็นความล้ำลึกสำหรับพวกเขาในเวลานี้ {MH 420.4} พระคริสต์เสด็จสู่บิลลังก์ของพระเจ้าบนสวรรค์ในสภาพของ มนุษย์ ที่ได้รับพระเกียรติและสง่าราศี บรรดาผู้ที่ยอมรับและเชื่อในพระนามของ พระองค์ พระองค์ก็จะประทานสิทธิให้เป็นบุตรของพระเจ้า เพื่อในที่สุด พระเจ้าจะทรงรับพวกเขาไว้เป็นบุตรของพระองค์และได้อยู่ร่วมกับพระองค์ ไปตราบชั่วนิรันดร ถ้าในชีวิตนี้พวกเขามีความซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าในที่สุด พวกเขาจะได้ “เห็นพระพักตร์พระองค์และพระนามของพระองค์จะประทับ อยู่ที่หน้าผากเขา” วิวรณ์ 22: 4 และจะมีอะไรเล่า ที่ทำให้เราได้มีความ สุขในสวรรค์ยิ่งไปกว่าการได้เห็นพระเจ้า

จะมีความชื่นชมยินดีใดที่ยิ่งใหญ่
ไปกว่าการที่เราทั้งหลายซึ่งเป็นคนบาปได้รับความรอดโดยพระคุณของ พระคริสต์ ได้เห็นพระพักตร์ของพระเจ้าและทูลเรียกพระองค์ว่าเป็นพระ บิดา {MH 421.1} {MHTh 466.5}

พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้อย่างชัดแจ้งถึงความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้า กับพระคริสต์ และทำให้เราได้เห็นถึงบุคลิกลักษณะและเอกัตภาพของ พระเจ้าและพระคริสต์อย่างชัดเจน {MH 421.2} {MHTh 467.1}

"ในโบราณกาลพระเจ้าได้ตรัสด้วยวิธีต่าง ๆ มากมายแก่บรรพบุรุษของเราทางพวกผู้เผยพระวจนะ แต่ในวาระสุดท้ายนี้พระองค์ได้ตรัสแก่เราทั้งหลายทางพระบุตร...พระบุตรทรงเป็นแสงสะท้อนพระสิริของพระเจ้า และทรงมีสภาวะเป็นพิมพ์เดียวกันกับพระองค์และทรงผดุงโลกไว้ด้วยพระดำรัสอันทรงฤทธิ์ของพระองค์ เมื่อพระองค์ได้ทรงชำระบาปแล้วก็ได้ประทับ ณ เบื้องขวาของพระเจ้าเบื้องบน พระองค์ทรงยิ่งใหญ่เหนือเหล่าทูตสวรรค์ มากนัก ด้วยว่าพระองค์ทรงพระนามที่ประเสริฐกว่านามของทูตสวรรค์ เพราะว่ามีผู้เดบ้างในบรรดาทูตสวรรค์ที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขาว่า {MHTh 467.2}

"ท่านเป็นบุตรของเรา

วนนี้เราให้กำเนิดท่าน

และยังตรัสอีกว่า

เราจะเป็นบิดาของท่าน

และท่านจะเป็นบุตรของเรา" {MHTh 468.1}

ฮีบรู 1:1-5 {MH 421.3}

บุคลิกลักษณะของพระบิดาและพระบุตรรวมทั้งความเป็นอันหนึ่ง อันเดียวกันที่ปรากฏระหว่างทั้งสองพระองค์ได้รับการอธิบายไว่ในคำ อธิษฐานที่พระคริสต์ทรงอธิษฐานเพื่อเหล่าสาวกของพระองค์ใ,นพระธรรม ยอห์นบทที่สิบเจ็ด {MH 421.4} {MHTh 468.2}

"ข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อคนเหล่านี้พวกเดียวแต่เพื่อคนทั้งปวง ที่วางใจในข้าพระองค์เพราะถ้อยคำของเขา เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็น อันหนึ่งอันเดียวกัน ดังที่พระองค์คือพระบิดาสถิตในข้าพระองค์ และข้า พระองค์ในพระองค์

เพื่อให้เขาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระองค์ และกับ ข้าพระองค์ด้วย เพื่อโลกจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา" ยอห์น 17:20, 21 {MH 421.5} {MHTh 468.3}

ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันระหว่างพระคริสต์และเหล่าสาวกของพระองค์มิได้เป็นสิ่งทำลายบุคลิกลักษณะของทั้งสองฝ่าย พระคริสต์และเหล่าสาวกมีความมุ่งหมาย มีความคิดและมิลักษณะนิสัยอย่างเดียวกันแต่ มิใช่คนๆ เดียวกัน โดยประการฉะนี้แหละ พระเจ้าและพระคริสต์ทรงเป็น อันหนึ่งอันเดียวกัน {MH 422.1} {MHTh 468.4}

พระลักษณะของพระเจากปรากฏอยู่ในพระคริสต์

การเสด็จมาบังเกิดเป็นมนุษย์ พระคริสต์ทรงถือกำเนิดในสภาพอย่างมนุษย์เช่นเดียวกับเราทั้งหลายและในขณะเดียวกันพระองค์ได้ทรงสำแดงพระบิดาบนสวรรค์ให้ปรากฏแก่มนุษย์ทั้งหลายที่เป็นคนบาป พระองค์ผู้ทรงเคยประทับอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระบิดาตั้งแต่แรกเริ่ม พระองค์ผู้ทรงมีสภาวะเป็นพิมพ์เดียวกันกับพระเจ้าผู้มิอาจแลเห็นนั้น ทรงเป็นผู้เดียวที่สามารถสำแดงพระลักษณะของพระเจ้าให้ปรากฏแก่มนุษย์ได้ พระองค์ถูกสร้างให้เหมือนกับพี่น้องของพระองค์ในทุกประการ พระองค์ทรงบังเกิดในสภาพเนื้อหนังเหมือนอย่างเรา พระองค์ทรงหิวกระหายและ ทรงเหน็ดเหนื่อย พระองค์ทรงเสวยพระกระยาหารเพื่อบำรุงเลี้ยงชีวิตและทรงพักผ่อนนอนหลับเพื่อให้หายเหนื่อยล้า พระองค์ทรงรับส่วนอย่าง มนุษย์ แต่กระนั้นพระองค์ผู้ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าก็ทรงปราศจาก ตำหนิมลทินใดๆ พระองค์ทรงเป็นคนแปลกหน้าที่ดำเนินอยู่ในโลก แต่ พระองค์มิได้อยู่ฝ่ายโลก พระองค์ทรงลูกทดลองและได้รับความยากลำบาก เช่นเดียวกับมนุษย์ชายหญิงในทุกวันนี้ แต่กระนั้น พระองค์ทรงมีชีวิตที่ ปราศจากความผิดบาปใด ๆ พระองค์ทรงสำแดงพระลักษณะนิสัยของพระเจ้า ให้ปรากฏแก่เราทั้งหลาย โดยการที่พระองค์ทรงมีความอ่อนโยน มีพระทัย กรุณา มีความเห็นอกเห็นใจและทรงใส่พระทัยต่อผู้อื่นอยู่เสมอ และพระองค์ ทรงกระทำกิจการต่าง ๆ เพื่อที่จะได้ปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าและมนุษย์อยู่ อย่างเนืองนิจ {MHTh 469.1}

พระองค์ตรัสว่า "พระเจ้าได้ทรงเจิมข้าพเจ้าไว้

เพื่อนำข่าวดีมายังผู้ที่ทุกข์ใจ

พระองค์ทรงใช้ข้าพเจ้ามาให้เล้าโลมคนที่ขอกช้ำระกำใจ

และร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย”

“ให้ประกาศแก่คนตาบอดว่าจะได้เห็นอีก”

“เพื่อประกาศปีแห่งความโปรดปรานของพระเจ้า...

เพื่อเล้าโลมบรรดาผู้ที่ไว้ทุกข์” {MHTh 469.2}

อิสยาห์61:1, ลูกา 4:18; อิสยาห์61:2 {MH 422.2}

พระองค์ทรงบัญชาเราทั้งหลายว่า “จงรักศัตรูของท่าน และจง อธิษฐานเพื่อผู้ที่ข่มเหงท่าน ท่าดังนี้แล้วท่านทั้งหลายจะเป็นบุตรของพระ บิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์” “เพราะว่าพระองค์ยังทรงโปรดแก่คน อกตัญญูและคนชั่ว” “เพราะว่าพระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ ขึ้นส่องสว่างแก่คนดีและคนชั่วเสมอก่น และให้ฝนตกแก่คนขอบธรรมและ คนอธรรม” “ท่านทั้งหลายจงมีความเมตตากรุณา เหมือนอย่างพระบิดา ของท่านมีพระทัยเมตตากรุณา” มัทธิว 5:44, 45; ลูกา 6:35; มัทธิว 5:45; ลูกา 6:36 {MHTh 470.1}

“โดยพระทัยเมตตากรุณาแห่งพระเจ้าของเรา

แสงอรุณจากเบื้องสูงจึงมาเยี่ยมเยียนเรา

ส่องสว่างแก่คนทั้งหลายผู้อยู่ในที่มืด และในเงาแห่งความมรณา

เพื่อจะนำเท้าของเราไปในทางสันติสุข” {MHTh 470.2}

ลูกา 1 ะ?8, 79 {MH 423.1}

สง่าราศแห่งไม้กางเขน

การสำแดงความรักของพระเจ้าให้ปรากฏแก่มนุษย์นั้นรวมอยู่ที่ไม้ กางเขน ความหมายที่แท้จริงของไม้กางเขนนั้น ลิ้นของมนุษย์ก็มิอาจ เอื้อนเอ่ย ปากกาก็มิอาจพร่ำพรรณนา แม้แต่สมองของมนุษย์ก็มิอาจที่จะ เข้าใจไดโดยแจ่มแจ้ง เมื่อเราได้มองไปยังกางเขนแห่งคาลวารี เราพูดได้ แต่เพียงว่า “พระเจ้าทรงรักโลก จนได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของ พระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” ยอห์น 3:16 {MH 423.2} {MHTh 470.3}

พระคริสต์ทรงถูกตรึงเพื่อบาปของเรา พระคริสต์ทรงฟื้นคืนพระชนม์ขึ้นมาจากความมรณาและเสด็จขึ้นสู่สวรรค์เบื้องบน นี้เป็นความรอดที่เราจะต้องเรียนรู้และสั่งสอนผอื่นต่อไป {MH 424.1} {MHTh 471.1}

พระองค์ท่านนั้นคือพระคริสต์

"ผู้ทรงสภาพของพระเจ้าแต่มิได้ทรงถือว่าการเท่าเทียมกับพระเจ้า นั้นเป็นสิ่งที่จะต้องยึดถือ แต่ได้กลับทรงสละ และทรงรับสภาพทาส ทรง ถือกำเนิดเป็นมนุษย์ และเมื่อทรงปรากฏพระองค์ในสภาพมนุษย์แล้ว
พระองค์ก็ทรงถ่อมพระองค์ลงยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งความ มรณาที่กางเขน" ฟีลิปปี 2:6-8 {MH 424.2} {MHTh 471.2}

"ใครเล่าจะเป็นผู้ปรบโทษอีก พระเยซูคริสต์น่ะหรือ ผู้ทรงสิ้นพระชนม์แล้วและยิ่งกว่านั้นอีกได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตาย พระองค์ สถิต ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า,, " ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงสามารถเป็นนิตย์ที่จะช่วยคนทั่งปวงที่ได้เข้ามาถึงพระเจ้าโดยทางพระองค์
นั้นให้ได้รับความรอดเพราะว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตย์,, โรม 8:34; ฮีบรู 7:25 {MH 424.3} {MHTh 471.3}

"เพราะว่า เรามิได้มีมหาปุโรหิตที่ไม่สามารถจะเห็นใจในความอ่อนแอของเราแต่ได้ทรงถูกทดลองใจเหมือนอย่างเราทุกประการ ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังปราศจากบาป" ฮีบรู 4:15 {MH 424.4} {MHTh 471.4}

โดยอาศัยของประทานของพระคริสต์ เราจึงได้รับพระพรทุก ประการ
โดยอาศัยของประทานของพระองค์ เราจึงได้รับพระคุณความดีจากพระยาห์เวห์ที่หลั่งไหลมาสู่เราอย่างไม่ขาดสายในวันแล้ววันเล่า โดย ของประทานนี้พระองค์ประทานดอกไม้ทุกๆ ดอกที่ได้แต่งแต้มสีสันอย่าง ประณีตบรรจงและมีกลิ่นหอมอันจรุงให้เราได้ชื่นชมอย่างมีความสุข พระองค์ทรงเป็นผู้สร้างดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ ไม่มีดวงดาวใดที่ทำให้ ท้องฟ้าสวยงามนั้น พระองค์มิได้เป็นผู้สร้างขึ้น หยาดฝนทุกๆหยดที่โปรยปรายลงมา ลำแสงทุกๆ ลำที่สาดส่องมายังโลกที่มิได้สำนึกในพระคุณ ของพระองค์ สิ่งเหล่านี้เป็นพยานที่พิสูจน์ให้เห็นถึงความรักของพระเจ้าที่
ทรงสำแดงผ่านทางพระคริสต์ผู้ทรงเป็นของประทานที่ยิ่งใหญ่สุดจะพรรณนา
ผู้ทรงเป็นพระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า พระองค์ทรงถูกตรึงบนกางเขนเพื่อของประทานเหล่านี้จักได้หลั่งไหลไปสู่ผลงานแห่งการทรงสร้างของ พระเจ้า {MH 424.5} {MHTh 471.5}

“จงดูเถิด พระบิดาทรงโปรดประทานความรกแก่เราทั้งหลายเพียงไร ที่เราจะได้ชื่อว่าเป็นบุตรของพระเจ้า” 1 ยอห่น 3:1 {MHTh 472.1}

“ตั้งแต่เก่าก่อนไม่มีผู้เดได้ยิน หรอทราบด้วยหู

หรือตาได้เห็นพระเจ้าสักองค์

นอกเหนือพระองค์ผู้ทรงกระทำเพื่อบรรดาผู้ที่รอคอยพระองค์” {MHTh 472.2}

อิสยาห์ 64:4 {MH 425.1}

ความรู้กี่กำให้เราได้รับการเปลี่ยนแปลงไหม่

ความรูในเรื่องของพระเจ้าที่ทรงสำแดงให้ปรากฏในพระคริสต์นั้น เป็นความรู้ที่คนทั้งหลายที่ได้รับความรอดจะต้องเรียนรู้ เป็นความรู้ที่ทำให้เราสามารถเปลี่ยนแปลงอุปนิสัย เมื่อไต้รับความรู้นี้แล้ว จิตวิญญาณของเราจะลูกสร้างขึ้นใหม่ตามแบบพระฉายของพระเจ้า เป็นความรู้ที่จะช่วยประทานกำลังฝ่ายจิตวิญญาณของพระเจ้าให้แก่ชีวิต {MH 425.2} {MHTh 472.3}

“แต่เราทั้งหลายไม่มีผ้าคลุมหน้าแล้ว จึงแลดูพระลิริขององค์พระผู้ เป็นเจ้า และตัวเราก็เปลี่ยนไปเป็นเหมือนพระฉายขององค์พระผู้เป็นเจ้า คือมีศักดิศรีเป็นลำดับขึ้นไป,, 2 โครินธ์ 3:18 {MH 425.3} {MHTh 472.4}

พระผู้ช่วยให้รอดตรัสถึงชีวิตของพระองค์เองว่า “เราประพฤติตาม พระบัญญัติของพระบิดา” ยอห์น 15:10 “พระบิดามิได้ทรงละทิ้งเราไว้ตามลำพงเพราะว่าเราทำตามขอบพระหัยพระองค์เสมอ” ยอห์น 8:29 พระเยซูทรงมีสภาพธรรมชาติอย่างมนุษย์และทรงมีพระลักษณะอย่างไร พระเจ้าก็ทรงมุ่งหมายที่จะให้ผู้ติดตามของพระองค์มีอุปนิสัยเชนนั้นด้วย โดยอาศัยพระกำลังของพระองค์ เราจะต้องดำเนินชีวิตในทางที่บริสุทธิ์และมีคุณธรรมอันสุงสูงเชนเดียวกับพระผู้ช่วยให้รอด {MH 426.1} {MHTh 473.1}

เปาโลกล่าวไว้ว่า “เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงคุกเข่าต่อพระบิดา ขอให้พระองค์ทรงโปรดประทานกำลังเรี่ยวแรงมากฝายจิตใจแก่ท่านโดยเดช พระวิญญาณของพระองค์ตามความไพบูลย์แห่งพระสิริของพระองค์ เพื่อพระคริสต์จะสถิตในใจของท่านทางความเชื่อเพื่อว่าเมื่อท่านได้วางรากลง มั่นคงในความรักแล้ว ท่านก็จะได้มีความสามารถหยั่งรู้พร้อมกับธรรมิกขน ทั้งหมด ถึงความกว้าง ความยาว ความสูง ความลึก คือให้ซาบซึ้งใน

ความรักของพระคริสต์ซึ่งเกินความรู้เพื่อท่านจะได้รับความไพบูลย์ของ พระเจ้าอย่างเต็มเปียม” เอเฟซัส3:14-19 {MH 426.2} {MHTh 473.2}

“เราได้ยินเราก็ไม่ได้หยุดในการที่จะอธิษฐานขอเพื่อท่านให้ท่าน เพียบพร้อมด้วยความรู้ถึงพระทัยของพระองค์ในสรรพปัญญาและในความ เข้าใจฝ่ายวิญญาณ เพื่อท่านจะได้ประพฤติอย่างที่สมควรต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าและทำตนให้เป็นที่ชอบพระทัยพระองค์ ให้เกิดผลในการดีทุกอย่าง และจำเริญขึ้นในความรู้ถึงพระเจ้า ขอให้ท่านมีกำลังมากขึ้นทุกอย่างโดยฤทธิ์เดชแห่งพระสิริของพระองค์ ขอให้ท่านมีความทรหดที่สุด และความอดทนไว้นานด้วยความยินดี” โคโลสี 1:9-1 1 {MH 426.3} {MHTh 473.3}

นี่เป็นความรู้ที่พระเจ้าทรงเชื้อเชิญให้เรารับเอาไว้ และนอกเหนือ จากความรู้นี้แล้ว สิ่งอื่นๆ ก็ไร้ค่าและเป็นอนิจจัง {MH 426.4} {MHTh 473.4}

*****

บทที่ 36 - ภัยอันตรายของความรู้ ในเชิงกฎษฎีแบบวิทยาคาสตร์

ความเลวที่ชั่วร้ายที่สุดอย่างหนึ่งที่มากับการแสวงหาความรู้ด้วย การสืบสวนเสาะหาคำตอบโดยทางวิทยาศาสตร์ ก็คืออารมณ์โน้มเอียง ต้องการยกย่องเหตุผลตามวิสัยของมนุษย์ที่ให้คุณค่าเกินความจริงและ ขอบเขตของความรู้ที่ถูกต้อง นักวิทยาศาสตร์มากมายพยายามวินิจฉัย เรื่องของพระผู้สร้างและพระหัตถกิจของพระองค์ด้วยความรู้ด้านวิทยา- ศาสตร์ที่ขาดตกบกพร่องของตน เขาทั้งหลายพยายามตัดสินและกำหนด สภาพ พระลักษณะและพระราชอำนาจของพระเจ้า โดยหมกมุ่นอยู่กับ ทฤษฎีต่างๆ ที่คาดเดากันเองเกี่ยวกับผู้ทรงฤทธานุภาพนิจนิรันดร คน เหล่านั้นที่มีส่วนร่วมในเรื่องนี้ต่างกำลังล่วงล้ำเข้าไปสู่เขตแดนที่มิได้รับ อนุญาต การวิจัยค้นคว้าของคนเหล่านั้นจะไม่ก่อเกิดผลที่มีคุณค่าและ ความหมายประการใด แต่จะเป็นผลทำให้จิตวิญญาณตกอยู่ในอันตราย หายนะ {MH 427.1} {MHTh 474.1}

บิดามารดาคู่แรกของเราถูกชักจูงให้กระทำความผิดบาปโดยปล่อย ตัวให้กับความอยากจะรูในสิ่งที่พระเจ้าทรงปิดบังไว้ ในการเสาะแสวงหา ความรู้นี้ พวกเขาต้องสูญเสียทุกสิ่งที่มีค่าในชีวิตไป หากอาดัมและเอวา ไม่ไปแตะต้องต้นไม้ที่ตรัสห้ามไว้ พระเจ้าคงจะทรงถ่ายทอดความรูให้กับ เขาทั้งสอง ความรู้ที่ไม่ผูกมัดด้วยโทษของความผิดบาป ความรู้ที่,นำความ สุขเกษมศานต์มาสู่พวกเขาไปตลอดชั่วนิจนิรันดร สิ่งทั้งหมดที่เขาทั้งสอง ได้มาจากการฟังคำของผู้ทดลองก็คือความผิดบาปและผลลพท์ต่าง ๆ ที่ ตามมา เพราะเหตุที่เขาทั้งสองไม่เชื่อฟัง มนุษย์จึงลูกตัดขาดจากพระเจ้า และแผ่นดินโลกได้ลูกแยกออกจากสวรรค์ {MH 427.2} {MHTh 475.1}

บทเรียนนี้มีไว้สำหรับเราด้วยเช่นกัน ทุกวันนี้ซาตานกำลังล่อลวง มนุษย์ให้หลงกระทำผิดด้วยวิธีการเช่นเดียวกับที่ล่อลวงบิดามารดาคู่แรก ของเรามาแล้ว มันกำลังกรอกหูชาวโลกด้วยนิทานสอนเด็กที่ชวนฟัง ด้วย ทุกอุบายแผนการที่สั่งการได้ มันลวงมนุษย์ให้สงสัยในเรื่องที่เกี่ยวกับ พระเจ้า ทั้งนี้เพื่อขัดขวางไม่ให้มนุษย์ได้รับความรู้ของพระเจ้า'ซึ่งนำไปสู่ ความรอด {MH 428.1} {MHTh 475.2}

ทฤษฎีสรรพเกว□ยม

ทุกวันนี้ มีหลักคำสอนฝ่ายจิตวิญญาณแทรกซึมเข้ามายังสถาบัน การศึกษาและคริสตจักรในทั่วทุกแห่งหนซึ่งบั่นทอนความเชื่อในพระเจ้า

และในพระวจนะของพระองค์ หลักคำสอนนี้เป็นทฤษฎีที่กล่าวว่า พระเจ้าทรงเป็นจิตวิญญาณที่ครอบคลุมทุกสิ่งในธรรมชาติซึ่งหลายคนที่แสดงตนว่ามีความเชื่อในพระคัมภีร์ ต่างยอมรับในทฤษฎีนี้ แต่ไม่ว่าจะลูกตกแต่งไว่ให้งดงามมากสักเพียงใด หลักคำสอนนี้ก็ยังคงเป็นการหลอกลวงตบตา ที่อันตรายที่สุด เพราะเป็นการบิดเบือนความจริงที่เกี่ยวกับพระเจ้าและ เป็นการลบหลู่ดูหมิ่นพระเกียรติยศความยิ่งใหญ่และความสูงส่งของ พระองค์ หลักคำสอนนี้ไม่ได้เพียงแต่ทำให้เกิดการเข้าใจผิดเท่านั้นแต่ยังทำให้มนุษย์ต้องเสื่อมทรามลง ธาตุแท้ของมันคือการปิดบงความจริงและขอบข่ายของมันคือการมักมากในกาม ผลของการยอมรับในหลักคำสอน นี้ทำให้มนุษย์ถูกแยกจากพระเจ้าและสภาพความเสื่อมทรามของมนุษย์ คือความหายนะในที่สุด {MH 428.2} {MHTh 475.3}

สภาพของมนุษย์ที่เกิดจากความผิดบาปนั้นเป็นสภาพที่ผิดธรรมชาติ และอำนาจที่จะฟื้นฟูเราได้นั้นต้องเป็นอำนาจที่เหนือธรรมชาติ มิฉะนั้น แล้วอำนาจนั้นก็ไม่มีค่า มีอำนาจอยู่เพียงอำนาจเดียว ที่สามารถจะกำจัดพันธนาการแห่งความชั่วร้ายออกไปจากจิตใจของมนุษย์ได้ ก็คือ ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าที่มีอยู่ในพระเยซูคริสต์ โดยพระโลหิตของพระคริสต์ผู้ทรงลูกตรึงบนกางเขนเท่านั้น ที่สามารถชำระล้างความผิดบาปของ มนุษย์ได้พระคุณของพระองค์เพียงประการเดียว ที่จะช่วยให้เราสามารถต้านทานและเอาชนะแรงจูงใจที่ชั่วร้ายของอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของเราได้ คำสอนฝ่ายจิตวิญญาณที่เกี่ยวกับพระเจ้านี้ ท่าให้พระคุณของพระเจ้าเป็นสิ่งที่ไม่มีความจำเป็น หากพระเจ้าทรงเป็นวิญญาณที่ครอบคลุมอยู่ทั่วไป ในธรรมชาติ พระองค์ก็สถิตอยู่ในมนุษย์ทุกๆ คนด้วยเช่นกัน การที่ มนุษย์จะก้าวไปให้ถึงความบริสุทธิ์ เขาก็เพียงแต่จะต้องพัฒนากำลัง อำนาจที่มีอยู่ภายในตัวเองเท่านั้นโดยที่ไม่จำเป็นจะต้องพึ่งพาในพระคุณ ของพระเจ้าแต่ประการใด {MH 428.3} {MHTh 476.1}

ทฤษฎีเหล่านี้เมื่อติดตามศึกษาเหตุผลไปจนถึงที่สุดจะยกเลิกกำจัดหลักคำสอนของคริสเตียนไปจนหมดสิ้น ทฤษฎีเหล่านี้ลบล้างความจำเป็นของเรื่องการชำระมลทินบาปออกไปแล้วยกชูมนุษย์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้ รอดของตนเอง ทฤษฎีเหล่านี้ที่เกี่ยวกับพระเจ้าท่าให้พระวจนะของพระองค์ ไม่บงเกิดผล และผู้ที่ยอมรับในทฤษฎีเหล่านี้ ต้องตกอยู่ในอันตรายด้วยการถูกชักนำให้เห็นว่าพระคัมภีร์นั้นเป็นเรื่องแต่งขึ้น เขาทั้งหลายอาจเห็นว่าคุณงามความดีนั้น มีคุณค่าสูงส่งกว่าความชั่วร้าย แต่เนื่องจากได้

ปฏิเสธพระเจ้าจากพระราชอำนาจสูงสุดโดยชอบธรรมของพระองค์ เขาทั้งหลายจึงพึ่งพาในกำลังอำนาจของมนุษย์ด้วยกันเอง ซึ่งหากปราศจาก พระเจ้าเสียแล้ว อำนาจของมนุษย์จะไร้ค่า ความตั้งใจของมนุษย์ที่ไม่มี ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าคอยช่วยเหลือย่อมไม่มีกำลังอำนาจที่แท้จริงไป ด้านทานและเอาชนะเหนือความชั่วร้ายได้ เกราะป้องกันที่ช่วยคุ้มครองจิต วิญญาณพงทลายไป มนุษย์ไม่เหลือสิ่งใดที่จะคอยขวางกั้นมิให้เขาต้องตก อยู่ในความผิดบาป เมื่อพวกเขาปฏิเสธพระวจนะและพระวิญญาณของ พระเจ้า เราไม่มีทางรู้ได้เลยว่ามนุษย์จะต้องจมดิ่งถลำลึกลงไปสักเพียงใด {MHTh 476.2}

“พระวจนะทุกคำของพระเจ้านั้นกบริสุทธิ์

พระองค์ทรงเป็นโล่แก่บรรดาผู้ที่วางใจในพระองค์

อย่าเพิ่มอะไรเข้ากับพระวจนะของพระองค์

เกรงว่าพระองค์จะทรงขนาบเจ้าและเขาจะเห็นว่าเจ้าเป็นคนมุสา”

“บาปชั่วของคนชั่วร้ายดักเขาเอง

และเขาก็ติดอยู่กับตาข่ายบาปของเขา” {MHTh 477.1}

สุภาษิต 30:5, ธ; 5:22 {MH 428.4}

การคนกวาเพอไห่กราบกีงควาบลีกลับของพระเจา

“สิ่งลี้ลับทั้งปวงเป็นของพระยาห์เวห์พระเจาของเราทั้งหลาย แต่สิ่งที่ทรงสำแดงนั้นเป็นของเราทั้งหลายและของลูกหลานของเราเป็นนิตย์ เพื่อเราจะทำตามถ้อยคำทั้งสิ้นของธรรมบัญญัตินี้’’ เฉลยธรรมบัญญัติ 29:29 (THSV) พระวจะของพระเจ้าที่ทรงสำแดงพระองค์ให้ปรากฏนั้น มีไว้เพื่อให้เราเรียนรู้ ซึ่งเป็นสิ่งที่เราสามารถจะแสวงหาเพื่อความเข้าใจ แต่ สิ่งที่นอกเหนือไปจากนี้ เราต้องไม่ถือสิทธิเข้าไปล่วงล้ำ ผู้ที่มีสติปัญญา ล้ำเลิศที่สุด แม้ต้องใช้ความพยายามจนเหนื่อยล้าก็มิอาจที่จะหยั่งรู้ถึง สภาพของพระเจ้าได้อย่างหมดสิ้น และความพยายามก็ไร้ผล ปริศนานี้ ไม่ใช่มีไวให้มนุษย์หาคำตอบ ไม่มีสมองของมนุษย์คนใดจะเข้าใจถึง พระเจ้าไดในทุกประการ เป็นการเปล่าประโยชน์ที่มนุษย์จะวุ่นวายอยู่กับ การคาดเดาถึงลักษณะของพระเจ้า การนิ่งเงียบโดยเก็บความลึกลับของ พระเจ้าไว้ในจิตใจของเราแทน

ย่อมอธิบายถึงพระองค์ได้เหมาะสม กว่า พระเจ้าผู้ทรงสัพพัญญูทรงอยู่เหนือคำอภิปรายใดๆ {MH 429.1} {MHTh 477.2}

แม้แต่เหล่าทูตสวรรค์ก็ยังไม่ได้รับอนุญาตให้มีส่วนร่วมในการปรึกษาหารือระหว่างพระบิดาและพระบุตร เมื่อครั้นที่พระองค์ทรงกำหนดแผนการ แห่งการช่วยให้รอด ดังนั้น มนุษย์จึงไม่ควรเข้าไปล่วงล้ำในสิ่งที่เป็นความ ลับขององค์ผู้สูงสุด เรายังมีความไม่เข้าใจอีกมากมายในเรื่องที่เกี่ยวกับ พระเจ้าเหมือนดังเช่นเด็กเล็กๆ ที่ยังไม่ประสีประสาในสิ่งใด แต่เราจะรัก และเชื่อฟังพระองค์เหมือนดังเช่นเด็กๆ ได้ แทนที่เราจะพยายามคาดเดา ถึงลักษณะหรือพระราชอำนาจของพระองค์ เราควรเชื่อฟังพระวจนะที่ พระองค์ได้ตรัสไว้ว่า {MHTh 478.1}

“ท่านจะหยั่งรู้สภาพของพระเจ้าได้หรือ

ท่านหยั่งรู้องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้หมดหรือ

นั่นสูงกว่าฟ้าสวรรค์ ท่านจะทำอะไรได้

ลึกกว่าแดนคนตาย ท่านจะทราบอะไรได้

วัดดูก็ยาวกว่าโลก

และกว้างกว่าทะเล”

“แต่จะพบพระปัญญาที่ไหน

และที่ของความเข้าใจอยู่ที่ไหน

มนุษย์ไม่รู้จักค่าของพระปัญญา

และในแผ่นดินของคนเป็นก็หาไม่พบ

บาดาลพูดว่า ที่ข้าไม่มี และทะเลกล่าวว่า ไม่อยู่กับข้า

จะเอาทองคำซื้อก็ไม่ได้

และจ ะชั่งเงินให้ตามราคาก็ไม่ได้

จะตีราคาเป็นทองคำโอฟีร์ก็ไม่ได้

หรือเป็นโกเมนหรือแก้วไพฑูรย์ประเสริฐก็ไม่ได้

จะเทียบเท่าทองคำและแก้วก็ไม่ได้

หรือจะแลกกับเครื่องทองคำนพคุณก็ไม่ได้

อย่าเอ่ยถึงปะการังและแก้วผลึกเลย

ค่าของพระปัญญาสูงกว่ามุกดา

บุษราคัมน้ำอ่อนแห่งเมืองเอธิโอเปีย

ก็เปรียบกับพระปัญญาไม่ได้

หรือจะตีราคาเป็นทองคำบริสุทธิ์ก็ไม่ได้

ดังนั้นพระปัญญามาจากไหนเล่า

และที่ของความเข้าใจอยู่ที่ไหน...

แดนพินาศและมัจจุราชกล่าวว่า

เราได้ยินเสียงลือเรื่องพระปัญญากับหูของเรา

พระเจ้าทรงทราบทางไปหาพระปัญญานั้น

และพระองค์ทรงทราบที่อยู่ของพระปัญญาด้วย

"เพราะพระองค์ทอดพระเนตรไปถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก

และทรงเห็นทุกสิ่งที่ใต้ฟ้าสวรรค์ เมื่อพระองค์ทรงสร้างกฎให้ฝน

และสร้างทางไว้ให้แสงแลบของฟ้าผ่า

แล้วพระองค์ทอดพระเนตรพระปัญญา

และทรงขันสูตรทรงสถาปนา ไว้และทรงวิจัย

และพระองค์ตรัสกับมนุษย์ว่า 'ดูเถิด ความยำเกรงพระเจ้า

นั้นแหละคือพระปัญญาและที่จะหันจากความชั่ว คือความเข้าใจ" {MHTh 478.2}

โยบ 1 1:7-9; 28:12-28 {MH 429.2}

แม้ว่าเราจะค้นหาในทุกซอกทุกมุมของแผ่นดินโลกหรือพยายาม อย่างไร้ผลที่จะล่วงล้ำเข้าไปยังความลึกลับของพระเจ้า เราก็มิอาจที่จะพบ สติปัญญา เราจะพบสติปัญญาได้ก็ต่อเมื่อเราถ่อมใจยอมรับในสิ่งที่พระเจ้า

ทรงโปรดสำแดงให้ปรากฏแก่เราตามที่พระองค์ทรงพอพระทัยและดำเนินชีวิตด้วยการปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระองค์เท่านั้น {MH 431.1} {MHTh 480.1}

มนุษย์ผู้มีสติปัญญาอันล้ำเลิศที่สุด ก็ยังไม่สามารถเข้าใจถึงความลึกลับที่พระเยโฮวาห์ทรงสำแดงให้ปรากฏในธรรมชาติ พระคัมภีร์อันเป็นหนังสือที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้าได้ถามถึงคำถามมากมายที่ผู้คงแก่เรียนที่มีสติปัญญามากที่สุดก็มิอาจที่จะตอบได้ คำถามเหล่านี้ไม่ใช่ถาม เพื่อที่จะให้เราตอบ แต่เพื่อให้เราสนใจต่อความลึกลับที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า และเพื่อที่จะสอนให้เรารู้ว่าสติปัญญาของเรานั้นมีขอบเขตที่จำกัดเพียงไร แม้แต่สิ่งรอบข้างในชีวิตประจำวันของเรา ก็มีอยู่หลายสิ่งหลายอย่างที่ {MHTh 480.2}

มนุษย์ผู้มีขีดจำกัดมิอาจที่จะเข้าใจได้ {MH 431.2} {MHTh 480.3}

ผู้ที่มีความสงลัยไม่เชื่อในพระเจ้า เพราะว่าเขาเหล่านั้นไม่อาจเข้าใจถึงฤทธานุภาพอันไม่จำกัดของพระเจ้าที่พระองค์ทรงสำแดงโดยพระองค์ เอง แต่มนุษย์ต้องยอมรับในพระเจ้าจากสิ่งที่พระองค์ไม่ได้ทรงสำแดง เท่าๆ กับสิ่งที่พระองค์ใต้ทรงเปิดเผยให้แก่ความเข้าใจอันมีขีดจำกัดของ เรา ทั้งในการทรงสำแดงพระองค์เองและในสิ่งต่างๆ ตามธรรมชาติ พระเจ้าประทานความเร้นลับเกิดขึ้นเพื่อกำกับความเชื่อของเรา ซึ่งจะต้องเป็น เช่นนี้ เราอาจจะต้องค้นคว้าแสวงหาอยู่เรื่อยไป ตั้งคำถามต่อไปและเรียนรู้อยู่เสมอไปและกระนั้นก็ตาม สิ่งเหล่านี้ย่อมไม่มีวันสิ้นสุด {MHTh 480.4}

“ผู้ใดได้เคยตวงน้ำทั้งสิ้นด้วยอุ้งมือของตน

และวัดฟ้าสวรรค์ด้วยคืบเดียว

บรรจุผงคลีของแผ่นดินโลกไว้ในถังเดียว

และชั่งภูเขาในตาชั่ง

และชั่งเนินด้วยตราชู ผู้ใดได้ให้กำหนดแก่พระวิญญาณของพระเจ้า

หรือเป็นที่ปรึกษาของพระองค์ให้คำแนะนำแก่พระองค์...

ดูเถิด บรรดาประชาชาติก็เหมือนน้ำหยดหนึ่งจากถัง และนับว่าเหมือนผงบนตาชั่ง

ดูเถิด พระองค์ทรงหยิบเกาะทั้งหลายขึ้นมาเหมือนผงคลี

เลบานอนไม่พอเป็นฟืน

และสัตว์ของป่านั้นก็ไม่พอเป็นเครื่องเผาบูชา

ต่อพระองค์บรรดาประชาชาติทั้งสิ้น ก็เหมือนไม่มีอะไรเลย

พระองค์ทรงนับว่าเขาน้อยยิ่งกว่าศูนย์และศูนยภาพ

"ท่านจะเปรียบพระเจ้าเหมือนผู้ใด

หรือเปรียบพระองค์คล้ายกับอะไร...

ท่านทั้งหลายไม่เคยรู้หรือ

ท่านไม่เคยได้ยินหรือ

ไม่ผู้ใดบอกท่านตั้งแต่แรกแล้วหรือ

ท่านไม่เข้าใจรากฐานของแผ่นดินโลกหรือ

คือพระองค์ผู้ประทับเหนือปริมณฑลของแผ่นดินโลก

และขาวแผ่นดินโลกก็เหมือนอย่างตั๊กแตนโม

ผู้ทรงขึงฟ้าสวรรค์เหมือนขึงม่าน

และกางออกเหมือนเต็นท์ที่อาศัย...

เจ้าจะเปรียบเรากับผู้ใดเล่า...

องค์บริสุทธิ์ตรัสว่า

จงแหงนหน้าขึ้นดูว่า

ผู้ใดสร้างสิ่งเหล่านี้

พระองค์ผู้ทรงนำบริวารออกมาตามจำนวน

เรียกชื่อมันทั้งหมด โดยอานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์

และเพราะพระองค์ทรงฤทธิ์เข้มแข็ง

จึงไม่ขาดไปสักดวงเดียว

"โอ โอ ยาโคบเอ๋ย ทำไมเจ้าจึงว่า

โอ อิสราเอลเอ๋ย ทำไมจึงพูดว่า

ทางของข้าพเจ้าปิดบังไว้จากพระเจ้า

และความยุติธรรมอันควรตกแก่ข้าพเจ้านั้น

ก็ผ่านพระเจ้าของข้าพเจ้าไปเสีย

ท่านไม่เคยรู้หรือ

ท่านไม่เคยได้ยินหรือ

พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าเนืองนิตย์

คือพระผู้สร้างที่สุดปลายแผ่นดินโลก

พระองค์มิได้ทรงอ่อนเปลี้ยหรือเหน็ดเหนื่อย

ความเข้าพระทัยของพระองค์ก็เหลือที่จะหยั่งรู้ได้" {MHTh 480.5}

อิสยาห์40:1 2-28 {MH 431.3}

จากสิ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ประทานแก่บรรดาผู้เผยพระวจนะ
ขอให้เราเรียนรู้ถึงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าของเรา ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ เขียนไว้ว่า {MH 432.1} {MHTh 482.1}

" ในปีที่กษัตริย์อุสซียาห์สิ้นพระชนม์ ข้าพเจ้าเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ประทับ ณ พระที่นั่งสูงและเทิดทูนขึ้น และชายฉลองพระองค์ของพระองค์ เต็มพระวิหาร เหนือพระองค์มีเสราฟิมยืนอยู่ แต่ละตนมีปีกหกปีก ใช้ สองปีกบังหน้า และสองปีกคลุมเท้า และด้วยสองปีกบินไปต่างก็ร้องต่อ กันและก่นว่า บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ พระเจ้าจอมโยธา แผ่นดินโลกทั้ง สิ้นเต็มด้วยพระสิริของพระองค์ และรากฐานของธรณีประตูทั้งหลาย ก็สั่นสะเทือนด้วยเสียงของผู้ร้อง และพระนิเวศก็มีควันเต็มไปหมด {MH 432.2} {MHTh 482.2}

"และข้าพเจ้าว่า วิบัติแก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าพินาศแล้ว เพราะข้าพเจ้าเป็นคน,ริมฝีปากไม่สะอาด และข้าพเจ้าอยู่ในหมู่ชนชาติที่ริมฝีปาก ไม่สะอาด เพราะนัยน์ตาของข้าพเจ้าได้เห็นกษัตริย์ คือพระเจ้าจอมโยธา {MH 433.1} {MHTh 483.1}

"แล้วตนหนึ่งในเสราฟิเมบินมาหาข้าพเจ้า ในมือมีถ่านเพลิง ซึ่งเขา เอาคีมคีบมาจากแท่นบูชา และเขาถูกต้องปากของข้าพเจ้าพูดว่า ดูเถิด สิ่งนี้ได้ถูกต้องริมฝีปากของเจ้าแล้ว กรรมชั่วของเจ้าก็ถูกยกเสีย และเจ้า ก็จะรับการลบมลทินบาป" อิสยาห์ ธ:1-7 {MHTh 483.2}

"ข้าแต่พระเจ้า หามีผู้เดเหมือนพระองค์ไม่

พระองค์ทรงเป็นใหญ่

และพระนามของพระองค์,มีฤทธิ์,’มาก

ข้าแต่พระราชาแห่งบรรดาประชาชาติ ผู้ใดจะไม่ยำเกรงพระองค์”

“ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ได้ทรงตรวจสอบข้าพระองค์

และทรงรู้จักข้าพระองค์

เมื่อข้าพระองค์นั่งลงและลุกขึ้น พระองค์ทรงทราบ

พระองค์ทรงประจักษ์ในความคิดของข้าพระองค์ได้แต่ไกล

พระองค์ทรงค้นวิถีของข้าพระองค์และการนอนของข้าพระองค์

และทรงคุ้นเคยกับทางทั้งสิ้นของข้าพระองค์

ข้าแต่พระเจ้า แม้ก่อนที่ลิ้นของข้าพระองค์จะพูด

พระองค์ก็ทรงทราบความเสียหมดแล้ว

พระองค์ทรงล้อมข้าพระองค์อยู่ทั้งข้างหลังและข้างหน้า

และทรงวางพระหัตถ์บนข้าพระองค์ ความรู้อย่างนี้อัศจรรย์เกินข้าพระองค์

สูงนัก ข้าพระองค์เอื้อมไม่ถึง” {MHTh 483.3}

เยเรมีย์10:6, 7;สดุดี 139:1-6 {MH 433.2}

“องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราใหญ่ยิ่งและทรงฤทธานุภาพอุดม ความเข้าใจของพระองค์นั้นวัดไม่ได้” สดุดี 147:5 {MH 433.3} {MHTh 484.1}

“เพราะว่าทางของคนก็อยู่ในสายพระเนตรพระเจ้า และพระองค์ ทรงเฝ้าดูวิถีทั้งสิ้นของเขา” สุภาษิต 5:21 {MH 433.4} {MHTh 484.2}

“ พระองค์ทรงเผยสิ่งที่ลึกซึ้งและลี้ลับ พระองค์ทรงทราบสิ่งที่อยู่ใน ความมืดและความสว่างก็อยู่กับพระองค์” ดาเนียล 2:22 {MH 433.5} “องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงแจ้งเหตุการณ์เหล่านี้ให้ทราบแต่โบราณ- กาลได้ตรัสไว้แล้ว” “เพราะว่า ใครเล่ารู้พระทัยของพระเจ้า หรือใครเล่า เป็นที่ปรึกษาของพระองค์ หรือใครเล่าได้ถวายสิ่งหนึ่งสิ่งใดแก่พระองค์ ที่พระองค์จะต้องประทานตอบแทนให้แก่เขา เพราะสิ่งสารพดมาจาก พระองค์โดยพระองค์และเพื่อพระองค์ขอพระสิริจงมีแด่พระองค์สืบๆ

ไปเป็นนิตย์อาเมน" กิจการ 15:18; โรม 1 1:34-36 {MH 433.6}
"พระเกียรติและพระสิริจงมีแด่พระมหากษัตริย์ผู้ทรงพระเจริญอยู่ นิรันดร ผู้ทรงเป็นองค์อมตะ ซึ่งมิได้ปรากฎพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าแต่ องค์เดียวสิบๆ ไปเป็นนิตย์อาเมน"
"พระองค์ผู้เดียวทรงอมตะ และสถิต ในความสว่างที่ซึ่งไม่มีคนใดจะเข้าไปถึง ผู้ซึ่งมนุษย์ไม่เคยเห็น และจะเห็น ไม่ได้ พระเกียรติและฤทธานุภาพอันถาวรจงมีแด่พระองค์นั้น" 1 ทิโมธี 1:17; 6:16 {MHTh 484.3}

"ความโอ่อ่าตระการของพระองค์จะไม่กระทำให้ท่านคร้ามกลัว

และความครั่นคร้ามต่อพระองค์จะไม่ตกเหนือท่านหรือ"

"พระเจ้ามิได้สถิตอยู่ ณ ที่สูงในฟ้าสวรรค์หรือ

ดูดาวที่สูงที่สุดเถิด มันสูงจริง ๆ"

"กองทัพของพระองค์มีจำนวนหรือ

ความสว่างของพระองค์มิได้ส่องมาเหนือผู้ใดบ้าง" {MHTh 484.4}

"พระองค์ทรงกระทำการใหญ่โตซึ่งเราเข้าใจไม่ได้

เพราะพระองค์ตรัสกับหิมะว่า

ตกลงบนแผ่นดินซี

และในทำนองเดียวกันก็ตรัสกับฝน

และกับห่าฝนอันหนักของพระองค์

พระองค์ทรงมัดมือของมนุษย์ทุกคน

เพื่อทุกคนซึ่งพระองค์ทรงสร้างจะรู้ได้...

พระองค์ทรงกระจายเมฆแห่งฟ้าแลบออกไป

มันหันไป ๆ ตามการนำของพระองค์

เพื่อให้สำเร็จกิจทั้งสิ้นซึ่งพระองค์ทรงบัญชามัน

ที่เหนือผิวพิภพที่มนุษย์อาศัยอยู่ได้

ไม่ว่าจะเป็นเพื่อการดีสอนหรือเพื่อแผ่นดินของพระองค์

หรือเพื่อความรักมั่นคง พระองค์ทรงกระทำให้สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น

"ขอฟังข้อนี้...

จงนิ่งพิจารณาการกระทำอันอัศจรรย์ของพระเจ้า

ท่านทราบหรือว่าพระเจ้าทรงกำชับมันอย่างไร

และกระท่าให้ฟ้าแลบแห่งเมฆของพระองค์มีแสง

ท่านทราบถึงการทรงตัวของเมฆหรือ

เป็นพระราชกิจอันประหลาดของพระองค์ผู้สมบูรณในความรู้

ท่านแผ่ฟ้าออกไปอย่างพระองค์ได้หรือ

ให้แข็งอย่างศันฉ่องหลอม

จงสอนเรามาว่าเราควรจะทูลพระองค์อย่างไร

เพราะความมืดเราจึงร่างสำนวนของเราไม่ได้...

ผ่ายมนุษย์เพ่งดูแสงสว่างไม่ได้เมื่อมันสุกใสอยู่ในท้องฟ้า "เมื่อลมฝานไปกวาดให้กระจ่าง

แสงทองส่องมาจากทิศเหนือ

พระเจ้าทรงฉลองพระองค์ ด้วยความโอ่อ่าตระการอย่างน่าคร้ามกลัว

องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์นั้นเราจะค้นพบพระองค์ไม่ได้

พระองค์ใหญ่ยิ่งในเรื่องฤทธานุภาพ

ความยุติธรรมและความขอบธรรมอันมากยิ่ง...

เพราะฉะนั้นมนุษย์จึงยำเกรงพระองค์"

"ไม่มีพระใดเป็นเหมือนพระเจ้าของเราผู้ประทับบนที่สูง

ผู้ทอดพระเนตรลงมาที่เหนือฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก"

"พระมรรคาของพระองค์อยู่ในลมบ้าหมูและพายุ

และเมฆเป็นผงคลีแห่งพระบาทของพระองค์"

"พระเจ้านั้นยิ่งใหญ่ และสมควรจะสรรเสริญอย่างยิ่ง

ความใหญ่ยิ่งของพระองค์นั้นเหลือจะหยั่งรู้

คนชั่วอายุหนึ่งจะสรรเสริญพระราชกิจของพระองค์

ให้คนอีกชั่วอายุหนึ่งพง

และประกาศกิจการอันทรงอานุภาพของพระองค์

ข้าพระองค์จะภาวนาถึงสง่าราศี อันรุ่งโรจน์ของความสูงส่งของ

พระองค์

และถึงพระราชกิจอัศจรรย์ของพระองค์

มนุษย์จะกล่าวถึงอานุภาพแห่งกิจการอันน่าเกรงขามของพระองค์

และข้าพระองค์จะเล่าถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์

เขาทั้งหลายจะโฆษณาข่าวเลื่องลือถึงคุณความดี

อันอุดมของพระองค์ออกมา

และจะร้องเพลงถึงความขอบธรรมของพระองค์.. "ข้าแต่พระเจ้า พระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์

จะถวายโมทนาขอบพระคุณพระองค์

และธรรมิกชนทั้งสิ้นของพระองค์จะถวายสาธุการแด่พระองค์

เขาทั้งหลายจะพูดถึงพระสิริแห่งราชอาณาจักรของพระองค์

และเล่าถึงฤทธานุภาพของพระองค์

เพื่อให้กิจการอันทรงอานุภาพของพระองค์

และสง่าราศีอันรุ่งโรจน์แห่งราชอาณาจักรของพระองค์

แจ้งแก่บรรดาบุตรของมนุษย์

ราชอาณาจักรของพระองค์เป็นราชอาณาจักรนิรันดร

และแผ่นดินของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดทุกชั่วชาติพันธ์. . .

ปากของข้าพเจ้าจะกล่าวสรรเสริญ พระเจ้า

และให้บรรดาเนื้อหนังทั้งสิ้นถวายสาธุการแด่พระนามบริสุทธิ์ของ

พระองค์เป็น นิจกาล” {MHTh 485.1}

โยบ 13:11;22:12;25:3;37:5-24; สดุดี 113:5, ธ;นา?(ม 1:3;สดุดี145:3-21 {MH 434.1}

เมื่อเราเรียนรู้ถึงพระเจ้ามากยิ่งขึ้น และเรียนรู้ถึงสภาพของเราเอง ในสายพระเนตรของพระองค์ เราก็จะมีความยำเกรงและหวาดหวั่นเมื่อเรา อยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์ ขอให้มนุษย์ในยุคนี้เข้าใจคำเตือนสติ จากเคราะห์กรรมที่เกิดขึ้นกับคนทั้งหลายในยุคกาลก่อน ที่บังอาจเข้าไป ก้าวก่ายต่อสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชาว่าเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เมื่อชนอิสราเอล บังอาจไปเปิดหีบพันธะสัญญาในขณะที่นำกลับมาจากแผ่นดินของชาว ฟีลิสเตีย ความท้าทายอย่างไม่เคารพยำเกรงนี้ได้รับการลงโทษอย่างที่ เห็น {MH 435.1} {MHTh 487.1}

อีกครั้งหนึ่ง ให้เราพิจารณาการทรงลงอาญาแก่อุสซาห์ ใน’รัชสม่ย ของกษัตริย์ดาวิด หีบพันธะสัญญาถูกนำกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม อุสซาห์ เหยียดมือของตนออกไปขยับหีบพันธสัญญาให้เข้าที่ เพราะการขาดความ ยำเกรงไปแตะต้องหีบพันธสัญญาอันเป็นสัญลักษณ์ถึงการสถิตของ พระเจ้า เขาจึงเสียชีวิตที่นั่นในทันที {MH 436.1} {MHTh 487.2}

เมื่อโมเสสเห็นพุ่มไม้ที่ลุกโชนอยู่แต่ไม่เห็นเปลวไฟ โดยที่เขาไม่ ทราบว่าพระเจ้าสถิตอยู่ที่นั่น เขาได้เดินเข้าไปดูสิ่งแปลกประหลาดนี้ พระเจ้าจึงตรัสแก่เขาว่า {MH 436.2} {MHTh 488.1}

“อย่าเข้ามาใกล้ทีนี่ ถอดรองเท้าของเจ้าออกเสียเพราะว่าที่ซึ่งเจ้า ยืนอยู่นี้เป็นที่ศักดิสีทธ... โมเสสปิดหน้าเสีย เพราะกลัวไม่กล้ามองดู พระเจ้า” อพยพ 3:5, 6 {MH 436.3} {MHTh 488.2}

“ยาโคบออกจากเมืองเบเออร์เชบาเดินไปยังเมืองฮาราน เขามา ถึงที่แห่งหนึ่ง และพักอยู่ที่นั่นในคืนนั้น เพราะดวงอาทิตย์ตกแล้ว เขาเอา หินก้อนหนึ่งมาหนุนศีรษะ แล้วนอนลงที่นั่น {MH 436.4} {MHTh 488.3}

“เขาฝนว่ามีบันไดลันหนึ่งตงขึ้นบนแผ่นดินโลก ยอดถึงฟ้าสวรรค์ ทูตทั้งหลายของพระเจ้ากำลังขึ้นลงอยู่บนนั้น พระเจ้าประทับยืนอยู่เหนือ บันได และตรัสว่า {MH 436.5} {MHTh 488.4}

“เราคือเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัมบิดาของเจ้า และพระเจ้าของ อิสอัค แผ่นดินซึ่งเจ้านอนอยู่นั้นเราจะให้แก่เจ้าและเชื้อสายของเจ้า...เรา อยู่กับเจ้า และจะพิทักษ์รักษาเจ้าทุกแห่งหนที่เจ้าไป และจะนำเจ้ากลับ มายังดินแดนนี้ เพราะเราจะไม่ทอดทิ้งเจ้า จนกว่าเราจะได้ทำสิ่งซึ่งเรา พูดกับเจ้าไว้นั้นแล้ว {MH 436.6} {MHTh 488.5}

“ยาโคบตื่นขึ้นและพูดว่า พระเจ้าสถิต ณ ที่นี้แน่ทีเดียว แต่ข้าหา รู้ไม่ เขากลัวและพูดว่า สถานที่นี้ศักดิสิทธิ์นัก สถานที่นี้มิใช่อื่นไกล เป็นที่ประทับของพระเจ้า และประตูฟ้าสวรรค์” ปฐมกาล 28:10-17 {MH 436.7} {MHTh 488.6}

ในสถานบริสุทธิ์ของพลับพลาในถิ่นทุรกันดาร และในสถานบริสุทธิ์ของพระวิหารอันเป็นสัญลักษณ์บนโลกของพระวิหารของพระเจ้าบน สรวงสวรรค์ มีห้องศักดิ์สิทธิ์สำหรับการประทับของพระองค์ ผ้าม่านที่ทอด้วยภาพของเครูปที่กั้นทางเข้านั้นไม่สมควรลูกเปิดโดยมือของผูใดยกเว้น เพียงผู้เดียว การเปิดผ้าม่านแล้วล่วงล้ำเข้าไปยังห้องอภิสุทธิสถานอันศักดิ์ สีทธิ์และลึกลับนั้น ย่อมหมายถึงความตาย เพราะเหนือพระที่นั่งกรุณา พระสิริขององค์บริสุทธิ์ที่สุดสถิตอยู่ อันเป็นพระสิริที่ไม่มีมนุษย์คนใด มองเห็นแล้วยังคงมีชีวิตอยู่ ในวันที่ลูกกำหนดไว้เพื่อการปรนนิบัติในห้อง อภิสุทธิสถานของรอบปีหนึ่ง ๆ มหาปุโรหิตจะเข้าไปอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ ของพระเจ้าด้วยอาการตัวสั่นยำเกรง ในขณะที่ควันของเครื่องหอมลอย ขึ้นบดบังพระสิริอันเจิดจ้าจากสายตาของเขา ตลอดทั่วลานวิหาร ทุกๆ เสียงต่างนิ่งเงียบ ไม่มีปุโรหิตคนใดปรนนิบัติอยู่ที่แท่นเผาบูชา เหล่าคนทั่ง หลายที่มาร่วมนมัสการต่างก้มกราบลงด้วยความยำเกรงอย่างนิ่งสงบ และทูลอ้อนวอนขอให้พระเจ้าทรงมีพระเมตตาต่อเขาทั่งหลาย {MH 437.1} {MHTh 488.7}

“เหตุการณ์เหล่านี้ได้บังเกิดแก่เขาเพื่อเป็นตัวอย่าง และได้บันทึก ไว้เพื่อเตือนสติเราทั้งหลาย ซึ่งกำลังประสบวาระสุดท้ายแห่งบรรดายุค เก่า’, 1 โครินธ์10:1 1 {MHTh 489.1}

“แต่พระเจ้าสถิตในพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์

จงไหสนทังพิภพอยู่สงบต่อพระพักตร์พระองค์เถิด”

“พระเจ้าทรงครอบครอง ให้ขนชาติทั้งหลายตัวสั่น

พระองค์ประทับเหนือเครูบ ให้แผ่นดินโลกหวั่นไหว

พระเจ้าใหญ่ยิ่งอยู่ในศิโยน

พระองค์สูงเด่นอยู่เหนือประชาชาติทั้งปวง

ให้เขาสรรเสริญพระนามอันยิ่งใหญ่และน่าคร้ามกลัวของพระองค์

พระองค์ศักดิ์สิทธ”

พระที่นั่งของพระเจ้าอยู่บนฟ้าสวรรค์

พระเนตรของพระองค์มองและทดสอบลูกหลานของมนุษย์

"จากที่สูงอันบริสุทธิ์ของพระองค์", "พระองค์ทอดพระเนตรลงมา", "จากที่ซึ่งพระองค์ประทับพระองค์ทอดพระเนตร

เหนือชาวแผ่นดินโลก■ทั้งสิ้น

คือพระองค์ผู้ทรงประดิษฐ์จิตใจของเขาทั้งหลายทุกคน

และทรงพิจารณากิจการของเขาทั้งหลายทั้งสิ้น'

"ให้แผ่นดินโลกทั้งสิ้นยำเกรงพระเจ้า

ให้บรรดาขาวพิภพทั้งปวงปีนตะลึงพรึงเพริดต่อพระองค์" {MHTh 489.2}

ฮาบากุก 2:20; สดุดี 99:1-3; 1:4; 102:19;33:14, 15,8 {MH 438.1}

ด้วยการสืบเสาะค้นหา มนุษย์พบพระเจ้าไม่ได้ ขออย่าให้มีผู้ใ,ด พยายามใช้มือที่อาจเอื้อมเปิดผ้าม่านที่ปิดบังพระสิริของพระองค์ "ข้อตัดสินของพระองค์นั้นเหลือที่จะหยั่งรูได้และทางของพระองค์ก็เหลือที่จะ สิบเสาะไต้, โรม11:33 การที่พระเจ้าทรงสงวนฤทธานุภาพของพระองค์ ไว้เป็นสิ่งที่พิสูจน์ให้เห็นถึงพระเมตตาคุณของพระองค์ เพราะการเปิดผ้าม่านที่ซ่อนพระสิริของพระเจ้าคือความตาย ไม่มีสติปัญญาของมนุษย์สามารถหยั่งรู้ถึงความเร้นลับของสถานที่ประทับและพระราชกิจของพระผู้ ทรงมหิทฤทธิ์ได้ ผู้ที่พระองค์ทรงเห็นชอบที่จะเปิดเผยให้รู้เท่านั้นจึงจะ เข้าใจถึงพระองค์ เมื่อใช้เหตุและผลใคร่ครวญดูแล้ว มนุษย์ก็จะต้องยอมรับ ในอำนาจที่เหนือกว่าตัวเขาเอง จิตใจและสติปัญญาต้องน้อมนมัสการ ผู้ ทรงเป็นพระเจ้ายิ่งใหญ่ {MH 438.2} {MHTh 490.1}

*****

บทที่ 37 - การศึกษาทแก้จริงแล: การศึกษาทผิด

ผู้บงการอยู่เบื้องหลงคณะของฝ่ายชั่วร้ายต่างเฝ้าทำงานอยู่ตลอดเวลาเพื่อปิดปังพระวจนะของพระเจ้าและเพื่อนำความคิดเห็นของมนุษย์ เข้ามาแทน ซาตานมีเจตนาไม่ให้เราสดับตรับฟังพระสุรเสียงของพระเจ้า ที่ตรัสว่า “นี่เป็นหนทางจงเดินในทางนี่” อิสยาห์30: 21 โดยอาศัยระบบ การศึกษาที่ผิดๆ ซาตานกำลังทำงานอย่างเต็มความสามารถ เพื่อปิดปัง แสงสว่างที่ส่องฉายมาจากสวรรค์{MH 439.1} {MHTh 492.1}

การคาดเดาตามหลักปรัชญาและการค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์ที่ไม่ยอมรับในพระเจ้าทำให้คนมากมายเกิดความเคลือบแคลงสงสัย ในโรงเรียน ทุกวันนี้ บรรดาครูอาจารย์ต่างนำผลสรุปต่างๆ ที่ได้มาจากการแสวงค้นคว้าในเชิงวิทยาศาสตร์ของผู้มีการศึกษาสูงมาสอนและอธิบายอย่างละเอียดและเอาใจใส่แก่นักเรียนนักศึกษา โดยมีนัยยะบ่งบอกกับผู้เรียนอย่าง ชัดเจนว่า หากผลของการค้นคว้าของผู้คงแก่การศึกษาเหล่านี้ถูกต้อง พระคัมภีร์ย่อมไม่ลูก ความเคลือบแคลงสงสัยเป็นสิ่งที่ดึงดูดความสนใจ ของมนุษย์ คนหนุ่มสาวมองว่าเป็นเสรีภาพของจินตนาการ แล้วเขาทั้ง หลายก็ลูกหลอกลวง ซาตานกลายเป็นผู้ชนะ มันคอยบำรุงเลี้ยงเมล็ดพันธุ แห่งความสงสัยทุกๆ เมล็ดที่หว่านลงไปในจิตใจของคนหนุ่มสาว ทำให้ พวกมันเจริญงอกงามและเกิดผลในไม่ช้าได้เก็บเกี่ยวผลแห่งความไม่สัตย์ ซื่อที่อุดมสมบูรณ์ {MH 439.2} {MHTh 492.2}

เนื่องจากธรรมชาติในจิตใจของมนุษย์ล้วนมีความโน้มเอียงไปใน ทางที่ชั่วร้าย จึงเป็นเรื่องอันตรายอย่างยิ่งหากมีการหว่านเมล็ดพันธุแห่งความสงสัยลงไปในจิตใจของคนหนุ่มสาว สิ่งใดก็ตามที่ตัดทอนความเชื่อในพระเจ้าก็จะบั่นทอนอำนาจต่อต้านการทดลองของจิตวิญญาณ ทำให้ เครื่องป้องกันความผิดบาปเดียวอันแท้จริงที่มีลูกกำจัดทิ้งไป เรามีความจำเป็นต้องการโรงเรียนที่สอนคนหนุ่มสาวให้รู้ถึงความยิ่งใหญ่ในการเทิดทูนพระเจ้าโดยการสำแดงพระลักษณะของพระองค์ให้พวกเขาได้สัมผัสใน ทุกวัน ด้วยพระวจนะและพระราชกิจของพระองค์ เราจำเป็นต้องเข้าใจใน พระองค์ เพื่อนำพาชีวิตของเราบรรลุถึงพระประสงค์ของพระองค์ {MH 440.1} {MHTh 493.1}

นักประ:พันธกีไม่ได้เoนผู้เชื่อไนพระเจ้า

หลายคนคิดว่า การที่จะไต้มาซึ่งความรู้นั้น จำเป็นต้องศึกษาเล่าเรียนงานเขียนของนักประพันธ์ที่ไม่ไต้เป็นผู้เชื่อในพระเจ้า เพราะผลงาน

เหล่านี้ต่างประกอบด้วยแนวคิดมากมายดั่งอัญมณีที่ส่องแสงอันเจิดจ้า แต่ผู้ใดเล่าที่เป็นผู้กำเนิดแนวของความคิดเหล่านี้ ผู้นั้นคือ พระเจ้า และพระเจ้าเพียงพระองค์เดียวเท่านั้น พระองค์ทรงเป็นบ่อเกิดแห่งสติปัญญาและสรรพความรู้ทั้งหลาย ทำไมเราจึงต้องค้นหาความจริงทางปัญญาบางประการจากกองข้อผิดพลาดของคนที่ไม่มีความเชื่อในพระเจ้าเชียว ในเมื่อความจริงทั้งมวลเปิดเผยไว้ให้เราแล้ว {MH 440.2} {MHTh 493.2}

มนุษย์ผู้ต่อสู้ขัดขืนต่อระบอบการปกครองของพระเจ้ามีสติปัญญาที่เขาเหล่านั้นแสดงออกมาให้เห็นในบางครั้งได้อย่างไร ซาตานเองได้รับการศึกษาเล่าเรียนจากราชสำนักแห่งสวรรค์ และมีความรู้เกี่ยวกับความดีตลอดจนถึงความชั่ว มนผสมผสานสิ่งที่ล้ำค่าเข้ากับสิ่งที่ชั่วร้าย และด้วยวิธีการเช่นนี้ทำให้นันมีอำนาจในการล่อลวง แต่เพราะว่าซาตานห่อหุ้มร่างของมนด้วยอาภรณ์ที่เจิดจ้าจากสวรรค์ เรายังจะต้อนรับมนในฐานะทูตแห่งสติปัญญาได้อย่างไร มารผู้ล่อลวงมีผู้แทนของมนที่ศึกษาเล่าเรียน ตามแบบฉบับของมนไต้รับการดลใจจากวิญญาณร้ายและถูกปรับเปลี่ยน ให้เป็นผู้ที่เหมาะสมในกิจการของมน เราจะไปร่วมมือกับคนเหล่านั้นหรือ เราจะยอมรับผลงานของผู้แทนของซาตานว่ามีความจำเป็นต่อการศึกษา เล่าเรียนกระนั้นหรือ {MH 440.3} {MHTh 494.1}

ถ้าเราใช้เวลาและความพากเพียรในการศึกษาพระวจนะอันล้ำค่าของ พระเจ้าแทนที่จะใช้ไปเพื่อแสวงหาความคิดที่เฉิดฉายของผู้ที่ไม่มีความ เชื่อในพระเจ้า ผู้คนมากมายที่กำลังตกอยู่ในความมืดและในเงามฤตยูแห่ง ความตายก็คงจะมีความชื่นชมยินดีในสง่าราศีของพระเจ้าผู้ทรงเป็นแสง สว่างแห่งชีวิต {MH 440.4} {MHTh 494.2}

ตำนานประวัติคาสตร์และคาสนา

ในการเตรียมพร้อมเพื่อทำงานของคริสเตียน หลายคนคิดว่าจำเป็นต้องหาความรู้ที่ครอบคลุมจากงานเขียนเชิงประวัติศาสตร์และศาสนา คนเหล่านี้คาดหวังว่าความรู้ประเภทนี้เป็นประโยชน์ต่อการประกาศข่าว ประเสริฐ แต่ความมานะอุตสาหะในการศึกษาความคิดเห็นของมนุษย์แทนที่จะสนับสนุนความสามารถกลับไปบั่นทอนงานรับใช้ของคนเหล่านั้น ลงเสียอีก เมื่อข้าพเจ้าเห็นห้องสมุดที่เต็มไปด้วยหนังสือที่เป็นตำนานเกี่ยว กับประวัติศาสตร์และศาสนา ข้าพเจ้าสงสัยขึ้นมาว่า เหตุไฉน เราจึงใช้ เงินทองซื้อสิ่งที่มิใช่อาหารพระธรรมยอห์นบทที่หกกล่าวถึงสิ่งที่เป็นความ รู้ซึ่งเราไม่อาจหาได้จากงานเขียนเหล่านั้น

พระคริสต์ตรัสว่า "เราเป็น อาหารแห่งชีวิต ผู้ที่มาหาเราจะไม่หิว และผู้ที่วางใจในเราจะไม่กระหาย อีกเลย" "เราเป็นอาหารที่ธำรงชีวิต ซึ่งลงมาจากสวรรค์ ถ้าผู้ใดกินอาหารนี้ผู้นั้นจะปีชีวิตนิรันดร์" "ผู้ที่วางใจในเราก็มี'ชีวิตนิรันตร์" "ถ้อยคำซึ่งเราได้กล่าวกับท่านทั้งหลายนั้น เป็นจิตวิญญาณและเป็นชีวิต" ยอห์น6:35, 51, 47, 63 {MH 441.1} {MHTh 494.3}

มีการศึกษาเล่าเรียนวิชาประวัติศาสตร์อยู่แขนงหนึ่งซึ่งไม่ถือว่าเป็น สิ่งที่ผิดแต่อย่างใด ประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวกับศาสนา เป็นวิชาแขนงหนึ่งที่ สอนกันในโรงเรียนของผู้เผยพระวจนะ ในบันทึกที่กล่าวถึงความสัมพันธ์ ต่างๆ ที่พระเยโฮวาห์ทรงมีต่อบรรดาประชาชาติ เราสามารถติดตามถึง สิ่งที่เป็นรอยพระบาทที่พระองค์ได้ทรงโปรดสำแดงไว้ในอดีต ดังนั้นในทุก วันนี้ เราจะพิจารณาถึงความสัมพันธ์ต่างๆ ที่พระเจ้าทรงมีต่อบรรดาประชาชาติที่มีอยู่ในแผ่นดินโลก เราจะมองเห็นถึงการบรรลุผลตามคำพยากรณ์ในประวัติศาสตร์ที่ผ่านมา เราจะศึกษาถึงพระราชกิจที่พระเจ้าทรงจัดสรรแก่ขบวนการปฏิรูปทางศาสนาครั้งยิ่งใหญ่ครั้งนั้น และจะได้เข้าใจถึงการตำเนินไปของเหตุการณ์ในการรณรงค์ให้บรรดาประชาชาติ เพื่อก้าวไปสุการต่อสัครั้งสุดท้ายของสงครามแห่งประวัติศาสตร์ {MH 441.2} {MHTh 495.1}

การศึกษาเล่าเรียนในลักษณะนี้ช่วยให้เราเห็นทรรศนะที่กว้างและ ละเอียดของภาพแห่งชีวิต ทำให้เราเข้าใจถึงบางสิ่งที่เกี่ยวเนื่องและพึ่งพา ซึ่งกันและกัน มันช่างเป็นเรื่องอัศจรรย์เพียงใดที่เราทั้งหลายลูกผูกพันร่วม กันอยู่ในสังคมและประชาชาติในฐานะพี่น้องซึ่งกันและกัน และผลกระทบช่างรุนแรงปานใดเมื่อการกดขี่ข่มเหงและการล้างผลาญทำลายที่เกิดขึ้นกับ คนใดคนหนึ่งหมายถึงการสุญเสียของทุกคน {MH 442.1} {MHTh 495.2}

แต่ประวัติศาสตร์ที่เรียนกันโดยทั่วไปนั้น เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับ ความสำเร็จของมนุษย์ ทั่งชัยชนะในสงคราม ความสำเร็จในการครอบ ครองอำนาจและความยิ่งใหญ่ เราไม่อาจมองเห็นพระราชกิจของพระเจ้า ในกิจการของมนุษย์ใ,นตำราประวัติศาสตร์ มีน้อยคนเรียนรู้ถึงการตำเนิน ไปของพระประสงค์ของพระเจ้าในความเรืองอำนาจและล่มสลายของ บรรดาประชาชาติเหล่านั้น {MH 442.2} {MHTh 496.1}

คาสนศาสตร์ที่สอนและเรียนกันเป็นเพียงบนทึกความคิดเห็นส่วน ตัวของมนุษย์ที่มีประโยชน์เพียง "ให้คำปรึกษาที่มืดมนไปด้วยถ้อยคำที่ ปราศจากปัญญา,, โยบ 38:2 บ่อยครั้ง ความมุ่งหมายในการสะสม หนังสือเหล่านี้ไว้มากมาย ไม่ใช่เป็นเพราะต้องการที่จะรับอาหารเลี้ยงจิตใจ

และจิตวิญญาณมากไปกว่าความทะเยอทะยานที่ต้องการรู้จักกับนักปรัชญาและนักศาสนาที่มีชื่อเสียง เป็นความปรารถนาที่จะเสนอเรื่องราวของคริสตศาสนาแก่ประชาชนด้วยถ้อยคำและข้อวินิจฉัยในฐานะของผู้ที่ รอบรู้และคงแก่เรียน {MH 442.3} {MHTh 496.2}

มิใช่หนังสือทุกเล่มที่ถูกเขียนขึ้น จะสอนให้เราได้ดำเนินชีวิตในทาง ที่บริสุทธิ์ชอบธรรมได้ พระคริสต์ในฐานะพระอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่ได้ตรัสไว้ว่า “เรียนจากเรา เอาแอกของเราแบกไว้ เรียนจากความสุภาพและใจอ่อน น้อมของเรา” มัทธิว 11:29 ความทะนงตัวว่าท่านเป็นผู้ที่มีสติปัญญา และความรู้จะไม่สามารถช่วยอะไรท่านในการที่จะให้การช่วยเหลือแก่จิตวิญญาณที่กำลังจะถึงซึ่งกับความพินาศเพราะขาดทิพย์อาหารแห่งชีวิต ในการที่ท่านศึกษาเล่าเรียนจากหนังสือเหล่านี้ ท่านกำลังยอมให้หนังสือดังกล่าวเข้าไปแทนที่บทเรียนในเชิงปฏิบัติที่แท้จริงที่ท่านควรจะเรียนรู้จาก พระคริสต์ ผลที่ได้รับจากการศึกษาเล่าเรียนนี้ มิได้ช่วยให้มนุษย์ได้รับอาหารที่ช่วยบำรุงเลี้ยงในฝ่ายจิตวิญญาณ แต่เป็นการศึกษาหาความรู้ที่รังแต่จะทำให้ความคิดต้องเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า ซึ่งแทบจะไม่ได้มีส่วนช่วยเหลือให้ใครได้เป็นผู้รับใช้ที่ทำงานเพื่อจิตวิญญาณอย่างบังเกิดผล {MH 442.4} {MHTh 496.3}

พระผู้ช่วยให้รอดเสด็จมา “เพื่อนำข่าวดีมายังคนยากจน” ลูกา 4:18 (THSV) ในคำสอนของพระองค์ๆ ทรงใช้ถ้อยคำที่ง่ายที่สุดและใช้สิ่งที่เป็นสัญลักษณ์ที่สามารถจะเข้าใจได้อย่างชัดเจนที่สุด และมีคำกล่าว ว่า “ประชาชนฟังพระองค์ด้วยความยินดี” มาระโก 12:37 ผู้ที่ปรารถนาจะได้ปรนนิบัติรับใช้ในพระราชกิจของพระองค์ใ,นเวลานี้ จำเป็นจะต้องมีความเข้าใจให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้นถึงความหมายของบทเรียนที่พระองค์ได้ ประทานให้แก่เรา {MH 443.1} {MHTh 497.1}

พระวจนะของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์เป็นการศึกษาในระดับสูงสุด ของบรรดาการศึกษาทั้งปวง คนทั่งหลายที่ปรนนิบัติรับใช้แก่เพื่อนมนุษย์ จำเป็นต้องได้รับทิพย์อาหารแห่งชีวิต สิ่งนี้จะช่วยให้เขามีกำลังฝ่ายวิญญาณ จิตแล้วเขาทั้งหลายจะมีความพรักพร้อมในการปรนนิบัติรับใช้แก่ผู้คนใน ทุกชนชั้น {MH 443.2} {MHTh 497.2}

วรรณกรรมคลาสสิกของสมัยกรกโรมัน

ในวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยหลายแห่ง บรรดานักศึกษาหนุ่มสาวมากมายต่างทุ่มเทช่วงเวลาที่ดีที่สุดในชีวิตเป็นเวลาหลายปีกับการศึกษา

ภาษากรีกและภาษาลาตีน และในขณะที่หนุ่มสาวเหล่านี้มุมานะกับการ เล่าเรียน จิตใจและอุปนิสัยของเขาทั้งหลายก็ถูกหล่อหลอมให้เป็นไปตาม ความรู้สึกอันชั่วร้ายแห่งวรรณกรรมของผู้ที่มิได้มีความเชื่อในพระเจ้า โดย ทั่วไปแล้ว การอ่านวรรณกรรมเหล่านี้ถือว่าเป็นข้อกำหนดที่สำคัญของ การศึกษาเล่าเรียนภาษากรีกและลาตีน {MH 443.3} {MHTh 497.3}

ผู้ที่มีความรอบรู้เชี่ยวชาญในวรรณกรรมคลาสสิกกล่าวไว้ว่า "เรื่อง โศกนาฏกรรมกรีก เต็มไปด้วยการผิดประเวณีระหว่างพี่น้องร่วมท้อง เดียวกัน การฆาตกรรม และการฆ่ามนุษย์เพื่อบูชายัญถวายเทพเจ้าที่มี ความมีกมากในกามและอาฆาตพยาบาท" โลกจะอยู่ในสภาพที่ดีกว่านี้ อย่างมากมายเพียงใด ถ้าเราละทิ้งการศึกษาเล่าเรียนหนังสือที่มาจาก วรรณกรรมเหล่านี้ "ผู้ใดจะเดินบนถ่านที่ลุกโพลง โดยไม่ให้เท้าของเขาถูก ไฟลวกได้หรือ" สุภาษิต6:28 "ใครจะเอาสิ่งสะอาด ออกมาจากสิ่งไม่ สะอาดได้ไม่มีใครสักคน" โยบ 14:4 ถ้าเช่นนั้นแล้ว เราหวังที่จะให้คน หนุ่มสาวพัฒนาอุปนิสัยตามแบบอย่างของคริสเตียนได้อย่างไร ในเมื่อการ ศึกษาของพวกเขาถูกหล่อหลอมขึ้นจากคำสั่งสอนของผู้ที่ท้าทายและไม่ ยอมรับหลักการตามพระบัญญัติของพระเจ้า {MH 443.4} {MHTh 497.4}

การที่นักเรียนนักศึกษาละทิ้งในสิ่งที่คอยเหนี่ยวรั้งตัวเองและได้ถลำ เข้าไปสู่ความสนุกสนานเพลิดเพลินโดยขาดสติยั้งคิดรวมทั้งใช้ชีวิตอย่าง เสเพลเหลวแหลกอยู่ในความชั่วร้าย นั่นก็เพราะเขาทั้งหลายกำลังเลียน แบบสิ่งที่ลูกเก็บซ่อนอยู่ภายในจิตใจจากการศึกษาเล่าเรียนสิ่งเหล่านี้ จริง อยู่ ความรู้เกี่ยวกับภาษากรีกและภาษาลาตินถือว่าเป็นสิ่งที่มีความจำเป็น อยู่บ้าง และบางคนก็จำเป็นที่ต้องศึกษาภาษาเหล่านี้ แต่ความรู้ของภาษา เหล่านี้ที่จำเป็นต่อการนำไปใช้ประโยชน์สามารถหามาได้โดยไม่ต้องศึกษา เล่าเรียนวรรณกรรมที่เสื่อมทรามและทำให้ผู้อ่านมีอุปนิสัยที่ชั่วร้ายเหล่านี้ เลย {MH 444.1} {MHTh 498.1}

หลายคนไม่มีความจำเป็นต้องเรียนรู้ภาษากรีกและภาษาลาตินแต่ อย่างใด การเรียนภาษาที่ตายแล้ว ควรมีความสำคัญรองไปจากวิชาความ รู้ที่สอนให้รู้จักใช้พละกำลังทั้งหมดของร่างกายและอำนาจของจิตใจอย่าง ลูกต้อง เป็นสิ่งโง่เขลาที่นักเรียนนักศึกษาทุ่มเทเวลามากมายเพื่อได้มาซึ่ง ภาษาที่ตายแล้วหรือได้รับความรู้มาจากหนังสืออื่นๆ จนละเลยการแกฝน อบรมตนเองในหน้าที่เชิงปฏิบัติของชีวิต {MH 444.2} {MHTh 498.2}

นักเรียนนักศึกษาเหล่านั้นนำอะไรติดตัวไปบ้างเมื่อสำเร็จการศึกษา เขาทั้งหลายมุ่งหน้าไปทางใด เขาทั้งหลายจะทำอะไร ความรู้ที่เขาทั้งหลายมีจะสามารถสั่งสอนคนอื่นๆ ได้หรือไม่ เขาทั้งหลายได้รับการศึกษาเล่าเรียนเพื่อที่วันหนึ่งจะได้เป็นบิดาและมารดาที่ซื่อสัตย์ได้หรือไม่ เขาทั้งหลายจะอยู่ในฐานะของหัวหน้าครอบครัวที่สามารถให้คำแนะนำที่ฉลาด รอบคอบได้หรือไม่ การศึกษาเดียวที่ควรค่าแก่การเรียกเช่นนั้น คือ การศึกษาที่ช่วยนำคนหนุ่มสกวไปสู่การมีอุปนิสัยที่เป็นเหมือนอย่างพระคริสต์ ซึ่งจะช่วยตระเตรียมเขาทั้งหลายให้เป็นผู้มีความเหมาะสมที่จะแบกรับหน้าที่รับผิดชอบของชีวิตได้และเตรียมเขาทั้งหลายให้พร้อมที่จะเป็น หัวหน้าครอบครัว การศึกษาเช่นนี้ ไม่ใช่ได้มาจากการศึกษาเล่าเรียน วรรณกรรมคลาสสิกของพวกนอกศาสนา {MH 444.3} {MHTh 498.3}

วรรณกรรมประโลมโลก

สื่อสิ่งพิมพ์มากมายที่ได้รับความนิยมในทุกวันนี้ ต่างเต็มไปด้วยเรื่องกามารมย์ประโลมโลกที่เสี้ยมสอนคนหนุ่มสาวให้มีพฤติกรรมชั่วร้าย และนำพาคนหนุ่มสาวไปสู่หนทางแห่งความพินาศ เด็กๆ แม้ยังเยาว์วัย แต่ก็กลับช่ำชองในความรู้ที่เกี่ยวกับอาชญากรรม เด็กๆ เหล่านี้ถูกกระตุ้นไปสู่ความชั่วร้ายจากนิทานต่างๆ ที่เขาทั้งหลายอ่าน ในจินตนาการ เขาทั้งหลายจำลองการกระทำตามพฤติการณ์ที่บรรยายไวในหนังสือ จนถึงขั้นที่รุมเร้าให้เกิดความต้องการเห็นความสามารถของตนเองในการก่ออาชญากรรมและหลบหลีกให้พ้นจากโทษทัณฑ์ได้อย่างไร {MH 444.4} {MHTh 499.1}

สำหรับเด็ก ๆ และคนหนุ่มสาวที่อยู่ในวัยที่มีความคิดความอ่านที่ แคล่วคล่องว่องไว ภาพเหตุการณ์ในจิตนาการที่แสดงถึงอนาคต เป็นเรื่อง จริง เหมือนหนังสือที่คาดการณ์ว่าจะเกิดการก่อกบฏรวมทั้งยังอธิบายถึง วิธีการและขั้นตอนต่าง ๆ ของเหตุการณ์จนทำให้บ้านเมืองตกอยู่ในสภาพที่ไร้กฎหมายและประชาชนไร้การควบคุมตนเอง ผู้อ่านมากมายเกิดอารมณ์และความรัสึกคล้อยตามไปกับการนำเสนอนี้ เขาทั้งหลายลูกชักจูงให้ก่ออาชญากรรม ที่เลวร้ายยิ่งกว่าสิ่งที่ผู้เขียนได้เขียนไว้อย่างน่าเร้าใจใน หนังสือด้วย ซ้ำ โดยอิทธิพลของหนังสือเหล่านี้ ศีลธรรมในสังคมจึงเสื่อม ทรามลง เมล็ดพันธุของการทำผิดกฎหมายลูกหว่านออกไปอย่างแผ่ กระจาย ไม่เป็นที่น่าประหลาดใจเลยว่า ผลที่ได้รับคือการเก็บเกี่ยวผลของ อาชญากรรม {MH 444.5} {MHTh 499.2}

ผลงานประพันธ์ประเภทนวนิยายรักๆ ใคร่ๆ เรื่องอ่านเล่น เรื่องตื่น เต้นระทึกขวัญ ต่างเป็นคำสาปแช่งที่น่าความหายนะมาสู่ผู้อ่านที่ไม่ยิ่ง หย่อนไปกว่ากัน ผู้ประพันธ์อาจอ้างว่าเพื่อสั่งสอนบทเรียนทางศีลธรรม เขาอาจสอดแทรกทรรศนะในด้านศาสนาลงไปด้วย แต่สิ่งนี้ก็เป็นเพียงการ ปิดบงอำพรางความโง่เขลาและความไร้ค่าที่มีอยู่ในหนังสือเหล่านั้น {MH 445.1} {MHTh 500.1}

โลกนี้เต็มล้นไปด้วยสรรพหนังสือที่คอยชักจูงเราให้ไปในทางที่ผิด คนหนุ่มสาวยอมรับว่าเป็นความจริงในสิ่งที่พระคัมภีร์ประณามว่าเป็น ความเท็จ คนหนุ่มสาวชื่นชอบและหลงติดอยู่กับการหลอกลวงที่มุ่งน่าจิต วิญญาณไปสู่ความพินาศ {MH 445.2} {MHTh 500.2}

มีงานประพันธ์ประเภทนวนิยายที่เขียนขึ้นโดยมีความมุ่งหมาย เพื่อสั่งสอนถึงความจริงหรือเปิดเผยให้เห็นถึงความชั่วอันเลวร้ายในบาง ประการ ผลงานในบางเล่มก็ให้คุณค่าแก่ผู้อ่าน แต่กระนั้นก็ตาม หนังสือ เหล่านี้ก็ยังก่ออันตรายที่ไม่อาจจะบรรยายได้ หนังสือเหล่านี้มีถ้อยคำและสำนวนที่พรรณนาภาพไว้โดยละเอียดซึ่งกระตุ้นจินตนาการได้ และก่อให้เกิดแนวความคิดที่เต็มไปด้วยภัยอันตราย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับคนหนุ่ม สาว ภาพที่บรรยายไว้ในหนังสือจะผุดขึ้นมาในความคิดของหนุ่มสาว เหล่านี้ครั้งแล้วครั้งเล่า การอ่านหนังสือประเภทนี้ทำให้ความคิดขาดความ เหมาะสมในการน่าไปใช้ประโยชน์และทำให้การทำงานฝ่ายจิตวิญญาณ ขาดคุณสมบัติ อีกทั้งยังบั่นทอนความสนใจที่จะศึกษาพระคัมภีร์ ความคิดแทบจะไม่เหลือที่ว่างให้กับสิ่งที่เป็นฝ่ายสวรรค์ ในขณะที่จิตใจหมกมุ่นอยู่แต่เรื่องราคีที่ได้พรรณนาไว่ในหนังสือ กิเลสตัณหาจึงถูกปลุกกระตุ้น และผลเบื้องปลายก็คือ ความผิดบาป {MH 445.3} {MHTh 500.3}

แม้แต่นวนิยายที่ไม่มีเนื้อหาที่ไม่บริสุทธิ์ และอาจมุ่งหวังเพื่อสั่งสอน หลักศีลธรรมอันดีงาม ก็ยังมีโทษอยู่ดี เพราะจะส่งเสริมนิสัยในการอ่าน แบบผ่านๆ ฉาบฉวยเพื่อให้เข้าใจถึงเนื้อเรื่องเท่านั้น โดยที่มิได้คิด พิจารณาอะไรๆ อย่างลึกซึ้ง ด้วยเหตุนี้จึงมิส่วนไปบั่น,ทอนความสามารถ ในการเชื่อมโยงและชลอความคิดลง ท่าให้ความสามารถในการใคร่ครวญ ไตร่ตรองถึงหน้าที่และชีวิตในอนาคตของจิตวิญญาณถดถอยลง {MH 445.4} {MHTh 501.1}

ด้วยการถนอมเก็บความรักเพียงเพื่อความเพลิดเพลิน การอ่านนวนิยายจะก่อให้เกิดความเบื่อหน่ายในหน้าที่ที่แท้จริงที่พึงปฏิบัติในชีวิต ด้วยอิทธิพลของเนื้อหาที่ตื่นเต้นเร้า๒และชวนเคลิบเคลิ้มหลงเหล บ่อย

ครั้งจะเป็นสาเหตุที่ท่าให้เกิดโรคทางกายและโรคทางจิตใจ ครอบครัวที่น่าเศร้าและถูกทอดทิ้งจำนวนมาก คนพิการตลอดชีพมากมายรวมทั้งผู้ลูกกักกันในสถานบำบัดผู้ป่วยโรคจิต ต้องตกอยู่ในสภาพเช่นนี้โดยนิสัยการ อ่านนวนิยายนั่นเอง {MH 446.1} {MHTh 501.2}

มิคำแนะน่าที่ให้ไว้อยู่บ่อยครั้งว่า เพื่อชนะใจของคนหนุ่มสาวให้ปฏิเสธการอ่านงานเขียนที่ปลุกเร้ากามารมย์และไร้คุณค่า เราควรจัดหานวนิยายที่มิเนื้อหาสาระที่ดีกว่าให้หนุ่มสาวเหล่านั้น การกระทำเช่นนี้ก็เปรียบเหมือนการพยายามบำบัดคนขี้เมาด้วยการจัดหาเครื่องดื่มมึนเมา ที่มิฤทธิ์อ่อนกว่า เช่น ไวน์ เบียร์ หรือน้ำแอปเปิ้ล มาทดแทนเหล้าวิสกี้ หรือเหล้าบรั่นดี การใช้เครื่องดื่มเหล่านี้กลับจะส่งเสริมอย่างต่อเนื่องให้เกิด ความอยากที่จะดื่มเครื่องดื่มที่แรงยิ่งขึ้น ความปลอดภัยเดียวของคนขี้เมาและเครื่องป้องกันแดียวของผู้ที่ต้องการควบคุมตนเอง ก็คือ การงดดื่ม อย่างเด็ดขาด หลักการเดียวกัน ยังคงเป็นความจริงสำหรับผู้ที่ชื่นชอบการ อ่านนวนิยาย การงดอ่านอย่างเด็ดขาดเป็นวิถีทางปลอดภัยเดียวของเขา {MH 446.2} {MHTh 501.3}

หนังสือ□ยายปรัมปราและเทพบยาย

ในการศึกษาเล่าเรียนของเด็กๆ และคนหนุ่มสาวในปัจจุบัน หนังสือตำนานปรัมปราและเทพนิยายรวมทั้งเรื่องที่แต่งขึ้นมา เข้ามามีบทบาท สำคัญอยู่ไม่น้อย หนังสือประเภทนี้มีการใช้กันตามโรงเรียนต่างๆ และมี อยู่ในหลายๆ ครอบครัว บิดามารดาที่เป็นคริสเตียนอนุญาตให้ลูกๆ อ่านหนังสือที่เต็มไปด้วยเรื่องไม่จริงเหล่านี้ใต้อย่างไร เมื่อเด็กๆ ถามความหมายของเรื่องทีอ่านซึ่งตรงกันข้ามกับคำสอนของบิดามารดา บิดามารดาก็จะตอบว่าเรื่องเหล่านั้นเป็นเรื่องที่ไม่จริง แต่การตอบเช่นนี้ไม่ใต้ลบล้างผลร้ายจากการอ่านหนังสือเหล่านี้ ข้อคิดที่ปรากฏในหนังสือเหล่านี้ได้ชักนำ เด็กๆ ไปในทางที่ผิด และถ่ายทอดทรรศนะชีวิตที่จอมปลอม พร้อมกับปลูกฝังและเพาะเลี้ยงความปรารถนาในสิ่งที่ไม่เป็นความจริง {MH 446.3} {MHTh 502.1}

การใช้หนังสือประเภทดังกล่าวอย่างแพร่หลายในทุกวันนี้ เป็นอุบายกลลวงอย่างหนึ่งของซาตาน มันพยายามเบี่ยงเบนจิตใจของคนหนุ่มสาวและคนที่มีอายุไปจากหน้าที่สำคัญในการแกฝนอุปนิสัยที่ดีงาม มันตั้งใจ ทำลายเด็ก ๆ และคนหนุ่มสาวด้วยเรื่องหลอกลวงจิตวิญญาณที่มันกำลัง กระจายจนเต็มลันอยู่ในโลก มันจึงพยายามหันเหจิตใจของคนหนุ่มสาวให้ ห่างเหินจากพระวจนะของพระเจ้า และด้วยเหตุนี้ปิดกั้นไม่ให้เรียนรู้ถึง ความจริงซึ่งจะเป็นเกราะป้องกันเขาทั้งหลาย {MH 447.1} {MHTh 502.2}

หนังสือที่บิดเบือนความจริงจะต้องไม่ตกอยู่ในมือของเด็ก ๆ และคน หนุ่มสาว บนเส้นทางของการใฝ่หาการศึกษาและเล่าเรียน จงอย่าปล่อย ให้เด็กๆ รับความรูใดที่จะกลายเป็นเมล็ดพันธุแห่งความผิดบาป หากผู้มี ความคิดเป็นผูใหญ่ ไม่ข้องแวะกับหนังสือเหล่านี้เขาทั้งหลายก็จะมีความ ปลอดภัยกว่ามาก และด้วยแบบอย่างและอิทธิพลการตำเนินในทางที่ถูก ต้อง จะทำให้เขาทั้งหลาคุมครองป้องกันคนหนุ่มสาวให้พันจากการทดลอง ได้ง่ายยิ่งขึ้น {MH 447.2} {MHTh 502.3}

เรามีหนังสืออีกมากมายที่กล่าวถึงความจริงในทางของพระผู้เป็น เจ้า คนทั้งหลายที่กระหายแสวงหาความรู้ ไม่จำเป็นต้องแสวงหาจากน้ำพุ ที่ไม่บริสุทธิ์ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสไว้ว่า {MHTh 502.4}

“เอียงหูของเจ้าและฟังถ้อยคำของปราชญ์

และเอาใจใส่ความรู้ของเรา...

เพื่อความไว้วางใจของเจ้าจะอยู่ในพระเจ้า

เราให้แจ้งประจักษ์แก่เจ้าในวันนี้แม้แก่ตัวเจ้าเอง”

“เราได้เขียนให้เจ้าถังสิ่งวิเศษนก

ถึงเรื่องการปรึกษาและความรู้แล้วมิใช่หรือ’”

“เพื่อสำแดงแก่เจ้าว่าสิ่งใดถูกและจริง

เพื่อเจ้าจะได้ให้คำตอบที่จริงแก่ผู้ที่ใช้เจ้าไป”

“พระองค์ทรงสถาปนากฎเกณฑ์ไว้ในยาโคบ

และทรงแต่งตั้งกฎหมายไว้ในอิสราเอล

ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาแก่บรรพบุรุษของเรา

ว่าให้แจ้งเรื่องราวเหล่านั้นแก่ลูกหลานของเขา”

“เรา จะบอกแก่ชาติพันธุที่กำลังเกิดมา

ถึงพระราชกิจอันควรสรรเสริญของพระเจ้า

และฤทธานุภาพของพระองค์

และการอัศจรรย์ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ”

“เพื่อชาติพันธุ์รุ่นต่อไปจะทราบเรื่อง

คือลูกหลานที่จะเกิดมา

และที่จะลุกขึ้นบอกลูกหลานของเขา

เพื่อเขาจะตั้งความหวังของเขาไว้ในพระเจ้า”

“พระพรของพระเจ้ากระทำให้มั่งคั่ง

และพระองค์มิได้แถมความโศกเศร้าไว้ด้วย” {MHTh 503.1}

สุภาษิต 22:17-21; สดุดี 78:5, 4, ธ, 7; สุภาษิต 10:22 {MH 447.3}

คำสอนของพระคริสต์

พระคริสต์ทรงสำแดงหลักการแห่งความจริงไว้ในข่าวประเสริฐเช่น เดียวกันในคำสอนของพระองค์ เราดื่มธารน้ำอันบริสุทธิ์ที่ไหลรินจากพระ บัลลังก์ของพระเจ้า พระคริสต์ประทานแก่มนุษย์ความรู้ที่ลึกซึ้งกว่าที่เคย รู้มาก่อน และทรงกระทำให้ความรู้ทั้งปวงที่มนุษย์ค้นพบเป็นเพียงความ รู้อย่างธรรมดาๆ เท่านั้น พระองค์ทรงไขความลับได้อย่างไม่สิ้นสุด และ ทรงกระทำให้มนุษย์ในยุคสมัยต่อ ๆ มาจนถึงวาระสุดท้ายมุ่งความคิดอย่าง จริงจังไปยังความจริงอันน่ามหัศจรรย์ที่พระเจ้าทรงเปิดเผย แต่พระองค์ไม่ทรงปล่อยเวลาแม้แต่เพียงชั่วขณะให้ผ่านไปโดยไม่ทรงสั่งสอนถึงความ รู้ที่จะน่าไปสู่ความรอด พระองค์ทรงตระหนักถึงการใช้เวลา พระกายารวมทั้งพระชนม์ชีพของพระองค์เป็นเครื่องมือในการน่าจิตวิญญาณของมนุษย์ ไปสู่ความรอดเท่านั้น พระองค์เสด็จมาเพื่อแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายให้ได้รับความรอดและจะไม่ทรงยอมล้มเลิกความมุ่งหมายของพระองค์ พระองค์ไม่ทรงยอมให้มีสิ่งใดมาเบี่ยงเบนพระองค์ {MH 448.1} {MHTh 504.1}

พระคริสต์ประทานเฉพาะความรู้ที่สามารถน่ามาใช้ประโยชน์ได้ คำสอนที่พระองค์ทรงถ่ายทอดให้แก่ประชาชนจำกัดอยู่แต่สิ่งที่สอดคล้อง กับความต้องการในชีวิตความเป็นอยู่ที่แท้จริงของเขาทั้งหลายเท่านั้น พระองค์ไม่ทรงตอบคำถามที่สอดรู้สอดเห็นของคนที่มาหาพระองค์เพื่อ สนองความต้องการของเขาเหล่านั้น ต่อคำถามเหล่านี้พระองค์ประทาน คำตอบให้เฉพาะผู้ที่ร้องถามด้วยความจริงใจ จำเป็นและทุกข์โศก สำหรับ

คนทั้งหลายที่ร้อนรนต้องการเกี่ยวผลจากต้นไม้แห่งความรู้พระองค์จะทรง ยื่นผลจากต้นไม้แห่งชีวิตให้แทน เขาเหล่านั้นพบว่าหนทางทุกสายถูกปิด ตาย ยกเว้นทางที่นำไปสู่พระเจ้า ธารน้ำพุทุกสายหยุดไหล ยกเว้นธารน้ำพุ แห่งชีวิตนิรันดร {MH 448.2} {MHTh 504.2}

พระผู้ช่วยให้รอดของเราทรงไม่สนับสนุนผู้หนึ่งผู้ใดเข้าเรียนใน โรงเรียนของเหล่าอาจารย์รับบีในสมัยของพระองค์ ด้วยเหตุผลที่ว่าสติ ปัญญาของผู้เรียนจะถูกกัดกร่อนด้วยคำสอนที่กล่าวอย่างซ้ำซากว่า “เขา ทั้งหลายกล่าวว่า” หรือ “มีคำกล่าวไว้ว่า” แล้วทำไมเราจึงต้องยอมรับ ถ้อยคำอันโลเลของมนุษย์ว่าเป็นสติปัญญาที่สูงส่ง ในเมื่อสติปัญญาที่สูง ค่ากว่าและเที่ยงแท้กว่าอยู่แค่การทูลขอของเรา {MH 449.1} {MHTh 505.1}

สิ่งที่ดำรงอยู่ชั่วนิจนิรันดร์ที่ข้าพเจ้าได้ประจักษ์แจ้งและความอ่อนแอ ของมนุษย์ที่ได้เห็น สิ่งเหล่านี้ได้ฝังประทับอยู่ในจิตใจของข้าพเจ้าและมี อิทธิพลต่องานในชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่เห็นสิ่งใดในตัวของมนุษย์ที่ ควรค่าแก่การยกย่องและสรรเสริญ ข้าพเจ้าไม่ทราบเหตุผลว่าทำไมความ เห็นของปราชญ์ทางโลกและของผู้ที่โลกกล่าวขานว่าเป็นมหาบุรุษ ควรจะ ได้รับการเชื่อถือและการยกย่องเทิดทูน ผู้ที่ขาดแสงสว่างของพระเจ้าจะมี ความเห็นที่ถูกต้องเกี่ยวกับแผนงานและวิถีทางของพระเจ้าได้อย่างไร คนเหล่านี้ปฏิเสธพระองค์อย่างสิ้นเชิงและไม่ยอมรับว่าพระองค์ทรงดำรง พระชนม์อยู่ หรือมิฉะนั้นก็พยายามลิดรอนพระราชอำนาจของพระองค์ ด้วยกรอบความคิดอันจำกัดของตนเอง {MH 449.2} {MHTh 505.2}

ขอให้เราเลือกที่จะให้พระองค์ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก พระองค์ผู้ทรงจัดวางตำแหน่งแก่ดวงดาวที่ปรากฏอยู่บนท้องฟ้านภากาศ อย่างมีระบบระเบียบและพระองค์ผู้ทรงกำหนดให้ดวงอาทิตย์และดวง จันทร์ทำหน้าที่ของมันเป็นผู้ประสิทธิ์ประสาทความรู้แก่เรา {MH 449.3} {MHTh 505.3}

เป็นเรื่องถูกต้องที่คนหนุ่มสาวจะรู้สึกว่าเขาทั้งหลายต้องบรรลุถึง การพัฒนาขั้นสูงสุดของกำลังฝ่ายสติปัญญาของตนเอง เราจะไม่จำกัดการ ศึกษาเรียนรู้ในสิ่งที่พระเจ้าไม่ได้ทรงกำหนดขอบเขตไว้ แต่ภูมิปัญญาที่ เราได้มาย่อมจะไม่มีคุณค่าอันใด หากเราไม่ได้นำความรู้เหล่านั้นไปใช้เพื่อ ถวายเกียรติยศแด่พระเจ้าและเพื่อประโยชน์ของมวลมนุษยชาติ {MH 449.4} {MHTh 505.4}

เราไม่ควรรกสมองด้วยการศึกษาเล่าเรียนหลากหลายวิชาอย่างคร่ำ เคร่ง แล้วไม่ได้นำความรูไปใชให้เกิดประโยชน์ในชีวิตจริง การศึกษาเชน นี้ย่อมเป็นการสูญเปล่าสำหรับผู้เรียน เพราะวิชาเหล่านี้ลดทอนความ ปรารถนาและความต้องการของเขาในการเรียนรู้สิ่งที่มีความเหมาะสมใน การบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์ และทำให้เขาสามารถบรรลุหน้าที่รับผิด ชอบของเขาได้ การอบรมฉกฝนทางภาคปฏิบัติมีคุณค่ามากกว่าความรู้ ภาคทฤษฎีทุกระดับ การมีแต่ความรู้ย่อมไม่เพียงพอ เราต้องมีความ สามารถที่จะนำความรู้ไปใช้อย่างถูกต้องอีกด้วย {MH 449.5} {MHTh 506.1}

เวลา เงินทองและความมานะบากบั่นมากมายที่ใช่ไปกับการศึกษา เล่าเรียนที่ไม่คุ้มค่า ควรถูกนำมาทุ่มเทให้กับการศึกษาหาความรู้ที่จะสร้าง นักเรียนเหล่านั้นให้เป็นชายหญิงที่มีความเหมาะสมพร้อมที่จะแบกรับ หน้าที่ๆ แท้จริงในชีวิต การศึกษาเชนนี้แหละ จึงจะเรียกได้ว่าเป็นการ ศึกษาที่มีคุณค่าสุงสุด {MH 450.1} {MHTh 506.2}

สิ่งที่เราต้องการคือ ความรู้ที่ส่งเสริมจิตใจและจิตวิญญาณ ที่จะ ทำให้เราเป็นชายหญิงที่ดีขึ้นกว่าเดิม การศึกษาเรื่องของจิตใจมีความ สำศัญมากยิ่งกว่าการเรียนรู้จากตำรับตำราเท่านั้น เป็นการดีแม้กระทั่ง จำเป็นที่จะต้องมีความรูในทางโลกที่เราอาศัยอยู่ แต่ถ้าเราละทิ้งสิ่งที่ดำรง อยู่ชั่วนิรันดร์ไปเสียจากความคิดของเรา เราจะทำสิ่งที่ผิดพลาดอย่างที่เรา ไม่อาจแกไขอะไรได้เลย {MH 450.2} {MHTh 506.3}

นักเรียนคนหนึ่งอาจทุ่มเทกำลังความสามารถที่มีอยู่ทั่งหมดเพื่อที่ ให้ได้มาซึ่งความรู้ แต่หากเขาไม่มีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าและไม่ประพฤติ ตามพระบัญญัติที่คอยควบคุมดูแลชีวิตของเขา เขาจะทำลายตัวเองให้ พินาศ โดยนิสัยที่ผิดๆ เขาสูญเสียความสามารถที่จะตระหนักถึงคุณค่า ของตนเองและสูญเสียการควบคุมใจตนเองไป เขาใช้เหตุผลอย่างลูกต้อง เกี่ยวกับสิ่งที่มีความสำศัญอย่างลึกซึ้งมากที่สุดต่อตัวเขาเองไม่ได้ เขาเป็น คนที่ขาดความยั้งคิดและไร้เหตุผลในการใชจิตใจและร่างกายเนื่องจากการ ละเลยต่อการปลูกฝังหลักการที่ลูกต้อง เขาจึงต้องพินาศทั่งในโลกนี้และ ในโลกภายภาคหน้า {MH 450.3} {MHTh 506.4}

หากคนหนุ่มสาวเข้าใจถึงความอ่อนแอของตนเอง เขาทั้งหลายจะ พบพละกำลงของตนเองในพระเจ้า หากเขาทั้งหลายตั้งใจศึกษาหาความ รู้จากพระองค์ เขาทั้งหลายก็จะเป็นผู้ที่ฉลาดรอบคอบในพระปัญญาของ พระองค์ และชีวิตของเขาทั้งหลายย่อมจะบังเกิดผลเป็นพระพรแก่ชาวโลก

แต่หากเขาเหล่านั้นมอบสติปัญญาให้กับการศึกษาเล่าเรียนที่เกี่ยวกับทางโลกและความคิดเห็นของมนุษย์เท่านั้น จนเหินห่างไปจากพระเจ้า เขาทั้งหลายจะสุญเสียความสุขสมบูรณ์ทั้งปวงของชีวิตไป {MH 450.4} {MHTh 507.1}

*****

บทที่ **38 -** ความลำคัก**J**ของการ แสวงหาความรู้ทแค้จริง

เราจำเป็นต้องเข้าใจประเด็นเดิมพันของสงครามครั้งยิ่งใหญ่ที่เรา เข้าไปมีส่วนร่วมด้วยให้แจ่มแจ้งมากกว่าที่เป็นอยู่ ทั้งยังจำเป็นต้องเข้าใจ อย่างลึกซึ้งถึงคุณค่าแห่งความจริงในพระวจนะของพระเจ้าและภัยอันตราย ที่เรายินยอมให้จอมมุสามาเบี่ยงเบนจิตใจของเราไปจากพระวจนะของ พระเจ้า {MH 451.1} {MHTh 508.1}

คุณค่าที่ไม่อาจประเมินได้ของความเสียสละเพื่อการไถ่บาปของเรา เผยให้เราเห็นความจริงว่า ความผิดบาปนั้นเป็นสิ่งชั่วร้ายอย่างมหันต์ โดยความผิดบาป อวัยวะในร่างกายของมนุษย์ถูกรบกวนให้ผิดปกติ จิตใจ ลูกชักนำไปในทางชั่วร้าย จินตนาการฝักใฝ่ในทางทุจริต ความผิดบาป บั่นทอนสติปัญญาฝ่ายจิตวิญญาณ ความรู้สึกที่อยู่ภายในจิตใจขานรับการ ทดลองที่คุกคามมาจากภายนอก ดังนั้น เท้าจึงก้าวไปสู่ความชั่วร้ายโดย ไม่ทันรู้ตัว {MH 451.2} {MHTh 508.2}

การทรงพลีพระชนม์เพื่อเราทั้งหลายสำเร็จสมบูรณ์ฉันใด การชำระ เราให้กลบบริสุทธิ์ปราศจากบาปมลทินก็ได้สำเร็จสมบูรณ์เฉกเช่นเดียวกัน ฉันนั้น พระบัญญัติของพระเจ้าไม่อาจยกโทษให้กับการกระทำที่ชั่วร้าย ไม่มีความอสัตย์อธรรมใดที่จะหลุดพ้นจากการพิพากษาลงโทษได้ จริยธรรม ของข่าวประเสริฐไม่ยอมรับในมาตรฐานอื่นใดนอกจากความบริบูรณ์ดีเลิศ ที่มีอยู่ในพระลักษณะของพระเจ้า ชีวิตของพระคริสต์เป็นแบบอย่างที่ สมบูรณ์พร้อมของข้อบัญญัติของพระเจ้า พระองค์ตรัสว่า “เราประพฤติ ตามพระบัญญัติของพระบิดา” ชีวิตของพระองค์เป็นแบบอย่างแก่เราใน เรื่องของการเชื่อฟังและการปรนนิบัติรับใช้ พระเจ้าพระองค์เดียวเท่านั้น ที่สามารถเปลี่ยนแปลงจิตใจของเราใหม่ได้ “เพราะว่าพระเจ้าเป็นผู้ทรง กระทำกิจอยู่ภายในท่าน ให้ท่านมีใจปรารถนา ทั้งให้ประพฤติตามชอบ พระทัยของพระองค์” แต่เราทั้งหลายต่างได้รับพระบัญชาจากพระองค์ว่า “จงอุตสาห์ประพฤติเพื่อให้ได้ความรอด” ยอห์น 15:10; ฟีลิปปี 2:13, 1 2 {MH 451.3} {MHTh 509.1}

งานกตองไชความคิดของเรา

เรามิอาจจะกระทำสิ่งผิดให้เป็นเรื่องที่ถูกต้องได้ ทั้งยังไม่สามารถ เปลี่ยนแปลงแก่ไขความประพฤติของเราโดยอาศัยความพากเพียรพยายาม แต่เพียงเล็กน้อยในชั่วครู่ชั่วยาม การสร้างอุปนิสัยที่ดีงาม ไม่ใช่งานที่จะ กระทำให้สำเร็จลุล่วงได้ภายในวันเดียวหรือปีเดียว แต่เป็นงานที่เราต้อง กระทำไปตลอดชีวิต

การต่อสู้เพื่อเอาชนะตนเอง เพื่อให้ได้มาซึ่งความ บริสุทธิ์และสวรรค์นั้นเป็นการต่อสู้ตลอดชั่วชีวิต หากปราศจากความพากเพียรอย่างต่อเนื่องและการกระทำที่แน่วแน่เสียแล้ว เราก็ไม่อาจเติบโตในลักษณะชีวิตแบบพระเจ้าได้และไม่มีทางที่จะบรรลุถึงมงกุฎของผู้ชนะ {MH 452.1} {MHTh 509.2}

ประจักษ์พยานที่ชัดเจนที่สุดที่แสดงให้เห็นว่ามนุษย์ได้ตกตาลงจาก สภาพที่สูงส่ง ก็คือความจริงที่ว่าค่าชดใช้เพื่อกลับคืนสู่สถานะเดิมนั้นมี ราคาสูงยิ่ง หนทางการกลับคืนจะได้มาก็ด้วยการที่จะต้องต่อสู้อย่างหนัก หน่วงเท่านั้น ต้องต่อสู้ฝ่าฟันทีละคืบทีละศอก ต้องใช้เวลาครั้งแล้วครั้งเล่า หากเพียงหลงพลาดพลั้งกระทำสิ่งใดโดยที่ไม่ไดไตร่ตรองให้ดีแม้เพียง ชั่วขณะเดียว เราก็อาจจะตกอยู่ภายใต้อำนาจของความชั่วร้ายได้ แต่การที่จะหักโซ่ตรวนและก้าวไปสู่ชีวิตที่บริสุทธิ์กว่าให้ได้นั้น เราจำเป็นต้องใช้เวลาที่มากกว่าเพียงแค่ชั่วครู่ชั่วยาม เราอาจจะมีความตั้งใจที่เด็ดเดี่ยวและ เริ่มลงมือแล้วก็ตาม แต่การบรรลุถึงความสำเร็จต้องการการต่อสู้ที่หนัก หน่วง เวลา ความมานะอุตสาหะ ความอดกลั้นอดทนและการเสียสละ {MH 452.2} {MHTh 510.1}

เราปล่อยตัวทำอะไรอย่างหุนหันพลันแล่นไม่ได้ เราเผลอไผลไป แม้แต่เพียงชั่วขณะเดียวไม่ได้ การทดลองเหลือคณานับห้อมล้อมเราอยู่ เราต้องต่อสู้อย่างแน่วแน่มั่นคง มิฉะนั้นแล้ว เราก็ต้องแพ้ฟาย หากชีวิต ของเราต้องปิดฉากลงก่อนที่งานจะสำเร็จเสร็จสิ้น ก็เท่ากับการสูญเสียชั่ว นิจนิรันดร {MH 452.3} {MHTh 510.2}

ชีวิตของอัครสาวกเปาโลเป็นชีวิตที่ต้องต่อสู้กับตนเองอยู่เสมอ เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าตายทุกวัน” 1 โครินธ์15:31 ความต้องการและ ความปรารถนาของเขาที่มีอยู่ในทุก ๆ วันนั้นขัดแย้งกับสิ่งที่เป็นหน้าที่รับ ผิดชอบและสิ่งที่เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า แต่แทนที่เขาจะกระทำตาม ความโน้มเอียงที่น่าไปสู่ความผิดบาป เขากลับเลือกปฏิบัติิตามน้ำพระทัย ของพระเจ้า แม้ว่าเขาจะต้องน่าสภาพฝ่ายเนื้อหนังของตนเองไปตรึงไว้บน กางเขนก็ตาม {MH 452.4} {MHTh 510.3}

เมื่อชีวิตแห่งการต่อสู้ของเปาโลใกล้จะปิดฉากลง เมื่อหวนระลึกถึง การต่อสู้ดิ้นรนและชัยชนะ เขาย่อมกล่าวได้ว่า “ข้าพเจ้าได้ต่อสู้อย่างเต็ม กำลัง ข้าพเจ้าได้แข่งขันจนถึงที่สุด ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อไว้แล้ว ต่อ แต่นี้ไปมงกุฎแห่งความขอบธรรมก็จะเป็นของข้าพเจ้า ซึ่งองค์พระผู้เป็น เจ้าผู้พิพากษาอันชอบธรรม จะทรงประทานเป็นรางวัลแก่ข้าพเจ้าในวัน นั้น” 2 ทิโมธี 4:7, 8 {MH 453.1} {MHTh 511.1}

ชีวิตคริสเตียนเป็นชีวิตแห่งการต่อสู้และการยาตราเข้าสู่สนามรบ ในการศึกสงครามนี้ย่อมไม่มีช่วงเวลาที่เราจะได้ผ่อนคลาย เราต้องมีความพากเพียรที่ต่อเนื่องและเหนียวแน่นคงทนอยู่เสมอ ความมานะบากบั่นอย่างไม่หยุดยั้งทำให้เรามีชัยชนะเหนือการทดลองต่างๆ ของซาตานเราต้องแสวงหาจรรยาบรรณของคริสตเตียนด้วยพละกำลังที่ไร้แรงหยุดยั้ง และยึดมั่นต่อจุดมุ่งหมายที่มั่นคงถาวร {MH 453.2} {MHTh 511.2}

ไม่มีผูใดสามารถก้าวขึ้นสู่มาตรฐานอันสูงส่งได้ โดยปราศจากภูมิหลังแห่งความพากเพียรที่ได้ต่อสู้เพื่อตัวของเขาเองมา คนอื่นไม่มีทางต่อสู้ แทนเขาได้ แต่ละคนต้องรับผิดชอบการต่อสู้นั้น แม้แต่โนอาห์ โยบและดา เนียลในสมัยที่ยังมีชีวิตอยู่ พวกเขาก็ไม่อาจช่วยบุตรชายหญิงคนใดของ ตนให้รอดได้ด้วยความชอบธรรมของตนเอง {MH 453.3} {MHTh 511.3}

คาสตร์แห่งความรู้กี่เราต้องศกษาไห้เข้าไจอย่างก่องแก้

ยังมีศาสตร์แห่งความรู้ของการเป็นคริสเตียนที่เราต้องศึกษาให้ เข้าใจอย่างถ่องแท้ อันเป็นความรู้ที่ลึกกว่า กว้างกว่าและสูงส่งยิ่งกว่า ความรู้ใดๆ ของมนุษย์ดังฟ้าสวรรค์ที่สูงกว่าแผ่นดินผืนหล้า จิตใจจะต้องได้รับการอบรมให้เคารพระเบียบวินัย ให้การศึกษา แกอบรมภาค ปฏิบัติ เพื่อเราจะสามารถรับใช้พันธกิจของพระเจ้าโดยไม่ทำตามความโน้มเอียงตามธรรมชาติที่ติดตัวเรามา เราต้องเอาชนะนิสัยชั่วร้ายที่ถ่ายทอดมาทางสายเลือดและที่ถูกบ่มเพาะขึ้นมาใหม่ หลายครั้ง การศึกษา และการแกอบรมที่ทำมาตลอดชั่วชีวิต ต้องลูกละทิ้งไป เพื่อผู้นั้นจักได้กลับมาเป็นนักศึกษาในโรงเรียนของพระคริสต์จิตใจของเราต้องได้รับการสั่งสอนให้มีความศรัทธาแน่วแน่ในพระเจ้า เราต้องสร้างนิสัยในความคิดเพื่อทำให้เราสามารถต่อต้านต่อการทดลองได้ เราต้องฝึกฝนให้มองไปยัง เบื้องบน หลักการของพระวจนะของพระเจ้าเป็นหลักการที่สูงส่งดังฟ้าสวรรค์และครอบคลุมถึงนิรันดรกาล เป็นสิ่งที่เราต้องเข้าใจถึงผลกระทบที่มีต่อชีวิตประจำวันของเรา ทุกๆ การกระทำ ทุกๆ ถ้อยคำและทุกๆ ความคิดของเราต้องเป็นไปตามหลักการเหล่านี้ ทุกคนต้องดำเนินชีวิตให้สอดคล้องและอย่ภายใต้การควบคมของพระคริสต์{MH 453.4} {MHTh 511.4}

เราไม่อาจเติบโตยิ่งขึ้นในพระคุณอันล้ำค่าของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ไดในช่วงเวลาเพียงสั้นๆ ความกล้าหาญ ความอดทน ความอ่อนน้อม สุภาพ ความเชื่อและความไว้วางใจที่ไม่หวั่นไหวในการทรงช่วยให้รอด

ของพระเจ้าจะแสวงได้จากประสบการณ์ที่ใช้เวลาเป็นปี ๆ ด้วยชีวิตที่พากเพียรพยามยามในทางอันชอบธรรมและด้วยความยึดมั่นในความถูก ต้องอย่างแน่วแน่ บุตรทั้งหลายของพระเจ้าย่อมได้รับการประทับตรา รับรองในชีวิตนิรันดรของตนเอง {MH 454.1} {MHTh 512.1}

ไม่มีเวลาเหสูณเสีย

เราไม่มีเวลาจะสูญเสียอีกแล้ว เราไม่ทราบว่าพระตุณที่ทรงมีต่อเรา จะหมดลงเมื่อใด อย่างยาวนานที่สุด ชีวิตของเรามีเวลาเพียงช่วงสั้นๆ ใน โลกนี้ และเราไม่ทราบว่าอีกนานเท่าไรศรแห่งมรณะจะพุ่งมาปักขั้วหัวใจ ของเรา เราไม่ทราบว่าเมื่อใดเราจะลูกเรียกตัวให้ละทิ้งโลกนี้และทรัพย์สิน ไป นิรันดรกาลเหยียดยาวอยู่ต่อหน้าเรา ม่านที่แบ่งกั้นอยู่กำลังลูกเลื่อน ขึ้นในเวลาสั้นๆ อีกเพียงไม่กี่ปี สำหรับทุกผู้ทุกนามที่ยังมีชีวิตอยู่ จะมี พระบัญชาที่ประกาศว่า {MH 454.2} {MHTh 512.2}

"ผู้ที่เป็นคนอธรรมก็ให้เขาประพฤติอธรรมต่อไป ผู้ที่เป็นคนชอบธรรมก็ให้เขากระทำการชอบธรรมต่อไป" วิวรณ์ 22:1 1 {MH 454.3} {MHTh 513.1}

เราเตรียมตัวพร้อมแล้วละหรือ เราได้รู้จักและเข้าสนิทกับพระเจ้า ผู้ทรงครอบครองแผ่นดินสวรรค์และผู้ทรงประทานพระบัญญัติให้แก่เรา อีกทั้งได้เข้าสนิทกับพระเยซูคริสต์ ผู้ที่พระองค์ทรงส่งมาโลกนี้เพื่อเป็นผู้แทนของพระองค์แล้วละหรือ เมื่องานในชีวิตของเราสิ้นสุดลง เราจะพูดเช่นเดียวกับพระคริสต์ผู้ทรงเป็นแบบอย่างของเราได้หรือไม่ว่า {MH 454.4} {MHTh 513.2}

"ข้าพระองค์ได้ถวายเกียรติแด่พระองค์ในโลก เพราะข้าพระองค์ได้กระทำกิจที่พระองค์ทรงให้ข้าพระองค์กระทำนั้นสำเร็จแล้ว ข้าพระองค์ได้สำแดงพระนามของพระองค์" ยอห์น 17:4-6 {MH 454.5} {MHTh 513.3}

ทูตสวรรค์ของพระเจ้ากำลังพยายามชักจูงเราไม่ให้คิดถึงตัวเองและ สรรพสิ่งในทางโลก ขออย่าให้ทูตสวรรค์เหล่านี้ต้องสิ้นเปลืองแรงงานโดย เปล่าประโยชน์ {MH 454.ธ} {MHTh 513.4}

จิตใจที่เคยหมกมุ่นในโลกีย์วิสัยจำเป็นต้องได้รับการเปลี่ยนแปลง เสียใหม่ "เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงเตรียมด้วเตรียมใจของท่านไว่ให้ดี และจงข่มใจตั้งความหวังให้เต็มเปียมในพระคุณ คือพระคุณซึ่งจะทรง โปรดประทานแก่ท่าน เมื่อพระเยซูคริสต์จะทรงสำแดงพระองค์ โดยที่ท่าน เป็นบุตรที่เชื่อฟัง ขออย่าได้ประพฤติตามกิเลสตัณหา อย่างที่เกิดจาก ความโง่เขลาของท่านในกาลก่อน

แต่เพราะพระองค์ผู้ทรงเรียกท่านทั้ง หลายนั้นบริสุทธิ์ ท่านทั้งหลายจงประพฤติให้บริสุทธิ์พร้อมทุกประการ ตัง ที่ปีพระวจนะเขียนไว้แล้วว่า ท่านทั้งหลายจงเป็นคนบริสุทธิ์ เพราะเรา บริสุทธิ์” 1 เปโตร 1:13-16 {MH 455.1} {MHTh 513.5}

ความคิดต้องรวมศูนย์อยู่ที่พระเจ้า เราต้องเพียรพยายามอย่างจริงจังเพื่อเอาชนะจิตใจที่โดยธรรมชาติฝักใฝ่ในทางชั่วร้าย ความเพียร พยายามของเรา การรู้จักบงคับใจตนเองและความมานะบากบั่น ต้องมีสัดส่วนเสมอกับคุณค่าที่ไม่อาจประเมินได้ของเป้าหมายที่เราใฝ่หา ด้วยการพิชิตฟันฝ่าอุปสรรคเหมือนดังที่พระคริสต์ทรงชนะมาแล้วเท่านั้นที่เรา จึงจะพิชิตมงกุฎแห่งชีวิตมาครอง {MH 455.2} {MHTh 513.6}

ความจำเอนของการละทิ้งตน

ภัยอันตรายที่ยิ่งใหญ่ของมนุษย์คือ การหลอกลวงตัวเองและการ หลงวางใจในตัวเอง และด้วยเหตุนี้จึงเหินห่างไปจากพระเจ้าผู้ทรงเป็นบ่อ เกิดแห่งกำลัง ความรู้สึกฝักใฝ่โดยธรรมชาติในจิตใจของเรา หากไม่ได้รับการแก้ไขด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า จะทำให้จิตใจของเราตายด้านต่อศีลธรรมและความชอบธรรม หากเราไม่เข้าสนิทกับพระเจ้าอย่าง แท้จริง เราไม่อาจต้านทานต่ออิทธิพลอันชั่วร้ายของการตามใจตัวเอง การรักตัวเองและการทดลองของความผิดบาปได้{MH 455.3} {MHTh 514.1}

เพื่อรับความช่วยเหลือจากพระคริสต์ เราต้องตระหนักถึงความ จำเป็นของเรา เราต้องมีความรู้แจ้งในตัวของเราเอง ผู้ที่รู้ตัวเองว่าเป็นคนบาปเท่านั้นที่พระคริสต์ทรงช่วยให้รอดได้ เมื่อใดก็ตามที่เราตระหนักว่าตัวของเรานั้นหมดหนทางอย่างสิ้นเชิงที่จะช่วยเหลือตัวเองได้และเลิก ไว้วางใจในตัวเองทั้งสิ้นแล้วเท่านั้น เราจึงจะสัมผัสถึงฤทธานุภาพของ พระเจ้าได้ {MH 455.4} {MHTh 514.2}

การละทิ้งตนนี้ไม่ใช่ลงมือกระทำเมื่อครั้นเริ่มต้นชีวิตคริสเตียน เท่านั้น ในทุกๆ ย่างกาวที่มุ่งไปสู่สวรรค์ การละทิ้งตนตอง เดรบการ ใคร่ครวญและเริ่มต้นใหม่ การทำความดีของเราทั้งปวงต้องพึ่งพาอาศัย ฤทธิ์อำนาจที่อยู่ภายนอกตัวของเราเอง ด้วยเหตุนี้ จิตใจของเราจึงจำเป็น ต้องแสวงหาพระเจ้าอยู่เสมอ เราต้องสารภาพบาปด้วยความตั้งใจจริงและ ถ่อมจิตใจลงต่อหน้าพระพักตร์ของพระองค์เสมอ ภัยอันตรายมากมายต่าง รายล้อมตัวเรา และเราจะมีความปลอดภัยก็ต่อเมื่อ เราสำนึกถึงความ

อ่อนแอของตนเองและยึดมั่นในความเชื่อต่อพระผู้ทรงช่วยให้รอดผู้ทรง มหิทธิฤทธิ์เท่านั้น {MH 455.5} {MHTh 514.3}

พระคริสต์กรงเoนบ่อเกดแห่งความรูกี่แก้’จริง

เราต้องหันให้พ้นจากสิ่งสารพันที่โน้มน้าวความสนใจ มีหลายสิ่งหลายอย่างที่ทำให้สูญเสียเวลาและชวนให้สงสัย แต่กลับเป็นสิ่งไร้สาระ บ่อยครั้งสิ่งที่น่าสนใจมากที่สุดที่เรียกร้องทั้งกำลัง เรี่ยวแรงและความ เอาใจใส่กลับถูกใช้ไปกับสิ่งที่ไม่มีความสำคัญ {MH 456.1} {MHTh 515.1}

การยอมรับในทฤษฎีใหม่ ๆ เพียงอย่างเดียวไม่อาจนำชีวิตที่เปลี่ยน-แปลงใหม่มาให้แก่จิตวิญญาณได้ แม้ว่าการคุ้นเคยกับความจริงและ ทฤษฎีต่างๆ ที่มีความสำคัญอยู่ในตัวเองก็ไม่มีคุณค่าหากไม่ได้นำมา ปฏิบัติ เราจำเป็นต้องรู้สึกถึงหน้าที่ความรับผิดชอบของเราที่ต้องบำรุงเลี้ยงจิตวิญญาณของตนเองด้วยอาหารที่จะช่วยส่งเสริมชีวิตฝ่ายจิต วิญญาณ {MHTh 515.2}

“จงเงี่ยหูของเจ้าฟังปัญญา....

จงเอียงใจของเจ้าเข้าหาความเข้าใจ....

ถ้าเจ้าแสวงหาปัญญาเหมือนหาเงิน....

และเสาะหาเธออย่างหาขุมทรัพย์ที่ซ่อนอยู่

แล้วเจ้าจะเข้าใจความยำเกรงพระยาห์เวห์

และพบความรู้ของพระเจ้า....

แล้วเจ้าจะเข้าใจความชอบธรรมและความยุติธรรม

และความเที่ยงธรรม คือหนทางที่ดีทุกสาย

เพราะปัญญาจะเข้ามาในใจของเจ้า

และความรู้จะเป็นที่ร่มรื่นแก่วิญญาณจิตของเจ้า

ความเฉลียวฉลาดจะปกป้องเจ้า

และความเข้า ใจจะเฝ้าเจ้าไว้”

“ปัญญาเป็นต้นไม้แห่งชวดแก่ผู้ที่ฉวยเธอไว

บรรดาผู้ที่ยึดเธอไว้แน่นจะสุขสบาย" {MHTh 515.3}

สุภาษิต 2:2-11,3:18 (THSV)

คำถามที่เราต้องเรียนรู้คือ "อะไรคือความจริง ความจริงที่เราจะ ต้องยึดมั่น รัก ให้เกียรติและปฏิบัติตาม" ผู้ที่ใฝ่ใจทางวิทยาศาสตร์ได้ ฟายแพ้และผิดหวังในความพยายามที่จะตรวจสอบหาความจริงที่เกี่ยวกับ พระเจ้า สิ่งที่เขาทั้งหลายจำเป็นต้องถามในเวลานี้ก็คือ "อะไรคือความจริง ที่สามารถช่วยจิตวิญญาณของเราให้ได้รับความรอด" ต่างหาก {MH 456.3} {MHTh 516.1}

"ท่านคิดอย่างไรเกี่ยวกับพระคริสต์" นี้เป็นคำถามที่สำคัญที่สุด ท่านยอมรับพระองค์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของท่านหรือไม่ ทุกๆ คนที่ ยอมรับพระองค์ พระองค์ประทานสิทธิการเป็นบุตรของพระเจ้าให้ {MH 457.1} {MHTh 516.2}

พระคริสต์สำแดงพระเจ้าให้ปรากฏแก่เหล่าสาวกของพระองค์เพื่อ ประกอบกิจที่พิเศษในจิตใจของสาวกเหล่านั้น พระองค์ทรงประสงค์ที่จะ กระทำในจิตใจของเราเช่นเดียวกัน หลายคนยึดมั่นในทฤษฎีมากเกินไป จนมองไม่เห็นถึงฤทธิ์อำนาจที่มีอยู่ในแบบอย่างของพระผู้ช่วยให้รอด เขา ทั้งหลายไม่ได้มองเห็นพระองค์ดั่งผู้รับใช้ที่ถ่อมพระองค์และไม่เห็นแก่ตน สิ่งที่เขาทั้งหลายจำเป็นต้องทำก็คือ การมองไปยังพระเยซู ทุกๆ วัน เรา ต้องการการสำแดงถึงการสถิตอยู่ด้วยกับเราที่สดใหม่ของพระองค์ เรา จำเป็นต้องเจริญรอยให้ใกล้เคียงมากยิ่งขึ้นตามแบบอย่างแห่งการไม่เห็น แก่ตนและการเสียสละของพระองค์ {MH 457.2} {MHTh 516.3}

เราต้องการประสบการณ์เช่นเดียวกับเปาโล เมื่อเขาเขียนว่า"ข้าพเจ้า ถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว ข้าพเจ้าเองไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า ชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกาย ขณะนี้ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยศรัทธาในพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรัก ข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า" กาลาเทีย 2:20 {MH 457.3} {MHTh 516.4}

ความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าและพระเยซูคริสต์ที่แสดงออกในอุปนิสัย ของเรา เป็นการยกย่องสรรเสริญเหนือสิ่งอื่นใดที่สูงค่าบนแผ่นดินโลกหรือ ในสวรรค์ เป็นการศึกษาในระดับสูงสุด เป็นกุญแจที่ไขประตูราชธานีแห่ง สวรรค์ เป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่จะให้มนุษย์ทุกผู้ทุกนามที่ยอมรับใน พระคริสต์เป็นเจ้าของความรู้เหล่านี้ {MH 457.4} {MHTh 517.1}

*****

บทที่ **39 -** ความรู้ที่ได้จากพระวจน: ของพระเจ้า

พระคัมภีร์ทั้งเล่มเป็นการสำแดงถึงพระสิริของพระเจ้าที่ปรากฏอยู่ ในพระคริสต์ เมื่อเรายอมรับ รับเชื่อและปฏิบัติตาม พระคัมภีร์จะเป็น อุปกรณ์สำคัญในการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัย พระคัมภีร์เป็นแรงบนดาลใจ ที่ยิ่งใหญ่ เป็นพลังยับยั้งที่เร่งให้กำลังกาย กำลังสติปัญญาตลอดจนอำนาจ
ในฝ่ายจิตวิญญาณและนำทางชีวิตไปตามเส้นทางอันชอบธรรม {MH 458.1} {MHTh 518.1}

สาเหตุที่คนหนุ่มสาวและแม้แต่ผู้ใหญ่ที่มากในวัยวุฒิถูกชักจูงให้ตก
อยู่ในการทดลองและความผิดบาปได้อย่างง่ายดาย ก็เพราะคนเหล่านี้ไม่ ได้ศึกษาพระวจนะของพระเจ้าและไม่ไดใคร่ครวญถึงถ้อยคำเหล่านั้นเท่า ที่ควร การที่จิตใจขาดความหนักแน่นและมั่นคง ซึ่งสะท้อนให้เห็นจากชีวิต และอุปนิสัยนั้นเป็นผลจากการเพิกเฉยละเลยต่อคำสอนอันบริสุทธิ์ที่มีอยู่
ในพระวจนะของพระเจ้า คนเหล่านี้ไม่มีความพยายามอย่างจริงจังที่จะ บังคับสติไปสู่สิ่งที่จะดลใจให้เกิดความคิดที่บริสุทธิ์และชอบธรรม อีกทั้ง หันเหสติออกไปจากความคิดที่ไม่บริสุทธิ์และไม่เป็นความจริง มีน้อยคน ที่เลือกสิ่งที่ดีงามกว่า ที่นั่งลงแทบพระบาทของพระเยซูเช่นเดียวกับนาง มาริย์
เพื่อเรียนรู้จากพระอาจารย์ผู้ทรงเป็นพระเจ้า มีน้อยคนที่ภายใน จิตใจของเขาทั้งหลายซาบซึ้งในพระวจนะของพระองค์และนำมาปฏิบัติใน ชีวิต {MH 458.2} {MHTh 518.2}

เมื่อเรายอมรับความจริงที่มีอยู่ในพระคัมภีร์ ความจริงนั้นจะช่วยยก ชูจิตใจและจิตวิญญาณของเราให้สูงขึ้น หากเราชื่นชมคุณค่าของพระวจนะ ของพระเจ้าอย่างที่สมควรจะได้รับแล้ว ทั้งคนหนุ่มสาวและผู้ชราก็จะเป็น ผู้ที่มีภูมิธรรมในจิตใจและจักมีความเข้มแข็งในหลักคำสอนพร้อมที่จะ
ทำให้เขาทั้งหลายสามารถต่อด้านต่อการทดลองได้ {MH 459.1} {MHTh 519.1}

จงให้มนุษย์สั่งสอนและเขียนถึงสิ่งต่างๆ อันล้ำค่าที่มีอยู่ใน พระคัมภีร์ศักดิสิทธิ์ จงทุ่มเทความคิด ความฉลาดในการเรียนรู้ ความ กระตือรือร้นในการใช้สมองเพื่อศึกษาเล่าเรียนถึงน้ำพระทัยของพระเจ้า
จงอย่าศึกษาหลักปรัชญาที่เป็นเพียงความคิดเห็นของมนุษย์ แต่จงศึกษา เล่าเรียนในหลักคำสอนของพระองค์ผู้ทรงเป็นความจริง ไม่มีวรรณกรรม ใดที่มีตุณค่าเทียบเคียงได้กับพระคัมภีร์ {MH 459.2} {MHTh 519.2}

จิตใจที่ฝักใฝ่ในทางโลกไม่อาจพบความสุขจากการไตร่ตรองพระ วจนะของพระเจ้า แต่สำหรับจิตใจที่ถูกสร้างขึ้นใหม่โดยพระวิญญาณ บริสุทธิ์นั้น จะพบความงดงามของพระเจ้าเจิดจ้าแจ่มจรัสส่องออกมาจาก หน้าหนังสืออันศักดิสิทธิ์นี้ สิ่งที่เป็นแผ่นดินรกร้างกันดารสำหรับจิตใจ ที่ฝักใฝ่ในทางโลก จะกลับกลายเป็นแผ่นดินแห่งธารน้ำหล่อเลี้ยงชีวิต สำหรับจิตใจที่เป็นฝ่ายจิตวิญญาณ {MH 460.1} ความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าที่ปรากฏอยู่ในพระวจนะของพระองค์ เป็น ความรู้ที่เราต้องถ่ายทอดให้แก่ลูกๆ ของเรา เมื่อเริ่มรู้จักเหตุและผล ลูกๆ ควรได้รับการแนะนำให้รู้จักคุ้นเคยกับพระนามและชีวิตของพระเยซู บท เรียนแรกที่เราควรสอนให้ลูกๆ คือ พระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของเขาทั้ง หลาย การแกอบรมในลำดับแรกของลูกๆ ควรเป็นเรื่องของการเชื่อฟัง พระเจ้าด้วยความรัก เราควรอ่านพระวจนะของพระเจ้าให้ลูกๆ ฟังด้วย ความเคารพยำเกรงในพระองค์และมีความสุภาพอ่อนโยน และเราควร เลือกเอาข้อความที่เหมาะสมกับความเข้าใจของลูกๆ โดยดัดแปลงเพื่อ กระตุ้นความสนใจ มาอ่านซ้ำหลายๆ ครั้งให้เขาทั้งหลายฟัง เหนือสิ่งอื่น ใด ให้ลูกๆ เรียนรู้ถึงความรักของพระองค์ที่ทรงสำแดงให้ปรากฏในพระ คริสต์และบทเรียนอันยิ่งใหญ่ของความรักนั้น {MH 460.2} {MHTh 519.3}

“ถ้าพระเจ้าทรงรักเราทั้งหลายเช่นนั้น เราก็ควรจะรักซึ่งกันและกัน ด้วย” 1 ยอห์น 4:1 1 {MH 460.3} {MHTh 520.1}

จงให้คนหนุ่มสาวยึดถือพระวจนะของพระเจ้าเป็นอาหารบำรุงเลี้ยง จิตใจและจิตวิญญาณ ให้กางเขนของพระคริสต์เป็นศาสตร์แห่งการศึกษา ทั้งปวงและเป็นศูนย์กลางของการสอนตลอดทั้งการศึกษาเล่าเรียนที่มีอยู่ ทั้งหมด และนำมาใช้เป็นประสบการณ์ในการดำเนินชีวิตประจำวัน เพื่อ พระผู้ช่วยให้รอดจะทรงเป็นมิตรสหายของคนหนุ่มสาวในทุกๆ วัน ความ คิดทั้งปวงก็จะอยู่ภายใต้การเชื่อฟังของพระคริสต์ เพื่อที่เขาทั้งหลายจะ สามารถกล่าวเช่นเดียวกับอัครสาวกเปาโลว่า {MH 460.4} {MHTh 520.2}

“ข้าพเจ้าไม่ขออวดอะไรนอกจากเรื่องกางเขนของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ซึ่งโดยกางเขนนั้นโลกได้ตายจากข้าพเจ้า และ ข้าพเจ้าก็ได้ตายจากโลก” กาลาเทีย 6:14 (THSV) {MH 460.5} {MHTh 520.3}

ด้วยประการฉะนี้ โดยความเชื่อ หนุ่มสาวทั้งหลายจึงรู้จักพระเจ้า โดยความรู้ที่เกิดจากประสบการณ์ เขาทั้งหลายได้พิสูจน์ด้วยตนเองถึง ความเป็นจริงที่มีอยู่ในพระวจนะของพระองค์และความจริงในพระสัญญา ของพระเจ้า

เขาทั้งหลายได้ประสบและได้ประจักษในพระคุณความดีของ องค์พระผู้เป็นเจ้า {MH 461.1} {MHTh 520.4}

ยอห์นสาวกที่พระองค์ทรงรักได้เรียนรู้จากเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เขา ประสบมาด้วยตนเอง เขาจึงเป็นพยานได้ว่า {MH 461.2} {MHTh 521.1}

"ซึ่งได้ทรงเป็นอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก ซึ่งเราทั้งหลายได้ยิน ซึ่งเราได้เห็น กับตา ซึ่งเราได้พินิจดู และจับต้องด้วยมือของเรา เกี่ยวกับพระวาทะแห่ง ชีวิต (และชีวิตนั้นได้ปรากฏ และเราได้เห็นและเป็นพยาน และประกาศ ชีวิตนิรันดรนั้นแก่ท่านทั้งหลาย ชีวิตนั้นได้ดำรงอยู่กับพระบิดา และได้ ปรากฏแก่เราทั้งหลาย) ซึ่งเราได้เห็นและได้ยินนั้นเราก็ได้ประกาศแก่ท่าน ทั้งหลาย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ร่วมสามัคคีธรรมกับเรา แท้จริงเราทั้ง หลายก็ร่วมสามัคคีธรรมกับพระบิดา และกับพระเยซูคริสต์พระบุตรของ พระองค์" 1 ยอห์น 1:1-3 {MH 461.3} {MHTh 521.2}

ด้วยเหตุนี้ทุกคนที่ได้ "รับคำพยานของพระองค์ ก็ประทับตราลงว่า พระเจ้าทรงสัตย์จริง" ยอห์น 3:33 โดยอาศัยสิ่งที่ประสบมาด้วยตนเอง เขาจึงสามารถเป็นพยานในสิ่งที่เขาเองได้เห็น ได้ยินและได้สัมผัสถึงฤทธิ์ อำนาจของพระคริสต์ เขาจึงสามารถเป็นพยานได้ว่า {MH 461.4} {MHTh 521.3}

''ข้าพเจ้าต้องการความช่วยเหลือ และข้าพเจ้าก็ได้รับความช่วย เหลือในพระเยซู ความขาดแคลนในทุกสิ่งทุกอย่างนั้นพระองค์ก็ได้ทรง อุปถัมภ์ค้ำชู'ข้าพเจ้า จิตวิญญาณที่หิวกระหายของข้าพเจ้าก็ได้รับความ อิ่มใจ เพราะพระคัมภีร์ได้สำแดงพระคริสต์ให้ปรากฏแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเชื่อ ในพระเยซู เพราะพระองค์ได้ทรงดำรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเชื่อในพระคัมภีร์ เพราะข้าพเจ้าได้ค้นพบแล้วว่า นั่นเป็นพระ สุรเสียงของพระเจ้าที่ได้ตรัสแก่จิตวิญญาณของข้าพเจ้า" {MH 461.5} ผู้ที่ได้เรียนรู้เกี่ยวกับพระเจ้าและพระวจนะของพระองค์โดยประ-สบการณ์ของตัวเองย่อมพร้อมจะศึกษาถึงความรู้ที่เกี่ยวเนื่องกับธรรมชาติ พระวจนะได้เขียนถึงพระคริสต์ไว้ว่า "พระองค์ทรงเป็นแหล่งชีวิต และชีวิต นั้นเป็นความสว่างของมนุษย์" ยอห์น1:4 ก่อนที่ความผิดบาปจะเข้ามา ในโลก อาดัมและเอวาต่างอยู่ภายใต้ห้อมล้อมของแสงสว่างที่สุกใสงดงาม อันเป็นพระสิริของพระเจ้า แสงสว่างนี้ส่องต้องทุกสิ่งที่เขาทั้งสองเข้าไป ใกล้และทำให้สิ่งเหล่านั้นพลอยสว่างไปด้วย ไม่มีสิ่งใดมาปิดบงเขาทั้งสอง ไม่ให้เห็นถึงพระลักษณะนิสัยหรือพระหัตถกิจของพระเจ้า แต่เมื่ออาดัม และเอวายอมพ่ายแพ้ต่อมารผู้ล่อลวง แสงสว่างนี้จึงได้อันตรธานไปจาก พวกเขา

การที่เขาทั้งสองสูญเสียอาภรณ์แห่งความบริสุทธิ์ชอบธรรม นี้ไป เขาทั้งสองจึงสูญเสียแสงสว่างที่ให้ความสว่างแก่สิ่งต่างๆ ในธรรมชาติ ไปด้วย เขาทั้งสองไม่อาจเข้าใจถึงความหมายของสิ่งต่างๆ ที่มีอยู่ในธรรมชาติได้อย่างถูกต้องอีกต่อไป ไม่อาจมองเห็นถึงพระลักษณะของพระเจ้าในพระหัตถกิจของพระองค์ ดังนั้น ทุกวันนี้ มนุษย์จึงไม่สามารถเข้าใจถึงบทเรียนที่มีอยู่ในธรรมชาติอย่างลูกต้องไต้ด้วยตัวของเขาเอง ถ้าไม่มีพระปัญญาของพระเจ้าเป็นผู้ชี้ทางให้ มนุษย์ก็หลงยกย่องธรรมชาติและกฎแห่งธรรมชาติอยู่เหนือพระเจ้าผู้ทรงสรรสร้างธรรมชาติ เพราะเหตุ นี้ ความคิดของมนุษย์ที่เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์จึงขัดแย้งกับคำสอนของพระวจนะของพระเจ้าอยู่บ่อยๆ แต่สำหรับคนทั้งหลายที่ได้รับแสงสว่าง แห่งชีวิตของพระคริสต์ พระสิริของพระเจ้าก็จะกลับมาปรากฏอยู่ใน ธรรมชาติอีกครั้ง ในแสงสว่างที่ส่องฉายมาจากกางเขนเราจึงเข้าใจความหมายในคำสอนที่ปรากฏอยู่ในธรรมชาติได้อย่างลูกต้อง {MH 461.6} ผู้ที่มีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าและพระวจนะของพระองค์โดยประ-สบการณ์ของตนเองจะมีความเชื่ออย่างมั่นคงในหนังสือพระคริสตธรรมคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์ที่มาจากพระเจ้า เขาไต้พิสูจน์แล้วว่าพระวจนะของพระเจ้านั้นเป็นความจริงและเขาทราบดีว่า ความจริงจะไม่มีวันขัดแย้งกับ ตัวเอง เขาจะไม่พิสูจน์ความจริงของพระคัมภีร์กับความคิดเห็นในเชิง วิทยาศาสตร์ของมนุษย์ แต่เขาจะนำความคิดเหล่านี้ไปพิสูจน์กับกฎเกณฑ์ ที่ไม่มีวันผิดพลาด เขาทราบดีว่าวิทยาศาสตร์ที่แท้จริงนั้น จะไม่มีสิ่งใด ขัดแย้งกับคำสอนที่มีอยู่ในพระวจนะ เพราะผู้ที่บันดาลสิ่งทั้งสองให้เกิดขึ้น นั้นเป็นบุคคลคนเดียวกัน ความเข้าใจที่ลูกต้องของเรื่องทั้งสองนี้จึงต้องมี ความสอดคล้องต้องกันเป็นหนึ่งเดียว สิ่งใดก็ตามที่เรียกว่าเป็นวิชาความ รูในด้านวิทยาศาสตร์ที่ขัดแย้งกับคำพยานที่มีอยู่ในพระวจนะของพระเจ้า ล้วนเป็นแต่เพียงความคาดเดาของมนุษย์เท่านั้น {MH 462.1} {MHTh 521.4}

สำหรับผู้ที่ศึกษาเล่าเรียนทางด้านนี้ การค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์จะเปิดความคิดและข้อมูลที่กว้างไกลยิ่งขึ้น ขณะที่เขาใคร่ครวญถึงสิ่ง ต่างๆ ในธรรมชาติ เขาก็จะเรียนรู้และเข้าใจถึงความจริงใหม่ๆ สิ่งที่ปรากฏอยู่ในธรรมชาติและพระคัมภีร์ที่มีพระวจนะของพระเจ้าเขียนไว้จะส่องสว่างให้แก่กันและกัน ทั้งสองสิ่งจะช่วยเขาให้มีความรู้ที่เกี่ยวกับพระเจ้าได้อย่างลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น โดยสอนเขาให้เรียนรู้ถึงพระลักษณะของ

พระองค์และพระบัญญัติที่พระองค์ทรงใช้ในพระหัตถกิจที่พระองค์ทรง กระทำ {MH 462.2} {MHTh 523.1}

ประสบการณ์ของผู้ประพันธ์หนังสือสดุดีจะเป็นประสบการณ์ที่เรา
ทุกคนจะได้รับโดยการยอมรับในพระวจนะของพระเจ้าผ่านทางธรรมชาติ
และจากสิ่งที่พระองค์ทรงสำแดง ผู้ประพันธ์หนังสือสดุดีกล่าวว่า {MHTh 523.2}

“พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ยินดี

ด้วยพระราชกิจของพระองค์

ข้าพระองค์ร้องเพลงด้วยความชื่นบาน

เนื่องในพระราชกิจของพระองค์”

“ความเมตตาของพระองค์อยู่ในฟ้าสวรรค์

ความสัตย์ซื่อของพระองค์ไปถึงเมฆ

ความขอบธรรมของพระองค์เหมือนภูเขาทั้งหลายของพระเจ้า

คำพิพากษาของพระองค์เหมือนที่ลึกยิ่ง...

“ข้าแต่พระเจ้า ความรกมั่นคงของพระองค์ประเสริฐสักเท่าใด” br/>
“ลูกหลานของมนุษย์เข้าลี้ภัยอยู่ใต้ร่มปีกของพระองค์...

“พระองค์ประทานให้เขาดื่มจาก

แม่น้ำแห่งความสุขเกษมของพระองค์

เพราะธารน้ำพุแห่งชีวิตอยู่กับพระองค์

เราเห็นความสว่างโดยความสว่างของพระองค์” “บรรดาผู้ที่ดีรอบคอบในทางของเขาก็เป็นสุข

คือผู้ที่ดำเนินตามพระธรรมของพระเจ้า

ผู้ที่รักษาบรรดาพระโอวาทของพระองค์ก็เป็นสุข

คือผู้ที่แสวงหาพระองค์ด้วยสุดใจ”

“หนุ่มๆ จะรักษาทางของตนให้บริสุทธิ์ได้อย่างไร

โดยระแวดระวังตามพระวจนะของพระองค์”

“ข้าพระองค์ได้เลือกทางความสัตย์ซื่อข้าพระองค์

ตั้งกฎหมายของพระองค์ไว้ตรงหน้าข้าพระองค์”

“ข้าพระองค์ได้สะสมพระดำรัสของพระองค์

ไว้ในใจของข้าพระองค์

เพื่อข้าพระองค์จะไม่ทำบาปต่อพระองค์”

“และข้าพระองค์จะเดินอย่างเสรี

เพราะข้าพระองค์ได้แสวงข้อบงคับของพระองค์”

“ขอเบิกตาข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะเห็น

สิ่งมหัศจรรย์จากพระธรรมของพระองค์”

“บรรดาพระโอวาทของพระองค์ เป็นความปีติยินดี

ของข้าพระองค์เป็นที่ปรึกษาของข้าพระองค์”

“สำหรับข้าพระองค์ พระธรรมแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์

ก็ดีกว่าทองคำและเงินพันๆ แท่ง”

“แหม ข้าพระองค์รักพระธรรมของพระองค์จริง

ๆ เป็นคำภาวนาของข้าพระองค์วันยังค่ำ”

“บรรดาพระโอวาทของพระองค์ประหลาดนัก

เพราะฉะนั้นจิตใจของข้าพระองค์จึงรักษาไว้”

“กฎเกณฑ์ของพระองค์ได้เป็นบทเพลงของข้าพระองค์

ในเรือนที่ข้าพระองค์อาศัยอยู่นั้น” “พระดำรัสของพระองค์นั้นบริสุทธิ์

เพราะฉะนั้นผู้รับใช้ของพระองค์ริภพระดำรัสนั้น”

“สาระสำคัญแห่งพระวจนะของพระองค์คือความจริง

และกฎหมายอันชอบธรรมของพระองค์ทุกข้อดำรงอยู่เป็นนิตย์”

“ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์มีชีวิตอยู่

เพื่อข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์

และให้กฎหมายของพระองค์ช่วยข้าพระองค์”

“บุคคลเหล่านั้นที่รักพระธรรมของพระองค์

มีสันติภาพใหญ่ยิ่ง ไม่มีสิ่งใดกระทำให้เขาสะดุดได้”

“ข้าพระองค์หวังในความรอดของพระองค์

และข้าพระองค์ทำตามพระบัญญัติของพระองค์

จิตใจของข้าพระองค์ปฏิปติตามบรรดาพระโอวาทของพระองค์

ข้าพระองค์รักพระโอวาทนั้นมากยิ่ง”

“การคลี่คลายพระวจนะของพระองค์ให้ความสว่าง

ทั้งให้ความเข้าใจแก่คนรู้น้อย

พระบัญญัตของพระองค์กระทำให้

ข้าพระองค์ฉลาดกว่าศัตรูของข้าพระองค์

เพราะพระบัญญัตินั้นอยู่กับข้าพระองค์เสมอ

ข้าพระองค์มีความเข้าใจมากกว่าบรรดาครูของข้าพระองค์

เพราะบรรดาพระโอวาทของพระองค์เป็นคำภาวนาของข้าพระองค์

ข้าพระองค์เข้าใจมากกว่าคนสูงอายุ เพราะข้าพระองค์รักษาข้อบังคับของพระองค์

ข้าพระองค์ได้ความเข้าใจโดยข้อบังคับของพระองค์

เพราะฉะนั้นข้าพระองค์เกลียดชังวิถีเท็จทุกอย่าง”

บรรดาพระโอวาทของพระองค์ ข้าพระองค์รับไว้เป็นมรดกเป็นนิตย์

พระเจ้าข้า เป็นความชื่นบานแก่ใจข้าพระองค์” {MHTh 523.3}

สดุดี 92:4; 36:5-7; 36:7-9; 1 1 9:1, 2, 9, 30; 1 19:1 1, 45, 18, 24, 72,97, 129, 54, 140, 160, 175, 165-167, 1 30, 98-1 00, 1 04, 111 {MH 462.3}

การสำแดงของ'พระเจากี่ชัดเจนยงขึ้น

เราทั้งหลายมีสิทธิพิเศษที่จะเข้าใจถึงพระลักษณะของพระเจ้าที่ สำแดงแก่เราในระดับที่ชัดเจนยิ่งๆ ขึ้น เมื่อโมเสสอธิษฐานว่า "ขอทรงโปรดสำแดงสง่าราศีของพระองค์แก่ข้าพระองค์เถิด" องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ ได้ทรงตำหนิโมเสส แต่พระองค์ทรงโปรดให้เป็นไปตามคำทูลขอ พระเจ้า ตรัสแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ว่า "เราจะให้คุณความดีของเราประจักษ์แจ้ง ต่อหน้าเจ้า และเราจะประกาศนามของเราคือเยโฮวาห์ให้.ประจักษ์ต่อหน้า เจ้า" อพยพ 33:18, 19 {MH 464.1} {MHTh 526.1}

ความผิดบาปทำให้จิตใจของเรามืดมัวและลดความเข้าใจของเรา เมื่อความผิดบาปถูกชำระล้างออกไปจากจิตใจของเรา แสงสว่างแห่งความรูในสง่าราศีของพระเจ้าที่ปรากฏบนพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์ก็จะทำให้ พระวจนะของพระองค์แจ่มกระจ่างและส่องสะท้อนออกมาจากธรรมชาติ จนเราเกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้งและประกาศได้ว่า "พระเจ้าผู้ทรงพระ กรุณา ทรงกอปรด้วยพระคุณ ทรงกริ้วช้าและบริบูรณ์ด้วยความรักมั่นคง และความสัตย์จริง" อพยพ 34:6 {MH 464.2} {MHTh 526.2}

ในแสงสว่างของพระองค์ เราจึงมองเห็นความสว่างจนกระทั้งสติ ปัญญา จิตใจและจิตวิญญาณได้รับการเปลี่ยนแปลงใหม่ให้เข้าถึงความ ไพบูลย์ตามแบบพระฉายอันปริสุทธิ์ของพระองค์ {MH 465.1} {MHTh 527.1}

สำหรับคนทั้งหลายที่เข้าใจถึงความเที่ยงแท้ของพระเจ้าที่มีอยู่ใน พระวจนะของพระองค์สิ่งเหลือเชื่อต่างๆ ก็ล้วนเป็นไปได้ ความจริงแท้ของ ความรู้มากมาย บ่อเกิดแห่งกำลังต่างๆ ปรากฏอยู่ต่อหน้าเขาทั้งหลาย คุณงามความดีจะประจักษ์แจ้ง สิทธิพิเศษและหน้าที่ความรับผิดชอบที่คน เหล่านั้นไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าจะมีอยู่ในพระคัมภีร์ก็จะลูกเปิดเผยให้ใต้ เข้าใจ ทุกคนที่ดำเนินอยู่บนเส้นทางแห่งความเชื่อฟังที่ถ่อมใจ ปฏิบัติตาม เพื่อบรรลุพระประสงค์ของพระองค์ ย่อมเกิดความเข้าใจในพระวจนะของ พระเจ้ามากยิ่งขึ้น {MH 465.2} {MHTh 527.2}

จงให้นักเรียนนักศึกษาพึ่งพระคัมภีร์เป็นผู้น่าทางและยึดมั่นไว้เป็น หลักการของเขา แล้วเขาจะสามารถไขว่คว้าเพื่อบรรลุถึงผลสำเร็จที่สูงส่ง เท่าที่ใจปรารถนา เมื่อเราไม่ยอมรับว่าพระเจ้าทรงอยู่เหนือสรรพสิ่งทั้งปวง หลักปรัชญาทั้งหลายของมนุษย์ก็รังแต่จะก่อความวุ่นวายสับสนและความ น่าละอายใจ แต่ความเชื่ออันมีค่าที่พระเจ้าทรงดลใจจะท่าให้อุปนิสัย เข้มแข็งและดีงาม

เมื่อยึดมั่นอยู่ในพระคุณความดี พระเมตตาปรานีและ ความรักของพระองค์ เราจะเกิดความเข้าใจความจริงอย่างชัดเจนยิ่งขึ้น เกิดความปรารถนาที่จะมีจิตใจที่บริสุทธิ์และมีความคิดที่ใสสะอาดไร้มลทิน มากยิ่งขึ้น จิตวิญญาณที่อยู่ในบรรยากาศของความคิดที่บริสุทธิ์นี้จะได้รับ การเปลี่ยนแปลงใหม่โดยการสื่อสารกับพระเจ้าผ่านการศึกษาพระวจนะ ของพระองค์ ซึ่งเป็นความจริงแท้ที่ยิ่งใหญ่ กว้างไกล ไร้ซึ่งขอบเขตและ ล้ำลึกจนมองข้ามตัวตนของตนเอง จิตใจเกิดความอ่อนโยนและลดอัตตะ ลงสู่ความถ่อมตน ความเมตตากรุณาและความรัก {MH 465.3} {MHTh 527.3}

พละกำลังตามธรรมชาติจะเพิ่มทวีขึ้นเพราะความเชื่อศรัทธาอัน บริสุทธิ์จากการศึกษาพระวจนะเพื่อชีวิต ผู้เรียนทั้งหลายจะมีสติปัญญา มากขึ้น สูงส่งขึ้นและมีจิตใจที่งดงาม ถ้าเขาทั้งหลายเป็นเหมือนดั่งดาเนียล ผู้เชื่อฟังและปฏิบัติตามพระวจนะของพระเจ้า เขาทั้งหลายย่อมจะก้าวหน้า เช่นเดียวกับดาเนียลในการเรียนรู้ทุกสาขาวิชา เมื่อมีจิตใจที่บริสุทธิ์ สติ ปัญญาของผู้เรียนเหล่านั้นก็จะเข้มแข็งขึ้น เขาทั้งหลายจะเรียนรู้วิชาและ อบรมวินัยของตนเองเพื่อทุกคนที่อยู่ในแวดวงของเขาจะได้เห็นว่ามนุษย์ สามารถเป็นอะไรได้บ้างและทำอะไรได้บ้าง เมื่อได้เข้าสนิทกับพระเจ้าผู้ ทรงสัพพัญญูและฤทธิ์อำนาจ {MH 466.1} {MHTh 527.4}

การศกษาในช่วงชีวิต□รันดร’

งานที่เรากระทำในระหว่างที่มีชีวิตอยู่ในโลกนี้ เป็นการตระเตรียม ไว้สำหรับชีวิตนิรันดร การศึกษาที่เริ่มต้นในโลกนี้ จะยังไม่เสร็จสิ้นในชั่ว ชีวิตนี้ แต่จะดำเนินต่อไปตลอดชั่วนิจนิรันดร ก้าวหน้าต่อไปอย่างไม่มีวัน สิ้นสุด เราจะเข้าใจถึงพระปัญญาและความรักของพระเจ้าที่ปรากฏอยู่ใน แผนการแห่งการทรงไถ่ของพระองค์อย่างลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น ในขณะที่พระ ผู้ช่วยให้รอดทรงนำเหล่าบุตรของพระองค์ไปยังบ่อน้ำพุแห่งชีวิต พระองค์ ประทานความรู้นานัปการ วันแล้ววันเล่า พระห้ตถกิจอันน่าอัศจรรย์ของ พระเจ้า อันเป็นหลักฐานที่แสดงให้เห็นถึงฤทธิ์อำนาจในการทรงสร้างและ การค้ำจุนจักรวาลของพระองค์ จะเปิดเผยแก่สติปัญญาให้ประจักษ์ถึง ความงดงามใหม่ๆ ภายใต้แสงสว่างที่ส่องฉายมาจากบัลลังก์ของพระเจ้า ความเร้นลับต่างๆ จะมลายหายไปและจิตวิญญาณจะเต็มล้นด้วยความ ประหลาดใจถึงสิ่งต่างๆ ที่เรียบง่ายไม่สลับซับซ้อนที่ไม่เคยรู้มาก่อน {MH 466.2} {MHTh 528.1}

บัดนี้ เราเห็นสลัว ๆ เหมือนดูในกระจก แต่เวลานั้นจะได้เห็นพระ พักตร์ชัดเจน เดี๋ยวนี้ความรู้ของเราไม่สมบูรณ์ เวลานั้นเราจะรู้แจ้งเหมือน อย่างที่พระองค์ทรงรู้จักเรา {MH 466.3} {MHTh 528.2}

*****

ภาคกี่ 8 - ส์งจำ10นลำหรับพรับไช้

บทที่ 40 - ลงทคอยช่วยเหลือ ในการดำเนินชีวิต

อำนาจในการโน้มน้าวจิตใจได้ดียิ่งกว่าคำพูดที่มีชั้นเชิงโวหารก็คือ ชีวิตที่เรียบง่ายของชาวคริสตเตียนที่ยึดมั่นอยู่ในความบริสุทธิ์ชอบธรรม และเที่ยงแท้ สิ่งที่มนุษย์เป็นมีอิทธิพลเหนือกว่าคำพูดใดๆ ที่เขาเอ่ยออก มา {MH 469.1} {MHTh 532.1}

เหล่าเจ้าหน้าที่ที่ถูกสั่งให้ไปจับพระเยซูกลับมารายงานว่า ไม่มีผู้ใด ที่พูดได้เสมือนอย่างพระองค์ แต่ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะว่า ไม่เคยมีผู้ใดดำเนิน ชีวิตได้เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงดำเนิน ถ้าหากชีวิตของพระองค์แตกต่าง ไปจากที่พระองค์ทรงเป็น พระองค์ก็คงไม่อาจตรัสเหมือนอย่างที่พระองค์ ตรัส พระวาทะของพระองค์มีฤทธิ์อำนาจในการโน้มน้าวและชักจูงจิตใจ เพราะถ้อยคำเหล่านั้นออกมาจากจิตใจที่บริสุทธิ์ชอบธรรม กอปรด้วย ความรักและความเห็นอกเห็นใจ ความเมตตากรุณาและความสัตย์จริง {MH 469.2} {MHTh 532.2}

อุปนิสัยและประสบการณ์ของเราเป็นตัวกำหนดผลกระทบของเราที่ มีต่อผู้อื่น ในการชักจูงผู้อื่นให้เห็นถึงฤทธิ์อำนาจแห่งพระคุณของพระ คริสต์ เราต้องเข้าใจถึงฤทธิ์อำนาจนี้ที่มีต่อจิตใจและชีวิตของเราเองเสีย ก่อน ข่าวประเสริฐที่เราประกาศเพื่อให้จิตวิญญาณทั้งหลายได้รับความ รอด ต้องเป็นข่าวประเสริฐที่ช่วยจิตวิญญาณของเราได้รับความรอด โดย อาศัยความเชื่อในการช่วยให้รอดของพระคริสต์ที่ประสบกับตนเองเท่านั้น ถึงจะสามารถมีอิทธิพลทำให้ชาวโลกที่เต็มไปด้วยความเคลือบแคลงสงสัย เลื่อมใสได้ หากเราต้องการดึงคนบาปให้พ้นจากกระแสน้ำที่เชี่ยวกราก แล้ว เท้าของเราต้องตั้งมั่นอยู่บนศิลา ซึ่งคือองค์พระเยซูคริสต์นั่นเอง {MH 469.3} {MHTh 533.1}

สิ่งที่แสดงถึงความเป็นคริสเตียนนั้น ไม่ใช่เป็นเครื่องหมายสัญลักษณ์ ภายนอกที่คนมองเห็น ไม่ใช่ด้วยการห้อยกางเขนหรือการสวมมงกุฎ แต่ เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของมนุษย์ที่มีต่อพระเจ้า โดยอาศัย ฤทธิ์อำนาจแห่งพระคุณของพระองค์ที่ทรงสำแดงให้ปรากฏจากอุปนิสัย ของเราที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงใหม่ ชาวโลกถึงจะเชื่อว่าพระเจ้าประทาน พระบุตรของพระองค์มาเป็นพระผู้ไถ่ ไม่มีอิทธิพลใดที่มีอำนาจเข้าถึงจิต วิญญาณของมนุษย์ได้เสมอเหมือนอิทธิพลอันเกิดจากชีวิตที่ไม่เห็นแก่ ตัวเช่นนี้ หลักฐานที่สนับสนุนเชิดชูเกียรติของข่าวประเสริฐที่ชัดเจนที่สุด คือ ชีวิตที่น่ารักและเปียมล้นด้วยความรักของชาวคริสตเตียน {MH 470.1} {MHTh 533.2}

ความยากลำบากกำให้เกดการขัดเกลา

การดำเนินชีวิตเช่นนี้ เพื่อทุ่มเทแรงชักจูงเช่นนี้ ต้องจ่ายต้นทุนของความพากเพียรนี้ในทุกย่างก้าวด้วยการเสียสละส่วนตนและความมีระเบียบ วินัย เนื่องจากการไม่เข้าใจถึงสิ่งนี้ ทำให้หลายคนเกิดความท้อถอยไปอย่างง่ายดายในการดำเนินชีวิตของคริสเตียน หลายคนที่ยอมมอบถวายชีวิตของตนเองเพื่อปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าอย่างจริงใจ ต่างต้องประหลาดใจและผิดหวังที่ตนเองต้องเผชิญกับอุปสรรคและประดังด้วยการทดลองและเรื่องยุ่งยากใจอย่างที่ไม่เคยประสบมาก่อน คนเหล่านี้ต่างอธิษฐานขอให้มีความเหมือนในลักษณะนิสัยของพระคริสต์ เพื่อมีความเหมาะสมในกิจการขององค์พระผู้เป็นเจ้า แต่คนเหล่านี้กลับตกอยู่ในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ดูเหมือนจะขุดคุ้ยความเลวของอุปนิสัยให้สำแดงออกมา ข้อบกพร่อง ต่างๆ ที่เขาทั้งหลายไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าจะมีอยู่ในตัว เช่นเดียวกับชาวอิสราเอลในสมัยโบราณซึ่งได้ตั้งข้อสงสัยว่า "ถ้าพระเจ้าทรงนำเราอยู่เหตุไฉนสิ่งเหล่านี้จึงเกิดขึ้นกับเรา" {MH 470.2} {MHTh 533.3}

สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นกับคนเหล่านั้น ก็เพราะว่าพระเจ้ากำลังทรงนำเขา ทั้งหลายอยู่การทดลองและอุปสรรคต่างๆ เป็นวิธีการที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเลือกเพื่อขัดเกลาอุปนิสัยของเราให้มีระเบียบวินัยและเป็นข้อกำหนดเงื่อนไขของความสำเร็จของพระองค์ พระองค์ผู้ทรงสามารถอ่านจิตใจของ มนุษย์ ทรงรู้จักอุปนิสัยของเขาทั้งหลายได้ดีกว่าคนเหล่านั้นเองเสียอีก พระองค์ทรงเห็นว่าบางคนมีกำลังความสามารถและความเหมาะสมพร้อม ถ้าพวกเขาจะได้รับการแนะนำอย่างถูกต้อง ก็จะทำให้พระราชกิจของพระองค์เจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้น ในการจัดสรรของพระองค์ พระองค์ทรงวางบุคคลเหล่านี้ไว้ในตำแหน่งและสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อเขาทั้งหลายจะสามารถพบเจอข้อบกพร่องในอุปนิสัยของตนเองที่ลูกซุกซ่อนไว้โดยที่ตัวเองไม่เคยรับรู้มาก่อน พระองค์ประทานโอกาสให้คนเหล่านี้ได้แก่ไขข้อ บกพร่องต่าง ๆ เพื่อปรับปรุงตนเองให้มีความเหมาะสมในการปรนนิบัติรับ ใช้พระองค์ บ่อยครั้งพระองค์ทรงอนุญาตให้ไฟแห่งความทุกข์ยากได้โหมไหม้คนเหล่านี้เพื่อชำระเขาทั้งหลายให้บริสุทธิ์ {MH 471.1} ความจริงที่เราประสบกับความยากลำบากจากการทดลองเหล่านี้เป็นเครื่องแสดงว่าองค์พระเยซูเจ้าทรงเห็นบางสิ่งที่มีค่าในตัวเราที่พระองค์ทรงปรารถนาจะพัฒนาให้ดียิ่งขึ้น หากพระองค์ไม่ทรงเห็นถึงอะไรในตัวเราที่สามารถใช้เชิดชูพระสิริของพระองค์แล้ว พระองค์คงไม่ทรงเสียเวลา เพื่อขัดเกลาเรา

พระองค์ก็คงไม่ทรงโยนหินที่ไร้ค่าเข้าไปในเตาหลอมของ พระองค์ พระองค์จะทรงหลอมเฉพาะแร่ที่มีค่าเท่านั้น ช่างดีเหล็กนำเหล็ก และเหล็กกล้าใส่ในไฟเพื่อจะทราบว่าเหล็กนั้นเป็นโลหะชนิดใด เฉกเช่น เดียวกัน องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอนุญาตให้ผู้ที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้แล้ว ได้ตกอยู่ในเตาหลอมแห่งความทุกข์ยาก เพื่อจะพิสูจน์ว่าเขาเหล่านั้นมี อุปนิสัยใจคอเช่นไร และพระองค์สามารถจะปั้นแต่งคนเหล่านั้นให้เป็นผู้ที่ เหมาะสมในพระราชกิจของพระองค์หรือไม่ {MH 471.2} {MHTh 534.1}

ช่างปั้นหม้อนำดินเหนียวมานวดตามความต้องการของเขา เขา นวดและปั้นดินก้อนนั้น เขาแยกดินออกเป็นส่วนๆ แล้วกด รีดและนวดจน เนื้อดินเข้ากัน เขารดดินให้ชุ่มน้ำแล้วผึ่งให้แห้ง ปล่อยทิ้งไว้สักฟกโดยไม่ แตะต้องมัน รอจนเนื้อดินแห้งได้ที่ในสภาพที่สามารถปั้นขึ้นรูปได้ เขาก็จะ ปั้นดินเป็นภาชนะ ด้วยการขึ้นรูปและแต่งรูปทรงบนแป้นหมุนวงล้อ เมื่อ ขึ้นรูปเสร็จ ก็จะนำไปผึ่งแดดแล้วจึงนำไปเผาในเตาเผาต่อไป ด้วยวิธีการ ดังนี้ ดินเหนียวก็จะกลายเป็นภาชนะที่สามารถจะนำไปใช้งานได้ ใน ท่านองเดียวกัน พระเจ้าผู้ทรงเป็นจอมโยธาทรงปรารถนาที่จะปั้นและ ตกแต่งเรา เช่นเดียวกับดินที่อยู่ในมือของช่างปั้นหม้อฉันใด เราก็จะอยู่ใน พระหัตถ์ของพระองค์ฉันนั้น เราต้องไม่พยายามที่จะท่างานของช่างปั้น หน้าที่ของเราคือ การยอมจำนนตัวเราให้กับการปั้นแต่งของพระเจ้าผู้ทรง เป็นจอมโยธา {MH 471.3} {MHTh 535.1}

“ดูก่อนท่านที่รัา อย่าประหลาดใจ ที่ท่านต้องได้รับความทุกข์ยาก อย่างแสนสาหัสเป็นการลองใจ เหมือนหนึ่งว่าเหตุการณ์อันประหลาดได้ เกิดขึ้นกับท่าน แต่ว่าท่านทั้งหลายจงชื่นชมยินดีในการที่ท่านได้มีส่วนร่วม ในความทุกข์ยากของพระคริสต์ เพื่อว่าเมื่อพระสิริของพระเจ้าปรากฎขิ้น ท่านทั้งหลายก็จะไต้ชื่นขมยินดีเป็นอันมากด้วย” 1 เปโตร 4:12, 13. {MH 472.1} {MHTh 535.2}

ยามกลางวันที่มีแสงสว่างเจิดจ้าและมีเสียงอื่นๆ ดังมาเข้าหูของมัน นกที่อยู่ในกรงจะไม่สามารถหัดร้องเพลงที่นายของมันพยายามสอน มัน จะหัดได้แต่เสียงนี้นิด เสียงนั้นหน่อย แต่ก็ไม่อาจเรียบเรียงและขับขาน ทำนองทั้งบท แต่หากนายของมันเอาผ้ามาคลุมกรงนกไว้และน่ากรงไป แขวนไว้ในที่ๆ มันได้ยินแต่บทเพลงเพียงบทเดียวที่มันต้องหัดร้อง เมื่อ ตกอยู่ในความมืด นกตัวนั้นจะพยายามหัดร้องเพลงนั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า จน สามารถร้องเพลงนั้นไต้อย่างไพเราะ เมื่อเจ้าของนำนกออกจากความมืด ต่อจากนั้นมันก็สามารถร้องเพลงนั้นในที่มีแสงสว่างได้ พระเจ้าทรงปฏิบต ต่อเหล่าบุตรของพระองค์ในลักษณะเช่นเดียวกัน พระองค์ทรงมีบทเพลง

ที่จะสั่งสอนเรา ซึ่งเมื่อเราหัดร้องเพลงนั้นท่ามกลางเงามืดแห่งความทุกข์ ยากได้แล้ว เราก็จะสามารถร้องเพลงนั้นต่อมาในภายหลังได้ตลอดไป {MH 472.2} {MHTh 536.1}

หลายคนไม่พึงพอใจในกิจการงานที่ตนเองทำในชีวิต ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะสภาพแวดล้อมของสิ่งที่อยู่รอบกายของคนเหล่านั้นไม่เป็นที่ ถูกใจ คนเหล่านั้นใช้เวลาอยู่กับงานที่ซ้ำซาก เมื่อคิดว่าตนเองสามารถทำงานในหน้าที่รับผิดชอบที่สูงส่งกว่านั้นได้หลายครั้งคนเหล่านั้นมักจะ เสึกว่าความพากเพียรพยายามของตนเองนั้นไร้ผล หรือไม่มีใครที่มอง เห็นคุณค่าอนาคตของเขาทั้งหลายจึงเริ่มสั่นคลอน {MH 472.3} {MHTh 536.2}

ขอให้เราระลึกไว้เสมอว่า แม้งานที่เราต้องทำไม่ใช่งานที่เราสมัคร ใจ เราก็ต้องยอมรับว่างานนั้นเป็นการทรงเลือกของพระเจ้าให้เราทำ ไม่ ว่าจะพอใจหรือไม่ เราต้องทำหน้าที่ๆ อยู่ใกล้ตัวของเรามากที่สุด “มือของ เจ้าจับทำการงานอะไร จงกระทำการนั้นด้วยเต็มกำลังของเจ้า เพราะว่า ในแดนคนตายที่เจ้าจะไปนั้น ไม่มีการงานหรือแนวความคิด หรือความรู้ หรือสติปัญญา” ปัญญาจารย์9:10 {MH 472.4} {MHTh 536.3}

หากองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมีพระประสงค ให้เราน่าข่าวประเสริฐไป ประกาศที่เมืองนีนะเวห์ พระองค์ก็คงไม่ทรงพอพระทัยหากเราจะน่าข่าว
นั้นไปประกาศยังเมืองยัฟฟาหรือเมืองคาเปอร์นาอูม พระองค์ทรงมีเหตุผล ใช้เราไปยังที่ๆ ย่างเท้าของเราถูกกำหนดให้มุ่งหน้าไป อาจจะมีใครบางคน ที่นั่น ที่จำเป็นต้องการความช่วยเหลือที่เราสกมารถช่วยเขาได้ พระองค์ผู้ทรงส่งฟีลิปไปหาข้าราชการชาวเอธิโอเปีย ส่งเปโตรไปหานายร้อยชาว โรมัน และส่งสาวใช้เด็กหญิงชาวอิสราเอลไปช่วยนามานแม่ทัพชาวซีเรีย
ในวันนี้พระองค์ทรงใช้ชายหญิงและคนหนุ่มสาวให้เป็นผู้แทนของพระองค์
ไปยังคนทั้งหลายที่ต้องการความช่วยเหลือและต้องการการทรงนำจาก พระเจ้า {MH 473.1} {MHTh 537.1}

แผนการของพระเจ้านั้นดีกี่สุด

แผนงานของเราไม่ใช่เป็นแผนการของพระเจ้าเสมอไป พระองค์
อาจทรงเห็นว่าเป็นการดีที่สุดสำหรับตัวเราเองและสำหรับแผนงานของ
พระองค์ที่จะทรงปฏิเสธความตั้งใจที่ดีที่สุด เหมือนอย่างที่พระองค์ทรง กระทำแก่ดาวิด แต่มีอยู่สิ่งหนึ่งที่เราสามารถมั่นใจได้นั่นคือ พระองค์จะ ทรงอำนวยพระพร และจะประทานความเจริญก้าวหน้าให้แก่ผู้แทนทั้ง

หลายของพระองค์ที่อุทิศตนอย่างแท้จริงและได้ใช้สิ่งสารพัดที่เขาทั้งหลายมีอยู่เพื่อเทิดทูนพระสิริของพระองค์ หากพระองค์ทรงเห็นว่าเป็นการดีที่จะไม่ประทานในสิ่งที่เขาทั้งหลายทูลขอต่อพระองค์ พระองค์ก็จะทรงชดเชยคำปฏิเสธด้วยการประทานหลักฐานแห่งความรักของพระองค์และทรงมอบหมายงานการปรนนิบัติรับใช้อื่นแทน {MH 473.2} {MHTh 537.2}

ด้วยความห่วงใยที่เต็มไปด้วยความรักของพระองค์ที่มีต่อเรา พระองค์ผู้ทรงเข้าพระทัยเราดียิ่งกว่าเราเข้าใจตัวเองเสียอีก บ่อยครั้ง พระองค์ทรงปฏิเสธข้อเรียกร้องที่เห็นแก่ตัวเพื่อสนองความอยากของเรา พระองค์ทรงไม่เห็นชอบให้เราละเลยหน้าที่ธรรมดาๆ แต่สูงส่งที่อยู่ใกล้ตัวเรา หลาย ครั้งหน้าที่เหล่านี้มักจะเอื้ออำนวยให้เรามีโอกาสแกฝนสิ่งจำเป็นเพื่อเตรียมพร้อมเราไว้สำหรับกิจการงานที่สูงส่งมากยิ่งขึ้น บ่อยครั้ง แผนงานของเรามักล้มเหลวเพื่อแผนการของพระเจ้าที่ทรงวางไว้ให้เราจักสำเร็จสมบูรณ์ {MH 473.3} {MHTh 537.3}

เราไม่เคยได้รับการทรงเรียกให้ต้องเสียสละอย่างแท้จริงเพื่อพระเจ้า มีอยู่หลายสิ่งที่พระองค์ทรงขอให้เราได้ยอมละทิ้งเพื่อพระองค์ ในการ กระทำเช่นนี้เราเพียงแต่ต้องสละทิ้งสิ่งที่คอยขัดขวางไม่ให้เราดำเนินไป บนเส้นทางที่นำพาเราไปสู่สวรรค์ แม้แต่เวลาที่พระองค์ทรงขอให้เราได้ ละทิ้งสิ่งที่ดีงามก็ตาม เราย่อมสามารถเชื่อแน่ได้ว่าพระเจ้าทรงกำลัง ดำเนินตามแผนการเพื่อจะทรงกระทำสิ่งที่ดีงามยิ่งกว่าสำหรับเรา {MH 473.4} {MHTh 538.1}

ในชีวิตภายภาคหน้า สิ่งเร้นลับที่ทำให้เราขุ่นข้องหมองใจและผิด หวังก็จะแจ่มแจ้ง เราจะเรียนรู้และเข้าใจถึงคำอธิษฐานที่ดูเสมือนหนึ่งว่าจะไม่ได้รับคำตอบและความปรารถนาที่ไม่สมหวังของเรานั้น เป็นส่วนหนึ่งของพระพรที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของเรา {MH 474.1} {MHTh 538.2}

เราต้องถือว่าหน้าที่ทุกๆ หน้าที่ ไม่ว่าจะตาต้อยเพียงไรก็เป็นหน้าที่ๆ ศักดิสิทธิ์เพราะเป็นส่วนหนึ่งของการปรนนิบัติรับใช้พระเจ้า เราควร อธิษฐานในทุกวันว่า “พระองค์เจ้าข้า โปรดช่วยข้าพระองค์ให้ทำหน้าที่ อย่างดีที่สุด โปรดสอนข้าพระองค์ให้ทำหน้าที่ได้ดียิ่งขึ้น โปรดประทานพละกำลังและใจที่ร่าเริงแก่ข้าพระองค์ โปรดช่วยข้าพระองค์เติมเต็มงานรับใช้ของข้าพระองค์ด้วยพันธกิจที่เต็มไปด้วยความรักของพระผู้ช่วยให้ รอดด้วยเทอญ” {MH 474.2} {MHTh 538.3}

บทเรียนจากชีวิตของโมเสส

ลองพิจารณาถึงประสบการณ์ของโมเสส การศึกษาที่เขาได้รับในประเทศอียิปต์ในฐานะพระราชนัดดาของกษัตริย์ฟาโรห์และรัชทายาทแห่ง ราชบัลลังก์นั้นเป็นการศึกษาที่เขาได้รับมาอย่างละเอียดถ้วนทั่ว ไม่มีความรูใดตามความเข้าใจถึงสติปัญญาของชาวอียิปต์ที่พิจารณาแล้วว่าจะทำให้โมเสสเป็นผู้มีสติปัญญาฉลาดปราดเปรื่องจะถูกละเลย เขาได้รับการแกฝนอบรมในระดับสูงสุดทั้งในวิชาทางทหารและฝ่ายพลเรือน เขารู้สึกว่าเขาได้รับการเตรียมพร้อมอย่างเต็มที่สำหรับหน้าที่ในการช่วยปลดปล่อย ชนชาติอิสราเอลแต่พระเจ้าทรงมีพระดำริไปในอีกทางหนึ่ง การจัดสรรของพระองค์ทรงกำหนดให้โมเสสต้องไต้รับการฝึกฝนอยู่ในถิ่นทุรกันดารในฐานะคนเลี้ยงแกะเป็นเวลานานถึงสี่สิบปี {MH 474.3} {MHTh 538.4}

การศึกษาที่โมเสสไต้รับในประเทศอียิปต์เป็นประโยชน์แก่เขาใน หลายๆ ต้าน แต่การเตรียมตัวที่มีความสำคัญมากที่สุดเพื่อให้พร้อม สำหรับพันธกิจในชีวิตของเขา คือสิ่งที่เขาไต้รับในระหว่างที่เขาดำเนิน ชีวิตในฐานะคนเลี้ยงแกะ ตามปกติแล้วโมเสสเป็นคนใจร้อน เมื่อคราวที่อยู่ ในอียิปต์เขาเป็นผู้บัญชาการทหารที่ประสบความสำเร็จ เป็นที่โปรดปรานของกษัตริย์ฟาโรห์และเป็นที่รักใคร่ของคนในประเทศ เขาคุ้นเคยกับคำสรรเสริญและการเยินยอ เขาสามารถดึงดูดประชาชนมาหาเขา เขาหวังจะช่วยปลดปล่อยชนชาติอิสราเอลให้สำเร็จไดโดยอาศัยความสามารถของ เขาเองแต่สิ่งที่เขาไต้เรียนรูในฐานะผู้แทนของพระเจ้านั้น ช่างแตกต่างจากสิ่งที่เขาไต้เคยเรียนรู้มาก่อนมาก ในขณะที่เขานำฝูงแกะผ่านไปในป่าตามภูเขาและเข้าไปยังทุ่งหญ้าเขียวสดในหุบเขา เขาได้เรียนรู้ถึงความเชื่อและความอ่อนน้อมสุภาพ ความอดทน ความมีใจถ่อมและความไม่เห็นแก่ ตัวเขาเรียนรู้ที่จะดูแลแกะที่ไม่แข็งแรง รักษาแกะที่เจ็บป่วย ตามหาแกะ ที่พลัดหลงหายอดทนกับแกะที่ดื้อรั้น เฝ้าดูแลลูกแกะตัวเล็กๆ และคอย ดูแลเอาใจใส่แกะที่อายุมากและอ่อนแอ {MH 474.4} {MHTh 539.1}

การปฏิบัติในหน้าที่นี้ทำให้โมเสสเข้ามาใกล้ชิดกับพระผู้เป็นเจ้าองค์ พระผู้เลี้ยงเขาได้เข้าสนิทในองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล เขาไม่คิดจะทำการ ใหญ่อีกต่อไปเขาตั้งใจพยายามทำงานตามที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้ ด้วยความซื่อสัตย์เขารู้และสัมผัสได้ว่าพระเจ้าสถิตอยู่ใกล้ชีดรอบตัวเขาสรรพสิ่งในธรรมชาติบอกกับเขาเกี่ยวกับพระเจ้า เขารู้จักพระเจ้าเป็นการ ส่วนตัวและเมื่อโมเสสใคร่ครวญถึงพระลักษณะของพระองค์ เขาก็ยิ่งรู้ซึ้ง

และรับรู้ได้ว่าพระองค์สถิตอยู่กับเขา เขาพบสถานที่ลี้ภัยในอ้อมพระกรอันดำรงเป็นนิจของพระองค์ {MH 475.1} {MHTh 539.2}

หลังจากเหตุการณ์นี้แล้ว โมเสสได้ยินเสียงเรียกจากสวรรค์ให้แลกไม้เท้าของผู้เลี้ยงแกะเป็นไม้เท้าแห่งสิทธิอำนาจ ให้ละฝูงแกะไว้และรับตำแหน่งผู้นำของชนชาติอิสราเอล เมื่อได้รับพระบัญชาของพระเจ้าโมเสสรู้สึกไม่มั่นใจในตัวเอง พูดไม่เก่งและขลาดอาย เขาถูกครอบคลุมด้วยความรู้สึกว่าตนเองไม่มีความสามารถเป็นกระบอกเสียงแทนพระเจ้า ได้แต่เขาก็ยอมรับหน้าที่นี้ โดยมอบความวางใจทั้งหมดไว้กับองค์พระผู้ เป็นเจ้าความสำคิญของภารกิจนี้ต้องการความสามารถทางสติปัญญาที่ ล้ำเลิศที่สุดพระเจ้าทรงอวยพระพรให้กับการยินดีเชื่อฟังของเขา เขา จึงกลายเป็นคนที่พูดจาคล่องแคล่วเต็มไปด้วยความหวัง สุขุมเยือกเย็นและเหมาะสมกับภาระที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมอบหมายให้แก่มนุษย์ พระคัมภีร์มีข้อความเขียนถึงโมเสสไว้ว่า “ตั้งแต่วันนั้นมาก็ไมมีผู้,เผยพระวจนะผู้ใดในอิสราเอลเสมอโมเสส ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงรู้วักหน้าต่อหน้า’, เฉลยธรรม บัญญัต 34:1 0 {MH 475.2} {MHTh 540.1}

ขอให้คนทั้งหลายที่มีความรู้สึกว่างานของตนเองไม่ได้รับการชื่นชม ยินดีและผู้ที่ปรารถนาตำแหน่งหน้าที่ที่สูงกว่า ให้คิดว่า “เพราะการที่จะ เขยิบเลื่อนขึ้นนั้นมิได้มาจากทิศตะวันออกหรือทิศตะวันตกหรือทิศใต้ แต่ เป็นพระเจ้าผู้ทรงเป็นผู้วินิจฉัยพระองค์ทรงถอดคนนั้นและทรงโปรดเลื่อน คนนี้ขึ้น” สดุดี 75:6, 7 (ฉบับแปลเดิม) มนุษย์ทุกคนมีตำแหน่งหน้าที่ ของตนตามแผนการอันเป็นนิรันดรของสวรรค์ เราจะได้รับมอบหมายใน ตำแหน่งหน้าที่ใด ๆ นั้นย่อมขึ้นอยู่กับความซื่อสัตย์ในการร่วมมือกับพระเจ้า {MH 476.1} {MHTh 540.2}

เราจำเป็นต้องระมัดระวังเกี่ยวกับเรื่องการสงสารตนเอง อย่าหมกมุ่น อยู่กับความรู้สึกว่าท่านไม่ได้รับการยกย่องนับถือเท่าที่ควร ความพยายาม ของท่านไม่ได้รับการชื่นชมยินดีงานของท่านนั้นยากเกินไป จงให้ความทรงจำถึงความทุกข์ทรมานที่พระคริสต์ยอมแบกรับแทนเราหยุดความคิด ช่างบ่นเหล่านี้เสียเราทั้งหลายได้รับการปฏิบัติที่ดีกว่าสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้า ของเราได้รับอยู่แล้ว “เจ้าจะหาสิ่งใหญ่โตเพื่อตัวเองหรือ อย่าหามันเลย” เยเรมีย์ 45:5 องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงไม่มีตำแหน่งหน้าที่ในพระราชกิจของพระองค์ที่จะมอบให้แก่คนทั้งหลายที่มีความปรารถนาอยากได้มงกุฎรางวัลมากกว่ายอมแบกกางเขน พระองค์ทรงต้องการผู้ที่ตั้งอกตั้งใจ

ทำงานในหน้าที่ของตนมากกว่าผู้ที่รอรับรางวัลตอบแทน ผู้ที่เต็มใจทำเพื่อหลักการมากกว่าการเลื่อนตำแหน่งให้สูงขึ้น {MH 476.2} {MHTh 541.1}

คนทั้งหลายที่ถ่อมใจและผู้ที่ทำงานของตนเหมือนดังเช่นถวายเกียรติ แด่พระเจ้าย่อมไม่โอ้อวดแสดงตนเหมือนอย่างผู้ที่ชอบทำตัววุ่นวายและ คิดว่าตัวเองเป็นคนสำคัญ แต่ผลงานของคนเหล่านั้นนับว่ามีค่ายิ่งกว่า บ่อยครั้ง ผู้ที่ทำตัวยิ่งใหญ่ฟู่ฟ่าต้องการเรียกร้องความสนใจให้กับตนเอง จึงกลายเป็นผู้ที่แทรกอยู่ระหว่างมนุษย์กับพระเจ้าและงานของเขาทั้งหลายแสดงให้เห็นถึงความล้มเหลว "ปัญญาเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ฉะนั้นจง เอาปัญญา แม้เจ้าจะได้อะไรก็ตาม จงเอาความเข้าใจไว้ จงสรรเสริญปัญญา และปัญญาจะส่งเสริมเจ้า ถ้าเจ้ายึดปัญญาไว้ ปัญญานำพาเกียรติยศมา สู่เจ้า" สุภาษิต 4:7, 8 {MH 477.1} {MHTh 541.2}

เพราะเหตุว่าเขาเหล่านั้นไม่มีความตั้งใจอันแน่วแน่ที่จะปฏิรูปตนเอง หลายคนจึงกลายเป็นแบบจำลองของพฤติกรรมที่ผิด ๆ แต่มันไม่จำเป็น ต้องเป็นเช่นนี้ คนเหล่านั้นอาจแกฝนตนเองให้สามารถรับใช้อย่างดีที่สุด ในงานใดงานหนึ่ง แล้วเขาเหล่านั้นก็จะกลายเป็นผู้ที่มีคนต้องการขอความ ช่วยเหลืออยู่ตลอดเวลา เขาเหล่านั้นจะได้รับคำชื่นชมยินดีสมกับคุณค่า ความดีของตนเอง {MH 477.2} {MHTh 541.3}

ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดมีคุณสมบัติเหมาะสมกับตำแหน่งที่สูงขึ้น องค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงวางภาระให้แก่เขาเพียงลำพัง แต่จะทรงแบ่งเบาภาระนั้น ให้แก่ผู้ที่ทดสอบเขา ผู้ที่รู้คุณค่าของเขา และผู้ที่เข้าใจถึงวิธีที่จะสนับสนุน ให้เขาก้าวหน้าต่อไปยิ่งขึ้น คนทั้งหลายที่ทำงานตามที่ตนเองได้รับมอบ หมายด้วยความซื่อสัตย์วันแล้ววันเล่า จะเป็นผู้ที่ได้ยินพระสุรเสียงของ พระเจ้าที่ตรัสเมื่อถึงเวลาของพระองค์ว่า "จงก้าวสูงขึ้นอีก" {MH 477.3} {MHTh 541.4}

ในขณะที่ผู้เลี้ยงแกะกำลังเฝ้าฝูงแกะของตนเองอยู่บนเนินเขาใน เมืองเบธเลเฮม เหล่าทูตสวรรค์ลงมาเยี่ยมเยือนเขาทั้งหลาย โดยทำนอง เดียวกันในทุกวันนี้ ในขณะที่ผู้รับใช้ที่ใจถ่อมของพระเจ้ากำลังปฏิบัติงาน ของตนเอง เหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้ายืนอยู่เคียงข้างเขาทั้งหลาย คอยฟังถ้อยคำของเขาทั้งหลายและเฝ้าสังเกตเนื้องานที่เขาทั้งหลายทำ เพื่อให้ ทราบว่าคนเหล่านี้ควรจะได้รับมอบหมายให้ทำงานที่สำคัญกว่าหรือไม่ {MH 477.4} {MHTh 542.1}

พระเจ้าทรงไม่ประเมินคุณค่าของมนุษย์โดยอาศัยทรัพย์สินเงินทอง การศึกษาหรือตำแหน่งหน้าที่ของเขา พระองค์ทรงประเมินจากความบริสุทธิ์ของจุดมุ่งหมายและความดีงามในอุปนิสัยของเขา พระองค์ทรง

พินิจถึงความเติบโตของพระวิญญาณของพระองค์ในตัวเขามีมากน้อย เพียงใด และเขาสำแดงถึงพระฉายาของพระองค์ให้ปรากฏในชีวิตของเขา มากแค่ไหน การเป็นใหญ่ในอาณาจักรของพระเจ้านั้นคือการเป็นเด็กน้อย ที่ถ่อมตน มีความเชื่ออย่างซื่อตรงและมีความรักอันบริสุทธิ์ {MH 477.5} {MHTh 542.2}

พระคริสต์ตรัสว่า “ฟานทั้งหลายรู้ อยู่ว่าผู้ ครองของคนต่างชาติ ย่อม เป็นเจ้าเหนือเขา และผู้ใหญ่ทั้งหลายก็ใช้อำนาจบังคับ แต่ในพวกท่านหา เป็นอย่างนั้นไม่ ถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นใหญ่ในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ ปรนนิบัติท่านทั้งหลาย” มัทธิว 20:25, 26 {MH 478.1} {MHTh 542.3}

ในบรรดาของประทานที่สวรรค์มอบให้แก่มนุษย์นั้น การได้ร่วมทน ทุกข์กับพระคริสต์ นับว่าเป็นความไว้วางใจที่มีความสำคัญมากที่สุดและ เป็นเกียรติยศอันสูงสุด ไม่ใช่เอโนคผู้ถูกพาไปยังสวรรค์ ไม่ใช่เอลียาห์ผู้ขึ้น สู่สวรรค์โดยราชรถเพลิง ที่เป็นผู้ยิ่งใหญ่กว่าหรือได้รับเกียรติยศมากกว่า ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ผู้ที่ต้องทนทุกข์ทรมานอยู่ในคุกมืดใต้ดินอย่างโดด เดี่ยว “เพราะพระเจ้าได้ทรงโปรดแก่ท่านเพราะเห็นแก่พระคริสต์มิใช่ให้ ท่านเชื่อถือในพระองค์เท่านั้น แต่ให้ท่านทนความทุกข์ยากเพราะเห็นแก่ พระองค์ด้วย” ฟีลิปปี 1:29 {MH 478.2} {MHTh 542.4}

แผนการสำหรับอนาคต

หลายคนกำหนดแผนงานที่แน่นอนสำหรับอนาคตไม่ได้ ชีวิตของ คนเหล่านี้ไม่มีอะไรที่มั่นคง คนเหล่านี้มองไม่เห็นถึงผลลัพท์แห่งกิจการ งานต่างๆ และบ่อยครั้ง สิ่งเหล่านี้ก่อให้เกิดความวิตกกังวลและวุ่นวายใจ รุมเร้าเขาทั้งหลาย ขอให้เราจดจำไว้ว่า ชีวิตของเหล่าบุตรของพระเจ้าใน โลกนี้เป็นชีวิตของนักแสวงบุญ เราไม่มีสติปัญญาที่จะวางแผนการในชีวิต ของเราเองได้ เราไม่มีหน้าที่ๆ จะกำหนดอนาคตของเราเอง “เพราะอับรา ฮัมมีความเชื่อ ฉะนั้นเมื่อพระเจ้าทรงเรียกให้ท่านออกเดินทางไปยังที่ซึ่ง ท่านจะรับเป็นมรดก ท่านได้เชื่อฟังและได้เดินทางออกไปโดยหารู้ไม่ว่าจะ ไปทางไหน” ฮีบรู 1 1:8 {MH 478.3} {MHTh 543.1}

ในสมัยที่พระคริสต์ทรงดำรงพระชนม์อยู่ในโลกนี้ พระองค์ไม่ทรง กำหนดแผนการไว้สำหรับพระองค์เอง พระองค์ทรงยอมรับในแผนการที่ พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้สำหรับพระองค์ และพระบิดาทรงเผยให้เห็นแผน การของพระองค์วันต่อวัน เราจึงควรวางใจในพระเจ้าเช่นเดียวกัน ว่าชีวิต ของเราอาจจะเป็นแผนการตามน้ำพระทัยที่แท้จริงของพระองค์ ในขณะที่

เรามอบหนทางของเราไว้กับพระองค์ พระองค์ก็จะทรงนำย่างก้าวของเรา {MH 479.1} {MHTh 543.2}

มีผู้คนมากเกินไปวางแผนอนาคตที่สดใสกลบประสบกับความลม- เหลวอย่างสิ้นเชิง จงให้พระเจ้าวางแผนการให้ท่าน จงวางใจในการทรงนำ ของพระองค์เหมือนดังเช่นเด็กเล็กๆ คนหนึ่ง พระองค์จะ "ทรงดูแลย่าง เท้าของธรรมิกชนของพระองค์" 1 ซามูเอล 2:9 พระเจ้าทรงไม่เคยนำ
เหล่าบุตรของพระองค์ไปในหนทางอื่นใดยกเว้นหนทางที่เขาทั้งหลายเป็น ผู้เลือกให้ทรงนำ หากเขาทั้งหลายสามารถเห็นสิ่งที่อยู่เบื้องปลายตั้งแต่
ตอนเริ่มต้นและมองเห็นถึงสง่าราศีของพระประสงค์ที่เขาทั้งหลายกำลัง
บรรลุสู่ความสำเร็จในฐานะผู้ร่วมงานของพระองค์ {MH 479.2} {MHTh 543.3}

ค่าจ้างตอบแทน

เมื่อพระคริสต์ทรงเรียกเหล่าสาวกให้ติดตามพระองค์นั้น พระองค์ ทรงไม่ได้เสนอว่าจะประทานความหวังอันเลิศลอยในชีวิตนี้ให้แก่สาวก เหล่านั้น พระองค์ทรงไม่ได้สัญญากับเขาทั้งหลายว่าจะให้ผลประโยชน์ หรือเกียรติยศทางโลก หรือเงื่อนไขค่าตอบแทนที่เขาทั้งหลายควรจะได้รับ
พระผู้ช่วยให้รอดตรัสกับมัทธิวขณะที่เขานั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษีว่า "จงตาม เรามาเถิด เขาก็สละสิ่งสารพัดทิ้ง ลุกขึ้นตามพระองค์ไป" ลูกา 5:27, 28 ก่อนที่จะเริ่มปรนนิบัตรับใช้ มัทธิวไม่ได้หยุดรอเพื่อเรียกร้องค่าจ้าง
ตอบแทนในจำนวนเท่ากับที่เขาเคยได้รับในอาชีพเดิมของเขา เขาติดตาม พระเยซูไป โดยไม่ไต่ถามหรือลังเลใจ เขาพอใจที่จะอยู่กับพระผู้ช่วยให้ รอด เพื่อจะฟังพระวาทะของพระองค์และร่วมรับใช้ในพระราชกิจของ พระองค์ {MH 479.3} {MHTh 544.1}

เหล่าสาวกที่ได้รับการทรงเรียกก่อนหน้าก็เป็นเช่นนี้เหมือนกัน เมื่อ พระเยซูทรงรับสั่งให้เปโตรและสหายของเขาติดตามพระองค์ไปนั้น เขา ทั้งหมดก็ละทิ้งเรือและอวนติดตามพระองค์ไปในทันที สาวกเหล่านี้บางคน มีญาติพี่น้องที่ต้องพึ่งพาอาศัยเขาทั้งหลายในการเลี้ยงดู แต่เมื่อได้รับคำ เชิญของพระผู้ช่วยให้รอด เขาทั้งหลายก็ไม่ได้ลังเลใจและถามว่า "ข้า พระองค์จะทำมาหาเลี้ยงครอบครัวอย่างไร" เขาเหล่านั้นเชื่อฟังการทรง เรียกและต่อมาในภายหลังเมื่อพระเยซูตรัสถามว่า "เมื่อเราได้ใช้ท่านทั้ง หลายออกไปโดยไม่มีถุงเงิน ไม่มีย่าม ไม่มีรองเท้านั้น ท่านขัดสนสิ่งใด บ้างหรือ" เขาทั้งหลายทูลตอบว่า "หามิได้" ลูกา 22:35 {MH 480.1} {MHTh 544.2}

ในวันนี้ พระผู้ช่วยให้รอดทรงเรียกเราเหมือนดังที่พระองค์ทรงเรียกมัทธิวและยอห์นรวมทั้งเปโตรมารับใช้ในพระราชกิจของพระองค์ หากความรักของพระองค์แตะต้องจิตใจของเรา เรื่องของค่าตอบแทนย่อมจะไม่ใช่สิ่งสำคัญที่สุดในความคิดของเรา เราจะชื่นชมยินดีที่ได้เป็นผู้ร่วมงานกับพระคริสต์และเราจะไม่หวั่นวิตกที่จะวางใจในการพิทักษ์รักษาของพระองค์ ถ้าเรายึดมั่นพระเจ้าเป็นกำลังของเรา เราก็จะเข้าใจได้อย่างชัดเจนถึง หน้าที่ความรับผิดชอบถึงความใฝ่ฝันที่ไม่เห็นแก่ตัว ชีวิตของเราจะถูก กระตุ้นโดยจุดประสงค์ที่สง่างามซึ่งจะยกชูเราให้อยู่เหนือจุดมุ่งหมายที่ เลวทราม {MH 480.2} {MHTh 545.1}

พระเจาจะกรงจัดเตรียม

หลายคนที่แสดงตนว่าเป็นผู้ติดตามของพระคริสต์มีความกระวน- กระวายและยุ่งยากใจเพราะเขาทั้งหลายกลัวที่จะมอบตนเองไว้กับพระเจ้า คนเหล่านี้จึงไม่ยอมถวายตัวเองแก่พระองค์อย่างสิ้นเชิง เพราะต่างไม่กล้าเผชิญกับผลที่จะตามมาจากการถวายตัวนั้น หากคนเหล่านี้ยังไม่เต็มใจถวายตนเองแก่พระเจ้าโดยสิ้นเชิงแล้ว เขาทั้งหลายก็ไม่อาจพบกับสันติสุข {MH 480.3} {MHTh 545.2}

หลายคนต้องปวดร้าวจิตใจเนื่องจากภาระหนักที่กำลังแบกรับอยู่ เพราะคนเหล่านี้พยายามก้าวให้ถึงมาตรฐานของโลก คนเหล่านี้เลือกที่จะ รับใช้โลก เลือกที่จะอ้าแขนรับความวุ่นวายสับสนและรับเอาธรรมเนียม ปฏิบัติของโลกมาใช้ ด้วยประการฉะนี้ อุปนิสัยของคนเหล่านี้จึงเสื่อมไป และ ชีวิตมีแต่ความเหน็ดเหนื่อย ความวิตกกังวลที่ถาโถมเข้ามาอย่างต่อเนื่อง บั่นทอนกำลังกายและกำลังใจ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงปรารถนาให้ พวกเขาละทิ้งแอกที่พันธนาการนี้เสีย พระองค์ทรงเชื้อเชิญเขาทั้งหลาย เข้ามารับแอกของพระองค์ พระองค์ตรัสว่า “แอกของเราก็พอเหมาะ และ ภาระของเราก็เบา” ความวิตกกังวลบดบังตาและมองไม่เห็นอนาคต แต่พระเยซูทรงทอดพระเนตรถึงเบื้องปลายนับตั้งแต่เริ่มต้น ในความยาก ลำบากทั้งหลายนั้นพระองค์ทรงได้จัดเตรียมหนทางบรรเทาอยู่แล้ว “พระเจ้าไม่ได้ทรงหวงของดีอันใดไว้เลยจากบุคคลผู้เดินอย่างเที่ยงธรรม” มัทธิว 1 1:30, สดุดี 84:11 {MH 481.1} {MHTh 545.3}

พระบิดาบนสวรรค์ของเราทรงมีหนทางหลากหลายวิธีที่จัดเตรียม ไว้สำหรับเราโดยที่เราไม่ทราบอะไรๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้เลย คนทั้งหลายที่ยอมรับว่าการปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าเป็นหลักการที่สำคัญที่สุดจะพบว่า ความวุ่นวายต่างๆ

อันตรธานหายไปและเบื้องหน้าเท้าของเขาทั้งหลายมี เส้นทางราบเรียบพาดอยู่ {MH 481.2} {MHTh 546.1}

การปฏิบัติหน้าที่ในวันนี้ของเราด้วยความซื่อสัตย์เป็นการเตรียมตัว ที่ดีที่สุดสำหรับความยากลำบากในวันพรุ่งนี้ จงอย่าเก็บภาระและความห่วง๒ของวันพรุ่งนิมาซาเดิมภาระของวันนิ เพราะ “แต่ละวันก็มีทุกข์พอ อยู่แล้ว” ข์ทธิว ธ:34 {MH 481.3} {MHTh 546.2}

ขอให้เรามีความหวังและมีกำลังใจ ความท้อแท้สิ้นหวังในการปรน-นิบัติรับใช้พระเจ้าเป็นความผิดบาปและไร้เหตุผล พระองค์ทรงทราบทุก ความต้องการของเราสำหรับจอมราชันผู้ทรงเป็นจอมโยธา พระเจ้าผู้ทรง รักษาทุกพันธสัญญาของเราจะทรงผนวกความยิ่งใหญ่และความห่วงใยดูแล เอาใจใส่ของพระผู้เลี้ยงที่อ่อนโยน ฤทธานุภาพของพระองค์ไม่มีขีดจำกัด และเป็นเครื่องรับประกันถึงความสัมฤทธิ์ผลแห่งพันธสัญญาของพระองค์ สำหรับคนทั้งหลายที่วางใจในพระองค์ พระองค์ทรงมีวิธีที่จะขจัดทุกความ ยากลำบาก เพื่อคนทั้งหลายที่รับใช้พระองค์และเชื่อมั่นในวิธีการที่พระองค์ ทรงนำมาใช้จะได้รับการเลี้ยงดู ความรักของพระองค์สูงส่งยิ่งกว่าความรัก ใดๆ เหมือนดั่งฟ้าสวรรค์ที่สูงกว่าแผ่นดินโลก พระองค์ทรงคอยอภิบาล ดูแลบุตรของพระองค์ด้วยความรักที่ไม่สามารถวัดค่าได้และดำรงอยู่ช่ัวนิ รันดร์ {MH 481.4} {MHTh 546.3}

ในวันที่มืดมนที่สุด เมื่อเหตุการณ์ดูประหนึ่งว่าหมดหวัง ขอให้เรา ได้มีความเชื่อในพระเจ้าพระองค์ทรงกำลังดำเนินการตามน้ำพระทัยของ พระองค์ ทรงกำลังกระทำทุกสิ่งอย่างเหมาะสมเพื่อประชากรของพระองค์ พละกำลังของผู้คนทั้งหลายที่รักและปรนนิบัติรับใช้พระองค์จะได้รับการ ฟื้นฟูใหม่วันต่อวัน {MH 482.1} {MHTh 547.1}

พระองค์ทรงพระปรีชาสามารถและทรงเต็มพระทัยที่จะประทาน ความช่วยเหลือในทุกสิ่งที่ผู้รับใช้ของพระองค์ต้องการ พระองค์จะประทาน สติปัญญาแก่คนเหล่านั้นตามความจำเป็นที่แตกต่างกันไปตามต้องการ {MH 482.2} {MHTh 547.2}

อัครทูตเปาโลผู้เคยผ่านความยากลำบากมาก่อนได้กล่าวไว้ว่า “แต่ พระองค์ตรัสกบข้าพเจ้าว่า พระคุณของเราก็ปีพอสำหรับเจ้าแล้ว เพราะ ความอ่อนแอมีที่ไหนเดชของเราก็มีฤทธิ์ขึ้นเต็มขนาดที่นั่น เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงยินดีโอ้อวดในบรรดาความอ่อนแอของข้าพเจ้า เพื่อฤทธิ์เดชของ

พระคริสต์จะได้อยู่ในข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นเพราะเห็นแก่พระคริสต์ข้าพเจ้าจึงชื่นใจในบรรดาความอ่อนแอของข้าพเจ้า ในการประทุษร้ายต่างๆ ใน ความยากลำบาก ในการถูกข่มเหง ในความอับจน เพราะว่าข้าพเจ้าอ่อน แอเมื่อใดข้าพเจ้าก็จะแข็งแรงมากเมื่อนั้น" 2 โครินธ์ 12:9, 10 {MH 482.3} {MHTh 547.3}

*****

บทที่ 41 - การติดต่อเกี่ยวข้อง กับผู้อื่น

การคบหาสมาคมกับผู้อื่นในทุกๆ เรื่องของชีวิตต้องรู้จักใช้การ ควบคุมจิตใจตนเอง ความอดทนอดกลั้นและความเห็นอกเห็นใจ เราทุก คนต่างก็มีอารมณ์ นิสัยใจคอและการศึกษาที่แตกต่างกันอย่างมากมาย จนมีความเห็นเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่ผิดแผกกันไป เราวินิจฉัยเรื่องต่างๆ ไม่ เหมือนกัน ความเข้าใจของเราในเรื่องเกี่ยวกับความเป็นจริง ความคิดเห็น เกี่ยวกับหลักปฏิบติในชีวิตย่อมไม่อาจจะเหมือนกันไต่ในทุกแง่มุม ไม่มีคน สองคนที่จะมีประสบการณ์เหมือนกันในทุกรายละเอียด ความทุกข์ยากของ คนหนึ่งไม่เหมือนความทุกข์ลำบากของอีกคนหนึ่ง หน้าที่ๆ เป็นเรื่อง ง่ายดายสำหรับคนหนึ่ง อาจกลายเป็นเรื่องที่ยุ่งยากและซับซ้อนมากที่สุด สำหรับอีกคนหนึ่งก็เป็นได้ {MH 483.1} {MHTh 548.1}

ธรรมชาติของมนุษย์นั้นอ่อนแอ ไม่มีความรู้และมักมีความคิดเห็น ที่ผิดๆ อยู่เสมอ ด้วยเหตุนี้แต่ละคนควรระมัดระวังในการประเมินคน อื่น เราแทบไม่รู้เลยว่าการกระทำของเราส่งผลอย่างไรในความรู้สึกของคน อื่น สิ่งที่เรากระทำหรือพูดออกไปอาจดูเหมือนว่าไม่มีความสำคัญแต่อย่าง ใด แต่หากตาของเราจักได้เปิดออก เราจะเห็นว่าสิ่งเหล่านั้นมีส่วนสำคัญ อย่างยิ่งที่ก่อให้เกิดผลดีหรือผลร้ายได้ {MH 483.2} {MHTh 549.1}

ความเห็นอกเห็นใจต่อผูกตองแบกภาระอันหนัก

คนจานวนมากแบกภาระน้อยนัด จิตใจของคนเหล่านิแทบจะไม่รู้ อะไรเกี่ยวกับความทุกข์ยากที่แท้จริง แทบไม่รู้สึกถึงความวุ่นวายและ ท้อแท้ใจของคนอื่น จนคนเหล่านี้ไม่เข้าใจถึงงานของผู้แบกรับภาระตัวจริง
พวกเขาไม่ซาบซึ้งถึงภาระของเขาเหมือนเช่นเด็กน้อยที่ไม่เข้าใจภาระ ของผู้เป็นบิดาของเขา เด็กคนนั้นอาจจะสงสัยในความวิตกกังวลและความ ทุกข์ร้อนของบิดา และมองว่าไม่มีความจำเป็น แต่เมื่อความจัดเจนต่อชีวิต เพิ่มมากขึ้น เมื่อตัวเขาเองมีภาระต้องรับผิดชอบ เขาก็จะหวนระลึกถึงชีวิต ของบิดาของเขาและจะตระหนักในสิ่งที่ครั้งหนึ่งเขาไม่อาจจะเข้าใจได้
ประสบการณ์ที่ขมขื่นได้จุดประกายปัญญาแก่เขา {MH 483.3} {MHTh 549.2}

ยังมีผลงานของผู้ที่แบกภาระจำนวนมากไม่เป็นที่เข้าใจและไม่ได้รับ การชื่นชมถึงคุณค่า จนความตายยุติหน้าที่ของเขา เมื่อคนอื่นเข้ามาแบก รับภาระที่เขาทำค้างไว้ และต้องประสบกับความยากลำบากเช่นเดียวกับ ที่เขาได้เผชิญ

เขาทั้งหลายจึงค่อยเข้าใจว่าเขานั้นต้องถูกทดลองความเชื่อ และกำลังใจอย่างไรบ้าง บ่อยครั้งความผิดพลาดของเขาที่เขาทั้งหลายใจร้อน ตำหนิติเตียนเหมือนอย่างแต่ก่อนไม่ปรากฏให้เห็น ประสบการณ์สอนเขาทั้งหลาย'ให้มีความเห็นอกเห็นใจต่อผู้อื่น พระเจ้าทรงโปรดประทานหน้าที่ รับผิดชอบต่างๆ แก่มนุษย์ทั้งหลาย เมื่อเขาทั้งหลายกระทำผิด พระองค์ทรงมีสิทธิอำนาจที่จะแกไขหรือย้ายเขาออกไป เราจึงควรระมัดระวังไม่นำอำนาจการพิพากษาตัดสินซึ่งเป็นพระราชกิจของพระเจ้ามาดำเนินการเอา เอง {MH 484.1} {MHTh 549.3}

การกระทำของดาวิดที่ปฏิปติต่อกษัตริย์ซาอูลเป็นบทเรียนที่ดี ด้วย พระบัญชาของพระเจ้าซาอูลได้รับการทรงเจิมให้ดำรงเป็นกษัตริย์ของ ชนชาติอิสราเอล เพราะเหตุที่กษัตริย์ซาอูลไม่ได้เชื่อฟังพระบัญชาของ พระเจ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงประกาศยึดคืนอาณาจักรของซาอูล ถึง กระนั้นดาวิดก็ยังปฏิบัติต่อกษัตริย์ซาอูลด้วยความสุภาพอ่อนโยนและด้วยความอดทนอดกลั้นมากยิ่งเพียงไร เพื่อตามล่าเอาชีวิตของดาวิดซาอูลเดินทางมาถึงถิ่นทุรกันดารและหลงเข้าไปในถ้ำที่ดาวิดซ่อนตัวอยู่กับพวกทหารโดยไม่มีผู้ที่ติดตามไปด้วย “คนของดาวิดก็เรียนท่านว่า วันนี้เป็นวันที่พระเจ้าตรัสกับท่านว่า...เราจะได้มอบศัตรูของเจ้าไว้ในมือของเจ้าและเจ้าจะทำกับเขาตามที่เจ้าเห็นควร...ท่านว่าแก่คนของท่านว่า ขอพระเจ้าทรงห้ามไม่ให้ข้าพเจ้ากระทำสิ่งนี้ต่อเจ้านายของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงเจิมตั้งไว้ คือที่จะเหยียดมือออกต่อสู้กับท่าน ด้วยว่าท่านเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงเจิมไว้” พระผู้ช่วยให้รอดทรงรับสั่งแก่เราว่า “อย่า กล่าวโทษเขา เพื่อพระเจ้าจะไม่ทรงกล่าวโทษท่าน เพราะว่าท่านทั้งหลาย จะกล่าวโทษเขาอย่างไรพระเจ้าจะทรงกล่าวโทษท่านอย่างนั้นและท่านจะ ตวงให้เขาด้วยทะนานอันใดพระเจ้าจะได้ทรงตวงให้ท่านด้วยทะนานอัน นั้น” จงระลึกไว้ว่า อีกไม่นานนักสมุดทะเบียนประจำชีพของท่านก็จะ ถูกส่งไปให้พระเจ้าทรงตรวจสอบ และจงจดจำไว้ด้วยว่าพระองค์ตรัสว่า “เหตุฉะนั้น มนุษย์เอ๋ย ไม่ว่าท่านจะเป็นใคร เมื่อท่านกล่าวโทษผู้อื่นนั้น....ท่านก็ได้กล่าวโทษตัวเองด้วยเพราะว่าท่านที่กล่าวโทษเขา ก็ยังประพฤติอยู่อย่างเดียวกับเขา” 1 ซามูเอล 24: 4-6;มัทธิว 7:1, 2; โรม 2:1. {MH 484.2} {MHTh 550.1}

ความอดกนอดกลั้นต่อสิ่งที่ไม่ถูกตอง

เราจกต้องไม่ปล่อยให้จิตใจของเราฉุนเฉียวเมื่อถูกกระทำผิดทั้งในสิ่งที่เป็นจริงและสิ่งที่คาดการณ์ผิด แท้จริงตัวตนของเราเองต่างหากเป็น

ศัตรูที่เราจะต้องกลวมากที่สุด ไม่มีความชั่วในรูปแบบใดจะส่งผลอันร้ายแรงต่ออุปนิสัยได้มากไปกว่ากิเลสตัณหาของมนุษย์ที่ไม่อยู่ภายใต้การควบคุมของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ไม่มีชัยชนะใดที่เราได้มาจะมีค่าสูงส่งเหนือไปกว่าชัยชนะที่เราได้จากการเอาชนะตัวของเราเอง {MH 485.1} {MHTh 551.1}

เราไม่ควรปล่อยให้ความรู้สึกของเราลูกกระทบกระทั่งได้อย่างง่ายๆ เราต้องมีชีวิตอยู่ไม่ใช่เพื่อคอยปกป้องความรู้สึกหรือชื่อเสียงของตัวเรา แต่อยู่เพื่อช่วยเหลือจิตวิญญาณของผู้อื่นให้ได้รับความรอด เมื่อเราเริ่มมีความสนใจในความรอดของจิตวิญญาณของผู้อื่น เราก็จะเลิกใส่ใจกับความคิดเห็นไม่ลงรอยเล็กๆ น้อยๆ ซึ่งมักเกิดขึ้นจากการคบหากับผู้อื่น ไม่ว่าใครจะคิดหรือปฏิบัติต่อเราเช่นไร สิ่งเหล่านี้ไม่จำเป็นต้องมากระทบกระเทือนถึงการร่วมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของเรากับพระคริสต์และมิตรภาพของเรากับพระวิญญาณบริสุทธิ์ “เพราะจะเป็นความดีความชอบ อย่างไรถ้าพวกท่านสู้ทนเมื่อถูกเฆี่ยนเพราะการทำชั่วนั้น แต่ถ้าพวก ท่านทำดีและต้องทนทุกข์ลำบาก สิ่งนี้ก็จะเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า” 1 ฟโตร 2:20 (THSV) {MH 485.2} {MHTh 551.2}

อย่าตอบโต้ผู้อื่น เท่าที่ท่านสามารถจะกระทำได้จงขจัดสาเหตุทั้งหลายของการเข้าใจผิดต่อกัน จงหลีกเลี่ยงการแสดงออกถึงความมาดร้าย จงกระทำทุกสิ่งตามกำลังความสามารถที่ท่านมีอยู่ในการผูกไมตรีกับผู้อื่น โดยไม่ละทิ้งต่อหลักการที่ลูกต้อง“เหตุฉะนั้นถ้าท่านนำเครื่องบูชามาถึง แท่นบูชาแล้ว และระลึกขึ้นได้ว่าพี่น้องมีเหตุขัดเคืองข้อหนึ่งข้อใดกับท่าน จงวางเครื่องบูชาไว้ที่หน้าแท่นบูชา กลับไปคืนดีกับพี่น้องผู้นั้นเสียก่อน แล้วจึงค่อยมาถวายเครื่องบูชาของท่าน”มัทธิ-ว 5:23, 24 {MH 485.3} {MHTh 551.3}

เมื่อมีผู้ใดกล่าวถ้อยคำรุนแรงต่อท่าน จงอย่ากล่าวถ้อยคำรุนแรง อย่างเดียวกันตอบกลับไป จงจำไว้ว่า “คำตอบอ่อนหวานช่วยละลายความ โกรธเกรี้ยวให้หายไป” สุภาษิต 15:1 ในความเงียบนั้นมีฤทธิ์อำนาจ อันน่าอัศจรรย์ยิ่งนัก ถ้อยคำเผ็ดร้อนกล่าวตอบโต้ต่อผู้ที่กำลังโกรธอยู่ก็ ยิ่งรังแต่จะยั่วโทสะให้มากขึ้นไปกว่าเดิม แต่โทสะอันเกรี้ยวกราดเมื่อได้ประจันหน้ากับจิตใจที่นิ่งสงบด้วยความสุภาพอ่อนโยนและมีความอดทน อดกลั้นโทสะนั้นก็จะมลายหายไปได้ {MH 486.1} {MHTh 552.1}

เมื่อผู้หนึ่งผู้ใดใช้ถ้อยคำกล่าวร้ายเพื่อหาเหตุท่าน ขอให้จิตใจของท่านได้มีความมั่นคงอยู่ในพระวจนะของพระเจ้า ขอให้ท่านได้เก็บรักษา

พระสัญญาของพระเจ้าไว้ในความคิดและจิตใจของท่าน ถ้าท่านได้รับการปฏิบัติอย่างไม่เหมาะสมหรือถูกกล่าวหาอย่างผิด ๆ แทนที่ท่านจะกล่าวตอบเขาอย่างโกรธเคือง ให้ท่านได้ย้ำถึงพระสัญญาอันประเสริฐของพระเจ้าแก่ตัวของท่านเองว่า {MH 486.2} {MHTh 552.2}

"อย่าให้ความชั่วชนะเราได้ แต่จงชนะความชั่วด้วยความดี" โรม 12:21 {MH 486.3} {MHTh 552.3}

"จงมอบทางของท่านไว้กับพระยาห์เวห์ จงวางใจในพระองค์ และ พระองค์จะทรงช่วยท่าน พระองค์จะทรงให้ความชอบธรรมของท่าน ปรากฏอย่างความสว่าง และให้ความยุติธรรมของท่านปรากฏอย่างเที่ยง วัน" สดุดี 37:5, 6 (THSV) {MH 486.4} {MHTh 552.4}

"ไม่มีสิ่งใดปิดบังไว้ที่จะไม่ต้องเปิดเผย หรือการลับที่จะไม่เผยให้ ประจักษ์" ลูกา 12:2 {MH 486.5} {MHTh 552.5}

"พระองค์ทรงโปรดให้ศัตรูได้เหยียบย่ำอยู่บนศีรษะของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายต้องลุยน้ำและลุยไฟ แต่พระองค์ก็ยังทรงนำข้าพระองค์ มายังที่ๆ มีสิ่งสารพัดอันบริบูรณ์" สดุดี 66:1 2 (New Century Version) {MH 486.6} {MHTh 552.6}

แทนที่จะพึ่งพาพระเยซู เรามักจะคอยหวังพึ่งเพื่อนมนุษย์ด้วยกันให้เห็นอกเห็นใจและให้กำลังใจแก่เรา หลายครั้ง ในพระเมตตาคุณและในความสัตย์ซื่อของพระเจ้า พระองค์ทรงโปรดให้คนที่เราไว้วางใจทำให้เรา ผิดหวัง เพื่อที่เราจกได้เรียนรู้ว่าเป็นสิ่งโง่เขลาเพียงไรที่เราวางใจในมนุษย์ และคิดว่ามนุษย์จะเป็นผู้ที่พิทักษ์รักษาเราได้ ขอให้เราได้มีความไว้วางใจในพระเจ้าอย่างหมดสิ้นด้วยจิตใจที่ถ่อมลงและไม่เห็นแก่ตัว พระองค์ทรงเข้าพระทัยดีถึงความทุกข์โศกที่มีอยู่ในส่วนลึกของจิตใจของเรา แต่เราไม่สามารถจะแสดงความรู้สึกนั้นออกมาได้ เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างดูมืดมนและ ยากที่จะอธิบาย จงระลึกถึงพระดำรัสของพระคริสต์ที่ตรัสว่า "สิ่งที่เรา กระทำในขณะนี้ท่านยังไม่รู้เรื่อง แต่ภายหลังท่านจะเข้าใจ" ยอห์น 13:7 {MH 486.7} {MHTh 553.1}

จงศึกษาถึงประวัติของโยเซฟและของดาเนียล องค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงขัดขวางแผนปองร้ายของมนุษย์ผู้พยายามทำร้ายคนทั้งสอง แต่พระองค์ทรงกระทำให้อุบายแผนการเหล่านี้กลบเป็นประโยชน์แก่ผู้รับใช้ ของพระองค์ ผู้ซึ่งท่ามกลางความทุกข์ยากลำบากและอันตรายยังคงยึดมั่นในความเชื่อและความสัตย์ซื่อของตนเอง {MH 487.1} {MHTh 553.2}

ตราบใดที่เรายังอยู่ในโลกนี้ เราจะต้องเผชิญกับอิทธิพลที่ขัดขวงเรา จะต้องพบกับการยั่วโทสะเพื่อทดสอบอารมณ์ของเรา และโดยการเผชิญหน้ากับสิ่งเหล่านี้ด้วยจิตวิญญาณที่ถูกต้องเหมาะสม เราก็จะเจริญขึ้นในพระคุณของพระคริสต์ หากพระคริสต์สถิตอยู่กับเรา เราจะมีความอดทน มีความเมตตากรุณา มีความอดกลั้นและมิจิตใจที่เบิกบานท่ามกลาง ความหวาดกลัวและระคายเคือง วันแล้ววันเล่า ปีแล้วปีเล่า เราก็จะสามารถเอาชนะตัวของเราเองได้และเติบโตในความรู้สึกเยี่ยงวีรบุรุษที่สง่างาม นี่ แหละคือ ภาระหน้าที่ๆ พระเจ้าทรงมอบหมายให้แก่เรา แต่เราไม่อาจบรรลุถึงความสำเร็จได้โดยปราศจากการช่วยเหลือจากพระเยซูเพื่อช่วยให้เราเป็นผู้มีน้ำใจอันเด็ดเดี่ยว มีความมุ่งหมายอันแน่วแน่ คอยเฝ้าระวัง ตลอดเวลา และไม่ลดละในการอธิษฐาน ทุกคนต่างก็มิสงครามส่วนตัวที่ ต้องต่อสู้ แม้แต่พระเจ้าก็ยังไม่อาจท่าให้เราเป็นผู้ที่มิอุปนิสัยอันดีงามหรือท่าให้ชีวิตของเราเกิดประโยชน์ได้ นอกเสียจากว่าเราจะเป็นผู้ร่วมงานกับ พระองค์ คนทั้งหลายที่ปฏิเสธการต่อสู้นี้ย่อมสูญเสียความเข้มแข็งและ ความชื่นชมยินดีของชัยชนะ {MH 487.2} {MHTh 553.3}

เราไม่จำเป็นต้องเก็บสถิติการทดลอง ความทุกข์ยากลำบาก ความคับแค้นใจและความโศกเศร้าของเราไว้ สิ่งเหล่านี้ถูกบันทึกอยู่ในสมุด ทะเบียนประจำชีพแล้ว และสวรรค์จะเป็นผู้เก็บรักษาสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ไว้ ในขณะที่เรามัวแต่นับสิ่งที่ไม่น่าชื่นชม หลายสิ่งที่เป็นเรื่องน่ายินดีให้รำลึก ถึงก็จะผ่านพ้นไปจากความทรงจำของเรา อย่างเช่น พระเมตตาคุณของ พระเจ้าที่อยู่โดยรอบเราในทุกเวลานาที และความรักของพระเจ้าที่แม้แต่ทูตสวรรค์ก็ยังรู้สึกพิศวงว่าพระองค์ถึงกับประทานพระบุตรของพระองค์ให้มาสิ้นพระชนม์เพื่อเรา ถ้าท่านมีความรู้สึก-ว่า ในฐานะที่ท่านเป็นผู้รับใช้ ของพระคริสต์ ท่านมีภาระและได้รับความยากลำบากมากมายกว่าคน อื่นๆ จงจดจำไว้ว่าสำหรับผู้ที่หลีกเลี่ยงไม่ยอมรับความทุกข์เหล่านี้เหมือน อย่างท่าน พวกเขาจะไม่มีวันเข้าใจถึงสันติสุขเช่นที่ท่านได้รับ ในการ ปรนนิบัติรับใช้พระคริสต์นั้น เราจะได้รับการประเล้าประโลมจิตใจและ ความชื่นชมยินดี จงแสดงให้ชาวโลกเห็นว่าการมีชีวิตอยู่ร่วมกับพระองค์ นั้นย่อมจะไม่มีคำว่าล้มเหลว {MH 487.3} {MHTh 554.1}

ถ้าท่านรู้สึกไม่เบิกบานใจและไม่มีความชื่นชมยินดี จงอย่าพูดถึง ความรู้สึกของท่าน จงอย่าทอดเงามืดแห่งความทุกข์ลงบนชีวิตของผู้อื่น ศาสนาที่เศร้าหมองและเป็นทุกข์ไม่อาจจะชักน่าจิตวิญญาณให้มาหา พระคริสต์ได้ มีแต่จะผลักไสคนเหล่านั้นให้เหินห่างจากพระองค์ไปสู่บ่วง

แร้วที่ซาตานได้วางไว้สำหรับดักคนทั้งหลายที่พลัดหลงไปจากพระคริสต์ แทนที่จะคิดถึงความท้อแท้ผิดหวังของท่าน ให้ท่านคิดถึงฤทธิ์เดชที่ท่านสามารถทูลขอพระราชทานในพระนามของพระคริสต์ได้ จงจินตนาการของท่านคิดคำนึงถึงสิ่งที่มองไม่เห็น จงมุ่งความคิดของท่านไปยังสิ่งที่เป็นประจักษ์พยานแห่งความรักอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าที่ทรงมีต่อท่าน ความเชื่ออดทนต่อความทุกข์ยากลำบาก ต่อต้านการทดลองและแบกรับภาระ แม่ในยามผิดหวัง พระเยซูทรงดำรงพระชนม์ในฐานะทนายของเรา ทุกวาทะที่ทรงแถลงแก้ต่างแทนเราของพระองต์เป็นผลงานของเรา {MH 488.1} {MHTh 554.2}

ท่านคิดหรือไม่ว่าพระคริสต์จะประทานเกียรติแก่คนทั้งหลายที่ใช้ ชีวิตทั้งหมดอยู่เพื่อพระองค์ ท่านคิดหรือไม่ว่าพระองค์จะเสด็จไปเยี่ยมคนทั้งหลายที่ตกอยู่ในความทุกข์ยากและตกอยู่ในสถานการณ์ลำบากเพื่อพระองค์อย่างเช่นสาวกยอหน์ผู้ถูกเนรเทศที่พระองค์ทรงโปรดปราณ พระเจ้าจะไม่ทรงยอมให้ผู้รับใช้ผู้สัตย์ซื่อของพระองค์แม้แต่คนเดียวต้องลูกทอดทิ้งไว้อย่างเดียวดายให้ต้องต่อสู้ดิ้นรนกับความยากลำบากจนต้อง พ่ายแพ้ไป พระองค์ทรงพิทักษ์รักษามนุษย์ทุกผู้ทุกนามที่มีชีวิตซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้าดุจดังอัญมณีอันมีค่า พระองค์ตรัสถึงคนเหล่านี้ทุกคน ว่า “เราจะกระทำเจ้าให้เป็นดั้งแหวนตรา เพราะเราได้เลือกสรรเจ้าแล้ว’’ ฮักกัย 2:23 {MH 488.2} {MHTh 555.1}

ดังนั้น จงพูดถึงพระสัญญา จงพูดถึงการทรงอำนวยพระพรอย่าง เต็มพระทัยของพระเยซู พระองค์ทรงไม่ได้หลงลืมเราแม้แต่เพียงชั่วขณะ เดียว เมื่อตกอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบากใดๆ จงให้เราวางใจด้วยความเชื่อมั่นในความรักของพระองค์และเก็บตัวเราเองให้เข้าสนิทอยู่ในพระองค์ ความรูสึกแห่งการร่วมสถิตของพระองค์จะดลบันดาลความยินดีที่สงบและ ลึกซึ้งอยู่ในตัวเรา พระคริสต์ตรัสถึงพระองค์เองว่า “เรามิได้ทำสิ่งใด ตามใจขอบแต่พระบิดาได้ทรงสอนเราอย่างไร เราจึงกล่าวอย่างนั้น และพระองค์ผู้ทรงใช้เรามาก็สถิตอยู่กับเรา พระองค์มิได้ทรงทิ้งเราไว้ตาม ลำพังเพราะว่าเราทำตามขอบพระทัยพระองค์เสมอ” ยอห์น 8:28, 29 {MH 488.3} {MHTh 555.2}

พระบิดาสถิตอยู่เคียงข้างพระคริสต์ และไม่มีสิ่งใดจะเกิดขึ้นกับ พระองค์ได้นอกจากสิ่งที่ความรักอันเป็นนิตย์ของพระเจ้าจะยินยอมให้ บังเกิดเพื่อเป็นพระพรของชาวโลก สิ่งนี้นั่นเองที่เป็นสิ่งประโลมใจของ พระองค์และเป็นของเราเช่นกัน ผู้ที่เปียมด้วยพระวิญญาณของพระคริสต์ ก็เข้าสนิทอยู่ในพระคริสต์

สิ่งใดก็ตามที่เกิดขึ้นกับเขามาจากพระผู้ช่วยให้ รอด ผู้สถิตอยู่เคียงข้างเขา ไม่มีสิ่งใดที่จะแตะต้องเขาได้เว้นไว้แต่องค์พระ ผู้เป็นเจ้าจะทรงยินยอม ในความทุกข์ยากและความเศร้าโศกทั้งหลายของ เรา ในการทดลองและการทดสอบทั้งหลายที่เราต้องเผชิญ ในความเสียใจ และความทุกข์ร้อนทั้งหลายของเรา ในการกดขี่ข่มเหงและความคบแค้น ทั้งหลาย กล่าวโดยสรุป สิ่งสารพัดเหล่านี้ต่างดำเนินไปเพื่อประโยชน์อัน ดีของเราเอง ประสบการณ์และสถานการณ์เหล่านี้ล้วนเป็นภาชณะของ พระเจ้าเพื่อนำผลดีมาสู่ตัวเรา {MH 488.4} {MHTh 555.3}

ถ้าเราจักได้เข้าใจถึงความอดทนนานของพระเจ้าที่ทรงมีต่อเรา เรา ก็จะไม่ตัดสินหรือกล่าวโทษผู้อื่น เมื่อพระคริสต์ทรงดำรงพระชนม์อยู่ใน โลกนี้ ผู้ที่รู้จักพระองค์คงจะประหลาดใจมาก หากหลังจากที่คุ้นเคยกับ พระองค์แล้ว คนเหล่านั้นได้ยินพระองค์ทรงกล่าวโทษ ตรัสถ้อยคำกล่าว ร้ายหรือถ้อยคำโมโหฉุนเฉียว ขอให้เราอย่าลืมว่าคนทั้งหลายที่รักพระองค์ จะต้องเป็นแบบอย่างที่สำแดงพระลักษณะนิสัยของพระองค์ให้ปรากฏแก่ ผู้อื่น {MH 489.1} {MHTh 556.1}

"จงรักกันฉันพี่น้อง ส่วนการที่ให้เกียรติแก่กันและกันนั้น จงถือว่า ผู้อื่นดีกว่าตัว,, "อย่าทำการร้ายตอบแทนการร้ายอย่าด่าตอบการด่า แต่ ตรงกันข้ามจงอวยพรแก่เขา ด้วยว่าพระองค์ได้ทรงเรียกให้ท่านกระทำ เช่นนั้น เพื่อท่านจะได้รับพระพร,, โรม 12:10; 1 เปโตร 3:9 {MH 489.2} องค์พระเยซูทรงปรารถนาให้เราเคารพในสิทธิของมนุษย์ทุกคน เรา จะต้องให้ความสำคัญในสิทธิของการอยู่ร่วมกันของมนุษย์ในสังคมและ สิทธิในฐานะของคริสเตียน เราจะต้องปฏิบัติต่อทุกๆ คนด้วยความสุภาพ อ่อนโยน ในฐานะที่เขาเป็นบุตรชายหญิงของพระเจ้า {MH 489.3} {MHTh 556.2}

คริสตศาสนาจะทำให้ผู้ชายเป็นสุภาพบุรุษ พระเยซูทรงมีความสุภาพ อ่อนโยน แม้กระทั่งต่อผู้ที่กดขี่ข่มเหงพระองค์ และผู้ที่ติดตามพระองค์ อย่างแท้จริงจะแสดงออกถึงน้ำใจอย่างเดียวกัน จงพิจารณาดูเปาโล เมื่อ เขาถูกนำตัวมาต่อหน้าผู้ปกครองบ้านเมือง ถ้อยคำของเขาที่กล่าวต่อ อากริปปาเป็นแบบอย่างของความสุภาพอ่อนโยนที่แท้จริงและเป็นสำนวน โวหารที่หว่านล้อมจิตใจ ข่าวประเสริฐไม่สนับสนุนเราให้แสดงความสุภาพ อ่อนโยนตามสมัยนิยมของชาวโลก แต่เป็นความสุภาพอ่อนโยนที่สำแดง จากจิตใจที่มีความเมตตากรุณาโดยแท้จริง {MH 489.4} {MHTh 556.3}

การปลูกฝังอย่างเอาใจใส่ที่สุดในเรื่องของมารยาทภายนอกที่แสดง ออกในชีวิต ก็ยังไม่เพียงพอที่จะไปขจัดอุปนิสัยที่วิตกกังวล การตัดสินที่รุนแรงและคำพูดที่ไม่เหมาะสมออกไปได้ทั้งหมด ตราบใดที่เรายังคิดว่าตัวตนของเราเองมีความสำคัญเหนือสิ่งอื่นใด เราก็ยังมิอาจแสดงมารยาทที่สุภาพเรียบร้อยออกมาได้อย่างแท้จริง เราต้องมีความรักอยู่ภายในจิตใจ คริสเตียนที่มีอุปนิสัยงดงามเกิดแรงดลใจในจุดมุ่งหมายของการกระทำของเขาจากความรักอันลึกซึ้งในใจของเขาที่มีต่อจอมเจ้านายของเขา ความเอาใจใส่ในพี่น้องอย่างไม่เห็นแก่ตัวจะบังเกิดขึ้นได้จากความรักของเขาใน พระคริสต์ ความรักจะถ่ายเทแก่ผู้เป็นเจ้าของให้มีมารยาทที่งามสง่า มีความประพฤติที่ถูกทำนองคลองธรรมและมีบุคลิกลักษณะที่งดงาม จะส่องประกายฉายแววออกมาทางใบหน้าและกลั่นกรองสำเนียงวาจา จะชำระให้บริสุทธิ์และยกชตัวตนทั้งร่างของผ้เป็นเจ้าของ {MH 490.1} {MHTh 557.1}

ชีวิตไม่ใช่ประกอบขึ้นจากการเสียสละอันยิ่งใหญ่และความสำเร็จอัน น่าอัศจรรย์ แต่จากสิ่งเล็กๆ น้อยๆ เป็นส่วนใหญ่ บ่อยครั้งที่สุด โดยอาศัยสิ่งเล็กน้อยที่ไม่คู่ควรแก่ความสนใจเหล่านี้ที่ความดีและความชั่วที่สำคัญๆ ข้องแวะเข้ามาในชีวิตของเรา โดยอาศัยความล้มเหลวของเราในการอดทนต่อการทดลองเล็กๆ น้อยๆ ที่ทำให้นิสัยลูกหล่อหลอม อุปนิสัยลูกปลูกฝัง ไปในทางที่ผิด และเมื่อต้องเผชิญต่อการทดลองที่ใหญ่โตกว่า เราก็ไม่ พร้อมที่จะรับมือได้ โดยการยึดมั่นในหลักการของการทดสอบในชีวิต ประจำวันเท่านั้น เราจึงจะมีกำลังที่จะยืนหยัดและสัตย์ซื่ออยู่ในสถานการณ์ อันตรายและยากลำบากที่สุดได้ {MH 490.2} {MHTh 557.2}

เราไม่ได้อยู่อย่างโดดเดี่ยวแต่อย่างใด ไม่ว่าเราจะเลือกพระองค์หรือ ไม่ เรายังมีสหายอยู่ท่านหนึ่ง จงจำไว้ว่า ไม่ว่าท่านจะอยู่ที่ไหน ไม่ว่าท่าน จะกระทำสิ่งใด พระเจ้าสถิตอยู่ที่นั่นด้วย ไม่มีสิ่งใดที่ท่านพูด ที่ท่านท่า ที่ท่านคิดจะรอดพ้นความสนใจของพระองค6ได้ ต่อทุกคำพูดหรือการกระทำ ของท่าน ท่านมีพยานรู้เห็นอยู่ ผู้นั้นคือพระเจ้าองค์บริสุทธิ์ ผู้ทรงชิงชังใน ความผิดบาป ดังนั้น ก่อนที่ท่านจะพูดและกระทำการใดๆ ขอให้ท่านได้ คิดถึงสิ่งนี้เสมอ ในฐานะที่เป็นคริสเตียน ท่านเป็นสมาชิกคนหนึ่งใน ครอบครัวของพระเจ้า เป็นบุตรคนหนึ่งขององค์มหากษัตรียาแห่งสวรรค์ จงอย่ากล่าวถ้อยคำหรือกระทำการใดที่จะนำการลบหลู่ดูหมิ่นพระเกียรติ ต่อ “พระนามอันประเสริฐซึ่งใช้เรียกท่าน” ยากอบ 2:7 {MH 490.3} {MHTh 558.1}

จงหมั่นศึกษาอย่างตั้งใจถึงพระลักษณะความเป็นมนุษย์ของพระองค์ และถามตัวเองอยู่เสมอว่า “พระเยซูจะทรงกระทำเช่นไร ถ้าพระองค์ทรง อยู่ในฐานะเช่นเดียวกับข้าพระองค์” สิ่งนี้ควรใช้ตรวจสอบหน้าที่ความรับ ผิดชอบของเรา จงอย่านำตัวเองไปพึ่งพาโดยไม่จำเป็นกับคนทั้งหลายที่ เต็มไปด้วยศิลปะในการบั่นทอนความตั้งใจทำในสิ่งที่ดีของท่านหรือนำมล ทินมาสู่จิตสำนึกของท่าน จงอย่ากระทำสิ่งใดที่ส่อไปในทางเลวชั่วแม้แต่เพียงเล็กน้อยท่ามกลางคนแปลกหน้า ตามถนนหนทาง ในรถหรือในบ้าน ให้ปรากฏ ในทุกๆ วัน จงทำบางสิ่งบางอย่างเพื่อปรับปรุง เสริมแต่งให้ งดงาม เสริมสร้างให้สง่างามยิ่งขึ้นแก่ชีวิตที่พระคริสต์ทรงชำระด้วยพระ โลหิตของพระองค์ {MH 491.1} {MHTh 558.2}

จงปฏิบัติตนตามหลักการเสมอ ไม่ใช่ตามอารมณ์ชั่ววูบ ความสุภาพอ่อนโยนจะช่วยให้นิสัยตามปกติที่หุนหันพลันแล่นของท่านเยือกเย็นลง อย่าหลงระงมอยู่กับเรื่องไร้สาระหรือเรื่องหยุมหยิม อย่าให้คำพูดตลกคะนองหลุดออกจากปากของท่าน แม้แต่ความคิดก็ไม่ควรปล่อยให้ฟังซ่าน ความคิดเหล่านี้ต้องถูกควบคุมและนำมากักขังไว้ในความเชื่อฟังของพระ คริสต์ ให้ความคิดเหล่านี้ตั้งมั่นอยู่ในสิ่งที่บริสุทธิ์แล้ว โดยอาศัยพระคุณของพระคริสต์ความคิดเหล่านี้จะบริสุทธิ์และชอบธรรม {MH 491.2} {MHTh 558.3}

เราจำเป็นต้องตระหนักอยู่ตลอดเวลาถึงพละกำลังที่เสริมสร้างความสง่างามให้แก่ความคิดที่บริสุทธิ์ ทางรอดทางเดียวสำหรับจิตวิญญาณของเราคือการคิดคำนึงในทางที่ลูกต้องชอบธรรม “เขาคิดในใจอย่างไร เขาก็ เป็นอย่างนั้น” สุภาษิต 23:7 (TKJV) การแกฝนจะช่วยให้เราควบคุม ตนเองได้ดีขึ้น สิ่งที่ดูเสมือนว่าทำได้ยากในช่วงแรกๆ ก็จะง่ายขึ้นเมื่อกระ ทำซ้ำๆ กันอยู่เสมอ จนกระทั่งความเคยชินในการคิดและในการกระทำ กลายเป็นนิสัย ถ้าเราตั้งใจจริง เราจะสามารถหันไปจากสิ่งที่ไร้ค่าและด้อย ในคุณค่า และก้าวขึ้นสู่มาตรฐานที่สูงส่ง เราจะได้รับการเคารพนับถือจาก มนุษย์และเป็นที่รักใคร่ของพระเจ้า {MH 491.3} {MHTh 558.4}

จงบ่มเพาะนิสัยที่พูดถึงผู้อื่นในด้านดี จงจำแต่คุณสมบัติที่ดีของผู้ที่ ท่านคบหาสมาคมด้วย และพยายามมองถึงข้อบกพร่องและความผิดพลาด ของเขาให้น้อยที่สุด เมื่อเราถูกทดลองให้พร่ำบ่นถึงสิ่งที่บางคนได้พูดหรือ กระทำ ขอให้เราชมข้อดีบางสิ่งในชีวิตหรืออุปนิสัยของเขาบาง จงปลูกฝัง ความมีใจกตัญญูรู้ตุณ จงสรรเสริญพระเจ้าสำหรับความรักอันน่าอัศจรรย์ ของพระองค์ที่ประทานพระคริสต์มาสิ้นพระชนม์เพื่อเรา การเฝ้าตรอมใจ

อยู่ในความลำบากของเราเองไม่เคยให้ผลตอบแทนที่คุ้มค่ากลับคืนมา พระเจ้าทรงเรียกเราให้คิดตรึกตรองถึงพระเมตตาคุณของพระองค์และความรักที่หาที่เปรียบไม่ได้ของพระองค์ เพื่อดลใจของเราให้เต็มไปด้วย การสรรเสริญ {MH 492.1} {MHTh 559.1}

ผู้ที่ทำงานด้วยใจร้อนรนย่อมไม่มีเวลานึกถึงข้อบกพร่องของผู้อื่น เราไม่สามารถมีชีวิตอยู่โดยการพึ่งพาข้อบกพร่องหรือความผิดพลาดของ ผู้อื่น การกล่าวคำชั่วร้ายเป็นคำสาปแช่งสองทบ ส่งผลร้ายที่รุนแรงแก่ผู้ พูดมากกว่าผู้ฟัง ผู้ที่หว่านเมล็ดพันธุแห่งความแตกแยกและความขัดแย้ง ย่อมเป็นผู้ที่ต้องดิ้นรนเก็บเกี่ยวผลแห่งความตายในจิตวิญญาณของตนเอง โดยเฉพาะพฤติกรรมที่คอยมองหาแต่ความชั่วร้ายของผู้อื่นย่อมส่งเสริมให้ความชั่วนั้นเติบโตขึ้นในตัวของผู้ที่เฝ้ามองเอง โดยการคิดถึงแต่ข้อบกพร่อง ของผู้อื่น เราเองจะลูกเปลี่ยนไปมีลักษณะแบบเดียวกับคนนั้น แต่โดยการ มองไปยังพระเยซู โดยการพูดถึงความรักและความบริบูรณ์ดีเลิศในพระ ลักษณะของพระองค์ เราเองก็จะเปลี่ยนไปเหมือนกับพระฉายาของ พระองค์ ด้วยการใคร่ครวญถึงแบบอย่างอันสูงส่งที่พระองค์ทรงสำแดงไว้ ต่อหน้าเรา เราจะได้รับการยกชูขึ้นสู่บรรยากาศที่บริสุทธิ์ชอบธรรมระดับเดียวกับต่อเบื้องพระพักตร์ชองพระเจ้า เมื่อเราอยู่ ณ สถานที่เช่นนี้ ก็จักมีพลังแผ่กระจายจากตัวเราไปสู่คนทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับเรา {MH 492.2} {MHTh 559.2}

แทนที่จะวิพากษ์วิจารณ์และตำหนิผู้อื่น ควรพูดว่า “ข้าพเจ้าต้องวางแผนเพื่อความรอดของตัวข้าพเจ้าเอง ถ้าข้าพเจ้าร่วมมือกับพระองค์ผู้ทรงปรารถนาที่จะกู้จิตวิญญาณของข้าพเจ้าให้ได้รับความรอด ข้าพเจ้าต้องหมั่นตรวจสอบตัวของข้าพเจ้าเองอย่างจริงจัง ข้าพเจ้าต้องกำจัดความชั่วร้ายทุกอย่างในชีวิตออกไป ข้าพเจ้าต้องเอาชนะข้อบกพร่องทุกประการ ข้าพเจ้าต้องกลายเป็นคนที่ถูกสร้างขึ้นใหม่ในพระคริสต์ ดังนั้น แทนที่จะบั่นทอนเรี่ยวแรงของผู้ที่กำลังต่อสู้กับความชั่วร้าย ข้าพเจ้าจะสนับสนุนคนเหล่านั้นด้วยคำพูดที่ส่งเสริมกำลังใจ” มนุษย์ทำตัวไม่สนใจใยดีต่อกัน และกันมากไปหน่อยบ่อยครั้ง เราลืมไปว่าเพื่อนร่วมงานของเราก็ต้องการ กำลังและการหนุนจิตใจให้แช่มชื่น จงใส่ใจในการให้ความมั่นใจแก่คน เหล่านั้นถึงความห่วงใยและเห็นใจของท่าน จงช่วยเหลือเขาทั้งหลายด้วย คำอธิษฐานของท่านและให้เขาทั้งหลายทราบว่าท่านท่าจริง {MH 492.3} {MHTh 560.1}

ม่ใช่ทุกคนที่แสดงตนว่าเป็นผู้ร่วมงานของพระคริสต์จะเป็นสาวก ที่แท้จริง ในบรรดาคนทั้งหลายที่ยอมรับในพระนามของพระองค์และแม้แต่ ผู้ที่ลูกนับว่าเป็นผู้ร่วมงานของพระองค์ ยังมีบางคนที่ไม่ได้เป็นแบบอย่าง ซึ่งแสดงถึงพระลักษณะนิสัยของพระองค์ คนเหล่านี้ไม่ได้ดำเนินตามหลัก คำสอนของพระองค์ และมักเป็นผู้ที่ท่าให้ผู้ร่วมงานที่เป็นผู้เชื่อใหม่เกิด ความสับสนและหมดกำลังใจ ซึ่งผู้เชื่อใหม่เหล่านี้ไม่น่าต้องมาลูกชักจูงให้ เขว พระคริสต์ใต้ประทานตัวอย่างที่สมบูรณ์แบบให้แก่เรา พระองค์ทรงมี บัญชาให้เราเดินตามพระองค์ {MH 493.1} {MHTh 560.2}

ตราบจนถึงยุคสิ้นสุดเวลาย่อมจะมีข้าวละมานปะปนอยู่ท่ามกลาง ข้าวสาลี เมื่อผู้รับใช้ของเจ้าบ้าน ด้วยความต้องการใต้รับคำเยินยอ ขอ อนุญาตถอนข้าวละมานออกไปเสีย แต่นายได้ตอบว่า “อย่าเลย เกลือกว่า เมื่อกำลังถอนข้าวละมานจะถอนข้าวดีด้วย ให้ทั้งสองจำเริญไปด้วยกัน จนถึงฤดูเกี่ยว” มัท่ธิว 13:29,30 {MH 493.2} {MHTh 560.3}

ด้วยพระเมตตาคุณและทรงอดทนนานของพระเจ้า พระองค์ทรง อดกลั้นต่อผู้ที่กบฏและแม้แต่ผู้ที่ใจคด ในบรรดาอัครสาวกที่พระองค์ทรง เลือกสรรนั้น ก็ยังมียูดาสผู้ทรยศรวมอยู่ด้วย เราควรรู้สึกประหลาดใจหรือ ท้อถอยกระนั้นหรือ ถ้าจะมีผู้ที่ใจคดปะปนอยู่กับผู้ร่วมงานของพระองค์ใน ทุกวันนี้ ถ้าพระองค์ผู้ทรงอ่านจิตใจของมนุษย์ได้ ยังอดทนต่อผู้ที่พระองค์ ทรงทราบดีว่าจะเป็นผู้ทรยศต่อพระองค์ละแล้ว เราก็ควรจะมีความอดทน ต่อคนบกพร่องเหล่านั้นเช่นเดียวกัน {MH 493.3} {MHTh 561.1}

และไม่ใช่ทุกคน แม้แต่คนที่ดูเหมือนว่าจะบกพร่องมากที่สุด เป็น ดังเช่นยูดาส เปโตรเป็นคนใจร้อน หุนหันพลันแล่น และเชื่อมั่นในตนเอง บ่อยครั้งดูเหมือนว่าจะมีจุดอ่อนมากกว่ายูดาสเสียอีก พระผู้ช่วยให้รอด ทรงตักเตือนเขาบ่อยกว่าคนอื่น แต่ชีวิตรับใช้และเสียสละเพื่อผู้อื่นของ เขาเป็นเช่นไร คำพยานของเขาแสดงถึงฤทธิ์เดชในพระคุณของพระเจ้า เพียงไร เท่าที่พอจะสามารถทำได้ เราจะต้องปฏิบัติต่อผู้อื่นเหมือนอย่าง ที่พระเยซูทรงปฏิบัติต่อเหล่าสาวกของพระองค์ ในสมัยที่พระองค์ทรง ดำเนินและสนทนาร่วมกับเขาทั้งหลายในโลกนี้ {MH 493.4} {MHTh 561.2}

ก่อนอื่นในบรรดาเพื่อนร่วมงานของท่าน ให้ถือว่าตัวท่านเองเป็น ผู้เผยแพร่ศาสนา บ่อยครั้งการชักนำจิตวิญญาณดวงหนึ่งมาหาพระคริสต์ ใต้นั้นต้องใช้เวลาและแรงงานอย่างมากมาย และเมื่อจิตวิญญาณดวงหนึ่ง หันจากความผิดบาปมาสู่ความชอบธรรม จะมีความชื่นชมยินดีท่ามกลาง เหล่าทูตสวรรค์

ท่านคิดว่าทูตสวรรค์ที่ถูกส่งมาดูแลจิตวิญญาณเหล่านั้น รู้สึกชื่นชมยินดีเมื่อเห็นบางคนที่แสดงตนว่าเป็นคริสเตียนปฏิบัติต่อคนเหล่านั้นอย่างไม่มีความสำคัญกระนั้นหรือ หากพระเยซูทรงปฏิบัติต่อเราเหมือนอย่างที่เรามักจะปฏิบัติต่อคนอื่นๆ แล้ว จะมีสักกี่คนในหมู่พวกเรา ที่จะได้รับความรอด {MH 493.5} {MHTh 561.3}

จงจำไว้ว่าท่านอ่านจิตใจของคนอื่นไม่ได้ ท่านไม่ทราบแรงจูงใจที่กระตุ้นการกระทำซึ่งท่านมองว่าผิด มีหลายคนที่ไม่ได้รับการศึกษาที่ลูก ต้องอุปนิสัยของคนเหล่านั้นจึงคดงอ คนเหล่านั้นมีจิตใจที่แข็งกระด้างและ ก้าวร้าวและดูเหมือนว่าจะเป็นคนคดโกงในทุกด้าน แต่พระคุณของพระคริสต์ทรงเปลี่ยนแปลงคนเหล่านั้นได้ จงอย่าละทิ้งเขาทั้งหลายไป อย่าผลักไสให้เขาทั้งหลายต้องรู้สึกหมดหวังด้วยการพูดว่า “ท่านทำให้ฉันต้อง ผิดหวังและฉันจะไม่อดทนที่จะช่วยท่านอีกต่อไป” คำพูดต่อว่าไม่กี่คำที่ ออกจากปากอย่างกระทันหันตามที่เราคิดว่าเหมาะสมสำหรับคนเหล่านั้น อาจตัดพันธะผูกพันจิตใจของเขาทั้งหลายกับจิตใจของเราให้ขาดสะทั้นลง {MH 494.1} {MHTh 562.1}

ชีวิตที่มีความเสมอต้นเสมอปลาย มีความอดทนอดกลั้น มีจิตใจที่สงบเยือกเย็นแม้จะถูกยั่วยุต่อว่า ย่อมจะเป็นข้อพิสูจน์ที่ชัดแจ้งที่สุดและเป็นคำเชิญชวนที่จริงใจที่สุด ถ้าท่านยังไม่มีโอกาสใช้คุณสมปติเหล่านี้แก่ ผู้!,ด จงพิจารณาใคร่ครวญดูและขอให้ท่านเป็นครูที่ประกอบด้วยสติปัญญา ความสุภาพอ่อนโยนและความสุขุมรอบคอบ {MH 494.2} {MHTh 562.2}

เพื่อจะให้ขี้ผึ้งมีรอยประทับของตราที่ปรากฏอยู่อย่างชัดเจน ท่านต้องไม่ริบร้อนใช้แรงกดลงไปอย่างรวดเร็ว ท่านต้องค่อยๆ วางตราอย่างระมัดระวังลงบนขี้ผึ้งหลอมและกดลงไปเบา ๆ อย่างมั่นคงจนกระทั่งขี้ผึ้ง แข็งตัวอยู่ในแม่พิมพ์ ขอให้เราปฏิบัติต่อจิต'วิญญาณของมนุษย์ในลักษณะ เดียวกัน แรงชักจูงอย่างต่อเนื่องที่มีอยู่ในชีวิตของคริสเตียนเป็นเคล็ดลับ ของพลังและทั้งหมดนี้ย่อมขึ้นอยู่กับความมั่นคงไม่เปลี่ยนแปลงที่ท่าน แสดงพระลักษณะของพระคริสต์ให้ปรากฏ จงช่วยคนทั้งหลายที่ได้กระทำ ผิดโดยการบอกเล่าแก่คนเหล่านั้นถึงปร ะสบการณ์ของท่าน จงแสดงให้ เห็นว่าเมื่อท่านกระทำความผิดอย่างร้ายแรงนั้น ความอดทน ความเมตตากรุณาและความช่วยเหลือของเพื่อนร่วมงานของท่านสร้างกำลังใจและความ หวังขึ้นมาใหม่แก่ท่านได้อย่างไร {MH 494.3} {MHTh 562.3}

จนกว่าจะถึงวันพิพากษา ท่านไม่มีทางจะทราบถึงผลแห่งความเมตตากรุณาและเห็นอกเห็นใจต่อคนเอาแน่เอานอนไม่ได้ คนไร้เหตุผล และคนที่ไร้คุณค่า เมื่อเราประสบกับผู้ที่อกตัญญูและหักหลังต่อการเชื่อ วางใจในพระเจ้า เรามักจะแสดงอาการลูลูกเหยียดหยามหรือโกรธเคือง ซึ่งเรื่องนี้คนที่กระทำผิดย่อมคาดการณ์และเตรียมรับอยู่แล้ว แต่ความอดทนอดกลั้นด้วยจิตใจที่เมตตา จะทำให้คนเหล่านั้นประหลาดใจ และบ่อยครั้งจะปลุกแรงจูงใจในสิ่งที่ดีกว่าและกระตุ้นความต้องการชีวิตที่สูงส่งยิ่งขึ้นของคนเหล่านั้น {MH 495.1} {MHTh 563.1}

“พีน้องทั้งหลาย ถ้าผู้ใดถูกครอบงำอยู่ในความผิดบาป ท่านซึ่งอยู่ ฝ่ายพระวิญญาณ จงช่วยผู้นั้นด้วยใจอ่อนสุภาพให้เขากลับตั้งตัวใหม่ โดย คิดถึงตัวเอง เกรงว่าท่านจะถูกชักจูงให้หลงไปด้วย จงช่วยรับภาระของกัน และกันท่านจึงจะได้ปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระคริสต์” กาลาเทีย ๖:1, 2 (TKJV) {MH 495.2} {MHTh 563.2}

คนทั้งหลายที่แสดงตนว่าเป็นบุตรของพระเจ้าควรจดจำไว้ในใจว่า ในฐานะที่เป็นผู้เผยแพร่ศาสนา พวกเขาจะต้องติดต่อเกี่ยวข้องกับคนที่มีความคิดเห็นทุกระดับ มีทั้งคนที่สุภาพเรียบร้อยและคนที่หยาบกระด้าง คนที่ถ่อมตนและคนที่เย่อหยิ่ง คนที่เคร่งศาสนาและคนที่ไม่เชื่อ คนที่มีการศึกษาและคนที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ คนมั่งมีและคนยากจน สติปัญญาที่แตกต่างกันอย่างนี้ย่อมไม่อาจได้รับการปฏิบัติที่เหมือนกัน แต่กระนั้นทุกระดับต่างก็ต้องการความเมตตากรุณาและความเห็นอกเห็นใจอย่าง เดียวกัน ด้วยการติดต่อซึ่งกันและกัน จิตใจของเราควรจะได้รับการ ขัดเกลาและการกลั่นกรอง เราทั้งหลายต่างต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน และมีความผูกพันใกล้ชิดกันด้วยสายใยแห่งความเป็นพี่น้องมนุษย์ร่วมกัน {MHTh 563.3}

“พระเจ้าทรงสร้างเราทั้งหลายให้ใต้พึ่งพิงกัน

นาย หรือ บ่าว หรือมิตรสหาย

ต่างก็ต้องอาศัยความช่วยเหลือ

กระทั้งความอ่อนแอของคนๆ หนึ่งจักได้เจริญขึ้นจนกลายเป็น

กำลังของทุกๆ คน” {MHTh 563.4}

{MH 495.3}

คริสต์ศาสนาเผยแพร่สู่ชาวโลกได้ก็โดยอาศัยความสัมพันธ์ทาง สังคม ชายหญิงทุกคนที่ได้รับแสงสว่างจากพระเจ้าจักต้องฉายแสงนั้นไป ในหนทางที่มืดมิดของผู้ที่ยังไม่คุ้นเคยกับหนทางแห่งความรอด แรงขับ เคลื่อนที่มิอยู่ในสังคม หากชำระให้บริสุทธิ์โดยพระวิญญาณของพระคริสต์ ต้องถูกพัฒนาให้สามารถนำจิตวิญญาณทั้งหลายมาหาพระผู้ช่วยให้รอด เราต้องไม่เก็บซ่อนพระคริสต์ไว้ในจิตใจของเราราวกับเป็นทรัพย์สมบัติที่ ซ่อนไว้อย่างเห็นแก่ตัว เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์อันมิค่า เพื่อให้ผู้เป็นเจ้าของชื่นชม เพียงผู้เดียว เราจะต้องมีพระคริสต์สถิตอยู่ในจิตใจของเราเหมือนดั่งบ่อน้ำ พุที่พลุ่งขึ้นสู่ชีวิตนิรันดร สร้างความชุ่มชื่นแก่คนทั้งหลายที่ติดต่อเกี่ยวข้อง กับเรา {MH 496.1} {MHTh 564.1}

*****

บทที่ 42 - ความเจริโนก้าวหน้าแล: การบรนนบติรับ1ชั

ชีวิตคริสเตียนมีความหมายลึกซึ้งมากกว่าที่หลายคนเข้าใจ เป็นชีวิตที่ไม่เพียงประกอบด้วยความสุภาพอ่อนโยน ความอดทน ความอ่อนน้อมและความเมตตากรุณาเท่านั้น แม้คุณงามความดีเหล่านี้จะมีความสาคัญ ก็ตาม แต่เรายังจำเป็นต้องมีความกล้าหาญ ความเข้มแข็ง ความกระตือรือร้นและความพากเพียรพยายามด้วยเช่นกัน เส้นทางที่พระคริสต์ทรงกำหนดนั้นแคบและเรียกร้องการเสียสละความสุขส่วนตัว การจะเข้าสู่เส้นทางนี้แล้วฝ่าฟันไปข้างหน้าผ่านความยากลำบากและเหตุการณ์น่าท้อแท้ใจมากมายต้องการบุคคลที่เป็นมากกว่าคนอ่อนแอ {MH 497.1} {MHTh 566.1}

อุป□ลัยกี่เข้มแข็ง

งานนี้ต้องการผู้ที่มีความทรหดอดทน ผู้ที่ไม่รอคอยผู้อื่นมาแผ้วถางทางที่เขาจะดำเนินไปให้ราบเรียบและปราศจากอุปสรรคใดๆ เสียก่อน ผู้ที่พร้อมจะหนุนใจผู้รับใช้ที่กำลังท้อแท้หมดกำลังใจด้วยจิตใจที่สดใหม่และกระปรี้กระเปร่าของเขา ผู้ที่มีจิตใจซาบซึ้งในความรักของพระคริสต์และเป็นผู้ที่มีมืออันแข็งแกร่งพร้อมจะดำเนินการในพระราชกิจของจอมเจ้า นายของเขา {MH 497.2} {MHTh 567.1}

บางคนที่รับใช้ในพันธกิจเผยแพร่พระธรรมเป็นคนอ่อนแอ เชื่องช้าใจคอห่อเหี่ยวและมีจิตใจที่ท้อถอยง่าย คนเหล่านี้ขาดแรงผลักดัน ขาดจิตวิญญาณและขาดพลังที่ก่อให้เกิดแรงกระตุ้นซึ่งเป็นคุณลักษณะช่วยให้เกิดความคิดริเริ่มที่จะลงมือกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด คนทั้งหลายที่ต้องการบรรลุ ความสำเร็จต้องเป็นผู้มีกำลังใจเข้มแข็งและมีความหวังอันเปียมล้น คนเหล่านี้ควรแกฝนตนเองไม่เพียงแต่ให้มีตุณงามความดีภายในตนเท่านั้นแต่ต้องเป็นคุณงามความดีที่พร้อมจะเป็นแบบอย่างต่อคนอื่นๆ ด้วย ในขณะที่คนเหล่านี้ตอบข้อข้องใจอย่างอ่อนโยนเพื่อหลีกเลี่ยงข้อพิพาท เขาทั้งหลายยังต้องมีใจกล้าหาญเยี่ยงวีรบุรุษที่จะต่อต้านความชั่วร้ายเช่นกันด้วยใจกุศลที่สามารถอดทนต่อทุกสิ่งได้ เขาทั้งหลายจำเป็นต้องมีอุปนิสัยที่เข้มแข็งเพื่อทำให้อิทธิพลของตนเป็นพลังที่ก่อคุณประโยชน์ {MH 497.3} บางคนมีอุปนิสัยที่รวนเรไม่หนักแน่น แผนงานและความมุ่งหมายของคนเหล่านี้ไม่มีความชัดเจนและขาดความสอดคล้องรับกัน พวกเขาเป็นคนที่มีประโยชน์ต่อโลกเพียงเล็กน้อย เขาต้องเอาชนะความอ่อนแอความลังเลใจและความไร้ประสิทธิภาพเหล่านี้ ในอุปนิสัยที่แท้จริงของคริส-

เตียนนั้นยังมีความทรหดอดทนซึ่งสถานการณ์ที่เป็นปรปักษ์ไม่อาจจะเปลี่ยนแปลงหรือสยบได้ เราต้องมีรากฐานของศีลธรรม จริยธรรมที่ไม่สามารถจะถกประจบประแจง ติดสินบนหรือข่มขู่ได้ {MH 498.1} {MHTh 567.2}

พระเจ้าทรงปรารถนาให้เราใช้ทุกโอกาสตระเตรียมตัวเพื่อรับใช้ พระองค์ พระองค์ทรงมุ่งหวังให้เราทุ่มเทกำลังความสามารถทั้งหมดของเราในการรับใช้และให้เราสำนึกอยู่เสมอถึงความศักดิ์สิทธิ์และความน่ายำเกรงของหน้าที่รับผิดชอบนี้ {MH 498.2} {MHTh 568.1}

หลายคนที่มีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะทำงานได้เป็นอย่างดีแต่กลบ บรรลุผลน้อย เป็นเพราะว่าคนเหล่านี้ทุ่มเทความพยายามน้อย คนมากมายใช้ชีวิตอยู่ราวกับว่าไม่มีจุดมุ่งหมายที่สำคัญในชีวิตและไม่มีมาตรฐานอัน สูงส่งที่ต้องไปให้ถึง สาเหตุอย่างหนึ่งของเรื่องนี้ก็คือ คนเหล่านี้ให้คุณค่า ตนเองตาเกินไป พระคริสต์ทรงชำระราคาที่ไม่อาจประเมินค่าไต้เพื่อไถ่เรา ดังนั้น พระองค์ทรงปรารถนาให้เราทั้งหลายประเมินตนเองให้สมกับราคา ที่พระองค์ทรงชำระ {MH 498.3} {MHTh 568.2}

จงอย่าพึงพอใจกับการบรรลุถึงมาตรฐานที่ตา เราไม่ได้เป็นอย่างที่เราควรจะเป็นหรือเป็นไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้า พระเจ้าประทานความสามารถในการใช้เหตุผลให้กับเราไม่ใช่ให้อยู่เฉยๆ หรือใช้ไปในทาง ที่ผิดๆ กับการใฝ่หาความโสโครกของฝ่ายโลก แต่ทรงประสงค์ให้พัฒนาความคิดของเราไปจนถึงระดับที่สูงสุด ที่ขัดเกลาแล้ว ที่ชำระให้บริสุทธิ์ แล้ว และที่บ่มเพาะให้สง่างามแล้ว และใช้เพื่อเผยแพร่เป้าหมายของอาณาจักรของพระองค์ให้ขยายกว้างไกลออกไป {MH 498.4} {MHTh 568.3}

ไม่ควรมิผู้ใดพอใจอยู่กับการเป็นเหมือนเครื่องจักรกลที่ต้องอาศัย ผู้อื่นควบคุมให้ท่างานพระเจ้าประทานความสามารถที่จะคิดและกระทำด้วยความระมัดระวังและแสวงหาสติปัญญาจากพระองค์ แล้วเราก็จะสามารถแบกรับภาระหนักเอาไว้ใต้ จงตั้งมั่นอยู่ในบุคลิกลักษณะที่พระเจ้า ประทานให้แก่ท่าน อย่าเป็นเงาของคนอื่น จงมุ่งหวังว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงประกอบกิจในตัวท่านโดยท่านและผ่านท่าน {MH 498.5} {MHTh 568.4}

จงอย่าคิดว่าท่านเรียนรู้พอแล้วและบัดนี้สามารถผ่อนเบาความ พยายามของท่านลงไต้แล้ว จิตใจที่ผ่านการฝึกอบรมย่อมเป็นเครื่องขี้วัด คุณค่าความเป็นมนุษย์

การศึกษาของท่านควรดำเนินต่อไปตลอดชั่วชีวิต ของท่าน ทุกๆ วันท่านจะต้องเรียนรู้และน่าความรู้ที่ได้มาไปปฏิบัติให้เกิด ผล {MH 499.1} {MHTh 568.5}

จงจดจำไว้ว่า ไม่ว่าท่านจะรับใช้อยู่ในตำแหน่งหน้าที่ใดก็ตาม ท่านกำลังแสดงให้ผู้อื่นเห็นถึงจุดมุ่งหมายและการพัฒนาปรับปรุงอุปนิสัยของ ตนเองอยู่ ไม่ว่าท่านจะกระทำงานใด จงทำงานด้วยความละเอียดถี่ถ้วน ด้วยความขยันหมั่นเพียรและเอาชนะความต้องการที่มองหาแต่งานง่าย {MH 499.2} {MHTh 569.1}

อารมณ์และหลักการแบบเดียวกันกับที่เราปฏิบัติอยู่ทุกวันจะน่า ไปใช้ได้ตลอดชีวิต คนทั้งหลายที่ปรารถนาจะทำงานในปริมาณที่คงที่และ ได้รับเงินเดือนที่แน่นอนตายตัว อีกทั้งยังคิดว่าตนมีความเหมาะสมกับงาน
โดยที่ไม่ต้องยุ่งยากกับการปรับตัวหรือต้องฝึกฝนอบรมใด ๆ หาใช่ผู้ที่พระเจ้าจะทรงเรียกมารับใช้ในแผนงานของพระองค์ไม่ คนทั้งหลายที่รู้แต่ จะใช้กำลังกาย กำลังสติปัญญาและกำลังฝ่ายศีลธรรมให้น้อยที่สุดเท่าที่จะ ท่าได้ ย่อมไม่ใช่ผู้รับใช้ที่พระองค์จะทรงเทพระพรอย่างล้นเหลือให้ แบบอย่างของคนเหล่านี้แพร่สู่คนอื่นได้ง่าย ผลประโยชน์ของตนเองเป็นเจตนา ขับเคลื่อนอยู่ คนทั้งหลายที่ต้องมีคนคอยควบคุมดูแลและท่างานแต่เฉพาะ หน้าที่ที่ถูกกำหนดเท่านั้น ย่อมไม่ใช่ผู้ที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้รับใช้ที่ ดีและมีความสัตย์ซื่อ ผู้รับใช้ที่ต้องการนั้นต้องเป็นผู้ที่แสดงออกถึงความ กระตือรือร้น ความซื่อสัตย์และความขยันหมั่นเพียร ทั้งยังเป็นผู้ที่เต็มใจ ท่าในทุกสิ่งที่จำเป็นจะต้องท่า {MH 499.3} {MHTh 569.2}

หลายคนกลายเป็นผู้ขาดประสิทธิ์ภาพโดยการหลีกเลี่ยงความรับ
ผิดชอบเพราะเกรงว่าจะล้มเหลว เพราะเหตุนี้ คนเหล่านี้จึงพลาดโอกาส รับความรู้ที่เกิดจากประสบการณ์ ซึ่งการอ่านและการศึกษาเล่าเรียนและ ประโยชน์อื่นๆ ไม่สามารถให้แก่คนเหล่านี้ได้ {MH 500.1} {MHTh 569.3}

มนุษย์สามารถกำหนดสถานการณ์ต่างๆ ได้ แต่มนุษย์ไม่ควร ปล่อยให้เหตุการณ์ต่างๆ มากำหนดแผนงานของตนเอง เราควรฉกฉวย ทุกสถานการณ์มาเป็นเครื่องมือท่างาน เราต้องเป็นเจ้านายของสถานการณ์ ไม่ใช่ปล่อยให้สถานการณ์มาเป็นนายเหนือตัวเรา {MH 500.2} {MHTh 569.4}

ที่มีจิตใจเข้มแข็งทั้ง'หลายคือผู้ที่เคยถูกขัดขวาง เคยลูกทำให้หมดทางสู้และเคยถูกทำลายมาแล้ว เมื่อคนเหล่านี้ใช้กำลังความสกมารถที่มีอยู่ เขาทั้งหลายรู้สึกว่าอุปสรรคต่างๆ ที่กำลังเผชิญนั้น กลับเป็นพระพรที่เป็น ประโยชน์ต่อตนเอง

เขาทั้งหลายเริ่มพึ่งพาตนเองได้ การต่อสู้และความยุ่งยากเดือดร้อนใจผลักดันให้เกิดความไว้วางใจในพระเจ้าและเกิดจิตใจที่หนักแน่นมั่นคงขึ้นเพื่อพัฒนาให้เกิดพลัง {MH 500.3} {MHTh 570.1}

พระคริสต์ทรงไม่รับใช้ด้วยความเบื่อหน่าย พระองค์ทรงไม่ประเมินพระราชกิจของพระองค์เป็นรายชั่วโมง เวลาของพระองค์ พระราชหฤทัย ของพระองค์ จิตวิญญาณและพระกำลังของพระองค์ทรงมอบให้กับงาน เพื่อประโยชน์แก่มวลมนุษยชาติ ในเวลากลางวันอันเหน็ดเหนื่อย พระองค์ ทรงตรากตรำทำงาน และตลอดเวลากลางคืนอันยาวนาน พระองค์ทรงโน้มพระกายลงเพื่ออธิษฐานทูลขอพระคุณและขันติความอดทนเพื่อพระองค์จะทรงประกอบกิจที่ยิ่งใหญ่มากขึ้น พระองค์ทรงกันแสงด้วยพระอัสสุชลนองพระพักตร์เพื่อทูลอ้อนวอนขอต่อพระบิดาในสวรรค์เพื่อทรงช่วยให้สภาพธรรมชาติฝ่ายมนุษย์ของพระองค์ที่อ่อนแอมีกำลังที่เข้มแข็ง ยิ่งขึ้น เพื่อพระองค์ได้รับการสนับสนุนสำหรับเผชิญหน้ากับการล่อลวง ทุกๆ อย่างของศัตรูผู้เจ้าเล่ห์ได้ รวมทั้งเสริมพระกำลังให้ทรงบรรลุผลในการยกระดับจิตวิญญาณของมนุษยชาติ พระองค์ตรัสกับผู้รับใช้ของ พระองค์ว่า “เราได้วางแบบแก” ท่านแล้ว เพื่อให้ท่านทำเหมือนดังที่เราได้ กระทำแก่ท่านด้วย,, ยอห์น 13:15 {MH 500.4} {MHTh 570.2}

เปาโลกล่าวว่า “ความรักของพระคริสต์ได้ครอบครองเราอยู่” 2 โครินธ์5:14 สิ่งนี้เป็นหลักการที่เขาใช้ในการปฏิบัติตนและเป็นพลังที่ คอยขับเคลื่อนในชีวิต หากความร้อนรนในหน้าที่รับผิดชอบของเขาเฉื่อย ชาลงเพียงชั่วขณะเดียว เขาเพียงหันไปมองยังกางเขนเพื่อทำให้เกิดความกระติอริอร้นขึ้นใหม่และมุ่งหน้าบากบั่นต่อไปบนเส้นทางแห่งการเสียสละ เพื่อผู้อื่น ในการทำงานเพื่อพี่น้องผู้เชื่อของเขานั้น เขาพึ่งพิงมากนักในความรักอันไม่สิ้นสุดที่ทรงสำแดงด้วยการพลีพระชนม์ของพระคริสต์ ซึ่งมีพลังสยบและควบคุมจิตใจ {MH 500.5} {MHTh 570.3}

เปาโลวิงวอนร้องขอด้วยถ้อยคำที่จริงใจและจับใจว่า “ท่านทั้งหลายรู้จักพระคุณของพระเยซูคริสต์เจ้าของเราแล้วว่า แม้พระองค์มั่งคั่ง พระองค์ก็ยังทรงยอมเป็นคนยากจน เพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เป็นคนมั่งมีเนื่องจากความยากจนของพระองค์” 2 โครินธ์ 8:9 ท่านทั้งหลายย่อมทราบดีว่าพระองค์ทรงถ่อมพระองค์ลงจากสวรรค์สถานอันสูงส่งมาบงเกิดเป็นมนุษย์ในสภาพอันตาต้อย พระบาทของ

พระองค์ก้าวย่างสู่มรรคาที่ต้องถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา และ พระองค์ไม่ได้ทรงหันเหไปจากทางนั้นจนกระทั่งพระองค์ได้ถึงซึ่งความ มรณา พระองค์ทรงไม่เคยหยุดพักพระวรกายในระหว่างที่พระองค์เสด็จ จากพระปัลลังก์บนสวรรค์จนกระทั่งถึง ณ ที่กางเขน ความรักที่พระองค์ ทรงมีต่อมนุษย์นำพาให้พระองค์ทรงยอมรับความอัปยศอดสูและทรงยอม ทนต่อการกดขี่ข่มเหงทั้งปวง {MH 501.1} {MHTh 571.1}

เปาโลเตือนเราทั้งหลายว่า "อย่าให้ต่างคนต่างเห็นแก่ประโยชน์ ของตนฝ่ายเดียว แต่จงเห็นแก่ประโยชน์ของคนอื่นๆ ด้วย" เขาได้กำชับ ให้เรามีจิตใจ "เหมือนอย่างที่มีในพระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพของพระเจ้า แต่มิได้ทรงถือว่าการเท่าเทียมกับพระเจ้านั้นเป็นสิ่งที่จะต้องยึดถือ แต่ได้ กลับทรงสละ และทรงรับสภาพทาส ทรงถือกำเนิดเป็นมนุษย์ และเมื่อ ทรงปรากฏพระองค์ในสภาพมนุษย์แล้ว พระองค์ก็ทรงถ่อมพระองค์ลง ยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งความมรณาที่กางเขน" ฟีลิปปี2:4- 8 {MH 501.2} {MHTh 571.2}

เปาโลมีความร้อนรนต้องการให้ผู้คนทั่วไปรู้เห็นและตระหนักถึง ความถ่อมพระองค์ของพระคริสต์ เขามั่นใจว่า ถ้ามนุษย์จักได้เข้าใจถึงการ ทรงพลีพระชนม์อย่างน่าพิศวงขององค์ผู้ทรงเดชานุภาพแห่งสวรรค์ละแล้ว ความเห็นแก่ตัวจะถูกกำจัดออกไปจากจิตใจของเขาทั่งหลาย ท่านอัคร สาวกพยายามย้ำให้เราเห็นทีละข้อๆ เพื่อเราจะเข้าใจไม่มากก็น้อยถึง ความน่าพิศวงที่พระผู้ช่วยให้รอดทรงถ่อมพระองค์จนถึงความมรณาเพื่อ คนบาปทั้งปวง แรกสุดท่านเปาโลนำความคิดของเราไปเข้าใจสถานะที่ พระคริสต์ได้ทรงดำรงอยู่ในอ้อมพระทรวงของพระบิดาในสวรรค์ ต่อมายัง ได้เผยให้รู้ว่าพระองค์ทรงละทิ้งสง่าราศีของพระองค์ ทรงสมัครพระทัย ยอมถ่อมพระองค์มาบังเกิดในสภาพที่ตาต้อยเป็นมนุษย์ในโลก ทรง ยอมรับภาระหน้าที่ในฐานะของผู้รับใช้ และทรงยอมเชื่อฟังจนถึงความ มรณาและเป็นความตายที่ไร้ศีลธรรมและน่าสยดสยอง อีกทั้งยังเจ็บปวด ทุกข์ทรมานอย่างที่สุด นั่นคือความตายบนไม้กางเขน เราจะใคร่ครวญถึง ความรักอันน่าอัศจรรย์ที่พระเจ้าทรงสำแดงแก่เราโดยที่ไม่รู้สึกซาบซึ้ง ในพระคุณและความรักอีกทั้งยังไม่รู้ซึ้งถึงความจริงที่ว่าเราไม่ได้เป็น เจ้าของๆ ตัวเราเองไปได้อย่างไร เรารับใช้เจ้านายที่มีลักษณะเช่นนี้อย่าง ฝืนใจและเห็นแก่ตัวไม่ได้ {MH 501.3} {MHTh 571.3}

เปโตรกล่าวว่า “ท่านรู้ว่า... พระองค์มิได้ทรงไถ่ท่านไว้ด้วยสิ่งที่ เสื่อมสลายได้เช่นเงินและทอง” 1 เปโตร 1:18 หากสิ่งเหล่านี้มีค่ามาก พอที่จะซื้อความรอดของมนุษย์ได้ พระองค์ผู้ตรัสว่า“ เงินเป็นของเรา และ ทองคำเป็นของเรา” ฮักกาย 2:8 ก็คงทรงจัดการกับเรื่องนี้ให้สำเร็จได้ อย่างง่ายดายเพียงไร แต่ด้วยพระโลหิตอันประเสริฐของพระบุตรของ พระเจ้าเท่านั้น ที่ไถ่คนบาปให้ได้รับความรอดได้ ผู้ที่ไม่ชื่นชมการทรงพลีพระชนม์อันแสนอัศจรรย์นี้ย่อมหลีกเลี่ยงการปรนนิบัติรับใช้พระคริสต์และย่อมจะพินาศในที่สุดอันเนื่องจากความเห็นแก่ตัวของเขาเอง {MH 502.1} {MHTh 572.1}

จุดมุ่งหมายกเอนเอกเกค

ตลอดพระชนม์ชีพของพระคริสต์ ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนด้อยค่าเมื่อ เทียบกับพันธกิจของพระองค์ พันธกิจยิ่งใหญ่ของการไถ่มนุษย์ให้รอดซึ่ง พระองค์เสด็จมาเพื่อกระทำการนี้ให้สำเร็จ และการอุทิศตนแบบเดียวกัน การปฏิเสธความต้องการของตนเองและการเสียสละแบบเดียวกันรวมทั้ง การยอมจำนนต่อคำบัญญัติตามพระวจนะของพระเจ้าแบบเดียวกันจึง สำแดงออกผ่านทางพันธกิจของเหล่าสาวกของพระองค์ {MH 502.2} {MHTh 572.2}

ทุกคนที่ยอมรับพระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของตนเองย่อม ปรารถนาในสิทธิพิเศษที่จะได้ปรนนิบัติรับใช้พระเจ้า เมื่อใคร่ครวญถึงสิ่ง ที่สวรรค์ได้กระทำเพื่อเขา เขาจะประทับใจในความรักอันไม่มีที่สิ้นสุดและ พระคุณที่เต็มล้นด้วยความรัก เขาปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะแสดงออก ถึงความซาบซึ้งในพระคุณด้วยการทุ่มเทความสามารถเพื่อปรนนิบัติรับใช้ ในพันธกิจของพระเจ้า เขาเฝ้าใฝ่ฝันที่จะแสดงความรักของเขาแต่พระ คริสต์และแต่เหล่าจิตวิญญาณที่พระองค์ทรงไถ่ไว้ เขาเต็มใจที่จะทำงาน หนัก ยอมทนลำบากและเสียสละ {MH 502.3} {MHTh 573.1}

ผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์ของพระเจ้าจะพยายามทำงานของเขาอย่างดีที่สุด เพราะการกระทำเช่นนั้น เป็นการเทิดทูนพระสิริของจอมเจ้านายของเขา เขาจะทำทุกสิ่งให้ถูกต้องตามพระประสงค์ของพระเจ้า เขาจะพยายาม ปรับปรุงพัฒนาความสามารถทั้งหมดที่เขามีให้ดียิ่งขึ้น เขาจะกระทำหน้า ที่ทุกๆ อย่างเพื่อพระเจ้า ความปรารถนาเดียวของเขาคือ เพื่อพระคริสต์ จักได้รับการเคารพบูชาและการปรนนิบัติรับใช้อย่างดีเลิศ {MH 502.4} มีรูปภาพอยู่รูปหนึ่งซึ่งเป็นรูปวัวที่กำลังยืนอยู่ระหว่างคันไถและ แท่นบูชา

พร้อมกับมีข้อความจารึกไว้ว่า “จงเตรียมพร้อมสำหรับสิ่งหนึ่ง สิ่งใด” ซึ่งหมายถึงการเตรียมพร้อมที่จะคาดไถในนาหรือยอมมอบตัวเอง บนแท่นบูชาแห่งการเสียสละ นี้คือตำแหน่งหน้าที่ของบุตรผู้ซื่อสัตย์ของ
พระเจ้าที่เต็มใจพร้อมจะออกไปทำงานเมื่อพระเจ้าทรงเรียกเขา พร้อมที่จะปฏิเสธตนเองและเสียสละเพื่อแผนการแห่งการไถ่ให้รอดของพระองค์ {MH 502.5} {MHTh 573.2}

*****

บทที่ 43 - ประสบการณ์ที่สูงล่ง ยงขน

เราต่างต้องการการการสำแดงถึงแบบอย่างที่สดใหม่ของพระคริสต์ที่สอดคล้องกับคำสอนของพระองค์ในประสบการณ์ทุกวัน แล้วสิ่งที่สูงส่งและบริสุทธิ์ก็อยู่แค่เอื้อม พระเจ้าทรงประสงค์ให้เรามีความก้าวหน้าตลอดเวลาในความรู้และคุณงามความดี พระบัญญัติของพระองค์สะท้อนถึงพระสุรเสียงของพระองค์ที่ตรัสเชิญชวนว่า "จงก้าวขึ้นมาให้สูงขึ้น จงเป็นผู้บริสุทธิ์และขอบธรรมยิ่งขึ้นอยู่เสมอ" ทุกๆ วัน เราก้าวเข้าใกล้สู่ความไพบูลย์แห่งพระลักษณะนิสัยของพระคริสต์ได้ {MH 503.1} {MHTh 574.1}

คนที่มีส่วนร่วมในงานรับใช้ของพระคริสต์ทั้งหลาย จำเป็นต้องมีประสบการณ์ที่สูงส่งลึกซึ้งและกว้างไกลมากกว่าที่คนส่วนใหญ่จะคาดคิด ว่าควรจะมีหลายคนที่เป็นสมาชิกแห่งครอบครัวใหญ่ของพระเจ้า แทบจะไม่ได้เข้าใจถึงความหมายของการแลดูถึงพระสิริของพระองค์และตัวเราเปลี่ยนไปเป็นลำดับขึ้นไป หลายคนเข้าใจถึงความไพบูลย์ของพระคริสต์อย่างเลือนรางและจิตใจของเขาทั้งหลายก็เต็มไปด้วยความชื่นชมยินดีกระตือรือร้นที่จะเข้าใจถึงความรักของพระผู้ช่วยให้รอดให้เต็มเปียมและลึก ซึ้งยิ่งขึ้น ขอให้คนเหล่านี้ทะนุถนอมทุกความปรารถนาที่ต้องการใฝ่หา พระเจ้าของจิตวิญญาณของตน พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงทำงานอย่าง เกิดผลกับผู้ที่มีความเต็มใจร่วมมือจะทรงขัดเกลาอุปนิสัยให้แก่ผู้ที่ยินยอมให้ขัดเกลาและปั้นแต่งจิตใจของผู้ที่ปรารถนาให้ปั้นแต่ง จง ฝึกฝนอบรมตัวท่านเกี่ยวกับการเข้าสนิทกับพระเจ้าโดยผ่านทางความคิดฝ่ายวิญญาณ ท่านได้เห็นแต่เพียงแสงอรุณแห่งพระสิริของพระองค์เท่านั้น เมื่อท่านติดตามเพื่อรู้จักกับองค์พระผู้เป็นเจ้าต่อไป ท่านจะทราบว่า "วิถีของคนขอบธรรมเหมือนแสงอรุณซึ่งฉายสุกใสยิ่งขึ้นๆ จนเต็มวัน" สุภาษิต 4:18 {MH 503.2} {MHTh 574.2}

พระคริสต์ตรัสว่า "นี่คือสิ่งที่เราได้บอกแก่ท่านทั้งหลายแล้ว เพื่อให้ความยินดีของเราดำรงอยู่ในท่าน และให้ความยินดีของท่านเต็มเปียม" ยอห่น 15:11 {MH 504.1} {MHTh 575.1}

พระคริสต์ทอดพระเนตรถึงผลแห่งพระราชกิจของพระองค์อยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์ตลอดเวลา ชีวิตของพระองค์ในโลกนี้ซึ่งเต็มไปด้วยความยากลำบากและการเสียสละ แต่ทรงได้รับการหนุนใจโดยความคิดที่ว่าพระองค์ไม่ได้ทนทุกข์ทรมานอย่างไร้ประโยชน์ การยอมสละพระชนม์ชีพเพื่อชีวิตของมนุษย์ทั้งหลาย พระองค์ทรงสถาปนาความ

บริสุทธิ์ชอบธรรมตามพระฉายาของพระเจ้ากลับคืนสู่มนุษย์ พระองค์ทรงยกเราขึ้นจากผงคลีดิน ปั้นแต่งอุปนิสัยของเราใหม่ให้เหมือนกับพระลักษณะของพระองค์เองและทำให้งดงามด้วยพระสิริของพระองค์ {MH 504.2} {MHTh 575.2}

แม้พระคริสต์จะทรงมองเห็นว่าจิตวิญญาณจะต้องได้รับความทุกข์ ทรมานปานใด พระองค์ก็ยังทรงชื่นชมยินดี พระองค์ทรงทอดพระเนตรถึงห้วงแดนแห่งนิรันดรและความผาสุกของคนทั้งหลายที่ได้รับการอภัยบาป และได้รับชีวิตนิรันดร จากการที่ทรงยอมถ่อมพระองค์ลงจนถึงความ มรณา พระองค์ทรงยอมบาดเจ็บเพราะความทรยศของเรา ทรงยอมฟกช้ำ เพราะบาปผิดของเรา การตีสอนอันทำให้เราทั้งหลายสมบูรณ์นั้นตกแก่ ท่าน ที่ท่านต้องฟกช้ำนั้นก็ให้เราหายดี พระองค์ทรงได้ยินผู้ที่พระองค์ทรง ไถ่ให้รอดร้องบทเพลงของโมเสสและของพระเมษโปดก แม้ว่าพระองค์จะ ต้องทรงหลั่งพระโลหิตของพระองค์เพื่อมนุษย์ทั้งหลายเสียก่อน แม้ว่าความผิดบาปของโลกทั้งโลกต้องทับถมอยู่บนจิตวิญญาณอันบริสุทธิ์ของพระองค์ แม้ว่าเงามืดแห่งความทุกข์ยากอันเหลือที่จะพรรณนาทอดลงเหนือพระองค์ ก็ตาม แต่กระนั้นเพื่อความชื่นชมยินดีที่ปรากฏต่อเบื้องหน้าของพระองค์ พระองค์ทรงเลือกที่จะทนทุกข์ทรมานบนกางเขนและทรงถูกดูหมิ่นเหยียดหยามด้วยความอัปยศอดสู {MH 504.3} {MHTh 576.1}

ผู้ติดตามของพระองค์ทุกคนต่างมีส่วนร่วมในความชื่นชมยินดี นี้ ไม่ว่าในภายหน้าเราจะยิ่งใหญ่และสง่างามมากเพียงไร เราต้องไม่เก็บบำเหน็จรางวัลของเราไว้จนถึงเวลาสุดท้ายของการช่วยกู้ แม่ในเวลานี้ โดยความเชื่อเราเข้ามีส่วนร่วมในความชื่นชมยินดีของพระผู้ช่วยให้รอด ได้ เช่นเดียวกับโมเสส เราจำเป็นจะต้องมีความอดทนประหนึ่งว่าเราได้ แลเห็นพระองค์ผู้ที่ไม่ปรากฏแก่ตา {MH 504.4} {MHTh 576.2}

บัดนี้คริสตจักรจะต้องเตรียมพร้อมในการต่อสู้ในเวลานี้เรากำลังเผชิญหน้าอยู่กับโลกที่ตกอยู่ในความมืดมน ทั่วทั้งโลกต่างพากันกราบไหว้ รูปเคารพ {MH 504.5} {MHTh 576.3}

ความยินดีขององค์พระผูเ0นเจา

“แกะเก้าสิบเก้าตัวนอนอยู่อย่างปลอดภัย

กำบังไว้ในคอกแกะ

แต่มีแกะตัวหนึ่งหลงอยู่บนเนินเขาอันห่างไกล

ระวางห่างร้างไปจากทวารบทกึ่งคำ

ในปาเปลี่ยวบนภูเขาอันแห้งแล้ง

ต้องห่างไกลจากพระผู้เลี้ยงที่คอยดูแลเป็นห่วงเป็นใย

“ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงมีแกะเก้าสิบเก้าตัวอยู่แล้ว

พระองค์ทรงมีแกะไม่พอหรือ”

แต่พระผู้เลี้ยงตรัสตอบว่า “ตัวหนึ่งของเราได้หลงเจิ่นไป

และแม้หนทางจะก้นดารและสูงชัน

เราก็จะออกไปตามหาแกะน้อยของเรา”

แต่คนที่ได้รับการไถ่ให้รอด ไม่มีใครที่เข้าใจ

นทีที่พระองค์ต้องเสด็จลุยข้ามฝานไปนั้นลึกสุดหยั่งเพียงไร

ราตรีกาลที่พระยาห์เวห์เสด็จดำเนินไปนั้นอนธการสักแค่ไหน

ก่อนที่พระองค์จะทรงพบแกะที่หลงหาย

พระองค์สดับถึงเสียงเพรียกจากปาก้นดารลึก

เป็นเสียงร้องอันแผ่วเบาและอ่อนแรงจวนจะสิ้นใจ

“โอ พระยาห์เวห์พระโลหิตหยดนี้มาแต่ใด

เป็นรอยเห็นระเรี่ยตามห นทางบนภูเขา”

“ได้หลั่งไว้ให้กับผู้ที่หลงเจิ่นดังแกะหายไปดุจดังเงา

พระผู้ทรงเลี้ยงจะทรงนำเขาให้กลับคืนมา”

“พระยาห์เวห์เจ้าข้า เหตุไฉนพระหัตถ์ของพระองค์

จึ่งมีรอยแผลเป็นรูฉีกขาดเช่นนี้

“หนามแหลมได้แทงพระหัตถ์ของพระองค์ในค่ำคืน” {MHTh 577.1}

ทั่วทั้งภูเขา ฟ้าร้องดังสนั่น

และ-จากเนินขันหินขรุขระ

มีเสียงดังขึ้นไปถึงประตูแห่งสวรรคสถาน

"จงชื่นชมยินดีเถิด เพราะเราได้พบแกะของเราแล้ว

และเหล่าทูตสวรรค์ร่วมขับขานรอบพระที่นั่ง

"ต่างชื่นชมยินดี เพราะพระยาห์เวห์ทรงนำแกะของพระองค์กลับ

คืนมา" {MHTh 578.1}

เอลีซาเบธซี.แคลแฟน {MHTh 578.2}

แต่วันนั้นกำลังจะมาถึง เมื่อสงครามยุติลงหลังการต่อสู้และบรรลุ ชัยชนะ น้ำพระทัยของพระเจ้าสัมฤทธิ์ผลอย่างไรในสวรรค์ก็จะสัมฤทธิ์ผล อย่างนั้นในแผ่นดินโลก เหล่าประชาชาติของผู้ที่ได้รับความรอดจะไม่รู้จัก บทบัญญัติอื่นใดนอกจากบทบัญญัติของพระเจ้า ทุกคนจะเข้ามาร่วมเป็น ครอบครัวเดียวกันที่เปี่ยมด้วยความสุข แต่งกายด้วยอาภรณ์แห่งการ สรรเสริญและการโมทนาพระคุณ อันเป็นเสื้อคลุมแห่งความบริสุทธิ์และ ชอบธรรมของพระคริสต์ ธรรมชาติทั้งปวงที่สวยงามเลิศล้ำกว่าปกติจะ ถวายคำสรรเสริญและกราบไหว้นมัสการพระเจ้า โลกจะอาบไปด้วยแสง สว่างจากสวรรค์ แสงจันทร์จะเจิดจ้าดุจดังแสงอาทิตย์ และแสงอาทิตย์จะ สุกสว่างยิ่งกว่าเวลานี้อีกเจ็ดเท่า วันปีจะผ่านไปด้วยความชื่นชมยินดีเหนือ ทัศนาภาพเหล่านี้ ดาวรุ่งอรุณทั้งหลายต่างแซ่ซ้องสรรเสริญ เหล่าบุตรทั้ง หลายของพระเจ้าจะเปล่งเสียงร้องด้วยความชื่นชมยินดี ขณะที่พระเจ้า และพระคริสต์จะทรงร่วมกันประกาศว่า "บาปจะไม่มีอีกต่อไป ความตาย จะไม่มีอีกเลย" {MH 505.1} {MHTh 578.3}

ภาพสวยงามแห่งพระสิริในภายภาคหน้าเหล่านี้ ภาพจากฝีพระหัตถ์ ของพระเจ้า จะต้องเป็นสิ่งที่ล้ำเลิศที่สุดในสายตาของเหล่าบุตรของพระองค์ {MH 506.1} {MHTh 578.4}

จงยืนอยู่ ณ ธรณีประตูที่จะนำไปสู่นิรันดร์กาล และฟังเสียงร้อง ต้อนรับอย่างสมสง่าราศีแก่คนทั้งหลายที่ได้ร่วมงานกับพระคริสต์ ถือว่า เป็นสิทธิพิเศษและเป็นเกียรติของพวกเขาที่ได้ทนรับความทุกข์ยากแทน พระองค์ พรอมด้วยเหล่าทูตสวรรค์ เขาทั้งหลายต่างวางมงกุฎไว้แทบ พระบาทของพระผู้ช่วยให้รอดและเปล่งเสียงร้องดังขึ้นว่า "พระเมษโปดก ผู้ทรงถูกปลงพระชนม์แล้วนั้น เป็นผู้ที่สมควรได้รับฤทธิ์เดช ทรัพย์ สมบด ปัญญา อานุภาพ เกียรติ พระสิริ และคำสดุดี ขอให้คำสดุดีและ เกียรติ และพระสิริและฤทธิ์เดช

จงมีแด่พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งและ แด่พระเมษโปดกตลอดไปเป็นนิตย์" วิวรณ์5:12, 13 {MH 506.2} {MHTh 579.1}

ณ ที่นั่น บรรดาผู้ได้รับการไถ่ให้รอดต่างทักทายกับผู้ที่นำเขาทั้งหลายไปหาพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงถูกยกขึ้น เขาทั้งหลายร่วมใจกันถวายคำสรรเสริญแด่พระองค์ผู้ทรงพลีพระชนม์เพื่อมนุษย์ทั้งปวงจักได้มีชีวิตนิรันดร์ที่เทียบได้กับพระชนม์ชีพของพระเจ้า สงครามการต่อสู้ได้ผ่านพ้น ไปแล้ว ความยากลำบากและความขัดแย้งได้สิ้นสุดลง บทเพลงแห่งชัยชนะ ดังกังวานไปทั่วสวรรค์ ขณะเมื่อบรรดาผู้ได้รับการไถ่ให้รอดยินล้อมรอบ พระบัลลังก์ของพระเจ้า ทุกคนพากันเปล่งเสียงร้องด้วยความปีติยินดีว่า "พระเมษโปดกผู้ทรงถูกปลงพระชนม์แล้วนั้นเป็นผู้ที่สมควร" และ พระองค์ได้ทรงไถ่เราทั่งหลายเพื่อถวายแด่พระเจ้า {MH 506.3} {MHTh 579.2}

"ต่อจากนั้นมา ข้าพเจ้าก็มองดู และ ดูเถิด คนมากมายเหลือคณนา มาจากทุกเผ่าพันธุทุกชาติทุกภาษา คนเหล่านั้นสวมเสื้อสีขาว ถือใบตาลยืนอยู่หน้าพระที่นั่งและต่อพระพักตร์พระเมษโปดก คนเหล่านั้นร้องเสียง ดังว่า "ความรอดขึ้นอยู่กับพระเจ้าของเราผู้ประทับบนพระที่นั่งและขึ้นอยู่ กับพระเมษโปดก" วิวรณ์ 7:9, 10 {MH 507.1} {MHTh 579.3}

"คนเหล่านี้คือคนที่มาจากความทุกข์เวทนาครั้งใหญ่ พวกเขาได้ชำระล้างเสื้อผ้าของเขาในพระโลหิตของพระเมษโปดก จนเสื้อผ้านั้นขาว สะอาด เพราะเหตุนั้นเขาทั้งหลายจึงได้อยู่หน้าพระที่นั่งของพระเจ้าและปรนนิบัติพระองค์ในพระวิหารของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืนและพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งจะสถิตด้วย และปกป้องคุ้มครองเขา พวกเขาจะไม่หิวกระหายอีกเลย แสงแดดและความร้อนจะไม่ส่องต้องเขาอีกต่อ ไป เพราะว่าพระเมษโปดก ผู้ทรงอยู่กลางพระที่นั่งนั้นจะคุ้มครองดูแลเขาและจะทรงนำเขาไปให้ถึงน้ำพุแห่งชีวิตและพระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาทุกหยดจากตาของเขาเหล่านั้น" "ความตายจะไม่มีอีกต่อไป การ คร่ำครวญ การร้องไห้และการเจ็บปวดจะไม่มีอีกต่อไป เพราะยุคเดิมนั้น ได้ผ่านพ้นไปแล้ว" วิวรณ์7: 14-17;21:4 {MH 507.2} {MHTh 579.4}

เราจำเป็นต้องระลึกถึงภาพของสิ่งต่าง ๆ ที่เรายังมองไม่เห็นอยู่ เบื้องหน้าเราเสมอ ด้วยการกระทำเช่นนี้ เราจึงสามารถจะประเมินถึง คุณค่าของสิ่งต่างๆ ที่เกี่ยวกับชีวิตนิรันดรและที่เกี่ยวกับเวลา สิ่งนี้จะช่วยให้เรามีพละกำลังที่จะสามารถชักจูงจิตใจของผู้อื่นมาสู่ชีวิตในทางที่สูงส่ง ยิ่งขึ้นได้ {MH 508.1} {MHTh 580.1}

Heading h4 missing

Large part of Para 508.2 missing ชีวิตและวางภาระอันหนักของชนชาติอิสราเอลลงนั้น พระเจ้าทรงเรียก เขาให้ขึ้นไปบนยอดเขาปิสกาห์ และทรงสำแดงให้เขาเห็นถึงสง่าราศีของแผ่นดินแห่งพันธสัญญา {MH 508.2} {MHTh 580.2}

ก่อนที่เหล่าสาวกจะออกไปปฏิบัติพันธกิจของเขาทั้งหลาย พระเยซูทรงเรียกพวกเขาให้ขึ้นไปพบพระองค์บนภูเขา ก่อนที่เหล่าสาวกจะได้รับฤทธิ์อำนาจและสง่าราศีของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันเพ็นเทคอสต์ เขาทั้งหลายมีโอกาสสื่อสารใกลชิดกับพระผู้ช่วยให้รอดในค่ำคืนนั้น การประชุมร่วมกันบนภูเขาในแคว้นกาลิลี ภาพเหตุการณ์จากกันบนภูเขามะกอกเทศ รวมทั้งคำมั่นสัญญาของทูตสวรรค์และวันเวลาที่พวกเขาร่วมกันอธิษฐานและถือพิธีมหาสนิทกับพระองค์เนห้องชั้นบน {MH 508.3} {MHTh 581.1}

เมื่อต้องเตรียมพร้อมที่จะเผชิญกับการทดลองที่ใหญ่หลวงหรือพันธกิจ ที่ความสำคัญ พระเยซูจะทรงเลือกเสด็จไปในที่สงัดของภูเขาและทรงใช้เวลาในยามคาคืนอธิษฐานต่อพระบิดาของพระองค์ ก่อนการแต่งตั้งเหล่าสาวกออกไปประกาศศาสนา ก่อนการเทศนาบนภูเขา ก่อนการจำแลง พระกายก่อนการรับความทุกข์ทรมานที่ศาลปรีโทเรียมและที่กางเขนและก่อนพระสิริแห่งการฟื้นคืนพระชนม์ พระองค์ทรงใช้เวลาตลอดหนึ่งค่ำคืนเพื่ออธิษฐานต่อพระบิดาเสมอ {MH 509.1} {MHTh 581.2}

สิทธิพิเศษของการอธิษฐาน

เราทั้งหลายก็เช่นกันต้องมีเวลาสำหรับการใคร่ครวญและอธิษฐานเพื่อจิตวิญญาณที่ฟื้นฟูใหม่ เราไม่ไต่ให้คุณค่าและความบังเกิดผลของการอธิษฐานเท่าที่ควร การอธิษฐานและความเชื่อจะกระทำสิ่งที่ไม่มีอำนาจอื่นใดในโลกสามารถทำให้สำเร็จได้ ไม่บ่อยครั้งนัก ที่เราจะต้องตกซ้ำสองอยู่ในสถานการณ์อย่างเดียวกัน เรามักต้องประสบกับเหตุการณ์หรือการทดลอง ใหม่ๆ อยู่เสมอ โดยที่ประสบการณ์ที่ผ่านมาไม่เพียงพอที่จะเป็นเครื่องนำทางแก่เราได้ เราจำเป็นต้องมีแสงสว่างที่มาจากพระเจ้าตลอดเวลา {MH 509.2} {MHTh 581.3}

พระคริสต์ประทานข่าวสารแก่คนทั้งหลายที่คอยฟังพระสุรเสียงของ พระองค์อยู่เสมอ ในค่ำคืนที่แสนทุกข์ทรมานในสวนเกทเสมนีเหล่าสาวกที่หลับอยู่มิได้ยินพระสุรเสียงของพระเยซู สาวกเหล่านั้นสัมผัสรู้เพียงเล็กน้อยถึงการปรากฏตัวของเหล่าทูตสวรรค์ เขาทั้งหลายพลาดโอกาสที่จะได้

รับฤทธิ์อำนาจและสง่าราศีของเหตุการณ์นั้น เพราะเหตุที่สาวกเหล่านั้น ง่วงเหงาหาวนอนและงีบหลับไปจนพลาดจากการเป็นสักขีพยานในสิ่งที่จะ เสริมสร้างจิตใจที่เข้มแข็งเพื่อเผชิญต่อเหตุการณ์อันน่าสยดสยองที่รออยู่ เบื้องหน้า ในทุกวันนี้ก็เช่นเดียวกัน โดยเฉพาะคนทั้งหลายที่จำเป็นต้องการ คำแนะนำสั่งสอนจากพระเจ้ามากที่สุดบ่อยครั้งกลับไม่ได้รับ เพราะคน เหล่านี้ไม่ได้มอบตนเองเข้าสนิทกับพระเจ้า {MH 509.3} {MHTh 582.1}

การทดลองที่เราต้องเผชิญอยู่ทุกวันทำให้เรามีความจำเป็นอย่างยิ่ง ยวดที่ต้องอธิษฐาน ภัยอันตรายมีอยู่ทั่วทุกเส้นทาง คนทั้งหลายที่พยายาม ช่วยผู้อื่นให้พ้นจากความชั่วร้ายและความพินาศ มีความเสี่ยงต่อการถูก ทดลองเป็นพิเศษ จากการต้องสัมผัสกับความชั่วร้ายอยู่เสมอ คนเหล่านี้ จำเป็นต้องยึดมั่นในพระเจ้าอย่างเหนียวแน่น เกลือกว่าตนเองจะกลับ กลายเป็นคนชั่วร้ายไปด้วย ย่างก้าวที่ถึงแม้จะสั้นแต่ตัดสินชี้ชาดได้ทำให้ มนุษย์ตกตาจากแผ่นดินที่สูงส่งและบริสุทธิ์ลงสู่ความตกตาได้ การตัดสินใจ เพียงชั่ววูบอาจเป็นสิ่งที่กำหนดชะตากรรมของคนๆ หนึ่งไปตลอดกาล ความเผลอไผลละทิ้งการระมัดระวังตัวไปครั้งหนึ่งก็เท่ากับปล่อยให้จิต วิญญาณไม่มีสิ่งใดปกป้อง นิสัยชั่วร้ายเพียงแบบเดียว หากไม่ได้รับการ ต่อสู้ขัดขวางอย่างเหนียวแน่น จะแข็งแกร่งขึ้นจนกลายเป็นโซ่ตรวนที่ พันธนาการคนนั้นหมดทั่งร่าง {MH 509.4} {MHTh 582.2}

สาเหตุที่คนมากมายต้องปล่อยปละตนเองเข้าไปสู่การทดลอง เพราะ ว่าเขาเหล่านี้ไม่ได้ยึดพระเจ้าไว้ในจิตใจก่อนสิ่งอื่นใด เมื่อเราว่างเว้นการ เข้าสนิทในพระเจ้า ความคุ้มครองที่เราได้รับก็หลุดหายไป ความมุ่งหมาย และความตั้งใจดีของท่านไม่สกมารถช่วยท่านต่อสู้กับความชั่วร้ายได้ ท่าน ต้องหมั่นอธิษฐานอยู่เสมอ คำอธิษฐานของท่านต้องไม่กำกวม เป็นครั้ง เป็นคราว และเฉพาะกิจแต่ต้องมีความตั้งใจจริง ความอดทนและสม่ำเสมอ ท่านไม่จำเป็นต้องคุกเข่าอธิษฐานเสมอไป ขอให้ท่านฝึกฝนให้เป็นนิสัย การสนทนากับพระผู้ช่วยให้รอดเมื่อท่านอยู่ตามลำพัง เมื่อท่านกำลังเดิน หรือในระหว่างที่ท่านกำลังยุ่งอยู่กับงานประจำวัน จงหนุนชูจิตใจของท่าน ด้วยการอธิษฐานในใจขอความช่วยเหลือ ทูลขอการทรงนำ กำลังและ ความรั◌ูจากพระองค์ จงอธิษฐานทุกลมหายใจ {MH 510.1} {MHTh 583.1}

ในฐานะที่เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า เราต้องเข้าถึงจิตใจของคนทั้งหลาย ตามสภาพที่คนเหล่านั้นเป็นอยู่ ซึ่งล้อมอยู่ในความมืด จมอยู่กับความชั่วร้าย

และแปดเปื้อนอยู่ในการทุจริต แต่เมื่อจิตใจของเราได้พึ่งอาศัยในพระองค์ ผู้ทรงเป็นแสงสว่างและเป็นโล่ป้องกันของเรา ความชั่วร้ายที่รายล้อมเรา จะไม่ทำให้เสื้อผ้าของเราเปรอะเปื้อน ในขณะที่เราทำงานเพื่อช่วยจิตวิญญาณที่พร้อมจะพินาศ เราจะไม่กลัวถูกถากถางเยาะเย้ยหากเราเชื่อ วางใจในพระเจ้า ยึดมั่นพระคริสต์ในจิตใจและในชีวิต สิ่งเหล่านี้คือความ ปลอดภัยของเรา บรรยากาศแห่งการสถิตอยู่ด้วยของพระองค์จะเติมเต็ม จิตวิญญาณด้วยความเกลียดชังต่อความชั่วร้ายทั้งปวง จิตใจของเราก็จะเป็นดังเช่นพระหัยของพระองค์ เพราะมีความคิดและจุดมุ่งหมายที่เป็น เอกภาพกับพระองค์ {MH 511.1} {MHTh 583.2}

โดยความเชื่อและการอธิษฐานทำให้ยาโคบจากการเป็นคนอ่อนแอ และผิดบาปกลับกลายเป็นดังเจ้าชายในสายพระเนตรของพระเจ้า โดยวิธี เดียวกัน ท่านก็จะกลายเป็นชายหญิงที่มีความบริสุทธิ์และสูงส่ง มีชีวิตใน ทางอันชอบธรรม เป็นชายหญิงที่ไม่มีจิตใจโอนเอนไปจากความจริง ความลูกต้องและความยุติธรรมโดยไม่เห็นแก่สิ่งอื่นใด ทุกท่านต่างมีเรื่องเร่งด่วน และมีภาระหน้าที่ๆ ต้องรับผิดชอบ แต่ยิ่งตำแหน่งหน้าที่ของท่านยุ่งยากเพียงไรและภาระของท่านหนักยิ่งขึ้นแค่ไหน ท่านก็ยิ่งต้องพึ่งพิงในพระ เยซูมากขึ้นเท่านั้น {MH 51 1.2} {MHTh 583.3}

การละเลยไม่ยอมเข้าร่วมนมัสการพระเจ้าถือว่าเป็นความผิดที่ รุนแรง เราไม่ควรคิดว่าหน้าที่ต่อพิธีของพระเจ้าเป็นเรื่องที่ไม่มีความสลัก สำคัญอันใด ผู้ที่ต้องคอยดูแลรักษาคนเจ็บคนป่วยมักจะไม่สามารถมาเข้า ร่วมหน้าที่ได้ แต่เขาทั้งหลายควรระมัดระวังอย่าให้ขาดการประชุมใน สถานนมัสการโดยไม่จำเป็น {MH 51 1.3} {MHTh 584.1}

ความสำเร็จในการพยาบาลผู้ที่เจ็บป่วยนั้นขึ้นกับจิตวิญญาณที่อุทิศตนและเสียสละของผู้รักษาพยาบาลมากยิ่งกว่าคนทำงานในธุรกิจฝ่ายโลก อื่นใด ผู้ที่รับผิดชอบในหน้าที่นี้จำเป็นต้องวางตนเองให้ไปอยู่ในที่ๆ พระ {MHTh 584.2}

วิญญาณของพระเจ้าดลใจได้อย่างลึกซึ้ง ท่านควรมีความกระตือรือร้นมาก กว่าคนอื่นๆ ต่อความช่วยเหลือของพระวิญญาณบริสุทธิ์และต่อสติปัญญา ของพระเจ้า เนื่องจากตำแหน่งความเชื่อวางใจของท่านต้องรับผิดชอบ มากกว่าคนอื่น {MH 51 1.4} {MHTh 584.3}

ในงานของเรานั้น ไม่มีสิ่งใดที่จำเป็นมากไปกว่าผลที่แท้จริงอันเกิดจากการได้เข้าสนิทกับพระเจ้า เราควรแสดงออกโดยผ่านทางชีวิตประจำ

วันของเราให้ผู้อื่นเห็นว่า เรามีสันติสุขและพกสงบในพระผู้ช่วยให้รอด สันติสุขของพระองค์ในจิตใจของเราจะส่องประกายฉายบนใบหน้า จะท่าให้คำพูดมีพลังในการโน้มน้าวจิตใจ การเข้าสนิทในพระเจ้า จะท่าให้มีอุปนิสัยที่ดีงามและมีชีวิตในทางที่ชอบธรรม คนทั่วไปจะทราบว่าเราได้อยู่กับพระเยซูเหมือนดังสาวกกลุ่มแรกของพระองค์ สิ่งเหล่านี้จะถ่ายทอดสู่ ผู้รับใช้ของพระองค์พลังที่ไม่มีสิ่งอื่นใดจะให้ได้และเขาจะต้องไม่ปล่อยให้ ตัวเองไม่ได้รับพละกำลังนี้จากพระองค์ {MH 512.1} {MHTh 584.4}

เราต้องดำเนินชีวิตในสองทาง คือ ชีวิตแห่งความคิดและการ กระทำกับชีวิตแห่งการอธิษฐานในใจและการทำงานอย่างกระตือรือร้น
พลังที่ได้รับจากการเข้าสนิทกับพระเจ้า ร่วมกับความพยายามอย่างจริงจัง
ในการอบรมจิตใจสู่การเห็นใจและการดูแลช่วยเหลือผู้อื่นย่อมจะเป็นการ
เตรียมตนเองให้พร้อมสำหรับหน้าที่ประจำวันและช่วยให้มีสันติสุขใน
จิตใจไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบากเพียงใดก็ตาม {MH 51 2.2} {MHTh 584.5}

พระเจาผูกรงเอนกปรีกษา

เมื่อตกอยู่ในความยากลำบาก หลายคนคิดว่า เขาทั้งหลายต้อง ขอร้องต่อเพื่อนร่วมโลกระบายเรื่องยุ่งยากเดือดร้อนใจและขอความช่วย เหลือ
ภายใต้สถานการณ์ที่ยากลำบากเหล่านี้ ความสงสัยจะเกิดขึ้นภายในจิตใจและดูเหมือนว่าหนทางนั้นช่างดูมืดมน และตลอดเวลาองค์ที่ปรึกษาผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ตลอดทุกยุคประทับอยู่เคียงข้างเขาทั้งหลาย พระองค์ทรงเชื้อเชิญให้คนเหล่านี้วางใจในพระองค์ พระเยซูผู้ทรงแบกภาระแทนเรา ทรงกำลังตรัสว่า “จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อย เป็นสุข”
เราจะหันจากพระองค์ไปหาเพื่อนมนุษย์ด้วยกันที่หาความ
แน่นอนอะไรมิได้ซึ่งต้องพึ่งอาศัยในพระเจ้าเช่นเดียวกับเรากระนั้นหรือ {MH 51 2.3} {MHTh 585.1}

ท่านอาจรู้สึกถึงความบกพร่องในอุปนิสัยของท่าน และความ สามารถน้อยเมื่อเทียบกับงานอันยิ่งใหญ่ที่ต้องกระทำ แต่หากท่านมิสติปัญญาดีเลิศสูงสุดเท่าที่ทรงโปรดประทานแก่มนุษย์ ก็ยังไม่เพียงพอ สำหรับงานของท่าน องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา ตรัสว่า “ถ้าแยกจากเราแล้วท่านจะทำสิ่งใดไม่ได้เลย” ยอห์น 15:5 ผลแห่งการกระทำทั้งหลายของเราอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า ไม่ว่าจะมีอะไร เกิดขึ้น จงฝากความมั่นใจของเราอย่างนั้นคงและอดทนไว้กับพระองค์ {MH 51 3.1} {MHTh 585.2}

ในวงธุรกิจของท่าน ในการสังสรรค์กับเพื่อนฝูงในยามว่างและใน การพบปะกับคนอื่นๆ ในชีวิต จงอธิษฐานด้วยจิตใจที่ร้อนรนและมิความ ถ่อมตนให้แก่ผู้ที่ท่านคบหาสมาคมด้วย โดยการกระทำเช่นนี้ย่อมเป็นสิ่ง ที่แสดงว่าท่านถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าและพระเจ้าจะประทานเกียรติให้ แก่ท่านจงอธิษฐานเมื่อท่านขาดความกล้า เมื่อท่านรู้สึกท้อแท่สิ้นหวัง จง อย่าปริปากเล่าเรื่องราวของท่านให้แก่มนุษย์คนใด อย่าน่าความทุกข์ยาก ของท่านไปท่าให้ผู้อื่นต้องพลอยเป็นทุกข์ใจไปด้วย แต่จงทูลทุกสิ่งทุก อย่างต่อพระเยซู จงชูมือของท่านขอความช่วยเหลือจากพระองค์ ในความ อ่อนแอของท่าน จงยึดมั่นในพระกำลังของพระเจ้า จงทูลขอความถ่อมใจ สติปัญญา ความกล้าหาญและให้ท่านได้มีความเติบโตในความเชื่อ เพื่อ ท่านจะแลเห็นแสงสว่างที่มีในพระเจ้าและจักไดชนชมยินดีในความรักของ พระองค์ {MH 513.2} {MHTh 585.3}

การอุกคกวายตนและความไววางไจไนพระเจา

เมื่อเราถ่อมใจลงและสำนึกผิด เราจะยืนอยู่ในตำแหน่งที่พระเจ้า ทรงสำแดงพระองค์ให้ปรากฏแก่เราได้ พระองค์ทรงโปรดปราณ เมื่อเรา ทูลขอต่อพระองค์โดยอ้างถึงพระพรและพระเมตตาคุณของพระองค์ที่ทรง โปรดประทานแก่เราในอดีตเพื่อพระองค์จักได้พระราชทานพระพรที่มาก กว่าให้แก่เรา พระองค์จะทรงสนองความมุ่งหวังของผู้ที่ไว้วางใจอย่างเต็ม เปียมในพระองค์อย่างบริบูรณ์ พระเยซูคริสต์เจ้าทรงทราบดีว่าบุตรทั้ง หลายของพระองค์มีความต้องการในสิ่งใด เขาทั้งหลายต้องการฤทธิ์เดช อันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์เพื่อที่จะเป็นพระพรให้แก่เพื่อนมนุษย์มากแค่ไหน และพระองค์จะประทานสารพัดสิ่งที่เราจำเป็นต้องใช้แก่เรา เพื่อเราจะใช้ เป็นพระพรแก่ผู้อื่นและส่งเสริมคุณธรรมอันดีแก่จิตวิญญาณของเราเอง {MH 51 3.3} {MHTh 586.1}

เราต้องลดความไว้วางใจในสิ่งที่ตัวเราเองสามารถท่าได้และไว้ วางใจมากยิ่งขึ้นในสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกระทำเพื่อเราและผ่านทาง เรา ท่านไม่ได้ท่างานของตัวท่านเอง แต่ท่านกำลังท่างานในกิจการของ พระเจ้า จงมอบความตั้งใจและวิถีของท่านไว้กับพระองค์ จงอย่าสงวนสิ่ง หนึ่งสิ่งใดไว้หรือประนีประนอมกับตนเองในเรื่องหนึ่งเรื่องใด จงเรียนรู้ว่า เสรีภาพในพระคริสต์นั้นมีความหมายว่าอย่างไร {MH 513.4} {MHTh 586.2}

การฟังคำเทศนาในวันสะบาโตแล้วสะบาโตเล่า การอ่านพระคัมภีร์ ตลอดทั้งเล่มจบแล้วจบเล่า หรือการอธิบายพระคัมภีร์ทีละข้อแล้วข้อเล่า จะไม่ให้ประโยชน์แก่เราหรือแก่คนทั้งหลายที่ได้ฟังเรา นอกเสียจากว่าเราจะได้นำความจริงที่มีอยู่ในพระคัมภีร์มาใช้ในประสบการณ์ของเราเอง ความตั้งใจ ความเข้าใจและความรักต้องส่งมอบภายใต้การกำกับดูแลของ พระวจนะของพระเจ้า แล้วโดยผ่านการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ บทบัญญัติของพระวจนะจะกลายเป็นหลักการในการดำเนินชีวิต {MH 514.1} {MHTh 587.1}

เมื่อท่านขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงช่วยท่าน จงถวายพระเกียรติแด่พระผู้ช่วยให้รอดด้วยการเชื่อว่าท่านได้รับพระพรเหล่านั้นจากพระองค์ ไม่ว่าจะเป็นกำลังความสามารถหรือสติปัญญาทั้งปวง จะอยู่ในการครอบ ครองของเรา เราเพียงแต่ต้องทูลขอเท่านั้น {MH 514.2} {MHTh 587.2}

จงดำเนินชีวิตในแสงสว่างของพระเจ้าอยู่เสมอ จงใคร่ครวญถึงพระลักษณะนิสัยของพระองค์ทั้งในเวลากลางวันและยามค่ำคืน แล้วท่านจะเห็นความงดงามและจะชื่นชมยินดีในพระคุณความดีของพระองค์ จิตใจของท่านจะอิ่มเอิบไปด้วยความรักของพระองค์ ท่านจะได้รับการยกชูขึ้นราวกับว่าอยู่ในอ้อมพระกรอันดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์ของพระองค์ ด้วยฤทธิ์เดชและแสงสว่างที่พระเจ้าประทานให้แก่ท่าน ท่านจะเข้าใจและกระทำสิ่ง ต่างๆ ให้สำเร็จได้มากยิ่งกว่าที่ท่านเคยคิดแต่ก่อนว่าจะเป็นไปได้ {MH 514.3} {MHTh 587.3}

“จงเขาส□กอยู่ในเรา”

พระคริสต์ตรัสเชิญชวนเราว่า “จงเข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้า สนิทอยู่ในท่าน แขนงจะออกผลเองไม่ได้ นอกจากจะติดอยู่กับเถาฉันใด ท่านทั้งหลายก็จะเกิดผลไม่ได้ นอกจากจะเข้าสนิทอยู่ในเราฉันนั้น...ผู้ที่เข้า สนิทอยู่ในเราและเราเข้าสนิทอยู่ในเขา ผู้นั้นก็จะเกิดผลมาก เพราะถ้าแยกจากเราแล้วท่านจะทำสิ่งใดไม่ได้เลย...ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา และถ้อยคำของเราฝังอยู่ในท่านแล้ว ท่านจะขอสิ่งใด ซึ่งท่านปรารถนาก็ จะได้สิ่งนั้น พระบิดาของเราทรงได้รับเกียรติเพราะเหตุนี้คือเมื่อท่านทั้ง หลายเกิดผลมาก ท่านก็เป็นสาวกของเรา {MH 514.4} {MHTh 587.4}

“พระบิดาทรงรักเราฉันใด เราก็รักท่านทั้งหลายฉันนั้นจงยึดมั่นอยู่ ในความรักของเรา... {MH 514.5} {MHTh 588.1}

“ท่านทั้งหลายไม่ได้เลือกเรา แต่เราได้เลือกท่านทั้งหลาย และได้แต่งตั้งท่านทั้งหลายไว้ให้ท่านไปเกิดผล และเพื่อให้ผลของท่านคงอยู่ เพื่อว่าเมื่อท่านทูลขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะได้ประทาน สิ่งนั้นให้แก่ท่าน” ยอห์น 15:4-16 {MH 514.6} {MHTh 588.2}

“ดูเกิด นี่แน่ะ เราปืนเคาะอยู่ที่ประตู ถ้าผูใดได้ปืนเสียงของเราและ เป็ดประตุ เราจะเข้าไปหาผู้นั้นและ” วิวรณ์3:20 {MH 516.1} {MHTh 588.3}

“ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณได้ตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้ง หลาย เราจะให้มานาที่ซ่อนอยู่แก่ผู้ที่มีขัยชนะ และจะให้หินขาวแก่เขา ด้วย ที่หินนั้นมีชื่อใหม่จารึกไว้ซึ่งไม่มีผู้เดรู้เลยนอกจากผู้ที่ริบเท่านั้น” วิวรณ์2:1 7 {MH 51 6.2} {MHTh 588.4}

“ผู้ใดมีขัยขนะ...เราจะมอบดาวประจำรุ่งให้แก่ผู้นั้น” “เราจะจารึก พระนามพระเจ้าของเราและขื่อเมืองของพระเจ้าของเรา...เราจะจารึกนาม ใหม่ของเราไว้ที่ผู้นั้น” วิวรณ์2:26-28; 3:12 {MH 516.3} {MHTh 588.5}

“บาพเจากำอย่างทนง”

ผูที่มีความไว้วางใจในพระเจ้าจะกล่าวได้เช่นเดียวกับเปาโลว่า “ข้าพ-เจ้าผจญทุกสิ่งได้โดยพระองค์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า” ฟีลิปปี 4:13 ไม่ว่าจะมีความผิดพลาดหรือความล้มเหลวอย่างใดในอดีตก็ตาม ด้วยความช่วยเหลือของพระเจ้า เราเอาชนะเหนือสิ่งเหล่านี้ได้ เราพูดเช่นเดียวกับ อัครสาวกว่า {MH 516.4} {MHTh 589.1}

“ข้าพเจ้าทำอย่างหนึ่ง คือลืมสิ่งที่ฝานพ้นมาแล้วเสียและโน้มตัว ออกไปหาสิ่งที่อยู่ข้างหน้าข้าพเจ้ากำลังบากบั่นมุ่งไปสู่หลักขัย เพื่อจะได้ รับรางวัลซึ่งในพระเยซูคริสต์พระเจ้าได้ทรงเรียกจากเบื้องบน ให้เราไป รับ” ฟีลิปปี 3:13, 14 {MH 516.5} {MHTh 589.2}

*****

รอการสิ้นสุด

